AESCHYLI TRAGOEDIAE.

RECENSVIT

GODOFREDVS HERMANNVS.

TOMVS SECVNDVS.

LIPSIAE
APVD WEIDMANNOS.
A. MDCCCLII.

ADNOTATIONES.

ADNOTATIONES AD SVPPLICES.

In Supplicibus usus sum scripturis codicum Medicei (M), Guelferbytani (G), Parisini (P), Escorialensis (E). Codex Mediceus, ut multis indiciis cognoscitur, descriptus est ex libro litteris quadratis scripto, quod non obliviscendum est recte eo uti volentibus. Ex Mediceo descriptus est Guelferbytanus, quem ipse contuli. Parisinus, a Wellauero littera L notatus, quem et Antonius Askewius et Godofredus Faehsius contulerunt, fontem habuit illum antiquum librum, ex quo descriptus est Mediceus. De his libris sicuti de editionibus antiquis diligens est disputatio Guilielmi Marckscheffelii in Welckeri et Ritschelii Museo philologico vol. V. Escorialensis codicis collationem accepi a Friderico Dietzio, quem videntur quaedam fugisse. Est ille sine dubio ex Parisino descriptus. In editione Aldina Franciscus Asulanus quattuor tragoedias, quae vulgo postremae sunt, ex codice Guelferbytano descripsit, idque non modo perpetua conspiratio cum illo codice, sed vel maxime confirmat ingens numerus scripturarum, in quibus Asulanus codicis legendi imperitia ab exemplo suo aberravit, veluti quum *μενος* participiorum eo compendio scriptum est, quod illi *μιος* esse videbatur. Adrianus Turnebus solam habuit Aldinam quam sequeretur. Eius ille alia vitia recte correxit, alia autem permulta incredibili temeritate atque inscitia suo iudicio mutavit. Franciscus Robortellus nisi ipsum codicem Mediceum, certe alium illi simillimum expressit. Quem ille in praefatione brevem indicem mutatae vel ab se vel a Michaele Sophiano scripturae adiecit, augeri potuit aliquot locis. Quaedam certe, sed raro, ipse de suo posuerit necesse est. In Victoriana editione vitia Aldinae plerumque ex Robortelli editione emendata sunt. Victorianam fere secutus est Guilielmus Canterus, qui primus antistrophica quantum poterat distinxit. Canteri textus repetitus est in editione Stanleiana, isque deinceps vulgatus textus habebatur. Eum magis magisque perturbarunt critici pro sua quisque vel scientia vel ingenio vel libidine. Quorum eos conatus, qui vel falsi vel vani vel inepti vel insani sunt, oblivioni relinquendos duxi. Pariter ubi de codicum scriptura constat

vitia commemorare, quae editio Aldina vel errore typothetae vel male intellecta codicis scriptura praebet, inanis plane atque inutilis labor fuisset.

Personarum indicem non habent libri.

2. *ναΐον ἀρόεντ'* M. G. P. Rob. *ναΐον ἀρόεντα* E. in margine, quum omissa essent in textu. *νάϊον ἀρθέντα* Turn. Coniungenda esse *νάϊον ἀρθέντα* non monerem, nisi lapsos quosdam viderem in re apertissima.

3. *ἀπὸ προστομίων* M. in quo inter *π* et *ο* in *ἀπό* aliquid erasum, et Rob. *ἀποστομίων* G. *πρὸ στομίων* Turn. Dubitari potest praestetne *ἀποπρὸ στομίων*, quod Burgesius posuit. Sed neque alibi apud Aeschylum exstat usitatum Euripidi *ἀποπρό*, et *προστόμια* dicere videtur quod Prom. 848. *πρόσχωμα* vocat, ubi Canopum sitam dicit *Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι.*

Libri *λεπτομαθῶν*, nisi quod P. *λεπτοματῶς* habere dicitur. Victorius *λεπτοβαθῶν* intulit. Emendavit Pauwius.

4. *δῖαν δὲ λειποῦσαι* codices. *δῖαν δὲ λιποῦσαι* Turn. *δίαν δ' ἐκλείπουσαι* Seidlerus ad Eur. Troad. 176.

5. *συρίαν* P.

6. *δημηλασίᾳ* libri. Correxit Auratus. *Δημηλασίαν γνωσθεῖσαι* explicavit Lobeckius ad Aiacem p. 351. ut pro *καταγνωσθεῖσαι* dictum. Malim simplicius intelligi quibus nullum ob caedem exsilium decretum est.

8. *αὐτογένητον* M. G. P. Rob. *αὐτογέννητον* E. *αὐτογενῆ τὸν* a Turnebo illatum. *φυλαξάνοραν* M. G. E. Rob. In M. litterae *υλαξ* a manu secunda in rasura. *φυλαξάνορος* P. teste Faehsio. *γρ. φυξάνοραν* margo M. G. *γρ. φυξάνορος* P. teste Faehsio. *αὐτογενεῖ φυξανορίᾳ* Bambergerus in Diar. antiq. a. 1839. p. 878.

13. *ἀχαίων* M. sed *ε* supra adscripto.

ἐπέκραγε E.

14. *φεύγειν ἀνέδην διαχυμ αλέον*, erasa post *μ* una littera, M. *φεύγειν ἀνέδην διὰ κυμβαλέον* G. P. *φεύγειν ἀνέδην ακυβαλέον*, spatio litteris *δι* relicto, E. *φεύγειν ἀνέδην δὲ διὰ κυμαλέον* suo iudicio Rob. nam *κυβαλέων* codicem habere dicit. Emendavit Canterus. Codex Hesychii *ἀνέδην. Αἰσχύλος· φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ' ἅλιον. ἢ ἐκκεχυμένως κατὰ στέρησιν τοῦ ἑσ͂, ὅ ἐστιν ἱδρῦσαι ἀναστάτους γενομένας ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀνεστηκυίας.* Etym. M. p. 103, 10. *ἀνέδην σημαίνει ἀναστάτους εἶναι παρὰ τὸ ἕδος, ἕδην, καὶ ἀνέδην, τὸ ἄνευ ἕδους. Αἰσχύλος· φεύγειν ἀνέδην. ἢ ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἀφίημι, ἕδην καὶ ἀνέδην, τὸ μὴ ἐφεκτικῶς τι πράττειν.* Respiciuntur Aeschyli verba non nominati a Zonara p. 225. et a Favorino.

15. *κεασαι* M. *κέασαι* E. P. et cod. Rob. *καίασε* G. non *κείασε*. Correxit Sophianus.

16. *ἡμέτερον* in M. factum ex *ἀμέτερον*.

οἰστροδόμου libri. Correxit Turnebus.

17. ἐξεπαφῆς M. G. Hesychius ex hoc loco ἐξεπαφῆς, ἐκ ψηλαφήσεως.

ἐπι νοίας, eraso ut videtur π, M. ἐπινοίας G. E. Rob.

19. τίνα οὖν, eraso post τίνα littera, quae non fuit γ, M. τίνα οὖν reliqui. τίνα γοῦν Turn. intulit. Posui quod et sententia et linguae ratio iubebant, τίνα δ' ἄν.

21. ἐγχειριδίοις ita ut γ in rasura sit M.

22. Libri ἱεροστέπτοισι. Correxerunt Auratus et Scaliger.

23. ὧν πόλις ὧν γῇ M. G. E. γῆς omisso καί ex male lecta codicis G. scriptura Ald. Turn. ὦ πόλις ὦ γῇ codex Robortelli. Scripsisse videntur ὧν πόλις, ὧν γῆ, qui v. 27. δέξαιθ' ἱκέτην exaratum invenerant.

24. Libri βαρύτιμοι. Scripsi βαθύτιμοι. Heroibus hic locus erat sub terra conditis, non ultoribus scelerum diis inferis.

27. δέξαιθ' M. G. E. Rob. δέξαι θ' P. Emendavit Heathius.

29. 30. ἀρσενοπληθῆ δεσμὸν libri. Correxit Turnebus.

31. ἐνασώδει G. Hesychius ἀσώδης, ἀμμώδης.

33. ἐνθάδε M. G. E. ἔνθα δὲ Rob. Turn.

λαίλαπι litteris αι in rasura M.

35. ὀμβροφόροισι τ' libri. Inter οι et σι aliquid erasum in M.

38. Libri σφετεριξάμενον, quod durum et molestum est ad ἑσμόν v. 30. relatum. Scripsi σφετεριξάμενοι. Sophocles El. 1131. ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χεροῖν κλέψασα ταῖνδε κἀνασώσασθαι φόνου.

Libri πατραδελφίαν. Emendavit Pauwius.

39. Libri ἀεκόντων.

40. Libri ἐπικεκλόμεναι. Emendavit Turnebus. In P. νῦν δ' ἐπικεκλόμενα deesse dicit Faehsius.

41. ὑπερπόντιον etiam M.

42. Delevi τ' post ἶνιν, quod in principio sequentis versus positum libri habent, ortum fortasse ex τῆς. Rationi repugnat copula. Videntur Attici ἶνιν ultima longa dixisse, fortasse etiam in nominativo, ut κόνις·κόνιν, ὄφις ὄφιν. Si ita est, ἶνις et ἶνιν scribendum erit. Certe nullum correptionis exemplum novi, nisi Alexandrini Lycophronis v. 570. ὧν οἶδ' ὁ Ῥοιοῦς ἶνις εὐνάζων μένος. Vocabulum τιμάορα non praeteriit Lobeckius Paralip. p. 216.

43. ἀνθονόμους (ultimae syllabae supra adscriptum ος in M.) τᾶς M. E. ἀνθονόμους ταῖς G. ἀνθονόμους τὰς Rob. Emendavit Porsonus.

ἐξ ἐπιπνοίαις M. G.

44. Male haec explicat scholiastes. Secundum nomen a contactu impositum, inquit chorus, exibat iustum tempus, ut consentaneum erat: h. e. a contactu, quo gravida facta est Io, exactis iustis mensibus peperit puerum, cui ab illo contactu nomen Epaphi inditum est.

46. εὐλόγως omittit E.

δ' ἐγέννασε ἐ|όντ' M. quod manus secunda in δὲ γέννασ ἐ|όντ' mutavit. τε γέννασε ὀντ' G. cuius scriptura male intellecta τε γεννέας ὄντ' Ald. δ' ἐγέναό ἐόντ' E. δὲ γέννας ἐ|όντ' Rob. Emendavit Porsonus.

48. γῦν pro νῦν Rob. Idem πιονόμοις.

50. Libri τά τε νῦν ἐπιδείξω. Sed τά τε νῦν non solum vix explicari potest, sed etiam vitii arguitur tertium posito νῦν. Quare γονέων scripsi. Id est quod scholiastes significavit: ὃν ἐπικαλουμένη νῦν ἐν Ἄργει δείξω πιστὰ τεκμήρια, ὡς οὐ ξένος ὢν ἐλεύσεται, ἀλλ' εἰς προγόνων γῆν.

51. 52. Libri τά τ' ἀνόμοια οἶδ' ἄελπτά περ, nisi quod ἠδ' pro οἶδ' habet Rob. qui suo iudicio ἄελπθ' ἅπερ scripsit. Illis γαιανομοισαοιδ' aperte continetur γαιονόμοισι δ'.

55. ἔγγεος E. et αϊών, cuius et spiritus et accentus in G. erasus: nam ἀιων M. Inde αἰων Ald.

56. Libri ἀκούων et τηρείας. Heathius ἀκούειν. Τηρεΐας scribendum esse monui Opusc. III. p. 216. Recte autem scholiastes Τηρεΐας μήτιδος pro ipso Tereo dictum accepit. Contortum et perversum est, quod quidam voluerunt, Philomelam dici μήτιδος οἰκτράν.

58. κιρκηλάτου τ' ἀηδονῆς (ἀηδόνης M.) M. G. E. P. Rob. κιρκηλάτου τ' ἀηδόνος Turn. Hoc quum lusciniam a Philomela distinguat, quod ineptum est, κιρκηλάτοι autem scribi nequeat, ut in Opusc. III. p. 216. monui, κιρκηλάτας ἀηδόνος scripsi. Sic v. 131. ἀδμήτας ἀδμήτα. Doctissime atque accuratissime de hoc genere disputavit Lobeckius in Paralipomenis diss. VII. cuius §. 2. p. 458. in hac forma versatur. Et quod in codicibus est ἀηδόνης vel ἀηδονῆς ortum videtur ex ης ad κιρκηλάτου adscripto.

59. ἀτοποχώρων (sed prius ο in rasura) ποταμῶν τ' ἐργομένα M. ἃ τοποχώρων ποταμῶν τ' ἐργομένα G. E. et Ald. nisi quod haec male lecto compendio ἐργομία habet. ἃ τἀπὸ χώρων, ποταμῶν τ' ἐργομένα Rob. ἃ τόπων, χώρων, ποταμῶν τ' ἐργομένα Turn. Vulgo inde a Victorio ἅτ' ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' εἰργομένα. A quibusnam locis? et num aquatilis avis est luscinia? Reposui quod Homerus praeivit Od. XIX, 518.

ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηῒς ἀηδὼν
καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν.

Neque εἰργομένα recte dicitur quae accipitrem fugit. Codicum scriptura ἐργομένα monstrat ἐγρομένα, quod scholiastes interpretatus est διωκομένη. Fabulae testes qui memoravit Meursius de regibus Atheniensium II. c. 4. 5. neglexit hunc locum et Eustathium p. 1875, 3. quibus adde Eudociam p. 376. et Stephani Thes. in v. ἀηδόνειος.

60. Libri πενθεῖ νέον οἶκτον ἠθέων. Strophicus versus indicabat

scribendum esse πενθεῖ νέοικτον οἶτον ἠθέων. Opponuntur inter se luctus quod expulsa e consueta sede est et lamenta ob necem filii. Ceterum v. ad v. 327.

61. ξυντίθησι nove dictum videtur, ut sit *addit*, quod dici poterat ἐπιτίθησι, ut in Agam. 1220. κάμοῦ μισθὸν ἐνθήσειν κότῳ ἐπεύχεται.

αὐτοφρόνως, ut videtur, a prima manu M.

62. ἔο ἐν M. ex correctione et ceteri. Emendavit Porsonus.

64. τὼς ex τῶς factum in M. τὼ G.

φιλοδύρτοις libri. Correxit Porsonus post Heathium.

ἰαονίοισι primis tribus litteris in rasura M. ἰανοίοισι Ald. quod Turn. in αἰνοῖσι mutavit.

65. ἀπελὰν E.

Libri νειλοθερῆ. Quod si quis defendere volet, comparare poterit Ἀλιθέρσης Od. II. 157. et apud Pausaniam VII. 4, 1. Sed verum videtur quod Emperius invenit εἰλοθερῆ.

67. Libri γόεδνα.

68. Libri δειμαίνουσα φίλους, contra metrum et impedita sententia.

69. Stephanus Byzantius Ἀερία, ἡ Αἴγυπτος, παρὰ τὸν ἀέρα. καὶ γὰρ ἠερόεσσαν αὐτήν φασιν. οἱ ἄνθρωποι Ἀέριοι, καὶ Ἀερίτης, ἐκ τῆς ἀέρος γενικῆς.

71. Libri θεοὶ οἱ γενέται. Correxit Porsonus.

72. ἡ (spiritu, ut videtur, a secunda manu) καὶ M. ἢ (eo quo scholia atramento) καὶ G. in quo ἢ in margine adscriptum. ἢ βαὶ P. καὶ omisso ἢ E. ἢ καὶ Rob.

73. ἑτοίμως M. Ald. Turn. Rob. ἐτύμως G. ἐτύμως Arnaldus.

στυγόντες M. E. Rob. Ald. στυγόνες G. Inde a Turnebo στυγοῦντες. Scripsi στέγοντες et addidi εὖ, quod Heathius addi volebat.

74. Librorum scriptura ἔνδικοι γάμοις quoniam non apta est, Bambergerus coniecit ἔκδικοι. At ea vox non videtur tragicis ultores significasse. Reposui quod scholiastes legit ἔνδικοι νόμοις. Iustos erga leges deos esse vult. Leges autem intelligi eas, quibus tuti sunt qui ad deorum aras confugerunt, docent quae statim sequuntur.

76. κὰκ πτολέμου M. κὰκ πολέμου Rob. κακοπτολέμου E. G.

76. ἄρας φυγάσιν M. sed ut prius fuerit φυγᾶσιν, et E. P. Rob. ἀρῆς φυγᾶσιν G. Ionicum ut ἀρῆς mox est v. 78. ἰθεῖῃ.

78. Libri εἰ θείη, nisi quod ex P. Faehsius affert εἴθ' εἴη. Posui ἰθείῃ, recta voluntate Iovis. Hesychius εἰθεῖα, δικαιοσύνη.

80. πάντατοι M. πάντα τοι G. πάντῃ τοι Rob.

κὰν M. G.

μέλαιναι ξυντύχαι M. G. μέλαιναι ξὺν τύχα E. μέλαινα ξυντύχα Rob. μέλαιναι ξὺν τύχαι Ald. μέλαιναι ξυντυχίαι Turn. μελαίνα ξὺν τύχα Porsonus. Scripsi sententiae et metri indicio μελαίνᾳ τε τύχᾳ. Interpretis est ξύν, sive is hanc praepositionem, sive ξυντυ-

χίᾳ adscripsit. Vbique, inquit, Iovis voluntas etiam in tenebris atraque sorte conflictantibus lucet.

82. ἀσφαλὲς M. G. E. P. Rob. ἀσφαλῶς Turn.

85. κατειδεῖν M. G. unde κάτει δεῖν Ald. κατιδεῖν Rob. Turn.

86. δὲ ἀπιδὼν M. G. E. Rob. δὲ ἐπιδὼν P. Emendavi in Elem. doctr. metr. p. 236.

88—92. Libri βίαν δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει τὰν ἄποινον δαιμονίων. ἥμενον ἄνω (ita etiam M.) φρόνημά πως (φρόνημα πῶς Rob. φρονήμάτοως, sed το in π mutato G.) αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπας ἑδράνων ἐφ' ἁγνῶν. Auratus οὔτις, credo ut ἐξοπλίζει significaret *armis exuit*, cuius significationis exemplum ex Appiano affertur. Ea hic eo minus admitti potest, quod hoc verbum v. 655. 672. usitata armandi significatione dictum est. Sententia bona Wellauerus coniecerat βίαν δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει. πᾶν ἄπονον δαιμονίων, quod recepit Paleius ita ut δαιμόνιον scriberet. At id Aeschylus dixisset βίαν οὔτιν' ἐξοπλίζων, addidissetque δέ ad πᾶν. Sententiam perspexisse videtur Auratus: verum etiam si ἐξοπλίζει eo quo volebat significatu dictum esset, tamen non indicativus praesentis, sed aut futurum aut optativus addito ἂν poni debebat. Quare adscito οὔτις, quoniam οὔτινα cum τὰν ἄπονον nullo modo coniungi potuit, scripsi βίαν δ' οὔτις ἐξαλύξει τὰν ἄπονον δαιμονίων. Dictum est δαιμονίων ut apud Euripidem πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων. Quod sequitur in libris ἥμενον ἄνω etiam si non repugnaret metro, languidum esset ἥμενον, quum sequatur ἑδράνων ἀφ' ἁγνῶν. Itaque μνῆμον posui. Ἔμπας dixit, referendum ad βίαν τὰν ἄπονον. Postremo ἀφ' ἁγνῶν scribendum esse vidit nescio quis a Spanhemio memoratus et Wordsworthius, Homerica comparans, in Museo philol. I. p. 211.

93. Libri ἐς ὕβριν.

94. Libri οἷα.

95. δι' ἀμὸν M. G. E. Rob. ὁμὸν ex P. adnotavit Faehsius. τὸ θάλος M. G. Rob. τὸ θάλλος E. P. et ed. Porsoniana. Correxit Bothius.

96. δυσπαραβούλοισιν φρεσὶν M. G. P. Rob.

97. μενόλιν M. G. Rob. μαινόλη E. Scholiastes, in cuius adnotatione ἢ διάνοιαν pro καὶ διάνοιαν scribendum est, ambiguus erat utrum δι' ἄνοιαν an διάνοιαν scriptum fuisset. Παράνοια μαινόλις dicta Euripidi Or. 813.

98. ἄται, sed ut ι in rasura sit, M. ἄτᾳ e correctione G. in quo prius ἄταν, ut Ald. Rob. Culpam suam sero cognoscunt, fuga nostra decepti.

99. ἀπάται, sed ut ι in rasura sit, M.

100. θρευομένα G.

Libri λέγων. Correxit Engerus in libello de carm. antistroph. Aeschyli p. 72.

102. ἐμπρέπῃ M. G. ἐμπρέποι Rob. ἐμπρεπῆ Turn. Post hoc vocabulum iterant libri θρεομένη (θρευομένη G.) μέλη. Delevit Porsonus.

103. τιμῶ M. G. P. E. τιμῶν Rob. Scripturam ζώσατο οἷς με τιμᾷ commemorat scholiastes. τιμᾷ vulgatum inde a Victorio. Lugubribus, inquit, lamentis me viva orno. Homericum illud in mente habuit Aeschylus αἱ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, Il. VI. 500. Monuit etiam Wordsworthius, addens Agam. 1281. ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν, οὐ θρῆνον θέλω ἐμὸν τὸν αὐτῆς.

104. ἱλέωμαι M. G. Rob. ἱλέομαι Turn.

105. καρβάνα δ' αὐδὰν εὐακοννεῖς M. in quo in καρβάνα ante ν rasura est, et G. E. καρβάνα δ' αὐδᾶ, εὐακοεῖς Rob. V. ad v. 113. In canendo versu Glyconeo, βοῦνιν, πολλάκι δ' ἐμπίτνω, interpellat se chorus recitatione versus anapaestici, καρβᾶν' αὐδάν, ὦ γᾶ, κοννεῖς (ita enim haec emendavi), ut Ion Euripidis chorum in primo carmine. Contra in Ranis Aristophanis recitationi trimetri v. 665. Bacchus haec canens inserit, ὃς Αἰγαίου πρῶνας ἢ γλαυκᾶς μέδεις. De accentu in καρβάν variante dixit Lobeckius in Paralip. p. 137. 190. Vltimam acui praecipiunt grammatici, ut Arcadius p. 8, 10.

ἐμπίτνω M. ἐνπιτνω, sic et sine accentu, G. ἐνπιτνῶ Rob.

106. λίνοισιν ἦι M. αἴνοισιν ἢ G.

107. σιδονίαι (erasa inter σι et δο littera) καλύπτραι M. σιδωνία καλύστρα G.

109. ἐπιδρόμῳ πόθι θάνατος ὅπῃ M. ἐπιδρομῷ (ita G. ἐπιδρόμῳ E.) πόθι θάνατος ὅπῃ G. E. ἐπιδρομῶσ' ὅθι θάνατος ἀπῇ Rob. Scripsi ut corrigendum monui in Opusc. IV. p. 119.

110. δυσέγκριτοι E.

111. πῇ E.

κῦμα πατάξει Rob.

112. ἱλέωμαι M. G. Rob. ἱλέομαι Turn.

113. καρβὰν ἀδ'αυδαν εὐγακόννις M. καρβάναδ'αὖδὰν ἐνγαγρόνγις G. ultimi γ altero brachio per ο ducto, ut fuerit γοις, unde ἐνγαγρόνοις Ald. Ceteri ut v. 105.

ἐμπιτνῶ M. habere videtur: ita Rob. ἐνπιτνῶ G.

114. αἴνοισιν M. G. E.

115. σιδονίαι, erasa inter σι et δο littera, M. ut v. 107.

118. ἀχίματόν μ' ἔπεμπε (in M. prius fuerat με πέμπε) συμπνοιαῖς M. Rob. ἀχίματόν μ' ἔπεμπε ἀν πνοιαῖς G. ἔπεμπε ἀμπνοῖς E.

119—21. Libri τελευτᾶς δ' ἐν χρόνῳ πατὴρ ὁ παντόπτας. Inserui ἂν et delevi articulum post πατήρ. Indicio versus antistrophici addidi παντάρχας. Sophocles Oed. Col. 1085. ἰὼ Ζεῦ, θεῶν πάνταρχε, παντόπτα.

122. πρευμενεῖς κτίσειεν M. G. P. E. Rob. πρευμενὴς κτίσειε Turn.

124. ἢ M. G. Rob.

125. Libri *ἀδάμαντον.* Correxit Bothius.

128. Libri *ἔχουσα σέμν᾽ ἐνῶπ᾽ ἀσφαλές.* Oculis aberrans scriba codicis primitivi *ἀσφαλές* posuerat ubi *Ἄρτεμις* debebat. Hesychius *ἐνώπια, τὰ καταντικρὺ τοῦ πυλῶνος φαινόμενα μέρη, ἃ καὶ διεκόσμουν ἕνεκα τῶν παριόντων.* Idem *προνώπια, τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν, καθάπερ ἐνώπια τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται.*

129. 130. *παντὶ δὲ σθένουσι* (*σι* in rasura M.) *διωγμοῖσι δ᾽ ἀσφαλέας* (*διωγμοῖσιν ἀσφαλὲς* Rob.) M. G. E. Rob. Recepi quod Heathius invenit *παντὶ δὲ σθένει* et scripsi, ut sententia postulabat, *διωγμοῖς ἐμοῖσιν ἀσχαλῶσα.*

134. *ἐέ* M. G. Rob.

135. Libri *ἀδάμαντον.* Correxit Bothius.

136. *εἰ δὴ μὴ* M. G. Rob. *εἰ δὲ μὴ* Turnebus. Hesychius *μελανθές, μέλαν.*

137. *ἠδιόκτυπον* M. G. Rob. *ἢ διόκτυπον* Victorius. Emendavit Wellauerus.

138. Citant Etymol. Gud. p. 227, 37. et grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. II. p. 443, 12. *τὸνταιον* M. *τόνταιον* G. *τὸν ταιον* E. *τὸν ταίον* P. *τὸν ταιὸν* in suo codice esse dicit Robortellus, ipse scripsit *τὸν ταγόν.* Inde a Turnebo vulgatum *τοὔγγαιον.* Recte Wellauerus *τὸν γάϊον.* De ceteris dixi in commentatione de quibusdam trilogiis Aeschyli: v. Relationes de actis societatis litterariae Lipsiensis a. 1846. p. 124. seq. [V. ad *Θαλαμοποιούς*, vol. I. p. 331.]

144. 145. *ἀζηνιουσιω* (*ἀζηνὶ οὐσίῳ* G. E. *ἀζηνιοουσίω* P. *ἄζηνι ουσιω* cod. Robortelli) *μῆνις μάστειρ᾽ ἐκ θεῶν* M. G. E. P. *ὦ Ζεῦ Ἰοῦς ἰὼ μῆνις μάστειρ᾽ ἐκ θεῶν* Rob. ex coniectura. Interiectio *ἰώ* nec recte collocata est, nec digna quae cum nomine Ius compararetur. Scholia codicum M. et G. *ὦ Ζεῦ, ἡ παρὰ τῶν θεῶν μῆνις κατὰ Ἰοῦς ὠδῆς ἐστὶ καὶ μαστιγωτική.* Patet *ὠδῆς*, quod in scholiis Robortelli et Monacensibus omissum est, *ἰώδης* esse. Quare in poetae versu *ἰῷ* posui. Virus pro odio dicit ut in Agam. 801. *δύσφρων γὰρ ἰὸς καρδίᾳ προσήμενος ἄχθος διπλοΐζει τῷ πεπαμένῳ νόσον.* Magis proprie sic iram Furiarum vocat in Eumen. 470. 722. Quod *μάστειρα* scholiastae *μαστιγωτική* est, non mirarer, si Aeschylus in hac tragoedia, quae non pauca perantiqua et obsoleta verba habet, a *μαστίειν* formasset *μάστιραν*, quamvis insolita forma. *Φθίρα* quidem apud Stephanum Byzantium error scribae est veramque scripturam *Φθίρ* habet Eustathius p. 368, 7. qui ibi copiose de scriptura disserit, Herodiano auctore Choeroboscum *Φθίρ* solo $\bar{ι}$ scribi memorans, quod nomen habuerit filius Endymionis. V. Choerobosci canones p. 86, 16. 346, 8. et epimerismos p. 4, 11. et Theognostum p. 41, 17. Goettlingio ad Theodosium visus est Herodianus $\bar{ι}$ in *Φθίρ, Φθιρός* corripi iudicasse. Si ita statuit, vereor ne erraverit. Nam si mons Latmus *Φθίρ* eiusque incolae *Φθῖρες* dicti sunt, *Φθίρων ὄρος ἀκριτόφυλλον* Il. II. 868. contrarium docet. Quod si

Φθίρ producta vocali admittitur, certe non carent analogia *μαστίρ* et *μάστιρα*. *Μαστίκτειρα* quidem ne scribatur in Aeschyli versu prohibet systema anapaesticum. Non male coniecerunt quidam *μνάστειρα*, ut *μνάμων μῆνις* est in Agam. 143. Servanda tamen visa est *μάστειρα*, quum commode explicari possit: v. ad v. 146.

κοννῶδάταν M. G. E. Rob. *κοννῶ δ' ἄταν* Turn.

146. *γαμετουρανόνειχον* M. G. E. Rob. *γαμετᾶς οὐρανονείκου* Turn. *γαμετᾶς οὐρανόνικον* vulgo inde a Victorio. Et sententia et metrum scribi iubebant aut *γαμετᾶς Διὸς οὐρανόνικον* aut *γαμετᾶς σᾶς*. Hoc praetuli ut facilius. Sententia haec est, *o Iuppiter, odio Ius divinitas ira vestigatrix est* (h. e. persequitur nos): *cognosco malum a coniuge tua victis caelestibus profectum.*

150. *ἐνεύξεται* M. G. E. *ἀνεύξεται* P. Rob. Emendavit Porsonus.

151. *τὸν τὰς βοὰς* codex Robortelli.

159—161. Omissos in libris versus repetendos esse vidit Canterus.

162. Danai nomen adscripsit Scaliger. M. G. E. Rob. *πρ.* h. e. *πρεσβύτης*.

Libri *ἵκετε*. Correxit Porsonus.

164. *χέρσον* G.

προμήθειαν supra scripto *ι* M. *προμήθειαν* hoc accentu G. *προμήθειαν* Rob.

Libri *λαβεῖν*. Correxerunt Wordsworthius et Geelius Bibl. crit. V p. 98.

165. *τ' ἀμ. ἐπιδεδεγμένας* codex Robortelli.

169. *λεύσω* supra scripto altero *σ* M. *λεύσω* Rob.

ὀχήμασιν cum *δ* M. G. Rob.

172. *τεθειμένος* M. G. Rob. *τεθυμένος* Turn. *τεθυμμένος* cum Abreschio Porsonus. *τεθηγμένος* Pearsonus.

174. Libri *εἶπεν*. Emendavit Heathius.

175. *πάγον* M. G. E. *πάγχυ* Rob.

Libri *τῶνδ'*. Emendavit Turnebus.

176. *χρείοσιν* M. a prima manu et E. *χρεῖοσιν* G. Rob.

178. Libri *ἱκετηρίας*. Emendavit Victorius.

179. *ὑμνῶς* supra scripta *ος* G.

Libri *συνωνύμων*. Auratus et Scaliger *εὐωνύμων*, ut scholiastes legit.

180. *γοείδηα* (sic M. *γοείδηα* E. et ante correctionem G. *γοείδνα* G. correctus) *καὶ τὰ χρέα ἔπη* M. G. E. *γοέδνα καὶ τὰ χρέ' ἔπη* Rob. *γόεδνα καὶ τὰ χρεῖ' ἔπη* Turn. *ζαχρεῖ' ἔπη* Bambergerus.

183. *φθογγὴ* libri. Correxit Porsonus praef. ad Hec. p. XXXVI.

184. *μετώπω σοφρονῶν* M. *μετόπω σωφρονῶν* G. *μετώπω σωφρόνων* E. *μετωπωσωφρόνων* P. teste Faehsio. *μετώπων σωφρόνων* Rob. Correxit Porsonus.

185. *πρόσωπον* M. *προσώπων* G. E. P. Rob.

186. ἀφελκὸς Rob.

187. Libri γένη (γένη. M.) τὸ τῇδε (τῆδε M.) κάρτ' ἐπίφθονον γένος. Vnde didicit Danaus, qui modo Argos venit, pronos ad vituperandum esse Argivos? Mala correctio esse videtur γένος. Scripsi τὸ τῇδε, κάρτ' ἐπίφθονον γυνή. Hoc enim dici debebat, *quod ad hanc rationem attinet* (iustum in loquendo modum tenendi) *maxime vituperationi obnoxium est femineum genus.*

188. εἶξεν ἡ φυγάς M. G. E. cod. Robortelli. εἶ ξένη φυγάς Sophianus. Robortellus post χρεῖος interpunxit.

189. Libanius in epistola 79. σὺ μὲν παρεκάλεις με πρὸς παρρησίαν, ὡς πᾶν οἴσων ὅ τι ἂν ἐξ ἐμοῦ λέγηται· Αἰσχύλος δὲ ἀποτρέπει, λέγων μὴ δεῖν τοὺς ἥττους θρασυστομεῖν.

190. φρονούντως M. a manu secunda, a prima φρονοῦντος. πρὸς φρονούσας coniectura Turnebi.

191. φυλάξομεν coniectura Turnebi.

193. Versuum ordo in libris hic, 195. 194. 196. 193. Personarum notae ab hoc ad v. 282. in M. G. nullae, in editionibus non ubique quae debebant. Versuum ordinem cur sic ut feci mutaverim, ipsa diverbii ratio ostendit. Scite observavit scholiastes ad v. 194. iam consedisse Danaum. Consederat ille autem, ut par erat, ad statuam Iovis, quam credibile est in medio positam fuisse.

195. Libri μὴ νῦν. Correxit Dindorfius. μηχανῆς δ' ἔστω κράτος est κρατείτω τὸ ἔργον, *quin tu id facis.*

196. ἰὼ Ζεὺς M. a prima manu, a secunda ἰὼ Ζεῦ ut G. E. P. Rob. μὴ ἀπολωλότας plene M. G. E. Rob.

198. Excidit versus chori signum Solis dei conspicientis, ornatum fortasse imagine galli gallinacei. Ἡλίου δέ, ait Pausanias V. 25. 9. ἱερόν φασιν εἶναι τὸν ὄρνιθα καὶ ἀγγέλλειν ἀνιέναι μέλλοντος τοῦ ἡλίου. Cultum autem ab Argivis esse Solem testatur ab eodem Pausania II. 18, 13. commemorata ara ei ad Inachum dicata, quae Mycenis Argos eunti ad sinistram conspiciebatur.

199. κικλίσκεται M. a m. prima, a secunda κικλήσκεται ut G. et codex Robortelli. Emendavit Robortellus.

201. Affert Plutarchus de def. orac. p. 417. F. et de exsilio p. 607. C.

202. Libri εἰδώς, quod Turn. ex coniectura in ἰδὼν mutavit. εὐγνώη M. G. P. εὐγνῴη E. συγγνώη Rob. συγγνῴη Turn. συγγνοίη Lobeckius ad Phryn. p. 347.

203. σύγνοιτο, addito primae syllabae a m. secunda ν, M. σύνγνοιτο G. σύγγνοιτο Rob. Accentum Stephanus correxit.

204. κικλίσκω M. G.

208. Libri νῦν. Correxit Canterus.

209. De κοινοβωμία Strabo XIII. p. 923. schol. Pindari ad Ol. X. 58. Arnaldus de diis παρέδροις c. 11.

210. Libri *δεσμός*. Emendatio esse videtur Aurati.

211. *Ἵζεσθαι κρέκω* M. G. *κρέκω* etiam E. *Ἵζεσθαι κεκρέκω* P. *Ἵζεσθαι κέρκω* margo M. *Ἵζεσθε κίρκων* Rob.

212. Libri inepte *ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μιαινόντων γένος*. Sic mutata sententia, ut feci, apparet quo modo adiungi potuerit proximus versus.

213. Affert Plutarchus in Romulo cap. 9. et in Quaest. Rom. p. 286. C.

πῶς ἀναινεύοι M. G. E. *πῶς ἀνανεύοι* Rob. Correxit Turnebus.

214. *γάμων* M. G. *γαμῶν* Rob.

Burgesius *πατρὸς* pro *πάρα*, sine idonea caussa.

215. Libri *οὐδὲ μὴν*. Correxit Turnebus.

216. Libri *μάταιον*. Correxit Schuetzius.

217. *ταπλα ἐν μα* (inter *μ* et *α* aliquid erasum) *κως λόγος* M. *ταπλα ἐνμάβως λόγος* G. E. *τα πλα ἐνμαβῶς λόγος* Rob. *τἄπλακήμαθ᾽, ὡς λόγος* Victorius. *τἀμπλακήμαθ᾽, ὡς λόγος* Canterus.

218. Aliquot versus post hunc excidisse, quibus adventum regis indicabat Danaus, ostendi in Annalibus Vindobonensibus vol. C. p. 179.

219. *σκοπεῖσθε* Rob.

Libri *τόπον*. Correxit Stanleius.

221. Libri *ἀνέλληνα στόλον*. Correxit Bothius. Et potest videri *ἀνελληνόστολον* legisse scholiastes, cuius haec adnotatio est, *τὸν οὐχ Ἕλληνα κατὰ στολήν*.

222. Libri *πυκνώμασι*, quod perinepte interpretatus est Spanhemius ad Aristoph. Nub. 53. Recepi *πυκάσμασιν*, quod vir doctus apud Burgesium coniecit. *Ἄμπυκας* si dicere voluisset poeta, *κἀμπυκάσμασιν* potius dixisset quam quod Bergkio in Diurnis Darmstad. a. 1835. p. 315. in mentem venit, *κἀμπυκώμασιν*.

223. *προσφωνουμένου γὰρ* M. G. *προσφωνοῦμεν, οὐ γὰρ* Rob.

224. *ἀπελλάδος* M. a m. prima.

225. Nescio an *οὔτε* Aeschylus scripserit.

227. *ἔται᾽* codex Rob. *ἔτλαι᾽* Rob.

ἀκρέστως M. G. P. E. *ἀρέστως* codex Rob. *ἀτρέστως* Sophianus et Turnebus.

229. *ἡμῖν* Rob.

230. Libri *συνοίσεται*. Scripsi *συνήσεται*.

231. *καὶ τἄλλα πόλλ᾽* M. G. E. Rob. *καὶ τἄλλα πολὺ* G. Scribendum esse *καὶ τἄλλα πού μ᾽* in Elem. doctr. metr. p. 113. dixi. Hoc sententia postulat. Frustra oblocutus est Marckschelfelius p. 187.

233. *ἀμφὶ κόσμον* ut Xenophon Mem. Socr. I. 1, 20. *τὸν περὶ τοὺς θεοὺς οὐδὲν ἀσεβὲς οὔτ᾽ εἰπόντα οὔτε πράξαντα.*

234. *προσεπότερον* M. a m. prima, *προσσεπότερον* a secunda. *πρὸς σὲ πότερον* G. Rob. Correctus est accentus in Victoriana.

ἐτὴν M. G. *ἔτην* Rob.

235. *ἤτηρον* altero *ρ* in rasura M. a m. prima, *ἠτηρὸν* a secunda et P. *ἠτηρὸν* G. Rob.

ἡερου M. *ἱερου̃* G. *ἤρου* E. *κέρου* Rob. *οἶμαι ἢ ἑρμου̃ ῥάβδον* marg. M. G. E. *ἑρμου̃* P. Rectissime se habet *Ἑρμου̃*. Nam tria tantum quaerere poterat chorus, privatusne venisset ille, an praeco, an rex. Schol. *ἔτην, νυ̃ν δημότην.* Hesychius *ἔται, ἑταῖροι, συνήθεις, πολῖται, δημόται, φίλοι, ἐπίκουροι.*

236. *λέγετ' εὐθαρσεῖς* M. G. E. *λέγ' εὐθαρσῶς* Rob. *λέγ' εὐθαρσὴς* Turnebus.

237. *εἰμ'* M. Rob. *οἰμ'* G.

238. Libri *πελασγου̃.* Correxit Canterus.

241. *αἴδνης διάλγος* M. Rob. *αἴδνης δι' ἄλγος* G. P. *ἄδνης διάλγος* E. Ad *αἴδνης* in G. supra adscriptum *αἴας.* Schol. *ἀντὶ* (sic M. *ἀντὶ του̃* G.) *καὶ πάσης αἴας.* Tum *ζήτει* in margine M. adscriptum. *αἶαν ἧς δι' Ἄλγος* vulgatum inde a Turnebo. Frustra quaesitus est fluvius Algus, quum sequente versu temere approbatum est invectum a Turnebo *τε* pro *του̃.* Scribendum erat *ἧς δι' ἁγνὸς ἔρχεται Στρυμών,* ut dicitur in Persis v. 491. *πήγνυσιν δὲ πα̃ν ῥέεθρον ἁγνου̃ Στρυμόνος.*

242. *του̃* G. E. P. Rob. Scripsi *τό.* Ita ante multos annos conieceram. Confirmavit M. qui *τὸ* a pr. manu habet: id secunda manus in *του̃* mutavit, sed antiquam scripturam ita in margine revocavit, *το.* Ad *πα̃σαν αἶαν* explicationis caussa poeta addidit *τὸ πρὸς δύνοντος ἡλίου.*

243. Euripides apud Dionys. Hal. de comp. verb. pag. 54. ed. Schaef. (Matth. fr. inc. trag. XCVIII.) *ὦ γαι̃α πατρίς, ἣν Πέλοψ ὁρίζεται.*

περραίνων G.

τη̃νδε M. *τήνδε* G. E. Rob. Correxit Stanleius.

246. *των δετ' ἄπειτα δὲ* M. *τῶνδἔτἔπει ταδὲ* G. *τῶνδε τ' ἄπειτα δὲ* Rob. Correxit Canterus. Potuit scribere poeta, quod coniecit Butlerus, *τῶνδε γαπέδων κρατω̃.* Sed recte se habet *τἀπὶ τάδε,* neque est quod quis de numero dubitet. Nam pro uno vocabulo est *ἐπὶ τάδε*, ut, cui oppositum est, *ἐπέκεινα.* Significat autem *ἐπὶ τάδε cis,* ut *ἐπὶ τάδε Φασήλιδος* apud Isocratem in Paneg. §. 118. in Areopag. §. 80. in Panathen. §. 59. dictumque est de tempore, ut sit *usque adhuc,* in Euag. §. 37. Plane ut in Aeschyli versu Lucianus Charonte c. 5. vol. I. p. 496. *τὰ ἐπὶ τάδε του̃ Ἴστρου.*

249. Libri *ἄπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας ναυπακτίας.* Turnebus, quum Asulanus in Aldina *χώρας* pro *πέρας* posuisset, scripsit *χώρας γὰρ ἐλθὼν Ἆπις ἐκ ναυπακτίας.* Affert hunc versum Eustathius ad Dion. 414. Idem ad Il. p. 306, 23. *πέρα γὰρ ἡ γη̃ κατὰ γλω̃σσαν.* Meminit huius vocabuli etiam p. 84, 4. et 1475, 42.

251. βροτοφόρων M. a m. prima, ut videtur.

252. τὰ δὲ M. G. E. Rob. τὰ δὴ Turnebus. μιάσμασιν cum ν M. G. Rob.

253. χρανθεὶσ M. G. χρανθεῖσ' Rob. μηνεῖται ἄκη M. G. E. Rob. μήνη καὶ δάκη Turn. Scripsi μηνιταῖ ἄκη, quod *solamina irae* significare puto.

254. δράκονθ' prius δράκωνθ' in M. fuisse videtur, ὅμιλον vocabuli ultima syllaba in rasura est.

256. μέμπτως ἄπεισ M. E. μέμπτως ἔπεισ' G. ante correctionem, μέμπτως ἄπις correctus. μεμπτῶς ex P. affertur. ἀμέμπτως ἄπις Rob.

257. πονταντινεισθον M. G. P. ποντανινοισθον E. ποντατινεισθον Rob. πότ' ἀντίμισθον Turnebus. Si ποτὲ recte se habet, sententia haec sit necesse est, assecutum esse Apim ut memoria aliquando ei pro mercede esset.

258. ἔχον δ' ἂν M. G. E. in margine habentes γρ. ἔχουσαν. Et ἔχουσαν Ald. Turn. ἔχεις δ' ἂν Rob. ἔχουσ' ἂν vulgatum inde a Victorio. Librorum scripturam ἔχον δ' ἂν ἤδη antiquus librarius non recte in ἔχουσ' ἂν ἤδη mutavit. Arguit ea potius ἔχοντες ἤδη scriptum fuisse, quo rex chorum una cum patre eius Danao complectitur.

259. γένοιτ' ἂν M. G. E. P. codex Robortelli. γένος τ' ἂν Rob. λέγοι πρόσωσ (προσωσ M.) M. G. E. P. λέγοις πρόσω Rob.

260. γε μὲν M. a m. prima, a secunda γέ μιν ut G. E. P. γε μὲν cod. Robortelli et Robortellus.

δηρίσιν M. G. E. δήρσιν codex Robortelli. δὴ ῥῆσιν Sophianus, et affertur ex P.

Brevitatis amantes Argivi. Sophocles Acrisio apud Stobaeum LXXIV. 28.

> ἄλλως τε καὶ κόρη τε κἀργεία γένος,
> αἷς κόσμος ἡ σιγή τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη.

Idem Vlixe furente apud scholiastam Pindari ad Isthm. VI (V.). 87.

> πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα τἀντεταλμένα·
> μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς.

263. προσφήσω Rob. Proprie Eudocia de Cerbero p. 255. καὶ οὐρὰν προσπλάττουσιν αὐτῷ δράκοντος, ἐπὶ δὲ νώτων προσφύουσιν ὄφεων κεφαλάς. Metaphorice Aristophanes Nub. 371. τουτό γέ τοι δὴ τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας, ubi schol. ἥρμοσας. *Haec omnia,* inquit, *ita sermoni aptabo, ut vera esse appareat.*

264. ἄπειστα M. G. Rob. ἄπιστα iam Ald.

265. ὅπω, ut videtur, M. a m. prima.

267. γυναιξὶ δ' ἐστὲ M. G. E. Rob. Correxit Turnebus.

268. θρέψειεν M. G. E. Rob. Correxit Turnebus.

269. κύπρις M. a m. prima.

Herodotus VII. 90. Κυπρίων δὲ τοσάδε ἔθνεά ἐστι, οἱ μὲν ἀπὸ

Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηνέων, οἱ δὲ ἀπ' Ἀρκαδίης, οἱ δὲ ἀπὸ Κύθνου, οἱ δὲ ἀπὸ Φοινίκης, οἱ δὲ ἀπ' Αἰθιοπίης, ὡς αὐτοὶ Κύπριοι λέγουσι. V. Meurs. in Cypro I. 6.

270. *εἰκὸς* Ald. Turn. *εἰκὼς* G. ut ceteri.

271. *Ἰνδούς τ'* etiam M.

ἀκούων M. G. E. *ἀκούω* Rob.

ἱπποβάμοισιν M. G. E. Rob. *ἱπποβάμοσιν* Turn.

272. Libri *εἶναι*. Quum libri veteres in praecedente versu *ἀκούων* habeant, scripsi *οἶμαι*, quod etiam Burgesius coniecit. Alioqui aliquid intercidisse putandum esset.

ἀστραβιζούσας M. P. sed in M. inter *σα* et *ς* littera erasa. *ἀστραβιζούσαις* G. E. Rob. *Ἱπποβάμοσιν καμήλοις* quum vectas dicit, nihil aliud vult quam camelis equorum instar utentes.

274. *καὶ τὰς* M. habere dicitur et habent Rob. Turn. *καὶ τὰν* G. Non potuit has totam gentem Amazonum dicere. Bene factum quod *τὰν* in G. conservatum *καιτᾶν* scribendum ostendit. Vereor autem ne *τὰν* etiam M. habeat. Revocat se et quasi interpellat rex, *quamquam*, inquiens, *Amazones vos esse crederem, si arcu armatae essetis.*

κρεοβρότους δ' M. G. Rob. *κρεωβρότους δ'* E. Delevi particulam, quam Porsonus in *τε* mutaverat. *Κρεοβόρους* vir doctus apud Butlerum et Lobeckius Paralip. p. 260. merito repudians Stanleii *κρεοβότους*. De re Diod. Sic. III. 53. et Eustathius p. 402, 38. ex eoque Eudocia p. 38. *Σαυρομάτας* dictas esse tradentes, quod lacertis, testudinibus, aliaque carne vescerentur, spernentes *μᾶζαν*.

275. *εἴκασα* Rob.

276. Libri *διδαχθείς*. Recte Abreschius *δ'* addidit.

279. *τῇ ἰδεῖν ἀργείαι* M. *τῇ ἰδεῖν ἀργείᾳ* G. E. et codex Robortelli. In P. deesse aliquid et legi *ἰδεῖν* dicitur. *τῇδ' ἐν ἀργείᾳ* Sophianus.

De hoc Ius sacerdotio egit Stanleius, comparans verba Apollodori II. 1, 3. *ταύτην ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν Ζεὺς ἔφθειρεν*, et Hesychii, emendata a Scaligero ad Eusebium p. 24. *Ἰὼ Καλλίθυια ἐκαλεῖτο ἡ πρώτη ἱέρεια τῆς Ἥρας.*

280. Libri *ἦν ὡς μάλιστα*. Aberrarunt critici atque interpretes a vera ratione, non animadvertentes, quod in omni hoc diverbio tenendum est; cognita habere regem ea de quibus quaerit et quaerere dumtaxat ut exploret verane an falsa dicant virgines. Scripsi *ἦν ὡς μάλιστα*, et hunc versum cum sequente regi tribui, qui duobus chori versibus totidem versibus respondet.

282. *καὶ κρυπτά γ' ἧρας ταῦτα παλλαγμάτων* M. G. P. E. *ἧρας ταῦτα παλαγμάτων* ex codice affert Robortellus. Ex coniectura Robortellus *ταῦτα παλλακισμάτων*, Turnebus *ταῦτα τῶν παλλαγμάτων*. Scholiastae adnotatio *αἱ περιπλοκαί* corruptumque Hesychii *ἐμπλούγματα, αἱ ἐμπλοκαί* monstrare poterant scribendum esse quod

posui. Amplexus dicit: nam ἐμπαλάσσεσθαι est *implicari*, ut apud Herodotum VII. 85. et Thucydidem VII. 84. aliosque. Ἄκρυπτα est apud Euripidem Androm. 836.

284. βού την, erasa ante τ littera, M. βούτην G. E. Rob. βοῦν τὴν Canterus.

285. οὐκοῦν M. G. οὐκ οὖν Rob.

286. πρέποντας M. G. E. τρέποντα Rob. πρέποντα Turnebus. βουθούρω Rob.

287. τί δὴ προσταῦτα (πρὸς ταῦτα G. E. codex Robortelli) λόχοις χυραδιος (χυρὰδιος E. ὀχυρὰ διός, littera ὀ puncto notata, G. χυραδίους codex Rob.) M. G. E. codex Robortelli. τὶ δὴ πρὸς ταῦτ᾽ ἄλοχος ἦρα διὸς Rob. τί δῆθα (sic) πρὸς ταῦτ᾽ ἄλοχος ὀχυρὰ Διός Turn. τί δῆτα Victorius. ἰσχυρὰ Pauwius.

288. τοπάνθ᾽ M. a m. prima.

290. Libri κατέκτανε.

291. τί οὖν ἔτευξε δ᾽ ἄλλο M. G. E. Rob. τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο Turnebus. Reposito in sedem suam δέ scribendum erat τί δ᾽; οὐκ ἔτευξεν ἄλλο δυςπότμῳ βοΐ;

293. οἱ νείλου πέδας M. G. E. Addunt οἶμαι παῖδες M. γρ. παῖδες G. E. οἱ νείλου παῖδες P. Rob. οἱ Νείλου πέλας Turnebus. Absurdum est dici quo nomine Aegyptii asilum vocent, praetereaque falsum vocari potuisse οἶστρον, quod Graecum nomen est. Virgilius Georg. III. 147. *cui nomen asilo Romanum est, oestrum Graii vertere vocantes.* De asilo copiose Bochartus in Hierozoico IV. 24. Puellae μύωπα, quod similis bestiolae nomen est, dicebant. Eas monet rex ad Inachum ei nomen oestro esse. Apertum est quam exiguum discrimen sit inter ΟΙΝΕΙΛΟΥ et ΙΝΑΧΟΥ.

294. Libri ἐκ τῆς. Correxit Canterus.

295. συγκόλως G. Rob. et fortasse a m. prima M. qui nunc συγκόλλως habet.

296. κἀι πι M. καὶ ᾽πὶ G. κἀπὶ Rob.

297. Non dubitari potest quin versus exciderit.

298. Libri φυτεύει. Correxit Scaliger.

299. Libri τί οὖν. Correxit Stanleius.

302. λιβύη μέγιστον γῆς καρπουμένη M. G. E. οὗ λιβύη Rob. Emendavit Porsonus, in eo errans quod Robortelli οὗ in ου mutatum pro terminatione habuit versus qui ante hunc excidit. Nam illud οὗ nihil est nisi mala coniectura Sophiani. Versum 301. excidisse primus animadvertit Stanleius.

303. βλάστιμον Rob. Hoc dicit, τίν᾽ οὖν ἄλλον λέγεις, τῆσδε βλάστημον; *quemnam porro memoras, qui ex hac sit prognatus?*

304. πατρὸς pro πατέρα, typographi error in Aldina, fecit ut Turnebus daret πατρὸς οὐδ᾽ ἐμοῦ πατρός.

305. Apertissimum hic est de notis sibi rebus quaerere Danaum.

Strabo I. 15. p. 23. ex Polybio homines inventis nobiles memorans, *καθάπερ Δαναὸν μὲν τὰ ὑδρεῖα τὰ ἐν Ἄργει παραδείξαντα, Ἀτρέα δὲ τοῦ ἡλίου τὸν ὑπεναντίον τῷ οὐρανῷ δρόμον, μάντεις τε καὶ ἱεροσκοπουμένους ἀποδείκνυσθαι βασιλέας· τούς θ' ἱερέας τῶν Αἰγυπτίων καὶ Χαλδαίους καὶ Μάγους σοφίᾳ τινὶ διαφέροντας τῶν ἄλλων ἡγεμονίας καὶ τιμῆς τυγχάνειν παρὰ τῶν πρὸ ἡμῶν.* Quae breviter repetens Eustathius p. 1645, 56. scribit *ὅτι δὲ οὐ μόνον Αἴολος ἐτιμήθη διὰ σοφίαν καὶ εὕρεσιν τοῦ χρησίμου, ἀλλὰ σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ Δαναὸς ὡς παραδείξας τὰ ἐν Ἄργει ὑδρεῖα — ὁ γεωγράφος λέγει καθὰ καὶ ἕτεροι.* Itaque frustra *τὸ πάνσοφον* in dubitationem vocatum est.

306. Libri *δαναὸς δ' ἀδελφός ἐστιν πεντηκοστόπαις*, nisi quod *πεντηκοντόπαις* P. *Δαναός· ἀδελφὸς δ' ἐστι* Scaliger, et *ἐστι* iam Victorius. *πεντηκοντάπαις* Heathius. V. ad Prom. 855.

307. *καὶ τοῦ δαναοίγε* M. G. E. Rob. Emendavit Porsonus.

τούνομαφώνω M. a m. prima, a m. secunda *τούνομ' ἀφώνωι* ut G. E. Ex P. *ἀφθάνῳ* adnotatum. *τοὔνομ' εὐφώνῳ* Turnebus ex coniectura. *τοὔνομ' ἀφθόνῳ* Robortellus.

308. *αἴγυπτος δ' εἰδὼς δ' ἀμὸν* M. G. *αἴγυπτον δ' εἰδὼς δ' ἀμὸν* Rob. *Αἴγυπτος· εἰδὼς δ' ἀμὸν* Turnebus.

309. *ἀνστήσας* M. G. E. et Faehsio teste P. *ἀνθήσας* teste Butlero. *ἀνστήσης* Rob. *ἀνστήσῃς* Vict. In M. G. E. adscriptum *ἀντήσας*, quod verum est. Id hic agendum erat Danaidibus, ut se Argivas origine esse docerent. Sophocles Antig. 981. *ἃ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν.*

310. *δοκεῖτέ μοι* M. G. E. *δοκεῖτε γεμοι* Rob. *δοκεῖτε δή μοι* Turnebus.

312. *λειπεῖν* M. a m. prima.

313. *αἰόν'* G. *αἰόγ'* Ald.

314. *δείδοις* M. G. *δίδοις* Rob. *δ' ἴδοις* Turnebus.

πότερον M. G. E. P. *πότε* Rob. *πτερόν* Turnebus.

315. *ἐπεί τις* M. G. Rob. *ἐπεὶ τίς* Turnebus.

316. *κέλσειεν ἐς* M. G. E. P. *κέλσειν ἐς* Rob.

ἐγγενὲς M. G. E. Rob. *εὐγενὲς* Ald. Turn. Vict. Restituit *ἐγγενὲς* Canterus.

317. *ἔχει μεταπτοίουσαν* M. G. E. *ἐκεῖ μεταπτοίουσαν* Rob. Correxit Turnebus.

318. *τι φῆσ'* M. a m. prima, a secunda *τί φήισ'*.

319. *νεοστεφεῖς* pro *λευκοστεφεῖς* E.

νεοδρέπτοις κλάδοις M. a m. prima. *νεοδρέστους κλάδους* G.

322. *φίλους* omnes. *ὠνοῖτο* Turn. *ὤνοιτο* ceteri. Torsit interpretes vulgata scriptura *τίς δ' ἂν φίλους ὠνοῖτο τοὺς κεκτημένους;* At istud *φίλους* est *φιλοῦσ'*, ab interprete vel sciolo librario, quoniam femina loqueretur, scriptum pro *φιλῶν*. *Sane,* inquiunt, *odimus: quis*

enim amans sibi emat quibus serviendum sit? Ceterum Antiatticista p. 102, 20. *κυρίαν οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ κεκτημένην· τὸν δὲ κεκτημένον μὴ λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ δεσπότου.* Refutat etiam Aristophanes Pluti v. 4.

323. *οὕτως* M. G. Rob. *οὕτω* Turnebus.

μείζων M. a m. prima.

324. *καὶ δυστυχούντων τ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγή* M. G. E. Rob. In M. *τ'* (non *γ'*) posterius additum videtur. Vulgo inde a Turnebo *καὶ δυςτυχούντων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγή.* Id confirmantis regis verba esset. At chorus aegre fert, quod rex declinare videtur opis ferendae officium.

326. Libri *μὴ 'κδῷς.* Correxerunt Schützius et Porsonus Adv. p. 161. (141.)

327. *αἵρεισθαι* M. non certo *ει* et ut supra accentus deletus sit, quem primae syllabae m. secunda adiecit. *αἵρεσθαι* G. *ἄρασθαι* Rob.

πόλεμον νέον hic et v. 913. non dicit quasi prius aliquod gestum sit bellum, sed temere et secus quam par est susceptum. Eodem modo v. 986. *εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον*, et v. 60. *νέοικτον οἶτον.*

329. *εἴπερ δ' ἀπαρχῆς* Rob.

κοινὸς ἦν M. (in quo *ὸς ἦν* in rasura) et G. E. P. codex Robortelli. Emendavit Sophianus.

330. *πρύμναν πόλεως ὧδ' ἐστεμμένη* M. G. E. codex Robortelli. *πρύμνα πόλεως ὧδ' ἐστεμμένην* Rob. *πρύμναν πόλεος ᾧδ' ἐστεμμένην* Turn. *Πρύμναν πόλεος* gubernatores urbis deos dicit ramis supplicum ornatos.

331. *πέφυκα* M. G. P. *πέφρικα* Rob.

λεύσων M. Rob.

τὰςδέδρακαταςκίους M. *τοὺσδέδακατασκίους* G. *τοὺς δ' ἑδρακότας βίους* P. *τὰς δ' ἕδρας κατασκίους* Rob. Emendate Vict.

333. *τέκος* etiam M. sed ut a m. prima *τόκος* scriptum fuisse videatur.

335. *μέγαν* M. G. E. P. Rob. Correxit Stephanus.

ἱκέτιν M. sed ut prius *ἱκέτην* fuisse videatur, et E. P. Rob. *ἱκέτην* G.

336. *λευκόδικτον* M. G. E. P. *λευκόστικτον* Rob. *λυκοδίωκτον* scribendum esse monui in Opusc. IV. p. 340. Firmat scholiastes, mox ad *βοτῆρι* v. 338. adnotans *τῷ ἑαυτῆς βοτῆρι σημαίνουσα τοὺς διωγμούς.* Incredibilis stupor fuit, qui tam diu absurdissimum epitheton *λευκόστικτον* tulerat, non cogitans qualia epitheta nequeant ornatui inservire.

ἀμπέτραις, litteris *ετ* in rasura, M. *ἀμπέτραις* G. Rob. *ἀμπέστραις* E.

337. *ἠλιβάτοισιν ἀλκᾶι* M. *ι* a m. secunda addito. *ἠλιβάτοισιν, ἀλκᾷ* Rob. *ἠλιβάτοισιν ἀλκὰ* G. Correxit Valckenarius ad Phoen. 215.

μέμνσκε Rob.

338. *βατῆρι* E.

339. *ὁρῶσα* E.

Post *κλάδοισι* aliquid erasum in M.

νεοδρέπτοις P.

340. Libri *νέον θ' ὅμιλον.* Emendavit Bambergerus. Non sunt autem rami nutantes intelligendi, sed dii, ut qui ramis ornati nefas esse ostendunt repudiare supplices. Praeterea *τῶνδ'* in *τόνδε* mutavi.

341. Hesychius *ἀστόξενοι, οἱ γένει μὲν προςήκοντες, ἐπὶ δὲ γῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότες. οἱ δὲ τοὺς ξένους μὲν ὄντας, ἐπὶ τιμῇ δὲ ἀστοὺς γενομένους.* Pollux III. 60. *ἀστόξενος δὲ κατὰ μέν τινας ὁ αὐτὸς τῷ ἰδιοξένῳ, κατὰ δέ τινας ὁ γένει μὲν ξένος, τιμῇ δὲ ἀστός· ἐνίοις δὲ δοκεῖ ὁ φύσει μὲν ἀστός, δόξῃ δὲ ξένος, ὡς Δαναὸς Ἀργείοις, ἀπὸ Ἰοῦς τῆς Ἀργείας ἔχων τὸ γένος.* V. Ruhnk. ad Tim. p. 57.

342. *κἀπρομυθήτων* vulgo inde a Turnebo. Libri *κἀπρομηθήτων.* De differentia pluralis et singularis in his locutionibus dixit Lobeckius ad Aiacem p. 331.

344. Libri *ἰδοῖτο δῆτα τὰν ἄνατον.* Turn. *ἴδοι τὰν ἄνατον* Correxit Pauwius.

345. *ἱλαρίου* G. Pausanias VIII. 53, 9. *τὸ δὲ χωρίον τὸ ὑψηλόν, ἐφ' οὗ καὶ οἱ βωμοὶ Τεγεάταις εἰσὶν οἱ πολλοί, καλεῖται μὲν Διὸς κλαρίου, δῆλα δὲ ὡς ἐγένετο ἡ ἐπίκλησις τῷ θεῷ τοῦ κλήρου τῶν παίδων εἵνεκα τῶν Ἀρκάδος.*

346. Libri *γεραφρόνων.* Turnebus *γέρων ὤν.* Scribendum esse *γεραιόφρων* vidit etiam Burgesius. Audacius rupes *ολόφρων* dicitur v. 764.

347—49. *αἰδόμενος* M. G. *αἰδούμενος* Ald. Rob. Turn.

οὔνπερ ἱεροδόκα θεῶν M. G. E. Rob. *οὔπερ ἱεροδόκα θεῶν* Turnebus. In librorum scriptura scholiastae indicio, qui *οὐ πτωχεύσεις* adscripsit, latere *οὐ πενεῖ* indicavi in praefatione Ionis Euripidei p. XIV. Excidit qui sequebatur dochmiacus, ea sententia quam his verbis, *καλλιπότμου τύχας,* indicavi. Alteram in hoc versu lacunam, quae post *ἱεροδόκα* est, addito *πέλει* explevi.

349. *λῆματ'* M. G. Rob. *λήμματ'* inde a Turnebo vulgatum.

ἀπ' ἀνδρὸς etiam M.

352. *μελέσθων* G.

ἐκπνοεῖν M. G. E. Rob. In M. *κ* ita scriptum ut ις legi possit: inde *εἰςπνοεῖν* P. *ἐκπονεῖν* Turnebus.

353. *παρακρος* M. *παρ' ἄκρος* G. E. P. codex Robortelli. *πάρος* Sophianus.

354. Libri *ἀστῶν δὲ πᾶσι τοῖσδε.* Emendavit Scaliger.

358. Libri *νεύμασι.* Correxit Pauwius.

359. *χρόνοισι* M. G. E. codex Robortelli. *θρόνοισι* Sophianus. *θρόνοις* Pauwius.

360. ἄλγος M. G. P. ἄγος Rob.

365. μηδράσητε M. μὴ δράσητε G. P. μὴ δράσαι τε Rob.

366. ἐπισκοπεῖ M. G. ἐπισκόπει Rob.

370. μένοι Rob.

Libri ἰκταίου, nisi quod M. ἴκταίου. Guil. Dindorfius ἰκτίου, forma probabili. Noluit poeta ἵκτορος dicere, quia sequitur vox in ος terminata.

371. ὦ δυσπαρθέλκτοις M. in quo δυσπαρθενήτοις adscriptum est. ὠδυσπαρθέλκτοις G. δυςπαραθενήτοις P. τοῖς δυσπαρθέλκτοις Rob. Emendavit Schütizius.

372. εἴ ποι G.

373. Post πόλεως distinguendum esse vidit Marckscheffelius p. 215.

374. τίσδ' ἂν τοῖσδ' (δ' a m. secunda) ἀντιωθῆναι θέλει (ultimae syllabae a m. secunda supra adscripto οι) M. τίς δ' ἂν τίς δ' ἀντιωθῆναι θέλοι G. τίσδ' ἂν τοῖς δ' ἀντιωθῆναι θέλοι Rob. τίς ἂν τίς ἀντ. θέλοι Turn. Emendate Vict.

375. δεῖ τοῖσε G. et sic M. a m. prima habuisse videtur.

376. ἔχουσιν M. G. Rob. ἔχουσι Turnebus.

377. μήτι ποτ' οὖν M. G. Rob. μήτ' οὖν ποτ' οὖν Ald.

ὑποχέριος M. G. P. ὑποχείριος Rob.

378. κράτεσσιν G.

380. φυγαὶ M. G. E. φυγὰς Rob. φυγῇ Turn. φυγᾷ Victorius.

382. ἔκκριτον Rob.

κρῖμα priore vocali in rasura M.

384. Libri καὶ μήποτε. Canterus μὴ καί ποτε. Recte Wordsworthius κοὐ μή ποτε.

385. εἴπουτι καὶ μὴ τοῖον τυχθῆ (τυχθῇ G. E.) M. G. E. Rob. εἴ που τὶ μὴ τοῖον τύχῃ Turn. τύχοι Porsonus.

386. εἰπήλυδας M. in quo prius fuerat εἰπήλυδας ut in G. ἐπήλυδας Rob.

387. Libri ἀμφοτέρους. Correxit Schütizius.

388. ἑτερορεπῆς M. a m. prima.

390. τί τῶνδεξισοῦ ῥεπομένων M. G. τί τῶνδε ἐξῆς οὐρ' ἐπομένων Rob. Correxit Victorius.

Notandum ῥεπομένων forma media. Μεταλγεῖν proprie est *post aliquid* vel *post aliquem dolere*, ut μεταστένομαι σὸν ἄλγος in Medea Euripidis v. 996. Id hic idem fere quod *paenitere*. Fallitur Schaeferus ad Medeae versum in editione Porsoniana *simul lugeo* cum Elmsleio interpretans μεταστένομαι illic et in Hecuba v. 214. μεταχλάομαι. Nam est potius ibi *secundum aliquem lamentari*, quod est altero praeeunte.

391. ἔρξαι G.

394. ὠνωμένων M. G. P. E. ὀνωμένων Rob. οἰνωμένον Turn. Correxit Porsonus.

396. ὑμῖν E.

397. Apud Herodianum περὶ διχρόνων in Crameri Anecd. Oxon. III. p. 298, 23. sive in regulis prosodicis a me editis p. 447. et apud Draconem p. 41. haec leguntur, τὰ εἰς ῑς λήγοντα βαρύτονα ἀεὶ συστέλλει τὸ ῐ, κόνις, δῆρις, μάντις, ὄρχις, ὄφις, λάτρις, ὄρνις· Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τῷ περὶ διαλέκτων φησὶν Ἀττικοὺς ἐκτείνειν. Id in κόνις, ὄφις, ὄρνις cadere certum est: δῆρις qua mensura apud Atticos sit, nullum memini documentum.

399. πανόλεθρον G. Rob.

400. ξύνοικον θησόμεθ' M. Rob. ξύνοισιν θήσομεν G. ξύνοικον θησόμεσθ' Victorius.

401. ὡς οὐδὲν M. Rob. ὡς οὐδ' ἐν G. Correxit Stephanus.

402. μῶν οὐ δοκεῖν δεῖ M. G. E. Rob. Vulgo inde a Turnebo ineptissime legebatur, repetita v. 392. sententia, μῶν οὐ δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίου; Contrarium dici debebat, μῶν σοι δοκεῖ, ut dicta sua rex confirmaret: h. e. *intelligisne nunc, opus esse accurata deliberatione?*

405. προδῶς M. Rob. προδὼς G. προδῷς Turn.

406. ἐμβολαῖς E.

407. δρομέναν M. ὁρωμέναν (ω superscr.) G. E. Rob. Correxit Pauwius.

408. ἐξ ἕδραν M. G. ἐξέδραν Rob. ἐξεδρᾶν Turn. ἐξ ἑδρᾶν Vict.

409. ῥυσίας θεῖσαν M. G. E. Rob. ῥυσιασθεῖσαν Turn.

412. φύλαξαι (ε superscr.) G.

413. μήτι τ' ἀαῖσταν ἱκετιν (ἱκέτιν cod. Rob.) εἰσιδεῖν M. et codex Rob. μήτι τ' ἀαϊστὰν ἱκέτην εἰς ἰδεῖν G. μήτι τ' ἄϊσταν ἱκέτιν κατιδεῖν P. οἶμαι μήτι τλαίης τὰν ἱκέτιν margo M. οἶμαι μή τι τλαίης margo G. μήτι τλαίης margo P. μήτι τλαίης τὰν ἱκέτιν εἰσιδεῖν Rob. μή τι τὲ τλῇς Turn. μήτι τλῇς Pauwius.

415. ἱππηδὼν M. a m. prima et G.

416. πολυμήτων M. G. E. πολυκμήτων Rob. πολυμίτων Turnebus.

ἐπὶ λαβὰς Rob.

418. ὁποτέραν M. G. Rob. ὁπότερ' ἂν Turn.

μενειδρειχτείνειν M. E. μένει δρειχτίνειν G. μένει δρειχτείνειν Rob. Latere μένει δορὶ τίνειν etiam Boissonadius et Marckscheffelius p. 213. viderunt.

419. Libri ὁμοίαν. Scribendum esse ὁμοΐαν vidit etiam Klausenius. Servavit hic antiquioris tragoediae sermo nonnullas Homericae dictionis formas.

421. ἐξωκέλλεται G.

424. Hesychius στρέβλαι ναυτικαί, τὰ ξύλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομφούμεναι. Proprie στρέβλαι sunt laquei paxillo iniecto torti, quibus aliquid constringitur. Simile quid significant in automa-

tis, de quibus Aristoteles in libro de motu animalium c. 7. p. 701. B. ed. Bekk. Fieri tamen potuit, ut *στρέβλαι ναυτικαί* apud architectos ligna dicerentur, quibus transversis costae et latera navis discunearentur simul et clavis firmatae adstringerentur, quo neque intro comprimi neque discedere possent. Illud non credo, alveum navis *στρέβλαις ναυτικαῖς* dici potuisse *προςηγμένον*, quod libri habent. Neque aptum rei verbum est *προςειρμένον*, etsi grammatici *προςείρειν* interpretantur *συνάπτειν*. Adscivi ex Scaligeri coniectura *προςηρμένον*.

426—431. Vulgo haec sic scripta sunt,

καὶ χρήμασιν μὲν ἐκ δόμων πορθουμένων,
ἄτης γε μείζω, καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμον,
γένοιτ' ἂν ἄλλα κτησίου Διὸς χάριν·
καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια,
γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος,
ἀλγεινὰ θυμοῦ κάρτα κινητήρια.

Horum versuum in primo perversitas sententiae offensui est. Expugnata enim domo non opibus, quae iam nullae sunt, aliae possunt accedere, sed domui, quae spoliata opibus est. Confirmatur hoc eo quod ad hunc versum in scholiis adscriptum est *χρημάτων*, quae non videtur interpretatio, sed notatio alius scripturae esse. Scilicet scriba in antiquissimo codice *χρήμασι* (ita libri, *χρήμασιν* Vict.) pro *δώμασι*, *δόμων* autem pro *χρημάτων* scripserat. In altero versu veteres libri *ἄτην γε μείζω*, nisi Escorialensis *μείζων*, omnes autem *καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμου* praebent. Vulgata scriptura a Turnebo profecta est. Duplex facta est comparatio, utraque tribus versibus, utraque consimili ordine et forma sententiarum. Quare hic versus tertius esse debebat, correctus ita, ut amissae opes etiam cum incremento restitui posse dicerentur. Pariter in ultimo versu, quum, ut saepe in crasi, particula ad metrum redundare visa omissa esset, *μὴ ἀλγεῖν ἃ* pro *ἀλγεινά* erat scribendum.

430. *θελκτηρίοις* M. E. Rob. et e correctione G. in quo prius fuerat *θελκτήριος*, ut vulgatum est inde a Turnebo.

432. *ὁμαίμων* M. a m. prima et G. E. Turn. *ὁμαῖμον* M. a m. secunda et Rob. *ὁμαιμόνων* Ald. *ὅμαιμον* Victorius.

434. Post hunc versum insertus erat hic,

ἦ κάρτα νείκους τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι.

(*ἦ* M. a m. secunda et Turn. *ἤ* G. Rob.) Scholiastes hunc versum ita interpretatur, *καὶ τοῦτο ποιῶν ἐκτὸς ἔσομαι τοῦ νείκους θεοῖς ὑπηρετῶν*. Non explicabilius hoc est quam quod alterum huius constructionis exemplum affertur ex Medea Euripidis v. 995. *δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.* Id sic est interpungendum, *δύστανε μοίρας, ὅσον παροίχει.* Omnino autem orationem regis turbat hic versus. Accedit quod chori verba, *πολλῶν ἄκουσον τέρματ' αἰδοίων λόγων*, tam ex abrupto accidunt, ut aliquid requiramus, quo adducta sit virgo, ut sic abscise regi optionem det. Eo apparet versum istum non regis esse, sed chori, in-

telligentis pereundum sibi esse per tergiversationem regis. Putanda est autem dux chori ad sorores suas conversa haec dicere sic ut scripsi correcta, tum autem regi respondere *πολλῶν ἄκουσον τέρματ᾽ αἰδοίων λόγων.*

438. *πολλᾶν ἄκουσον* Rob. *πολλῶν τ᾽ ἄκουσον* Ald. quamquam G. *πολλῶν ἄκουσον* habet ut M. *πολλῶν δ᾽ ἄκουσον* Turn. Removit rursus particulam Victorius. *τέρμα τ᾽* Rob.

440. *ζῶνας τε* M. Rob. *ζωνάς τε* Ald. Hesychius *ζώνας τε συλλαβὰς πέπλων, ἀντὶ τοῦ αἷς ζώννυμαι καὶ τοὺς πέπλους συλλαμβάνω.*

441. *τύχαν* M. G. E. *τύχα* P. Rob. *τύχειν* Ald. *τύχῃ* vulgo inde a Turnebo. *γυναικῶν* omnes. Veterum librorum *τύχαν* ex *τάχ᾽ ἂν* ortum esse intellexit Marckscheffelius p. 171. Verum non debebat *γυναικῶν* servare, sed scribere *γυναικί.*

πέλοι M. Rob. et ex correctione G. in quo prius *πέλει.*

442. *καλεῖ* M. G. E. Rob. *καλή* Turnebus.

σ εύσον

443. *λεξον* M. *λέξον* G.

γηρυθεις M. *γηρυθεὶς* G. *γερυθεὶς* Ald. Correxit Turnebus. Libri *ἔσῃ.*

444. *ὑπὸ στήσει* M. *ὑποστήσει* ceteri. Correxit Wellauerus.

445. *περαίνειν* Rob.

446. *πίναξιν* M. G. Rob. *πίναξι* Turnebus.

447. Libri *ἀλλὰ πῶς φράσον.* Similiter quidem *πῶς τοῦτ᾽ ἔλεξας* in Persis v. 794. et Sophoclis Aiace v. 270. Sed quod Abreschius coniecit, *ἀλλ᾽ ἁπλῶς φράσον*, melius convenit cum versu qui sequitur. Quare recepi. Comparat Abreschius Prom. 611. *οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ᾽, ἀλλ᾽ ἁπλῷ λόγῳ.* Addere poterat Choeph. 112. *ἁπλῶς τε φράζουσ᾽, ὅστις ἀνταποκτενεῖ*, ubi videtur *ἁπλωστί* scribendum addendaque forma ista adverbii similibus in Sturzii Opusc. p. 255.

448. *ἀπαλλάξασθαι* G. pro *ἀπάγξασθαι.*

449. Libri *μακιστῆρα.* In ima pagina M. adscriptum habet *μακιστῆρα ἰόν.* Id in G. versui 469. supra adscriptum est. Hesychius *μακίστηρ, βέλος. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ μεγάλου.* Longum sermonem Aeschylus dixit *μακιστῆρα μῦθον* in Persis v. 699. Quod Stanleius, cuius adnotatio omissa est in Butleri editione, scripsit, malle se *μαστικτῆρα* legere, sumptum est ab Aurato. Eadem opera coniici poterat *λακτιστῆρα*, nisi scholiastae adnotatio, *ἤκουσα λόγον καρδίας δηκτικόν*, ostenderet scriptum fuisse *δακνιστῆρα.* Quod in Persis est v. 569. *στένε καὶ δακνάζου*, non adhibeam ut *δακναστῆρα* praeferam. Tales formae finguntur a poetis prouti cuique loco accommodatae videntur. Similiter avicula quaedam et *δακνάς* et *δακνίς* dicta est.

451. *καὶ μὴν* (*μὲν* P.) *πολλαχῇ γε* M. G. E. P. Rob. Delevit *μὴν* Turnebus.

454. *ἰσέβηκα* M. P. E. Rob. *ἰσέβηκε* G. nam *α* in M. obscurius. *ἐσβέβηκε* Turnebus. Emendavit Schützius.

457. *ὁμαίμους* M. G. E. Rob. Correxit Turnebus.

458. Choeph. 861. *μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος.*

461. *ὅμως ἀνάγκη* Rob.

462. *ἰητῆρος* ante correctionem G.

464. Exciderat hic versus ea sententia, quam supplevi. Neque enim sequente versu cum Aurato et Heathio scribi poterat *κλάδους γε τούτους.*

465. *αἰψ* M. *αἰψ'* ceteri. Non aptum hic *αἶψα* commutavi cum *ἄψ*, etsi id Valckenarius in Diatriba p. 139. in Attica scena prorsus inauditum esse dixit. Sed omnino huius fabulae dictio propius accedit ad Homericam.

466. *ἄλλων* P.

467. *τοῖς δ' ἀφίξεως* Rob.

469. *καταρχῆς* M. G.

470. *οἶκτος εἰσιδὼν τάδε* libri. *εἰκὸς* Turn. Miseratio dicta pro miserante non videtur displicuisse Porsono ad Med. 139. de iterato *γάρ* disserenti. Scripsi *οἰκτίσας, ἰδὼν τάδε.* Patet autem hoc *γάρ* non ad proxime praegressam sententiam, sed ad illa referendum esse, *μηδ' ἀπορριφθῇ λόγος ἐμοῦ.*

471. *στόλον* Rob.

475. *εὖ ῥέοντα προσξένον* M. *εὖ ῥέοντα πρὸς ξένον* G. *εὐρέοντα πρὸς ξένον* Rob. *εὖ ῥέοντα πρόςξενον* Turn. Emendavit Porsonus: et *πρόξενον* scribendum esse iam Canterus viderat.

478. Libri *πολισσούχων ἕδρας*, nisi quod *ν* in *πολισσούχων* prius *σ* fuisse videtur in M. Posui aliud epitheton. Nam scriba antiquissimi codicis ad praecedentem versum respiciens *πολισσούχους* scripserat. Bothius quum ex duobus versibus unum faciendum putaret hoc modo, *ξύμπεμψον, ὡς ἂν θεῶν πολισσούχων ἕδρας εὕρωμεν*, non videtur reputasse removeri ista ratione verba non temere posita *βωμοὺς προνάους.* Id enim curandum maxime erat, quod rex dixerat, *ὡς ἴδωσι τῆσδ' ἀφίξεως τέκμαρ πάντες πολῖται.*

479. *ἀσφαλείας δὲ δι' ἄστεως* M. G. Sic etiam E. sed *δι' ἄστεος*, ut Rob. qui *ἀσφαλεία δέ.* A Turnebo profectum *ἀσφάλεια δ' ἦ δι' ἄστεος.*

482. *φυλάξαι* M. a m. prima.

Scholiastes *μὴ θαρρήσας μόνος ἀπελθεῖν φοβηθῶ ὑπό τινος.* Qui si haec rectius explicasset, non venisset quibusdam in mentem *φόνον* scribere, quod acriter tuetur Marckscheffelius p. 213. Nam ista scriptura Argivi ut proni ad caedem notarentur. Hoc dicit Danaus: *vide ne, si solus per urbem eam, hominis peregrini ipsoque cutis colore stuporem facientis audacia metum civibus incutiat, concursusque fiat et pulsatio, in qua facile accidere potest, ut quis eum qui minime hostis est occidat.*

485. *ἀστίκτους* M. G. P. E. *ἀθίκτους* Rob. *ἀστικοὺς* Turn.

486. *ξύμβολοι* sunt *obvii*, ut in Prom. v. 488. *ἐνοδίους συμβόλους* dixit. Dubitari tamen potest an *ξυμβολοῦσιν* scripserit, ut in Sept. ad Theb. 334. *ξυμβολεῖ φέρων φέροντι*, quod Hesychius *συντυγχάνει* est interpretatus.

488. Recte libri *κίοι*. Non contendam tamen non potuisse *κίει* scribi, quod Schützius posuit.

489. *δρῶ; τί θράσος* P.

νέμεις M. P. E. Rob. *νέμοις* G. Non opus ut cum Porsono *νεμεῖς* scribatur.

492. *ἐπιστρέφω* M. G. E. quod chorus loqui putabatur. *ἐπιστρέφου* Rob.

493. *ἂν ἄλσος ῥύοιτό με* M. a m. prima.

494. *ἅρπαγες ἐκδώσομεν* M. G. E. Rob. *ἁρπαγαῖς* Turn. Pronomen addidit Porsonus.

495. Libri *ἀλλ' εἰ*. Emendavit Porsonus.

496. *Fausta sit oratio fausta audienti.*

497. *φόβῳ* omittit Rob.

498. Libri *ἀνάκτων*. Apertum est poetam *ἀνάρκτων* scripsisse. Sunt enim virgines *ἄναρκτοι* absente patre.

499. Libri *φρενί*. Emendavit Heathius.

500. Libri *ἀλλ' οὔτι δαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατήρ*. Deest pronomen, neque Aeschylus *χρόνον* utraque brevi in medio trimetro posuisset. Quare *ἀλλ' οὔτι δαρόν σ' ἐξερημώσει πατήρ* scripsi.

502—504. omissi in Rob. In M. scripti sunt a m. secunda in margine, in G. in textu et iterum in margine.

502. *πιετω* M. *πιέτω* G. in margine et P. *ἐπιέτω* G. in textu et E. *πείσω* Turnebus.

503. *τοῖα* M. P. E. et in textu G. *τοῖαδε* G. in margine. *ποῖα* Auratus, quod superscriptum in P.

505. *παραιτῶ* Rob.

506. Libri *πορσύνων*. Correxit Heathius.

507. Dubitari potest sic an *πειθοῖ* poeta scripserit.

511. Libri *πείθου*. Lobeckius ad Aiacem p. 283. prioris, p. 250. alterius editionis, ingeniose coniiciebat *πείθου τι καὶ γένει σῷ ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν*.

514. *τὰν μελανόζυγαταν* M. *τὰν μελαναζύγαταν* G. *τὰν μελανοζυγάταν* Rob. *τὰν μελανόζυγ' ἄταν* P. E. Scholiastae interpretatio, *τὴν ναῦν ἐν ᾗ βλαβήσονται*, omitti postularet articulum. Rectius nigros homines, qui in navi sint, respici vidit Stanleius, de quibus est v. 689.

> *πρέπουσι δ' ἄνδρες νήϊοι μελαγχίμοις*
> *γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν.*

Inest tamen in verbis simul etiam atri mali significatio.

515. Libri τὸ πρὸς γυναικῶν. Patet hoc non solum propter γένος γυναικὸς ferri non posse, sed etiam propterea quod Iuppiter, qui pariter ut Io generis earum auctor est, excluderetur. Quare in τὸ πρὸς γεναρχᾶν mutavi.

519. Libri πολυμνήστωρ ἐφάπτωρ. Emendavi in Elem. doctr. metr. p. 232. Et ἐφάπτορ quidem etiam Porsonus.

520. Quod libri habent, δίας τοι, non erat mutandum. Sensus est, εὐχόμεθα γένος εἶναι ἀπὸ τῆςδε δίας γῆς, ἔνοικοι αὐτῆς.

εὐχώμεθ' E.

523. Scholiastes ἐπωπάς interpretatur κατανομάς. Alii hoc pro ὀπωπάς videntur accepisse. Recte intellexit Paleius inspectionem Argi, observantis in pascuis vitulam, significari. Sic Stephano Byzantio teste Ἐπώπη Acrocorinthus dicebatur, quod inde Aeginam prospexisset Sisyphus.

526. ἁμαρτίνους ante correctionem G.

531. ἰάπτει βασίδος M. G. et codex Robortelli. ἰάπτει ἀσίδος Robortellus. Correxit Turnebus.

533. μουσῶν M. G. Rob. Correxit Turnebus.

534. Libri λύγιά τε γύαλα. Scripsi Λύδιά τ' ἄγ γύαλα. Et Λύδια quidem iam Turnebus.

535. ὀρῶν M. a m. prima et Rob. ὅρων M. a m. secunda. ὀρῶν G. E. Scripsi ὅρων ex margine codicis E. Nam in melicis tragici non ὀρῶν, sed ὀρέων dicunt.

κυλίκων G.

536. Quod libri habent, παμφύλων τε γένη διορνυμένα, ortum videtur adscripto γένη ad corruptum παμφύλ, in quo quis φῦλα sibi visus erat legere. Eiiciendum esse γένη Heathius vidit. Spondeum defendit nomen proprium.

537. τὰν M. G. P. πὰν ex codice suo affert Robortellus: ipse πὰρ voluit, sed in textu eius ρ excidit. τοὺς Turnebus. Scripsi γᾶς.

Post ποταμοὺς M. Rob. δ' habent, non G.

ἀεννάους M. G. antequam corrigerentur.

Nobiles fluvii sunt Pamphyliae Cestrus, Catarrhactes, Melas, Eurymedon.

538. τὰς ἀφροδίτης M. G. Rob. τᾶς Ἀφροδίτας Turn. Scribi debebat τὰν Ἀφροδίτας.

540. εἰσικνουμένον M. sed ut ultimae duae vocales in rasura scriptae sint a m. secunda, et P. E. Rob. εἰσικνουμένη G. Nimis inepte coniuncta sunt ἱκνεῖται δ' εἰςικνουμένον βουκόλον, quod scholiastes explicat ἱκνεῖται δὲ δῖον πάμβοτον ἄλσος, τοῦ οἴστρου τῷ κέντρῳ αὐτὴν διατρυπῶντος. Defenderunt tamen Marckscheffelius p. 188. et Paleius scripturam aperte a dormitante librario profectam. Lusui in similitudine verborum ibi tantum locus est, ubi aliquid ad sententiam confert. Dictioni poeticae magis hic convenit participium quo Io, quam quo

asilus significetur. Talia complura inveniri possunt. Rei aptissimum videtur *ἐγκεχριμένα*. Prom. 564. *χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἶστρος.*

543. *τ'* pro *ὄντ'* Rob.

544. *τυφώμενος* G.

545. Schützius *ὕδωρ τε Νείλου.* Tenendam duxi librorum scripturam, de qua recte scholiastes, *ἐπεξηγήσατο δὲ τί ἐστι τὸ μένος τοῦ τυφῶ, εἰπὼν τὸ ὕδωρ τοῦ Νείλου.* Tueri videtur ipse Aeschylus in versibus de incremento Nili (fr. 305.) apud Athenaeum in fine libri II.

ἔνθα Νεῖλος ἑπτάρους
γάνος κυλίνδει πνευμάτων ἐπομβρίᾳ,
ἐν δ' ἥλιος πυρωπὸς ἐκλάμψας χθονὶ
τήκει πετραίαν χιόνα, πᾶσα δ' εὐθαλὴς
Αἴγυπτος ἁγνοῦ νάματος πληρουμένη
φερέσβιον Δήμητρος ἀντέλλει στάχυν.

547. 548. *κεντροδαλήτοις θείας ἥρας* Rob. Sed in M. *θυΐας* scriptum est, ita ut post *θ* aliquid erasum sit, et *θυΐας* etiam G. habet. Aberratum est solo accentu. Scribendum enim erat *θυιάς.* Heathius *κεντροδαλήμοσι.* Erfurdtius *κεντροδαλήτισι,* quod recepi.

550. *χλωρω δειχματι* M. *χλωρῷ δείμακτι* G. *χλωρῷ δείματι* Rob.

552. Vulgo ut est apud Rob. *βοτὸν ἐσορῶντες δυςχερὲς μιξόμβροτον.* Talem versum non scripsit Aeschylus. Genuinum vocabulum, quod nescio an assecutus sim quum non inventum alibi *κακόχαρι* posui, ab interpretatione expulsum esse, quoniam non intellectum erat accusativos pendere ex *θυμὸν πάλλοντο,* ostendit a scholiasta ad *ὄψιν ἀήθη* adscriptum *ὄψιν ἀήθη ὁρῶντες,* quod metri caussa in *ἐσορῶντες* esse mutatum prodit scriptura codicum M. et G. *ἐσ ὁρῶντες.*

554. Libri *τὰν δ',* sed G. ex correctione, nam prius scriptum erat *τὰ δ'.* Ita vel sine libro corrigendum erat.

δὲ θαμβοῦν M. G. Rob. Correxit Turnebus.

555. Libri *τόδε.* Correxit Canterus.

558. 559. *ζεὺς αἰῶνος κρέων ἀπαύστου* M. *ζεὺς αἰῶνος κρεῶν ἀπαύστου* G. E. *κραίνων* margo M. E. *ζεὺς αἰῶνος κραίνων ἀπαύστου* P. *ζεῦς αἰῶνος κραίνων ἀθαύστου* Rob. Inter v. 557. et 558. rasurae in M. Pessimo numero legebatur *Ζεὺς αἰῶνος κρέων ἀπαύστου.* Nimirum quod sequens versus exciderat, nomen Iovis addendum esse vidit librarius. At id fuerat in altero versu: hunc, ut antistrophicum, *δι' αἰῶνος* habere oportebat. Supplevi quae deerant usitata formula. Sic in Eumen. v. 317. *πράκτορες αἵματος αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν.* Sophocles Trach. 251. *Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ.* 862. *Κύπρις τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ.*

560. Libri *βία.* Non vim, quae si esset vis ab Iunone illata, indicatum id oportebat, sed miseriam desisse dicendum erat. Quare *δύα* posui.

562. Frustra laboratum est in explicanda scriptura librorum, *δα-*

χρύων δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ. Nam *ἀποστάζειν* non ea dicuntur, quae aliquid abiiciunt et removent, sed potius quae id conspiciendum praebent. Scribendum erat *ἀποσχάζει. Πένθιμος αἰδὼς δακρύων* est pudor cum dolore et lacrimis coniunctus, quod forma humana privata erat Io. Vnde in Prometheo v. 643. dicit *καίτοι καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι θεόσσυτον χειμῶνα καὶ διαφθορὰν μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλίᾳ προςέπτατο.*

568. *φυσίζωον* G.

Libri *τὸ δή.* Sensum perspexit Turnebus, qui hoc in *τοδὶ* mutavit. Nam v. 568 — 573. sunt verba, quae omnes homines dicere chorus ait. Recte Porsonus *τόδε.*

573. *κυρήσας* ante correctionem P.

574. *ἐνδικωτέροισιν* libri. *ν* abiecit Turnebus.

575. Non in fine huius versus duas syllabas debebant excidisse dicere critici, sed dactylum in principio versus, *εὖτέ γε*, ut ex antistropha apparet.

578. *μῆχα οὔριος* G.

579. Libri *ὑπ' ἀρχάς.* Correxit Schützius.

Perdidit operam Wunderus in censura Aiacis ab Lobeckio editi pag. 103. seqq. evicisse se ratus *θοάζειν* *sedere* significare. Redit ista opinio ad duo exempla, quorum unum hoc, alterum in principio Oedipi regis est, neutrum recte intellectum. Vt supra v. 86. seqq. chorus deos nullo labore solo nutu suo et voluntate omnia perficere dixit, in eandem sententiam hic dicit Iovem ad nullius imperium properantem, *ὑπ' ἀρχᾶς οὔτινος θοάζοντα* (properare enim debet qui imperia potentioris exsequitur), tamen celerrime efficere decreta sua: *πάρεστι δ' ἔργον ὡς ἔπος σπεῦσαί τι τῶν βούλιος φέρει φρήν.* Referuntur ad se invicem *θοάζων* et *σπεῦσαι.* Quoniam autem ipse talis est Iuppiter, gaudet etiam facere ut debilior potentiorem vincat, neque alio superiorem locum tenente infra sit positus. Vt ipsa verba reddam, hoc dicit, *sub nullius imperio properans, probat debiliorem fortioris compotiri infra, nullo superius sedente. Σέβειν* probandi significatu dixit in Agam. v. 1580. *Αἴγισθ', ὑβρίζειν ἐν κάκοισιν οὐ σέβω*, et in Eum. v. 741. *τὸ μὴ ἀδικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει.*

580. *κρεῖσσον ὢν* M. G. Rob. *κρεῖσον ὢν* E. Correxit Turnebus.

581. *οὔτινος* M. G. *οὔτινος* Rob.

ἡμέν οὐ M. *ἧμεν οὐ* G. E. *ἡ μὲν οὐ* Rob. *ἡμένου* et *σέβη* Turn. Emendate Vict.

583. Libri *δούλιος.* Emendavit Auratus.

584. Non puto construendum esse *εὖ* cum *θαρσεῖτε*, ut sit *εὐθαρσεῖτε τὰ τῶν ἐγχωρίων.* Illud vero non contendam, non intercidisse versum inter hos duos.

586. *ἀγγέλλων* M. a m. secunda et E. *ἀγγέλων* M. a m. prima et G. Rob.

587. ἐνόσπερ ἡμῖν M. P. E. ἔνεπε δ' ἡμῖν G. ἔνισπε δ' ἡμῖν Rob.

ποι (sine acc.) κεκύρτωται M. ποῦ κεκύρτωται G. E. κεκύρτωται etiam P. ποῖ κεκύρωται Rob.

588. χειροπληθύεται M. P. E. Rob. χειροπλη· θύεται G. Qui χεὶρ ὅπως coniecerunt ut Turnebus, vel χεὶρ ὅποι ut Victorius, vel χεὶρ ὅπῃ ut Dobraeus, vel χείρ θ' ὅπῃ ut Dindorfius, bis idem dici fecerunt. Quare χεὶρ ὅπερ πληθύνεται scripsi.

590. ὥστ' ἂν ἡβήσαιμι M. G. ὡς τ' ἂν ἡυλήσαιμι Rob. ὥστ' ἂν ἡγήσαιμι E. ἀνηβῆσαί με Tyrwhittus.

γηραιῶ Rob.

592. λόγων M. (ο superscr.)

594. χαρυσιάστους M. G. καὶ ῥυσιάστους Rob. βαρυσιάστους E.

ξύν τε Rob. ξὺν E.

ἀσυλία Rob.

598. δημηλάτον editio Aldina Stephani Byz. in v. δῆμος.

599. ἔπειθεν M. G. Rob. ἔπειθε Turn.

600. ζηνὸς M. E. Rob. διὸς G.

601. Libri πρόφρων ὤν. Emendavit Canterus. *Edicens, ne civitas magnam in futurum tempus Iovis iram augeat, quippe duplex a civitate piaculum aeque in hospites atque in ipsos cives commissum insanabile nutrimentum malorum fore.* Nimirum et hospites supplicantes non revereri et genus cognatum repudiare impium est.

602. γρ. πλατῦναι M. in margine et P.

603. προπόλεως M. πρὸ πόλεως ceteri. Id hic nihili est. Quare correxi.

606. ἔκλαναν εὐκλήτορος M. G. ἔκλαν' ἄνευ κλήτορος E. ἔκρανεν εὐκλήτορος Rob. Correxit Turnebus.

607. 608. Libri δημηγόρους δ' ἤκουσεν εὐπειθεῖς στροφὰς δῆμος Πελασγῶν· Ζεὺς δ' ἐπέκρανεν τέλος. Mirum vero, auditis oratoribus factoque decreto, rursum audiri disceptationes deliberantium. Apertum est solvi contionem debuisse. Itaque ἔλυσεν scribendum erat. Deinde qui scire potuit Danaus comprobasse haec Iovem? Accedit quod id dictum est cum insolenti productione augmenti. Immo optare debebat, ut comprobaret Iuppiter. Ob eam caussam κράνειεν scripsi. Εὐπιθεῖς Blomfieldius ad Prom. 341.

609. λέξομεν M. G. Rob. λέξωμεν Turnebus.

ἀργείους M. ante correctionem et Rob.

611. ξενίοις ξενίου G.

613. ἀμέμπτων M. Rob. ἀμέμπτος G. Optimi libri scriptura non minus quam sententia ἄμεμπτον scribendum esse indicabat.

614. Sept. ad Th. 686. νῦν ὅτε σοι παρέσταχεν. V. ad Soph. Ai. 802.

εὐκτέα Rob.

615. γένη G.

616. πυρέφατον M. G. Rob. Correxit Turnebus.

Libri τὰν πελασγίαν πόλιν. Metri indicio posui τάνδε Πελασγίαν, deleto πόλιν. Trimetrum iambicum fecerat aliquis grammaticus.

617. Libri τὸν ἄχορον. At et metrum et sententia postulabat τάν. Optat ne urbs incensa deploret caedes proeliantium. Verborum ordo ostendit haec recta oratione enuntiata sic procedere, μήποτε ἥδε Πελασγία τὴν ἄχορον βοὰν κτίσειε, βοῶσα μάχλον Ἄρη.

βοᾶν G. Rob.

κτίσαι, non κτῖσαι, M. G. Rob.

618. ἐν ἄλλους, ut supra v. 385. εἴ πού τι μὴ τοῖον τύχοι, pro adverso, malo. Non male tamen Pauwius ἐνάλλοις. Theocritus I. 132. πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο.

619. ὤκτεισαν M.

620. εὔφρον G.

625. Libri πράκτορά τε σκοπόν. Scholiastes Διὸς σκοπόν, τὸν Διὸς ὀφθαλμὸν τὸν πάντα σκοποῦντα, ut πάνσκοπον legisse videatur. Certe id probum est.

626. 627. Libri δυσπολέμητον ὃν οὔτις ἂν δόμος ἔχοι ἐπ' ὀρόφων μιαίνοντα, nisi quod ὃν in G. puncto subscripto delendum significatur et M. G. ἐπορόφων habent. Μιαίνοντα, quod sane ferri non potest, Schützius in κοταίνοντα mutari volebat. Haud male: sed quoniam βαρὺς δ' ἐφίζει sequitur, credibilius est simpliciter verbum quod commorationem indicaret positum fuisse. Ea caussa scripsi δυςπολέμητον, ὅςτις ἂν δόμος ἔχῃ σφ' ἐπ' ὀρόφων ἰαύοντα. Pronomen σφέ addi etiam hiatus postulabat.

630. τοιγάρτι M. a m. prima.

632. ὑποσκίῶν M. (ο supra scriptum)

635. Libri τῶνδε. Scribendum erat τάνδε, ut v. 653.

κενῶσαι G.

636. στάσις excidisse vidit Bambergerus, conferens Pers. 716. τίνι τρόπῳ; λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς ἢ στάσις πόλει; Magis etiam conveniunt haec in Eum. 961. τὰν δ' ἄπληστον κακῶν μήποτ' ἐν πόλει στάσιν τᾷδ' ἐπεύχομαι βρέμειν, μηδὲ πιοῦσα κόνις μέλαν αἷμα πολιτᾶν δι' ὀργὰν ποινᾶς ἀντιφόνους ἄτας ἁρπαλίσαι πόλεως.

637. 638. πέδον τᾶς ἥβας δ' M. E. πέδον τὰς ἥβας δ' G. πέδον, ἥβας Rob. Emendavit Porsonus.

639. μηἀφροδίτας M. sed postea δ post μη additum. μὴ ἀφροδίτας ceteri. μηδ' Ἀφρ. Heathius.

642—644. Legebatur καὶ γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι γεμόντων θυμέλαι, φλεγόντων θ', ὡς πόλις εὖ νέμοιτο. Sed θ' ὡς πόλις mala est coniectura Turnebi: nam τῶς πόλεις M. ut ει litteris aliquid supra

adscriptum fuisse videatur, et G. E. τῶς πόλις, supra adscripto πόλεις, P. τὼς πόλις Rob. Apertum est γεραροῖσι carere substantivo, et aut γεμόντων aut φλεγόντων redundare. Nimirum φλεγόντων per errorem scriptum erat pro φλεόντων, quo verbo usus est Aeschylus in Agam. 361. 1377. Eius interpretatio γεμόντων fecit ut omitteretur substantivum. Id quum videretur προβούλοις fuisse, ad eum modum ista emendavi.

645. μέγα M. G. P. E. Rob. μέγαν Aldina.

646. Libri δ' ὑπέρτατον. Canterus ex mala coniectura Δί' ὑπέρτατον. *Colant*, inquit, *Iovem, praecipue autem Iovem hospitalem.* Nulla offensio est in brevi syllaba finali, alio sequente numero. Scholiastes, stulte quidem σεβόντων participium esse ratus, adscripsit τῶν γερόντων σεβόντων τὸν Δία τὸν ξένιον ὑπερτάτως.

647. ὡς M. Rob. ὧς G. ὃς Turnebus.

648. δ' ἐφόρους γᾶς M. G. δ' ἐμφόρους γᾶς Rob. δ' ἐφ' ὄργως Ald. Inde δ' εὐόρως Turnebus. Veram scripturam δὲ φόρους γᾶς restituerunt Erfurdtius et H. L. Ahrens. Τίκτεσθαι δὲ φόρους γᾶς ἄλλους εὔχομεθ' ἀεί, ne inutile sit ἄλλους, sic est intelligendum, ut neque agros steriles fieri neque arbores exarescere optet.

651. λόγους M. G. E. λόχους Robortellus ex emendatione Sophiani.

652. μὴ θέτις G.

653. δαΐξων M. G. Rob. δαΐζων Aldina, et δαΐζων in M. prius scriptum fuisse videtur.

654—656. Libri ἄχορος ἀκίθαρις. Tum δακρυογόνον E. ἄρην Rob. βοάν (βοᾶν M. a m. prima) τε δῆμον (δήμων Rob.) ἔξω παίζων M. G. E. P. Rob. Sed apud Plutarchum in Amatorio c. 16. p. 758. F. legitur ἄχαριν ἀκίθαριν δακ... γόνον ἀρ..... τᾶτε δῆμον ἐξοπλίζουσα, scilicet μανία, quam quum ἀρειμάνιον et πολεμικήν dicat scriptor, apparet eum quoque Ἄρη legisse, ut est in codicibus Aeschyli. Ex Plutarcho ἄχορον ἀκίθαριν recepit Porsonus. Scholiastes ad βοάν τε δῆμον adscripsit ἐμφύλιον μάχην. τὴν ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσι βοήν. Quae apertum est duo scholia esse, quorum prius ad βοάν τ' ἔνδημον ducit, quod Pauwius ponendum esse vidit. Ἐξοπλίζων Stanleius restituit. Vbi et verba singula recte se habent et constructio eorum non impedita est, intelligi putatur sententia, etiam si est obscurissima. Certant inter se hemichoria Argivis bona a diis precantes, ut non mirandum sit, si quando similia et propemodum eadem dicant. Non decebat tamen prorsus eadem repeti. Nunc v. 616. optaverant ne urbs ab hoste incensa periret, v. 652. ne peste vastaretur, v. 636. ne per seditionem mutuae caedes fierent, v. 656. optant ut morbi arceantur. Quis igitur est qui hic λοιγός dicitur? Istorum, credo, nihil, sed aliud quid. Iam quum λοιγός et ἀνδροκμής et πόλιν δαΐζων et ἐξοπλίζων Ἄρη dicatur, pugnarum et caedium caussas contineat necesse est. At et hostium in-

vasio et civile bellum iam sunt memorata. Accedunt aliae dubitationes. Omne bellum per se est ἄχορον ἀκίθαρι, ut non apta bello haec epitheta videantur. Itaque videri fortasse poterit rectius ipse λοιγός in Aeschyli libris ἄχορος ἀκίθαρις dici, ut qui finem faciat laetitiae. Magis autem verba ista clamori conveniunt, ut iungenda quis coniiciat ἄχορον ἀκίθαριν βοάν, sicuti v. 617. τὰν ἄχορον βοάν dictum est. Tum vero delendum erit τε post βοάν, verbaque construenda hoc modo, ἐξοπλίζων ἄχορον ἀκίθαριν βοὰν Ἄρη δακρυογόνον, hoc est *excitans lugubres clamores propter lacrimabile bellum.* Denique quid sibi vult βοὰν ἔνδημον? Nam quis alius quam populus lamentetur? Omnino, si βοά luctum significat, plane ineptum est eam ἔνδημον dici, quod non potest fieri quin referatur ad aliquam ἔκδημον βοάν, de qua hic cogitari non posse patet, quia peregrini atque exteri utrum doleant necne, nihil ad rem pertinet. Videntur tamen omnia recte se habere. Nam praeter bellum ab externo hoste illatum et civile bellum, quae iam commemorata sunt, relinquitur hoc, ut vel per subitas rixas vel per odia privatorum aut familiarum caedes fiant iisque etiam qui utrivis parti faveant implicentur. Eiusmodi tumultus recte λοιγός dicitur, et is quidem illaetabilem Martem et domesticum auxilium armans. Quod si haec sic intelliguntur, βοὰ ἔνδημος *auxilium* potius *domesticum*, quam *luctus* est, nisi forte βίαν τ' ἔνδημον scripsit. De auxilio βοή v. 700. Agam. 1309.

656. δεσμὸς M. G. E. Rob. δ' ἐσμὸς Turnebus.

657. κράτος M. G. E. Rob. κράτους Turnebus.

658. ὁ λύκιος M. G. E. Rob. ὄλβιος P. Emendavit Arnaldus.

659. πάσαι νεολαίαι (ε superscr.), ut prius πᾶσαι νεολαιαι scriptum fuerit, M. πᾶσαν (αι superscr.) νεολέα G. πᾶσα νεολέα P. πάσᾳ νεολέᾳ Rob. πάσᾳ νεολαίᾳ Turnebus.

660. Libri καρποτελεῖ. Emendavit Stanleius.

662. βρότατος M. G. P. E. Rob. βοτὰ τῶς Turnebus. Scribendum erat βοτὰ γᾶς. Scholiastes ad πρόνομα adscripsit πρὸ τῆς πόλεως νεμόμενα. Significantur potius pecudes huc illuc, dum pabulum quaerunt, vagantes.

663. τὸ (eraso accentu M.) πάντ' M. G. Rob. τὸ πᾶν τ' Turnebus.

Libri λάθοιεν. Inepte Turnebus praeivit vulgatam scripturam τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων λάβοιεν. Similiter in Horatii carmine saeculari legimus *di senectutis placidae quietem Romulae genti date remque prolemque et decus omne.* Scripsi θάλοιεν, etsi huius aoristi non aliud prolatum video exemplum quam θάλε ex Homerico hymno in Pana v. 33. Pluralis non ad βοτά, sed ad idem significantia nomina boum, ovium, caprarum referendus est.

664. εὐφήμοις δ' ἐπὶ βωμοῖς M. G. E. P. ἀφήμοις δ' ἐπὶ βωμοῖς Rob. εὔφημαν δ' ἐπιβωμὰν Ald. Hinc Turn. εὔφημον δ' ἐπιβοῶεν.

665. Libri *μοῦσαι θεαί τ' ἀοιδοί.* Haec a me emendata esse nesciens H. L. Ahrens similiter correxit, *εὔφημον* et *μοῦσαν θεῖεν* scribens. Indicavi emendationem in Iahnii Annalibus a. 1832. vol. VI. p. 41. Marckscheffelius, qui p. 172. in eo me falsum esse scripsit, quod in codice Guelferbytano *εὐφήμοις* esse dixerim, vidisset, si ipse codicem inspexisset, errasse illos qui eum librum *εὔφημον* habere adnotarunt. Est enim in eo *οις* eodem compendio scriptum, quo in *βωμοῖς*, h. e. ϑ, habetque accentus notam in *η*. Illud compendium quoniam non multum ab eo differt, quo *αν* significatur, erratum est in Aldina.

666. *τ'* om. Rob.

668. *ἀτιμίας τιμὰς* M. G. *ἀσφαλίας* margo M. *ἀσφαλίας τιμὰς* P. Sententia et metrum dubitare non sinebant quin scribendum esset *ἀρτέμεια.*

669. *τὸ δήμιον τὸ,* (*τὸ δήμιον, τὸ* Rob.) *πτόλιν κρατύνει* M. G. Rob. *τὸ πτόλιν* etiam P. habere videtur. Ex E. adnotatum *δῆμον, τὸ πτόλιν.* Turnebus ex coniectura *τὸ δήμιον. τὴν πτόλιν κρατύνει.* Quum Canterus *κρατύνοι* scripsisset, Bambergerus coniecit *τὸ δήμιόν τ' εὖ πόλιν κρατύνοι.* Satis erat, si hanc sententiam adsciscens *τε* solum posuisset, quodque per *εὖ* significatur dictum statuisset sequente versu. Et brevem vocalem testatur *πτόλιν* librorum. Ego quidem servandam iudicavi veterem scripturam. Nam quod dicit, *incolumitas servet honores,* id explicare videtur, indicans honores intelligendos esse popularis imperii. Quippe id, ut Atheniensis, ita effert, ut etiam regem Argivorum nihil nisi quod populus scivisset decernentem fecerit.

670. *προμηθεὺς* M. *προμαθεὺς* G. (α supra) *προμηθεὺς* E. Rob. (η supra) Scripsi *προμαθίς,* de qua forma eo minus dubitandum est, quod *Πρόμαθις,* nomen mulieris, in Phalaeci epigrammate est in Anthologia Palatina XIII. 27, 5. Adiectivo feminino *προμηθής* dixit Sophocles Electrae v. 1078.

675. *ἐνχωρίοις* M. a pr. manu. *Θεοὺς ἐγχωρίους* eo aptius hic memoratos apparet, quod quae hoc precantur virgines origine Argivae sunt, quae se cultu deorum Aegyptiorum abdicant, quod ipsae dicunt v. 994. Intelligendi sunt autem simul heroes. Nam lex Draconis, quam affert Porphyrius IV. de abstinentia p. ultima, ita praecipiebat, *θεσμὸς αἰώνιος τοῖς Ἀτθίδα νεμομένοις κύριος τὸν ἅπαντα χρόνον, θεοὺς τιμᾶν καὶ ἥρωας ἐγχωρίους ἐν κοινῷ ἑπομένοις νόμοις πατρίοις, ἰδίᾳ κατὰ δύναμιν, σὺν εὐφημίᾳ καὶ ἀπαρχαῖς καρπῶν, πελάνοις ἐπετείοις.*

676. *δαφνοφόροισιν* libri, etiam M. Correxit Schützius.

678. Quum tertiam diceret, poterat secundam praeterire ut quae in legibus observandis posita sponte intelligeretur. Euripides Antiopae fr. 38. Matth.

τρεῖς εἰσὶν ἀρεταὶ τὰς ἔχρην σ' ἀσκεῖν, τέκνον·
θεούς τε τιμᾶν, τούς τε φύσαντας γονεῖς,

νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος· καὶ ταῦτα δρῶν
κάλλιστον ἕξεις στέφανον εὐκλείας ἀεί.

681. *ἡμεῖς δὲ μῆτρες ἀεὶ ἀκούσασαι* M. G. E. et codex Robortelli. *ἡμεῖς δὲ μὴ τρέσαιτ' ἀκούσασαι* Robortellus. *ὑμεῖς δὲ μὴ τρέσητ' ἀκούσασαι* Turn.

683. *ἀποσκοπῆς* G. Rob.

684. *τὸ πλεῖον* G.

Nihil mutandum. Idem est ac si dicat *εὔσημον ὁρῶ.*

685. *λέφους* G.

παρρύσεις E. Xenophon in hist. Gr. I. 6, 19. *παραρρύματα*, et II. 1, 22. *παραβλήματα* vocat pelles vel crates quibus naves adversus hostem muniebantur. Suidas *δέρρεις, σκεπάσματα* interpretatur. Hesychius *παράρυμα. Σοφοκλῆς Πολυξένῃ· παράρυμα ποδός, ὡς κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ ἅρματος πρὸς κάλλος· τινὲς δὲ σχοινίον ἐν ταῖς ναυσίν· οἱ δὲ ὑπόδημα.* De fune non cogitandum: dici enim debet quod ex longinquo conspici poterat. Quare istae pelles vel crates vel plutei sunt intelligendi.

686. *ὄμμασιν* M. G. *ὄμμασι* Rob.

687. *συνουτῆρος* M. G. E. Rob. *εὐθυντῆρος* Turn. *ἰθυντῆρος* Salvinius.

688. *τῶσ ἄν*, ut post *σ* apostrophus erasus esse videatur, M. *τῶσ' ἄν* G. *τὼς ἄν* E. *τῶς ἄν* Rob. Poterat dicere *τὼς μὲν οὐ φίλη*, sed ne *ἄν* quidem falsum est, hac sententia, *ᾗ τὼς ἂν οὐ φίλη εἴη*, hoc est obversa nobis, non aversa.

689. *μελαγχίμους* G.

690. *γύοισι* M. G. Rob. *γυίοισι* Turn.

695. *μὴ ἀμελεῖν* M. G. Rob.

696. *ἀρωγὰς* Rob.

697. Libri *ἴσως γὰρ ἢ κῆρυξ τις.* Emendavit Burgesius.

πρέσβήμολοι M. G. *πρεσβήμολοι* Rob. *πρέσβης μόλοι* P. *πρεσβύμολοι* Ald. *πρεσβὺς μόλει* Turn. *Πρέσβη* veterum librorum est *πρεσβεία.* Testem ergo habet *πρέσβη*, quem requirebat Lobeckius in Proleg. pathol. p. 43. Ceterum recte in libris versus 697—701. Danao sunt continuati. Inepte quidam versus 697. 698. 700. 701. choro dederunt.

699. *μητρεσαιτέ νιν* M. P. *μὴ τρέσηταί νιν* G. *μὴ τρέσητε νιν* E. *μὴ τρέσαιτέ νιν* Rob.

702. *θαρσεῖτε* M. G. E. P. Rob. Emendavit Turnebus.

σὺν ἡμέρᾳ P.

704. *ὡς* in M. supra versum a sec. manu additum.

705. *ἥκουσιν* M. G. Rob. *ἥκουσι* Turn.

708. *παροίχομαι* M. E. Rob. *παρείχομαι* G.

δεί ματι erasa ante *μ* littera M.

709. *τελεῖα* M.

710. ἐγών M. G. Rob. ἐγώ Turn.

711. ἐξώλεσεσ τίμαργον M. G. et ut videtur P. ἐξώλεσας τίμαργον E. ἐξώλεσεν τίμαργον Rob. Correxit Turnebus.

712. προσειδότα M. Rob.

714. ἐπὶ (in M. obscurum utrum ἐπὶ sit an ἐπεὶ) τάχει M. Rob. ἐπὶ τύχῃ a pr. manu G. ἐπὶ τύχει idem a secunda. ἐπιτυχεῖ Turn. ἔπλευσαν ὦ δέος πεὶ τάχει E.

715. Libri πόλει. Correxit Stanleius.

μελαγχείμω M. μελαγχείμῳ G. Rob.

716. Libri μεσημβρίᾳ. Correxit Schützius.

717. θάρπτει G. θάλπτοι Rob.

βραχεῖον M. G. Rob. Correxit Turnebus.

718. πρόλιπε M. G. Rob. Correxit Turnebus.

720. Libri δουλόφρονες δὲ καὶ (και M.) δολομήτιδες. Stanleius δολόφρονες. Recentiores editores posuerunt δολόφρονες δὲ καὶ δολιομήτιδες. Quisquis est qui in margine Askewiana δολιομήτιδες adscripsit, peccavit. Non enim dispari modo formata esse haec verba debebant. Quare ἄγαν inserui, quod eodem loco habet versus antistrophicus.

721. φρεσὶν M. Rob. φρεσσὶν G.

723. Quum Aldina per errorem καγλῶς haberet, Porsonus id in καλῶς γ' existimavit mutandum esse. Nullum γε in codicibus est.

ταυτωτέκνα M.

724. Quod libri habent εἴ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιροίατο videtur esse εἰ οὐ μόνον σοί, ἀλλὰ καὶ θεοῖς ἐχθαίροιντο. Marckschefelius p. 208. εἴ τοι τι, quod et minuit rem, nec recte dictum est. Aliud est εἴ τοι, ut apud Sophoclem Oed. R. 549. 551. Si quid mutandum, praeferam εἴ σύν γε.

727. ἀνιέρω μένει M. ἄν, ἔρο μένει G.

728. καὶ κυνοθρασεῖς ὄντες Rob. ex sua coniectura.

729. οὐδὲν ἐπαΐοντες M. G. E. P. Falso hic versus dictus est non esse in M. G. Delituit ἐπαΐοντες in M., utrumque vocabulum in G. in marginibus. Id quum non animadvertisset Asulanus, defectus ex Aldina propagatus est in ceteras editiones.

730. τοὺς λύκους κρείσσων (superscr. ους) M. τοὺς λύκους κρείσσονας G. Rob. Haec emendavi.

731. Zenobius II. 73. βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων τοῖς ἰδίοις χρῆσθαι καλοῖς, παρόσον ἀσθενὴς ἡ βύβλος πρὸς τὸ φέρειν σῖτον· στάχυας γὰρ ἀνατέλλουσα οὐκ ἐπιτρέφει. Eadem Suidas.

732. Libri ὡς καί. Schützius ὅμως. Aut hoc sententia requirit, aut quod ut propius ad litteras accedens posui, ἔμπας.

733. Etsi codicum et Robortelli ἔχοντες defendi potest, tamen impeditius est quam profectum a Turnebo ἔχοντας.

ὀργμὰς E.

734. ταχεῖαι M. ταχείᾳ Rob. ταχεῖα G.

στολῆι M. στολῇ G. Rob. στολὴ Turn.

735. πισμάτων σωτηρίου (σωτηρίαν prius in G.) M. G. E. Rob. πισμάτων σωτηρία Turn. πεισμάτων Victorius. Scaliger σωτήρια, quod recepi. Sic Euripides Troad. 810. ναύδετ' ἀνήψατο πρυμνᾶν. Nescio tamen an scripserit poeta πείσματος σωτηρίου, post hunc autem versus exciderit.

736. οὐδὲν M. G. οὐδ' ἐν Rob. Restitui καί, quod apertum est ante οὐδέν omissum fuisse.

738. ἀλλ' ὥστε καὶ M. G. ἀλλ' ὡς καὶ Rob. ἄλλως τε καὶ Victorius.

739. Libri φιλεῖ. Mirum est non tam quod δ' in fine versus omissum est in libris, quam quod in sequente versu habent τίκτει, ut Plutarchus Q. symp. I. 3. p. 619. E. ubi legitur οὐ γὰρ μόνον ὠδῖνα τίκτει κυ[βευτῇ] σοφῷ, κατὰ τὸ [λεγόμενον, πᾶς βόλος], et de non suaviter vivendo secundum Epicurum p. 1090. A. ἀλλ' ὥςπερ ἐν θαλάσσῃ κατ' Αἰσχύλον ὠδῖνα τίκτει νὺξ κυβερνήτῃ σοφῷ καὶ γαλήνη. Quae ultima quum sine dubio scripserit Plutarchus κἂν ᾖ γαλήνη, fieri quidem potuit ut ea Plutarchi verba sint, sed quoniam accommodatissima sunt ad ea quae Danaus dicit, recte videtur Paleius pro Aeschyleis habuisse. Itaque una cum supplemento, quod ille proposuit. recepi. Qua lege vocalis in fine versus elidi possit, ut hic in δέ, quod vocabulum addidi, indicatum est in Epitome doctr. metr. §. 147. Non recte ibi primum id fecisse Sophoclem dixi. Fecit Aeschylus et hic et in Eum. 140. ubi scribendum est τῷδ' ἕπου.

740. Libri τίκτει. Emendavit Turnebus.

741. Non habent libri hunc versum.

744. φρονεῖ M. φρονεῖν G. φρόνει Rob.

μὴ ἀμελεῖν. Ita libri.

745. πράξασ M. G. Emendate Rob.

δ' om. G.

746. εὐγλώσσωσ M. εὐγλώσσως P. εὐγλώσσας G. εὐγλώσσῳ Rob.

747. Eximia arte compositum est hoc carmen, cuius rationem metricam si perspexissent critici, non mediocre ad emendationem adiumentum habuissent. Inter duas sibi respondentes strophas praeconis v. 805. 809. quae numero quintae totius carminis strophae sunt, mesodus est totius chori v. 806—808. Stropham praeconis praecedunt quattuor stropharum paria, alternis ab hemichoriis cantata; antistropham praeconis pariter quattuor sequuntur paria stropharum, sed in his, quoniam interea praeco accessit, huius quoque dicta alternationi hemichoriorum intermixta sunt, ita ut omnia accuratissime inter se respondeant.

747. Libri ἰὼ γᾶ βουνῖτι. Emendavit Pauwius.

748. πεισόμεθα et φύγομεν G.

749. κεῦθος ἔτι που E.

751. Libri νέφεσι. Correxit Arnaldus.

752. ἄφαντος ἀμπήσαισ δόσως κόνις M. ἄφαντος ἀμπετήσας δόσως (δόσας G.) κόνις E. G. ἄραντος ἀμπετήσασ' ὡς κόνις Rob. ἄφαντος ἀμπετάσας δὲ κόνις P. Latet ἀφάντως ἀμπετὴς εἰς ἄος, ὡς κόνις. Quum alternent in antistrophico iambi et spondei, vel hac caussa scribendum erat ἀφάντως ἀμπετής. Nam ἀναπετής est *expansus*. Sic apud Heliodorum Stobaei C. 6. ὄμμα ἀμπετὲς ἀκλήϊστον. Et glandulae ἀναπετέες apud Hippocratem de glandulis 3. Deinde Hesychius ἄος, πνεῦμα ἢ ἴαμα. Videtur ἢ ἄημα scripsisse. Grammatici quidem, Etym. M. p. 248, 3. regulae prosodicae a me editae p. 443. Draco p. 34, 22. ᾰ in neutris bisyllabis breve esse dictitant, sed, ut dictum sit ἄος, non dubitandum puto quin fuerit etiam ᾱος usurpatum, pariter ut ἄορ et ᾱορ dixerunt poetae.

753. ἄτερθεν M. G. Rob.

754. Libri ἄφυκτον et κέαρ.

πέλει G.

Perabsurde legebatur ἄφυκτον δ' οὐκ ἔτ' ἂν πέλοι κέαρ. Scribendum erat ἀλυκτόν. Nam quidquid hoc versu diceretur, absonum erat dici, non posse id non evitari. Adnotatum est ἄλυκτον a Suida, qui interpretatur τὸ ἄφυκτον, de quo tacent editores. Zonaras etiam distinctius p. 133. ἄλυκτον, ὃ οὐ δύναταί τις φυγεῖν. Quae interpretatio quum significationi vocis plane contraria sit, videri potest ex scholio ad hunc ipsum Aeschyli locum esse excerpta: minus enim veri simile est ex Hesiodeo ἀλυκτοπέδῃσι fictam esse, quod grammatici pro ἀλυτοπέδῃσι dictum volunt epenthesi etiam Lobeckio iudice in Proleg. pathol. p. 34. parum probabili. Porro κέαρ aperte vitiosum est. Posui ego νόαρ, quod vocabulum Lobeckius in Paralip. p. 176. quo loco diligentissime nomina in ᾱρ desinentia enumeravit, pro corrupto habendum censuit. Videtur ab νοεῖν dictum esse νόαρ de eo quod quis animo teneret vel sibi fingeret, de simulacro, spectro, quo nomine hic significatur praeco, qui abstractum ab aris virgines venit. Ad Minervae verba in Sophoclis Aiace v. 51.

ἐγὼ σφ' ἀπείργω δυςφόρους ἐπ' ὄμμασιν
γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,

scite haec adnotavit scholiastes, χαρὰν φησὶ τὴν ἐπὶ τῷ δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας ἀνῃρῆσθαι· ταύτης οὖν αὐτὸν τῆς χαρᾶς ἀπεῖρξα, δυςφόρους γνώμας ἐμβαλοῦσα τοῖς ὄμμασι. καλῶς δὲ εἶπεν γνώμας· οὐ γὰρ κλέψαι φησὶ τὴν ὄψιν, ὥςτε μὴ ὁρᾶν, ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ γνώμην δύςφορον ἐπιβαλεῖν, ὡς οἴεσθαι ἰδεῖν τὰ μὴ ὄντα· τοῦτο δὲ οὐ τῶν ὀφθαλμῶν ἁμάρτημα, ἀλλὰ πολὺ πρότερον τῆς διανοίας. Ac Sophocles quidem de vera fraude, qua Aiax pecudes pro Achivis habuerat. Lobeckius ibi "γνῶμαι sunt ludibria oculorum, quibus dea Aiacem a pro-

posito itinere deflectebat. *Quidam imaginibus falluntur, qualem insanientem Aiacem vel Orestem poetarum fabulae ferunt* Celsus L. IV. c. 8. *Δόξας* vocat Aeschylus Choeph. 1044. quas a mentis alienatione seiunctas esse posse vel ex Eur. Hel. 583. *ἦ γὰρ φρονῶ μὲν εὖ, τὸ δ' ὄμμα μου νοσεῖ* intelligitur." Alibi haec *φάσματα* dicuntur, ut in Agam. 397. *φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν.* Sic *φάσματα* de somniis saepius apud Euripidem, et *φαντάσματα* de umbris mortuorum, ut in Hecuba 54. 95. 390. ac de visis per insaniam, ut in Oreste 407. *φαντασμάτων δὲ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο;* Furias enim cernere sibi visus erat, ut in iis quae v. 255—276. dicit. *Δόκας* dixit Aeschylus in Agam. 402. *ὀνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες πάρεισιν δόκαι φέρουσαι χάριν ματαίαν.*

755. Libri *μελανόχρως δὲ πάλλεται μου καρδία.* Haec bonos dochmios praebent, si *μου*, quod inutiliter additum est, deletur. Quum in stropha trimeter iambicus sit, recte Lachmannus *κελαινόχρως.* Sed *μου* etiam trimetrum facit tam turpem, ut eiusmodi versus non possit ab Aeschylo profectus putari. Neque vero est quod apte in locum pronominis succedere possit. Quare aut putandus erit versus ex tribus iambis et dochmio constare, ut in strophico scribendum sit *τί πεισόμεσθα; ποῖ φύγω δ' Ἀπίας*, aut, si versus est trimeter iambicus, alia opus est emendatione. Hoc iudicavi veri similius, etsi scholiastes adscripsit *ἀντὶ τεταραγμένη. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἥτις ἐν τῷ ταράσσεσθαι μελαίνεται.* Ac dixit sane Aeschylus *μελαγχίτων φρὴν* in Persis 113. et *σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦται* in Choeph. 408. Sed non minus ei usitatum est *πρὸ καρδίας.* Quod si recte *νόαρ* posui in praecedente versu, facile intelligi poterit, quo modo *μελανόχρως δὲ πάλλεταί μου καρδία* scribendum esse putaverint librarii, qui non intelligerent quid esset *κελαινόχρων δὲ πάλλεται πρὸ καρδίας*, de spectro isto praecone dictum. In Agam. 166. *στάζει ἐν ὕπνῳ πρὸ καρδίας μνησιπήμων πόνος.* 943. *δεῖμα προστατήριον καρδίας τερασκόπου ποτᾶται.* Choeph. 385. *φρενὸς οἷον ἔμπας ποτᾶται πάροιθε πρῴρας δριμὺς ἄηται κραδίας θυμὸς ἔγκοτον στύγος.*

756. *πατροσκοπαι δὲ* (*δε* E.) *μειλον* M. E. *πατρὸς κόπω δὲ μεῖλον* G. *πατρὸς κῶπαι δὲ μι' εἶλον* Rob. Emendate Victorius.

758. *σαργάναις* libri praeter P. qui *ἀρτάναις* praebet.

759. *τῶδ' ἐχριμφθῆν χροῒν* M. *τῷδ' ἐγχριμφθῆναι χεροῖν* G. Rob. *τῷδ' ἐγχριμφθῆναι χροΐ* E. *τῷδε χριμφθῆναι* omissa ultima voce P.

760. *δάιδας* M. *δαΐδας* G. *δᾷδας* E. Rob. Emendate Victorius.

762. *πρὸς ὃν νέφη δ' ὑδρηλὰ γείνεται* (*γίνεται* Rob.) *χιὼν* (*χιων* M.) M. G. E. Rob. *δι' ὑδρηλὰ* Turn. Illud *νέφη δ' ὑδρηλά* quum Porsonus in praefatione Hecubae p. IX. probasset, in fine supplementi, ne se errasse confiteretur, in alios graviores errores incidit, ut fit, quum quis sibi potius consulendum existimat. Nam quum istud suum iudicium male defendisset, videns ipse defendi non posse ad panaceam

suam, traiectionem verborum confugit scribique voluit *πρὸς ὃν χιὼν ὑδρηλὰ γίγνεται νέφη.* Id probans Schaeferus ridicule *δ'* existimavit numeri notam esse, qua *νέφη* quarto loco ponendum significaretur. Illud ambo non viderunt, rhetoricum vitium orationi inferri, si *χιὼν* eo loco poneretur, ubi collocatum opponi nives imbri aut nescio cui alii rei significaret. G. Dindorfius *κύφελλ' ὑδρηλά* coniecit, in Thesauro Stephani magis probans *νέφη δίνδρα.* Recipiendum duxi *κύφελλα*, licet, quod sciam, ex Alexandrinis tantum poetis Callimacho et Lycophrone allatum. Hesychius *κύφελλα, τὰ νέφη, νεφέλη γνοφώδης, ὁμίχλη, ὁμιχλῶδες κατάστημα.* V. Suidam, Etym. M. p. 90, 42. 549, 17. Zonar. p. 1270. Crameri Anecd. Oxon. II. p. 453, 28. Schol. Lycophr. ad v. 1426.

763. *ἡλισσας* M. *ἡλίσσας* G. E. *ἥλισσας* Rob. *ἣ λισσὰς* Turn.

Haec divina immensae altitudinis descriptio ita excessit captum quorundam *χαμαιζήλων* criticorum, ut *ἀπρόςδεικτος* alius in *ἀπρόςδεκτος*, alius in *ἀπρόστειπτος*, alius in *ἀπρόστειχτος* mutari vellent, non videntes, ubi *αἰγίλιψ* dicta esset rupes, ineptissime vocabula adiungi, quibus significaretur homines altius quam rupicapras adscendere. *Ἀπρόςδεικτος* est cuius cacumen ne commonstrari quidem potest: cogitandum est enim de eo qui prope ad ipsam praeruptam rupem adstat.

764. *κρέμας* M. E. Rob. *ἡρέμας* G.

767. Addidi *με.* Observandus est numerus huius distichi, afflictioni per versuum *ἀκαταληξίαν* convenientissimus.

769. *κύσειν* M. G. et codex Robortelli. *κυσὶν* Rob.

ἔπειθ' abesse a P. dicitur.

770. *ὄρνισιν* M. G. Rob. Correctum in Aldina.

δείπναν M. *δεῖπνα* Rob. *δεῖπνον* G.

772. *φιλαιακτῶν* M. Rob. Accentum correxit Lobeckius Paralip. p. 497. *φίλαι ἐκ τῶν* G.

773. Libri bis *ἐλθέτω.* Correxit Pauwius.

775. 776. *τίν' ἀμφ' αὐτᾶς* (*τὶν' ἀφ' αὐτὰς* Rob.) *ἔτι πόρον τέμνω γάμου καὶ λυτήρια* M. G. E. Rob. et, ut videtur, P. *λείπει εὕρω* margo M. G. E. *εὕρω* pro *τέμνω* Turn. Addidi *ἢ* in principio versus. Ceterum non opus esse puto ut ostendam quae posui in librorum scriptura delituisse.

777. *ἰύζευ δ'* M. G. E. *ἴυζε δ'* Rob.

778—780. Haec quoque sic ut feci scribenda fuisse et sententia docet et metrum.

778. Libri *μέλη λίτανα θεοῖσι καί.*

779. Libri *τέλεα* (*τέλεια* Rob.) *δέ μοι πῶς πελομένα* (*πελόμενα* Rob.) *μοι.*

780. Libri *λύσιμα μάχιμα δ'.*

781. Libri *βίαια μὴ φιλεῖς ὁρῶν*, nisi quod G. *ὁρᾶν* habet. Repugnans legi grammaticae *μὴ φιλεῖς* ortum credo ex interpretatione *μὴ*

φιλήσης, adscripta ad id quod poetam scribere oportebat, μὴ στέρξῃς. Idque etiam metro comprobatur.

785. Libri αἰγύπτιον ὕβριν. Scripsi Αἰγύπτειον ὕβρι. Dixit ὕβριν ἄνερα Hesiodus O. et D. 189. Eius adiectivi neutrum hic posuit Aeschylus.

786. Libri δύσφορον. Scripsi δύςοιστον, cuius interpretatio in textum erat illata, et addidi οἵ, quod et sententia et metrum iubebant.

787. διώμενοι E.

789. διζῆνται M. G. δίζηνται Rob.

791. πιδανευ σέθεν M. πιδάνευ σέθεν G. τί δ' ἄνευ σέθεν Rob. qui ex codice suo τὶ δ' ἂν νευσέθεν adnotat.

792. Libri θνατοῖς.

793. Libri ὁ ὁ ὁ ἀ ἀ ἀ.

794. Libri ὅδε μάρπις νάϊος γάϊος. Turnebus μάρπτις. Vt apertum est ὁ νάϊος ab Aeschylo scriptum fuisse, sic etiam ὅδε demonstrativum, quo significetur *en adest*, dicendum esset ὅδ' ὁ μάρπτις. Sed tum duo dicta hic versus contineret, ὅδ' ὁ μάρπτις· ὁ νάϊος γάϊος. Id vero inconcinnum est. Quare divisi ὁ δέ.

795. Addidi ἠέ, ἠέ.

796. πρόμαρπτι M. G. Rob. πρόμαρτι E. Inserui σύ.

797. 798. ἰόφ ὄμ αὖθι κάκκας νυ δυΐαν βοᾶν ἀμφαίνω M. Rob. Eodem modo G. praeterquam quod ἐμφαίνω habet et νο ex correctione. ἰόφ, ὄμου αὖθι κάκκας νυ ex E. adnotatum. Perridicule ἰόφ ὄμ pro interiectionibus habita sunt. Si ad metrorum rationem critici attendissent, vidissent, ut in antistrophico versu est βλοσυρόφρονι, ita hic quoque simile nomen lectum esse. Deinde quod in libris est κάκκας, quum scholiastes καταβάσεις interpretetur, patet eum καββάσιας legisse habuisseque pro accusativo. At est genitivus. Puto me recte ex vestigiis corruptorum verborum haec eruisse, ὁσιόφρονα λύσιν καββασίας ὀλωλυῖα βόαμα φαίνω, *piam solutionem descensionis* (ad navem) *perdita imploro clamitans.* Καταβαίνειν proprium verbum est de iis qui ad navem e litore descendunt. Vbique ὄλωλα, ut apud Latinos *perii, interii, occidi*, in magno periculo dici solitum est: raro participium de homine vivo dicitur. Sed ita apud Sophoclem Antig. 1288. de se Creon, αἰαῖ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω. Ceterum chorus piam liberationem dicit, quae revereatur sanctitatem supplicantium.

799. Geminavi ὁρῶ.

800. τάδε φροίμια πράξαν πόνων βιαίων ἐμῶν M. G. E. Rob. πράπραξ ex P. affert Butlerus. Non est credibile in tanto metu et terrore Aeschylum illud πράξαν posuisse, sed videtur interpres ἔπραξαν adscripsisse. Itaque eo eiecto leviter mutavi ordinem verborum ad exemplum versus strophici.

801. ἠέ ἠέ M. G. E. ἰέ ἰέ Rob.

803. 804. βλοσυρόφρονα χλιδᾶι (χλιδᾷ G. Rob.) δυςφορανᾶ

χ' ἂν γᾶι γαῖ· (*δυσφορὰν ἀΐ χ̈σ γᾶΐ γαῖ* G. *δυσφορὰ ναΐ χᾶ̈ν γᾷ γαῖ* Rob.) *ἄναξ προτάσσου* M. G. Rob. *δύςφοραΐ χὰν γεῷ* E. Haec emendavi.

805. *σοῦθε σοῦθ'* Rob.

807. *τιλμοὶ* semel Rob.

809. *σοῦθε σοῦθ'* Rob.

ὀλύμεναι ὀλόμεν' ἐπαμίδα M. *ὀλυμεναὶ ὀλύμενα ἐπαμίδα* G. *ὀλλύμεναι ἐπ' ἀμίδα* Rob. *ὀλλύμεναι* adnotatum ex E. Etym. M. p. 75, 22. in v. *ἀμάδιος* insertam habet glossam, quam codex 2720. in Crameri Anecd. Paris. IV. p. 7, 28. omittit, *ἀμάδα, τὴν ναῦν, Αἰσχύλος.* Veram scripturam praebet Hesychius, *ἄμαλα, τὴν ναῦν, ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν ἅλα. Αἰσχύλος Πρωτεῖ σατυρικῷ.* Nominativum *ἄμαλς* ne quis in usu fuisse putaret, scite admonuit Lobeckius in Paralip. p. 275. Cur corrupta *ὀλύμεναι ὀλόμεν'* in *ὀλοαὶ μέγα* mutaverim patet.

810. *εἶθάνα* M. G. E. *εἶτ' ἀνὰ* Rob. *εἴτ' ἀνὰ* Vict. Non aptum hic videtur *εἶτα*, quae vox ratiocinantis est, quasi dicat, ***tum ergo, si navem nos iubes conscendere, pereas.*** Quare *εἶθε* posui.

πολύρρυτον M. Rob. *πολύρρογον* G. *πολύρροτον* E.

811. Libri *ἁλμήεντα.* In nomine proprio, ut supra v. 536. in *Παμφύλων*, venia est spondeo in hoc metro, non in alio vocabulo. Quare non dubitandum est quin poeta *ἁλμιόεντα* scripserit.

813. In *γομφοδέτῳ* litterae *οδ* supra versum additae in M.

δορὶ δι' ὅλου G. *δορὶ διόλου* Rob. et fortasse M. nisi is *δορὶ διόυλου* habet. Meam emendationem *δόρει διώλου* memoravit Erfurdtius in editione maiore Aiacis p. 628.

814. 815. *αἵμονες ὡς ἐπάμιδα* (*ἐπαμίδα* G. E. *ἐπ' ἀμίδα* Rob.) *ησοδουπια* (*ἠσυδουπία* G. E. Rob.) *τάπιτα* M. G. E. Rob. Scholiastes *ἡμαγμένον σε καθίζω.* Inde Turnebus *αἵμον' ἵζω σ' ἐπ' ἀμίδα.* Apparere puto scriptum fuisse quod posui. *Αἵμονα* dicit sanguinolentum, cruentum, ut in Agam. v. 1450. et Euripides in Hecuba v. 89. ***Cruentum te,*** inquit, ***fortasse mittent in navem copiae terrestres Argivorum.*** Navem *δουπίαν* utrum cum strepitu aufugientem, an, ut fere *δουπεῖν* usurpatur, perituram dicat, incertum est.

816. *βίαμε θέσθαι* M.

Inserui *σε.*

Lobeckius, qui in Paralip. p. 205. *ἴχαρ* apud Theognostum *τῷ ῑ παραληγόμενα δύο πῖαρ καὶ ἶλαρ* dicentem reponi volebat, vocabulum illud suspectum habuit in *Ῥηματικῷ* p. 313. ut, quoniam scholiastes *ἐπιθυμίαν* interpretatur, quaereret an ille *λίχαρ* vel *γλίχαρ* scriptum invenisset. Videtur scholiastes recte sensisse. Apud Homerum *ἰσχανάαν* et ***cohibere*** et ***cupere*** significare putant. Sed fuerunt qui *ἰχανάαν* ab *ἰσχανάαν* distinguerent. Choeroboscus in Crameri Anecd. Oxon. II. p. 222, 6. *ἰχανόω· ῑ κατὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ λ παρὰ τὸ λίαν ἔχεσθαι.*

ἢ ἰσχανόω ἦν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐνδείᾳ τοῦ σ τέταται τὸ ι, ὡς καὶ τὸ γινώσκω, γνώσκω. Multa nugatur Etym. M. p. 478, 44. in quo p. 568, 7. ἰχαίνειν, ὅ ἐστιν ἐπιθυμεῖν, ut ex λίαν χαίνειν factum affertur. Apud Hesychium habemus ἰχανάᾳ, ἐπιθυμεῖ. ἰχανάαν, ἐπιθυμεῖν, γλίχεσθαι, θέλειν, ἥδεσθαι, sed etiam ἰσχανόων, ἀσθμαίνων, πνευστιῶν, ἐπιθυμῶν, γλιχόμενος. ἰσχανῶν, ἐπιθυμῶν. ἰσχανῶσα, ἐπιθυμοῦσα. ἰσχανῶ, ἐπιθυμῶ. Accedit his Stephanus Byzantius, apud quem legimus, Ἴχανα, πολίχνιον τῆς Σικελίας, διὰ τὸ τῇ αὐτοῦ ἁλώσει πολλὰ προςλιπαρῆσαι τοὺς Συρακουσίους. ἰχανᾶν δὲ τὸ ἐπιθυμεῖν. Credo ego quidem ut ἰσχανᾶν, sic etiam ἰχανᾶν cum ἔχειν vel ἴσχειν cognatum esse, sed tamen ut forma inter se differant haec verba: confirmatque id non solum ἶχαρ, sed etiam affinis significationis vocabulum ἴχνος. Atque ut aliquo modo, si ἰσχανᾶν sit aliquid firmiter et cupide tenere, dici potuerit, tamen non videtur isto significatu hoc verbum recte construi cum infinitivo. Quod si Il. XVII. 572. de musca potius ἰχανάᾳ δακέειν quam ἰσχανάᾳ dictum est, probandum erit etiam XXIII. 300. de equa μέγα δρόμου ἰχανόωσαν, et Od. VIII. 288. de Vulcano ἰχανόων φιλότητος ἐϋστεφάνου Κυθερείης.

817. Libri φρενὶ τ' ἄταν, versu tribus syllabis quam debebat breviore. Quum scholiastes scribat τὴν ἐπιθυμίαν ἶχαρ εἶπεν, τὴν ἄτην τῆς φρενός, nec dubitari possit quin, ut in antistrophico θέλεος ἀθέλεος, hic quoque similia inter se verba composita fuerint, posui φρενὸς ἄφρονά τ' ἄγαν. Significat autem ἄγη invidiam, indignationem, et quae his cognata sunt. In tali loco non potest dici quid scripserit poeta, sed acquiescendum est in eo quod potuerit scribere, donec verum certo indicio reperiatur.

818. ἰὼ ἰὸν M. G. ἰὼ ἰὼ Rob. ἰὼ ἰοῦ Turn.

819. λεῖφ' ἴδρανα κί' ἐς M. λεῖφ' ἱδρανακίδες G. Emendate Rob.

820. ἀτιέτανα πόλιν εὐσεβῶν M. ἀτίετ' ἀναπόλιν εὐσεβῶν G. ἀτίταν ἄπολιν εὐσεβῶν ex P. Faehsius affert. ἀτίετ' ἀνάπολιν εὐσεβῶν Rob. Quum hi tres versus praeconis esse putarentur, non mirandum est quod emendari non potuerunt. Scripsi ἀτίετος, quod est *impune*, et ἀσεβῶν. Abire iubent ab sedibus suis praeconem, impune in urbe sacratas sedes violantem.

821. εἴδοι M. G. ἴδοι E. P. Correxit Butlerus.

822. ἀλφεσίβοιον ὕδωρ dixit etiam Alexander Aetolus in Parthenii Eroticis cap. 14. v. 8.

823. Libri δεξόμενον, praeter Rob. qui δεξώμενον habet. Correxerunt Scaliger et Porsonus.

825. ἄγειος ἐγὼ βαθυχαῖος M. ἄγειος ἐγὼ βαθχαῖος G. unde βαχχαῖος Ald. ἄγειος ἐγὼ βαθυχαῖος Rob. ἄγειος ἐγὼ etiam E. Scholiastes ἐγὼ ἡ βαθυχαῖος ἀναξία ταύτης τῆς βαθρείας, ὦ γέρον. Patet eum βαθρείας pro genitivo habuisse, ut βαθρείαν chorus vel acces-

sionem ad se praeconis, vel suam ab simulacris discessionem dixerit. Videtur enim illud ἅγειος putasse per errorem scriptum esse pro ἁγνός. At id ἁγνά dictum esset. Dubitari non potest quin βαθρείας idem quod βάθρα significet, gradus in quibus et signa deorum posita erant et virgines consederant, scriptumque fuerit ἔχω βαθρείας. Nam ut sacrum esse hunc quem tenent locum asseverent, iterant hanc vocem: ad quod respondens praeco acerba cum ironia ἐν ναΐ, ναΐ dicit, ipse quoque iterato nominans eum locum in quo mox sint sessurae. Ἄγειος Lobeckius in Paralip. p. 552. in γέγειος mutandum suspicabatur. At id metro non convenit. Ego γεῖος scripsi. Stephanus Byzantius γῆ ἀπὸ τοῦ γέα κραθέν· ἀφ' ου τὸ γέγειος κτητικὸν πλεονασμῷ τοῦ γε. Antiquum κτητικόν necesse est γεῖος fuerit, possessorem terrae et in ea natum significans, diversumque a γάϊος, quod oppositum est marino, ut supra v. 794. ὁ νάϊος γάϊος. Debent autem hae virgines caussam memorare, cur iure suo istos gradus teneant: itaque dicunt γεῖος βαθυχάϊος ἔχω βαθρείας, ut indigenae ab antiquissima nobilitate generis hunc locum sibi vindicantes.

827. Libri σὺ δὲ ναΐ ναΐ. Addidi ἐν.

βάσῃ M. Rob. βάσῃ G.

829—831. βίαι βίαι (erasa utrobique inter α et ι littera) τε πολλᾶι(erasa inter α et ι littera) φροῦδα βάτεαι βαθμι τροχακὰ παθῶν ὀλόμεναι παλάμαις M. βίᾳ βίᾳ τε πολλα φροῦδα βάτεαι βαθμί (ί in litura) τροχακὰ παθῶν ὀλομέναι (ante correctionem ὀλομάναι) παλάμαις G. βίᾳ βίᾳ τε πολλᾶ φροῦδα βάττ' ἐπ' ἀμίδα τροχακὰ παθῶν ὀλόμεναι παλάμαις Rob. βάτεαι βαθυ μιτροχακὰ παθῶν ὀλλόμεναι π. E. βάτεαι βαθυ μητροχακαπαθῶν P. Res ipsa loqui videtur, haec sic ut feci emendanda fuisse. Βάτεαι est βᾶτε, pluralis explicandi caussa ad βᾶθι adscriptus, quum praeco haec dicere crederetur. *Longe,* inquit chorus, *abscede a me; pessima mala patere perdite ob conatus tuos.*

832. Libri αἳ αἳ αἳ αἵ.

833. Libri καὶ γάρ. Non aptum hic καί. Recepi ab Heathio εἰ.

834. δι' ἀλλίρυτον M. δ' ἄλλιρυτον G. δι' ἀλίῤῥυτον Rob.

835. Si promontorium Ciliciae Sarpedon nomen accepit a tumulo regis Lyciorum, cuius corpus Il. XVI. 666. seqq. in Lyciam, ut ibi sepeliretur, transportatum legimus, longius tum prolati erant fines Lyciae. Et Pomponius Mela I. 13. de isto loco, *Sarpedon, finis aliquando regni Sarpedonis.* Anachronismus nec moratus est quemquam nec morabitur.

836. Libri πολυψάμαθον. Quod correxi.

837. εὐρείαις εἰν αὔραις M. Rob. εὐρείαις εἰναύραις G. εὐρυχωρείαις pro εὐρείαις P. Omittit haec verba E. Nihili est εὐρείαισιν αὔραις. Quum Aegyptus Ἀερία dicta sit, posui ἀερίαισιν.

840. Libri ἴυζε καὶ βόα πικρότερ' ἀχέων (ἀχθέων ante correctionem G.) ὀϊζύος ὄνομ' ἔχων. Videor mihi versum temere repetitis

verbis foede corruptum in integrum restituisse, etiam tribracho accurate respondentem antistrophico.

841. οἶ vel οἶ quinquies libri. οι

842. λύμασις ὑπρογασυλάσκει M. λύμασις ὑπρογασυλάσκει G. λύμασις ὑπρογασυλάσκοι E. Rob.

843. περιχαμπτὰ βρυάζεις M. G. E. Rob.

Sententia corruptorum verborum haec esse videtur, *excruciatus tu ante terram* (h. e. in mari) *latres grandia iactans.* Ad eum modum emendavi.

844. ὅς ἐρωτᾶς M. ὅς ἐρωτᾷς G. ὅς ἐρωτὰς Rob. Latet hic fortasse ignotum nomen. Nam apud Hesychium est ἐρωγάς, quod ille non videtur ἐρωδιός interpretatus esse: sequitur enim statim ἐρωδιός, εἶδος ὀρνέον. Itaque explicationem nominis excidisse putandum erit. Perdoctam Valckenarius, abstrusis delectari solitus, vocat Scaligeri emendationem, ὁ δ' ἔρως γᾶς, eamque defendere studet, Diatr. p. 53. Ne cui in mentem veniat ἐπαρωγὸς δέ coniicere, moneo non posse has virgines, quae se iam Argivas haberi volunt, Aegyptii dei auxilium requirere. Mirum est etiam, quod in margine codicis M. adscriptum est ὁ Νεῖλος σε, pro quo in scholiis codicis G. scriptum est ὁ μέγας, ὁ Νεῖλος, quasi scholiastes ὁ Μέλας scriptum habuerit, Νεῖλος autem non legerit. Nam Μέλας antiquum nomen Nili fuisse traditur: v. librum Plutarcho tributum de fluviis c. 16. Eustathium ad Dionysii v. 229. p. 119, 6. interpretes Hesychii ad v. Μέλας. Nihil tamen isti glossae tribuam. Neque vero epitheton nihil ad sententiam conferens positum fuisse credibile est, ut ὁ σαρώτας, quod quis posset ope scholiastarum Lycophronis ad v. 389. Etym. M. p. 708, 56. Zonarae p. 1631. communire. Quare quod minima mutatione indigebat, ὁ δὲ βώτας, ὁ μέγας Νεῖλος scripsi: *qui te nutrivit magnus Nilus avertat te ab intolerabili ista temeritate.*

845. 846. ὑβρίζοντά σε ἀποτρέψει ἔναιστον ὕβριν M. G. E. Rob. ἀποτρέψειεν, ἄϊστον ὕβριν Turnebus. Monstrant libri ἄϊστον. Sed quum per ordinem verborum necessario coniungenda sint ὑβρίζοντα ὕβριν, patet praeconem quidem ipsum, sed non ὕβριν posse ἄϊστον dici. Ea caussa posui ἄοιστον, etsi non alibi inventum. Poterat id sane ἄφερτον dicere, vel ponere ἄλαστον.

847. Libri ἀντίστροφον. Scholiastes τὴν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἑλισσομένην, ὅ ἐστιν ἀμφιέλισσαν. Eum ἀμφίστροφον legisse patet. Quod cum Porsono recepi. Nam parum veri simile est poetam id ἀντίστροφον dicere maluisse.

848. ὅρον τάχιστα M. G. P. Emendate Rob.

μηδέτι M. Rob. μηδ' ἔτι G. μὴ δέτις Turn. μηδέ τις Vict.

849. Libri οὐ δαμάζεται. Emendavit Pauwius.

850. ὀι ὀί M. οἷ οἷ G. οἶ οἶ Rob.

851. βροτιοσα ροσαται M. E. βροστίοσα ροσάται G. βρέτειος πρὸς ἄτας Rob. κροτίοσα ex P. affertur. Eustathius p. 1422, 18.

ἀπὸ δὲ τοῦ ἀρῶ καὶ ἄρος τὸ ὄφελος παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἱκετίσι, βρότεος ἄρος ἄτα, ἤτοι τὸ εὖ τῶν βροτῶν καὶ τὸ ὄφελος ἄτη ἐστίν. Si haec recte scripta sunt, falsam scripturam secutus est Eustathius, *βρότεος.* Veram interpretatus est scholiastes, *ἡ τῶν βρετέων ἐπικουρία βλάπτει με.*

852. *μαλδαάγει* M. G. *μάλδά γει* Rob. Dubitari potest scripseritne *ἀμαλδυνεῖ*, quod syllabis cum antistrophico congruit, an quod ut ad rem accommodatius praetuli *ἀμαλάδ' ἄγει.*

853. Libri *ὄναρ ὄναρ.* In sententia nihil vituperari potest, si *με*, quod non habent libri, sic inseritur, *ἀμαλάδ' ἄγει ἄραχνος ὡς βάδην ὄναρ μ', ὄναρ μέλαν.* At non aptus est ille locus pronomini, praesertim quum etiam *ἄγει ἄραχνος* hiatum faciat. Quare post *ἄγει* pronomen inserui. *Ὄναρ* de praecone, qui spectri instar est, tam bene dictum, ut per se minime suspectum sit. Scholiastes quod scribit, *τουτέστι μηδέν με οὖσαν*, ineptum esse patet, sed convenit ea interpretatio etiam voci quam supra v. 754. posui. Quae quum hic eodem significatu parem vim atque *ὄναρ* habeat praetereaque metro commendetur, reponendam iudicavi.

854. Libri *ὀτοτοτοτοῖ.*

855. Libri *βοᾶν.* Quod correxi.

Post hunc versum Rob. ut alium versum addit *ὦ μάτηρ γῆ.* Scilicet ad *μᾶ γᾶ* in margine codicis M. adscriptum est *ὦ μῆτηρ γῆ.*

857. *ὦ βὰ* M. *Βᾶ* significare debet *βασιλεῦ.* Choerobosco p. 16, 7. sive in Bekkeri Anecd. p. 1181. *Βᾶς* fuit rex Ponti. Scholiastes, qui *ὦ πάτερ* interpretatur, recte visus est Valckenario ad Adoniazusas p. 382. *ὦ πᾶ* invenisse. Id ibidem Choeroboscus memorat et Arcadius p. 125, 17. V. Lobeckii Paralip. p. 78. Ceterum similiter Sophocles Phil. 391. *ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, μᾶτερ αὐτοῦ Διός.*

859. *οὐ γάρ με θρέψαν* M. G. *οὐ γάρ μ' ἔθρέψαν* Rob. Emendate Turn.

οὐδὲ γήρασαν M. G. Rob. Emendate Turn.

860—862. *μαι μαι* (*μαιμᾶ* Rob.) *πέλας δίπους ὄφις* M. Rob. *μαιμαι πέλας δίπου ὄφις* G. *μαῖ μαῖ* ex P. affertur. Excidisse versum stropha docet.

863. *τί ποτ' ἐνδαχοσέχ* M. G. nam *έχ* potius quam *άχ* in utroque codice scriptum esse videtur, et adnotatum est *ἐνδαχοσέχ* ex E. *τίποτ' ἔν δακοῦσαχ* Rob. Aperte scribendum erat quod dedi.

864. Libri *ὀτοτοτοτοῖ.*

865. Libri *βοᾶν*, ut v. 855.

867. Hic etiam M. *ὦ βᾶ.*

870. Libri *πρόμνοι.* Emendavit Stanleius.

871. 872. Hoc distichon in libris post v. 873., hic autem, post v. 870, versus 874. 875. leguntur. Restituit ordinem Heathius.

872. ἐπεὶ οὐ κακοῦ ἔξυ (ἔξω E. P.) τῶν M. G. E. P. ἐπεὶ οὐκ ἀκούεις σὺ τῶν Rob. Emendavit Porsonus.

873. διωλόμεσθα ἐπτάναξ M. G. E. διωλόμεσθα ἐπτ' ἄναξ ex P. affertur. Emendate Rob.

875. ὄψεσθε· θάρσει τοῦ χερεῖ ταναρχίαν M. ὄψεσθε· θάρσει, τουχερεῖτ' ἀναρχίαν G. Ex E. οὐχερεῖταναρχίαν adnotatum est. ὄψεσθε βασθαρσεῖτ' οὐκ ἐρεῖτ' ἀναρχίαν Rob. ut βασ. personae signum alieno loco illatum sit.

876. ἐκ ποίου libri. ἐκ τίνος vir doctus in Diarii class. fasc. VII. p. 159.

878. Libri ἀλλ' ἢ. Turnebus ἀλλ' ἢ.

879. Libri κάρβανος δ' ὤν. Turnebus δ' omisit. Emendavit Porsonus.

ἐγχλίοις Rob.

880. ὤρθωσα φρενεί M. ὤρθωσα φρενί G. Emendate Rob.

881. ἠμπλάκημε G. τῶνδ' ἐμοὶ libri.

883. 884. Exciderunt duo versus.

885. In Porsoni Miscellaneis p. 218. scribere ille dicitur πῶς δ' οὐχὶ τἄμ' ὀλωλόθ' εὑρίσκων ἄγω; Vereor ne id Aeschylus non dixisset praesentis coniunctivo. Quae adscripta sunt firmandae illius coniecturae caussa, Sophocles Oed. Col. 833. et Euripides Heracl. 175. τοὺς ἐμοὺς ἄγω indicativo et τἄμ' ἐῶν ἄγειν ἐμέ dixerunt. In Aeschyli Prometheo autem 197. 198. et Aristophanis Lysistrata 713. nihil invenio quod huiusmodi locutionem praebeat. Non magis probandus est Valckenarius ad Phoen. 712. scribi volens πῶς δ' οὐχί;. τἀπολωλόθ' εὑρίσκων ἔχω. Recte libri. Non enim convenit hoc dictum cum verbis regis v. 882. Respondere debebat praeco *quomodo non? nemini enim iniuriam facio*. Tum regem dicere oportebat *at has virgines vi abducere conaris*. Sine dubio initium idem duorum versuum πῶς δ' οὐχί caussa fuit omissionis.

886. προσξένοις M. πρὸς ξένοις G. E. Emendavit Victorius.

888. σέβη M. Rob. σέβη G.

890. οἴδ' M. οἶδ' G. Emendate Rob.

σέθεν κάτω M. G. σέθεν κλύω Rob.

891. Tyrwhittus οὔ τις τάςδε μὴ 'ξαιρήσεται. Potuit ita loqui praeco, sed tamen videtur ille nonnihil territus increpatione regis iam minus confidenter loqui. Quare nihil mutandum puto, sed sic intelligenda esse haec verba, *abducam, nisi tu mihi has eripias*.

892. κλάεις (superscr. οι) M. κλάοις G. κλαίοις Rob.

οὐδὲ μάλ' M. οὐδὲ μάν' G. οὐ μάλ' Rob.

895. Libri λέγοις ἄν. Recte Heathium λέγοιμ' ἄν scribi iussisse docet responsio regis.

896. ἀβουκόλυτον G.

900. Post hunc versum positi sunt in libri versus 914—917. V. ad v. 913.

901. *τοὔνομ' ἐν* M. G. *τοὔνομα ἐν* Rob.

902. *εἰσθιγαντοσ χοιϊ* (sic) *ξυνέμποροι σέθεν* M. *ἴσως γ' αὐτὸς χ' οἱ ξυνέμποροι* idem in margine. *ἴσως γ' αὐτὸς χ' οἱ ξυνέμποροι σέθεν* G. *ἴσθι γ' αὐτὸς* idem in margine. *ἴσθι γ' αὐτὸς χοἱ ξυνέμποροι σέθεν* Rob. Emendavit Burgesius.

904. *πείθη* Rob.

λόγοις M. G. Rob. Emendavit Turnebus.

906. *κέκραται* P.

907. *τῶνδε φιλωταὶ τορῶ* M. G. E. Rob. Emendavit Turnebus.

909. Haec, inquit, non quia leges iuberent aut pactionis esset necessitas, sed libere et sponte decreta scito.

913. *ἴσθι μὲν τάδ' ἤδη πόλεμον ἐρειισθενέον* M. G. E. P. *ἴσθι μὲν τάδ' ἤδη πόλεμον αἱρεῖ σθαινέον* Rob. *αἵρεσθαι νέον* Porsonus. In librorum scriptura *ἴσθι μὲν τάδ' ἤδη* absconditum latet aut *σοὶ μὲν τόδ' ἡδύ*, aut *εἴ σοι τόδ' ἡδύ*. Quod si *σοὶ μέν* scribitur, recte sane procedit oratio,

σοὶ μὲν τόδ' ἡδύ, πόλεμον αἵρεσθαι νέον.
εἴη δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ἄρσεσιν.

At ea ipsa caussa suspectum est *μέν*. Ad posteriorem autem horum versuum quum statim respondeat rex, viderentur haec bene cohaerere, nisi supra post v. 900. quattuor versus legerentur, quos praeconis quidem esse non est dubium: nam huius est regem monere ne bellum provocans multorum civium vitam in periculum coniiciat: sed isto quo leguntur loco scriptos non fuisse Schützius vidit. Nam non solum interrumpunt ordinem colloquii nec quidquam rex ad eos respondet, sed etiam praeco non poterat dicere *οὔ τοι δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὕπο Ἄρης*, nisi aut ipse aut rex de bello aliquid dixisset. Eos igitur versus quum alienos ab hoc loco esse pateat, necesse est alibi scriptos fuisse. Schützius eos post v. 912. collocari voluit. Ad id eadem quam dixi ratio prohibet. Immo non alius est locus qui iis conveniat quam hic, ubi rex ita locutus erat, ut praeco aut turpiter ut ignavus iactator abire, aut bellum minari debuerit. Propterea scripsi *εἴ σοι τόδ' ἡδύ, πόλεμον αἵρεσθαι νέον*, et post hunc versum ita collocavi illos quattuor, ut et ante eos et post eos lacunae signa ponerem. Non possunt enim versui 913. statim subiuncti fuisse, sed debebat oratio hoc modo procedere, ***si tibi placet bello rem committere, Aegypti quoque filios paratos ad pugnandum invenies: videbis tum rectene an secus tibi consulueris.*** Credibile est lacero hic antiquissimo codice reliquam fuisse aliquam laciniam, quae cum aliquot versuum iactura illos quattuor versus continebat, quos scriba, qui fabulam ex illo codice descripsit, quum nesciret quo pertinerent, post versum 900. collocavit. Inter hos autem et versum 918. veri simile est huius-

modi sententiam intercessisse, *quare vide an bene prospicias populo tuo, si eum feminarum caussa in belli discrimen coniicias.*

916. Libri *γίνεται.*

917. Libri *βίον.* Plutarchus de curiositate p. 517. F. *βίων*, quod Porsono ad Medeae v. 139. (VIII.) non recordanti iterum sic apud Plutarchum in libro de facie in orbe lunae p. 937. F. scriptum esse, deterius vulgato *βίον* videbatur. Plurali isto usus est Aeschylus apud Platonem de rep. p. 383. A. *ἐνδατεῖται τὰς ἑὰς εὐπαιδίας νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους.*

921. *φίλοις* libri. Schützius *φίλαις.*

922. *εὐεργῆ* Rob.

923. *κεκλημένην* (ι) M. *κεκλιμένην* G. Rob. *κεκλειμένην* Canterus.

924. *ἐπὶ* pro *ἐστὶ* Rob.

926. Libri *εὐθυμεῖν ἔστιν ἐντυχούσηναίειν δόμοις.* Turnebus *εὔθυμόν ἐστιν, εὐτυχεῖς ναίειν δόμους.* Emendavit Bothius.

928. *μονορύθμους* M. G. Rob. Emendate Turn.

930. Libri *πάρεστι λωτίσασθαι.* Aberraverant enim veteris scribae oculi ad v. 928. litterarum similitudine decepti. Cantero scribendum videbatur *πάρεστι, λωτίσασθε.* Sententia commendat *ἀτρεστί*, quod posui, etsi neque ipse exemplo munire possum, nec novisse videtur Sturzius in commentatione de hoc genere adverbiorum.

931. *αὐτοί τε* Rob.

933. Libri *ἀγαθοῖς.* Correxit Porsonus.

935. *εὐθαρσῆ*, nihil periculi metuentem, ut prius v. 474—483.

937. *πρότερα* M.

μῆτις M. Rob.

940. Libri *εὔτυκτος.* Turnebus *εὔτυχος.* Emendavit Spanhemius ad Callim. L. P. 3.

944. Apertum est non potuisse regem ea quae dicturus esset sic incipere. Excidisse initium vidit Wellauerus. Perierunt autem versus tres: nam sine dubio respondebat hoc systema praecedenti.

945. Libri *λαῶν ἐν χώρῳ.* Correxi in Opusc. II. p. 325.

946. Libri *φίλαι δμωΐδες.* Sed totum versum omittit Rob. Nec famulas alloqui regem decebat neque eas *φίλας* appellare neque iubere eas *σὺν εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ βάξει λαῶν* heras suas sequi. Scribendum erat *δμωΐδας.* Activa potestate dictum *τάσσεσθαι*, ut in Euripidis Heracl. 664. Androm. 1099.

951. *διχορρόπως* litteris *δι* in litura M. *διχορρόπας* G.

952. 953. Libri *καί μου τὰ μὲν* (*μὲν* om. Rob.) *πραχθέντα πρὸς τοὺς ἐκτενεῖς φίλον* (.οσ. ... ωσ) (sic, non *φίλον*, M. *φίλον* E. Rob. *φίλους* G.) *πικρῶς ἤκουσαν αὐτανεψίους.* Nullo modo hic *φίλους* et *αὐτανεψίους*, praesertim hac collocatione verborum, dicere potuit. Neque *ἐκτενεῖς*,

recentioris usus vocabulum, ab Aeschylo positum esse credibile est. Praeterea non *πικρῶς*, sed contrarium dici debuit. Ex quo intelligitur partem veri, *οὐ πικρῶς*, latere in scriptura *φίλου πικρῶς*. Hinc scripsi *μάλ' οὐ πικρῶς*. Plerumque *οὐ μάλα* dicitur, sed *μάλ' οὐ* legitur in Il. II. 241. *ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων*, et V. 407. *ὅττι μάλ' οὐ δηναιός, ὃς ἀθανάτοισι μάχηται*. Et in Aeschyli versu etiam aptissimum est *μάλ' οὐ πικρῶς*. Reliquum est *ἐκτενεῖς*, quod scripsi *ἐκγενεῖς*. Requirimus enim vocabulum quo vituperentur Aegyptiadae. *Ἐκγενεῖς* in Sophoclis Oed. R. 1506. restituit G. Dindorfius, *πτωχάς, ἀνάνδρους, ἐκγενεῖς ἀλωμένας*. Significat autem e gente eiectos vel eiiciendos, quos etiam degeneres hic quidem dicas.

954. *ἐμὸνσδ'* prius M. ex quo *ἐμὸνδ'* ab eadem manu factum. *ἐμοὺς δ'* E. Rob. *ἐμοῦ δ'* G.

τοῦδε G.

956. *δορυκ' ἀνημέρωι* M. *δόρυ κἀνημέρω* G. *δόρυκἀνημέρῳ* P. *δόρυκ' ἀνημέρω* Rob. Emendavit Porsonus.

957. *χώρας* P.

ἀείζων M. *ἀεὶ ζῶν* G. *ἀειζῶν* Rob.

958. Libri *εὐπρυμνῆ*. Id mutavi in *ἐν πρύμνῃ*, quod video etiam Paleium suspicatum esse, sed male interpretatum *in vestra mente*, comparata *πρῴρα καρδίας* in Choeph. 386. Ibi quod ante animum versatur, hic quod in intimo animo fieri debeat intelligendum est. Vt in navi potissimus locus est puppis, in qua et gubernaculum est et gubernator, sic *πρύμναν φρενός* dictam esse patet.

959. *σέβεσθαι* M. E. Rob. *σέβεσθε* G. ex correctione.

τιμιωτέρα E. G.

Libri *ἐμοῦ*. Scripsi *θέμις*.

960. Libri *καὶ ταῦτα μὲν γράψεσθε* (*γράψεσθαι* ante correctionem G.). Sic *ταῦτα* ad praecedentia pertineret, non ad sequentia. Itaque aut scripsisse poeta putandus est *καὶ ταῦτα δ' ἐγγράψασθε*, aut, quod propius ad litteras accedit, *καὶ ταῦθ' ἅμ' ἐγγράψασθε*. Imperativo enim opus est. In Prom. 790. *ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν*.

πρὸς γεγραμμένους M. G. *προσγεγραμμένοις* Rob. *πρὸς γεγραμμένα* E.

962. *ὅμιλος* M. a pr. manu.

963. Libri *εὔτυχον*. Emendavit Spanhemius ad Callim. L. P. 3.

967. *τερειν οπώρα δ'*, cum rasuris supra *ε* et *ο* et post *ν*, M. *τέρειν δ' ὀπώρα δ'* G. *τερεινοπώρα δ'* E. *τέρην ὀπώρα δ'* Rob.

968. Libri *θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοὶ τιμήν*, nisi quod *τὶ μήν* E. G. Impatientissimi litterae a scribis male geminatae vel non recte positi accentus philologi immobili vultu adspexerunt feras virginibus pudicitiam eripientes. Scripsi *θήραις δὲ κηραίνουσί νιν βροτοί. τι μήν;* Et in *θήραις* quidem incidit etiam Wieselerus Coniect. in Aeschyli

Eum. p. 245. Quum μήν visum esset μιν esse, νιν mutatum fuit in καί. *Laedunt*, inquit, *teneram aetatem persequendo homines: quid vero? quum vel bestiae alatae et in solo incedentes venerem appetant.* Hoc iis continetur, quae sequuntur, pessime a quibusdam tractata. Non dubitandum est quin versus exciderit post v. 969. Incredibile est enim, quum aves et quadrupedes bestiae memorentur, praeteritos esse pisces, praesertim a poeta Atheniensi. Et indicat lacunam etiam inconcinnitas dictorum. Cuiusmodi fuisse videatur versus qui excidit, indicavi interposito versu quem asteriscis inclusi. Hesychius νηκτά, τὰ ἐν ὕδασι διαιτώμενα, τὰ ἔνυδρα, παρὰ τὸ νήχεσθαι, ὅ ἐστι κολυμβᾶν, πλεῖν.

969. παιδοστιβῆ M. παιδοτριβῆ G. πεδοστιβῆ Rob.

971. Libri καρπώματα στάζοντα. Quod correxi. Καρπώμαθ' ἃ in antiquissimo libro sine elisione scriptum fuisse videtur, ut v. 977. ΟΥΝΕΚΛΗΡΩΘΗ. ειν

972. καλωρα κωλύουσαν θωσ μένην ἐρῶ M. κάλωρα κωλύουσαν θ' ὡς μένειν ἐρῶ G. Rob. θωσαμένην adnotatum ex E. Κἄωρα scribendum esse vidit Stanleius, ego κωλύουσαν in κωλύουσα et ἐρῶ in ὅρῳ mutavi. Hoc dicit, *etiam bestiae et pennigerae et in solo incedentes et natantes videas fructum captare, quem emergentem Venus nuntiat etiam immaturum et arcens ut maneant intra terminum*, h. e. ne mares citius quam naturae lex permittat fruetu potiantur. Arcere dicitur Venus congressum, quia etiam bestiae feminae, quum nondum maturae sunt, marem admittere detrectant. Constructum est κωλύουσα cum ὡς ut apud Thucydidem VII. 36, 4. τὴν στενοχωρίαν κωλύσειν ὥςτε μὴ περιπλεῖν.

976. πάθομεν G.

977. Libri οὖν ἐκληρώθη. Id fuisse οὕνεκ' ἠρόθη Heathius vidit et nemo non videat. Quum οὕνεκα non patiatur ut versum excidisse credamus, exemplum hoc est audacissimi zeugmatis, de qua figura multi incogitanter, cogitate Lobeckius scripsit ad Aiacis v. 1035. Communis notio sustinendi perferendique utrumque nomen regit.

979. πράξομεν G.

οἰκήσεις M. G. οἴκησις Rob.

981. Libri λατρῶν, quod Lobeckius in Proleg. pathol. p. 401. ab ignoto nominativo λατρεύς dictum putat, quoniam ei merces conducti domicilii, quae Schützii interpretatio est, paene ridicula videbatur. Ea dicta est λάτρον testibus Hesychio, Suida, Eustathio p. 1246, 9. Etym. M. p. 557, 35. 42. Non puto esse quod quis offendatur gratis oblata peregrinis habitatione.

982. φυλάξαι M. Rob.

988. Finem tragoediae faciunt duo carmina metri genere ita discreta, ut, quum prius totum ex Ionicis a minore sit, in altero autem trochaicus numerus regnet, chorum, priusquam alterum carmen caneret, stationes mutasse appareat, brevemque inter utrumque carmen pausam

canendi intercessisse oporteat. Prioris carminis tria sunt stropharum paria, quorum duo priora strophas habent in duas partes divisas, quarum quaeque in primo pari stropharum finitur versu ἀνακλωμένῳ, qui in priore parte spondeum, in altera puros trochaeos habet; in altero stropharum pari altera pars terminatur versu puris trochaeis ἀνακλωμένῳ. Tertium par stropharum duas habet virgines alternis inter se colloquentes, quae duces esse videntur hemichoriorum. Earum dicta sine anaclasi ita se excipiunt, ut omnia accuratissime inter se sint aequata. Tum sequitur alterum carmen, quod ab hemichoriis, ut prioris carminis duo priora stropharum paria, canitur.

989. Libri μακρὰς θεοὺς γανάεντες. Emendavit μάκαρας Stanleius. Sed etiam γανάεντες aperte vitiosum est. Non potest enim participii istam terminationem, quae est έντες, praecedere ᾱ, nisi est pars radicis, ut in ἀέντες, δαέντες. Quare γανάοντες restitui. A γαίω, quod nitere potius et splendere quam gaudere esse puto, γαίνω, quod non est in usu, ex hoc autem γανάω, γανόω, γανύω, γάνυμι factum videtur. Praeter haec verba grammatici etiam γανάσσαι memorant, quod incertum est utrum a γανάω an a γανάζω sit, et γανεῖν, quod Hesychius λευκαίνειν, Etymologicum M. p. 223, 45. et Gudianum p. 121, 25. λευκᾶναι interpretantur, quasi aoristi infinitivus a γαίνειν sit.

990. οἱ χεῦμ' M. Rob. οἳ χεῦμ' G.

991. περιναίετε M. E. Rob. et a pr. manu G. περιναίεται G. ex correctione. Περιναίονται scripsi in Elem. doctr. metr. p. 492. Non est quod quis de medio verbo dubitet. Sic v. 390. ῥεπομένων dixit. Complura huiusmodi apud Sophoclem adnotavit Eustathius p. 694, 20.

992. Libri ὑποδέξασθ' ὀπαδοί. Correxit Heathius. Falsi sunt interpretes, qui haec ita distinxerunt, ut ὀπαδοί vocativus esset, ancillas vocari a Danaidibus putantes, quod et per se indecorum fuisset et refutatur toto carmine, in quo ubique ipsas Danaides verba facere apertum est. Immo quae hic dicunt ὑποδέξασθε δ' ὀπαδοὶ μέλος, sese compellant hortanturque ut sociae in eandem sententiam canant, quam prioris hemichorii virgines praeierant, Argivorum iam deos colendos esse.

993. Libri μένος. Correxit Lucas Legrandius.

αἰνὸς δὲ M. ἐνὸς δὲ G. Emendate Rob.

995. πρὸς χοὰς M. G. E. P. προχοὰς Rob.

σέβομεν ὕμνους G.

997. θαλερὸν P. ex coniectura, ut videtur: nam reliqui libri θελεμὸν praebent. De accentu Arcadius p. 61, 3. v. Lob. Proleg. pathol. p. 158. Hesychius θέλεμον, οἰκτρόν, ἥσυχον. θελέμως, ἡσύχως, οἰκτρῶς. Apud Hesiodum, Op. 118. οἳ δ' ἐθελημοὶ ἥσυχοι ἔργα νέμοντο, grammatici dicunt ἐθελημοί et ἥσυχοι posita esse ἐκ παραλλήλου. Altera Hesychii interpretatio ad aliud vocabulum, ut ἐλεεινόν, videtur referenda esse.

πόμα E. Inter πῶμα et χέουσιν in M. aliquid erasum.

999. Libri μελίσσοντες. Correxit Pauwius.

1002. ἔλθει κυθερείας M. ἔλθη κυθέρειος G. ἔλθοι κυθερείας P. Rob. κυθερείας etiam E. Non inutile est Κυθέρειος, sed honeste γάμον Κυθέρειον concubitum vocant.

1003. Libri στύγειον. Id aut στύγιον aut, quod Turnebus intulit, στυγερόν est, utrumque languida sententia, si, ut vulgo, πέλει τόδ' ἆθλον legitur, quod G. habet. Neque apparet cur hoc praemium dicatur. Sed M. πέλοι τόδ' ἆθλον habet, Rob. πέλοιτο δ' ἆθλον. Ex quo apparet στυγερῶν πέλοι τόδ' ἆθλον scribendum esse. Vt mos est, quod a se alienum esse cupiunt, inimicis imprecantur. Sic recte dictum est ἆθλον.

1004. δ' addidit Pauwius.

1008. θεοῖς Rob.

1009. δ' αἱ φίλαι M. G. Rob. δὲ φίλαι P. δὲ φίλᾳ Burgesius.

1010. πόθος τ' οὐδὲν M. G. P. πάθος τ' οὐδὲν Rob. ἃ inseruit Wellauerus.

1011. θεακτορι πιθοῖ M. θέακτορι πυθοῖ G. θεάκτορι πυθοῖ Rob. θεακτορι (super ε crucis signo adscripto) πειθοῖ P. θέλκτορι Bothius.

1012. ἁρμονια ι μ οἶρ' cum rasuris post νια et post μ, M. ἁρμονία μοῖρ' Rob. et ut puto G. Miror deam Harmoniam, quam recentiores his invenisse sibi visi sunt, etsi commemoratam video in suffecta parte hymni Homerici in Apollinem v. 194.

αὐτὰρ ἐϋπλόκαμοι Χάριτες καὶ ἐΰφρονες Ὧραι,
Ἁρμονίη θ', Ἥβη τε, Διὸς θυγατήρ τ' Ἀφροδίτη,
ὀρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι.

Praeterea epitheto indigere videtur μοῖρα. Itaque nominativum restitui, ut Suadae data esse dicatur ἁρμονία μοῖρ' Ἀφροδίτας, *ad concorditatem cogens Veneris vis*. Substantivo τὰν Διὸς ἁρμονίαν dicit in Prom. v. 549. Verum etiam adiectivi usum monstrat Perictiones Pythagoreae liber περὶ γυναικὸς ἁρμονίας, in quo apud Stobaeum LXXXV. 19. ἁρμονία γυνή dicta est p. 487, 19. 29. et 488, 40. Nam etsi nemo hodie Bentleii de istis Pythagoreorum scriptis sententiae refragabitur, tamen concedendum erit eos verba sermonemque antiquorum imitatos esse Pythagoreorum. Ceterum positum est δέ, non τε, quia respicitur ad praegressam negationem.

1013. ψεδυρα, addito a secunda manu θ supra δ, M (non ψεδρα). ψεδυρὰ G. ψέδρα E. ψῦδρα Rob. Hesychius ψέδυρος, ψίθυρος. Satis munitam esse arbitror hanc vocem, cuius non mirum est si variae formae fuerunt, quia ad imitationem soni facta est. Scripsit autem Aeschylus sine dubio forma feminina ψεδυραὶ τρίβοι, ne duo contigua vocabula in eandem diphthongum exirent.

1014. φυγάδες δ' ἐπιπνοίαι M. E. φυγάδες ἐπίπνοιαι G. φυγὰς δ' ἐπιπνοία Rob. Potuit dici, quod a C. G. Hauptio coniectum Pa-

leio iudice extra omnem dubitationem positum est, *φυγάδεσσιν δ' ἐπιπλοίας*, etsi *ἐπίπλοια* non est aliunde cognitum. At cur *φυγάδεσσιν* maluisset Aeschylus quam *ἡμῖν*? Scripsi *φυγάδεσσιν δ' ἐπινοίαις*. *Propter fugiendi consilium, quod cepimus, aerumnas et bella metuo.* Sic v. 17. haec nomina permutata sunt.

1017. Libri *εὔπλοιαν*. *Εὐπλοίας τυγχάνειν* potest quis: quid autem est *πρᾶξαι εὔπλοιαν*? Scripsi *ἔκπλοιαν*. Nam *ταχυπόμποισι διωγμοῖς* non de futura persecutione Danaidum, sed de celeri abitu Aegyptiae classis dictum est. Ex eo colligunt mox maiore cum apparatu redituros esse.

1018. *διωγμούς* ante correctionem M.

1020. *παραβάτας ἐστὶν* M. G. Rob. *παραβάτος ἐστὶν* E. Correxit Askewius.

1023. Libri *προτέραν*.

1027. *θέλγεις* M. Rob. *θέλεις* G. E. *θέλγοις* commemorat Stephanus.

ἀνάθελκτον M. E. Rob. *ἀναθέλκτον* vel *ἀναθέλητον* G. *ἂν ἄθελκτον* commemorat Stephanus.

1029. *φρεναδίαν* M. G. *φρένα δίαν* Rob.

1033. Recte Stanleius *ἀγάζειν* interpretatur *aegre ferre*, auctore Etym. M. p. 5, 30.

1034. *Ζεῦ* M.

γάμου M. G. *γάμον* P. Rob.

1035. Auratus *ὥςπερ*, quo non opus est.

1036. *πημονας* M. *πημόνας* Rob.

1037. Libri *κατασχέθων*, quod etsi intelligi potest, si ad *γάμον* refertur, tamen inutile est: *κτίσας* autem non habet nomen ad quod pertineat. Scribendum erat *καταστροφάν*, sive id commutationem, ut in Eumen. v. 483. sive perfugium, ut supra v. 425. interpretari placet.

1038. *εὖ μενεῖ* Rob.

1040. *καί τε* M. G. *καὶ τὸ* Rob.

1041. Libri *δίκα δίκας*. Emendavit Burgesius.

εὐχαῖς M. Rob. *εὐχολαῖς* G.

1043. *μηχανὸς* E.

ADNOTATIONES
AD PROMETHEVM VINCTVM.

In dissertatione altera de choro Eumenidum Aeschyli p. IX. dixi, quum Olympiadis LXXV. anno secundo Aetna arserit, recente illius incendii memoria scriptum videri Prometheum propter vaticinium ea de re Promethei. Negavit ita esse Ernestus Schneiderus in indice lectionum hibernarum universitatis Vratislaviensis anni MDCCCXXIII. duabus de caussis, quarum alteram, in ipsa fabulae indole positam, quod longiorem disputationem postularet, silentio praeteriens, de sola altera breviter exposuit. Illa prior quae sit fateor me divinare non posse. Alteram autem video bis perperam conclusa ratione contineri. Primo enim, quoniam Sophocles primus tres actores in scenam produxerit, certissimum esse censet, qua in fabula Aeschyli tres in scenam actores prodierint, eam post Olympiadis LXXVII. annum tertium, quo anno primum fabulas docuerit Sophocles, esse editam. Profecto: at quo auctore ostendet Sophoclem statim in prima fabularum commissione tribus usum esse actoribus? Itaque incertum manet, an etiam post Ol. LXXVII. 3. aliquot et Aeschyli et Sophoclis tragoediae duos tantum actores habuerint. Gravior est alter error. Nam in Prometheo statim in prima scena tres produci actores ait, qui Robur, Vulcanum, Prometheum agant: falli enim, si quis Prometheum personae loco numerandum neget: quid esse enim agere, si hoc non sit, acerbissimos cruciatus sine ulla doloris significatione perferre, neque amici et cognati misericordia aut inimici et servi contumelia frangi? At facile apparebit Promethei personam non ab actore aliquo agi potuisse, sed, quod etiam Welckerum in Trilogia coniecisse video, simulacrum, quod Promethei speciem haberet, in rupibus constitutum fuisse. Primum enim qui homo pedibus, manibus, lateribus ad saxa alligatus non solum immotus stare per totam fabulam, sed etiam vocem integram et vigentem conservare potuisset? Deinde ipsa species Promethei, qui vix aliter quam maxima parte corporis nudus conspici potuit, in vero homine cothurnis ceteroque ornatu carente exigua planeque indigna Titane visa esset spectatoribus. Porro, quod vel solum actori removendo satis est, cuneus

per medium pectus adactus, cuius etiam in Soluto Prometheo mentio facta est, simulacrum poscit. Denique ipsum in prima scena silentium Promethei, etsi convenientissimum eius ingenio est, tamen caussam habet etiam necessitatem. Nam ubi exierunt Vulcanus et Robur, tum demum qui alterum eorum egerat histrio post simulacrum Promethei latens verba recitabat Promethei, atque ita per totam fabulam, altero actore deinceps Oceani, Ius, Mercurii partes agente. Ceterum sapienter Aeschylus non Vulcanum, sed Robur exordiri fabulam voluit. Nam prius saevitia Iovis ostendenda erat quam miseratio eius in quem saeviretur. Convenitque id egregie moribus personarum, quum Robur lubens et gaudens alacrem se praebet ad opus, tristis autem Vulcanus est invitusque perficit mandata. Eo aptior ad excitandam in animis spectatorum misericordiam est quae deinde sequitur Vulcani plena doloris amicitiaeque oratio.

Index personarum in M. hic est, *κράτος καὶ βία*: *ἥφαιστος*: *χορὸς ὠκεανίδων*: *προμηθεύς*: *ὠκεανός*: *γῆ*: *ἡρακλῆς*: *ἑρμῆς*: *ἰὼ ἰνάχου*. Eodem modo Lips. Aug. nisi quod *ἡρακλῆς* omittunt et *ἰὼ ἡ ἰνάχου* habent. *Κράτος καὶ βία. ἥφαιστος. χορὸς ὠκεανίδων νυμφῶν. προμηθεύς. ὠκεανός. ἑρμῆς. ἡρακλῆς. ἰὼ ἰνάχου* Rob. *Κράτος καὶ βία. ἥφαιστος. χορὸς ὠκεανίδων. προμηθεύς. ὠκεανός. ἑρμῆς. ἰὼ* G. *τὸ κράτος καὶ ἡ βία προλογίζει* addunt Lips. Aug. Dubitatum est, an *Γῆ* et *Ἡρακλῆς* propterea adscripti fuerint, quia hae personae in Soluto Prometheo prodierint: in quo de Hercule res certa est, de Terra valde dubia. Dictum est de his in dissertatione de Prometheo soluto Opusc. IV. p. 256.

1—6. affert scholiastes Aristophanis ad Ran. 826. et inde Suidas in v. *ἐριβρεμέτας*.

Primam fabulae scenam imitatus est Lucianus initio dialogi cui Prometheo nomen fecit, eiusque dialogi in fine alios huius fabulae locos respexit.

2. Stephanus Byz. in v. *Σκύθαι* affert *Σκύθην ἐς οἶμον*, quorum verborum Eustathius quoque mentionem facit ad Homerum p. 775, 1. 1339, 8. et ad Dionysii v. 69.

Libri omnes cum editionibus et codice E. Suidae in v. *ἐριβρεμέτας* praebent *ἄβατον εἰς ἐρημίαν*, nisi quod M. Rob. *ἄβατον τ' εἰς ἐρημίαν* habent. Sed ceteri codices Suidae *ἄβροτον εἰς ἐρημίαν*, quod Eduardus Maltby in Thesauro Morelliano adnotavit Porsonum ex Suida, Hesychio, Eustathio, scholiasta Homeri Villoisoniano et Favorino reddendum censuisse. Vide etiam Porsoniana Kiddii p. 208. Ex his testibus solus Suidas ex hoc loco Aeschyli sumpta esse haec verba ostendit. Hesychius *ἄβροτον, ἀπάνθρωπον*. Scholiastes Homeri ad Il. XIV. 78. et in Crameri Anecd. Paris. IV. p. 19, 11. *καὶ Αἰσχύλος, ἄβροτον εἰς ἐρημίαν, δῆλον ἐν ᾗ φὼς οὐ γίνεται*. Eustathius p. 968, 44. *ἔστι δὲ ἀβρότη κατὰ μὲν τὸν κοινὸν ἐν ᾗ βροτὸς οὐ πρόεισιν· ὅθεν καὶ ἄβροτος φασὶν ἐρημία παρ' Αἰσχύλῳ*. Non ergo ipse hoc legit in

Prometheo. Favorinus ἔστι δὲ ἀβρότη κατὰ μὲν τὸν κοινὸν ἐν ῇ βροτὸς οὐ πρόεισιν· Αἰσχύλος, ἄβροτον εἰς ἐρημίαν. Verum esse puto, quod dubitanter suspicabatur Buttmannus in Lexilogo I. p. 135. Aeschylo ἀβρότην νύκτα Homeri visam esse in qua homines non exirent. Vix enim quisquam ausus esset hoc significatu hoc vocabulum usurpare, nisi id Homerum fecisse ab ludi magistris fuisset acceptum. Similem errorem notabimus ad v. 64.

3. Respicit haec Eustathius p. 29, 14. 312, 16. 829, 56. Hesychius in v. ἐπιστολαί, Thomas M. p. 121, 6.

μέλλειν G. Lips. aliique codices, idque ante rasuram erat in M.

ἐπιστολὰς M. ἐπιτολὰς G. Lips. Aug. (sed hic corr.) et reliqui fere codices.

4. 5. Afferunt τόνδε πρὸς πέτραις ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι Suidas et Favorinus in v. λεωργός. Respiciunt Etym. M. p. 563, 10. Hesychius in v. λεωργόν. Huius vocabuli, de quo multa congessit Barkerus ad Etym. M. p. 1100. seqq. perineptas explicationes excogitarunt grammatici, quarum una haec est, ut λέως pro τελέως dictum fuerit. Quid mihi videretur significavi ad Soph. Antig. 1261.

6. Mirifice variant libri, fere ἀδαμαντίνοις πέδησιν ἀρρήκτοις πέτραις vel similia exhibentes. Illud est in G. nisi quod erasum πέτραις et λέγω superscriptum. ἀδαμαντίναις (ἀδαμαντίνοις Lips.) πέδαισιν ἐν ἀρρήκτοις πέτραις Lips. Aug. ἀδαμαντίναις πέδῃσιν ἐν ἀρρήκτοις πέτραις M. Recte vero Canterus reposuit scripturam scholiastae Aristophanis ad Ran. 826. et Suidae in v. ἐριβρεμέτας.

7. Respexerunt Eustathius p. 748, 46. 1597, 62. Tzetzes ad Hesiodi O. et D. 60.

8. ὤπασε G. Lips. τοιάς δέ τοι G.

12. Κράτος et Βία, Stygis et Pallantis proles, ex Hesiodi Theog. 385. seqq. sumpta. Ex Aeschylo sumpsit Callimachus, in cuius h. Iov. 67. Iovi ministri assident.

σφῷν M. Lips. σφῶϊ G. σφῷν Brunckius.

13. Libri κοὐδὲν ἐμποδὼν (ἐμποδῶν M.) ἔτι, praeter G. in quo est κοὐδὲν ἐμποδὼν μάτην ἔτι, et Paris. C. in quo κοὐδὲν ἐμποδὼν μάτην, superscripto ἔτι. Pro ἔτι, si Faehsium p. 68. recte interpretor, in Paris. B. est ἐπί. In scholiastarum interpretationibus nullum voculae ἔτι vestigium, quorum qui scripsit ἐμπόδιον ἐν τούτῳ, ἐν τῷ πληρωθῆναι, videtur ἔνι legisse. Rectius in M. καὶ οὐδὲν ἐμποδών ἐστι τοῦ γενέσθαι, et in Lips. καὶ ἐμπόδιον τοῦ πληρωθῆναι. Hinc nescio an scripserit Aeschylus κοὐδὲν ἐμποδὼν ἄνῃ. Sic etiam v. 72. in codice uno Vindobonensium ἔτι pro ἄγαν positum est.

15. τῆι δυσχειμέρωι (superscr. πρὸς) M. πρὸς τῇ δυσχειμέρῳ Rob.

16. Hic versus omissus in Lips. in Aug. autem ab recentiore

manu in margine additus. Eo in codice est *μή* pro *μοι*, et *τόλμης*, superscripto *α*.

Libri *σχέθειν*. Elmsleius *σχεθεῖν*.

17. Libri *ἐξωριάζειν*, quod verbum alibi non inventum Porsono auctore quidam cum *εὐωριάζειν* commutarunt. Photius *εὐωριάζειν, ἀφροντιστεῖν, κατὰ ἀντίφρασιν· ὥρα γὰρ ἡ φροντίς*. Hesychius *εὐωριάζειν, ὀλιγωρεῖν, μὴ ἔχειν φροντίδα, παρακούειν*. Idem *εὔωρος γάμος· Σοφοκλῆς Ἔριδι· ὥριος ἢ ὀλίγωρος. οὕτω γὰρ λέγουσι κατ' ἀντίφρασιν, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Σκυρίαις χρῆται τῷ εὐωριάζειν*. Valde probabilis sane coniectura, sed tamen ut non vincat falsum esse *ἐξωριάζειν*, quod doctiores Aeschyli scholiastarum ita interpretantur, *ἔξω ὥρας καὶ φροντίδος ποιεῖσθαι, ἔξω ὥρας τιθέναι καὶ ἀφροντιστεῖν, ἔξω φροντίδος ποιεῖν, ἀποῤῥίπτειν*.

18. *αἰπομήτα* G.

Mira vis est huius allocutionis, quae paucissimis, sed aptissimis verbis simul et iustam esse Promethei caussam honorifica compellatione declarat et lenissima cum reprehensione laudat animi magnitudinem.

19. *ἄκοντ' ἄκων σε* G. aliique nonnulli codices et Rob. Sed in G. prima manus iustum ordinem restituit.

Libri *χαλκεύμασι*.

20. *προσπαταλεύσω* G. *προσπασαλεύσω* Lips.

τόπωι pro *πάγῳ* M. Rob.

21. G. et multi alii codices *θεῶν*. Quod etsi habet quo defendi possit, tamen *τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ* ostendit verum esse *βροτῶν*, quod M. Lips. Aug. habent. *μορφὴν βρωτῶν* Ald. *βροτῶν μορφὴν* Rob.

Eximia arte cumulavit poeta infinitam mali magnitudinem. Ferreis vinculis ad saxa affixus vacuo hominibus in loco, neminis cuiusquam alloquio aut adspectu fruens, interdiu solis flamma tostus, noctu ex pruinis tremens, ab die levamen nocturni mali, diurni ab nocte expetens, semper dolore doloris alius vicario cruciatus, nullum habiturus liberatorem, eodem immobilis statu, somni expers, numquam fessa stando flexurus genua haeret in rupibus ille qui genus humanum affecit beneficiis.

22. Memorant schol. Wassenbergh. ad Il. I. 47. ubi male scriptum est *ἡλίου φοιβοῦ φλογί*, Eustathius p. 38, 3. 40, 36. 1266, 46. 1446, 32. Thomas M. p. 333, 29. Hesychius *σταθευτός, πεφλογισμένος ἠρέμα*.

φοιβῆ M. a pr. manu.

23. *χροιᾶς δ'* Lips. Aug.

24. *ποικοιλείμων* G. Tangitur *ποικιλείμων* ab Eustathio p. 814, 23.

26. *αἰεὶ* G.

27. Thomas M. p. 226, 12. *λοφήσων* G. Rob.

28. *ἐπηύρω* M. *ἀπηύρω* G. Lips. Aug. Eustathius p. 675, 49.

schol. ad Il. VII. 190. in Crameri Anecd. Paris. III. p. 226, 31. Defendit ἀπηύρω Abreschius in Misc. Obs. VIII. p. 341. Elmsleius veram scripturam ἐπηύρου esse putabat, quod altera Attici non videantur usi esse. Aeschylum tamen ego hoc loco credam ἐπηύρω scripsisse, ne quater vocabula in ου terminarentur.

32. Cram. Anecd. Paris. IV. p. 14, 4.

34. Libri φθέγξῃ. η

36. κατοικτίζῃ G. κατοικτίζῃ M. κατοικτίζεις Lips. Aug.

40. ξύμφημι Lips. plene, ut si νηκουστεῖν sequeretur. Ceteri libri σύμφημι.

42. αἰεί τε δὴ νηλὴς M. cum aliis. αἰεί τοι νηλὴς G. αἰεί τοι δὴ νηλὴς Lips. Aug. αἰεί τι δὴ νηλὴς alii. αἰεί τει δὴ νηλὴς Rob. γε praebuit Vind. 3. Porsono aliisque merito probatum.

43. τῶνδε M. a pr. manu.

44. Stobaeus LVIII. 6. Clemens Alex. Strom. V. p. 234. (399.) Theodoretus c. Graec. IV. p. 531. C. Georgides in Boissonadii Anecd. I. p. 85. apud quem ζήτει legitur.

45. χειρῶν ἀξία Lips. χειροναξία G. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 72, 14. χειρωναξία· πολὺ μὲν τὸ χειρώναξ, τὸ δ' ἔργον οὐχ οὕτως, κἂν Αἰσχύλος δόκιμον ποιῇ τὴν φωνήν.

α
48. ἔμπης G. ὤφειλε G. Lips. Aug. ὤφελεν M.

49. Libri ἐπράχθη, quod quocumque modo explicetur, ineptam et ne recte quidem enuntiatam sententiam praebet, quia perfecto opus erat. Stanleii emendationem ἐπαχθῆ meo monitu recepit Blomfieldius. Coniecit hoc etiam Briggsius ad Theocr. I. 101.

θεοῖς Lips. Aug.

51. Interpungebatur ἔγνωκα, τοῖςδε κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω. Frustra haec alii defendere, alii corrigere conati sunt: de qua re accurate disputavit Mauricius Hauptius in Obs. crit. p. 57. Recte Bothius ἔγνωκα τοῖςδε coniunxit.

52. ἐπείξηι τῶνδε (τῷδε G.) δεσμὰ M. G. et alii libri. ἐπείξῃ δεσμὰ τῷδε Lips. Aug. aliique. Haec melior verborum collocatio.

53. ἐλινύοντα M. G. ἐλιννύοντα Lips. Aug.

54. ψάλια M. Lips. Aug. ψέλια G.

55. Scholiastae νιν interpretantur et αὐτὰ et αὐτόν. Prior interpretatio vera videtur.

59. "πόρον Synes. Epist. 147. p. 288. A. sed πόρους Aristoph. Eq. 756. et schol. Marcellin. in Vit. Thuc. p. 2. l. 9. Dionys. Halicarn. A. R. VII. 36. p. 1390. ed. Reisk." Haec adnotavit R. Porsonus, persuasitque Blomfieldio aliisque. Apud Aeschylum πόρον M. Lips. Aug. et plerique libri. τρόπων G. τρόπον Cant. 1. γρ. τρόπον Arund. πόρους nullus. Prudenter Scholefieldius vix satis vel caussae esse vel auctoritatis habere scholiastam Aristophanis et Marcellinum censuit, ut πόρους pro-

baretur. Operae pretium est videre, quam leviter de testibus istis sit iudicatum. Solus scholiastes Aristophanis versum Aeschyli affert, habetque *πόρους*. At hic quam facili errore pluralem ponere potuerit, verba Aristophanis ostendunt,

ποικίλος γὰρ ἁνὴρ
κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων.

Aristophanem autem quo argumento, si Aeschyli versum in mente habuit, *πόρους* legisse iudicavit Porsonus, quum ille per metrum non potuerit *πόρον* ponere? Quid autem Marcellinus? De Thracibus et Dolopibus, *καταφεύγουσιν ἐπὶ τὰ χρηστήρια, εἰδότες ὅτι μόνος ὁ θεὸς ἐξ ἀμηχάνων εὑρίσκει πόρους. θεῶν γὰρ ἰσχὺς καὶ κατ' Αἰσχύλον ὑπερτέρα.* Vt hic Aeschyli versum respexerit, quid impedit credere eum memoriae errore *πόρους* scripsisse? Denique quid Dionysius? *δεινὸς ἀνὴρ τά τ' ἄλλα καὶ πόρους εὑρεῖν ἐν ἀπόροις.* Non magis profecto hic de Aeschylo cogitavit quam multi alii qui similia saepe dixerunt: quorum satis magnum numerum congessit Blomfieldius. Huic quidem etiam in eo assentiri nequeo, quod in Callistrati Imag. I. p. 145, 24. *πόρους* scribi voluit, ubi rectissime legi *ἄσθματος ἔνδειξιν, ἐγειρομένην οἴκοθεν ἐκ τῶν ἀμηχάνων πόρων* apparet ex cap. 9. p. 157, 6. Nec defendendo apud Aeschylum plurali prodest quod pluralem in simili sententia posuit, *δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι* (fr. 351): nam id quivis fecisset. Nec respexit Aeschyli versum Plato, quum in Symposio p. 203. D. de Amore scripsit *θηρευτὴς δεινός, ἀεί τινας πλέκων μηχανὰς καὶ πόριμος.* Nec mirandum quod apud Alciphronem I. 8. p. 30. nemo correxerit *πόρους ἐξ ἀπόρων.* Nam mirandum potius esset, si id fecisset quisquam. Etenim ibi homo, qui sua omnia ἄπορα esse dixit, uxori scribit invitatum se a piratis ad ineundam societatem esse: *οὗτοί με κοινωνὸν ἐθέλουσι λαβεῖν τοῦ τολμήματος, πόρους ἐκ πόρων εὐμεγέθεις ὑπισχνούμενοι.* Neque ulla caussa erat cur mallet in Aristarchi versibus apud Stobaeum LXIII. 9. *πόρους* scribi,

οὗτος γὰρ ὁ θεὸς καὶ τὸν ἀσθενῆ σθένειν
τίθησι καὶ τὸν ἄπορον εὑρίσκειν πόρον.

Denique si putavit Vrsinum ad Virgilii Ecl. V. 1. *πόρους* in Aeschyli versu ex MSS. posuisse, quid prohibet credere versum ex scholiasta Aristophanis ab Vrsino esse adscriptum?

60. *ἄρηρεν* legitur apud Ioannem Diaconum ad Hesiodi Scutum v. 271.

δυσεκβλήτως G. *δυσεκλείτως* ante correctionem Lips. *δυσκωλύτως* legitur in scholiis Baroccianis ad Soph. El. 147. *δυςεκχύτως* in Crameri Anecd. Par. IV. p. 262, 24.

62. *μάθοι* Lips. Aug.

64. 65. Schol. Aristoph. Ran. 826. Suidas in v. *ἐριβρεμέτας*. Sumpsit haec Aeschylus ex Hesiodi Theog. 521.

δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον

δεσμοῖς ἀργαλέοισι, μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας.

Quae sic videtur interpretatus esse, ut cuneum per medium Prometheum putaverit adactum esse. Idque iteravit in Soluto Prometheo, ut ex his a Cicerone in Latinum sermonem translatis versibus cognoscitur,

hos ille cuneos fabrica crudeli inserens
perrupit artus, qua miser sollertia
transverberatus castrum hoc Furiarum incolo.

At Hesiodus verba sua ita intelligi voluit, *τὰ δεσμὰ διὰ μέσον κίονα ἐλάσσας*, in media columna, ad quam alligatus fuerit Prometheus, affixas esse manicas. Sanguinis ex vulnere profluentis quod mentio non facta sit, Schützius hanc fuisse caussam putabat, quod secundum Homerum Il. V. 340. *ἰχώρ* diis pro sanguine esset. Mihi hic nihil caussae fuisse videtur, ut de sanguine aliquid adderetur. Nec tamen idcirco contenderim non esse sanguinem oculis spectatorum ostensum. Certe eius mentio facta est in Soluto Prometheo, ubi Prometheus dicebat

pinnata cauda nostrum adulans sanguinem.

66. *αἶ αἶ* M. G. Lips. *αἲ αἲ* Aug. et edd. vett.

Libri *ὑπερστένω*, nisi quod Paris. E. *ὑπὲρ στέρνω* habet. Bothius *ὑπὲρ στένω*, quod congruit cum sequentibus.

67. *σὺ δ' οὖν* Rob. et pauci libri.

τὸν διός τ' ἐχθρὸν Lips. Aug.

ὕπερ M. G. *ὑπερστένεις*, omisso *στένεις* in principio sequentis versus, Lips. Aug.

68. Thomas M. p. 235, 6. *οἰκτιῆς* G.

σκόπει in fine versus addunt Lips. Aug. non G. Scilicet in M. in margine adscriptum *λείπει σκόπει.*

69. Signum interrogandi, quod repertum a se scribit Stephanus, habet in fine versus G. et ut videtur M. Recte fortasse.

70. *τῶνδε* M. a pr. manu.

71. *πλευρὰς μασχαλίστρας* G. Meminit ex hoc loco *μασχαλιστῆρος* Thomas M. p. 236, 11. Describit *μασχαλιστῆρας* Pollux I. 147.

72. *ἐγκέλευ' ἔτι*, et in margine *γρ. ἄγαν*, Vind. 3.

73. *δὲ* pro *γε* G. et alii. *σε* Rob. et libri nonnulli. *γέ σε* Ven. 2.

πρός omittunt Lips. Aug.

74. *κίρκωσον* M. qui in margine *ἀντὶ τοῦ κρίκωσον* habet. *κρίκωσον* G. Lips. Aug. et plerique libri.

75. *χρόνῳ* pro *πόνῳ* Rob. et pauci codices.

76. *θεῖε* Lips. Aug.

Διάτορος fere active dicitur. Scholiastes *τὰς διατειρούσας καὶ τιτρωσκούσας, ἢ διατετορευμένας.* Prior interpretatio aperte inepta est. Dicuntur compedes perforatae, non quod annulorum instar crura amplectantur, sed quod foramina habent, per quae clavi adacti eas saxis affigant.

πόδας Lips. Aug. Rob.

77. Eustathius p. 1629, 11. 1827, 46.

οὔπιτιμήσσε, ab alia manu ultimis syllabis in τήσγε mutatis, M. οὔπιτιμητῆς δε G.

78. γαρύεται G. et pauci alii codices.

79. 80. Eumathius p. 225. apud quem μαλακίζου et αὐθαδείαν legitur.

80. ὀργήν τε G.

βαρύτητα G. θρασύτητα Eumathius, Lips. Aug. et alii codices.

μὴ 'πίπλασσέ μοι, ad α superscripto η, Lips.

81. κώλοισι, ad ω superscripto ο, Lips.

83. ἐφημερίοισι G.

Dubitabat Blomfieldius an προςτίθη scribendum esset, quod in Etym. M. p. 478, 10. doceatur tertias imperfecti personas fieri secundas imperativi, τίθη, πίμπλη.

84. ἀπαντλῆσαι M. G. Lips. Aug. ἀπαλλάξαι pauci codices.

86. δεῖν G.

Affert αὐτόν σε δεῖ προμηθέως Eustathius p. 1497, 42. Scholiastes Pindari ad Pyth. V. 35. διὸ καὶ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ προμαθεῖν ἔσχε. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Προμηθεῖ "τοῦ Προμηθέως", θέλων λέγειν τῆς φρονήσεως ἀντέχεσθαι καὶ μὴ τῆς μεταμελείας. Quae verba Boeckhius in libro quem de tragicis Graecis scripsit p. 121. recte videtur ad hunc Aeschyli versum rettulisse, negans ab Sophocle scriptum esse Prometheum. Alioqui non legeremus quae de Aeschyli Prometheo praefati sunt antiqui interpretes, κεῖται ἡ μυθοποιΐα ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κόλχοις, παρὰ δ' Εὐριπίδῃ ὅλως οὐ κεῖται. Falluntur ergo, qui, ut Völckerus in Mythologia Iapetidarum p. 19. Prometheum ab Sophocle scriptum credunt. Vt apud Aeschylum, ita etiam apud Pindarum Ol. VII. 80. Προμαθέος αἰδώς dictum esse ostendit Pyth. V. 35. Ἐπιμαθέος θυγατὴρ Πρόφασις.

87. Libri ἐκκυλισθήσῃ.

τέχνης M. G. Lips. Aug. et plurimi codices. γρ. τύχης supra adscriptum in Lips. τύχης Rob. et libri nonnulli. In M. ad τέχνης adscriptum τῶν δεσμῶν.

88. ὦ διὸς M. G. Lips. Aug. Rob. ὦ δῖος Victorius.

ταχύπεροι G.

90. Respexisse videtur Pollux VI. 201. V. Petiti Misc. Obs. II. 18.

παμμήτωρ M.

91. ἡλίου κύκλον G.

92. ἴδεσθ' οἷα Lips. Aug.

93. δέρ χθηθ' οἵαις αἰκίαισι M. erasis post δέρ aliquot litteris. δέρχθηθ' οἵαις ἀνίαισιν (ἀνίαισι Aug. Rob.) G. Lips. Aug. Rob. Ad οἵαις in Lips. supra adscriptum γρ. αἰναῖς. Plerique libri αἰκίαισι habere videntur, ut Ald. Turn. Blomfieldius secundum Elmsleii praeceptum ad Med. 608. nota X. αἰκείαισιν scripsit.

Eximia arte Aeschylus fecit Prometheum tandem, postquam solus est neque audiri potest a feroci irrisore, quo praesente contemptim tacuerat, rumpere silentium, initio quidem adhuc constricto magnitudine mali pectore aegre et tardioribus numeris caelum terramque testes iniuriae appellare, mox autem libero impetu indignationem citatis anapaestis effundere, paullo post vero dignitatis suae memorem quieto tranquilloque animo sese conscientia recte factorum consolari.

94. *μυριέτῆ* Lips. Scholiastes *πολυετῆ· ἐν γὰρ τῷ πυρφόρῳ τρεῖς μυριάδας φησὶ δεδέσθαι αὐτόν.* Hyginus Poet. astr. II. 15. *Prometheum autem in monte Scythiae nomine Caucaso ferrea catena vinxit: quem alligatum ad triginta milia annorum Aeschylus tragoediarum scriptor ait.* Id si Aeschylus *τρισμυρία ἔτη* dixit, videri potest usitata formula nihil nisi ingentem numerum significasse. Ideo tamen hic *μυριετῆ χρόνον* non eam vim quam *πολυετῆ*, sed paullo maiorem habet, numero annis addito quasi vivam imaginem immensi spatii animo offerens.

95. *ἀεθλεύσω* G. Rob. et alii libri.

98. *φεῦ φεῦ* M. G. et aliquot alii codices. *αἶ αἶ* Lips. Aug. atque alii. *αἲ αἲ* Rob. Qui cum Porsono *φεῦ φεῦ* praetulerunt, videntur id hiatus vitandi caussa fecisse. At is in interiectionibus legitimus est. Aptius hic videtur *αἰαῖ*, solentque id glossatores *φεῦ φεῦ* interpretari.

99. *ποῖ* M. G. Lips. Aug. multique alii codices et Rob. *πεῖ* Ald. *πῆ* recte editum inde a Turnebo.

100. *τέρματα* M. Ita recte Turnebus. Fuerunt qui hoc corrigendo orationem enervarent. *τέρμα* G. Lips. Aug. Rob. et reliqui ut videtur libri. In edd. vett. coli signo vel puncto post *στενάχω* distinguitur, non posito signo interrogandi post *ἐπιτεῖλαι*, quod placuit fere recentioribus. At multo gravior hic obliqua oratio est. Sic etiam v. 183. ss.

102. *σκο.θρῶς* M. a pr. manu. *τορῶς* nonnulli codices.

τὰ μέλλοντα οὐδ' ἐμοὶ G.

103. *πῆμα οὐδὲν* G.

104. *γιγνώσκονθ'* M. Reliqui *γινώσκονθ'*.

105. Moschopulus in Agapetum apud Fabricium Bibl. Gr. vol. XII. p. 306. sive ed. Harl. vol. VIII. p. 41. Theodorus Hyrtacenus Epist. 8. et 43.

ἀδήρητον Lips. Aug.

108. *πορῶν* M. Lips. *πορὼν* G. Aug.

ἐνέζευγμαι M. G. aliique codices. *ἐπέζευγμαι* Aug. Lips. et plerique codices. *ὑπέζευγμαι* edd. vett.

109. Hesychius in v. *ναρθηκιῶντες.* Schol. Ambrosianus ad Od. v. 490.

110. *πληγὴν* scriptum est apud Hesychium. *παγὴν*, superscripto *η*, Lips.

111. *πάσης* M. G. Lips. Aug. et plerique codices. *πᾶσι* nonnulli codices et Ald. Rob.

πέφηνε M. G. Lips. Aug. et ceteri ut videtur codices. *πέφυκε* editiones veteres.

112. *τοιᾶς δε* G. Ceteri *τοιάσδε*. Quod Stanleius coniecerat non satis perspecto usu Graecorum, *τοιῶνδε*, quattuor codices Vindobonenses habere dicit Schützius, testis valde suspectus.

113. *πασσαλευτός*, omisso *ὤν*, G. Lips. Aug. et plerique codices. *πασσαλευμένος* M. et alii codices. *πασσαλευόμενος* Cantabr. 2. *δεσμοῖσι πεπασσαλευμένος* Rob. *πασσαλευτὸς ὤν* receptum inde a Turnebo.

114. 115. In Lips. *ἆ ἆ. ἔα. ἔα. τίς ἀχώ. τίς ὀδμά.* ab alia, ut videtur, manu in fine praecedentis versus post *πασσαλευτός* addita sunt, omissis *προσέπτα μ' ἀφεγγὴς θεόσυτος*. Eadem omissa in Aug. in quo priora sic scripta sunt, *ἃ ἃ ἔα. τίς ἀχώ. τίς ὀδμά.*

Recte scholiastae *ἐκπλήξεως ἐπιρρήματα. ἐπιρρήματα ἐκπληκτικά.* Quorum *ἆ ἆ* rei subitae mirationem, *ἔα ἔα* quid secuturum sit exspectationem significat. Vehementer commoveri Prometheum, ubi illa in solitudine aliquem ad se accedere sentit, per se patet. Itaque hic unicus est in hac tragoedia locus, in quo Prometheum pauca videmus liberioribus numeris exclamare. In ceteris quae loquitur omnibus summam servat gravitatem, aut iambis, aut, quum indignatione corripitur, anapaestis utens.

115. Quis credat quaesitum esse quid oluerint Oceanides? Ambrosiam spirare putabat Schützius, odorem qualis esset deorum marinorum Iacobsius in Museo Attico vol. III. p. 403. Neutrum qualis sit intelligas. Ambrosium enim ipsum nomen non mortalium, sed deorum esse indicat: hic vero qui est? Non magis dicas quid dii marini redoleant, nisi valde diversum ab eo quod *νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης* apud Homerum. Satis est meminisse, qui vitam sub dio agant, sensibus uti acrioribus, eoque facile vel levi aurae motu adventum alicuius percipere naribus.

116. *θεόσσυτος* M. G. et reliqui, ut videtur, libri praeter Arundelianum, ex quo *θεόσυτος* Stanleius restituit.

κεκραμμένη ante rasuram M.

117. Constat hic versus ex dochmio et Cretico.

ἐπίπαγον Lips.

118. *ἡμῶν θεωρὸς*, cum rasura ante *ὀς*, M.

119. *θεὸν* superscripto *ῶν* Lips. *θεῶν* Aug.

122. *εἰσοιχνεῦσιν* M. *εἰσοιχνεῦσι* alii. *εἰσιχνεῦσιν* Lips. Aug. *εἰσιχνεῦσι* G. et alii. Eustathius p. 1483, 39. *ὅσοι τὴν Διὸς αὐλὴν οἰχνεῦσι.*

123. *τῶν βροτῶν* codices nonnulli et Ald. Rob. *τῶν* solum G.

124. *αἲ αἲ* Vind. 2. 4. Ask. A. *φεῦ φεῦ* ceteri libri, quod hic, ubi stupet potius quam dolet Prometheus, recte se habet.

κινάθισμα memorat Hesychius.

125. *ἐλαφρᾶς* M.

128. *φοβηθεῖς*, gravi accentu per circumflexum tramisso, Lips. *φοβηθεὶς* Aug.

Libri ἦδε. Scribendum ἅδε.

Scholiastes ex antiquis et probis auctoribus ὁ ῥυθμὸς Ἀνακρεόντειός ἐστι κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν. ἐπεδήμησε γὰρ τῇ Ἀττικῇ Κριτίου ἐρῶν, καὶ ἠρέσθη (libri ἠράσθη) λίαν τοῖς μέλεσι τοῦ τραγικοῦ. ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οὐκ ἐν παντὶ τόπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς θρηνητικοῖς, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Τυροῖ. ἔστι δὲ ταῦτα ὅμοια τῷ

οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν.

Dixi de hoc metro in Elem. doctr. metr. p. 492. et ad Sophoclis Antig. 833.

129. ἀμίλαις Lips.

130. προσέβα, superscripto η, Lips.

131. μόλις G. (sed hic λ minio in γ mutato) et Ven. 3. Rob.

133. 134. ἄντρων μυχῶν Lips. Aug. Omiserunt Turnebus ἄντρων, Canterus μυχόν.

134. με pro μου Lips. Aug.

θεμερῶπιν M. a pr. manu et Victorius. θερμερῶπιν M. a sec. manu et G. Aug. cum plerisque libris et Etym. M. p. 447, 12. θερμερώπην Lips. θερμωπὴν Ask. C. θερμῶπιν Colb. 1. θεμεῤῥῶπιν Turn. V. Bentl. in epist. ad Millium p. 66. (516. ed. Lips.) Hesychius θεμερῶπις, ἐρασμία αἰσχύνῃ. Sic recte emendarunt. Idem θεμερή, βεβαία, σεμνή, εὐσταθής. θεμερόν, σεμνόν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι θεμερύνεσθαι, quod verbum Pollux VI. 185. comicum esse dicit. Pro radice horum vocabulorum sumendum est θεμός, quod significaverit positionem, h. e. motus in quietem mutationem: unde θεμῶσαι Od. IX. 486. 542. Hinc θεμερός sedatus, modestus, lenis, mitis est. Empedocles emendatus a Bentleio

Δῆρις θ' αἱματόεσσα καὶ Ἁρμονίη θεμερῶπις.

Id ad mites maturitate fructus translatum in epigrammate quod in Brunckii Anal. vol. III. p. 189. est CXC. et in Appendice Anthol. Palat. 239.

Ἄττει θ' ὑψίστῳ καὶ συνιέντι τὸ πᾶν,
τῷ πᾶσιν καιροῖς θεμερώτερα πάντα φύοντι.

Welckero in Trilogia p. 25. omnium interpretum soli, credo, in mentem venit Oceanides maxima corporis parte nudas, ut in picturis, in orchestram esse demissas.

136. αἱ ter M. bis Lips. Aug. αἳ bis G. αἱ quater codex Par. B. et sic post Heathium editores.

138. τ' εἱλισσομένου M. G. Lips. Aug. θ' εἱλισσομένου inde a Turnebo editores.

139. ἀκοιμήτῳ ῥεύματι Lips.

140. ἐσίδεσθ' non ἐσίδεσθέ μ' neque εἰσίδεσθέ μ', M. atque ita Turn. ἐσίδεσθέ με G. et alii codices. ἐσίδεσθέ μου Lips. Aug. ἐσίδεσθέ μ' plerique.

141. πρὸς πατρός, adscripto a manu tertia, quae saeculi XV. esse videtur, προσπορπατός, M. πρὸς πα τος, post α eraso ρ, ut videtur,

et superscripto ab alia manu *προ*, G. *προς πορ πατός*, superscripto *γρ. προςπαρτός*, Lips.

142. *σκοπέλων* Aug. et superscripto *οις* Lips. *ἐν ἄκραις* G.

144. *λεύσω* G.

145. *ὁμίχλα* Arund. Ven. 2. Ceteri libri *ὁμίχλη*.

146. *εἰσίδουσαι*, cum hoc accentu, litteris autem *αι* paene evanidis, M. *εἰσιδούσῃ* G. Hoc et *εἰσιδοῦσι* legi observat scholiastes. Atque aliquot codices *εἰσιδοῦσι* vel *εἰσιδοῦσιν*. *εἰσιδοῦσα* Lips. Aug. *εἰσιδοῦσαι*, superscripto *ῃ*, Par. N. *εἰσιδούσᾳ* Turnebus. Dubitari potest an *εἰςιδοῦσαν* scripserit Aeschylus, ut in Choeph. 405. *πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ τόνδε κλύουσαν οἶκτον*.

147. *πέτρα* Lips. Aug. *πέτρᾳ* aliquot codices et Aldina, quod fortasse praeferendum est.

148. *ταῖς ἀδαμαντοδέτοις* M. Lips. Aug. et ceteri libri plerique. *ταῖς ἀκαμαντοδέτοις* G. In M. priori syllabae in *ἀδαμαντοδέτοις* supra adscriptum a pr. manu *δ'α*. Turnebus *ἀδαμαντοδέτοισι*, Victorius *ταῖςδ'* posuit.

150. *δὲ δὴ* M. et ceteri libri plerique. *δὲ* G. *δὴ* Lips. Aug.

Libri omnes *ἀθέσμιως*, nisi quod *ἀθέμως* Lips. Aug. Emendavit Bentleius in epist. ad Millium p. 66. (516. ed. Lips.) ex Hesychio, apud quem sic scriptum est, *ἀθέτως, ἀθέσμως, οὐ συγκατατεθειμένως. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ*.

151. *γὰρ* pro *δὲ* G.

152. *εἰ γὰρ ὑπὸ γαῖαν* Lips. Aug.

Libri *νέρθεν τ' ἀΐδου*, nisi quod *ἔρθεν* (sed spiritu et accentu linea transfixis) G. habet et *ερθέν* Par. N. *νέρθενθ' ἀΐδου* Turnebus, unde usitatam formam Blomfieldius restituit.

154. *ἧκε* G. Lips.

155. *ἀγρίοις* M. et pauci alii codices, quod recepit Blomfieldius. Id Aeschylus si scripsisset, posuisset *ἀλύτοις δεσμοῖς ἀγρίοις*.

155. 156. Libri *ὡς μήποτε θεὸς μήτε τις ἄλλος*. In M. hoc ultimum vocabulum *ἄλλος* a manu tertia refectum est. Turnebum, qui *μήτε θεὸς* scribendo anapaestum restituit, secuti sunt posteriores. Non affirmem tamen systemata, quae inter strophas sunt, non fuisse numeris aequalia, ut in fine huius fabulae, ut in Agamemnone, ut in Eumenidibus. Nam hoc quidem systema, si huic versui, *ὡς μήποτε θεός*, hemistichium additur, praecedenti systemati etiam interpunctionibus par erit. Illud autem quod sequitur v. 188. non magis vacuum est suspicione lacunae. Non scripsit autem Aeschylus, quod Elmsleius coniecit, *ὡς μήποτε θεὸς μηδεὶς ἄλλος*. Nam neque *θεός* synecphonesin admittit praegressis duabus brevibus syllabis, et perversum est optare Prometheum ut eum numquam ne ullus quidem deus conspiciat, quasi tolerabilius sit, si eum unus videat. Itaque sic potius, si quid mutandum est, integrandus erit versus,

ὡς μήποτέ τις μήτε θεός τις. De repetito τις dixit Porsonus in addendis ad Hecubam p. 100.

156. ἐπεγήθει M. Lips. Aug. Ald. ἐπιγήθη ex correctione, antea ἐπιγήθει G. Alii codices ἐπεγεγήθει, ἐπιγεγήθει, ἐπιγεγήθη. Blomfieldius ἐγεγήθει ex Elmsleii sententia, qui γέγηθα saepe, numquam γηθῶ, nisi in dubio versu Choeph. 759. inveniri observavit. Id universe de Atticis dictum oportebat. Et glossatores etiam hic cum ἐπέχαιρε simplex ἔχαιρε coniunxerunt.

157. καὶ νύγμ' Aug. Memorat αἰθέριον κίνυγμα ex hoc loco Eustathius p. 472, 44. 805, 28. 957, 21.

158. ἐπίχαρμα Lips. Aug. aliique codices. In Lips. a secunda manu τα supra scriptum. ἐπιχάρματα aliquot libri. ἐπίχαρτα M. G. Recte ipse Prometheus ἐχθροῖς ἐπίχαρμα vocaretur, cuiusmodi exempla Blomfieldius attulit, non item recte diceretur ἐχθροῖς ἐπίχαρμα πεπονθέναι.

159. Hoc in versu incipit lacero in folio his λησικάρδιος fragmentum codicis Lipsiensis, praemissum ei codici quem adhuc simpliciter Lipsiensem dixi, nunc usque ad v. 391. cum Butlero Lipsiensem 2. nominabo: fragmentum dicam Lips. 1.

161. ξυνασχάλει Lips. 1. et Aug. hic quidem propter ᾶ in Lips. 2. male lectum.

162. δίχαγε δίος M. sed δίχαγε a manu tertia super evanidas litteras scriptum. δίχα τε διὸς G. Lips. 2.

ἐπισκότως Lips. 1.

αἰεὶ M. et alii nonnulli codices.

Elegantissimum quidem trimetrum praebet vulgata lectio,

τεοῖσι δίχα γε Διός; ὃ δ' ἐπικότως ἀεί.

Non esse tamen hanc veram scripturam quum ἠρέθισε in antistrophico versu prodit, tum arguunt codices Colb. 1. et Ask. A. (sive Reg. G.) δίχα γ' ἑνὸς habentes, ad quod in Ask. A. διός, in altero libro καὶ διός supra adscriptum. Porro in Par. B. γρ. ἑνός, ἤγουν διός. Quod si vix dubitari potest quin Διός ex interpretatione versui insertum sit, apparet scribendum esse δίχα γοῦν ἑνός. Fortius est γοῦν quam γε, ut cum restrictione etiam affirmationem continens, ut sit *certe quidem*. Sic in Agam. 1386. γνώσει διδαχθεὶς ὀψὲ γοῦν τὸ σωφρονεῖν. Sophocles Oed. R. 408. εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι. Et sic ille saepius.

163. ἄγναμπτον in M. a manu tertia refectum. ἄγναπτον G. aliique nonnulli codices. γρ. ἄκαμπον Par. B. Spondeus indicio est non esse ἄγναμπτον ab Aeschylo scriptum. Quod apud Hesychium suo quidem loco inter ἄκανθα et ἀκανθόνωτον positum est, ἄκανθον (codex ἀκανθόν), ἄγναμπτον, videri potest ad Aeschyli versum pertinere, ut scriptum fuerit ἄκα.... νόον. Nisi tamen illud ἄκαμπτον alieno loco insertum ad ἀκαμπής vel ἄκαμπος, quae in Hesychii libro paullo supe-

rius posita sunt, referendum est. Scholiastae Aeschyli has adscripserunt interpretationes, ἀμείλικτον, ἀκαμπῆ, σκληρόν, ἀμετακίνητον. Veri simile est ut ἀστραφῆ scripserit poeta. Hesychius ἀστραφής, σκληρός. Σοφοκλῆς Μυσοῖς.

164. δάμνεται Lips. 1. 2. Aug.

165. λήξῃ Lips. 1. 2. Aug.

166. τὸ κέαρ G. Lips. 1.

παλάμα, adscripto supra ι a sec. manu, M. παλάμῃ G. Lips. 1. παλάμα, superscripto η, Lips. 2.

167. τὰν, superscripto η, Lips. 2. Idem ἔλῃ.

168. ἦ μὴν ἔτ' ἀπ' ἐμοῦ M. sed ἀπ' in litura.

169. γυοπέδαις M. γυιοπέδοις Lips. 1.

170. πρυτανίς Lips. 2.

171. ἀφ' ὅτου a pr. manu M. ὑφ' ὅτου a secunda.

172. σκῆπτρόν τε τιμάς τ' Lips. 1. ἀποσυλλᾶται Lips. 2.

173. καί μ' οὔτοι M. Colb. 1. Par. L. Rob. καί μ' οὔτι Lips. 2. Aug. et plerique. καίτοι μ' οὐ G. et duo Vindob. pariterque Turnebus. Recte Blomfieldius secutus est Porsonum καί μ' οὔτε scribi iubentem. Opponi enim inter se preces et minae debebant.

μελιγλώσσης Lips. 1. 2. Aug.

174. ἐπαιοιδαῖσι M. G. Lips. 1. ἐπ' ἀοιδαῖσι Lips. 2. Aug.

τ' omittunt Lips. 2. Aug.

175. τὸ δ' Lips. 1. τῶδ', superscripto ὁ, Lips. 2.

177. ποινὰς (sic a pr. manu, a tertia ποιναὶ) τέ μοι τίνειν M. ποινάς τ' ἐμοὶ (τέμου Lips. 2. Aug.) τίνειν (τείνειν G.) G. Lips. 1. 2. Aug. ποινάς τε τίνειν Turnebus.

178. τῆς M. α

180. ἐπιχαλᾶσ M. ὑποχαλᾶς Lips. 1. Vindob. 1.

182. ἐμαὶ Aug.

Libri ἠρέθισε. Turnebus solus ἐρέθισε, quod ab Elmsleio probatum recepit Blomfieldius: v. ad v. 162.

183. Libri δέδια γάρ. Porsonus δέδια δ'. Vt gemellum comparat Blomfieldius δέδια δ' in Soph. Oed. Col. 1468. At ibi non potuit δέδια γάρ dici.

σαῖς τύχαι Lips. 1. σὰς τύχας aliquot codices.

184. ὅπαι M. ὅπα G. Lips. 1. aliique codices. ὅπα, superscripto οι Lips. 2. ὅπαιοι Aug. ὅπῃ vel ὅποι alii. πᾷ primus Turnebus.

τῶν δὲ G.

In nonnullis codicibus hic est ordo verborum ποτὲ χρή σε τῶνδε πόνων τέρμα, in Lips. 2. Aug. vitiose scriptum ποτὲ χρή σε τῶν δαιμόνων τέρμα.

186. εἰσιδεῖν Lips. 2. Aug. Colb. 2. ἐπιδεῖν Par. L.

Ἀκίχητα, ἀκατάληπτα Hesychius.

γὰρ omittit G.

187. οὐ παράμυθον M. G. Ox. Ven. 1. Bess. Par. C. L. Vind. 1. Turn. οὐπαράμνον Lips. 1. ἀπαράμυθον Lips. 2. Aug. cum ceteris, credo, codicibus et Ald. Rob.

ὁ χρόνου παῖς G. Lips. 1.

188. τραχύς τε καὶ M. G. Lips. 1. θρασύς τε καὶ Lips. 2. Aug. aliique. In Lips. 2. γρ. τραχύς superscriptum. ὡς (pro ὅτι) θρασὺς καὶ Colb. 1. θρασὺς καὶ alii. τραχὺς καὶ Turnebus.

189. Post ἔμπας libri addunt οἴω, ut M. a sec. manu (nam a pr. manu ἰὼ habuit) et G. Lips. 1. 2. Aug. vel οἴω, formam verbi non usitatam tragicis. Eiecerunt critici praeter Scholefieldium, qui post eam vocem lacunae signum posuit. Si quid genuini in isto vocabulo est, neque illud ortum est ex ὅμως ad ἔμπας adscripto, putandum erit οἴῳ fuisse, excidisseque tot versus quot requiruntur ad aequandum hoc systema ei quod praecedit. V. ad v. 155. Potuit certe οἴῳ γάμῳ dici, sententiaque esse eadem quae v. 911. seqq. continetur.

190. ὅτ' ἂν M. G. Rob.

191. ταύτῃ refertur ad ea quae in proximo systemate dixerat Prometheus.

ῥωσθῇ, ut videtur, M. ῥαιστῇ in litura G. ῥαισθῇ Lips. 1. 2. Aug. et plerique codices. Alii codices ῥεχθῇ, ῥαιχθῇ, ῥαχθῇ, ῥεγχθῇ.

193. ἀρθμὸν M. aliique libri. ἀριθμὸν G. Lips. 1. 2. Aug. aliique. γρ. ἀρθμὸν Lips. 2.

195. γεγῶν' Lips. 1.

196. αἰτιώματι Lips. 2. Antiatticista Bekkeri p. 78, 25. αἰτίαμα. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ.

198. Libri βλάπτῃ, nisi quod Lips. 1. ante correctionem βλάπτειν.

199. ἀλγεινά, superscripto ὄν, Lips. 2. Aug.

ἔστιν M. ἐστὶ G.

200. δύσποτμος Par. F.

201. ἤρξατο Lips. 1.

202. τ' om. Lips. 2. Idem ὠρεθύνετο.

203. ἕδρης M. G. Lips. 1. 2. Aug. ἕδρας Ven. 3. Rob. Turn.

204. ἀνάσσοι M. G. Rob. Turn. ἀνάσσῃ Lips. 1. 2. Aug. aliique codd. et Ald.

205. In G. sedecim versus 205 — 220. bis scripti sunt a diversis manibus. Nam quum prima manus desiisset in v. 204. ita ut superesset trium versuum spatium, secunda manus addidit in ea ipsa pagina versus 205. 206. 207. in altera autem 208 — 220. Quum autem folia aliquot intercidissent, tertia manus in quattuor foliis insertis adscripsit qui deerant versus 205—294. In iis quae bis scripta sunt non est nisi glossarum aliqua diversitas.

ἄρξειεν M. ἄρξειε G. Lips. 1. 2.

206. ἐντεῦθ' Lips. 2. Aug. ἐντεῦθεν G.

ταλωστὰ Lips. 1. λῶστα Lips. 2. τἄριστα G.
πείθειν a pr. manu M.

209. καρτερῶν Lips. 2. Aug.

210. ἀμοχθὶ M. et Regius Spanhemii. Ceteri ἀμοχθεί.

211. ἐμῇ G. aliique codices et ex correctione Lips. 1. in quo antea ἐμοί. Lips. 2. ἐμοὶ, supra scriptis ῇ ἡ.

212. μορφῇ.G. et a pr. manu M.

De Telluris πολυωνυμίᾳ disseruerunt Stanleius ad h. l. et Bern. Martinus Var. Lect. III. 13. Videndus etiam Arnaldus de diis παρέδροις cap. 22. Schützius vero vel unum exemplum requirebat, in quo Themis nomen haberet Telluris. Nam Themis quum ab Aeschylo non solum in principio Eumenidum Τιτανὶς παῖς Χθονός, sed in ipso etiam Prometheo v. 877. dicta sit Τιτανίς, negabat dubium esse quin Aeschylus Hesiodum aliosque auctores secutus Themidem a Tellure distinxerit. Accedere quod, si Telluris filius esset Prometheus, Titanes, quos v. 207. Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα vocet, rectius videatur fratres appellaturus fuisse. Quumque praeterea in exponendo Themidis vaticinio inutile sit et incommodum istud de alio Themidis nomine additamentum, versum hunc,

καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία,

spurium, Aeschylo plane indignum, atque ex glossa marginali vel interpretatione alicuius grammatici intrusum esse censebat. Videri enim istam interpretationem ex errore scholiastarum natam, qui quum οὐχ ἅπαξ μόνον ad Themidem referrent, requisiverint aliquid quod his verbis opponeretur. Haec etsi speciose disputata sunt, tamen versum illum genuinum esse certissimum est. Nihil quidem ponderis habet Io. Tzetzes, qui et ad Hesiodi O. et D. 9. scribit Θέμις ἡ γῆ κατ' Αἰσχύλον, et in Exegesi in Il. p. 52, 24. Αἰσχύλος Θέμιν λέγει τὴν γῆν ἐν τῷ Προμηθεῖ προφανῶς· Θέμις τε καὶ Γῆ πολλῶν ὀνομάτων γραφῇ μιᾷ· quo respicit etiam p. 135, 25. Αἰσχύλος δὲ Θέμιν φησὶ μητέρα Προμηθέως, ἀλλ' οὐκ Ἀσίαν. Sed ipso licet Aeschylo auctore uti, qui quum in fine fabulae scripserit

ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων,
ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω;

inepta invocatio matris esset, nisi terram et caelum his versibus designaret. Ergo non emendando, sed explicando succurrendum. Quod qui facere conatus est Welckerus in Trilogia p. 39. seqq. non solum aliena multa immiscuit, sed in ipsa etiam explicatione falli videtur, quum Themidem et Tellurem unum numen esse contendit, cognomenque hoc Themidis arbitrio poetae separatum a Telluris numine putat. Nam contrarium potius statuendum est, videturque ipse statuisse in Appendice Trilogiae p. 67. diversas omnium ipsiusque Aeschyli sententia deas hic in unum esse numen coniunctas. Id ipse Aeschylus declarat, quum eas dicit

πολλῶν ὀνομάτων μορφὴν μίαν. Nimirum senserunt illi, qui religiones Graecis condiderunt, quos deos vocarent unius cuiusdam naturae communitate contineri, muneribusque magis atque officiis quam separatis numinibus singulos ab se invicem discretos vivere. Ita factum est ut, qui pro muneribus illis diversi dii putabantur, saepe vel coniunctis officiis vel uno munere aliis praelato in unum confunderentur, ac modo duobus consociatis nominibus, modo uno ex alius dei natura petito appellarentur. Magis autem illa deorum in unam naturam coniunctio Aeschyli aevo per philosophos celebrata est atque dispersa, ex quo genere multa sunt a tragicis commemorata. Ac Terra quidem modo eadem quae Rhea habita est, de qua quum alii multi scriptores, tum copiosissime exposuit Lucretius II. 599—658. paucis autem complexus Apollonius Rhodius II. 1098. scripsit, Rheam dicens,

ἐκ γὰρ τῆς ἄνεμοί τε θάλασσά τε νειόθι τε χθὼν
πᾶσα πεπείρηται νιφόεν θ' ἕδος Οὐλύμποιο.

Aeschylus autem in Supplicibus v. 857. 867. et Sophocles in Philocteta v. 391. Iovem terrae filium vocarunt; modo confusa est cum Cerere, quod constat factum esse saepissime, Ceresque ipsa omnibus Rheae attributis ornata est ab Euripide longo carmine in Helena a v. 1321. Ita hic quoque Aeschylus, sive ipse primus Prometheum Themidis filium appellavit, sive, quod veri similius est, antiquam aliquam fabulam est secutus, hanc famam praetulit, quia haec nobilior esset origo coniunctiorque cum virtutibus et meritis Promethei, quam si Clymenae vel Asiae filius diceretur. Themis autem coniunctissima cum Tellure est, siquidem antiquissimum Delphicum oraculum Telluris fuisse creditum est, cui successerit Themis, ut et in Eumenidum initio dictum est et ab Euripide in Iphigenia in Tauris v. 1259. seqq. Et sic etiam Olympiae. Pausanias V. 14, 10. *ἐπὶ δὲ τῷ Γαίῳ καλουμένῳ βωμός ἐστιν ἐπ' αὐτῷ Γῆς, τέφρας καὶ οὗτος· τὰ δ' ἔτι ἀρχαιότερα καὶ μαντεῖον τῆς Γῆς αὐτόθι εἶναι λέγουσιν. ἐπὶ δὲ τοῦ ὀνομαζομένου στομίου Θέμιδι ὁ βωμὸς πεποίηται.* Has igitur fatidicas deas in unam coaluisse cernimus. Itaque non est quod miremur, si poeta v. 876. scripsit, quod veri simile est,

τοιόνδε χρησμὸν ἡ παλαιγενὴς
μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε Τιτανὶς θεῶν.

Nam eodem modo qui proprie Titanida est *Τιτὰν Προμηθεύς* vocatur ab Sophocle in Oed. Col. v. 56. et ab Euripide Phoen. v. 1122. Ione v. 455. Quo tamen non referendum videtur illud Ciceronis ex Aeschylo

Titanum suboles, socia nostri sanguinis,

quod ab Aeschylo sic scriptum fuisse credibile est,

ὦ κοινὸν αἷμα, γέννα Τιτάνων, ἐμοί.

213. *μέλον* Lips. 1. *προὐτεθεσπήκει* G.

Non opus videtur ut cum Elmsleio scribatur *κρανοῖτο.*

214. *κρατερὸν* G. ubi primum scripti hi versus.

215. *χρῆ· ἢ* M. *χρὴ ἢ* G. Lips. 1. 2. Aug. et sic fere ceteri.

χρεῖ ἢ a manu tertia margo M. *γρ. χρεῖ ἢ* supra scriptum in G. Lips. 2. Aug. et sic Rob. *χρείη* restituit Dawesius Misc. crit. p. 333.

δὲ omissum in M. a pr. manu tertia adscripsit. Omittunt Lips. 1. aliique. *τε* habent G. Lips. 2. Aug. aliique.

ὑπερέχοντας libri, nisi quod *ὑπερέσχοντας* quidam Parisini. Ex Turnebi editione vulgabatur *ὑπερέξοντας*, Porsonum alii *ὑπερσχόντας* corrigentem secuti sunt. Sic Valckenarius in Euripidis Hipp. 1365. quum legeretur *ὑπερέχων*, correxit *ὅδ' ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερσχών*. Aliud tamen monstrant glossae in Lips. 2. *μεγάλους*, in Ox. *τοὺς μεγάλους*, in G. et Lips. 1. *τοὺς μείζονας*, quibus non videtur *ὑπερσχόντας*, sed *ὑπερτέρους* explicatum esse. Scholiastes ad Od. III. 65. *ὑπέρτερα, τὰ ὑπέρθετα καὶ μείζονα.* Ad Il. XII. 437. *ὑπέρτερον, μέγα.* Ad Od. XV. 491. *ὑπέρτερον, ὑπέροχον, μέγα.* Ad XI. 290. *ὑπέρτερον εὖχος, μεγάλως τῇ δόξῃ ὑπερέχον.* Schol. Ven. B. ad Il. XI. 785. *ὑπέρτερον δὲ ἀεὶ τὸν ὑπερέχοντά φησιν.* Schol. A. *ὁ γὰρ ὑπερέχων κατά τί ἐστιν ὑπέρτερος. καὶ νῦν λέγει, τῷ γένει, τῇ εὐγενείᾳ ὑπερέχει.* Ibidem in alio scholio *οὐ λέγει ὅτι τῇ γεννήσει σοῦ ἐστὶν ὑπερέχων, — ἀλλ' ὑπερτέραν γενεὰν λέγει οὐ τὴν χρόνῳ ὑπερέχουσαν, ἀλλὰ γένους ἀξίᾳ.* Glossa in Aeschyli Sept. ad Th. 511. *ὑπέρτερον, μειζόνως.* Schol. Sophoclis ad El. 455. *ἐξ ὑπερτέρας χειρός, ἀντὶ τοῦ ἰσχυροτέρας, οἷον μετὰ δυνάμεως μείζονος.* Hinc scripsi *ὑπερτέρους*. Sententia eadem est quae si diceret *τοὺς δὲ δόλῳ ὑπερτέρους*. De hac collocatione articuli dixit Heindorfius ad Plat. Phaedonem p. 139. V. ad Eur. Andr. 215.

216. *τοιαῦτά μου* ante correctionem G.

ἐξηγομένου Lips. 1. *ἐξηγουμένῳ*, adscripto *ν* super *ω*, Lips. 2.

217. *οὐδὲν* ante corr. Lips. 1. Idem *προβλέψαι*.

218. *κράτιστα*, superscripto *ον*, Lips. 2.

219. *προσλαβόντι* M. G. Lips. 1. 2. Aug. et multi alii. Nonnulli *προσλαβόντα*, quod Brunckius restituit.

220. *ἑκὼν θ' ἑκόντι* Lips. 1. *ἕκονθ' ἔτι* G.

221. *μελαμβαθὴς* M. aliique. *μελαμβαφὴς* Aug. *μελεμβαφὴς* G. Lips. 1. 2.

222. *κευθμῶν* Lips. 1. *τὸν παλαιὸν* Lips. 2. Aug.

223. *αὐτοῖσυμάχοισι* ex correctione, quum penultima syllaba prius *ου* fuisset, Lips. 1.

225. *ποιναῖς* M. et plerique libri. *πηναῖς* Lips. 1. *τιμαῖς* G. Mosq. 1. *ποιναῖς γρ. τιμαῖς* Par. B. Id non videtur interpretis esse. Atque unus scholiastarum *τιμωρίαις* adscripsit. Hesychius *τιμή, δόξα, ποτὲ δὲ καὶ τιμωρία, ἢ ἀντέκτισις ἡ κυρία.* Itaque recepi, praesertim quum acerbius dictum videretur.

ταῖσδ' ἐξημείψατο Lips. 2. *ἀντημείψατο* ex Arund. et Cant. 2. recepit Blomfieldius.

226. *γὰρ πῶς* G. *τοῦτο τῆρανύδι* Lips 1.

227. *τοῖς* omittit G.

228. *ἐρωτᾶτε μ'* Lips. 1. *ἐρωτᾶτ' ἐμ'* Lips. 2. Aug. *αἰτίην* M. G.

230. *τὸν* bis Lips. 1.

231. *καθίζετ'* G. Lips. 1. *δαίμοσι* M. G. Lips. 1. 2. *νέμοι* G.

232. *διεστοιχίζετο* ex hoc loco habere videtur Hesychius.

233. *βροτῶν τῶνδε τῶν* Lips. 1. *λόγων* G.

234. *οὐδένα* M. *οὐδὲν* G. Lips. 1. 2.

235. *φιτύσαι* M. *φυτῦσαι* Lips. 2. Aug. *φυτῆσαι* G. Lips. 1. *φιτῆσαι*, *φυτεῦσαι* alii. *φιτῦσαι* Turnebus.

236. *τοῖσιν* ultima littera in litura M. Blomfieldius ex Elmsleii sententia *καὶ τοιαίδ'*. Non opus. Quae defendendo *τοιαίδ'* allata exempla sunt, nihil ponderis habent. Nam aliud est *hic*, aliud *hice*.

ἀντέβαινεν Lips. 2.

237. *ἐγὼ δὲ τόλμησ'* M. *ἐγὼ δὲ τόλμης* G. Lips. 1. 2. Aug. Alii *ἐγὼ δὲ τολμῆς* vel *ἐγὼ δ' ὁ τολμῆς*. Schol. *τινὲς ἐτόλμησα, καὶ τὸ ἑξῆς μετὰ ἤθους. δύναται καὶ τολμῆς εἶναι, ὡς τιμήεις τιμῆς.* Emendate *ἐγὼ δ' ἐτόλμησ'* Par. F.

ἐξελυσάμην M. Lips. 1. 2. Aug. (in cuius margine *γρ. ἐξερωσάμην*) aliique codices et Rob. *ἐξερυσάμην* G. aliique et Ald. Turn. At in hoc verbo duplicari solet *ρ̄*. *βροτὸν* Lips. 2.

238. *τὸ μη* M. *τὸ μὴ* Rob. et Regius Spanhemii. Ceteri libri *τοῦ μή*. G. Bernhardy in Syntaxi p. 356. magis, quam hoc Aeschyli *τοῦ μή*, defendendum censuit illud Herodoti I. 86. *ῥύσεται τοῦ μὴ ζῶντα κατακαυθῆναι.* Non intelligo quid voluerit.

239. *τῶ ταῖς τοιαῖσδε*, sed ad *ταῖς* a sec. manu superscripto *τοι*, M. *τῷ τοιαῖσδε* Lips. 2.

πημοναῖσιν Lips. 1. *κάπτομαι* Lips. 2.

240. *οἰκτραῖσι* Lips. 2. *οἰκταῖσι* G.

241. *τοῦτο* Aug.

242. *ἄνος* pro *αὐτός* Lips. 2. Aug.

Libri *ἀλλ' ἀνηλεῶς*, quae proba quidem vox est, usurpata Platoni de leg. III. p. 697. et aliis: v. Dorv. ad Char. p. 724. (643.) sed recte tamen, opinor, Elmsleii monitu *ἀλλὰ νηλεῶς* scripsit Blomfieldius. Hanc enim formam ab Homero acceptam probasse videntur tragici.

243. *ἐρύθμισμαι* M. a prima manu (tertia *ρ* addidit) et Lips. 2. *ἐρρύθισμαι* Lips. 1. *ἐρύθμης μαι* G. in quo post *Ζηνί* interpunctum est.

θέᾳ Lips. 1.

244. Eustathius p. 1940, 58. *σιδηρόφρον* Lips.

245. *ξυνασχαλᾷ* Lips. 1. *συνασχαλᾷ* ceteri.

246. *κακοῖς* pro *μόχθοις* codex Gregorii Corinthii in adnotatione p. 110. memoratus.

247. *ἀλγύνθην* M. G. *ἠλγήθην* Lips. 1. *ἠλγήνθην* Lips. 2. Aug. Aliquot codices *ἠλγύνθην*.

248. Vulgo *καὶ μὴν φίλοις ἐλεεινὸς εἰςορᾶν ἐγώ*, et sic M. nisi quod *εἰσ ὁρᾶν* habet. Porsonum in praefatione Hecubae p. VII. *ἐλεινός* corrigentem secuti sunt recentiores. Acquiescere in hac scriptura poteramus, nisi alio ducere viderentur quidam libri. Nam G. Lips. 1. et duo ex Parisinis (D. G.) *φίλοισιν* habent, idem Lips. autem et Vind. 1. *εἰσορᾶν ἐλεεινὸς ἐγώ*. Quae scripturae eo magis suadent ut *ἐλεεινός* pro explicatione habeamus, quod ad ipsum illud *ἐλεεινός* nihil est a glossatoribus adnotatum. Itaque scripsi *καὶ μὴν φίλοισιν οἰκτρὸς εἰςορᾶν ἐγώ*. Hesychius *οἰκτρά, ἐλεεινά. οἰκτρός, ἐλεεινός*.

250. *θνητοὺς ἔπαυσα* G. Aug. Ald. Rob. Turn. *θνητούς τ' ἔπαυσα* Lips. 1. Ven. 3. Victorius. Nicephorus in scholiis ad Synesium p. 403. *καὶ ὁ Αἰσχύλος δὲ ἐν τῷ δράματι ὃ ἐπιγράφει Προμηθεὺς δεσμώτης εἰςάγων τὸν Προμηθέα λυπούμενον διὰ τὸν δεσμὸν καὶ διηγούμενον τὰς αἰτίας δι' ἃς τιμωρεῖται παρὰ τοῦ Διός, φησὶ καὶ ὅτι "θνητούς τ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον, τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατοικίσας."* Porsonus posuit quod Lips. 2. Vind. 2. 4. habent, *θνητούς γ' ἔπαυσα*. Non credo sic scripsisse Aeschylum. Etenim usitata in respondendo ratio postulat *θνητούς γε παύσας*, idque restitui.

προσδέρκεσθαι ante rasuram M. *μόρων* G.

Meminerat huius loci Plato, quum in Gorgia p. 523. D. Iovem Prometheo mandare finxit, ut fatalis horae cognitionem hominibus eriperet: *πρῶτον μὲν οὖν, ἔφη, παυστέον ἐστὶ προειδότας αὐτοὺς τὸν θάνατον· νῦν μὲν γὰρ προΐσασι. τοῦτο μὲν οὖν καὶ δὴ εἴρηται τῷ Προμηθεῖ ὅπως ἂν παύσῃ αὐτῶν*. Repetita sunt Platonis verba a Plutarcho in Consol. ad Apoll. p. 120. B. C.

251. *νόσσου* G.

252. *ἐν αὐτῇ* Lips. 2. *ἀπίδας*, minio superscripto λ, Lips. 1. *κατοικίσας* Nicephorus.

254. *πρὸς τούτοις* G. *ὤπασαν* Lips. 1.

255. *φλογωπὸν*, supra ω scripto o, Lips. 2.

ἔχουσιν G. *ἔχουσι* Lips. 1.

258. *αἰκίζεται κοὐδαμῶς*, ad *ῶς* superscripto *ῇ*, Lips. 2. *αἰκίζεται οὐδαμῶς* Aug.

259. *ἄθλων* G. *τερμάσοι* M. *τέρμασι* Lips. 2.

260. *ὅτ' ἂν* M. Lips. 2. *ἐκείνῳ* Lips. 1.

δοκῃ ultima syllaba in litura M. *δοκεῖ* Lips. 2. Aug. sed supra scripto *ῇ*, et ante correctionem G.

262. *λέγει*, minio addito *ν*, Lips. 1.

264. *ἄθλου* M. G. Lips. 2. Aug. aliique et ante corr. Lips. 1. *ἄθλων* Lips. 1. ex corr. et alii.

ἔκλησιν Lips. 1.

266. 267. Omnes libri *τοὺς κακῶς πράσσοντας*, nisi quod *τοὺς κακῶς πράσσοντα* Lips. 1. Emendavit Stanleius. Similia quaedam vitia sustulit Porsonus ad Med. v. 5. Vide infra v. 351.

ταῦτα πάντ᾽ Lips. 1. ἐπιστάμην G. et ante corr. Lips. 1. 2.

268. οὐ καρνήσομαι M. οὐκ ἀνήσομαι Lips. 1.

269. θνητοῖ Lips. 2.

δ᾽ omittunt M. Rob. Ac delevit Elmsleio obsecutus Blomfieldius. At hic versus non est explicatio praecedentis.

ηὑρόμην Cant. 2. εὑράμην G.

270. Hoc versu incipit codex Vitebergensis, in quo quae praecedunt perierunt.

οὐ μήν τι M. Rob. οὐ μήν τοι (τοῖ Aug.) G. Vit. Lips. 2. Aug. οὐ μήν γε Lips. 1.

γ᾽ omittunt Lips. 1. 2. Aug. aliique et edd. ante Vict.

τοιαῖσδέ τοι Ven. 3. Elmsleius scribi volebat τοιαισίδε.

271. κατισχανεῖσθαι G. Lips. 1. 2. Aug. Ven. 3. et edd. vett. quod Porsonus ad Eur. Or. 292. ab Atticis suavioris soni caussa probatum iudicabat. Id analogiae repugnare vidit Blomfieldius. Recte M. Vit. Par. D. κατισχνανεῖσθαι, ediditque ita ipse Porsonus. Vtitur hoc verbo Aeschylus etiam infra 382. Eum. 142. 264. et in Lycurgo apud Athenaeum X. p. 447. C. recteque Blomfieldius in Callimachi epigr. 48, 3. reposuit αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα κατισχναίνοντι, Φίλιππε. In G. virgula interpunctum post κατισχανεῖσθαι, ut πρὸς πέτραις cum sequentibus iungatur.

πεδαρσίαις Par. D. et sic prius in M. scriptum fuisse videtur.

273. Cant. 1. καὶ μήν, superscripto οι. Ceteri libri καί μοι, praeter Rob. et marginem MS. apud Morellium, in quibus est καίτοι, quod recte recepit Blomfieldius.

μηδύρεσθ᾽ M. μὴ δύρεσθ᾽ Aug. μὴ ᾽δύρεσθ᾽ Vit. Lips. 1. 2. edd. vett. μὴ ὀδύρεσθ᾽ G.

274. πέδοι M. a manu secunda, a prima πεδοῖ habuit ut ceteri libri et Eustathius p. 153, 34. Quod Ioannes Alexandrinus in τονικοῖς παραγγέλμασι p. 36, 7. praecipit, τὰ δὲ ἀπὸ βαρυτόνων βαρύνεται, ἔξω ἔξοι, πέδον πέδοι· "πέδοι δὲ βᾶσαι" Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ, ante quam hic libellus editus est notum erat ex schol. Dionysii Thracis in Bekkeri Anecd. p. 945.

Pro τύχας etiam βλάβας legi ait scholiastes.

275. ἀκούσατε G. ἀκούσασθ᾽ Lips. 2. μάθοιτε Vit. et alii. Ne huius promissi oblivisci videatur Prometheus, qui v. 524. seqq. se futura celare affirmat, tenendum est eum illa in mente habere, quae de liberatore suo dicturus est.

276. πείθεσθαί μοι, πείθεσθε G. πείθεσθέ μοι, πείθεσθέ μοι Vit. et alii pauci. Elmsleius sine caussa πίθεσθέ μοι, πίθεσθε scribendum putabat. V. ad Soph. El. 1003.

277. ταυτάτοι M. addito primae syllabae a sec. manu circumflexo. ταῦτά τοι Vit. Lips. 1. 2. Aug. aliique codices et Turn. ταυτά τοι Ald. Rob. Vict. ταῦτα μοι G. ταυτά μοι quattuor Vindobonenses. Vnus

scholiastarum τὸ ταῦτα πρὸς τὸ συμπονήσατε κρεῖττον ἢ πρὸς τὸ νῦν μογοῦντι ἀποδεδόσθαι. ἢ στικτέον εἰς τὸ μογοῦντι· τὸ δὲ ταῦτα τῷ ἑξῆς συναπτέον, ἵν' ᾖ ἡ περὶ τὰ αὐτὰ περιερχομένη πημονὴ ἢ βλάβη ἄλλοτε πρὸς ἄλλον προσιζάνει. Si ταῦτα coniungendum esset cum μογοῦντι, scripsisset poeta τῷ νῦν μογοῦντι ταῦτ'· ἐπεὶ πλανωμένη. Itaque rectum est ταῦτά τοι.

278. πρός τ' ἄλλον τ' ἄλλη G. πρὸς ἄλλοτ' ἄλλη Vind. 1. Lips. 1. et lemma scholii in G. πρὸς ἄλλον ἄλλη margo MS. apud Morellium. Hinc alia, sed ea mala scriptura prodit, πρὸς ἄλλοτ' ἄλλη πημονὴ προσιζάνει. Vind. 2. 4. aliique πρὸς ἄλλοτ' ἄλλο, atque ita Vit. sed ν ad ἄλλο adscripto. Ad ἄλλο pertinet glossa κακόν in Vit. Recte M. Lips. 2. Aug. et edd. πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον.

281. κραιπνόσσυτον M. Vit. Lips. 1. 2. (in quo ultimae litterae superscriptum ς) Aug. ut reliqui fere libri. κραιπνόσυτον G. et Parisini E. G. (i. e. Ask. A.) Colb. 1.

θάκον (hoc accentu) M. G. Vit. Lips. 1. θῶκον Lips. 2. Aug. aliique pauci codd. et edd. veteres.

282. αἰθέρ' ἁγνὸν Lips. 2. paucique codd. et Ald. Rob.

πόρων G.

283. ὀκριοέσσῃ M. Lips. 1. ὀκριοέσῃ G. ὀκρυοέσσῃ Vit. Lips. 2. Aug. et plerique.

χθονὴ Lips. 1. πέλω Lips. 2. et sic fortasse prius fuit in M.

285. διαπαντὸς M. G. Vit. Lips. 1. 2. Aug. διὰ πάντος Rob.

ἀκούσειν Ven. 2. Rob.

287. πρὸσσέ, primo accentu a sec. manu addito, M. πρὸς σὲ G. Vit. Lips. 2. Omittit has duas voces Lips. 1.

288. πτερυγωκὺ Lips. 2.

Eustathius p. 1545, 48. οὕτω καὶ ὠκεανὸς τό τε ὕδωρ αὐτὸ καὶ ὁ μυθευόμενος θεός, ὃν ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος ἐπὶ γρυπὸς καθίζων ἐξάγει πρὸς τὸ θέατρον. Non insolitum hoc spectaculum Atheniensibus fuisse adnotavit Spanhemius, haec afferens Plutarchi in Agesilao c. 19. κάναθρα δὲ καλοῦσιν εἴδωλα γρυπῶν ξύλινα καὶ τραγελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς, item Hesychium in κάνναθρα et Casaubonum ad Ath. IV. 6. p. 260. h. e. apud Schweighaeuserum vol. II. p. 450.

289. στομίων εὐθύνων ἄτερ Lips. 1.

290. συναλγῶ M. Vit. ξυναλγῶ G. Lips. 1. 2. Aug.

292. ἐξαναγκάσει, superscripto ζει, Vit. ἐς ἀναγάζει. G.

χωρίς τοι G.

294. νείμαιμ' M. G. Vit. νέμοιμ' Lips. 1. 2. Aug.

295. Libri γνώσῃ. Athenaeus IV. p. 165. C. τὸ δὲ χαριτογλωσσεῖν Αἰσχύλος εἴρηκεν ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ, γνώσει τάδ' ὡς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι, ubi codices ἔτυμα et ἕτοιμα. Vt Athenaeus, sic etiam G. Vit. Lips. 1. δὲ omittunt.

ἔτυμ' M. et superscripto τη Vit. ἐτήτυμα Lips. 1. ἐτύτημα G. ἐτύτημ', adscripto υ super η, Ligs. 2. Aug.

οὐ μάτην Vit. κοὐ μάτην Lips. 1.

296. σὲ τὸ χαριτογλωσσεῖν M. σοὶ τὸ χ. Rob. σὲ χ. G. Vit. Lips. 1. aliique et Ald. σοὶ χ. Lips. 2. aliique. χαριτογλωσσεῖν σοι vel σ' alii. χαριτογλωσσεῖν Athenaeus, et sic Turn.

297. Libri συμπράττειν. Correxit Brunckius.

298. ποτ' ἐρεῖς M. G. Vit. Lips. 1. Rob. ποτε φῂς Lips. 2. in quo superscriptum ut glossa ἐρεῖς, et Aug. Ald. Alii ποτε φῇς, ποτε φήσεις.

300. δὴ omittunt Lips. 2. in quo σὺ in rasura duarum syllabarum est, et Aug. Ald. Rob.

301. ἧκες, cum explicatione ἦλθες, G.

303. αὐτόκτιτ' M. aliique et Turn. αὐτόκτητ' Lips. 2. Aug. αὐτόκτιστ' G. Vit. Lips. 1. Ald. Rob.

304. ἢ a pr. manu M. ἦ a secunda, et sic Vit. Lips. 1. 2. Rob. ἦ Ald. Turn. et recentiores.

Scholiastam secundum, cuius adnotationi in ed. Stanl. praefixum est ἦ θεωρὸς τύχας ἐμὰς ἀφῖξαι καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς, Porsonus legisse putabat θεωρὸς ὤν. Eam scripturam Butleri negligentia tribuit Aldinae, quam habere dicit θεωρὸς τύχας, quum habeat θεωρήσων τύχας. Repetiit errorem Wellauerus. Affertur θεωρὸς ὢν ex Vind. 3.

305. ἀφίξαι a pr. manu M. ξυνασχαλῶν Lips. 1. συνασχαλῶν M. G. Lips. 2. συνασχαλὼν Vit.

306. τὸν omittit Lips. 1.

307. Omnes τὸν συγκαταστήσαντα. Lips. 1. τυρανίδα.

308. κάπτομαι Lips. 1.

311. γίγνωσκε M. Vind. 4. Ceteri γίνωσκε.

μεθάρμοσαι M. Lips. 1. 2. Aug. aliique et Ald. μεθάρμωσαι G. μεθάρμοσον Vit. quod in aliis superscriptum. μεθάρμοζε Rob.

312. καὶ omittit G.

313. τραχεῖς τε καὶ Lips. 2.

314. ἀνωτέρω M. Vit. et plerique ut videtur libri. ἀπωτέρω G. Lips. 1. Rob. quod in aliis codd. pro diversa lectione adnotatum. ἀπατέρω Lips. 2. Aug.

315. θακῶν M. G. Lips. 2. Aug. et sic Victorius. θακὼν Vit. Lips. 1. Ald. Rob. Turn. κλύει G. κλύῃ Lips. 2. Aug.

316. μόχθον G. Vit. πεδιὰν Lips. 2.

317. ταλαίπωρε G.

318. τῶν πημάτων Lips. 2. τῶνδε omittit Vit.

319. ἀρχαῖα G. Lips. 1. ἴσωσοι M. a pr. manu. ἴσος σοι Lips. 1. ἴσως omisso σοι Lips. 2. Aug.

321. γίγνεται Lips. 1. Ceteri γίνεται.

322. κακῶν Vit. in quo supra scriptum ὑποχωρεῖς ἀπὸ τῶν.

323. *τοῖς* om. Lips. 1.

324. Imitatum esse hunc versum Tzetzam ad Hesiodi O. et D. 780. adnotavit Porsonus.

327. *καὶ μὴν*, superscripto *νῦν*, Lips. 2. Aug.

329. *μὴ λαυροστόμει* G. Vit. aliique et Ald. Scholiastes Nicandri ad Alex. 160. *καὶ Αἰσχύλος, μὴ λαβροστόμει.*

330. *οἶδ'* Aug. *περισώφρων* G. Lips. 1.

331. *προστρίβεται* M. G. Vit. Lips. 1. Vind. 1. 4. et Victorius, atque ita scriptum est apud Stobaeum XXXVI. 17. atque Apostolium VI. 36. et in Monostichis Menandri v. 111. *προσγίνεται* Lips. 2. Aug. aliique codd. et Ald. Rob. Turn. *γρ. προστρίβεται* margo Lips. 2.

332. Libri *ὅθ' οὕνεκ'*.

333. *τετολμικῶς* G.

Simillime Sophocles Antig. 537.

καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.

334. *μηδέν σοι* M. Vit. Lips. 1. 2. aliique et Rob.

335. *πείθεις* M. *οὐτὰρ* G.

εὐπειθής M. a pr. manu et Vit. Lips. 1. 2. Aug. aliique et Ald. Rob. In Lips. 2. *ι* ad *ει* superscriptum.

336. *πάπταννε* G. *πάμπταινε* Lips. 2. Aug.

πημαθῆς M. a pr. manu, *ν* addidit secunda.

339. *μηδαμῶς μ' ἀντισπάσῃς* ex duabus Cantabrigiensibus Blomfieldius.

341. *τῶνδε* om. Lips. 2. Aug.

342. *κοὐδὲ μὴ* M. G. Vit. aliique. *κουδαμῆ* Lips. 1. edd. vett. *κουδαμῆ*, ultima littera in litura et supra scripto *ου*, Lips. 2. *κοὐδαμοῦ* Aug. Valckenario ad Phoen. 1723. p. 575. *τὰ μὲν σ' ἐπαινῶν οὐδαμῇ λήξω ποτέ* legendum putanti more suo obsecutus est Brunckius. V. ad Soph. Ai. 1379.

343. *προμηθείας* G. *αὐτὰρ* Vit.

345. *θέλεις* M. G. Lips. 1. 2. Aug. et sic codd. plerique et vett. edd. *θέλοις* Vit. Par. B. Cantabr. 1. quod receperunt Brunckius et Schützius, non, ut Wellauerus ait, inepte, sed aptissime, immo sententia etiam flagitante, quia *μάτην πονήσεις* idem fere est quod *πονήσειας ἂν μάτην.*

347. *οὐκ* om. Vit. qui *εἵνεκ'* habet et *οὐ* in principio sequentis versus. Libri *εἵνεκα*. Correxit Brunckius.

348. *πλήστοισι* a pr. manu habuisse videtur M.

πλείστους πημονὰς Vit.

Versus 349—374. in libris Oceano tributi sunt. Promethei esse intellexit Elmsleius.

349. *καὶ* om. G. Pro eo male Porsonus *χ' αἱ.*

350. *ὃς ἐς ἑσπέρους τόπους* Med. Par. D. Rob. *ὃς πρὸς ἑσπερίους τόπους* Vit. Ceteri *ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους.*

351. *κίονας* G. Lips. 1. Vulgatum *κίον'*, quae etiam in Rob. est, habet Plutarchus de facie in orbe lunae p. 923. C. Eustathius p. 1389, 61. *διὸ καὶ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ κίονα εἶπεν ἑνικῶς καὶ οὐ κίονας*, de axe, circum quem volvitur orbis, haec intelligenda putans. P. Petitum, qui in Obss. misc. III. 24. *ἕστηκε κίων* ut vulgatam scripturam affert, refutavit Abreschius. Quo magis mirum est Blomfieldium illud ipsum *ἕστηκε κίων* scribendum coniecisse, probasseque Nitzschium in adn. ad Od. I. 52. p. 18.

352. *ὤμοις* M. (non *ὤμοιν*) G. Vit. Lips. 1. 2. Aug. edd. vett. praeter Rob. Sic etiam apud Plutarchum. *ὠμοίαν* Par. D. *ὤμοιν* Rob. Alteram versus partem respexit Porphyrius de abst. p. 77.
εὐάγγαλον Lips. 1.

353. *τε* omittit G.

354. *ἄντρον*, superscripto *ω*, Lips. 2.

355. Libri *ἑκατοντακάρηνον*, nisi quod M. *ἑκατοντοκάρηνον* habet, *α* super *η* a manu secunda adscripto. Ex Pauwii emendatione Porsonus *ἑκατογκάρηνον*. Blomfieldius aliique *ἑκατογκάρανον*, quod *καρανῶσαι*, *καρανιστήρ* dicant tragici, probabili, etsi non prorsus certo argumento. Videri potest confirmari Hesychii verbis p. 1126. *ἑκατονκάρανοι, ἑκατὸν αἱ ἐπιζήμιον πρασσόμεναι*, et est fortasse ita, si ille *ἑκατογκάρανον* scripsit et deinde posuit ex Aristophanis Eq. 440. *ἑκατοντάλαντοι δίκαι, αἱ ἑκατὸν τάλαντα ἐπιζήμιον πρασσόμεναι*. In chori carmine apud Aeschylum Choeph. 391. *κάρανα* legitur, sed in trimetro ex Euripidis Meleagro apud scholiastam Pindari ad Nem. X. 12. *κάρηνα Τυδεὺς γένυσι Μελανίππου σπάσας*.

356. *πᾶσιν ὃς ἀντέστη θεοῖς* M. G. Vit. Lips. 1. Ald. Rob. Turn. *ὃς πᾶσιν ἀντέστη θεοῖς* Lips. 2. Aug. Par. E. Bess. Gaisfordii coniecturam, *Τυφῶνα θοῦρον, ὅςτις ἀντέστη θεοῖς*, probaverat Porsonus, multis exemplis allatis, in quibus *πᾶς* vel additum temere vel omissum est. Ne commemorem quod sic grave et prope necessarium vocabulum abiicitur, ne recte quidem dictum est *ὅςτις*, quod pronomen quum non sit definientis, quam vim habet *ὅς*, sed declarantis, referendum id esset ad *θοῦρον*, quo languida fieret sententia. Defendere quidem *ὅςτις* pro *ὅς* positum conatus est Blomfieldius, sed aliena sunt exempla quae attulit praeter unum Callimachi h. Apoll. 22. in quo tamen vulgo recte divisim scriptum est de saxo Nioben referente *ὅς τις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται*, h. e. *διερός τις λίθος*. Praeter alias inscite inventas medelas imperite Wunderlichius coniecit *πᾶσιν ὃς ἀνέστη θεοῖς*, numero prorsus ab Aeschyli arte alieno. Probabilius est quod Lobeckius in prima editione Aiacis ad v. 1122. p. 344. proposuit *πᾶσιν ὃς προὔστη θεοῖς*, ut in Aiacis versu dictum est *ἡ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ;* quocum comparari potest scriptura quam in Trachiniis v. 1183. servavit scholiastes, falsa illa quidem aperte, *οὐ θᾶσσον οἴσεις, μηδὲ προστήσεις ἐμοί*, quam interpretatur *ἐναντιωθήσῃ*, quo ipso

verbo etiam Aeschyli enarratores usi sunt. Multo tamen elegantius est, neque exiguam habet veri speciem, quod Naekio in mentem venit in programmate a. 1829. edito sive in eius Opusculis I. p. 175. inter πᾶσιν ὅς et ἀντέστη lacunam esse unius versus, hac fere sententia, *qui cunctis unus insana mentis rabie diis obstitit*. Quamquam, si quid excidit, non adducor ut πᾶσιν tam longe a θεοῖς removisse Aeschylum putem, sed facilius credam altera ὅς pronominis positura eum tale quid scripsisse, ὃς δυςαντήτῳ μένει χειρῶν πεποιθὼς πᾶσιν ἀντέστη θεοῖς. Sed tamen, quoniam haec omnia non sine magna audacia coniici possunt, ad illud redii quod ut facillimum olim in publicis scholis commendavi, πᾶσι δ' ἀντέστη θεοῖς. Eodem modo in Sept. ad Th. 549.

ἕκτον λέγοιμ' ἂν ἄνδρα σωφρονέστατον·
ἀλκήν τ' ἄριστον, μάντιν, Ἀμφιάρεω βίαν·
Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος
κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν.

357. Hunc versum et sequentem afferunt Eudocia p. 406. Tzetzes ad Lycophr. 177. et in Theogonia v. 289. Favorinus in Τυφωεύς, priorem solum Eustathius p. 579, 20. Apud Eudociam, Favorinum, Tzetzam in Theogonia et in quibusdam eius libris ad Lycophronem, ut in ed. Rob. δειναῖσι. Eustathius σμερδνῇσι. Ceteri Aeschyli et Tzetzae libri σμερδναῖσι.

γαμφιλαῖσι a pr. manu M. et ad secundam syllabam superscripto η G. γαμφηλαῖσι M. a sec. manu et Rob. Eudocia, Favorinus. γαμφυλαῖσι Lips. 1. γαμφηλῇσι vel γαμφηλῇσι Vit. Lips. 2. aliique codd. et Ald. Turn. atque Eustathius et Tzetzes. Quod ad has dativi formas attinet, quid de Homeri usu statuendum sit, copiose docet Etym. M. p. 166, 30. et Gudianum p. 249, 41. sed utrumque emendatione indigens. Eam praebet Etym. Augustanum, in quo omissis exemplis sic scriptum, δεῖ δὲ γιγνώσκειν ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ αἱ τοιαῦται δοτικαί, εἴτε ἐπεκτεταμέναι εἴτε ἀνεπέκτατοι, τὸ ᾱ εἰς ῆ τρέπουσι, οἷον ἐν παλάμῃσιν, ἐν παλάμῃς φορέ, σεσημειωμένων δυεῖν, θεαῖς καὶ ἀκταῖς. Itaque non in locis duobus illis quos Etym. M. et Gudianum afferunt, Od. V. 119. et Il. XII. 284. servandum est αῖς, sed in duobus vocabulis θεαῖς et ἀκταῖς. Atque ex θεά dativus exstat etiam Il. III. 158. ubi tamen αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν non solum in libris scriptum est, sed etiam apud Athenaeum V. p. 188. B. ipsoque in Etym. M. p. 36, 7. Subtili quadam ratione Göttlingius ad Aristotelis Polit. p. 343. ησι sine iota littera defendere studuit.

φόβον, memoratum in scholiis habent M. Par. D. Rob. et ante primae manus correctionem Vit. Ceteri φόνον.

358. ὀμάτων G. Lips. 1. ἤστραπται G. Lips. 2.

γοργωπόν ex hoc versu habere videtur Hesychius.

360. ἄγριον βέλος G. Lips. 1.

361. Non latuit hic locus Bentleium Horatio Carm. III. 4, 44. *caducum fulmen* eripere tentantem.

364. καὶ ἐξεβροντίθη G. κἀξεβροντήσθη Vit.

365. παράωρον Vit. aliique codd. πανάωρον Ox. Bess. Ald. γρ. καὶ πανάωρον Vit. παρήωρον G. Lips. 1. aliique codd. et Rob. παρήορον Lips. 2. Aug. Colb. 2. Turn. παράορόν, quod Bergkius in Diurn. antiq. Darmst. a. 1835. p. 952. restituendum monuit ex Hesychii glossa παράορος, σειραφόρος, praebuit M. V. II. VII. 156.

367. ἰπνούμενος Lips. 2. Aug. cum plerisque libris et schol. Aristoph. ad Vesp. 139. in ed. Ald. ἱπνούμενος G. et a manu recentiore M. ἱπούμενος Vit. ex correctione primae manus, quae alterum π delevit. Eodem errore apud Hesychium et Photium ἰππούμεν et ἰππούμενος scriptum. ἰπνούμενον Lips. 1. Quod Hemsterhusius ad Pluti v. 816. reponendum vidit ἰπούμενος habet M. a pr. manu et Par. C. et pro diversa scriptura Par. B. Eustathius p. 16, 40. ἰποῦν ῥῆμα τὸ βλάπτειν παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ. Etiam Pindarus Ol. IV. 11. Aetnam vocavit ἶπον ἀνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου.

ῥίζαισιν M. Vit. Aug. ῥίζῃσιν G. Lips. 1. ῥίζεσιν Lips. 2.

368. μυδροκτυπεῖ in litura M. μυδροκτρυπεῖ Lips. 2.

369. ἐνθένδ' ἐκρ. Lips. 1. ἔνθ' ἐκρραγήσονταί ποτε G.

Describit poeta recentis memoriae incendium Aetnae Ol. LXXV. 2. de quo marmor Parium in Corp. inscr. vol. II. p. 302. et Thucydides III. 116. V. Cluverii Sic. ant. I. p. 104.

370. δ' ἅπτοντες G. ἀγρίοις Vit. et pauci alii.

371. λευροὺς M. Rob. Ceteri libri λευράς.

γυίας Vit. Lips. 1. aliique. γυῖας Lips. 2.

373. θερμοῖς, quod in Par. B. adscriptum est, Ald. Turn. Cant. et posteriores. Fortius est quod plerique libri cum Rob. habent θερμῆς. Ita, non θερμῆς, etiam M. θέρμης G. et ante correctionem Vit.

Libri ἀπλήστου. Id in ἀπλήτου (scribere debebat ἀπλάτου) mutandum suspicabatur Schützius, quia Pindarus ἀπλάτου πυρός dixerit. Cur corrigatur quod caret vitio?

βέλεσσι M.

375. In libris huic versui appositum est Promethei nomen, quoniam qui praecedunt versus tributi sunt Oceano. V. ad v. 349.

Scholia haec praebent, σὺ δ'· ὦ Ὠκεανέ. οὐκ ἄπειρος· τῆς ὀργῆς τοῦ Διός. οὐκ ἄπειρος, φησίν, ὑπάρχεις ὧν λέγεις, ἀλλ' ἔμπειρος· ἔμπειρος δὲ ὢν τούτων φύλασσε ὅπως σώσεις ἑαυτὸν ὡς γινώσκεις· οὐ γὰρ ἐν τούτῳ χρῄζεις διδασκάλου τινός. Prior interpretatio non satisfacit. Nam si iram Iovis expertus esse dicitur Oceanus, quaenam est illa ira? Non iram, sed audaciam Iovis et quidem non magis quam ceteri omnes antiqui dei expertus erat, cunctorum illo sibi imperium arrogante. Melius est alterum, non inexpertum eorum quae dicat esse Oceanum. Dixit autem Oceanus v. 326. τραχὺς μόναρχος, οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.

376. σῷζ' M. ἐπίσταμαι ante corr. Lips. 1.

378. λωφήση, ut librarius prius λωφήσει scripsisse videatur, M. λοφήση G. χόλον Vit.

379. γιγνώσκεις M. Ceteri γινώσκεις.

Cicero Q. Tusc. III. 31. *Sed sumendum tempus est non minus in animorum morbis quam in corporum: ut Prometheus ille Aeschyli, cui quum dictum esset*

atqui, Prometheu, te hoc tenere existumo,
mederi posse rationem iracundiae,

respondit

siquidem quis tempestivam medicinam admovens
non ad gravescens vulnus illidat manus.

His refutatur Bentleius, qui etiam alterum distichon Oceano tribuendum putabat.

380. Libri omnes ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι. Stobaeus XX. 13. ὀργῆς ματαίας εἰσὶν αἴτιοι λόγοι. Plutarchus in Consol. ad Apollonium p. 102. B. καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον τῶν παραμυθητικῶν σοι μεταδοῦναι λόγων πρὸς ἄνεσιν τῆς λύπης καὶ παῦλαν τῶν πενθικῶν καὶ ματαίων ὀδυρμῶν. ψυχῆς γὰρ νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι, ὅταν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ. Plutarchum homo doctus in Novae bibliothecae Germanicae vol. LXVI. parte I. cuius observationes Latine versae in Beckii Commentariis societatis philologicae vol. II. exstant, ψυχῆς pro ὀργῆς substituisse, quoniam de dolore, non de ira scriberet, suspicabatur. Eadem Wyttenbachii sententia fuit. Eustathius p. 696, 33. fortasse ex Plutarcho, κατὰ γὰρ τὴν τραγῳδίαν ψυχῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι. Et p. 1005, 21. ἐπεὶ καὶ φύσει κατὰ τὸν εἰπόντα ψυχῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι. Sic hic versus scriptus est etiam in Georgidae Gnomologio in Boissonadii Anecd. I. p. 100. Attulerat Stanleius Isocratis verba in or. de pace §. 39. ὑμᾶς δὲ χρὴ πρῶτον μὲν τοῦτο γιγνώσκειν, ὅτι τῶν μὲν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλαὶ θεραπεῖαι καὶ παντοδαπαὶ τοῖς ἰατροῖς εὕρηνται, ταῖς δὲ ψυχαῖς ταῖς νοσούσαις καὶ γεμούσαις πονηρῶν ἐπιθυμιῶν οὐδέν ἐστιν ἄλλο φάρμακον πλὴν λόγος ὁ τολμῶν τοῖς ἁμαρτανομένοις ἐπιπλήττειν: verum ibi pro νοσούσαις codex Vrbinas praebuit ἀγνοούσαις. Plutarchi et Eustathii scripturam probarunt Stephanus, Casaubonus ad Athenaeum p. 65. Gatakerus in Adv. misc. p. 487. C. Ei repugnare videtur Ciceronis interpretatio, nisi hunc sententiam magis quam verba expressisse putabimus. Ὀργή quidem non videtur νοσοῦσα dici potuisse. Nam etsi νοσεῖν περί τι vel ἐπί τινι de vehementi cupiditate dicitur, ut apud Platonem in Phaedro p. 228. B. ἀπαντήσας δέ τῳ νοσοῦντι περὶ λόγων ἀκοήν, ἰδὼν μὲν ἥσθη ὅτι ἕξοι τὸν συγκορυβαντιῶντα, καὶ προάγειν ἐκέλευε, tamen si quid simpliciter νοσεῖν dicitur, ei significatur deesse aliquid, quominus id sit quod pro natura sua esse debeat. Itaque ὀργὴ νοσοῦσα non erit nimia et modum excedens ira intelligenda, sed quae non impleat modum nec possit recte censeri ira esse. Adhaeret

enim illi verbo debilitationis quaedam notatio. Non igitur recte *νοσούσης* ille interpretatus est, qui pro eo verbo *ματαίας*, quod apud Stobaeum est, posuit. Pauwianam sapientiam, qui, quod *ὀργή* quamlibet animi affectionem significaret, eo vocabulo hic usum esse Aeschylum putavit, non debebat probare Wellauerus. Reisigius quod ad Soph. Oed. C. 1190. leni sane mutatione coniecit, *ὀργῆς νοσοῦσιν εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι*, hac credo sententia, ut miseris iram lenire adhortationes dicantur, id si Aeschylus voluisset, scripsisset *νοσοῦσιν ὀργῆς*. Aliud in mentem venit G. Dindorfio, quem moverunt haec verba Themistii in or. VII. p. 98. *φάρμακον δὲ ὀργῆς οἰδαινούσης τὸ μὲν αὐτίκα λόγος ἐστίν, ᾧ σὺ τηνικαῦτα ἐπράϋνας σφαδάζουσαν καὶ ζέουσαν ἔτι*, ut Aeschylum *ὀργῆς ζεούσης* scripsisse crederet, ad sententiam recte, modo satis appareret unde in libros *νοσούσης* irrepserit. Fatendum tamen est scholiastas aliud verbum quam *νοσούσης* videri legisse. Eorum unus *εἰπόντος τοῦ Προμηθέως ὅτι ἐγὼ τὴν παροῦσαν ὑπομενῶ τύχην, ἕως οὗ ὁ νοῦς τοῦ Διὸς πανθήσεται τῆς ὀργῆς, φησὶν ὁ Ὠκεανὸς πρὸς αὐτόν, οὐδὲ τοῦτο γινώσκεις, ὦ Προμηθεῦ, ὅτι οἱ λόγοι οἱ παρακλητικοὶ θεραπεύουσι τὴν ὀργὴν ἀγριαίνουσαν καὶ ἐπαιρομένην;* Alius interpres adscripsit *ἀκμαζούσης*. In alio scholio est *εἰπόντος Ὠκεανοῦ ὅτι τῆς ἀκμαζούσης ὀργῆς οἱ λόγοι εἰσὶν ἰατροί.* Quas interpretationes qui consideret, facile adducatur ut eas ad *σφριγώσης* pertinere putet, quandoquidem mox ad *σφριγῶντα* v. 382. adnotatum est *αὐξόμενον καὶ ζέοντα. ἀκμάζοντα. νεάζοντα καὶ αὐξάνοντα.* Atque apud Hesychium *σφριγᾷ, — ἀκμάζει, νεάζει. σφριγῶν, ἀκμάζων, νεάζων, αὔξων. σφριγῶντα, ἐπαιρόμενον, ἰσχύοντα.* Quod si cui hariolari libeat, suspicari poterit lectum fuisse olim *ὀργῆς σφριγώσης*, idque verbum quum librario in mente haereret, illatum ab eo esse pro *σφυδῶντα*, quod codex M. v. 382. habet. Verum eadem opera etiam alia coniici possunt, ut *ὀργῆς βρυούσης*. Nam Hesychius *βρύει, ῥέει, πηγάζει, ἀναβλύζει, πηδᾷ, ἀνθεῖ, ἀνίησιν, αὔξεται.* Dicitur id autem etiam non adiecto nomine, ut in Soph. Electra v. 422. *βρύοντα θάλλον.* Sed tamen consultius visum est tenere scripturam quae apud Plutarchum et Eustathium et Georgidam est, quum ad eam explicandam, quoniam de ira sermo est, facile adscribi potuerit *ὀργῇ*, quod pro diversa scriptura habitum deinde expulso *ψυχῆς* in *ὀργῆς* mutatum fuerit.

381. *κἄν τις* G. quod etiam scholio in illo codice praepositum est. *ὅταν τις* Plutarchus.

μαλθάσῃ M. a pr. manu et G. Lips. 1. Ald. Rob. *μαλθακίσῃ* Lips. 2. Aug.

382. *σφυδῶντα* M. *σφυγῶντα* Lips. 1. *σφιγῶντα* G. Ceteri omnes *σφριγῶντα*. Hesychius *σφυδῶν, ἰσχυρός, εὔρωστος, σκληρός·* et *διασφυδῶσαι, αὐξῆσαι, ἀπὸ τοῦ σφύζειν.*

ἰσχνάνει M. *ἰσχαίνῃ* G. Lips. 1. et pauci alii libri. *ἰσχναίνῃ* Vit. Lips. 2. cum plerisque. Sed id cum in Lips. 2. sic scriptum sit ut im-

perito videri possit ἰσχναίης esse, posuit hoc is qui Aug. scripsit.

383. προθυμεῖσθαι M. G. Lips. 1. aliique et Ald. προμηθεῖσθαι Lips. 2. Aug. aliique et Rob. ἐν τῷ προμηθεῖσθαι μὲ καὶ τολμᾶν, addita explicatione προνοεῖσθαι ἐμὲ τὸ συμφέρον σοι, Vit. προμηθεῖσθαι recte probarunt Scaliger et Valckenarius ad Phoen. 1475.

384. ὁρᾶνσ, sed ν lineola transfixo, M.

δίδασκέ μοι Vit.

385. Eustathius p. 1173, 55.

περισὸν Lips. 1. κουφόνουν cum unius aut duarum litterarum litura post φ M.

386. τῇδε τῇ νόσῳ M. G. Vit. Lips. 1. 2. Aug. et cum plerisque codd. Ald. Rob. τήνδε τὴν νόσον inter versus adscriptum in Par. B. et sic Turn. Sophocles Trach. 544.

νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ.

387. μὴ φρονεῖν δοκεῖν M. et pauci alii codices. μὴ δοκεῖν ἀφρονεῖν G. Lips. 1. adscripta in utroque glossa φράζεσθαι.

388. δοκήσει M. G. Lips. 1. 2. Aug. et plerique, quod unus scholiastarum frustra explicare conatur. δοκεῖ σοι Vit. et alii pauci. δοκήσοι, γρ. δοκήσῃ Par. B. Apertum est scribendum fuisse δόκει σύ. *Meum*, inquit, *hoc peccatum esse puta*, ut desipere videar, quum recte sapiam. Quibus verbis iubet Oceanum absistere a consilio suo.

389. οἴκους Lips. 2. Aug. πάλαι, sed supra scripto ὀπίσω, Vit.

390. θρῆνος ἐμὸς G. Lips. 2. Aug. Ald. βάλλει Vit.

391. θακοῦντι M. Vit. aliique et Rob. κρατοῦντι G. Lips. 1. 2. Aug. aliique et Ald. Id ut glossa supra adscriptum in Vit.

Hoc versu finitur Lips. 1.

392. ἀχθεστῇ G.

393. συμφορᾶι a pr. manu habuisse videtur M.

396. λευρῶν γὰρ οἴμων Ven. 2. 3. Rob. Ceteri λευρὸν γὰρ οἶμον, praeter Vit. in quo est λευρὰν, superscripto ον. G. λευρὸν in litura, quum prius λευρὰν scriptum fuisset. Euripides Alc. 838.

ὀρθὴν παρ' οἶμον, ἣ 'πὶ Λάρισσαν φέρει.

Praetuli ut exquisitius femininum, ad quod etiam λευρῶν ducere videtur.

ψαίρει M. G. et ex correctione Vit. probatum Turnebo, Iensio Lect. Luc. p. 393. Valckenario ad Phoen. 1399. ψαύοι ante corr. Vit. aliique et Ald. ψαύει Lips. Aug. aliique et Rob. ψαύοι, superscripto ψαύει et addito γρ. ψαίρει Par. B.

397. τετρασκελὴς Lips.

δ' ἔτ' ἂν M. G. Cantabr. 1. Vulgo δέ τ' ἄν. Blomfieldius recte δέ τἄν.

398. κάμψειε G. Vit. κάμψει Lips. Aug. etsi glossa est in Lips. κλίνειε.

399. Affert primum huius carminis versum scholiastes Aristophanis ad Vesp. 270. ut stasimi, et profecto aptissime, quum πάροδος chori

quae dicitur non a stantibus in orchestra, sed sedentibus in curru alato sit cantata. Schol. *τὸ στάσιμον ᾄδει ὁ χορὸς ἐπὶ τῆς γῆς κατεληλυθώς.*

στένω σε τᾶς, super *ᾶ* adscripto *η*, M. *στένω σε τὰς* G. Vit. Aug. Ald. *στένωσις τὰς* Lips.

400. Libri omnes *δακρυσίστακτον δ'*, praeter Bess. in quo *τ'* est, et Lips. Aug. qui *δακρυσίστατον δ'* habent. Tum *ῥαδινῶν* (*ῥαδηνῶν* G.) *λειβομένα* M. G. Lips. Aug. et ceteri plerique. Idem fuit in Vit. sed a prima manu in *ῥαδινὸν λ*, mutatum est. *ῥαδινὸν λειβομένα* aliquot codices et Ald. Rob. Et *ῥαδινόν* quidem potest videri verum esse, ut Aeschylus expresserit *τέρεν δάκρυον*. Vt stropham antistrophae exaequaret Heathius scripsit *δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν ῥέος παρειάν*, omissis *δέ* et *λειβομένα*. Sed particula abesse non potest, neque *λειβομένα* delendum est, sed excidit aliquid in antistropha. Quare deleta post *δακρυσίστακτον* particula ex *λειβομένα* feci *δ' εἰβομένα*. Sophocles Ant. 527. *φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη.*

402. *νωτίοις* ante correctionem M.

ἔτεγξα libri praeter Par. A. qui *ἔτεγξε* habet. Coniecerat ita Heathius, receperunt Brunckius, Porsonus, alii. At ne eiecto quidem *εἰβομένα* opus erat *ἔτεγξε* scribi.

πηγαῖς M. Lips. aliique. *παγαῖς* G. Vit.

403. 404. *τάδε. Ζεὺς γὰρ ἰδίοις* Vind. 2. Ceteri codices et Ald. *τάδε Ζεὺς ἰδίοις*, nisi quod quidam ut Vit. post *τάδε* interpungunt, in quo codice supra scriptum *ὁ γάρ*. Verissima Robortelli scriptura *τάδε, Ζεὺς δ' ἰδίοις.*

κρατύνει Vind. 1. 3. et in litura, quum antea *κρατύνων* fuisset, G.

405. 406. *ὑπερήφανος* ante correctionem M.

θεοῖς τοῖς πάρος M. G. Vit. et cum plerisque codd. Rob. *τοῖς πάρος θεοῖς* Lips. aliique nonnulli et Ald. *τοῖς πρὸς θεοῖς* Aug.

ἐνδείκνυσιν G. Arund. Par. L. *ἐνδεικνύειν* M. *ἐνδεικνύει* Par. D. *δεικνύει* Vit. et pauci alii. *δείκνυσιν* Lips. Aug. aliique et edd. vett.

αἰχμήν M. G. Vit. *αἰγμάν* Lips.

408. 409. Libri *μεγαλοσχήμονα τ' ἀρχαιοπρεπῆ*, nisi quod Vind. 2. 3. 4. *τε* plene scriptum habent, Aug. autem *μεγαλοσχήμον τ' ἀρχαιοπρεπῆ*. Sola Aldina *μεγαλοσχήμων ἅτ' ἀρχαιοπρεπῆ*. Tum *στένοσι*, super *ο* addito *υ*, M. *στένουσι* G. Vit. aliique pauci et Rob. *στένουσα* Lips. Aug. aliique et Ald. *στένουσαν* Par. E. Agnoscunt *στένουσι* scholiastae. At sic tam languida fit oratio, ut plane indigna sit Aeschylo. Itaque vix dubitari posse videtur quin *στένουσι* correctori debeatur, qui *στένουσα* construi non posse animadverteret. Sed stropha monstrat post *ἀρχαιοπρεπῆ* excidisse verbum, quod videtur *δακρυχέει* fuisse.

τᾶν σᾶν G. Vit. Ald. *τῶν σῶν* Rob.

410. *τε* omittunt Lips. Aug. Bess. Ald.

τιμᾶν ante corr. M.

411. ἔποικοι G, et aliquot alii. ἁγνὰς Lips. Ald.

413. σοῖς M. G. Vit. Lips. Aug. σοῖσι pauci codices.

414. θνατοί M. G. Ceteri θνητοί.

416. μάχας M. aliique. μάχαν Rob. μάχης Lips. Aug. Ald. μάχαις G. Vit. et multi alii. Hoc tenui. Sophocles Ai. 365. τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις.

417. σκύθη Lips. γῆς Vit.

418. τόπον M. Vit. aliique et Rob. πόρον G. Lips. Aug. aliique. τόπον πόρον Ald. Restituit τόπον Porsonus, vocabulum tragicis tritissimum.

420. ἀραβίας τ' M. G. Vit. et plerique. ἀρραβίας τ' Lips. et pauci. Tum ἔθνος Ald. ἄνθος M. G. Vit. Lips. Aug. et cum ceteris plerisque Rob. I. H. Vossius in Geographia vet. p. XVIII. non opus esse ait ut exclamemus quod Plautinus Charmides in Trinummo IV. 2. 89. dicenti *omnium primum in Pontum advecti ad Arabiam terram sumus* respondet, *an etiam Arabia est in Ponto?* Collocasse enim Aeschylum Arabiam in vicinia Caucasi. At si Euripides in Bacchis v, 16. sciebat ubi sita esset Arabia, respondere licebit quod Charmidae isti respondetur, *est: non illaec ubi tus gignitur, sed ubi absinthium fit atque cunila gallinacea.* Laborarunt iam veteres interpretes in quaerenda ratione qua Arabiam Scythiae admoverent: qui quum ei rei Troglodytas adhibuerunt, gravi errore, quem Casaubonus ad Strabonem p. 506. notavit, Troglodytas qui ad sinum Arabicum incolebant, de quibus Strabo in principio libri XVII. exposuit, confuderunt cum illis quorum sedes fuit inter Caucasum et paludem Maeotidem, de quibus idem Strabo refert libro XI. p. 506. quem locum spectarunt scholiastae. Praeter hos alii fuere Troglodytae ad Istrum circa Tomos, de quibus dixit Strabo libro VII. p, 318. Elmsleius cum Butlero latius patere visum antiquis esse nomen Arabiae et Aeschylum nihilo peritiorem geographiae Shakespeario fuisse censebat. Profecto ita est in iis locis qui ubi terrarum siti essent nemo tum accurate sciebat. At id non potest cadere in Arabiam, cuius nomen usque ad Caucasum porrigi credere relinquendum Welckero in Trilogia p. 20. et Bothio. Apertum est autem Aeschylum de noto claroque populo loqui, qui vel ad Caucasum vel in ipso Caucaso habitet. Nam quod sequitur, ὑψίκρημνόν θ' οἳ πόλισμα Καυκάσου πέλας νέμονται, non solum metri indicio sine τε copula scribendum est, sed etiam propter ipsam sententiam. Ineptissima esset enim gentis commemoratio, cuius nomen, quo in genere sibi placent tragici, taceretur, et tamen illa vocaretur δάϊος στρατός, ὀξυπρώροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς. Hinc non puto dubitari posse quin Sarmatas dixerit Aeschylus scripseritque Σαρματᾶν τ' ἄρειον ἄνθος. In hos enim plane quadrat tota illa descriptio: sed nomen iam perantiquo tempore obscuratum fuisse oportet, ut ex superstitibus litterarum vestigiis Ἀραβίας eruerent librarii. Simillimi ipsis etiam verbis versus sunt Dionysii periegetae 652. seqq.

ἤτοι μὲν λίμνης Μαιώτιδος ἄγχι νέμονται
αὐτοὶ Μαιῶταί τε καὶ ἔθνεα Σαυροματάων,
ἐσθλὸν Ἐνυαλίου γένος Ἄρεος.

Alia, quae hanc emendationem confirment, mox afferentur.

421. ὑψίκρημνονθ᾽ οἳ M. ὑψίκριμνον θ᾽ οἳ Lips. ὑψίκρημνον τ᾽ οἳ Ald. ὑψίκρημνον θ᾽ οἳ ceteri. Delendam esse copulam viderunt Bothius atque Elmsleius.

422. νέμουσι M. (si recte adnotatum est) et Vit. paucique alii. Ceteri libri νέμονται, quod praestat non aliam ob caussam, quam quod gravior spondeus fit diphthongo, quam si νέμουσιν scribitur: nam in strophico versu est οἳ γᾶς. Sed Καυκάσου πέλας, quod libri habent, non puto scripsisse Aeschylum. Primum enim ipsa verba videntur aliquid vitii prodere. Nam πόλισμα, quod ὑψίκρημνον dicatur, in Caucaso potius ipso quam in vicinia Caucasi situm esse intelligitur. Deinde tam apposite convenit haec descriptio portis Caucasiis, ut sponte se offerat apta loco scriptura, Καυκάσου πύλας. Plinius H. N. VI. 12. *ab his sunt portae Caucasiae, magno errore multis Caspiae dictae, ingens naturae opus montibus interruptis repente, ubi fores obditae ferratis trabibus, subter medias amne diri odoris fluente citraque in rupe castello, quod vocatur Cumania, communito ad arcendas transitu gentes innumeras, ibi loci, terrarum orbe portis discluso, ex adverso maxime Harmastis oppidi Iberum.* De iisdem, etsi nomine non appellans, Strabo XI. p. 500. ἐκ δὲ τῶν πρὸς ἄρκτον νομάδων ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀνάβασις χαλεπή· καὶ μετὰ ταύτην ποταμία στενὴ ἐπὶ τοῦ Ἀράγου ποταμοῦ τεττάρων ἡμερῶν ὁδὸν ἔχουσα ἐφ᾽ ἕνα· φρουρεῖ δὲ τὸ πέρας τῆς ὁδοῦ τεῖχος δύσμαχον. Ptolemaeus has Σαρματικὰς πύλας appellavit. Denique vero etiam Lucianus videtur Καυκάσου πύλας legisse, quas ille quidem eo errore quem Plinius notavit Caspias dixit, quum scripsit in Prometheo cap. 4. σὺ δέ, στωμύλος γὰρ εἶ καὶ δικανικός, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο ἀνεσταυρῶσθαί με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, οἴκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις.

423. ὀξυπόροισι Lips. Aug.

425. μόνον δὴ πρόσθεν M. Vit. Lips. Aug. aliique et Rob. μόνον omissum in G. sed in margine ante δὴ suppletum. μόνον δὲ πρόσθεν Ven. 2. Vind. 1. 3. σου post πρόσθεν addunt Par. B. Ox. Ald. Tum ἄλλον ἐν πόνοις M. aliique et Rob. ἄλλων Vit. Aug. aliique et Ald. ἄλλον in ἄλλων a sec. manu mutatum G. ἄλλον, superscripto ον, Lips. ἄλλων, superscripto ἄλλον et γρ. πρόσθεν ἄλλον, Par. B. Delendum esse ἄλλων vel ἄλλον adnotatio scholiastarum ἢ σοῦ ἢ τῶν ἄλλων docet. Scribendum est μόνον δὲ πρόσθεν ἐν πόνοις. Antistrophica enim haec sunt.

426. ἀδαμαντοδέτοις Colb. 1. Ceteri libri ἀκαμαντοδέτοις, quod iam Stanleius corrigendum esse vidit. Inepta et ipsa secum pugnans vox

est *ἀκαμαντοδέτοις*, nec dubium quin Aeschylus ut supra v. 148. *ἀδαμαντοδέτοις*, sed alio significatu, scripserit. Illic enim proprie eo vocabulo usus est, hic nihil nisi invictam necessitatem dixit. Ita Dionysii tyranni dominatus *ἀδάμαντι δεδεμένος* dicebatur, de quo Kuhnius et Perizonius ad Aeliani V. H. VI. 12. Ita Pindarus Pyth. IV. 125. *τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἅλοις*, commemoratus inter alia ab Rittershusio ad Oppiani Cyneg. III. 240. Eodem pertinet illud in oraculo apud Herodotum VII. 141. *σοὶ δὲ τόδ' αὖτις ἔπος ἐρέω, ἀδάμαντι πελάσσας.*

τιτᾶν ἀλύμαις Vit.

427. *εἰσιδόμαν*, superscripto *ην*, Vit. Lips. *εἰσιδόμην* Vind. 4. Ald. Rob. *εἰσιδόμαν* ceteri. *εἰςειδόμαν* scribendum esse antistropha monstrat.

θεὸν M. G. Par. L. Rob. *θεόν*, superscripto *ῶν*, Bess. *θεῶν* ceteri.

428—430. *ἄτλανθ' ὡς* M. *ἄτλανθ' ὃς* ceteri, praeter Vit. Ald. qui divisim *ἄτλαν θ' ὃς* habent, ex inepta recentioris scholiastae sententia, qui *Τιτᾶνα* Typhonem intelligens accusativum esse volebat *Ἄτλαν*. Scilicet Tzetzes ad Hesiodi O. et D. 381. *Ἄτλας, Ἄτλα* declinari propter *Ἀτλαγενέων* affirmavit: quam sapientiam notavit Lobeckius ad Phryn. p. 669. Nihil ad illam declinationem tuendam confert vocativus *Ἄτλα*, quem a Graecis acceptum in hoc Ovidii Metam. IV. 643. videmus, *tempus, Atla, veniet*: cui par est apud Homerum *Πουλυδάμα*. Sed tamen indulserunt sibi interdum poetae huiusmodi mutationes formarum: unde apud Choeroboscum ad Theodosii canones in Bekkeri Anecd. p. 1183. legimus *καὶ λέγουσιν οἱ ποιηταὶ πολλάκις ὁ Αἴας τοῦ Αἴα καὶ ὁ Δρύας τοῦ Δρύα καὶ ὁ Θόας τοῦ Θόα, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ "ἣ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν," καὶ παρ' Ἀλκαίῳ "Αἴαν τὸν ἄριστον." οἱ γὰρ ποιηταὶ μέτρῳ δουλεύοντες πολλάκις διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου παραβαίνουσι τὸν κάνονα.* Hesiodus quidem scribere poterat, et scripsit fortasse, *ἣ δὲ Θόαντ' ἔτεχ' υἱόν.* Alcaei versum integrum habet Hephaestio p. 61. Gaisf. *Κρονίδα βασιλῆος γένος, Αἴαν, τὸν ἄριστον πέδ' Ἀχιλλέα.* Hic, ubi nulla metri necessitas cogebat, mirabilis est versus quem Dindorfius dedit,

εἰςιδόμαν θεὸν Ἄτλαν
ὃς αἰὲν —.

Post *Ἄτλανθ' ὃς* omnes libri *αἰέν*. Tum *ὑπείροσχον* Lips. *ὑπείρογχον* Par. C. Ceteri libri *ὑπείροχον*, praeter Vit. in quo recte scriptum est *ὑπέροχον*.

Libri *σθένος κραταιὸν οὐράνιόν τε πόλον νώτοις ὑποστενάζει*, nisi quod *κρατεὸν* et *πῶλον* G. habet, Robortellus autem *ὑποβαστάζει*. Nihil hoc est nisi interpretatio verae scripturae *ὑποστεγάζει*, quae a me in dissertationis de differentia prosae et poeticae orationis parte prima p. 33. sive in Opusc. vol. I. p. 114. proposita effugit editorum praeter Dindorfium notitiam. In Vit. ad *ὑποστενάζει* superscriptum *βαστάζει*.

Hesychius *στέγει, κρύπτει, συνέχει, βαστάζει, ὑπομένει.* Suidas in v. *στέγει, καὶ στεγόντων, ἀνεχόντων, βασταζόντων.* Atqui *στεγάζω* idem est quod *στέγω.*

Totum locum, in quo emendando et alii et ego (veluti in Opusc. VII. p. 255.) varie laboravimus, nunc restituisse mihi videor. Et illud quidem Reisigius recte vidit, *σθένος* non potuisse de caelo dici, scribique, ex parte recte, voluit *Ἄτλαντος αἰὲν ὑπείροχον σθένος.* Deinde illud *οὐράνιόν τε πόλον* referri apparet ad aliquam terrae commemorationem, quemadmodum v. 351. Atlas dictus est *κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὤμοις ἐρείδων.* Perturbati sunt strophae postremi versus eo quod *ὃς αἰέν*, non recte illud scriptum, in alienum locum venit. Scripsi

Ἄτλαντος ὑπέροχον σθένος κραταιόν,
ὃς γᾶν οὐράνιόν τε πόλον
νώτοις ὑποστεγάζει.

432. Excidisse versum stropha docet.

433. *ξυμπίτνῶν* sic M. *ξυμπιτνῶν*, acuto qui in media syllaba fuerat expuncto, Vit. *ξυμπίπτων* Cantabr. 1. Ven. 2. Vind. 3. et pro varia lectione Par. B. *ξυμπιτνῶν* ceteri et in margine Vind. 3.

βαθὺς (non *βαθὸς*) M. Rob. In M. ad *στένει* adscriptum *ἀπ' εὐθείας τῆς τὸ στένος.*

434. Libri *κελαινὸς δ' ἄϊδος.* Delendam esse particulam stropha monstravit.

ἀποβρέμει μυχὸς γᾶς Vit. *ὑποβρέμυχος γᾶς* G.

435. *παγαί θ'* (non *πηγαὶ δ'* aut *πηγαί θ'*) M. Vit. et ceteri plerique ac Rob. *πηγαί θ'* Lips. Aug. aliique et Ald. *πηγαὶ δ'* G.

ἁγνωρύτων M. *ἁγνωρρύτων* Vit. *ἁγνορρήτων* G. *ἁγνηρρύτων* Par. F. Ceteri *ἁγνορρύτων.* Emendavit Heathius.

436. *πικρόν* pro *οἰκτρόν* Vit. et pauci alii.

437. *μήτι* G. Vit. cum paucis codicibus et Ald. *μήτοι* ceteri et Rob.

δοκῆτε G.

μηδ' M. G. Vit. Lips. Aug. et ceteri ut videtur codices. *μήτ'* editiones veteres.

αὐθαδείᾳ G. *ἀθυμίᾳ* Vit. Par. C. *αὐθαδίᾳ* supra adscriptum in Vit.

439. *προσηλούμενον*, super *η* a sec. manu adscripto *ε*, M. *προσηλούμενον* G. Par. C. D. F. N. Vind. 3. Cantabr. 1. 2. et pro varia lectione Par. B. *προσελούμενον* Vit. Lips. Aug. Par. B. Vind. 1. 2. 4. Ald. Rob. *προσσελλούμενον* Ven. 3. *προσσιλλούμενον* Turnebus, qui has scripturas adnotavit, *προσηλλούμενον* et *προσεούμενον.* Brunckius ex Dawesii sententia in Misc. crit. p. 163. *προςέλούμενον.* Porsonus, ut antea Askewius voluerat, *προυσελούμενον*, quod plerique receperunt. Ex Kiddii adnotatis ad Dawesii librum p. 295. cognovimus Bentleium, quod in uno codice Stobaei *προυγελοῦμεν* et apud Hesychium *προυγε-*

λεῖν invenerat, *προυγελούμενον* veram esse lectionem pronuntiasse. Mirae illae et inauditae formae *προυγελεῖν* et *προυσελεῖν* qua radice ortae sint, qua analogia defendi possint, qua significationis derivatione commendentur, altum et apud ipsos et apud eorum pedisequos silentium. Solus, quod sciam, Buttmannus perplexam quandam viam in Lexilogi vol. II. p. 159. iniit, ut adhibita littera Aeolica et *προυγελεῖν* et *προυσελεῖν* tueretur, dirimi litem ratus Creticis *πρεῖγυς*, *πρείγιστος*, *πρειγήϊον*, *πρειγευτής* ex *πρέσβυς* deflexis. De his Creticis copiose disseruit Valckenarius ad Theocriti Adoniazusas p. 319. seq. At haec non videntur comparari posse cum isto *προυγελεῖν* vel *προυσελεῖν*. Quod verbum etsi, quia rarissimum est, videri potest peregrinum esse, tamen nisi ostendatur et qui Doriensium *προυγελεῖν* usurpaverint et Attici quomodo id in multo magis mirabilem formam *προυσελεῖν* mutaverint, suspecta potius utraque forma, quam altera alteri praeferenda aut alterutra omnino admittenda censeri debet. Invenitur hoc verbum, quod hodie sciamus, apud duas dumtaxat antiquos scriptores, hoc in Aeschyli versu et apud Aristophanem in Ranis v. 730. Ibi haec leguntur,

τῶν πολιτῶν θ' οὓς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
ἄνδρας ὄντας, καὶ δικαίους, καὶ καλούς τε κἀγαθούς,
καὶ τραφέντας ἐν παλαίστραις καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ,
προσελοῦμεν.

Tertium exemplum, in quo recte idem verbum agnovit Lobeckius ad Ai. p. 252. ed. pr. 159. ed. alt. Aeliani est in epistola tertia, sed illud, ut videtur, ex Promethei versu sumptum, *καὶ γὰρ ἂν εἰκότως μοι στενάξαι τὰ τῶν προγόνων ἠρία, εἰ Εὐπειθείδης ὁ Κορυδαλλεὺς ἐμαυτὸν περιόψομαι προσηλούμενον, καὶ ταῦτα ἀνδραπόδου ἴσως δυεῖν μναῖν ἀξίου.* Videamus nunc de scriptura. Atque apud Aeschylum nullus liber nec *προυσελούμενον* nec *προυγελούμενον* praebet. Apud Aristophanem autem liber Ravennas *προυσελοῦμεν*. Ceteri libri, in quibus Venetus est, non minoris ille quam Ravennas auctoritatis, *προσελοῦμεν*, in duobus, quos Dobraeus contulit, alterum *σ* supra scriptum est. Etiam Suidas *προσελοῦμεν* habet. Sed apud Stobaeum XLIII. 28. ubi Aristophanis versus leguntur, codex N. non A. quem Grotius nominat, in quo libro non legitur iste locus, et editio princeps habent *προυγελοῦμεν*. Hesychius *προυγελεῖν*, *προπηλακίζειν*, *ὑβρίζειν*. Sed idem etiam *προσέλει*, *προπηλακίζει*. Incertum est pertineatne huc quod apud eundem sic scriptum legitur, *προύσελα*, *προύτελα*, *προτελεῖ*. Tum in Etym. M. in v. *προσέληνοι* p, 690, 12. *προυσελλεῖν λέγουσι τὸ ὑβρίζειν. καὶ οἱ Ἀρκάδες, ἐπειδὴ λοιδορητικοί εἰσιν. οὕτως ἐν ὑπομνήματι Προμηθέως δεσμώτου.* Ex eodem fonte haustum est scholion cod. M. ad Aeschyli versum, *ὑβριζόμενον. ὅθεν καὶ Ἀρκάδες προσέληνοι. ὕβρισται γὰρ μέμψιν ἀνθρώπων ἔχων.* Similiter scholia aliorum codicum. Tzetzes ad Lycophr. 482. de Arcadibus *ἢ ὅτι προσέληνοι οἱ ὑβρισταὶ λέγονται. προσελεῖν γὰρ τὸ ὑβρίζειν.* Sic etiam repetens illa Favorinus. Et idem

προσελεῖν τὸ ὑβρίζειν κατὰ Ἀρκάδας· ἐπειδὴ οἱ Ἀρκάδες λοιδορητικοί εἰσιν. Ἀριστοφάνης "ἐν ταῖς παλαίστραις καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ προσελοῦμεν." Hinc in Tzetzae Chil. I. 882. et IV. 813. quibus in locis προσελοῦν legebatur, προσελεῖν restituit Kiesslingius. Vtroque loco Tzetzes dicit τὸ γὰρ ὑβρίζειν προσελεῖν καλεῖται παρ' Ἀρκάσιν, nisi quod in priore, fortasse per errorem, παρ' ἑτέροις legitur. Eadem forma in scholiis Aristophanis, quae hoc verbum Atticis tribuunt. Tam multis testibus προσελεῖν, tam paucis προυσελεῖν et προυγελεῖν cognitum habemus. Et quis, si hoc verbum προυγελεῖν vel προυσελεῖν fuisset, a προσελήνοις illud repetivisset Arcadibus? Mihi quidem sapientior fuisse videtur Dobraeus, qui in addendis ad Aristophanica p. (124) et υσ et υγ ex illa litterarum forma ortum esse iudicavit, quá in codicibus σσ scribi solet. Haec et in forma verbi et in significatione explicanda aptissima est et minimae obscuritatis ratio. Namque ut a τέλλειν τελεῖν, sic a σέλλειν σελεῖν est deductum. Σέλλειν autem, cognatum illud cum εἴλλειν, ἴλλειν, quod ὁρμᾶν significaret, commemoravit Eustathius p. 1041, 29. 32. et ex eo Favorinus in v. ἐϋσσέλμοιο νηός. Videtur id proprie crispantem motum, quo aliquid rotatur, iactatur, vibratur, notasse. Inde σόλος, eodem loco memoratus Eustathio, ut a δικεῖν δίσκος. Inde σέλας, σελήνη, σέλμα, Σελλήεις et aliquot alia nomina. Nisi fallor, pertinet huc etiam σελλίζειν. Hesychius σελλίζεσθαι, ψελλίζεσθαι. τινὲς δέ, σελλίζει, ἀλαζονεύει. Id verbum grammatici a quodam Sello repetunt, quem vereor ne ipsi finxerint, quoniam Aeschinem quendam ab Aristophane in Vespis v. 325. et 1243. τὸν Σελλοῦ et v. 459. τὸν Σελλαρτίου appellatum videbant. At non Sellus, sed Aeschines propter vanitatis insolentiam famosus erat: quare istiusmodi feroces iactatores αἰσχινίζειν potius quam σελλίζειν essent dicti. Hinc colligi posse videtur Aeschinem istum non quod patrem haberet Sellum, sed quod temere gloriosus esset, τὸν σελλοῦ, i. e. iactatoris filium, vulgo esse appellatum: quam appellationem propter eandem caussam Aristophanes etiam ad Amynian transtulit, in eadem illum fabula v. 1267. Ἀμυνίαν τὸν σελλοῦ vocans. Ac titubant, eoque confirmant suspicionem nostram scholiastae, quos non mirandum est Sellum istum patrem putasse Aeschinis, quia qui illi pater fuerit non est proditum. Scholiastes Aristophanis ad Av. 824. de Aeschine καὶ οὗτος πένης, θρυπτόμενος καὶ αὐτὸς ἐπὶ πλούτῳ καὶ λέγων ἑαυτὸν πλούσιον. ἦν δὲ Αἰσχίνης Σελλοῦ. ἔλεγον δὲ ἐκ μεταφορᾶς τοὺς τοιούτους σελλούς. καὶ τὸ ἀλαζονεύεσθαι δὲ σελλίζειν. Qui eadem habet Suidas in Θεαγένους χρήματα, apud eum scriptum est ἦν δὲ Αἰσχίνης σέλλος. Scholiastes ad Vesp. 1259. κομήτης ὁ Ἀμυνίας, Προνάπου υἱός. ὁ γὰρ Σέλλος οὐκ ἦν αὐτοῦ πατήρ, ἀλλ' Αἰσχίνου. ἵνα οὖν καὶ τὸν Ἀμυνίαν καὶ τὸν Αἰσχίνην κωμῳδήσῃ ὡς πένητας, τοῦτο εἶπεν· et paullo post Σέλλου δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ πένης Αἰσχίνης ὁ Σέλλου. Hesychius σεελλίσαι. Φρύνιχος ἐν Κρονίῳ ἄγαμαι Διονύσου στόματος, ὡς σεελλίσαι κεκομμένα πολλάκις. Αἰσχί-

νης τις ὑπῆρχε Σέλλου καλούμενος, ἀλάζων καὶ ἐν τῷ διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ προςποιεῖσθαι πλουτεῖν, πενόμενος καθ' ὑπερβολήν, ὥς τοὺς παραπλησίους οὕτω καλεῖσθαι. Corrigendum puto *Φρύνιχος ἐν Κρόνῳ*

ἄγαμαι, Διονῦ, σοῦ στόματος, ὡς σεσέλλισαι·

καὶ κωμικοὶ πολλάκις. Neque non huc referendum, quod idem Hesychius habet, *σελληγορεῖ, εὐχερείας ἀναφώνημα.* Scribe *εὐχερείας ἀναφωνεῖ*, i. e. *temeritates loquitur.* Cognatum cum *προςσελεῖν* esse *σέλλος* iam ab aliis observatum est, quod nomen ipsum quoque ab *εἴλειν* et *ἴλλειν* habet originem, recteque, ut opinor, Valckenarius ad fragmenta Callimachi p. 282. etiam *ἔλλετε*, quod in fr. 292. pro *ἔρρετε* dictum tradidit Eustathius p. 756, 37. non ille tamen Heraclide auctore, ut Hemsterhusius ad fr. 121. ait, ex eadem radice natum suspicabatur. Ex his quae disputavi apparebit cur in Aeschyli versu scripserim *προςσελούμενον.*

440. *καίτι* Vit. *τοῖς νέοις* supra versum scriptum in Lips. omissum in Aug.

441. *δι' ὥρισεν* G.

442. *ἀλλ' αὐτῷ* G.

443. *γρ. τἀμβροτοῖς* Par. B.

Pro *πήματα*, quod omnes libri habent, Brunckius *πταίσματα* posuit, quia in Par. B. minutissimis litteris inter versus scriptum est *πταίσματα ἃ εἶχον προτοῦ, κατ' εἰρωνείαν.* At illud *κατ' εἰρωνείαν* ad *πήματα* spectat, *πταίσματα* autem, quae manifesta interpretatio est, etiam numeros corrumpit. Comparari potest Euripidis hoc in Heracl. 962.

χρὴ γὰρ οὐχ ἅπαξ
θνήσκειν σε, πολλὰ πήματ' ἐξειργασμένον.

444. *ἀκούσασθ'* Lips. *ὥσφας*, deleto qui in altera syllaba erat accentu, M. *ὡς σφὰς* Lips. Ald. Rob. Turn. et ex correctione primae manus Vit. in quo antea erat *ὡς σφᾶς*, ut inde a Victorio scribitur. Scribendum erat *ὥς σφας.* V. ad Soph. Oed. Col. 486.

445. *ἐπηβόλους* M. Vit. Aug. *ἐπιβόλους* G. et ante corr. Lips. Commemoratur *φρενῶν ἐπήβολος* non addito auctoris nomine ab Eustathio p. 625, 37.

450. Margo ed. Ald. apud Morellium *γρ. ἀλίγκιον.* Nullo in libro haec scriptura est, sed fuit in Vit. in quo tamen correcta est.

χρόνον Lips. Aug. Ald. Rob. *βίον* adscripto *χρόνον* Vit. Par. B. *βίον* M. G. et ceteri.

452. *προσήλους* G. aliique et Ald. Rob. *προσήλους*, superscripto alteri syllabae *ει*, M. Vit. Lips. *προσείλους* codices nonnulli et Turn. V. Etym. M. in *πρόςειλος οἰκία* p. 690, 15. et Olearium ad Philostr. p. 69. ac Dawesium Misc. crit. p. 269.

ᾔισαν M. *ᾖσαν* G. Aug. aliique. *ᾖσαν*, supra scripto *ι*, Lips. *εἴσαν* Vit. a correctore. *ἴσαν* codices nonnulli et edd. vett. *ᾖσαν* scri-

bendum esse monuerat Piersonus in addendis ad p. 174. notarum in Moerin.

453. *ἔναγον* a pr. manu habuisse videtur M. *ἔνναιον* Aug.

ἀήσυροι M. a pr. manu et Turn. *αἰείσυροι* Cantabr. 1. *ἀείσυροι* M. a recentiore manu et ceteri. In Par. A. B. *η* superscriptum. Eustathius p. 1500, 27. de vocabulo *ἀλιαέες* disserens, *γίνεται δὲ παρὰ τὴν ἄλα καὶ τὸ ἄω τὸ πνέω· ἐξ οὗ — ἀήτης ἐπὶ ἀνέμου, καὶ ἀήσυρον κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ κοῦφον, ὅθεν καὶ "ἀήσυροι μύρμηκες" παρὰ Αἰσχύλῳ.* Idem p. 1547, 20. *ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος ἄω καὶ ἀήσυρον τὸ κοῦφον· ὅθεν καὶ παρ᾽ Αἰσχύλῳ "μύρμηκες ἀήσυροι."*

455. Versus 455—461. affert Achilles Tatius in Isagoge ad Aratum, versus 455 – 460. Stobaeus Ecl. phys. I. 2. hic quidem v. 455. servans Aeschyli librorum scripturam; sed apud Achillem Tatium est *οὐκ ἦν γὰρ αὐτοῖς.*

457. *θέρεος* G.

458. *ἔστε* Lips. *ἀνατολὰς* G. Vit.

459. Libri Aeschyli omnes cum Achille Tatio *δύσεις*, nisi quod in Par. C. *δύσης* est, superscripto *ει*. Sed Stobaeus *ὁδούς*. Et hoc quidem olim in Observationibus criticis p. 18. praeferendum iudicavi, quia occasus siderum neque omnino cur difficiles observatu dicantur, neque cur difficiliores quam ortus, perspici possit, quod contra id recte de meatu eorum praedicetur. Quod Wellauerus conquestus est, constringi sic artioribus vinculis sermonem poeticum, praetereaque antecedens *ἀντολάς* postulare *δύσεις*, per se cadit, quia quae hic facta est distinctio aperte non poeticae dictionis est, sed accuratae demonstrationis, tantumque abest ut propter ortus commemorandi sint occasus, ut quo facilius ortuum appellatio animum ad occasuum cogitationem advertit, eo proclivius fuerit librariis *δύσεις* scribere. Ac valde sibi placere *ὁδούς* Dobraeus quoque, vir non hebetis iudicii, professus est in Aristophanicis p. (54). Sed tamen ne *ὁδούς* quidem satis aptum est, siquidem ortu siderum cognito non admodum difficile erat meatus explorare. Multo magis hic memoranda erat natura et vis ac potestas siderum, quae quod alia in aliis est, recte dicitur difficilis esse ad diiudicandum. Quare *φύσεις* posui, quod apparet quam facile, ortus mentione praegressa, in *δύσεις* potuerit mutari.

460. *νοσφισμάτων*, non *νοφισμάτων*, M. in cuius margine recentior manus *σοφισ* adscripsit. Commemorat *νοσφισμάτων* scholion, quod non habet M. *γράφεται καὶ νοσφισμάτων. καὶ γάρ τις μέτρον γινώσκων τῶν πραγμάτων αὐτοῦ οὔποτε τοῦ εἰκότος ἐκπέσοι.* Apud Stobaeum Ecl. phys. 1. 2. est

ἀριθμὸν εὑρὼν ἔξοχον σοφισμάτων
βίον διῴκησ᾽ ὄντα πρὶν πεφυρμένον
θηρσίν θ᾽ ὅμοιον· πρῶτα μὲν τὸν πάνσοφον
ἀριθμὸν εὕρηκ᾽ ἔξοχον σοφισμάτων.

Quae ad Euripidis Palamedem pertinuisse videntur. Illud mirum est,

quod scholiastes Aristidis p. 273. ed. Fromm. p. 702, 30. ed. Dind. ubi haec ipsa Palamedis verba in mente habuit Aristides, adnotavit, *τοῦτο ἐν Αἰσχύλῳ Προμηθεὺς λέγει περὶ τοῦ ἀνθρωπείου γένους*. In florilegio Stobaei LXXXI. 1. afferuntur versus 460—462.

461. *ἐξηῦρον* apud Stobaeum, et sic Porsonus scribi iubebat. *γραμμάτων δὲ σύνθεσιν* apud Stobaeum legitur. *γραμμάτων συνθέσεις* G. *γραμμάτων τε συνθέσεις* ceteri libri Aeschyli omnes, et *συνθέσεις* etiam Stobaei codex A.

Adnotatio *περὶ στοιχείων* in Crameri Anecd. Ox. IV. p. 318, 19. *Αἰσχύλος δὲ Προμηθέα φησὶν εὑρηκέναι αὐτά.*

462. *μνήμην ἁπάντων* M. *θ* supra addito post primam vocem a recentiore manu. *μνήμην ἁπάντων* etiam Stobaeus. *μνήμην τ' ἁπάντων* Aug. Ceteri libri omnes *μνήμην θ' ἁπάντων*. Tum *μουσομητέρ'* apud Stobaeum est. Denique *ἐργ* M. a pr. manu, quae quas amplius litteras addiderat, iis deletis manus admodum recens *ἐργάτιν* scripsit. *ἐργάτιν* Par. B. in quo additum *γρ. μουσομήτορος ἐργάτην*, Bess. et edd. vett. *ἐργάτην* Vit. Lips. Aug. aliique. *ἐργάτι*, superscripto ultimae litterae *αι*, G. *ἐργάνην* praebuit Stobaeus. Brunckius secutus est Hemsterhusium, qui ad Lucianum vol. I. p. 88. sic scribendum censuit, *γραμμάτων τε σύνθεσιν, μνήμης ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην*. Recepit *ἐργάνην* Blomfieldius, ut lectionem antiquam, servans ille *μνήμην θ'*, id quod fecerunt etiam quum alii, tum Wellauerus, argutias esse dicens, quibus ea scriptura damnetur. Id ille temere iudicavit. Nam artem memoriae si a Prometheo inventam dixisset Aeschylus, quae ab aequali eius Simonide inventa fertur, aut propter tempora stolidissime confusa ridiculus, aut ineptus propter commemorationem inventi, quod non disciplina aliqua doctrinave contineri, sed naturae beneficio tribui hominibus videretur, ab iis qui hoc iactantem Prometheum audirent esset iudicatus. Hemsterhusii elegantissima est coniectura et profecto optima, nisi quod non opus erat *σύνθεσιν* adsumere, *μνήμης ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην*. Nam etsi servari posset *μνήμην*, si sic interpungeretur, *μνήμην ἁπάντων, μουσομήτορ' ἐργάνην*, quod olim defendi in Obs. crit. p. 19. tamen multo aptius et commodius cum aperto genitivo coniungitur *ἐργάνην*, quam si *Μουσῶν* ex *μουσομήτορα* esset intelligendum. Sic etiam Euripides Androm. v. 1014. (987.) *τίνος οὕνεκ' ἄτιμον ὀργάναν χέρα τεκτοσύνας Ἐνυαλίῳ δοριμήστορι προσθέντες τάλαιναν, τάλαιναν μεθεῖτε Τροίαν.* Apertum est autem *ἐργάνην* propterea adsciscendum esse, quia *ἐργάτιν*, in quo personae notatio est, non apte declarando plurali *συνθέσεις* adhiberetur. Nam *ἐργάτις* effectrix est, *ἐργάνη* autem proprie effectionem significat. Apposite comparavit Schützius Livii verba in principio libri sexti, *et rarae per eadem tempora litterae fuere, una custodia fidelis memoriae rerum gestarum.* Eodem modo Euripides in Palamede apud Stobaeum LXXXI. 7. litteras *λήθης φάρμακα* appellavit, imitatus ille Aeschylum.

463. *πρώτων*, superscriptis *ον* et *ος* a pr. manu, Vit. *πρώτως* G. *κνώδ* M. deletis reliquis litteris, quas recentior manus supplevit.

464. *ζεύγλαισι* M. G. et superscripto *η* Vit. *ζεύγλῃσι* Lips. *Ζεύγλην* alii curvaturam iugi, alii partem eam cui collum iumenti immittitur, vel, quod idem est, lora, quae *subiugia* ab Latinis vocantur, esse tradunt. Hoc significatu hic dixit Aeschylus et ante eum Homerus Il. XIX. 405. *πᾶσα δὲ χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν οὖδας ἵκανεν.* V. scholiastas Homeri et Schefferum de re vehiculari p. 116. seqq. In Etym. M. p. 499. alia commemoratur significatio, *τὸ τοῦ τραχήλου μέρος, καθ' ὃ ὁ ζυγός.*

σώμασίν θ' M. et pauci alii. Ceteri *σώμασί θ'*. Haec vox iam scholiastis molestiam creavit, qui eam vel ad *δουλεύοντα* referri, ut *ἐπισάττεσθαι* iumenta et *φόρτους ἐπάνω τῶν σωμάτων αἴρειν σκευοφοροῦντα* dicerentur, vel construi cum sequentibus verbis voluerunt hoc modo, *καὶ ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φιληνίους ἵππους, ὅπως ἐν τοῖς σώμασι γένωνται διάδοχοι μεγίστων μοχθημάτων τοῖς θνητοῖς*, quam interpretationem meliorem esse censuerunt. Sic interpunctum in M. a sec. manu et in Vit. atque in editione Garbitii, admiseruntque hanc satis duram constructionem Porsonus eumque secuti recentiores. In Vit. ad *σώμασί θ' ὅπως* superscriptum *ἡνίαις οἱ ἄνθρωποι.* Tan. Faber in epistola 67. partis I. scribendum putabat *σήμασιν*, quo signa virgae motu aliove modo iumentis data intelligerentur. Brunckius insigni audacia *κέντροισιν* posuit. Pauwii *σάγμασιν* in minore editione recepit Schütziu. Fefellit interpretes quod *ζεύγλαισι* et *σώμασιν* ablativorum potestate dicta putarunt, nec viderunt *σώμασιν* non de iumentorum, sed de sessorum qui iumentis inequitant corporibus esse accipiendum. Id ostendunt usitata in hac re verba *σωματηγός* et *σωματηγεῖν*. Eustathius p. 1625, 40. de Aristophane grammatico, *ἀστράβαι δέ, φησίν, οἱ καταμόνας σωματηγοῦντες ἡμίονοι.* Hesychius in v. *ἀστράβη*, *οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωματηγοῦντα ὑποζύγια.* Etym. M. p. 159, 54. *οἱ δὲ τὴν σωματηγὸν ἡμίονον ἀστράβην λέγουσιν.* Eadem verba in eodem vocabulo habet Suidas.

465. *διάδοχον* M. a pr. manu.

466. *γίνωνθ'* Ven. 1. Bess. *γένωνται* Vind. 1. 3. *γένωνθ'* M. G. Vit. Lips. Aug. et ceteri libri. Emendavit Dawesius in Misc. crit. p. 268 (481. ed. Kidd.).

Libri *ὑφ' ἅρματ'*, praeter Aug. qui *ὑφ' ἅρμα τ'* habet. Sic Turn. et Grotius in Excerptis p. 9. eodemque modo Dawesius quoque et Tyrwhittus emendarunt.

468. *θαλασσόπλακτα* Vit. Lips. et a pr. manu M.

469. *ναυτιλόχων ὀχήματα* M.

470. *ἐξεῦρον* Lips. Aug. Ven. 1. Par. E. Bess. Vind. 2. 4. Rob.

471. *βροτοῖσιν αὐτὸς δ' οὐκ* Lips. Aug. Par. B. Bess. Vind. 4. In Par. B. *γρ. αὐτὸς οὐκ* adscriptum. *βροτοῖς αὐτὸς δ' οὐκ* Rob.

σοφισμάτων M. superscripto a recentiore manu ὅτω.

473. Libri ἀεικές. Porsonus αἰκές. Restitutum hodie est αἰκῶς apud Sophoclem in El. 102. 216. αἰκεῖς ibidem v. 206. αἰκέλιος apud Theognidem v. 1344. et Euripidem in Androm. 131. atque in epigrammate appendicis Anthologiae Palatinae p. 791. Schol. Homeri ad Il. XXII. 336. ἀπὸ τοῦ αἰκέως, ὃ δηλοῖ τὸ αἰκιστικῶς, γίνεται αἰκῶς καὶ ἀϊκῶς. οἱ μὲν δισυλλάβως αὐτὸ προφέρονται, οἱ δὲ συνεστάλθαι φασί. περισπᾶται δέ. ἔστι γὰρ ἐκ τοῦ ἀϊκέως πεπονθός, ὃ σημαίνει τὸ αἰκιστικῶς καὶ χαλεπῶς. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 360, 26. αἰκῶς, χαλεπῶς, δισυλλάβως, ἀπὸ τῆς αἰκίας. οὕτω Πλάτων.

474. 475. πλανᾷ (πλανᾶι M.) κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις ἐς νόσον πεσὼν ἀθυμεῖς M. G. Vit. Lips. Aug. Ven. 3. Vind. 1. 2. 4. Rob. πλανᾳ Bess. Turn. πλάνα Ald. πλάνη Par. B. D. Cantabr. 2. et a sec. manu Vind. 2. In Lips. superscriptum γρ. πλάνη. In Par. B. adnotata et πλάνᾳ et πλανᾷ. Brunckius πλάνη recepit, ut iungerentur πέπονθας αἰκὲς πῆμ' ἀποσφαλεὶς φρενῶν πλάνη. Scholiastae et πλάνᾳ et πλανᾷ memorant, hoc posterius si scribatur, construi volentes πέπονθας αἰκὲς πῆμ'· ἀποσφαλεὶς φρενῶν πλανᾷ. Id admiserunt Porsonus aliique. Aliam viam ingressus Reisigio auctore in comm. crit. ad Oed. Col. p. 366. Wellauerus interpunxit πέπονθας αἰκὲς πῆμ', ἀποσφαλεὶς φρενῶν· πλανᾷ, κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις etc. Eo modo quum se tollere vitium putabat Reisigius, satis esse existimans, si φρενῶν finiret sententiam, removit vitium quod nullum erat, intulit autem pro eo tria non levia, inutile verbum πλανᾷ, inconcinnam dictionem, non aptam sententiam. Nec potest comparari Euripidis versus in Bacchis 359. quem sic interpungi iubet,

μέμηνας ἤδη καὶ πρίν· ἐξέστης φρενῶν.

At haec sententia absurda est. Hoc ibi dicit Tiresias, *insanis etiam prius quam correptus es insania*. Apud Aeschylum illa pessima ratio est, interpungi πέπονθας αἰκὲς πῆμ'· ἀποσφαλεὶς φρενῶν πλανᾷ. Nam sic harum sententiarum posterior explicatio esset prioris, eaque prior reprehensionem contineret Promethei eamque verbis enuntiatam gravissimis. Id vero et a moribus chori alienissimum est, neque convenit cum iis, quae Prometheus modo dixerat. Melior Brunckii ratio est. Sed videtur tamen πλάνη vel πλανᾷ integrandis versibus additum esse. Scripsisse Aeschylum puto

πέπονθας αἰκὲς πῆμ' ἀποσφαλεὶς φρενῶν,
κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις ἐς νόσον πεσὼν
κακοῖς ἀθυμεῖς.

ὅστις G. Lips. Cantabr. 1. 2. Ven. 1. Bess. Ald. Rob. ὥστις M. Vit. (non ὥστε) atque ita Turn.

476. ἰάσημος G. ἰάσιμον Colb. 2. Bess. Ald. In Vit. a prima manu correctio facta, sed dignosci non potest σ in ν, an ν in σ sit mutatum.

477. μοι G. Vit. aliique codices. In G. Vit. ἐμοῦ explicandi caussa superscriptum est. μὴ Lips. Aug. μου M. aliique et editiones.

θαυμάσῃ libri praeter Ven. 3. Turn. qui habent θαυμάσεις, quod superscriptum in Par. A. B.

478. οἷ superest a prima manu in M. Recentiores duae manus fecerunt una οἵας, altera οἵᾶς.

πόρους M. Vit. aliique et Rob. δόλους G. Lips. Aug. aliique et Ald. Turn. δόλους ad τέχνας adscriptum fuisse credibile est. Hesychius τέχνη, ἐπιστήμη ἢ δόλος.

479. ἐς Lips. Par. A. B. aliique. εἰς M. G. Vit.

480. οὐδε M. οὐδὲ G. Lips. edd. vett. Recte Brunckius cum Par. A. B. Arund. Cantabr. 2. οὔτε.

481. οὐ χρηστὸν a pr. manu habuisse videtur M. οὐδὲ χριστὸν G.

οὐ πιστὸν Lips. Aug. Colb. 1. Cantabr. 2. sed in Lips. δὲ superscriptum. οὐ ποτιστὸν Vit. Par. B. C. οὐδὲ πιστὸν M. G. et pro varia lectione Par. B. atque sic edd. vett. Quater πιστὰ φάρμακα ex Aeschylo commemoravit Eustathius, p. 464, 37. 1050, 49. 1193, 22. 1554, 45: tum scholia in Iliadem in Crameri Anecd. Par. III. 200, 13. 283, 1.

482. χρεῖαν G. κατεσκέλοντο Lips.

πρίν γ' M. G. Vit. aliique et Rob. πρὶν Par. A. B. Ald. Turn.

σφισιν M. σφίσι Lips. Ceteri σφίσιν.

483. ἠπιῶν Lips.

κερασμάτων diversa lectio in Par. B. et in margine Aldinae apud Morellium.

484. ἐξαμείβονται G. Bess. Ald. et pro varia lectione in Par. B. in quo ad αἷς adscriptum γρ. αἵ.

485. τρόπουστε M. ἐστοίχησα G.

488. τε omittit Vit.

489. γαμψονύχων G.

490. τε omittunt G. Bess. Ald. Rob. non Vit. ut ait Blomfieldius.

491. εὐώνυμοι τε G. Rob. Exquisitiorem scripturam εὐωνύμους τε praebent M. Vit. Lips. multique alii et Ald.

493. στέργη θρα (non στέργητρα), erasa post η littera et ρ post θ a sec. manu addito, M. θέλγητρα Colb. 2. Par. N.

συνεδρίαι, litteris δρ a sec. manu in litura scriptis, M. συνοδίαι G.

494. τελειότητα coniunctim M. Lips. sed in M. secunda manus divisit. χρεῖαν G.

495. δαίμοσι M. G. Vit. Lips. Aug. edd. vett. Emendate Grotius in Excerptis p. 11.

Post hunc versum credo unum excidisse. Nam non solum copula deest, sed etiam fellis color et forma res alienae sunt. Nihil enim, quod

sciam, nisi ruptura fellis spectabatur, de qua Sophocles in Antigona v. 1009. *μετάρσιοι χολαὶ διεσπείροντο.*

498. *κνίση τε* M. G. *κνήσσῃ* Par. C. Ceteri *κνίσσῃ τε.*

Attigit hunc quoque locum I. H. Vossius in famosa illa de ossibus disputatione, in qua Heynium adortus in Epistolis mythologicis 38—40. sive secundae editionis ep. 76—78. demonstrare conatus est sola ossa femorum adipe tecta diis esse oblata, qui mos Hesiodo teste a celebrato illo Promethei dolo originem duxerit, eaque ossa *μηρία* et *μῆρα* ab Homero, non *μηρούς* appellari. Aperuit Vossii errores Schneiderus in Lexico in v. *μηρίον*, cui assensus est censor Iliadis ab Heynio editae in Bibliotheca Germanica vol. XCIV. part. 1. p. 27. seq. quae censura separatim deinde edita est Berolini et Stettini a. 1805. in eandemque sententiam disputavit Nitzschius in commentariis ad Od. III. 456. Verissime Schneiderus. Iuvabit tamen de vocabulis istis omnique illa Vossii opinione paullo dicere explicatius. Ac *μηρίον* quidem proprie est os femoris, *μηρός* autem totum femur, i. e. os una cum carne qua est circumdatum. Sic etiam in hoc Herodoti III. 103. *κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοισι σκέλεσι ἔχει τέσσερας μηροὺς καὶ γόνατα τέσσερα.* Nimirum in quoque pede duo femora duoque genua numerat. Coxendix enim cameli longior quam equi est, in quo ossa non pauciora nec femora quam in camelo sunt, sed non ut separatum femur conspicua coxendix. *Μηροί* autem pluralem habent etiam neutrius generis *μῆρα*, significatione congruentem cum vocabulo *μηρία.* Itaque obtinuit, ut, quum haec tria nomina in sacris promiscue de femore victimae usurparentur, non dicerentur *μηρία* et *μῆρα* de vivis sive hominibus sive aliis animantibus, sed *μηροί.* Legitur quidem in carmine quod inter Theocritea est XXV. v. 269. de Hercule leonem Nemeaeum suffocante *πλευρῇσί τε μῆρ᾽ ἐφύλασσον.* Quae verba non mirum est explicata esse ineptissime, quia omni sensu carent. Egregie quid requireretur perspexit Briggsius, *μηροῖσί τε πλεύρ᾽ ἐφύλασσον.* Apud Bionem in lamentatione Adonidis v. 84. ubi unus Amorum *μηρία λούειν* Adonidis dicitur, vereor ne scribendum sit *ὃ δὲ μηρὸν ἐλούει.* Sed etsi et *μηρία* et *μῆρα* proprie nihil nisi ossa significant, tamen non est ab usu horum vocabulorum carnium notatio exclusa, in quam rem non ambiguum documentum Schneiderus attulit illud quod refert Athenaeus IV. p. 154. B. ex Posidonio, *τὸ δὲ παλαιὸν φησιν ὅτι παρατεθέντων κωλήνων τὸ μηρίον ὁ κράτιστος ἐλάμβανεν, εἰ δέ τις ἕτερος ἀντιποιήσαιτο, συνίσταντο μονομαχήσοντες μέχρι θανάτου.* Quo loco usus est Eustathius p. 1606, 13. ut ostenderet *ὅτι οὐ νῶτα μόνον, ἀλλὰ καὶ μῆρα ἦν περισπούδαστα.* Quod si, ut Schneiderus docuit, non solum Homerus in sacris promiscue *μηρία, μῆρα, μηρούς* dicit, sed etiam apud alios scriptores *μηροί* diis sacrificari perhibentur, ut apud Sophoclem Ant. 1011. et saepius apud Pausaniam, veluti I. 24, 2. II. 10, 1. 5. 11, 7. V. 13, 8. 9. apertum est aut *μηρούς* non proprie dici, si sola sunt ossa intelligenda, aut *μηρία* non proprium signifi-

catum retinere, si, quemadmodum apud Posidonium, os cum sua carne eo vocabulo comprehenditur. Tradunt enim grammatici *μηρία* esse *τὰ μηριαῖα ὀστᾶ*, ut Etym. M. p. 585, 22. Quod Apollonius in lexico Homerico dicit, *μηρία, οὐχ ὡς ἡμεῖς, ἀλλὰ τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα καὶ ἱεροθυτούμενα ὀστᾶ* (omnino enim *ὀστᾶ* ex Hesychio addendum), non indigere arbitror correctione quam Vossius p. 373. fecit, pro *οὐχ ὡς ἡμεῖς* scribi volens *οὐχ οἱ μηροί*, sed hoc dicere puto lexicographum, non usurpare Homerum eam vocem sic uti vulgo *μηρίον* bestiae mactatae os cum carne sua dicatur. Paullo aliter distinguit scholiastes Dionysii Thracis in Bekkeri Anecd. p. 856, 11. *καὶ τὸ μηρίον διάφορον· μηρία γὰρ τὰ ἐναγιζόμενα τοῖς θεοῖς, μηροὶ δὲ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.* Et Etym. M. p. 585, 43. *διαφέρει γὰρ τὸ ἀρσενικὸν τοῦ οὐδετέρου, ὅτι τὸ μὲν ἀρσενικὸν ὁ ποιητὴς τίθησι καὶ ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων, ὡς τὸ "μηροὺς ἐξέταμον," καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων, "μιάνθην αἵματι μηροί," τὸ δὲ οὐδέτερον ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων, ὡς τὸ "αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη."* Ex his efficitur, nomina ista nihil ad rem facere, neque ex iis quidquam aut de nudis ossibus, aut de lumbis cum ipsa carne combustis posse colligi. At diserte testari putatur Hesiodus sola diis ossa esse oblata. Nam is quum in Theogonia v. 538. de Prometheo dixisset

τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ
ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ·
τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ·

mox v. 556. addit

ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν.

Dicatne hic id quod voluit Vossius an non dicat, aliunde certe quam ex eo colligi debet, quod *ὀστέα λευκά* appellat. Est enim illud perpetuum epitheton, quo utuntur poetae etiam ubi non potest de nudis ossibus cogitari, ut Il. XVI. 346.

τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν
νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο· κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά.

Od. XI. 219.

ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
δαμνᾷ, ἐπεί κεν πρῶτα λίπῃ λεύκ' ὀστέα θυμός.

At, etiamsi epitheton eripuimus, res ipsa quam narrat Hesiodus ita pro Vossii opinione pugnare videtur, ut censor ille in Bibliotheca Germanica, quoniam Meconae illud Promethei sacrificium perhibetur factum esse, ritum illius loci proprium describi, non morem commemorari communem universae Graeciae existimaret. Id vero non credo eum cuiquam persuasisse: aperte enim obstat quod *ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων* ossa diis sacrificare poeta dicit. Et tamen, ut rectissime monet Nitzschius, non est credibile diis, quos hominum simillimos esse antiquitas credebat, ea

7*

esse oblata quae nemo convivis suis ad epulandum apponeret. Poterit, nisi fallor, hic nodus interpretando solvi. Nam tota haec de Promethei doloso sacrificio fabula eo videtur consilio excogitata esse, ut ostenderetur, cur institutum esset osseas potissimum partes hostiarum, lumbos et coxendicem, diis consecrare. Quum enim qui sacrificabant ipsi quoque partem hostiae et maximam quidem vindicarent, diis dabant ea quae instar aliquod essent totius victimae, ideoque componerentur ex ossibus, carne, adipe, visceribus. Ossa igitur ea principalem locum tenebant, quae et ipsa essent validissima ac fortissima et plurimam optimamque carnem haberent. Ea ex corpore victimae exsecabant: id enim significari, quum *μηρoί* vel *μηρία ἐκτέμνεσθαι* dicuntur, perspexit Nitzschius. Veri igitur simillimum est coxendicem cum carne adhaerente esse combustam. Idque colligi posse videtur ex his Eustathii, haud dubie bonos auctores secuti, p. 134, 25. *ἔκαιον δὲ "δίπτυχα ποιοῦντες," ἤγουν δίπλωμα τῇ πρὸς ἀλλήλους ἐπιθέσει τῶν μηρῶν, ἢ μάλιστα διπλοῦντες ἐν αὐτοῖς τὴν κνῖσαν. ἦν γὰρ σπουδὴ ὁλοκαυτωθῆναι τοὺς μηροὺς λαμπρῷ καταφλεχθέντας πυρί, ὡς εἴγε μὴ τοῦτο ἀπέβαινεν, ἀπαίσιον ἦν τοῖς Ἕλλησι τὸ γινόμενον, καὶ οὐκ ἐδόκουν καλλιερεῖν, ὁπηνίκα κατὰ τὴν τραγῳδίαν οἱ "μηροὶ καταρρυεῖς καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς." καὶ οὕτω μὲν τοὺς μηροὺς ὥς τι τίμιον ὡλοκαύτουν, ἐξαιροῦντες ἀπὸ τῶν ἄλλων τοῦ ζώου μερῶν, διὰ τὸ συντελεῖν τοῖς ζώοις εἰς βάδισιν τε καὶ εἰς γένεσιν τῇ προέσει τοῦ σπέρματος. τῶν δὲ λοιπῶν τοῦ ζώου μελῶν μικρά τινα ἐκτέμνοντες, οἷόν τινας ἀπαρχὰς τοῦ ὅλου ζώου, ἐπετίθουν αὐτὰ τοῖς διπτύχοις, καὶ αὐτὸ ὠμοθετεῖν ἐκάλουν, τὸ τοῖς μηροῖς ὠμὰ πάντοθεν ἀκρωτηριάζοντας κρεάτων ἐπιτιθέναι τμήματα, ὡς δοκεῖν, κατὰ τοὺς παλαιούς, ὅλα οὕτω τὰ μέρη τοῦ ἱερείου καρποῦσθαι.* Comparari cum his potest scholiastes Ambrosianus ad Od. III. 470. *καλῶς ἀπὸ πάντων τῶν μερῶν τοῦ ζώου κόπτοντες ἐκάλυπτον τὰ κεκομμένα ἐν πιμελαῖς, μιᾶς κειμένης ἄνωθεν, ἄλλης δὲ κάτωθεν· ἃ καὶ δίπτυχα ὠνόμασαν· καὶ ἔθυον αὐτά, ἐπεὶ οὐκ ἦν ὅλον παντελῶς θύειν διὰ τὸ καὶ αὐτοὺς μέλλειν εὐωχεῖσθαι ἐκ τοῦ θυομένου. ἔκοπτον γοῦν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν, ἵνα δοκῇ τὸ ὅλον θύεσθαι καὶ μὴ νομίζηται ἡ θυσία κολοβή.* Adde schol. ad Euripidis Phoen. 1256. ed. Matth. et Photium in v. *μασχαλίσματα.* Pausanias II. 10, 1. Herculem ab Sicyoniis partim ut deum, partim ut heroem coli narrans, *καὶ νῦν ἔτι*, inquit, *ἄρνα οἱ Σικυώνιοι σφάξαντες καὶ τοὺς μηροὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ καύσαντες τὰ μὲν ἐσθίουσιν ὡς ἀπὸ ἱερείου, τὰ δὲ ὡς ἥρωϊ τῶν κρεῶν ἐναγίζουσιν.* Apertum est autem, quum exciduntur femina, id et liberalius fieri posse et illiberalius. Nec mirandum, si sacerdotes, cui hominum generi quotidiano usu vilescere solet sacrorum religio, optimas carnium partes sibi servare didicerunt. Praeterea, ut Athenaeus dicit VIII. p. 364. E. *καὶ θύοντες μὲν τοῖς θεοῖς, ὀλίγιστα εἰς τὰς θυσίας καὶ τὰ τυχόντα δαπανῶμεν*, testem adhibens Menandrum in *Μέθῃ*, cuius versus tra-

ctavi in Opusc. IV. p. 385. seqq. Alia in hanc sententiam attulit Dobraeus ad Aristophanis Plutum v. 1115. Quod si quorum in hoc genere avaritia et illiberalitas a comicis perstringitur, quis non videt eos rem vehementer exaggerare? Vt Pherecrates in *Αὐτομόλοις* apud Clementem Alex. Strom. VII. p. 846. cuius laceri versus sic integrandi esse videntur,

*ὅτε τοῖσι θεοῖς θύετε, πρώτιστ' ἀποκρίνετε *τοῖς ἱερεῦσιν**
*τὸ νομιζόμενον· *κἄπειθ'* ὑμῖν (αἰσχύνη τοι τὸ κατειπεῖν)*
*οὐ τὼ μηρὼ περιλέψαντες μέχρι βουβώνων *κρέα πάντα**
καὶ τὴν ὀσφὺν κομιδῇ ψιλήν, λοιπὸν τὸν σπόνδυλον αὐτὸν
*ὥςπερ *ῥίνῃ* ῥινήσαντες νέμεθ' ὥςπερ τοῖς κυσὶν ἡμῖν·*
εἶτ' ἀλλήλους αἰσχυνόμενοι θυλήμασι κρύπτετε πολλοῖς;

Eubuli autem versus in Semele, quos eodem loco affert Clemens, ita scribendi sunt,

πρῶτον μέν, ὅταν ἐμοί τι θύωσίν τινες,
θύουσιν αἷμα, κύστιν· οὐ μὴ καρδίαν,
μηδ' ἐπιπόλαιον. οὐκ ἐγὼ γὰρ ἐσθίω
γλύκιον οὐδὲν μηρίων;

Menander *Δυςκόλῳ*

οἱ δὲ τὴν ὀσφὺν ἄκραν
καὶ τὴν χολὴν ὀστᾶ τ' ἄβρωτα τοῖς θεοῖς
ἐπιθέντες, αὐτοὶ τἄλλα καταπίνουσ' ἀεί.

Incertus poeta apud Clementem VIII. Strom. p. 719. (851.) et Porphyrium de abstinentia II. p. 207. et Cyrillum contra Iulianum IX. p. 306.

τίς ὧδε μῶρος καὶ λίαν ἀνειμένως
εὔπιστος ἀνδρῶν, ὅςτις ἐλπίζει θεοὺς
ὀστῶν ἀσάρκων καὶ χολῆς πυρουμένης,
ἃ καὶ κυσὶν πεινῶσιν οὐχὶ βρώσιμα,
χαίρειν ἀπαρχῇ καὶ γέρας λαχεῖν τόδε;

Hermippus apud scholiastam Aristophanis ad Aves v. 1406.

ἀνάπηρά σοι θύουσιν ἤδη βοΐδια,
Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος.

Haec omnia tantum abest ut ostendant sola ossa diis sacrificata esse, ut prodant carnis plus quam fas esset resectum esse ab iis qui eam ipsi comedere malebant. Neque, opinor, si nihil nisi ossa accepissent dii, quereretur apud Aristophanem in Pluto v. 1129. esuriens Mercurius

οἴμοι δὲ κωλῆς ἧς ἐγὼ κατήσθιον,

nec diceret mox v. 1137.

εἴ μοι πορίσας ἄρτον τίν' εὖ πεπεμμένον
δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας νεανικὸν
ὧν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον.

Nam quod scholiastes ad versum 1129. dicit, *διαβάλλει οὖν ὡς ὀστέα τοῖς θεοῖς προςφέροντας*, non alio spectare videtur, quam ad partes eas hostiarum, quae plus ossium quam carnis habent. Omnino autem illa scholiastae explicatio neque cum praecedentibus neque cum sequen-

tibus bene conciliari potest. Itaque etiam in Pace v. 1020. non de solis ossibus locutus videtur poeta, quum scriberet

ἀλλ' εἴσω φέρων,
θύσας, τὰ μηρί' ἐξελὼν δεῦρ' ἔκφερε,
χοὔτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται.

Quare ne apud Homerum quidem πίονα μηρία, aut μηρία πιότατα ταύρων τε καὶ αἰγῶν apud Lucianum in Timone c. 9. aut πιανθέντα μηρία apud Theocritum XVII. 126. propter adipem, quo involvebantur, sed propterea, quod pinguium hostiarum essent, dici videntur. Ex his consequitur non magnopere vituperandum esse Nonnum, qui sacrum, quod in tertio libro Odysseae descriptum est, imitatus V. 21. scripserit

καὶ εὐφυέων κρέα μηρῶν
ὠμὰ διατμήξας ἐκαλύψατο δίζυγι δημῷ,
μιστύλλων κατὰ βαιόν,

licet ille minus accurate veterem morem expresserit. Interdum etiam homines famelici quae diis destinata essent sibi ipsis auferebant, in quam rem scriptum est epigramma Automedontis in Anthol. Pal. vol. II. p. 409. Ceterum non possum silentio praeterire duo argumenta, quae sententiae suae firmandae caussa attulit Vossius. Quorum alterum p. 375. ridiculum est, canem, a cuius facto Cynosarges nomen habeat, ossa quidem duo adipe involuta asportare, non autem si caro integra adhaesisset, potuisse. Alterum autem plane huc non pertinet, quod p. 377. attigit, Mercurium in hymno Homerico v. 137. combussisse οὐλόποδ', οὐλοκάρηνα, quod ille fecisse dicitur, ne furti ullum superesset vestigium. Neque vero probari posse arbitror, quod idem Vossius p. 372. in his Apollonii Rhodii II. 698.

ἐκ δέ νυ πάντων
εὐαγέως ἱερῷ ἀνὰ διπλόα μηρία βωμῷ
καῖον,

de ossibus duplici adipe involutis, quod etiam aliis placuit, interpretatur. Aperte enim ipsa verba ostendunt duo ex quaque hostia femora intelligi.

Ceterum quod Aeschylus μακρὰν ὀσφὺν dicit, caussa haec est, quod ea pars etiam caudam comprehendebat: unde apud Clementem Eubulus

αὐτοῖς δὲ τοῖς θεοῖσι τὴν κέρκον μόνην
καὶ μηρόν, ὥςπερ παιδεράσταις, θύετε·

quod non ex omni parte intellexisse videtur Vossius p. 373. Itaque inutilis est Reisigii coniectura χἄμ' ἄκραν ὀσφύν.

499. πυράσας Lips. Aug.

500. θνητά, superscripto ούς, Vit.

Ad φλογωπὰ σήματα quod attinet, v. Valcken. ad Phoen. 1261. et Musgr. ad eiusdem fabulae v. 1290. 1291.

501. ἐξωμάτωσα Lips.

Eustathius p. 427, 37. *ἀργὸν γὰρ τὸ λευκόν. ὅθεν καὶ ἐπάργεμον πάθος ὀφθαλμοῦ τὸ κοινῶς λεγόμενον λεύκωμα, ὥς που καὶ Αἰσχύλος παραδηλοῖ.* Idem p. 1430, 60. *καὶ ἄργεμος, νόσος ὀμμάτων· ἀφ' οὗ ἄργεμα κατὰ Δίδυμον τὰ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λευκώματα, ὧν μνήμη τῷ Αἰσχύλῳ ἐν τῷ "πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα."*

502. *δὴ ταῦτ' ἔνερθεν* Lips. *δὴ ταῦτα ἔνερθεν* G. *δῆτ' ἔνερθε*, a rec. manu ad priorem vocem *α*, ad alteram *ν* superscripto, Vit.

503. *κεκρμένα δ'* sic Lips. *κεκρημένα* Aug.

504. *σίδαρον* M. *χρυσὸν δέ τίς* M. G. Vit. Lips. aliique et Ald. Turn. *χρυσόν τέ τὶς* Rob.

506. *οἶδ' εἰ μὴ* Vit. et alii nonnulli. *φλύσαι* M.

507. *λόγῳ* Lips. Vind. 1. 4. sed in Lips. superscriptum *μύθῳ*.

πάντα G. Vit. Lips. Aug. aliique et edd. vett. *ταῦτα* M. Arund. Cantabr. 2. Ven. 1. Bess.

συλλήβδην Vit. *μάθοις* G. Vit. aliique nonnulli, sed in G. superscriptum *μάθε*.

509. *μή νυν* Scaliger et Porsonus.

512. *ἰσχύσει* M. G. sed in M. secunda manus *ν* adscripsit.

513. *που*, superscripto *ω*, Lips. Vnde *πουω* Aug.

514. *κράναι* Lips. Aug. *δὲ* omittit G.

515. *καμφθεὶς*, post *κ* superscripto a sec. manu *ν*, M.

δεσμὸν G. *φυγγανῶ* G. cum glossa *ἐκφευξοῦμαι*, et Vind. 1. 3. V. ad v. 527. *θιγγάνω* Lips. Aug.

518. *ἐρινύες* M. Ceteri quod sciam libri *ἐριννύες*.

519. *ἄρα ζεὺς* M. Vit. Lips. Aug. Ven. 1. 2. Bess. *ἆρα ζεὺς* G. aliique et Rob. *ἄρ' ὁ ζεὺς* Ald. *ἄρ' ὁ ζεὺς* Ven. 3. Turn.

520. *ἐκφύγοι γε* M. Rob. Turn. *ἐκφύγοιτε* Ald. *ἐκφύγοιτο* G. Lips. Aug. et pauci alii. *ἐκφύγῃ γε* Vit. aliique. *ἐκφύγῃ τε* nonnulli.

521. *πρὶν ἀεικρατεῖν* M.

522. *τοῦτ' οὐκ ἂν οὖν* (*οὐκὰν ὀυν* M.) *πύθοιο* M. edd. vett. *οὖν* omittunt G. Vit. Lips. Aug. Colb. 1. Par. E. Vind. 2. Brunckius *τοῦτ' οὐκέτ' ἂν πύθοιο*, non monito lectore. Id Vind. 1. 3. habent, atque in Colb. 2. Cantabr. 1. 2. scriptum *οὐκ ἔτ' ἄν*. Diu est quum utramque scripturam a metricis profectam, Aeschylum autem *τοῦτ' οὐκ ἂν ἐκπύθοιο* scripsisse credidi. Idque postea repertum est in Ven. 3.

μὴ δὲ M. G. Lips. Aug.

524. *τόνδ' οὐδαμῶς* G. Vit.

526. *ὅσον τάχιστα* Par. L. Cantabr. 1.

527. *δύας* M. aliique et Ald. Turn. *βίας* G. Vit. Lips. Aug. aliique et Rob.

ἐκφυγγάνω Vit. Lips. Aug. In M. prius scriptum fuit *συφυγγάνω*, quod eadem manus in *ἐκφυγγάνω* mutavit. *ἐκφυγγανῶ* G. Vind. 1. 3. Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 95, 17. *ἐκφυγγάνω· Δίφιλος Εὐνούχῳ*.

528. *μηδ' ἅμ' ὁ πάντα* Lips. *μηδ' ἅμα πάντα* Aug.

529. θεῖτο M. Vit. aliique et Ald.

530. ἐλινύσαιμι M. Vit. Rob. ἐλλίνυσαιμι G. ἐλίνυσαι Lips. Aug. ἐλιννύσαιμι Ald. Turn.

ὁσίαι G.

531. θοίναις ποτινισομένα M. ποτινισσομένα θοίναις Lips. Aug.

532. βουφόνοις G.

Codices et Ald. Rob. ὠκεανοῦ. Ex Turnebi editione manavit Ὠκεανοῖο. Id non tenuissent editores, si cognitas habuissent leges huius Dorici metrorum generis. Blomfieldius rectius tacuisset quod sine iudicio scripsit Porsonus Hesychium hic legisse Ὠκεανοῖο. Nam sic ille, Ὠκεανοῖο πόρον, τὸν ἀέρα, εἰς ὃν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων ἀποχωροῦσιν. Quae quid ad Aeschylum?

534. Omnes libri ἀλλά μοι. Deinde τόδ' ἐμμένοι G. Vit. ceterique plerique codices et Rob. Ita etiam M. sed ut prius μ a manu secunda additum sit. τόδε μένοι Lips. Aug. Bess. Ald. Turn. τόδ' ἐμμένει Cantabr. 2. Par. F. K. τόδ' ἐμμένη Par. D. μοι δ' ἐμμένοι Par. E. Quaesiverunt metri vitium critici in versu antistrophico. Sed neque iustam responsionem restituere potuerunt, et numeri potius stropham corrigendam esse ostendunt. Quare ἀλλά in μάλα mutavi, τόδ' autem in τοῦτ', idque etiam propterea praestat, quod τόδε fere ad sequentia refertur.

536. Libri ἡδύ. Restitui Doricam formam.

θερσαλέαις Lips.

537. τίνει M. a prima manu: recentior priori syllabae ει, alteri ν superscripsit.

538. εὐφροσύνη, sed ab eadem manu superscripto αις, Vit.

539. δερκομένα M. G. Vit. Lips. Aug. Cantabr. 1. Ven. 2. Par. A. B. C. N. δερκομένη editiones.

540. μόχθοις ultimis duabus litteris a sec. manu M.

Metra ostendunt deesse hic quattuor syllabas paeonem tertium efficientes. Excidisse videtur adverbium *crudeliter* vel *immiserabiliter* significans.

542. γνῶμαι M. et Mosq. 1. γνώμη G. Vit. Lips. Aug. edd. vett. Sciens ignaris verae scripturae αὐτόνῳ γνώμᾳ adnumeror. V. ad v. 534.

σέβη vel σέβῃ libri.

543. θνατοὺς Lips. superscripto η, et ceteri. θνητοὺς Ald. Rob.

544. ἄχαρις (non χάρις) ἄχαρις M. χάρις ἄχαρις ceteri. ἄχαρις χάρις primus Turnebus. Alio sensu Plutarchus de Socratis genio p. 583. F. καὶ μὴν οὐδὲ ἀργόν, ἔφη, καθισόμεθα φρουροῦντες οἴκοι τὸν πλοῦτον· ἄχαρις γὰρ ἂν οὕτως ἡ χάρις καὶ ἄτιμος ἡ κτῆσις. Aeschylus, ut hic, sic Agam. 1510. Choeph. 40.

Plene interpunxi ante ὦ φίλος. Nam quod Blomfieldio placet, ὅπως cum εἰπέ construendum esse, sententiam praebet alienam ab huius loci

ratione. Tantum abest enim ut chorus expediri sibi velit quomodo homines ingrati esse potuerint, ut id in illa eorum imbecillitate non posse non ita esse ipse fateatur. Scholiastarum alii ὅπως per ἐπεί explicant, alii vel interpretantur φέρε per σκόπησον, vel intelligi hoc verbum volunt. Et profecto haec debet in his verbis sententia esse, *en, ut ingrata gratia est.*

Recte εἰπὲ ποῦ τίς ἀλκά cum duplici interrogatione Vit. εἰπὲ ποῦ τις ἀλκά M. G. et Lips. in quo fuerat ἀλκή: male lectis litteris εἰπὲ ποῦ τις ἀλληλὰ Aug. εἰπέ που τις Ald. Rob. εἰπέ που τίς Turn. quod ineptissime dictum.

545. ἐφαμέρων G.

546. ὀλιγοδρανίαν M. G. aliique. ὀλιγοδράνειαν Vit. ὀλιγοδρανίην Lips. Aug. edd. vett. ὀλιγοδρανοῦσαν non in G. est, sed commemoratum a Turnebo.

ἄκικυν ultimis tribus litteris a sec. manu M.

547. Quoniam in antistrophico versu libri habent καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν, erat quum putarem ἰσόνειρον ex interpretatione receptum esse pro ἀντόνειρον. Sic enim talia explicant grammatici, similiterque in Choeph. v. 316. ἰσόμοιρον male scriptum est pro ἀντίμοιρον. Atque iussit ita scribi Reisigius in enarratione Oed. Col. ad v. 186. Nihil valet ad defendendam productam in ἰσόνειρον primam syllabam comparatum a Dindorfio ἰσόθεος, nec Pindari ἰσοδαίμων accipio. Sed ut antistrophicum potius versum emendemus numerorum ratio admonet, quae versum Anacreonteum eo magis commendat, quod, si hi trochaei essent, parum scite καί in antistrophico versu graviorem ictum haberet.

ἅι in litura, ι a sec. manu scripto, ut sub litura σ apparere videatur, M. ᾗ G. ἅ, superscripto ᾗ, Lips. αἷς Colb. 1. Bess. Ald. ᾇ Rob. Turn. Omittit hoc pronomen Vit.

548. Deesse verbum post ἀλαόν Brunckius vidit. Intercidisse autem tale quale δέδεται est, quod posui, non solum metra, sed oratio quoque arguit, quae si ἐστί intelligendum esset, quod supplent scholiastae, prosae quam poesi esset similior. Vel hanc ob caussam non potest admitti quod Dindorfius Aeschylum scripsisse putat, ἀλαὸν γένος ἐμπεποδισμένον; οὔποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι βουλαί.

Libri οὔποτε, quod non dubitavi in οὔπω mutare, metri antistrophici indicio.

550. θνητῶν G. Quum in antistrophico versu iambus sit, vereor ne βροτῶν scribendum sit.

551. ἔμαθον δὲ τὰς σὰς Vit.

552. Hesychius διαμφίδιον μέλος, ἀλλοῖον, διαπαντὸς κεχωρισμένον· ἀμφίς γὰρ χωρίς· Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ. Ne quis in articulo haereat, aut τὸ διαμφίδιον putet pro διαμφιδίως dici, qua Theocrito familiari ratione loquendi non utuntur tragici, moneo, poetam,

quum dicere in animo haberet *τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προςέπτα, ὅτε ὑμεναίουν*, in medio explicandae sententiae caussa inserere *τόδ', ἐκεῖνο δέ.* Vsurpatum *διαμφίς* Dionysio periegetae v. 5. 903. 1136.

μέλεις Lips.

553. 554. *τόδ'* — *λουτρὰ καὶ* omittit Lips. in quo praecedens versus ultimus paginae est.

ἐκεῖν' ὅτε τότ' M. *ἐκεῖνό τε, ὅτ'* G. *ἐκεῖνό τε ὅ,τ'* Colb. 2. *ἐκεῖν' ὅτ'* Vit. aliique. *ἐκεῖν' ὅτε τ'* Ven. 2. aliique. *ἐκείνωτε ὅτ'* Ald. *ἐκεῖνογε ὅτ'* Rob. *ἐκεῖνό θ' ὅ,τ'* Victorius. *ἐκεῖνό θ' ὅτ'* Brunckius.

λουτρὰ καὶ λέχος σὸν M. Vit. aliique et Rob. *λοετρὰ καὶ λέχος σὸν* (*σοι* G.) G. Par. B. Bess. Ald. *λουτρά τε καὶ λέχος σὸν* Cantabr. 1. *λοετρά τε καὶ λέχος σὸν* Turn. Mutavi haec ita ut cum strophico versu congruerent.

Non habeo fidem Photio dicenti *ὑμεναιοῦν, τὸ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον καὶ συνάπτειν τὸν γάμον*, sed prius illud *ὑμεναιεῖν* dici analogia postulat. Quod apud Aristophanem est in Pace v. 1076. 1112. *πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ*, recte explicat scholiastes *εἰς γάμους ἄγοιτο.* Eodem modo Theocritus XXII. 179. *ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας τάςδε.*

555. *ἰόταιτι* M. Vit. aliique. *ἰότητι* G. Lips. Aug. edd. vett.

γάμον Lips.

ὅτε τὰν ὁμοπάτριον post *ἕδνοις ἤγαγες ἡσιόναν*, duorum versiculorum sedibus permutatis, Ald. Rob. Turn.

τὰν, superscripto *η*, Lips. Id negligentius adspectum fecit ut in Aug. *τ' ἂ* scriberetur.

556. *ἤγαγες* G. Lips. Aug. Ald. Turn. *ἄγαγες* M. Vit. aliique et Rob.

ἡσιόναν etiam M. sed ut recentior manus *η* ex *α* fecerit. *ἡσιόναν*, superscripto *η*, Lips. *'Ηόνην* in litura G.

De Hesiona nihil constat, nisi quod Tzetzes ad Lycophr. 1283. narrat, ex illa vel Axiothea Prometheo natum esse Deucalionem. Scholiastarum Aeschyli alii eam Oceani et Tethyis filiam fuisse commenti sunt, *ὁμοπάτριον* eam chori dici existimantes, alii sororem Promethei illo nomine vocari intellexerunt. Apud scholiastam Euripidis ad Phoen. 1129. ed. Matth. Hesiona ex Atlante mater est Electrae. Sapienter vero, quisquis ille fuit, qui Hesionam Promethei uxorem fecit. Compositum enim videtur hoc nomen ex iis verbis ex quibus sunt *ἵημι* et *ὄνησις*, ut significetur quae utilitates mittit.

557. *πείθων* a pr. manu M. Recentior manus *πιθὼν* fecit. *ποθῶν*, superscripto *ϊ*, Vit.

558. *λεύσειν* G. Vit. et a pr. manu M.

559. *χαλινοῖσιν* M. Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. *χαλινοῖσι* G.

ἐν πετρίνοισι, superscripto a sec. manu *τοῖς ὀρείοις*, M. *ἐν πετρίνοισι*, addito minutis litteris *τοῖς ὀρείοισι*, superscripto *τοῖς ὀρεινοῖς*, ad *πετρίνοισι* autem *ὀρείοις*, Vit. *ἐν πετρίνοισι τοῖς ὀρείοις* Lips. Aug.

aliique et Ald. Rob. ἐν πετρίνοισιν ὀρείοις alii. πετρίνοισι τοῖς ὀρείοις, omisso ἐν, et facta correctione πέτρῃσι, G. ἐν πετρίνοισι τοῖσιν ὀρείοις Turn. Codicis M. scripturam dedit Victorius.

560. ἀμπλακίας M. G. Vit. Lips. Aug. aliique. ἀμπλακίης quattuor Vind. et edd. vett.

561. ποινὰς M. aliique et Ald. ποινᾶς Vit. Aug. aliique et Turn. atque ita a sec. manu G. ποινῆς Par. E. ποιναῖς Rob. et a pr. manu G.

ὀλέκει Par. E. ὀλέσῃ Colb. 2. Ceteri ὀλέκῃ vel ὀλέκη. Gravius verbum ὀλέκει comprehendit in se τίνεις.

ὅποι M. G. Ven. 3. Ceteri recte ὅπῃ, quod etiam Vit. e correctione primae manus habet, quae prius ὅπου scripsisse videtur.

562. γᾶς ἁ Ven. 3. Vind. 1. γᾶς ἡ Vit. Lips. Aug. aliique. γῆς ἡ M. G. edd. vett.

563. ἆ ἆ, ἒα ἒα Vit. Lips. Ald. Rob. et sic etiam M. ἂ ἂ, ἒα ἒα Turn. ἆ ἆ, ἒ ἒ Colb. 1. Par. H. ἆ ἆ, ἒ ἒ et γρ. ἔα, ἔα Par. B. ἒ ἒ ἒ ἒ G. pro his interiectionibus omnibus, superscripto φεῦ φεῦ.

564. αὖ mutatione facta a sec. manu M. Quid prima scripserit dispici nequit.

με τάλαιναν M. Vit. G. edd. vett. με τὰν τάλαιναν Lips. Aug. Ven. 3. Cantabr. 2. με τὴν τάλαιναν Cant. 1.

οἴστροις a pr. manu M. Recentior fecit οἶστρος.

565. ἄλευ ἆ δᾶ, litteris ἄλευ in litura, circumflexo in ἆ a sec. manu addito, M. ἄλευ ἆ δᾶ adnotatum ex Par. N. memoratque ἆ δᾶ Turnebus. ἀλευάδα Lips. Aug. Cantabr. 1. Par. N. In Lips. supra scriptum γρ. ἄλευ ὦ γᾶ. G. Vit. edd. vett. ἄλευ' ὦ δᾶ. Etym. M. p. 60, 8. ἀλευάδα εἴρηται ὡς τὸ φεύδα. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν δᾶν λέγουσι καὶ δίαν, ὡς καὶ τὸν γνόφον δνόφον. φεύδα οὖν φεύγη· οὕτως οὖν καὶ τὸ ἀλευάδα ἀλέου δᾶ, τοῦ δᾶ ἀντὶ τοῦ γῇ κειμένου. Apertum est et φεῦ δᾶ et φεῦ γῆ scribendum esse: tum corrigendum est οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν γᾶν λέγουσι καὶ δᾶν. Vltima verba in Etym. MS. Augustano sic scripta, φεύδα ἤγουν φεύγη. οὕτως καὶ τὸ ἀλευάδα, τὰ δᾶ ἀντὶ τοῦ γᾶ. Scholiastae et ἄλευ' ἆ δᾶ legi referunt et ἀλευάδα, credo ex hac ipsa scriptura Argum Aleuae filium fuisse colligentes. Quod Schleusnero in adnotationibus ad Etym. M. in mentem venit ἄλευ δᾶ, id adscivit Dindorfius, eiecto φοβοῦμαι, quod post δᾶ legebatur, tres trimetros catalecticos exhibens. Tantum autem abest ut id metri forma postulet, ut hoc metri genus, quod natura sua catalecticum est, non aptum sit continuatae orationi, minimeque tali in loco, qualis hic est, pleno motus et agitationis. Quod autem ad monstruosum illud ἄλευ attinet, abusus est Dindorfius docta et scita observatione Elmsleii, qui in Diarii classici fasc. XV. p. 218. et Photii adnotatione illa, παῦ τὸ παῦσαι λέγουσι μονοσυλλάβως et παῦ παῦε restituit Aristophani in Eq. v. 821. et παῖ παῖε in Pace v. 1119. Apertum est in vulgari ser-

mone, si iteraretur *παῦε παῦε*, vel *παῖε παῖε*, non mirum esse, si id pronuntiabant *παῦ παῦε*, *παῖ παῖε*. At aliis in imperativis, iisque non iteratis, et in oratione familiaris sermonis levitatem vitante quis credat talia umquam esse usurpata? Blomfieldius Monkii monitu edidit *ἄλευε δᾶ*, ut haec verba, *ἄλευε δᾶ, φοβοῦμαι*, unum versum efficerent, quem praecederet dimeter iambicus. Sed ita descriptis versibus certo Aeschylus *ἄλευ' ὦ δᾶ* praetulisset, antispasto et Bacchio coniunctis. Et sic Scholeficldius. His verbis, *ἄλευε δᾶ*, finiri trimetrum, et quod sequitur *φοβοῦμαι* delendum esse iam olim suspicatus sum, et delevit Dindorfius, de constructione conferri iubens quae Matthiae ad Euripidis Hec. 950. adnotavit. Omittunt autem *φοβοῦμαι* soli Vind. 2. 4. quod verbum post *δᾶ* ceteri libri omnes habent legitque Nicephorus in scholiis ad Synesium p. 400. C. *βούταν δὲ καλεῖ τὸν πανόπτην Ἄργον ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος, ἤτοι βουκόλον, ὡς ἐπιστατοῦντα καὶ ἑπόμενον τῇ Ἰοῖ τῇ θυγατρὶ τοῦ Ἰνάχου. φέρει γὰρ αὐτὴν λέγουσαν οὑτωσί, "φοβοῦμαι τὸν μυριωπὸν εἰςορῶσα βούταν."* Huius quidem non magna auctoritas est: nec dubitandum videtur quin *φοβοῦμαι* ab explicatore sit adiectum, qui in constructione haesitaret qua *εἰςορῶσα* et *χρίει μ' οἶστρος* coniuncta sunt, quasi dictum esset *οἰστροῦμαι*. Confirmatur haec sententia eo quod alii constructionem, quam expedire nesciebant, *εἰςορῶσα* in *εἰςορῶ* mutato sibi correxisse visi sunt. Sentiens perturbari mentem suam Io, primo id simpliciter narrare incipit, media autem in narratione conspiciens simulacrum feri agitatoris clamat *ἄλευε δᾶ, τὸν μυριωπὸν εἰςορῶσα βούταν.* Suidas *ἄλευε. Ἴωνες τὸ φυλάξαι οὕτως λέγουσι. καὶ παροιμία "ἄλευ' ἀπὸ μείζονος ἀνδρός."* Conf. Zonaras p. 135. Illo quidem in proverbio significationem medii habet *ἀλεύειν*. Apud Aeschylum ubi hoc verbum invenitur activum est, *avertere* significans.

566. *εἰσιδοῦσα* Lips. Aug. Ven. 3. Vind. 2. 4. et *γρ. εἰσιδοῦσα* Par. B. *εἰσορῶ* G. Vind. 1. 3. et Tzetzes in Exegesi Iliadis p. 153. cuius lacunosus locus, quem non ex omni parte recte explevit Welckerus in fragmentis Hipponactis p. 47. sic integrandus est, *τὸν δὲ Ἄργον εἶναι κύνα φασὶ κατὰ παντὸς τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς ἔχοντα καὶ φυλάττοντα τὴν Ἰὼ προςτάξει τῆς Ἥρας· ὃν ἀνεῖλεν Ἑρμῆς κελεύσει τοῦ Διός. ὅτι δὲ κύων ὁ Ἄργος, καὶ Ἱππῶναξ φησίν,*

Ἑρμῆ κύναγχα, Μῃονιστὶ Κανδαῦλα.

Αἰσχύλος δὲ οὐ κύνα πολυόφθαλμον τὸν Ἄργον, ἀλλὰ βουκόλον φησὶ λέγων ὡς ἀπὸ τῆς Ἰοῦς ἐν τῷ Προμηθεῖ

τὸν μυριωπὸν εἰςορῶ βούταν.

ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον γράψας ἄνθρωπον τοῦτον φησὶ τετρόφθαλμον, φύλακα τῆς Ἰοῦς παρὰ τῆς Ἥρας πεμφθέντα· λέγει δὲ οὑτωσί,

καί οἱ ἔπι σκοπὸν Ἄργον ἵει κρατερόν τε μέγαν τε,
τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα·
ἀκάματον δέ οἱ ὦρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος
πῖπτεν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδος αἰεί.

Hi ex Aegimio versus leguntur etiam in scholiis ad Euripidis Phoen. 1116.

567. *δολεῖον* Par. E. *δόλερον* Cantabr. 2. *γρ. θολερόν* Par. B. si recte scripsit Faehsius. *ὅμ'* G.

570. *κυνηγετει* sic M. *κυνηγετεῖ* G. Vit. Lips. Aug. edd. vett. *κυναγετεῖ* Brunckius. Scribendum potius erat *κυναγεῖ*, quo restituitur dochmius.

571. *τὴν* G. *ψάμμαν* M. superscripto a recentiore manu *ον*.

572. Apertum est indicio aliquo, quod statim animadverteretur, admonendos de strophae initio fuisse spectatores. Quare non dubitandum est quin hic modi cantus fuerint mutati.

Plutarchus de ira cohibenda p. 456. *ὥςπερ ὁ τῶν βουκόλων κηρόπλαστος ὀττοβεῖ δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον.*

Non pertinet huc *πλάσις* et *πλάσμα* arundinum, de quibus Theophrastus Hist. plant. IV. 11. ed. Schn. et Salmasius Exerc. Plin. p. 85. dixerunt, sed intelligitur quod Virgilius dixit Ecl. II. 32.

> *Pan primus calamos cera coniungere pluris*
> *instituit.*

ὀτοβεῖ M. In ceteris libris et apud Plutarchum *ὀττοβεῖ.*

573. *ὑπνοδότ' ἄνομον* G.

574. 575. *ἰὼ ἰὼ ποῖ ποῖ 'πὄπ' οι 'πό' πόι πῆ μ' ἄγουσι* M. *ἰὼ ἰὼ ποῖ ποῖ. πόποι πόποι πῆ μ' ἄγουσι* Vit. *ἰὼ ἰὼ ποῖ ποῖ. πῶ ποῖ. πῶ ποῖ. ποῖ μ' ἄγουσι* G. Vind. 1. 3. *ἰὼ ἰὼ ποῖ. ποῖ. πῶ. πῶ. πῶ. πῆ μ' ἄγουσιν* Lips. Aug. et sic, sed *ἄγουσι*, edd. vett. *ἰὼ ἰὼ πῶ. πῶ. ποῖ μ' ἄγουσ' αἱ* Ven. 2. Par. K. L. Alii aliter peccant. Tum *τηλεπλαγκτοι* sic M. *τηλέπλαγκτοι* Par. A. B. edd. vett. *τηλέπληκτοι* G. *τηλέπλακτοι* Lips. Aug. *τηλίπλακτοι* Vit. *τηλέπλαγκται* Colb. 1. 2. Cantabr. 1. Par. K. L. N. nisi in terminatione erratum est apud Butlerum. Denique *πλάνοι* Vit. edd. vett. et sic, non adscripto supra *αι*, etiam M. *πλάναι* G. Lips. Aug. Par. A. B. Vindobonenses quattuor aliique. Seidlerus in libro de versibus dochmiacis p. 84. et 141. corrigendum putavit *ἰὼ ἰὼ πόποι, ποῖ, πόποι, ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλανοι πλάνοι*, adscito in antistrophico versu *ἐτήτυμα.* Horum illud quidem, *ἰὼ ἰὼ πόποι*, non dubitandum quin verum sit. Neque minus verum *τηλέπλανοι*, quocum propter sonum et propter librorum consensum in v. 585. rectius *πλάναι* quam *πλάνοι* coniungitur. Sed *ποῖ, πόποι* valde inelegans est, debebatque id *ὦ πόποι* scribi, si quidem *ποῖ μ' ἄγουσι* statim iunctum fuit cum *τηλέπλανοι πλάναι.* De quo valde dubitandum est propter plerorumque et optimorum librorum in antistrophico versu scripturam duos Creticos exhibentium, qui usitatissimus numerus in dochmiacis est, quum vix alibi Creticus et ditrochaeus, molle et fractum genus numeri, inseratur. Quare scripsi *ἰὼ ἰὼ πόποι, ποῖ μ' ἄγουσιν .... τηλέπλανοι πλάναι;* ut excidisse post *ἄγουσιν* significarem vocem iambum facientem, quam non puto *πόποι* fuisse, sed fortasse *μακραί* vel *χθονός.*

576. τί ποτέ μ' ὦ M. G. aliique. τί ποτ' ἔμ' ὦ Vit. τί ποτ' ὦ Lips. Aug. τίς ποτέ μ' ὦ Bess. Ald. Rob.

Semel tantum post παῖ habent τί ποτε M. G. Vit. Colb. 1. 2. Ven. 2. aliique: bis habent Vind. 2. 4. Rob. τί ποτε. τίς ποτε Bess. Ald.

παῖςδε G.

578. πημοναῖσιν M. Lips. Aug. et ceteri plerique, ut videtur, atque edd. vett. ποιμοναῖσι Par. C. πημονέσιν Vit. πημοναῖς G. Scribendum esse πημοσύναις monui in Opusc. IV. p. 334.

ἔ· ἔ· M. ἒ ἒ edd. vett. ἔ ἔ G. Vit. Lips. Alienus est ab hac interiectione spiritus asper. V. Etym. M. in v. ἔλεγος, Zonaram p. 619. scholiastam Aristophanis ad Aves. v. 217. Blomfieldius in uno Parisiensium, qui ipsi G. est, αἶ αἶ legi ait.

580. παράσκοπόν G. τείρεις priore diphthongo a sec. manu in litura M. τήρεις Par. E.

581. Libri πυρὶ φλέξον. Pronomen inserendum esse vidit Elmsleius.

ποντίοισι M. G. Vit. Lips. Aug. Par. A. B. Ven. 2. ποντίοις Bess. edd. vett.

583. φωνήσης Lips. Aug.

584. εὐγμάτων litteris άτ a sec. manu in litura M.

585. ἄδην M. et hoc Brunckius restituit. ἄδδην G. Lips. Aug. Vind. 2. 3. 4. Bess. edd. vett. ἄδδει, correctum in ἄδδην, Vit.

πολύπλαναι M. Vit. Lips. Aug. aliique et Ald. Turn. πολύμπλαγκτοι G. ex correctione. πολύπλαγκτοι Rob. Omnes libri πλάναι.

586. γεγυμνάκασι G. Vit. γεγυμνάσιν Ald. Ceteri γεγυμνάκασιν.

ὅποι Lips. Aug. Ceteri ὅπῃ, quod omissum in Vit. superscripto ὅ ad πημονάς.

588. Hunc versum, quem libri choro tribuunt, Ius esse et a me et ab Elmsleio monitum est.

φθέγμα M. a pr. manu, Lips. Aug. aliique et Rob. φθέγματα G. Vit. aliique. πρός ad φθέγμα a recentiore manu superscriptum in M. γρ. πρόσφθεγμα Par. B. προσφθέγματα Ald. Turn.

τᾶς M. Vit. Rob. τὰς Ald. τῆς Colb. 1. τᾶςδε Par. B. D. F. Ven. 2. aliique.

βουκέρω Lips. Ven. 3. Ald. Rob. et ex correctione Vit. in quo antea erat βούκερω, ut scriptum est in M. et in editionibus inde a Turnebo. βουκερω sine accentu G. Recte βουκέρω voluit Porsonus. Nam analogia postulat ut nominativo accusativoque scribatur βούκερως, βούκερων, genitivo et dativo βουκέρω, βουκέρῳ.

589. 590. affert Stephanus Byzantius in Ἰναχία.

590. Ἰναχείας M. Vit. Lips. Aug. Vind. 1. 3. Bess. Ἰναχίας G. Vind. 2. 4. Colb. 1. Cantabr. 1. 2. Ἰναχείης edd. vett. et Stephani Byz. cod. Rehdigeranus, Ἰναχίης eiusdem Vossianus et Aldina, Ἰναχύης Perusinus.

θάλπῃ G. κέρας Vossianus et Aldina Stephani Byz.

592. στυγητῶς Vit. πρὸς βίειν G.

γυμνάιζεται M. γυμανάζεται Lips. et in margine γρ. βιάζεται, quod etiam Vind. 2. 4. in margine habent, in textu Arund. Cantabr. 2.

594. τὰ μογερὰ Lips. ὢν a manu recentiore M. Prima ἂν scripsisse videtur.

596. ἔτυμα G. a pr. manu, Bess. et ceteri, ut videtur, codices plerique et edd. vett. ἑτύμα, spiritu a sec. manu addito, M. ἐτύμα Vit. ἔτυμα vocabuli alteri syllabae secunda manus τή superscripsit in G. ἑτυτῆμα, superscripto alteri syllabae η, tertiae υ Lips. ἐτυτῆμα Aug. ἐτήτυμα Arund. Cantabr. 1. 2.

597. θεόσσυτόν τε codices et Ald. Rob. θεόσσυτον δὲ male Turn. θεόσυτόν τε metrum requirit, pariterque λαβρόσυτος v. 601.

ὀνομάσας Lips. Aug.

598. 599. μαραιμε, superscripto νει a sec. manu, M.

κέντροισι φοιταλέοισιν libri omnes, nisi quod κέντροις Vind. 2. 4. et φυταλέοισιν Ald. Tum ἐ· ἐ· M. ἒ ἔ G. Vit. Lips. Aug. ἒ ἔ edd. vett. Scribendum esse κέντροις .... φοιταλέοις; ἔ ἔ, si quod vocabulum excidit, aut κεντήμασιν φοιταλέοις; ἔ ἔ, monui in Opusc. IV. p. 334. Excidisse potest φρένας.

600. νήστισιν G. Vit. Lips. Aug. et ceteri plerique atque edd. vett. νήστησιν Vind. 2. 3. 4. Cant. 1. 2. Par. C. E. et ut videtur a pr. manu M. ex quo recentior alterum fecit. Commemorat νήστησιν etiam scholiastes, inepta addita explicatione.

601. 602. Libri omnes λαβρόσσυτος ἦλθον ἐπικότοισι μήδεσι δαμεῖσα, nisi quod Ven. 3. ἐπὶ σκότοισι et δαμασθεῖσα, G. Bess. ἐπικότοις habent, Lips. autem et Aug. μήδεσι omittunt, sed Lips. in margine ut explicationis caussa habet βουλαῖς μήδεσι. Post ἦλθεν et re ipsa iubente et postulante metro et confirmante scholiasta inserendum esse Ἥρας a me monitum rettulit Seidlerus de vers. dochm. p. 164.

603. 604. δὲ τίνες M. Vit. G. δέ τινες Lips. Ald. Rob. Turn.

οἶ ἒ ἒ οἵ ἐγὼ M. οἶ ἒ ἒ οἵ ἐγὼ Vit. Lips. Aug. Ald. Rob. οἶ· ἒ· ἒ οἵ ἐγὼ G. οἶ, ἒ ἔ, οἵ ἐγὼ Turn.

607. τί μὴ χρὴ φάρμαχον νόσου M. τὶ μὴ, χρὴ τὶ φ. ν. Ald. Sic etiam Par. C. in quo μοι ad μὴ superscriptum. τί με (τὶ μὲ Rob.) G. Vit. Lips. Aug. Par. N. τί μοι χρὴ Colb. 2. Cantabr. 1. 2. Par. D. F. Ven. 3. In Par. B. ad τὶ μὴ χρὴ superscriptum οὐ, et γρ. τί μοι οὐ χρή. Egregie Elmsleius τί μῆχαρ; τί φάρμαχον νόσου· sed verissime I. Fr. Martinus τί μῆχαρ, ἢ τί φάρμακον νόσου.

608. 609. Omissa εἴπερ οἶσθα θρόει in G. quorum εἴπερ οἶσθα post minio adscripta, inducto deinde ab alia manu atramento additoque θρόει.

φράζετε M. φράζε τε Lips. Aug. Bess. Rob. φράζε δὲ Ald. φράζε τε τὰ G. φράζε τε τᾷ Cant. 1. Ven. 2. Vind. 3. aliique. φράζε τᾷ

Vit. Par. B. (in quo adscriptum *φράζε δυσπλάνῳ*) et sic inde a Turnebo editores.

δυσπλάνωι M. non *δυστάνῳ*, ut Butlerus ait.

610. *ὅτι* M. Vit. Ven. 3. edd. vett. *ὃ* G. Lips. Aug. Par. E. Vind. 2. 4. Restituit *ὅπερ* Porsonus ex Etym. M. p. 762, 30. et Gudiano p. 532, 32. ubi hic et duo sequentes versus ut Sophoclis afferuntur. In Etym. Gud. scriptum est *τορόν σοι*.

612. *φίλον* ante correctionem primae manus Vit.

614. Vsus est hoc versu scriptor Christi patientis v. 699.

θνητοῖσι, supra adscripto *ν*, M. *θνητοῖσι* G. Vit. Lips. Vind. 3. edd. vett. *βροτοῖσι* Colb. 2. Par. E.

615. *τλήμων* Lips. Aug.

Ad *δίκην* in G. ab ea manu, quae scholia scripsit, superscriptum *χάριν*, scholioque praefixum *τοῦ χάριν*. In textu *χάριν* Colb. 2. Vind. 1. *γρ. χάριν* Par. B. Scriptor Christi patientis v. 700. *τοῦ δίκην πάσχεις τάδε*, ubi mendose *δίκης* editum.

616. Afferunt hunc versum Tzetzes ad Lycophr. 106. et scholiastes Theocriti ad IV. 51.

617. *οὐκ οὖν* Aug. sed Lips. cum ceteris *οὔκουν*.

τάνδε Lips. Vind. 2. Ald. Rob.

618. *αἰτεῖ* a pr. manu M. G. Vulgatum *αἰτῇ* in utroque a correctore factum. *αἰτεῖς* Vind. 3.

πᾶν γὰρ οὖν πύθοιό μου M. *πᾶν γὰρ πύθοιό μου* Vit. Colb. 1. 2. *πάντα γὰρ πύθοιό μοι* G. Ven. 1. Ox. Ald. Rob. *πᾶν γὰρ ἐκπύθοιό μου* Lips. Aug. Vind. 2. 3. 4. Turn. *γρ. πᾶν γὰρ ἂν πύθοιο. γρ. πάντα γὰρ πύθοιο* Par. B. Restituit Brunckius *πᾶν γὰρ ἂν πύθοιο μου*. Et videtur sic habere Bess. nisi quod in eo *μοι* est.

619. *ὤχμασεν* M. Vit. Lips. Aug. Cantabr. 1. *ὤχμασε* G. edd. vett.

620. *βούλευμα μὲν τὸ δῖον* etiam M. *β. μέντοι τὸ δῖον* Vit. *β. μὲν τοῦ διὸς* Lips. Aug.

621. Vsus est hoc versu scriptor Christi patientis v. 701.

τείνεις G.

624. *τί ἔσται* Lips. Aug.

625. *σοι* M. G. Lips. Aug. aliique et edd. vett. *σε* Vit. et alii nonnulli.

Turbari videtur hic *στιχομυθία* eo quod duobus quos Io dixit versibus uno respondet Prometheus. Vnde quae nascitur suspicio, excidisse hic alterum Promethei versum, eam augere videri potest scholiastes, qui sic scripsit, *Ἐπικούρειόν ἐστι δόγμα, ἀναιροῦν τὴν μαντικήν· εἱμαρμένης γάρ, φησί, πάντα κρατούσης, πρὸ καιροῦ λελύπηκας, ἢ χρηστόν τι εἰπὼν τὴν ἡδονὴν ἐξέλυσας. λέγουσι δὲ καὶ τὸ "ἃ δεῖ γενέσθαι, ταῦτα καὶ γενήσεται."* Quae adnotatio a quopiam profecta videri potest, qui quum omissum in codicis quem transscribebat contextu hunc versum in margine adscriptum videret, eum ut proverbium explicationis

caussa adiectum interpretationi suae inserendum esse putaverit. Est autem haec sententia aptissima, et ex hoc ipso dicto recte concludere potuit Io quod respondet, *μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν*, in quibus verbis Schütziu, non recte rationem conclusam videns, iure haerebat. Monui haec dudum in diss. de versibus spuriis apud Aeschylum p. 10. sive Opusc. II. p. 83. Potest tamen quod libri praebent defendi, modo *τοι* non concludendae rationi, sed asseverando hortandoque inservire credamus. Neque quod ad *στιχομυθίαν* attinet, deest quod responderi possit, quum alio modo servata esse aequabilitas videatur. Nam quemadmodum post v. 614. 615. septem versus sunt inter Prometheum et Ionem divisi, ita idem factum est post v. 623. 624.

626. *μήτοι* M. Vit. Lips. Aug. edd. vett. et scholiastes Euripidis ad Hec. 565. ed. Matth. *μή τι* codices nonnulli et Thomas M. p. 228, 15. *μή τι κρύψῃς με* G.

τόδ' pro *τοῦθ'* Lips. Aug.

627. *τοῦδε τοῦ δωρήματος* M. G. Vit. Colb. 2. Par. H. L. N. Ven. 2. 3. Bess. Cantabr. 1. 2. Vindobonenses, Rob. *τοῦδε δωρήματος* Lips. Aug. Ald. *τοῦδέ σοι δωρήματος* Turn. quod verum esse puto.

628. *μή*, superscripto a sec. manu *οὐ*, M. Ceteri plerique libri *μὴ οὐ*, nisi quod *οὐ* in G. Colb. 2. Cantabr. 2. erasum est. *μὴ οὐ γεγωνεῖν με τὸ πᾶν* Lips. Aug.

629. *σὰς δοκῶ* G. Ven. 1. Ald.

θράξαι, hoc accentu, libri, et diserte testantur grammatici *ταράσσειν* brevi *ᾰ* esse. V. Etym. M. p. 746, 38. Draco p. 85, 23.

630. Libri *μᾶσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ*. Turnebus ex codice quopiam adnotavit *ἢ ὡς*, quod Brunckius aliique probarunt. Elmsleius *μασσόνως ἢ 'μοι γλυκύ*, elegante et valde probabili coniectura, licet eam ipse ad Heracl. 544. non magni se facere dixerit. At aut sic scripsit, opinor, Aeschylus, aut *μᾶσσον ὧν ἐμοὶ γλυκύ*, i. e. *ἢ ἅ σε προκήδεσθαι ἐμοὶ γλυκύ ἐστι*. Sed quum haud paullo verisimilius sit *μασσόνως* a librariis esse depravatum, non dubitavi recipere Elmsleii emendationem. Neque enim inveni nisi et paucissima et ea valde suspecta exempla, quae tueri vulgatum viderentur. Quorum aptissimum est Dii Pythagorei apud Stobaeum LXV. 16. de hominibus formosis dicentis *τούτως γάρ, ὡς ἐνί, μασσότερον οἱ πλεῦνες ὡς θεὼς ἢ θεῶν ἱδρύματα ὑποτρέχοντι καὶ θεραπεύοντι, θρησκεύοντες οὐ καλὰν θρήσκειαν*. Recte sic ibi vulgo legebatur, *ὡς ἐνί*, *ut uno verbo dicam*, neque debebat hoc, quamvis codicum auctoritate, in *ὡς ἔνι* mutari. Et hoc quidem exemplum eo memorabile est, quia non licet in eo *ἢ ὡς* scribi, quo fortasse remedio uti quis velit in aliis, ut apud Lysiam or. VII. 12. quae est de oleis excisis, *ἐγὼ τοίνυν, ὦ βουλή, ἐν μὲν τῷ τέως χρόνῳ, ὅσοι με φάσκοιεν δεινὸν καὶ ἀκριβῆ καὶ οὐδὲν ἂν εἰκῇ καὶ ἀλογίστως ποιῆσαι, ἠγανάκτουν ἄν, ἡγούμενος μᾶλλον λέγεσθαι ὥς μοι προσῆκε*. Quo in loco ad *μᾶλλον* repetendum *δεινὸν καὶ ἀκριβῆ*. Et §. 31. *ἐγὼ γὰρ τὰ ἐμοὶ*

προςτεταγμένα ἅπαντα προθυμότερον πεποίηκα ὡς ὑπὸ τῆς πόλεως ἠναγκαζόμην. Ac profecto in priore horum locorum Dobraeus Adv. I. p. 206. vel *ὧν* vel *ἢ* vel *ἢ ὡς* scribi voluit. Omninoque Lysiae et Stobaeo, quorum scriptorum libri plurimis et maximis inquinati sunt librariorum erroribus, non multum in huiusmodi rebus tribui potest. Quare ego quoque et Lysiae illa exempla correctione indigere, et in Dii verbis *ἢ* pro *ὡς* scribendum arbitror, quarum vocularum quam facilis permutatio sit ostendit Bastius in diss. palaeogr. p. 780. In versibus Xenophanis apud Ath. XII. p. 526. A. recte scribitur *οὐ μείους ἤπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν.* Apud Xenophontem Hist. Gr. II. 3, 16. scribendum est *εἰ δὲ — ἧττόν τι οἴει ἢ ὥςπερ τυραννίδος ταύτης τῆς ἀρχῆς χρῆναι ἐπιμελεῖσθαι*: conf. ibi Schneiderum. Alia quae afferuntur, in quibus *ὡς* aut simile vocabulum pro *ἢ* positum sit, aut alius generis sunt, aut male intellecta. Non potest huc referri quod Demosthenes dixit in or. contra Aristogitonem prima §. 53. p. 786, 20. *εἶθ' ὃν οὐδὲ τῶν ἐν Ἅιδου θεῶν εἰκός ἐστι τυχεῖν ἵλεων, ἀλλ' εἰς τοὺς ἀσεβεῖς ὠσθῆναι διὰ τὴν πονηρίαν τοῦ βίου, τοῦτον ὑμεῖς ἀδικοῦντα λαβόντες οὐ μόνον οὐ τιμωρήσεσθε, ἀλλὰ καὶ μειζόνων ἀξιώσαντες δωρεῶν ἀφήσετε ὡς τοὺς εὐεργέτας;* Significat enim *ὡς* hic idem quod *εἰς*, oppositaque sunt haec verba, *ἀφήσετε ὡς τοὺς εὐεργέτας*, illis, *εἰς τοὺς ἀσεβεῖς ὠσθῆναι.* Neque magis huc referri potest illud Damoxeni apud Galenum vol. II. p. 422. ed. Bas. sive vol. XIII. p. 1053. ed. Lips.

πλεῖον δὲ τοῦ χειμῶνος, ὡς λίτραν, βάλ' εἰς
οἴνου Φαλερίνου μέλανος οὐγκίας δέκα.

Sic ibi, non *πλεῖόν τε*, scribendum. Non enim plus quam libram dicit, sed circiter una libra plus quam si non hieme miscetur medicamentum. Nam quae praecedunt verba, quae sic scripta leguntur, *λίτραν τ' ἐλαίου τοῦ Σαβίνου δὶς δ'*, ita videntur esse corrigenda,

λίτρας τ' ἐλαίου τοῦ Σαβίνου τέσσαρας,

quoniam *δὶς δ'* ex fine versus, qui hunc praecedit, pro simplici *δ'* repetitum esse verisimile est. Non perspexit illius rationis naturam, qua nomini vel adverbio comparativo cum negatione coniuncto *ὡς* additur, Schaeferus ad Plutarchum vol. IV. p. 394. Nam id genus loquendi significat ***nihil aeque ut.*** Dixit de eo Nitzschius in dissertatione de comparativis Graecae linguae modis editioni Ionis Platonici adiecta p. 76. Sic et in illo Plutarchi loco, Coriol. 36. *καὶ μὴν οὐδενὶ μᾶλλον ἔπρεπε τηρεῖν χάριν ὡς σοί, πικρῶς οὕτως ἀχαριστίαν ἐπεξιόντι*: et apud Polybium III. 12, 5. *διὸ καὶ τοὺς ἐπὶ πραγμάτων ταττομένους χρὴ τῶν τοιούτων οὐδενὸς μᾶλλον φροντίζειν ὡς τοῦ μὴ λανθάνειν τὰς προαιρέσεις τῶν διαλυομένων τὰς ἔχθρας, ἢ συντιθεμένων τὰς φιλίας.* VII. 4, 5. *μετὰ δὲ ταῦτα φάσκοντες μηδενὶ καθήκειν μᾶλλον τὴν ἁπάντων Σικελιωτῶν ἀρχὴν ὡς ἐκείνῳ.* XI. 2, 9. *Ἀσδρούβας δέ, ἕως μὲν ἦν ἐλπὶς ἐκ τῶν κατὰ λόγον τοῦ δύνασθαι πράττειν ἄξιόν τι τῶν προβεβιωμένων, οὐδενὸς μᾶλλον προενοεῖτο κατὰ τοὺς κινδύνους ὡς*

τῆς αὐτοῦ σωτηρίας. Ad idem genus pertinent etiam Platonis exempla in Apologia Socratis c. 26. p. 36. D. quo loco additum οὕτως ante ὡς aperte monstrat verae explicationis viam, et de rep. VII. p. 526. C. Euripides Hippol. 530.

οὔτε γὰρ πυρὸς οὔτ'
ἄστρων ὑπέρτερον βέλος,
οἷον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας,
ἵησιν ἐκ χερῶν
Ἔρως ὁ Διὸς παῖς.

Theocritus IX. 33.

οὔτε γὰρ ὕπνος,
οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι.

631. Libri προθυμῇ.

633. ἱστορήσομεν a pr. manu M.

634. αὐτῆς M. Idem a pr. manu λεγούσας.

638. ὡς κ' ἀποκλαῦσαι M. ὡς κἀποκλαῦσαι Vit. aliique nonnulli. ὡς ἀποκλαῦσαι G. Lips. Aug. Bess. Ald. Rob. γρ. ὡς ἀποκλαῦσαι Par. B. ὥστ' ἀποκλαῦσαι Par. A. B. Vind. 1. 3. ὡς τ' ἀποκλαῦσαι Turn. ὡς τἀποκλαῦσαι habere dicuntur Ven. 2. 3. Cantabr. 2. Par. F.

κἀποδύρασθαι M. Lips. Aug. aliique. κἀποδύρεσθαι G. Vit. edd. vett.

639. ὅποι M. G. Vit. aliique nonnulli et Rob. ὅπῃ Lips. Aug. Ald. μέλλοι M. Cantabr. 1. Par. C.

640. ἔχειν Lips. Ald.

641. ἡμῖν Lips. ἀποστῆσαι Vit. cum glossa παρακοῦσαι, quae in G. ad ἀπιστῆσαι adscripta est.

642. τὸ πᾶν ὅπερ χρήζεται Lips. Aug. sed in Lips. correctum χρήζετε.

643. πεύσοισθε Lips. Aug. Rob.

ὀδύρομαι M. G. Vit. Lips. Aug. Par. D. N. Ven. 3. Bess. Vind. quattuor et edd. vett. In M. Lips. Par. B. D. N. Mosc. 1. adnotatum γρ. αἰσχύνομαι. Id in textu habent Cantabr. 1. 2. Deplorari mutationem formae sponte apparet, quia de ea re conqueritur: sed caussam mutatae formae non sine pudore aperire poterat Io.

644. διαφορὰν Lips.

646. αἰεὶ M. Cantabr. 1. ὄψει ante sec. manus correctionem M.

πωλεύμεναι, Par. C. et, superscripto a recentiore manu πο, M. πολεύμεναι G. Vit. Lips. Aug. edd. vett. πολούμεναι Par. D. Videtur servari posse Homerica forma, Od. II. 55. XVII. 534.

οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα.

648. εὐδαίμων M. in quo sec. manus ultimae syllabae o superscripsit, Vit. Lips. Aug. Par. B. Ald. Turn. quod recte praeferre videtur Elmsleius. εὐδαῖμον G. Vind. 2. 4. Bess. Rob. εὔδαιμον Ven. 3.

649. παρθενεύεις Vind. 1. 3. Ceteri παρθενεύῃ. δηρὸν Aug.
651. τέθωπται, cum glossa κατακαίεται, Vit.
ξυναίρεσθαι γρ. ξυνάρασθαι Par. B. Ceteri συναίρεσθαι.
652. μὴ 'πιλακτίσῃς Vit. μὴ πωλακτήσει Lips. μὴ 'πολακτήσει Aug.
653. τὸ διὸς Lips. Aug. λέρνην Lips. Aug.
654. β. τε καὶ πρὸς πατρὸς Vit.
656. ὀνείρασιν Cantabr. 1. Ald. Rob. Ceteri ὀνείρασι.
657. ἔστε Vit.
658. νυκτίφαντ' M. Rob.
659. κἀπὶ δωδώνην Lips. Aug. Turn. κἀπὶ δωδώνης M. G. Vit. aliique et Ald. Rob. atque aliquot libri Thomae M. qui p. 180, 11. hunc versum et partem sequentis affert. Atticam hanc constructionem vocant schol. ad Il. III. 5. V. 700. Eustathius p. 371. seq.
σύχνούς, vulgare verbum, Arund. et Thomas M.
660. ἴαλεν G. Vit. aliique et Ald. Rob.
μάθοι M. Lips. Aug. Turn. In Lips. η superscriptum. μάθῃ G. Vit. aliique et Ald. Rob.
661. δαίμοσι Vit. edd. vett. πράσσειν M. Vit. Par. C. et superscriptum in Par. B. πράττειν G. Lips. edd. vett. πτάτο.τειν Aug.
φίλωι (non φίλως), superscripto a recentiore manu α, M. Ac φίλα vulgata scriptura est. φίλον G. Lips. Aug. Vind. 2. 4. In Lips. superscriptum αι.
663. ἀσήμους M. (si recte adnotatum ex M.) G. Vit. aliique et Rob. ἀσήμως Lips. Aug. Ald. Turn. Tum δυσκρίτως τ' M. G. Lips. Aug. aliique et Ald. Turn. δυσκρίτως Vit. δυσκρίτους τ' Par. C. Rob.
664. ἦλθε βάξις Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. Ceteri omnes, nominatim M. G. Vit. Lips. Aug. Ven. 3. Bess. edd. vett. βάξις ἦλθεν.
667. ἀλᾶσθαι G. Lips. Ald. Rob. In Lips. etiam alterum λ supra scriptum. Idem codex ad ἐσχάτοις superscriptum habet η.
Blomfieldius cum extremis verbis comparavit Heliodori hoc Aethiop. VI. prope finem, γύναιον ὑπ' ἔρωτος σεσοβημένον καὶ πᾶσαν ὡς εἰπεῖν ἐρωμένου τινὸς ἐπὶ γῆν ἕνεκεν ἀλωμένου· ᾧ μετὰ μυρίους μὲν μόχθους, μυρίους δὲ κινδύνους "γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις" τύχῃ σὺν λαμπρᾷ καὶ βασιλικῇ συμβιώσεται.
668. θέλοι M. G. Vit. Turn. In G. θέλει et θέλῃ adscriptum. θέλῃ Lips. Aug. aliique nonnulli et Ald. Rob.
πυρωτὸν M.
669. ἐξαϊστώσει M. Non opus est Blomfieldii coniectura ἐξαϊστώσοι.
γένος, non μένος, etiam M. habere videtur.
671. ἐξήλασέν με M. et ed. Vict. ἐξήλασέ με G. Vit. Lips. Aug. aliique et edd. ante Vict.
κἀπέκλεισεν M.

672. ἐπανάγκαζέ νιν G.

674. εὐθὺς οὖν μορφὴ Thomàs M. p. 93, 8.

675. κεράστης Vit. κεράστη Rob.

ὡς omissum, sed postea ab eadem manu insertum in Vit.

ὀξυτόμῳ Lips. Rob.

676. ἐμάνει κιρτήματι, ad postremam syllabam superscripto α, Lips. Non reprehendi posset ἐμμανῆ σκιρτήματα.

677. κερχνείας M. Rob. Turn. γρ. κερχνείας Lips. κεγχρείας G. Vit. Lips. Aug. Par. A. B. E. Ox. Arund. Bess. Vind. quattuor et Ald. Κερχνείας, formam, quae ut asperior ita antiquior fuerit, praeferendam censebat contra Spanhemium ad Callim. h. Del. 271. Valckenarius ad Phoen. 1395. Κεγχρεάς tantum Stephanus Byzantius commemorat, et sic etiam Pausanias II. 24, 7. Hoc cum Aurato et Brunckio praetuli.

678. λέρνης ἄκρην τε M. G. Ven. 3. Bess. Turn. In Par. B. adnotatum γρ. ἄκρον. Atque λ. ἄκρον τε habent Lips. Aug. Ald. Rob. λέρνης ἄκραν τε Par. A. Colb. 2. τε omittunt Colb. 1. Cantabr. 1. λέρνης ἐς ἄκρην, supra scripto ἐς, sic tamen ut pro ipso textus vocabulo habendum sit, addita super eo glossa εἰς, Vit. Canteri coniecturam, Λέρνης τε κρήνην, recepit Blomfieldius, sed mavult ἀκτήν τε Λέρνης. Pessime Spanhemius ad Callim. Lav. Pall. 46. Λέρνης ἀκτήν τε, etsi recte comparans Pindari Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς Ol. VII. 60. Hinc ego viam monstrante codice Vit. dedi Λέρνης τ' ἐς ἀκτήν, inciditque in idem Reisigius. Buttmannus, cuius accurata de Lerna disputatio est in Mythologi vol. II. p. 93. seqq. neque horum Aeschyli verborum recordatus est, nec memor fuit Hemsterhusii, a quo ad Luciani Dial. mar. VI. 1. vol. I. p. 303. breviter eadem fere, quae ipse copiosius persecutus est, indicata sunt. De Λερναίᾳ ἀκτῇ v. Heffterum de cultu deorum apud Rhodios II. p. 62. de fonte Lernaeo Vngeri Thebana paradoxa p. 191. ss.

680. τὰς ἐμὰς Vit. καταστίβους M. G. Vit. Ven. 3. Vind. quattuor et Turn.

681. αἰφνήδιος G. Ceteri αἰφνίδιος. Porsonus more suo ad traiectionem verborum confugiendum scribendumque putabat αἰφνίδιος αὐτὸν μόρος. Gaisfordius ad Hephaest. p. 242. ἐξαίφνης reponendum censebat, quod in Arund. pro interpretatione, item ut in G. superscriptum est. Speciosa est Elmsleii coniectura, scripsisse Aeschylum ἀφνίδιος, ab ἄφνω, quae forma hodie apud solum exstet Hesychium, ἀφνιδία, αἰφνιδίως, ἄφνω. Tamen ille mihi non persuasit, qui videam quidem analogiae convenire eam formam, sed tamen suspectam habeam, quum usus diphthongum etiam in prosa oratione, si libris fides est, probasse videatur. Negavitque etiam Porsonus, Dobraeo teste in Aristophanicis p. (145.) umquam Atticos dixisse ἀφνίδιος. Atque illa quae in codicibus illis adscripta est interpretatio ἐξαίφνης pridem me moverat, ut αἰφνίδιος vel ex αἰφνιδίως vel ex ipso illo cui interpretando inservire αἰφνιδίως poterat, αἰφνίδια ortum existimarem. Itaque illam Hesychii

glossam ad hunc ipsum referri credo Aeschyli versum. Neque enim facile aliquem adductum iri puto, ut *αἰφνηδίς*, quae forma ex Bekkeri Anecd. p. 1310. innotuit, Aeschylo tribuat.

682. *οἰστροπλὴξ* M. Vit. *οἰστρόπληξ* G. Lips. Aug. *οἰστρόπληγξ* Bess. Ald. sed Bess. cum accentu et in media et in ultima syllaba, ut in Rob. *οἰστρόπλὴξ* scriptum est. V. Lob. Paralip. p. 279.

683. *θείας* Lips. Aug.

γῆς πρὸς γῆν G. Vit. Lips. Aug. aliique et Ald. *γὴς πρὸ γῆν* Bess. *γῆν πρὸς γῆς* vel *γῆς πρὸς γῆς* alii. *γῆν ἐκ γῆς* Rob. *γῆν προγῆς*, a sec. manu ad *προ* adscripto accentu et *σ*, M. *γῆν πρὸ γῆς* Turn. Cicero ad Att. XIV. 10. *itaque γῆν πρὸ γῆς cogito.*

684. *ἔτι* M. G. Vit. Lips. Aug. Colb. 1. 2. Cantabr. 1. 2. Ven. 2. 3. Par. H. Vindobonenses et Rob. Quae lectio ad *πόνον* spectat, quod nonnulli v. sequente habent. *ὅτι* Ald. *ὅ,τι* Turn.

685. *πόνον* M. Cantabr. 1. 2. Ven. 2. Vind. 3. Ald. *πόνου* Rob. Ceteri *πόνων*.

σήμηνε Vit. Lips. Aug. Colb. 1. *σήμηνον* Cantabr. 2. et vulgatae superscriptum Mosc. 1.

μηδ ἐμ', eraso apostropho post *μηδ*, fuit enim antea *μηδ' ἐμ'*, M.

686. *ψεύδεσσιν*, accentu a sec. manu correcto, M. *ψευδέσι* G. Vit. Lips. Aug. edd. ante Victorianam.

687. *ξυνθέτους* Colb. 2. Cantabr. 2.

Hoc versu in media pagina finitur codex Augustanus.

688. *ἄπεσχε* Par. E. Ceteri omnes *ἄπεχε*. Id quoniam in scholiis per *σιώπα* explicatur, Brunckius ex Abreschii sententia *ἔπεχε* scripsit. Sed in G. glossa est *ἀφίστασα*, in Par. A. *ἀποχώρει*, nec quidquam mutandum. Versus est dimeter paeonicus.

689. *οὔποτ' οὔποτ' ηὐχόμην ξένους* M. G. Rob. *οὔποτ' οὔποτ' ηὔχουν ξένους* Vit. Colb. 1. 2. Par. C. D. Cantabr. 1. 2. Ven. 2. *γρ. ηὐχόμην* et *γρ. ξύννους* Par. B. *οὔποτ' οὔποτ' ηὔχουν ξένη* Lips. *οὐπώποτ' ηὐχόμην ξένους* Ven. 1. Bess. Vind. 1. 2. 4. Ox. *οὐπώποτ' ηὔχουν ξένους* Ald. Turn. Ex his lectionibus prodire videtur usitatissimum metrum,

οὐπώποτ', οὐπώποτ' ηὔχουν ξένους.

690. *εἰς* G. Vit. *δυσθέρατα* Lips.

691. *καὶ* omittunt M. Vit. et pauci alii.

692. *πήματα λύματα δείματ' ἀμφήκει κέντρῳ* libri, nisi quod Vind. 1. ordine mutato habet *δείματα λύματ'*, Cantabr. 2. Par. D. F. *λύματα καὶ δείματα*, Guelf. *ἀμφηκείον*. Insoliti hi numeri, valdeque verisimile est *δείματα* nihil esse nisi corruptam ex *λύματα* scripturam, vel diversam pro illo lectionem. Quare scripsi

πήματα, λύματ' ἀμφήκει σὺν κέντρῳ.

Scholiastae *διὰ κέντρου* et *ἐν κέντρῳ*.

693. Meinekius in Diurnis antiq. a. 1844. II. p. 11. scribendum

putat ψήχειν, afferens ex Stobaeo XXXVIII. 53. ὥςπερ ὁ ἰὸς σίδηρον, οὕτως ὁ φθόνος τὴν ἔχουσαν ψυχὴν ἐξαναψήχει. Sed Hesychius ψύξας, ἀμβλύνας, τὴν ψυχὴν φυσήσας, ἄνεμον ποιήσας, πνεύσας.

695. ἐσιδοῦσα M. G. Lips. Bess. aliique. Recte Vit. et edd. vett. εἰσιδοῦσα. Mirum est quod nullus liber praebet πέφρικά σ', ut versus sit iambicus trimeter catalecticus. Quamquam ne librorum quidem scriptura reprehendi potest.

696. πρῶγε a pr. manu M. Id in πρῶιγε sec. manus mutavit, recentior ὁ supra adscripsit. πρῴ γε Brunckius scribendum censuit. Recte vulgo πρό γε.

697. ἔστ' ἂν Vit. Lips. προσμάθοις G. Vind. 1. 3.

698. λέγε δίδασκε Vit. Colb. 1.

τοῖς νοσοῦσί τοι M. G. aliique. τοῖς νοσοῦσί τι Lips. Turn. τοῖς νοσοῦσι τὶ Ald. Rob. τοῖς νοσοῦσι γὰρ Vit. aliique.

699. προὐξεπίσταμαι Lips.

700. χρείαν τ' M. (si recte adnotatum ex M.) G. Vit. aliique. χρείαν Lips. edd. vett.

702. ἀφ' ἑαυτῆς G. Vit. aliique et Rob. ἐφ' ἑαυτῆς Lips.

703. ἀκούσασθ' Lips. Ald. Rob. sed in Lips. posterius σ deletum. ἀκούσεθ' Vit.

704. τῆνδε τῆνδε νεάνιδα a pr. manu M.

705. σὺ δ' G. edd. vett. σύ τ' M. Vit. Lips. aliique. οἵ τ' est in libris apud Stephanum Byz. qui hunc versum in Ἰναχία affert. Recepit Blomfieldius cum Brunckio σύ τ', idque recte quidem, sed non recta adductus caussa, quum hoc magis e consuetudine tragicorum esse putavit, qui aliter libentius dixissent Ἰνάχειον σπέρμα, σὺ δέ. Non tragicorum illa verborum collocatio propria est, sed communis omnium Graecorum; hoc autem loco non apta, quia nulla vis est in appellatione nominis. Nam hic aut, si distingueret poeta personas, σὺ δ' Ἰνάχειον σπέρμα, aut, si coniungeret, σύ τε dicendum erat. Coniunxit autem, quia in mente habet *vobis satis factum est, tibique Io, satis fiet.*

In fine versus in Lips. mirabili oscitantia scriptum est τῆς ἐμῆς ἥρας, sed animadverso errore supra scriptum τοὺς ἐμοὺς λόγους.

706. μάθ' pro βάλ' M. et superscripto βάλ' Colb. 1. βάλλ' aliquot codices.

τέρμ' ἐκμάθῃς Vit. Colb. 1.

707. μὲν omittunt Vit. Lips. sed in Vit. postea supra scriptum est.

ἐνθάδ' Lips. et aliquot alii.

ἀντολὰς M. aliique et ed. Victorii. γρ. ἀνατολὰς Par. B. ἀατολὰς Rob. ἀν τολὰς, eraso α, G. ἀνατολὰς Vit. aliique et Ald. Turn.

708. στρέψασα M. G. ceterique codd. plerique et edd. vett. τρέψασα Vit. Lips. Vulgatae στρέψασα in G. superscriptum τρέψασα, κλίνασα. Non dubitavi recipere τρέψασα, partim quia de itinere, quod nunc novum susceptura sit Io, sermo est, partim quod illa, ut ex v. 830

—839. apparet, ab occidente venit, ut pergere potius versus orientem quam se retro vertere sit dicenda.

στῆχ' Lips. γυίας Lips. aliique et Ald. Rob.

709. Libri ἀφίξῃ.

710. νέοισ' M.

711. Affert hunc versum Thomas M. p. 146, 10.

ἐξηρτυμένοι Arund.

712. πολάζειν Lips.

ἁλιστόνοις γύποδας M. G. Vit. Lips. Par. E. Ven. 1. 2. Bess. Barocc. Ald. Rob. Vict. γυπόποδας Arund. In M. ultimae in γύποδας syllabae a recentiore manu ων supra adscriptum. ἀλλ' ἁλιστόνοις πόδας Turn. Cant. et sic scribi voluit Scaliger. Porsonus ante ἁλιστόνοις posuit obelum, quod vocabulum Blomfieldio G. Burgesius ingeniose in Ἁλιζώνοις mutare videbatur. Immo infelicissima illa coniectura est. Non enim nominasset poeta hanc gentem ut notam, sed dixisset *quum ad Halizones perveneris*. Nihil vitii est in ἁλιστόνοις. Intelliguntur montes quos alluit Pontus Euxinus. De altero vocabulo perinepta narrat scholiastes, esse qui γε πόδας legant, esse etiam qui Γύποδας pro Γυμνόποδας dictum putent, quod gentis nomen fuerit. Nec laudaverim Elmsleii suspicionem, legendum esse ἀλλ' ἁλιστόνοις γ' ὕπο χρίμπτουσα ῥαχίαισιν, quae et veri similitudinis nihil habet et vitiosa est propter inutile γε. Duplex cogitari vitii origo potest. Aut γυῖα scripsit poeta, hoc modo, ἀλλὰ γυῖ' ἁλιστόνοις, cuius verbi explicatio πόδας in textum venit: nam Hesychius γυῖα, μέλη, χεῖρές τε καὶ πόδες: aut aberrans oculis librarius aliquis ad v. 708. ubi est ἀνηρότους γύας, hoc γυ, superscripto per compendium ας posuerat, animadversoque errore addiderat πόδας, lectionem genuinam. Id quum veri similius altero videretur, non dubitavi cum aliis scripturam a Turnebi editione profectam recipere.

713. χρίπτουσα ῥαχίεσι, supra adscripto ν, Lips.

ἐκπέρα. γρ. ἐκπερᾶν Par. B. Mirum quod Elmsleius nominativi cum infinitivo constructione offensus est, ut ἐκπέρα scribi vellet.

716. πρόσπλακτοι Par. E. Ceteri omnes πρόσπλαστοι. Recte vero Elmsleius πρόςπλατοι.

717. ἵξῃ et γρ. ἥξεις Par. B.

Sola Robortelli editio ἄραξιν. Ceteri libri omnes ὑβριστήν, quod Schützius non adiectivum, sed ipsum nomen fluvii esse putabat. At neque alii norunt fluvium Hybristen nec profecto Aeschylus. Sed quum et scholiastae Araxen intelligi dicant et Eustathius ad Dionysii v. 739. sic scribat, τοῦ δὲ Μασσαγετικοῦ τούτου Ἀράξου μέμνηται καὶ Αἰσχύλος, καὶ ἀρέσκεται καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν καλεῖσθαι αὐτόν, non dubitandum esse videtur quin ipsum illud nomen Aeschylus posuerit. Quod si eum fluvium Hybristen appellasset, non id praeteriturus erat Eustathius. Itaque quum neque nomen fluvii sit Hybristes, prorsus autem fieri non potuerit, ut non nominaret poeta fluvium quem οὐ ψευδώ-

νυμον esse diceret, certissimum est post hunc versum excidisse alium, in quo nomen Araxis erat, veluti

σμερδναῖς Ἀράξην κύμασιν βρυχώμενον.

In cod. Mosc. adnotatum γρ. οὐκ εὐώνυμον, quae grammatici alicuius coniectura esse videtur.

719. ἄβατος G. εὔατος Lips.

720. αὐτὸν τὸν καύκασον Vit. et pauci alii.

μόλοις, erasa alia lectione, superscripto ἔλθοις, G. μόλις Lips.

ὁρῶν Lips.

722. ἐπ' αὐτῶν G.

ἀστυγείτονας Vit. Lips. sed Lips. in margine ἀπὸ, quod ἀστρο esse debebat. Respexit hunc versum Eustathius p. 733, 41. Idem p. 1390, 20. Αἰσχύλος δὲ ἀστρογείτονας λέγει τὰς τοῦ Καυκάσου κορυφάς.

723. εἰς Vit.

725. ἥξεις M. G. Vit. Bess. Vind. omnes et edd. vett. quae scriptura adnotata est in Par. B. qui codex cum Par. A. Arund. Cantabr. 2. ἵξῃ habet. ἥξῃ, superscripto posteriori syllabae ει, Lips.

στυγάνορα plene G. Vit. aliique et Ald. Rob.

725. κατοικοῦσιν G. Lips. Par. E. et ante correctionem M. Vit.

727. σαλμυδισσία M. G. Bess. σαλμυδισία Vit. Aliter in aliis peccatum. σαλμυδησία Ald. Rob. σαλμυδησσία recte Lips. Ven. 3. Vind. 2. 3. 4. Turn. et id restituit recentior manus in M. Haec verba, Σαλμυδησσία γνάθος, affert Eustathius p. 309, 3. et eadem idem una cum sequente versu p. 560, 18. ac scholiastes Sophoclis ad Ant. 966.

728. ναύταισι legitur apud Eustathium p. 560, 19. et Tzetzam ad Lycophr. 1286. ναύτοισι Ald. ναύτῃς Rob. ναύτῃσι ceteri libri et scholiastes Sophoclis ad Ant. 969. et Triclinius ad Oed. R. 183.

μητρυὰ a pr. manu M.

729. αὐταί σ' Vit. et a pr. manu M. αὗται δ' Lips.

ὁδηγήσουσι, littera υ a rec. manu scripta, M.

730. στενοπόρου G. et adscriptum in Par. B. στενωπόρου Rob.

731. θρασυσπλάγχνως Lips. θρασύσπλαγχνον aliquot codices.

732. Illustravit αὐλῶνα I. G. Waltherus in Animadv. histor. et crit. p. 224. seq.

733—735. ἔσται—κεκλήσεται affert Stephanus Byz. in v. Βόσπορος.

733. εἰς ἀεὶ divisim M. G. Vit. Lips.

734. βόσπορός τ' Rob. Id probabat Elmsleius. Et τε et δέ bonum, sed sensu diverso.

ἐπώνυμον Vit.

735. λιποῦσ' εὐρώπης Vit.

736. ἤπειρον δ' ἥξεις G.

Ἀσίδ' Elmsleio scribendum videbatur.

737. ὅμως a pr. manu M.

739. ἐπέριψε Par. E. et ad ι superscripto ν Lips. ὑπέρριψε Cantabr. 2. Ceteri ἐπέρριψε.

742. μηδ᾽ ἐπῶν προοιμίοις M. addito a rec. manu supra μηδ᾽ accentu, et sic G. Lips. aliique et Ald. μὴδ᾽ ἐπῶν ἐν προοιμίοις Par. D. et ἐν supra versum scripto Vit. μήδ᾽ ἐπῶν προοίμια Rob. μηδέπω ᾽ν προοιμίοις restituit Turnebus.

743. ἰὼ ἰώ μοι μοι Cantabr. 1. Rob. Ceteri ἰῶ μοί μοι. Deinde ἑ ἑ M. ἒ ἒ Vit. Lips. et sic vel ἓ ἓ alii. In Vit. minoribus litteris adscriptum φεῦ φεῦ. Quater ἓ G. Par. B. Bess. edd. vett. ἓ ἓ αἶ αἶ Par. D. Versus est iambicus ischiorrhogicus.

744. χὰναμυχθίζη libri praeter Vit. Colb. 1. in quibus χὰναμοχθίζη est. Μυχθίζειν ut Aeschyleum memorat Eustathius p. 440, 25. 1965, 48.

746. τοι Vit. ante rasuram, qua τι factum, et Ald. Rob. cum paucis codicibus. τὸ, addito ι, Lips.

749. ἀποστύφλου G. Vit. Lips. Ald. Rob. ἀπὸ στύφλου Turn. et, ut videtur, M. ἀπὸ στυφλοῦ Brunckius.

751. εἰς ἅπαξ M. G. Vit. Ald. Rob.

753. In Vit. post ἢ δυσπετῶς ἂν statim sequitur πημάτων ἀπαλλαγή, sed eadem manus in ima pagina quae omiserat adiecit.

755. ἢν ἂν M. aliique et Ald. Turn. ἂν ἢν G. Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Vind. 3. ἂν ante ἢν supra versum Vit. ἢν μοι Lips. Rob. cuius scripturae veritatem confirmat incerta sede fluctuans ἄν.

756. μοι omittunt Par. E. Vind. 2. 4. Pro eo τὸ Rob.

757. ἐκπέσοι G. et aliquot alii.

759. ἥδοιμ᾽ ἂν M. G. Lips. Par. A. B. Ven. 3. Bess. edd. vett. ἡδοίμαν Cantabr. 1. 2. ἡδοίμην ἂν Par. D. Continuant M. G. edd. vett. hunc versum cum praecedente et sequente, ut omnes Io recitet. Verissime Dawesius in Misc. crit. p. 248. hunc versum Prometheo tribuendum et ἥδοι᾽ ἂν scribendum esse vidit. Sed mira fuit Zeunii negligentia, qui non adnotaverit in Vit. et versibus his tribus recte personas suas attributas esse et perspicue scriptum legi ἥδοιο ἂν, addita glossa εὐφρανθείης. Personae etiam in Lips. recte in singulis versibus notatae.

760. πῶς οὐκ Vit. Colb. 1. κακά Lips. Par. L. Rob.

761. μαθεῖν σοι M. (ν σοι in litura M.) G. Vit. Par. C. Bess. Cantabr. 1. 2. Ox. Vind. omnes et Ald. Rob. μαθεῖσοι Lips. σοι μαθεῖν Turn.

762. τυράννου Lips. et adscriptum in Par. B.

763. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. αὑτὸς πρὸς αὑτοῦ Victorius. πρὸς αὐτὸς αὐτοῦ M. Cantabr. 1. 2. Arund. quod recte probavit Elmsleius.

κενόφρων Lips. Rob.

766. θέορτον commemorat Eustathius p. 784, 4.

εἰρητὸν M. Lips. Rob.

767. Temere Brunckius ῥητὸν in θεμιτὸν mutavit. Aristophanes Av. 1715. οὐ φατὸν λέγειν. Orpheus Arg. 931. οὐ φατὸν εἰπεῖν. Nec multum differt hoc Euripidis in Bacchis v. 472. ἄρρητ᾽ ἀβακχεύτοισιν εἰδέναι βροτῶν.

τόδε M. G. Vit. Cantabr. 1. Par. H. Colb. 2. Ven. 1. Bess. Rob. τόνδε Colb. 1. τάδε Lips. Ald. Turn.

769. Affert hunc versum Tzetzes ad Lycophr. 178.

770. οὐδέν ἐστιν αὐτῷ τις ἀποστροφὴ τύχης Par. E. quocum in τις G. Lips. Vind. 2. consentiunt.

771. Magnopere fluctuant libri. πρὶν ἂν ἔγωγ᾽ ἐκ δεσμῶν λυθῶ Lips. Vind. 1. Ald. πρὶν ἔγωγ᾽ ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῶ Par. A. B. Turn. Sic etiam G. nisi quod πλὴν habet a prima manu, sed altera lectione erasa, scriptum, et supra πρὶν atque ἕως adnotatum. Ac πλὴν etiam Par. E. Bess. Vind. 3. Vacuum vitio versum praebet Ven. 3. πλὴν ἔγωγ᾽ ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῶ. Sed πλὴν (ν a sec. manu M.) ἔγωγ᾽ ἂν ἐκ δεσμῶν λυθείς M. Vit. In Vit. λείπει τὸ βοηθήσω τούτῳ adnotatum est. πρὶν ἂν ἔγωγ᾽ ἐκ δεσμῶν λυθείς Rob. Recepit λυθείς, quod pro diversa lectione etiam in Par. B. adscriptum est, Porsonus, servato πρὶν et obelo ante ἔγωγ᾽ apposito. Temere scripturas librorum pro suo arbitrio mutavit Brunckius. Burgesius ad Dawesii Misc. p. 492. ut Pauwius corrigendum putabat πρίν γ᾽ ἔγωγ᾽ ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῶ. Elmsleius, qui ἄν a πρίν separari non posse monuit, scribendum censebat πλὴν ἔγωγ᾽ ὅταν δεσμῶν λυθείς aut λυθῶ. At ὅταν λυθείς certe, verbo per aposiopesin omisso, durissimum est. Acquiescendum erat in scriptura librorum M. et Vit. quae repetitis cogitatione e praecedente versu verbis hanc habet sententiam, οὐ δῆτα, πλὴν ἔγωγ᾽ ἂν ἀποστροφὴ αὐτῷ τῆςδε τύχης γενοίμην, λυθεὶς ἐκ δεσμῶν.

772. σ᾽ omittunt M. Vit. Lips. Colb. 1. 2. Cantabr. 1. 2. Ven. 3. ὁ λύσσων ἐστὶν habet Par. C. τίς οὖν ὁ λύσων σε᾽δεσμῶν ἄκοντος διός Guelf.

773. τίν᾽ cum accentu M. Vit. Lips. Ald. Rob.

αὐτῶν ἐγγόνων M. et ἐγγόνων etiam Par. B. Ven. 3. Bess. Sed γρ. ἐκγόνων Par. B. αὐτῶν ἐκ γόνων Ald. In Vit. qui vulgatum habet, supra scriptum λῦσαι ἐμὲ καὶ αὐτόν.

εἶναι omittit Lips.

774. σ᾽ omittunt Vit. aliique nonnulli et Ald. ἤμ᾽ ὅσσε παῖς ἀπαλλάξοι Lips.

775. γέναν πρὸς δὲ κ᾽ G. Par. E. Ald.

ἄλλαισι M. Lips. Vind. 1. edd. vett. ἄλλῃσι G. Vit. Vind. 3. ἄλλῃσιν alii. Emendate Victorius.

776. ἐξυμβλῶτος G. χρησμοδία Lips.

777. σαυτῆς τ᾽ (non τις) M. Colb. 1. Ceteri σαυτῆς sine particula. Non debebat Blomfieldius καὶ μήτι σαυτῆς coniicere, sed καὶ μηδὲ σαυτῆς γ᾽.

779. *δυοῖν* M. G. Vit. Lips. et ceteri quantum constat libri. *δυεῖν* ex Turnebi editione obtinuerat.

σε, superscripto *σοι*, Vit.

θάτερον Colb. 1. et ante correctionem primae manus Vit.

780. *ποίοιν* postremis tribus litteris in litura M. *ποίοις* Par. E. *ποίοισιν* Ven. 1.

782. *φράσαι* Rob.

τὸν ἐκλύσοντά με G. et alii nonnulli codices.

783. *τὴν δ' ἐμοὶ δίδου*, omisso *χάριν*, G.

784. *οἴκους* pro *λόγους* Vit. sed supra scriptum *γρ. καὶ λόγους καὶ τὰς ὑποσχέσεις*. Aliter alius glossator interpretatur, *τοὺς ἐμοὺς δηλονότι*. Elmsleius certissime se reponere putabat *λόγου*. Eo trahi possunt hae explicationes, *μὴ ἀπορρίψῃς καὶ οὐκ ἐθελήσῃς εἰπεῖν. ἀτίμους ποιήσῃς*.

785. *καὶ τῇσδε μέν, γέγονε* Lips. *τῇ λοιπῇ* ante correctionem primae manus M.

786. *λύσοντά σε* G. et pauci alii. *λύσοντα σὲ* Bess. Ald.

τοῦτο γὰρ νῦν ποθῶ Lips. paucique alii et Ald.

788. *οὐ* omittunt G. aliique codices et Rob. et a pr. manu M. Habent *οὐ* Vit. Lips. Ald. et superscriptum a sec. manu M.

ὅσονπερ χρῄζετε Lips.

790. *ἐγγράφουσα* a pr. manu habuisse videtur M. *ἐγγράφου σὺ* habet a secunda.

μνήμοσιν M. *μνήμοσι* G. Vit. Lips. aliique et edd. ante Vict.

Imitationem scriptoris qui Hermippum dialogum fecit, apud Schneiderum in praefatione Theophrasti p. 25. adnotavit Dindorfius, *καὶ ἔγωγε μνήμοσι δέλτοις φρενῶν ταῦτ' ἐγγράψομαι*.

791. *ὅτ' ἂν* Vit. *ὅρων* G. Ald.

792. *ἀντολὰς* M. G. Ald. Rob. *ἀνατολὰς* Vit. Lips. aliique.

φλογῶπας Pauwius et ita, ut videtur, M. *φλογωπὰς* G. Vit. Lips. et ceteri libri praeter Ald. quae *φλογοπὰς* habet.

ἡλιοστιζεῖς Lips.

Post hunc versum aliquid excidisse Brunckius primus intellexit.

793. *πόντον* M. G. Ven. 1. Bess. Ald. *ἔστ' ἂν* Vit.

794. *σκυθίνης* G. aliique et Ald. Rob. *σκυθήνης* Colb. 1. aliique. *κυθίνης* Ven. 3. *κιθήνης* Vit. (de quo falsa refert Butlerus) Lips. Colb. 2. *κισθίνης* Turn. Veram scripturam *κισθήνης* exhibent M. Par. A. C. D. et adscriptum *κισθήνης* in Par. B. Harpocratio *Κισθήνη*, *Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ* (§. 153. p. 72. Steph.). *ὄρος τῆς Θράκης. Κρατῖνος*

κἀνθένδ' ἐπὶ τέρματα γῆς ἥξεις καὶ Κισθήνης ὄρος ὄψει.

Photius *Κισθήνη, ὄρος τῆς Θράκης*. Eadem Suidas, apud quem *Κισσήνη* legitur. Hesychius *Κισσίνη, πόλις καὶ ὄρος ἐν Θράκῃ*. Aeolidis urbs Cisthene ad sinum Adramyttenum memoratur Stephano Byz. in

Πάσσα, Plinio V. 30. Melae I. 18. De ea Strabo XIII. p. 606. extrema *ἔξω δὲ τοῦ κόλπου καὶ τῆς Πυῤῥᾶς ἄκρας ἥ τε Κισθήνη ἐστί, πόλις ἔρημος, ἔχουσα λιμένα.* Haec videtur esse quam dixit Isocrates. Alia fuit urbs et insula inter Rhodum et insulas Chelidonias, de qua Strabo XIV. p. 666. *μεταξὺ δ' ἐν τῷ λεχθέντι παράπλῳ νησία πολλὰ καὶ λιμένες· ὧν καὶ μεγίστη νῆσος καὶ πόλις ὁμώνυμος ἡ Κισθήνη.* Quem autem Thraciae locum sic appellatum Harpocratio aliique memorant, ex coniectura illic videntur collocasse. Rectius scholia Aeschyli *Κισθήνη, πόλις Λιβύης ἢ Αἰθιοπίας.* Id enim coniunctio cum Gorgonibus docet. Acute Meinekius in praefatione Menandri p. 18. Cratini versum e Seriphiis esse coniecit, qua in fabula Persei ad Gorgones iter ad Aeschyli exemplum non sine iocis et risu descripserit poeta facetissimus.

ἵν' G. Hiatu offensus Brunckius mollius esse putabat, si scriberetur *ὅπου αἱ Φορκίδες.* At is quidem soloecismus esset. Nam in re certa *οὗ*, non *ὅπου*, dicitur.

795. In *αἱ Φορκίδες* libri consentiunt omnes: quae scriptura non modo propter hiatum in praegresso *ἵνα*, sed magis etiam propter articulum displicet, qui nimium quantum dictioni poeticae adversatur. Nec dubito quin illud *αἱ Φορκίδες* interpretatio sit doctioris lectionis *Φορκυνίδες*, quam nominis formam etsi non inveni apud Graecos scriptores, tamen qui e Graecis sua hauserunt Romani poetae eam tuentur. Ovidius Metam. IV. 742.

et imponit Phorcynidos ora Medusae.

V. 230.

et in partem Phorcynida transtulit illam.

Lucanus IX. 626.

squalebant late Phorcynidos arva Medusae.

796. *ὄμματ'* Par. E. *ἐκτειμέναι* Par. C. *ὄμμα κεκτημέναι* Ald. Rob. Vera scriptura in ceteris et apud Thomam M. p. 218, 18.

797. *μονώδοντες* M. Bess. *τὰς* Lips. aliique et Ald. Tzetzes Chil. III. 952.

Προυσίου ἔχοντος ὀστοῦν ἓν τοὺς ὀδόντας πάντας,
ὥςπερ Αἰσχύλος ἐν γραφαῖς καὶ τὰς Φορκίδας λέγει.

798. Libri omnes *οὐθ' ἡ νύκτερος.* Delevi articulum, molestum in oratione poetae.

800. *δρακοντόμαλοι* G. aliique pauci et Ald. *γοργῶνες* G. *βροτοστυγοῖς* Lips.

802. *τοιοῦτο* M. aliique et Rob. *τοιοῦτον* G. Vit. Lips. aliique et Ald. Nullus liber *μὰν*, ut refert de G. Vit. Ald. Butlerus, sed hi omnes *μὲν* habent, G. tamen in litura. Elmsleius, quod tragici rarissime *τοιοῦτο* et *τοσοῦτο* usurpent, scribendum putabat *τοιοῦτον ἔν σοι τοῦτο φρούριον λέγω.* Confidentius ad Oed. Col. 790. *τοιοῦτο* et *τοσοῦτο* prorsus a tragicis abiudicavit, fortasse quod, sicubi illa inveniuntur, me-

trum alteram formam admittat, ut in Eumen. 200. 419. Blomfieldio longe probabilius videbatur τοιόνδε μέν σοι. Ego quidem vulgatam scripturam servandam duxi, partim quod ille tragicorum usus vix satis stabiliri potest, partim quod sententia in illa Elmsleii coniectura non recte enuntiata videtur. Nam ἕν si dicitur, satis est τοιοῦτο aut τοῦτο addi, utroque autem addito alterum supervacaneum atque adeo molestum est.

804. ὀξυστόμου ante correctionem secundae manu M.

ἀκραγγεῖς Ven. 3. Bess. Par. H. Ald. ἀκραγκεῖς Lips. Hesychius in codice ἀκραγές (Musurus ἀκραγγές), δυςχερές, σκληρόν, ὀξύχολον, ἀσθενές. Etym. M. p. 52, 13. ἀκραγγές, ἀσθενές, χαλεπόν, δυςχερές, σκληρόν, αὐστηρόν, καὶ τὸ ἀεὶ κλαῖον παιδίον. τά τε ἀκραγγῆ ὀξύχολα. Sic etiam MS. Aug. Atque etiam in Bekkeri Anecd. p. 369, 17. legitur ἄκραγγες, ἀκρόχολον, ἀσθενές, χαλεπόν. Optima explicatio est ἀκρόχολον. Est enim vocabulum illud ab ἄγη deductum, de quo Etym. M. p. 9, 1. ἄγη, θαῦμα, χαρά, ἀπιστία, ζῆλος. παρὰ Ἡρωδιανῷ βασκανία. MS. Aug. παρὰ Ἡροδ. i. e. παρὰ Ἡροδότῳ (VI. 60.), ut Suidas quoque.

Apertius Iovis ministri sunt aquila quae v. 1026. iecur Promethei exest, quaeque in Agamemnone v. 128. auguria dant aquilae. Hic gryphi sic appellati videntur ut Iovis voluntate ministerio auri custodiendi fungentes.

805. γύπας G. γρῦπας Ven. 3. quum ceteri fere ut M. γρύπας habeant.

τό τε ante sec. manus correctionem M. τόν γε Vit.

μουνῶπα a pr. manu M. Recentior circumflexum accentum in acutum mutavit et ultimae syllabe ον supra adscripsit. Eustathius ad Dionysii v. 31. Αἰσχύλος δὲ μονῶπα στρατὸν ὀνομάζει. Idem ad Od. p. 1388, 64. μουνῶπα στρατὸν ex h. l. commemorat.

806. ἀριμασπων Vit. sed a pr. manu in ἀριμασπὸν mutatum.

ἱππόβαμον M. a pr. manu et Vit. Lips. ἱπποβαμμε' G.

οἳ χρυσόρρυτον G. οἱ χρυσόρρυτοι sic Lips.

807. νάμα G. et a pr. manu M. πλούτωνι Lips.

πόρον M. Cantabr. 1. 2. Par. N. Ven. 3. Vind. 3. 4. Rob. idque superscriptum in Colb. 2. Gravior est et magis Aeschylea coniunctio horum verborum, νᾶμα πόρον. Sic in Persis v. 231.

τῆλε πρὸς δυσμὰς ἄνακτος Ἡλίου φθινασμάτων.

808. τηλουργὸν ante recentioris manus correctionem M.

811. παρόχθας Lips. et a pr. manu M. ἐξίης Lips. aliique nonnulli et Ald. ἐξίοις, adscripta explicatione ἐλθοις, G.

812. βιβλίνων M. Colb. 2. Cant. 1. ὀρῶν G. Lips.

813. εὔπετον, sed adscripta explicatione γλυκύ, Vit.

Iis quae Stanleius de dulcedine aquae Nili ex Achillis Tatii IV. 18. et Spartiani Pescennio Nigro c. 7. attulit addi possunt Athenaeus p. 41. F. Eustathius p. 1499, 59.

814. *τρίγωνον*, superscripto *α*, Vit. *τρίγωνα* Par. D. N.

816. *κτῆσαι* Vit.

817. *τῶν ει τι σοι* a pr. manu, *τῶν δ' εἴ τι, σοι* a sec. M.

Hunc versum a verbis his, *εἴ τί σοι*, et duos sequentes affert Athenaeus VIII. p. 347. C. Eustathius p. 1535, 24. commemorat *ψελλόν τι* (sic) *καὶ δυσεύρετον*. Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 116, 18. *ψελλός. Αἰσχύλος Προμηθεῖ. τέθεικε δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ σαφῶς μὴ εἰρημένου*. Sine interpretatione memoratur hoc verbum in excerptis *ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ περὶ λέξεων διαλαβόντος*, quae Herodiani Epimerismis adiecit Boissonadius p. 285.

818. *ἐπ' ἀναδίπλαζε* G. Dindorfio placet *ἐπανδίπλαζε*.

819. Hic versus ab alia manu scriptus in M.

εἰ θέλεις G. *ἢ θέλῃς* Vit. in quo *ς* a correctore est. *ἢ θέλεις* Ox. Bess. Ald.

820. *μέντοι* Vit. et alii nonnulli.

821. *πλάνης*, superscripto *γρ. τύχης*, Lips. *τύχης* Ven. 3. Par. H. K. L.

823. *αἰτούμεθα* Vit. Lips. aliique et Ald. Ad *που* in Vit. superscriptum *τι*.

Consentiunt libri in *ἥντιν'*, etsi id hic *ἣν* dicendum erat. Non invitus acciperem, si liber aliquis praeberet *ἣν πρὶν ᾐτούμεσθα*, quemadmodum supra v. 700. *τὴν πρίν γε χρείαν* est dictum. Sed facillimum visum est *ἥνπερ* scribere. Sic v. 610. libri *ὃ* et *ὅτι*, ubi ex Etym. a Porsono *ὅπερ* restitutum est.

826. In *ἐκμεμόχθηκεν* litterae *εν* a sec. manu in M. *ἐκμόχθηκε* Vit. *ἐμμεμόχθηκε* G. Ceteri *ἐκμεμόχθηκε*.

829. *εἰμὶ* Lips.

830. Libri *δάπεδα*. Porsonus ad Euripidis Or. 324. aut produci primam syllabam aut scribendum esse *γάπεδα* animadvertit, allatis his Stephani Byzantii in *γῆ*, *λέγεται καὶ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ ᾱ φασὶ δωρίζοντες*. Addidit Blomfieldius scholiastam ad Il. IV. 2. *δάπεδον δὲ τὸ ὁμαλὸν χωρίον· γήπεδα δὲ τὰ ἐν ταῖς πόλεσι προκείμενα ταῖς οἰκίαις οἷον κηπίδια· οἰκόπεδα δὲ οἰκιῶν κατεριφεισῶν ἐδάφη*, et Eustathium p. 436, 41. *γήπεδον μέντοι τὸ ἐν πόλει προκείμενον οἰκίαις οἷον κηπίδιον*, et scholiastam Oppiani ad Hal. I. 54. *ἐκ τοῦ γῆ καὶ πέδον γήπεδον, τὸ τῆς οἰκίας πεδίον. οἰκήπεδον δὲ τὸ τῆς καταβληθείσης οἰκίας πεδίον, ἐρειποτόπιον λεγόμενον*. Tum Lycophronem v. 617.

τοῦ τειχοποιοῦ γαπέδων ἀμειβέως,

ubi libri confirmarunt hanc scripturam, restituendam Aeschylo etiam Choeph. v. 786.

831. *αιπυνω τ'* a pr. manu M. ex quo sec. manus *αἰπύνωτόν τ'* fecit. *αἰπύνωτον δ'* Vit.

832. Libri *θῶκος*. Correxit Brunckius.

τ' omittit Vit. sed a glossatore τὲ superscriptum. *Θεσπρώτου* Lips.

Strabo VII. p. 328. *Δωδώνη τοίνυν τὸ μὲν παλαιὸν ὑπὸ Θεσπρωτοῖς ἦν καὶ τὸ ὄρος ὁ Τόμαρος ἢ Τμάρος, ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται, ὑφ' ᾧ κεῖται τὸ ἱερόν· καὶ οἱ τραγικοὶ δὲ καὶ Πίνδαρος Θεσπρωτίδα εἰρήκασι τὴν Δωδώνην· ὕστερον δὲ ὑπὸ Μολοττοῖς ἐλέγετο.* Aeschylum spectasse videtur et Euripidem Phoen. v. 989.

ΚΡ. Θεσπρωτὸν οὖδας. Μ. σεμνὰ Δωδώνης βάθρα;

834. *ἀφ' ὧν* G. In *σὺ* posteriorem litteram, in *αἰνικτηρίως* tres primas a rec. manu refectas habet M.

835. *προσηγορήθης* Par. B. H. N. Ven. 3. quod Blomfieldio paullo vetustius visum est. At potestate differt. Nam *προςηγορεῖν* est *blande alloqui, salutare, consolari.* Apud Sophoclem El. 1470. Orestes, velatum interfectae Clytaemnestrae corpus afferens Aegistho,

οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν,
τὸ ταῦθ' ὁρᾶν τε καὶ προςηγορεῖν φίλως.

Conf. Eur. Phoen. 996. *Προςαγορεύειν*, cuius perrarus apud tragicos usus est, invenitur apud Aeschylum Choeph. 938.

δάμαρ κλεινὴ Lips. sed supra *δάμαρ* iterum *κλεινὴ* scriptum.

836. E Turnebi editione manavit *μέλλουσ' ἔσεσθ', εἰ τῶνδε προςσαίνει σέ τι.* Omisso *εἰ* scriptum est *ἔσεσθαι τῶνδε* in M. G. Vit. Cantabr. 2. Par. B. D. H. K. L. N. Ven. 2. 3. Vindobonensibus omnibus et in Ald. Rob. *ἔσησθαι τῶνδε* Ox. Deinde *προσαίνει δέ τι* M. G. Vit. Lips. Par. E. Ven. 3. *προσαίνεις ἔτι* Colb. 1. Scholiastae quoque *εἰ* ignorant, qui haec verba, *τῶνδε προςσαίνει σέ τι,* volunt *διὰ μέσου* dicta esse. Interpretantur autem duobus modis, utroque ironia vacuo, uno quo *προςσαίνει* pro *θέλγει, ἡδύνει* dictum accipiatur, altero tali, *εἰς μνήμην ἔρχεται καὶ εὐφραίνει σε διὰ τὸ εἶναι ἀληθῶς δάμαρτα Διός*, et *ὑπομιμνήσκει καὶ εὐφραίνει σε.* Similiter apud Hesychium legitur *προσαίνουσί με, προςβάλλουσι, προςέρχονται,* quod pertinet ad *προςσαίνουσί με* in Eur. Hipp. 863. Hoc sensu si Aeschylus verbo isto usus esset, excidisse versum oporteret, quo haec pro apodosi praecedentium essent, verbi caussa *τῶνδε προςσαίνει σέ τι κλύουσαν ὀρθῶς οὐδὲν ἐξῃκασμένον;* quemadmodum locutus est in Agam. v. 1203. Interrogandi signum post *σέ τι* habet Cantabr. 1. Blomfieldius ex Arund. Cantabr. 1. Par. C. E. *ἔσεσθαι· τῶν δὲ* divisim scripsit, pathetice sumenda putans haec verba, quae sic est interpretatus, *quin et hisce oraculis gratum aliquod tibi inerat.* At neque significare hoc possunt ista verba, et quod *πάθος* dicit mala potius inconcinnitas eaque languidissimae sententiae est, nec melior machina quam si cum interrogatione dicatur *τῶνδε προςσαίνει σέ τι;* cuiusmodi interrogatio si mediae orationi insereretur, habere deberet particulam interrogativam, ut *μῶν σε προςσαίνει τάδε;* Non puto dubitari posse quin *εἰ* necessarium esse recte perspexerit, quicumque fuit, qui *ἔσεσθ', εἰ τῶνδε* scripsit. Sed hoc

tamen propter elisam diphthongum non videtur ferri posse. Non malam, sed audaciorem medicinam adhibuit Cantabrigiensis in Diarii classici fasc. V. p. 78. *μέλλουσ' ἔσεσθαι, τῶνδέ γ' εἰ σαίνει σέ τι.* Mihi aliquando emendandum videbatur, mutatione perparva,

ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως
προςηγορεύθης, εἰ Διὸς κλεινὴ δάμαρ
μέλλουσ' ἔσεσθαι τῶνδε προςσαίνει σέ τι.

Sed abhorret id tamen a simplicitate dictionis Aeschyleae. Quare satius visum est propagatam a Turnebo lectionem ita servare ut plene scriberetur *ἔσεσθαι* cum eoque per crasin coalesceret *εἰ.* Saepissime enim librarii voculas, quae crasi non animadversa viderentur versum corrumpere, omittendas esse existimarunt. V. ad Eur. Iph. Taur. v. 667.

837. *οἰστρήσασα* ab *οἰστρᾶν* dictum. V. ad Eur. Iph. Aul. 77.

838. *ἦξας* Vit. et fortasse a pr. manu M. qui *ἧξας* a sec. manu habet.

839. *παλιπλάκτοισι* a pr. manu M. *παλιμπλάκτοισι* idem a sec. manu et G. Vit. Par. D. *παλιπλάγκτοισι* Ven. 3. *πολυπλάκτοισι* Lips. *πολυπλάγκτοισι* Arund. Cantabr. 1. Par. K. Vindobonenses et Rob.

χειμάζει pro vulgato *χειμάζῃ* Par. E.

841. *κεκλήσεται* Vit. Lips. et ceteri plerique. *κληθήσεται* M. G. Bess. edd. vett. idemque superscriptum est in Par. B. et habet Tzetzes ad Lycophr. 630. ubi hunc versum cum praecedente affert. Ionium mare ab Inachi filia appellatum esse Aeschylo auctore praeter Tzetzam tradunt Stephanus Byz. in *Ἰόνιον πέλαγος*, Etym. M. p. 473, 16. Eustathius ad Dionysii v. 92. scholiastes Euripidis ad Phoen. v. 211. ed. Matth. qui sic scribit, *οἱ δέ φασιν Αἰσχύλῳ αὐτὸν ἕπεσθαι οἰομένῳ πάντα πόντον Ἰόνιον λέγεσθαι ὃν ἀλωμένη περιῆλθεν ἡ Ἰώ.* Eandem nominis originem non memorato Aeschylo alii multi prodiderunt, ut Apollodorus II. 1, 3. scholiastes Pindari ad Pyth. III. 120. Apollonii Rhodii ad IV. 308. Euripidis ad Hipp. 727. Eustathius ad Dionysii v. 389. Hyginus fab. 145.

842. *πᾶσι* Vit. Lips. edd. vett. Post hunc versum in G. tamquam alius versus legitur *ἰόνιος ἀπὸ σοῦ μνημονεύματα τῆς σῆς πλάνης.*

843. *σημεῖασι τάδ'* G. *ἔστι* M.

846. *ἐς ταὐτὸ* ante correctionem Vit.

847. *ἔστιν* M. *ἔστι* G. Vit. Lips. edd. ante Vict.

Afferunt hunc versum scholiastes Ambrosianus ad Od. IV. 563. VI. 204. Eustathius p. 1386, 12. 1509, 35. 1559, 60. quorum locorum in postremo *ἔστι τις πόλις*, in ceteris *ἔστι πόλις* legitur.

848. Hic versus in Colb. 1. post sequentem positus est. In Vit. totus ita legitur, *νεῖλον πρὸς αὐτῷ χώματι.* Inter versus adnotatum *καὶ πρὸς ἀναχωματισμῷ, ἤγουν ταῖς ὄχθαις*, et deinde in fine versus *τῷ στόματι.* Lips. *πρὸς αὐτόματι καὶ προσχώματι.*

849. *ταῦτα* pro *ἐνταῦθα*, superscripto ad ultimam syllabam *η*, Lips. *τίθεισιν*, superscripto a sec. manu *η*, M.

851. Libri ἐπαφῶν, nisi quod M. a sec. manu gravem accentum habet.

ἀταρβεῖ scholia explicant ἀφοβοποιῷ, similiterque Blomfieldius *nullum metum incutiente, placido,* comparans Moschi versus II. 50.

ἐν δ' ἦν Ζεὺς Κρονίδης, ἐπαφώμενος ἠρέμα χερσὶν
πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ
ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.

Non credam isto significatu hoc vocabulum dictum esse, qui ne aptus quidem hic est, quum non sit quare metuendam sibi manum eius a quo amatur putet Io: sed est epitheton ornans, potentiam Iovis significandi caussa positum.

θιγὼν M. Rob. Ceteri θίγων.

852. Omnes libri γεννημάτων, nisi quod M. a pr. manu et Lips. γενημάτων. Miror Valckenario placuisse quod ad Phoen. 639. refert Scaligerum ex Peyraredi coniectura in libri sui margine adscripsisse, θιγημάτων. Nam quod affert ex Hesychio, θιγημάτων, μιασμάτων, id alio spectare apertum est, et ne scriptum quidem sic est apud Hesychium, sed, uti debebat, θιγμάτων. Tanta tamen fuit auctoritas Valckenarii, ut huic probatum verbum analogiae contrarium reciperent Brunckius et Schützius. Nihil prodesse puto tali coniecturae defendendae hoc scholion codicis Vit. ἐνταῦθα ὁ Ζεὺς πάλιν ποιήσει ἄνθρωπον, ἀφόβῳ χειρὶ ἐφαψάμενός σου· τέξεις δὲ καὶ παῖδα Ἔπαφον ὀνομαζόμενον, ἐπώνυμον τῆς ἐπαφήσεως τῆς Διός. Sensum enim eo scholio, non verba singula reddi alia scholia ostendunt. At, inquiunt Valckenarius et Brunckius, absurdum est γεννημάτων. Fateor ita videri posse, quum non praecedat quo referatur hoc vocabulum: quod recte se haberet, si ἔγκυον pro ἔμφρονα dixisset. At non multo minus absurdum esset, si ferri posset, θιγημάτων. Nam si sanam mentem contactu suo restituit virgini, quis inde colligat etiam gravidam eo contactu factam esse? Inde mihi olim nata est suspicio, in quam postea vidi etiam Elmsleium incidisse, deesse hic versum post ἔμφρονα, praesertim quum μόνον, si ad τίθησιν ἔμφρονα referatur, plane sit inutile, quia mentis compotem Iuppiter etiam nutu et sola voluntate sua reddere poterat. Nam alia minus probabilis est Elmsleii coniectura, haec verba, ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον, ex adnotatione in textum venisse: quae verba neque interpretem produnt, et ad intelligentiam rei sunt necessaria. Itaque omissi versus signa ante hunc versum posui. Recte enim iam omnia procedent, si tale quid scriptum fuisse statuamus, παύσας τε μόχθων τῶνδε φιτύει γόνον. Vereor enim ne nimiae negligentiae reum faciat Aeschylum, qui quasi res nota fuerit omnibus omisisse eum credat mentionem graviditatis afferatque contraria ratione non dissimiles versus ex Supplicibus 298—300.

ΧΟ. καὶ Ζεύς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φιτύει γόνον.
ΒΑ. τίς οὖν ὁ Δῖος πόρτις εὔχεται βοός;

ΧΟ. Ἔπαφος, ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος·
quod ut illic ῥύσια dicuntur, etsi nihil praecessit quo id vocabulum referatur, sic hic dictum sit γεννημάτων. At multo tamen facilius ex eo, quod potitus virgine Iuppiter tangendo ex ea prolem genuit, servatam esse, quam genuisse eum prolem ex eo, quod mentis compotem reddiderit, potest intelligi.

853. τέξει κελαινὸν ἔπαφ' Lips.

855. γένα G. πεντηκοντάπαις G. Colb. 2. Cantabr. 1. Ven. 3. Bess. Ald. Turn. Ceteri πεντηκοντόπαις, ut Eustathius p. 37, 32. Atticam formam Blomfieldius recepit.

857. θηλυσπόρος M. θηλύπορος Lips. θηλύσπορον G. Ald.

858. ἐπτωημένοι G. ἐπτούμενοι Lips.

859. Suppl. 210.

ἐν ἁγνῷ δ' ἑσμὸς ὡς πελειάδων
ἵζεσθε κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ,
ἐχθρῶς ὅμαιμον καταμιαινόντων γένος.

860. θηρεύοντες Vit. Colb. 1.

861. φθόνων Lips. Par. E.

864. δαμέντα Cantabr. 1.

Vulgo hi versus sic scripti leguntur,

φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός·
Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνῳ
Ἄρει δαμέντων νυκτιφρουρήτῳ θράσει.

Quae quum intellectum esset non admittere aptam explicationem, Brunckius temere scripsit φθόνον δὲ σώμαθ' ὧν ἕξει θεός, Πελασγία δεδέξεται θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων. Heynius ad Apollodorum p. 273. (108. ed. sec.) aut σώματα de puellis, quarum fructum deus maritis invideat, dici, et deinde δαμέντας legi debere, aut procorum corpora fato subducenda significari censebat. Siebelis in diatriba de Aeschyli Persis p. 118. nihil mutandum ratus sic vertit, *Aegypti filii Danaidum venabuntur nuptias, sed illarum deus invidebit corpora* (*non committet ut iis potiantur*), *ipsorum vero* (*Aegypti filiorum*) *a feminis caesorum corpora terra teget Pelasgica.* Horum quidem nihil admitti posse apertum est. Blomfieldius δαμέντας edidit, Boissonadius δαμέντα, hanc Medicei libri scripturam esse falso dicens (habet enim ille quoque liber δαμέντων) deumque putans ob caesa corpora invidiam facere dici. Ne haec quidem habent quo cuiquam possint probanda videri. Illud vero mirere, quod qui δαμέντας vel δαμέντα scripserunt, non δέξεται mutarunt in δέρξεται, quo sententiam saltem aptam effecissent. Verba qui explicari satis ducit, acquiescere poterit in Wellaueri sententia, qui nihil mutans ad δέξεται intelligendum putabat αὐτάς ex praegresso σωμάτων, et δαμέντων genitivum absolutum esse volebat, hoc sensu, *deus ipsis corpora puellarum invidebit, easque Pelasgia excipiet, interfectis illis ferro muliebri.* Et illud quidem non potest dubium esse, φθόνον σωμάτων

ἕξει θεός de virginum dictum esse corporibus, quorum potiri non permissurus sit deus Aegypti filiis: nec minus certum est *Πελασγία δὲ δέξεται* ad Danaides referri: absurdum est enim de corporibus Aegyptiadum receptis sepultisque cogitare, nec quidquam perversius quam *δαμέντας*, Pauwii inventum, aut *δαμέντα* inferri potuit. Sed *δαμέντων* si tum additum est genitivo absoluto, perobscura est ista brevitas orationis, omissa utraque et virginum et sponsorum nominatione. Quo efficitur ut vix dubitari possit quin aliquid exciderit ante *θηλυκτόνῳ*. Credibile est huiusmodi quid dictum fuisse, *Πελασγία δὲ δέξεται τὸν ἐγγενῆ στόλον γυναικῶν, νυμφίων θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων νυκτιφρουρήτῳ θράσει*. Similem in mediis versibus omissionem supra ad v. 753. ex Vit. adnotavimus.

867. *ἐς ἔχθρους* M. (si recte ex M. adnotatum) Vit. aliique et Rob. *ἐπ᾽ ἐχθροὺς* G. Lips. Ald. Turn. adscriptumque in Par. B. Blomfieldius quum praelaturum fortasse aliquem *ἐς* putavit, quia melius intrare amor quam contra ire diceretur, non cogitavit id hic non esse melius, ubi illud ipsum contra ire necessario est intelligendum: de quo significatu *ἐπί* praepositionis citavit Valckenarium ad Phoen. 79. *Εἰς* quum pro *ἐπί* dici putatur, ut in Euripidis Or. 1010. *τὰ πανύστατα δ᾽ εἰς ἐμὲ καὶ γενέταν ἐμὸν ἦλυθε*, vis praepositionis est ea, ut pervenire aliquid aliquo, non ut tendere ad perveniendum, quod est in *ἐπί*, significetur. Hic etsi utrumvis dici potuit, aptius tamen videtur *ἐπί*, praesertim quum de connubio olim Iovi periculoso sit accipiendum.

868. *ἵμερον* Lips.

869. *ἀπαμβλυνθήσεται* Par. D. E. Ald. Turn. *ἀπαμβλυθήσεται* M. Lips. Cantabr. 1. 2. Par. B. Bess. *ἀπαμβληθήσεται* G. *ἐπαμβλυνθήσεται* Vit. *ἐπαμβληθήσεται* Rob. et adscriptum in Par. B.

870. *γνώμην. δυοῖν* (*δυεῖν* M.) *δὲ* M. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. C. E. F. N. *γνώμαιν δὲ δυοῖν* G. *γνώμαιν* (vel *γνωμαῖν*) *δυοῖν δὲ* Par. A. B. D. H. Rob. *γνώμων* (*γνωμῶν*· Turn.) *δυοῖν δὲ* Ald. Turn. *γνώμοιν δυοῖν*, omisso *δέ*, Vit.

θατέραν Par. A. C. et superscriptum in B.

872. *ἕξει* G. Ox. Bess. Ald.

873. Vulgo *μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ᾽ ἐπεξελθεῖν τορῶς*, et sic M. Vit. Lips. ceterique plerique codices et Ald. Turn. *δεῖ ταῦτ᾽ ἐξελθεῖν* Rob. *ταῦτα ἐξελθεῖν* Par. N. *ταῦτά τ᾽ ἐξελθεῖν* G. Mosc. 2. In *δεῖ* consentiunt libri praeter Ox. in quo *δὴ* est. Non est credibile sic haec sine coniunctione superioribus esse addita. Quare recipiendum duxi quod Schützius coniecit *δέ* pro *δεῖ*. Et confirmatur hoc glossa codicis G. *ὑπάρχει*, etsi hic quoque codex *δεῖ* habet. Neque *δεῖ* habuerunt scholiastae, qui in explicatione verborum adhibuerint *ἐστίν* et *εἴη ἄν*.

874. *ἐκ τῶνδε* Par. B. (sed hic adscripto *ἐκ τῆσδε*) Ox. Ven. 1. *καὶ τῶνδε* G.

875. *κλεινοῖς* M. Rob. Ceteri *κλεινός*. Quem poeta extollere hic

debebat Herculem, ut cuius memorandi caussa quae praecedunt omnia dixerat, eius significatione bene videbat mirifice commoveri audientium animos debere, si diceret *θρασύς, τόξοισι κλεινός,* prae quo misere languet *θρασὺς τόξοισι κλεινοῖς,* nec languore careret, si diceretur *θρασύς τις, τόξοισι κλεινός.*

ὅς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ M. G. Vit. Lips. edd. vett. Alii codices *ὅς τῶνδ' ἐκ πόνων ἐμὲ*, vel *ὅς ἐκ πόνων τῶνδέ με*, vel *ὅς ἐκ πόνων τῶν ἐμὲ*, vel *ὅς πόνων τῶν ἐμέ.*

876. *χρησμὸν* littera *η* a sec. manu M.

877. *ἐμὴ* Vit. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. K. Ven. 3. Bess. et ex corr. G. in quo prius *ἐμοὶ* fuerat. *οι* superscriptum in Colb. 2. *ἐμοὶ* M. Lips. aliique codices et edd. vett.

In fine versus libri omnes *θέμις*, praeter G. in quo est *θεῶν*, superscripto *θέμις* ut ex interpretatione. In Vit. ad *θέμις* adscripta interpretatio *ἡ γῆ.* Hae glossae, simulque *παλαιγενής* epitheton, quod ineptum esset si de Promethei matre diceretur, genuinam esse produnt codicis Guelferbytani scripturam, interpretes autem ex v. 211. seqq. quae esset illa deorum mater explicaturos in diversa discessisse, aliis Tellurem, aliis Themidem dici putantibus. Itaque hunc sum librum secutus.

878. *ὅπως δ' ἐχώπη* Lips. Codex Vit. habuerat *ὤπως δ' ἔχω. ποῖ,* cum hac glossa, *ὥτινι τρόπῳ ἔξω ποῦ*, quod *ποῦ* ab eadem manu in *πότε* mutatum, in textu autem correctum primum verbum in *ὅπως*, deinde ad *χω* supra apposita signa quibus fieret *χ' ὦ.*

δὲ pro *δεῖ* Lips. Alii nonnulli *δή.*

χρόνου G. Lips. aliique et Ald. Rob. Turn. *λόγου* M. Vit. Par. F. Hoc praetuli. Apte comparavit Stephanus Pers. 714.

πάντα γάρ, Δαρεῖ, ἀκούσει μῦθον ἐν βραχεῖ λόγῳ.

Quamquam ibi quoque pars librorum *χρόνῳ* habet.

879. *σὺ δ'* Vit. Colb. 1. Ceteri, opinor, omnes ut M. G. Lips. edd. vett. *σύ τ'*, aptius his leviter et segnius adiectis.

880. *ἐλελελελελεῦ* M. G. Lips. Turn. *ἐλελελελελελεῦ* septem syllabis Cantabr. 1. Quinque syllabis Ald. Sic etiam Rob. sed *ἰώ. ἰώ.* praemittens. *ἰώ, ἰώ, ἔλε, ἔλε, ἔλε, λε λεῦ* Par. E. Codex Vit. in quo quod praecedit *ἰὼ* nomen Io est, sic, *ἔλε λε λε ἔλε λελεῦ,* octo syllabis, quarum quinta et sexta minoribus litteris in vacuo spatio insertae. Hesychius *ἐλελεῦ, ἐπιφώνημα πολεμικόν. οἱ δέ, προαναφώνησις παιανισμοῦ. τίθησι δὲ αὐτὸ Αἰσχύλος ἐπὶ σχετλιασμοῦ ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ.* Emendavit Pauwius *ἐλελεῦ, ἐλελεῦ.*

881. *φρενοβλαβεῖς* G. Lips. Bess. aliique nonnulli.

882. *ἄρσις* G. Hesychius *ἄρδις, ἀκίς. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ.*

ἄπειρος G. Par. E. F. Dictum est *ἄπυρος* ut in Choeph. 487.

πέδαις δ' ἀχαλκεύτοις ἐθηρεύθης, πάτερ.

883. *καρδία* M. G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Par. E. Bess. Ceteri *κραδία.*

φρένα φόβῳ λακτίζει Vit. aliique nonnulli et Ald. φόβῳ λακτίζει φρένα Rob.

884. ὄμματ' ἐλίγδην Lips.

886. ἀκρατοῦς Vit. Lips. sed in Vit. ῆς superscriptum.

887. πταίουσ' Par. L. παύουσ' Par. K. παίουσιν G. παίουσ' etiam M. habere videtur. Hoc dicit, *perturbata dicta mea illiduntur* (h. e. luctantur) *diri fluctibus fati.*

888. στυγνοῖς Cantabr. 1. 2. Par. L. Vind. 1. 3. στυγνῆς προσκύμασι G. et a pr. manu M. in quo a sec. manu πρὸσ factum est. In G. adscriptae hae interpretationes, λυπηραῖς. ταραχαῖς. Lips. πρὸς κύμασινάτης, ad penultimam superscripto η.

889. Totam primam huius carminis stropham habet scholion haud dubie recentissimum ad primum epigramma Callimachi.

Nicephorus Gregoras Hist. Byz. VIII. 14. p. 383. ed. Bonn. ἦ σοφὸς ἦν ἄρ' ἐκεῖνος ὃς πρῶτος ἐν γνώμῃ τόδ' ἐβάστασε καὶ γλώσσῃ διεμυθολόγησεν, εἴτε Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἦν, εἴτε Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος, εἴτε καὶ ἄμφω, παρὰ θατέρου ἅτερος ἐκδεξάμενος, τό γ' ἑαυτὸν μακαρίζειν ἐκθύμως, ὅτι μὴ βάρβαρος, ἀλλ' Ἕλλην γεγένηται. Idem XXI. 5. p. 1025. ἀλλὰ γὰρ ἦ σοφὸς ἦν ἐκεῖνος ὃς πρῶτος ἐν γνώμῃ τόδ' ἐβάστασε καὶ γλώττῃ διεμυθολόγησε, τὸν μακρὸν ἅπαντα φύειν τ' ἄδηλα χρόνον καὶ τὰ φανέντα καλύπτειν· quae posteriora ex Sophoclis Aiace v. 646. sumpta sunt.

890. γνώμα, superscripto η, Lips. ἐβάσταζε Par. E. et e corr. Lips. in quo fuerat ἐβάσταξε. γλώσσῃ G. Ald. Rob. γλώσσα, superscripto η, Lips. γλῶσσα a pr. manu M. ex quo factum γλώσσᾳ.

891. διεμυθολόγησε Vit.

892. Eustathius p. 717, 4. et 758, 63. ὡς τὸ κηδεύειν καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ.

ἀριστεύοι Lips. ἀριστεύειν G. Bess. Ald.

893. πλούτου, superscripto ω, Vit.

894. γένα G.

895. ὄντα omittit G. χερνήταν, ultimae vocali superscripto, η Lips.

896. μήποτε μήποτέ μ' ὦ M. Vit. Rob. Turn. μήποτε μήποτ' ὦ G. Lips. aliique et Ald. μήποτέ μ' ὦ pauci codices.

897. Manifestum est post Μοῖραι excidisse quattuor syllabas. Non inepte coniiciat quis epitheto quo Sophocles usus est in Ant. v. 987. dixisse Aeschylum ὦ Μοῖραι μακραίωνες, quod hic ad futurum tempus esset referendum.

διὸς λεχέων Lips. aliique nonnulli. διὸς omittunt Vit. aliique nonnulli et Ald. Turn. λεχέων omittit Par. L.

899. πλαθείην M. Lips. Ox. πλασθείην G. Vit. aliique et edd. vett.

γαμετᾶ a pr. manu M. ex quo γαμέται a sec. manu factum. ἐν γαμετᾷ Lips. Ald. Rob. ἐν γαμέτᾳ G. Vit. Cantabr. 1. Par. C. D. E. Ven.

3. Turn. Delevit importunam praepositionem, quae a M. et, ut videtur, ab aliis abest, Canterus.

900. Vehementer falsus est Doederlinus, qui ad Sophoclis Oed. Col. 563. quod *ἀνήρ* aliquando de homine dicatur, ita explicandum putavit *ἀστεργάνορα*, ut Io Iovi nupsisse significaretur, tamquam mortalium nuptiis sibi non suffecturis. Placuit hoc Halmio in Lectionum Aeschylearum parte priore. At nec nupsit Io Iovi, nec potest *ἀστεργάνωρ* illo significatu dici. Domo pulsa Io insania agitata fugit machinis Iunonis. Itaque virginitas eius dicitur *non amans alicuius mariti*, i. e. expers connubii.

901. *εἰσορῶσ'* Lips. *Ἰὼ* ex correctione, quum prius *Ἰοῦς* scriptum fuisset, Vit.

γάμω (*γάμῳ* Rob. Turn.) *δαπτομέναν* M. Rob. Turn. et superscripto ultimae syllabae *η* Lips. *γάμω δαπτομένην* G. Vit. *γάμο* Par. E. *γάμων* Ven. 3. *με γάμῳ* Bess. Ald. *δαπανομένην* Colb. 1. Par. D. *δαπανωμέναν* Par. C. *δ' ἀπτομένην* Ald. Optime Schützius emendavit *μέγα δαπτομέναν.*

902. *δυσπλάγχνοις* M. Lips. aliique et Turn. *δυςσπλάγχνοις* G. Par. B. Ald. Rob. *δυσπλάγνων*, sed *οις* superscripto, Vit. *γρ. ἀσπλάγχνοις* Par. B. Veram scripturam *δυςπλάνοις* Turnebus attulit, haud dubie ex C. Sic etiam Ox. et Bigot.

ἀλατείαις M. Par. D. *ἀλατείαισι* Vit. aliique et Rob. *ἀλατείαισσι* G. *ἀλατίαισι* Lips. aliique pauci. *ἀλατίαισι* Ald. *ἀλατίαισιν* Turn. *ἀλατείσῃσι* Par. E.

πόνων omittunt Par. C. Turn. Similiter Io in Suppl. v. 546. dicitur *μαινομένα πόνοις ἀτίμοις ὀδύναις τε κεντροδαλήτισι θυιὰς Ἥρας.*

903. Libri *ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος*, nisi quod *ὁ* omittunt Lips. Par. E. Vind. 2. 4.

904—906. *οὐ δέδια· μηδὲ κρεισσόνων* M. Turn. *οὐδέδια μηδὲ κρεισσόνων*, deleto rursus quod explicandi caussa superscriptum erat *δέδια*, Vit. *οὐδὲδια μὴ δὲ κρ.* G. Ald. *οὐδὲ διὰ μὴ δὲ κρ.* Rob. *οὐδὲδία μὴ δε κρ.* Lips. *οὐδὲ διατομὴ δὲ κρ.* Par. E. *οὐδέ τι διακρεισσόνων* et in margine *μηδέτι* Ven. 2.

θεῶν omittit Par. D.

ἔρως ἄφυκτον ὄμμα libri, nisi quod Par. E. *ἄφικτον* habet. Tum *προσδάρκοι με* M. *προσδέρκοι με* G. Vit. Lips. et sic, addito *με*, puto habere etiam Cantabr. 1. 2. Colb. 1. 2. Par. C. Ven. 2. 3. Vind. 1. 3. ex quibus *προσδέρκοι* adnotatum est. *προσδέρκει* Par. F. *προσδράμοι* Par. E. Vind. 2. 4. hi quoque, puto, non sine pronomine. *προσδράκῃ με* Rob. *προσδέρκοισθε* sine *με* Ox. Ven. 1. Bess. Ald. *προσδέρκοιτο με* Turn. et quae secutae sunt editiones. Scholiastes Theocriti ad XV. 94. *ὅμοιον δ' ἐστὶ τῷ παρ' Αἰσχύλῳ "μὴ δὲ κρεισσόνων θεῶν ἔρως ἄφυκτον ὄμμα προςδέρκοι με."*

Non epodum haec, sed antistrophica esse vidit Elmsleius, sed male ei cessit emendatio, quum sic scribendam stropham putavit,

ἐμοὶ διότι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος, ἄφοβος,
οὐδὲ δέδια· μηδὲ κρείσσων
θεῶν ἔρως ἄφυκτον ὄμμ'
. . . . προσδράκοι με.

Nam ut mittam alienum prorsus a tragoedia διότι, etiam sententia laborat. Qui enim sciant Oceanides par sibi connubium fore? et, si sciunt, cur optant ne qui maiorum deorum amore earum incendatur? Rectius sensui prospexerant Pauwius, Heathius, Arnaldus, Giacomellus, qui ὅτι in ὅτε mutari volebant. Multi anni sunt, quum in scholis meis scribendum esse censebam

ἐμοὶ δέ γ' ὅτε μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος,
ἄφοβος, οὐδὲ δέδια, μηδ' ἄφυκτον
κρεισσόνων θεῶν ἔρως
ὄμμα με προσδρακείη.

Quorum postrema commemoravit Reisigius in comm. crit. ad Oed. Col. v. 1080. p. 333. Sed hodie haec non probo, primum propter προσδρακείη, quo passivo aoristo etsi Pindarus usus est, non tamen usi esse videntur tragici; tum propter collocationem verborum non iustam, quia ἄφυκτον non praemitti, sed postponi conveniebat; tum denique etiam propter scholiastae adnotationem, qui scribit εἶτα παρακατιών, ἑφερμηνεύων τί ἔρως, φησὶν ὅτι ὄμμα φημὶ θεῶν ἄφυκτον, licet ille male ὄμμα ἄφυκτον, qui accusativi sunt, pro nominativis per appositionem ad ἔρως additis habuit. Quae quum ita sint, finem strophae sic a poeta scriptum credo,

μηδέ τού με
κρεισσόνων θεῶν ἔρως
προσδράκοι ὄμμ' ἄφυκτον.

Legitur προσδρακεῖν in Eum. v. 168. Quae Blomfieldius attulit, ut κρείσσονας deos appellari ostenderet, non magis ad rem pertinent quam Schaeferi iudicium in Melet. crit. p. 31. Aeschyli verbis eadem caussa abutentis. Hic enim non deos potentiores hominibus, sed maiorum gentium potiores inferioris ordinis diis intelligendos esse ipsa luce clarius est.

907. ἄπορα M. G. Vit. Lips. Ald. Turn. εἰς ἄπορα multi codices et Rob.

908. οὐδ' ἔτις ἂν γένοιμ' ἄν, sed ad ἔτις superscripto χω, Vit. γενοίμην G. Lips. Ald.

910. ὅπα superscripto ου Vit. et legitur ὅπου in Par. E. Vind. 2. 4.

911. αὐθάδης φρενῶν M. a pr. manu (recentior δη et ρο supra adscripsit) et Vit. Par. B. Mosc. 1. Ald. et ante correctionem G. αὐθάδη φρενῶν Cantabr. 2. superscripto φρονῶν, et Turn. αὐθάδη φρονῶν Lips. Par. C. E. F. Ven. 3. et e correctione G. γρ. αὐθάδη φρονῶν Par. B. Id Porsonus aliique tenuerunt: sed aperte praestat αὐθάδης φρενῶν.

912. ταπενὸς οἷον Lips. ταπεινός. γὰρ οἷον Vit. quod γὰρ ortum videtur ex male intellecto τ. Nam Rob. pro ceterorum librorum scriptura, quae est οἷον, habet τοῖον. In οἷον ultimam litteram a rec. manu habet M. Prima fortasse scripserat οἷος.

914. θρόνων ἄϊστον M. Rob. θρόνων τ' ἀΐστων, sed a pr. manu mutatum in ἄϊστον, Vit.

πατρός τ' ἀρὰ (ἄρα Ald.) M. G. Lips. Ox. Par. E. L. Ven. 1. 2. Bess. Vindobonenses et Ald. πατρὸς ἀρὰ Vit. Rob. πατρὸς δ' ἀρὰ alii, ut videtur, codices et Turn. ac reliquae edd.

915. Κρόνου omittit Lips. τότ' ultima littera a rec. manu M. in quo prius fuisse videtur τόδ', ut est in Cantabr. 2. πότ' Par. C.

916. ἐκπίτνων Vit. Colb. 2. et a pr. manu M. ἐκπιτνῶν M. a rec. manu et ceteri.

δηναιὸν, superscripto a rec. manu ων, M.

917. τοιόνδε, superscripto a rec. manu ῶ, M.

919. ἐγὼ δὲ τάδ' οἶδα Vit.

920. καθῆστο Ven. 3. et e correctione, quum prius fuisset καθήστω, Vit. sed in scholio Vit. καθήσθω legitur. καθείσθω Lips. Ald. Rob. καθέσθω Par. E.

Pro κτύποις scholiastes τόποις. In M. super πεδαρσίοις adscripta a rec. manu glossa ὑψηλοῖς τόποις.

921. πιστως, superscripto a sec. manu ό, M. Apud scholiastam etiam πυστός invenitur.

τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πύρπνουν β. M. τινάσσων ταῖν χεροῖν πυρπνόον β. G. τινάσων (τινάσσων Turn.) τ' ἐν χεροῖν πυρπνόον β. Ald. Turn. τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πυρίπνουν β. Rob. et Lips. in quo prius ἐν χερσὶν fuerat. τινάσσων τ' ἐν χερσὶ πυρίπνουν β. Vit. ἐν χερσὶ πυρίπνουν Par. D. ἐν χερὶ πυρίπνουν Par. A. χερσὶ Arund. χερσὶν Colb. 1. Cantabr. 1. χειρὶ Colb. 2. πυρπνοῦν Par. B. πυρίπνουν Vind. 2. 4. πύρπνοον Vind. 1. 3. nisi scriptum est πυρπνόον, ut in Bess. πυρὶ πνο Par. E. Porsonus ad Eur. Hec. v. 1117. hoc versu utens scripsit τινάσσων χειρὶ πυρπνόον βέλος, recte, ut videtur, quum formam non contractam praetulerint tragici, de qua re dixit Blomfieldius, pravo ille accentu scribens πύρπνοον.

922. οὐ γὰρ αὐτῷ Lips.

τὸ μὴ οὐ M. Ald. Rob. Turn. μὴ οὖν affertur ex Par. E. Omittunt οὐ, quod in Vit. in principio sequentis versus additum est Lips. Arund. Cantabr. 1. Colb. 2. Mosc. 1. Par. L. N. Ven. 2. Vind. 1. 3. Si omittitur, *ne* significatur; si additur, *quo minus*: quorum prius rem certo eventuram indicat. Quare μή sine οὐ rectius dicitur in iis rebus, quae iam comprobatae sunt eventu, ut in Agam. v. 1128. ἄχος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσαν, τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥςπερ οὖν ἔχει παθεῖν. Itaque hoc loco aptius videtur μὴ οὐ, praesertim quum vitaverit malum illud Iuppiter.

924. παρασκευάζεται νῦν G. Mosc. 2. Bess. Ald. Rob.

925. ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ M. sed spiritu utriusque pronominis a sec. manu addito, et G. ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ Vit. Lips. Cantabr. 1. Ald. αὐτὸς ἐπ' αὐτῷ Rob. αὐτὸς ἑαυτῷ Mosc. 1. et fortasse Par. K. ex quo ἑαυτῷ affertur.

926. κεραυνῶν ante correctionem Lips.

κρεῖσσον Lips. et ante rec. manus correctionem M.

εὑρήσοι, littera υ a sec. manu, M. idemque superscriptum in Colb. 2.

927. βροτῆς Lips. Cantabr. 1. Ceteri omnes βροντῆς, quod Blomfieldius temere in βροντὰς mutavit, non cogitans verba comparationem significantia sic ut nomina comparativa construi. Vide Heindorfium ad Plat. Gorg. §. 68. p. 97. Pro vulgato βροντῆς θ' Vit. βροντῆς δ'.

ὑπερβάλοντα Cantabr. 1. et ante sec. manus correctionem M.

928. Non aptum est, quod Elmsleium coniecisse Blomfieldius dicit, θαλασσίαν δέ. τιναχτειρα sine accentu Lips.

929. αἰχμήτην pro αἰχμὴν τὴν G. αἰχμὴν τοῦ Rob. ποσεδῶνος Lips.

930. κακῶν M. ante recentioris manus correctionem et Cantabr. 1. 2. Par. K. Ven. 2. Vind. 1. 3. γρ. κακῶν Par. B.

931. ὅσσον M. Rob.

932. σύθην a pr. manu M. Recentior δ et gravem η litterae accentum superscripsit. σὺ θὴν G. Vit. Lips. edd. et fortasse reliqui libri omnes. Correxit accentum Dindorfius: nam grammatici θην encliticis adnumerant.

ταῦτ' ἐπιγλωσσᾶι, sed ι in ἐπι a recentiore manu, M. ταῦθ' ἐπογλωσσᾶ G. Patet librarium ὑπογλωσσᾷ scribere voluisse. ταῦτ' ἐπιγλῶσσα Lips.

934. δεσπόζειν Vit. Vind. 2.

ζηνός τινα; M. a sec. manu, prius ζηνὸς τινὰ fuerat. ζηνὸς τινὰ Par. B. et adnotatum in Mosc. 1. ζηνὸς τίνα Vit. ζηνὸς τίνα; Rob. διὸς τινὰ G. Arund. Mosc. 2. Vind. 2. 4. διός τινα Par. E. διὸς τινα; Ald. τινὰ διὸς Lips. Mosc. 1. Ven. 2. Vind. 1. 3. et adnotatum in Par. B.

935. καὶ τῶνδέ γ' ἕξει M. sed prius ἐξεισ fuerat. καὶ τῶνδε δ' ἕξει Rob. καὶ τῶνδ' ἕξει codices nonnulli.

936. πῶς οὐχὶ M. G. Vit. edd. vett. πῶς δ' οὐχὶ Lips. Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Vind. 2. 3. 4. quos recte secuti sunt Blomfieldius aliique.

ἐκρίπτων G. Vit. Lips. ἐκρίπτεις Par. D. Parum elegans Elmsleii coniectura est ad Med. 1371. τοιάδε ῥίπτων ἔπη.

937. τί δαὶ M. τίνα δ' ἂν Par. F.

938. ἂν omittunt Vit. Colb. 2. αὖ pro eo habent G. Mosc. 2.

τοῦδ' ἀλγίω Vit. Colb. 1. Elmsleius coniiciebat τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω, similibus quibusdam exemplis adductus: item Wellauerus. At etiam γε recte se habet.

939. ὅδ' αὖ G. ὅδ' οὖν M. (hic quidem accentu in ὅδ' a rec.

manu addito) Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. ὧδ' οὖν Vict. Steph. Cant. Blomfieldius Elmsleii monitu ὁ δ' οὖν. Et videtur id iam Turnebus voluisse in cuius editione est Ο δ' οὖν. Sed accentu notandum ὅ.

940. Huius locutionis, προςκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν, exempla attulit Dorvillius ad Charit. p. 332. sive 401. ed. Lips. De Adrastea copiose dixit Hermias ad Platonis Phaedrum p. 148.

941. θῶπτε Turn. et a pr. manu M. sed τ deletum et a sec. manu supra adscriptum θώπευε, quod habent G. Lips. aliique et Ald. θώπτε Rob. θῶπε Vit.

Quod dicit τὸν κρατοῦντ' ἀεί, intelligendus is cui quoque tempore regnare contigit. V. Monckium ad Eur. Alc. 716.

942. μέλλει G. Vit.

943. τόνδε omittit Lips.

944. δηρὸν Cantabr. 1. Par. N.

945. γὰρ omittit Lips.

947. ἀγγελεῖν, sed adscripta interpretatione δηλώσων, G.

ἐλήλυθεν M. Ceteri ἐλήλυθε.

948. Libri τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον, nisi quod Vind. 3. τοῦ διὸς ὑπέρπικρον, Par. C. autem ὑπερπικρῶς. Apte Blomfieldius αἰνόθεν αἰνῶς ex Il. VI. 97. commemoravit.

949. ἐξαμαρτώντ' G. et, ut videtur, a pr. manu M. ἐξαμαρτῶνθ', sic, sed ῶ in ό mutato, Vit.

τὸν ἔφη μέροις Ald. Ceterae edd. cum Lips. varia lectione in Par. B. et aliis, ut videtur codicibus multis τὸν ἐφημέροις: sed in Lips. tenui linea traiecta deletus articulus. ἐφημέροις sine articulo G. Arund. Mosc. 1. Vindobonenses: sed in G. ante hanc vocem spatium duarum fere syllabarum, eraso quod scriptum fuerat. τὸν ἀνθρώποις Mosc. 2. ut τοῖς ἀνθρώποις a sec. manu adscriptum est in M. ἐν ἡμέροις Par. C. τὸν ἡμέροις M. (non τὸν ἡμέρους) Vit. Par. B. H. quam scripturam commemorant scholia. Blomfieldius eiecto articulo edidit ἐφημέροις, ut sensus esset *qui contra deos peccasti beneficia mortalibus praestando.* At hoc languet, alienumque est a tota loci conformatione, nec, si ita scripsisset poeta, addidisset τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω, sed dixisset καὶ τὸ πῦρ κλέψαντα. Porsonum Gaisfordius ad Heph. p. 243. narrat coniecisse κἀφημέροις, quod aeque languidum est. Ipsa huius loci ratio, diversitatesque scripturae, tum etiam scholiastae testimonium monent ut τὸν ἡμέροις verum esse censeamus. Ne compositorum terminationes variare dicam, ut ἐφημέριος ἐφήμερος, ἐκτόπιος ἔκτοπος, ἐγχώριος ἔγχωρος, παννύχιος πάννυχος, eadem etiam simplicium ratio est, ut ἑσπέριος ἕσπερος.

950. πορῶντα Lips. Cantabr. 1.

951. Libri omnes πατὴρ ἄνωγέ σ'. Brunckius, pronomen non apto loco positum esse ratus πατήρ σ' ἄνωγεν edidit. Deleri pronomen voluit Elmsleius. Potuisse omitti quis neget? Sed si subtilius de tan-

tilla re quaerendum est, paullo fortior est oratio addito pronomine; si additur autem, rectius additur post *ἄνωγε* quam post *πατήρ*. Nam patrem quum nominat Iovem Mercurius, suum patrem dicit. Promethei pater si esset Iuppiter pro paternaque potestate iuberet, praeferendum esset *πατήρ σ' ἄνωγεν*. *κομποῖς*, sed superscripto ε, Lips.

Pro *γάμους* Cantabr. 1. *λόχους*, emendatius Rob. *λόγους*.

952. *πρὸς ὧν γ'* Cantabr. 2. Ceteri *πρὸς ὧν τ'*. In Medico *ὧν* a sec. manu scriptum est, ut quid prius scriptum fuerit dispici nequeat, *τ'* a prima. Elmsleii iussu inconsiderate delevit copulam Blomfieldius. Neque enim *ὧν* ad *γάμους* refertur, sed ad eum qui ex isto connubio natus regnum Iovi erepturus sit. Id monstrare possunt haec v. 999.

γνάμψει γάρ οὐδὲν τῶνδέ μ' ὥςτε καὶ φράσαι
πρὸς οὗ χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.

ἐκβληθῇ Lips. Vind. 2. 4. Rob. *ἐκβληθῆν* aut Faehsio teste *ἐκβληθῇ* Par. E. Vera lectio, *ἐκπίπτει*, est in ceteris.

954. *ἀλλ' αὐθέκαστα φράζε* M. a pr. manu, Arund. Cantabr. 2. Rob. *ἀλλ' αὖθ' ἕκαστα φραζε* M. a sec. manu, Vit. Lips. aliique. *αὖθ' ἕκαστ' ἔκφραζε* G. *ἀλλ' αὐθέκαστ' ἔκφραζε* Ald. *ἀλλ' αὖθ' ἕκαστ' ἔκφραζε* Turn.

μηδ ἐμοι, cum lituris post δ et super ι, ut *μηδ' ἐμοὶ* scriptum fuisse videatur antequam sec. manus hoc mutavit, M. *μὴ δ' ἐμοὶ* G. *μὴ δέ μοι* Lips. Ald. Rob. *μηδέ μοι* Vit. aliique et Turn. *διπλὰς* G. et e corr. Lips. in quo fuerat *διπλᾶς*.

955. *προμηθεῦς προβάλλης* Lips. *βάλλης προμηθεῦ* G.

957. *τε καὶ* Par. B. Turn. quod probabat Elmsleius. *πλέος* G.

958. *ὁ μῦθος ἐστὶν* M. G. *διὸς* pro *θεῶν* Rob.

959. *νέον νέος* Lips.

960. *ναίειν* accentu et ειν a sec. manu M.

Eustathius p. 503, 4. *οἱ δὲ νεώτεροι πάσας τὰς ἀκροπόλεις οὕτω καλοῦσιν, οἷ καὶ οὐδετέρως τὰ πέργαμά φασιν, ὡς καὶ Αἰσχύλος Προμηθεῖ. δῆλον δὲ ὡς ἡ Πέργαμος καὶ πόλις λέγεται.* Servius ad Aen. I. 95. ***propter Pergama, quae altissima fuerunt: ex quibus omnia alta aedificia pergama vocantur, sicut Aeschylus dicit.***

961. Vranum dicit et Saturnum. Recte monet Göttlingius ad Hes. Theog. 463. non de Ophione cogitasse Aeschylum.

962. *κοιρανοῦντ'* M. Vit. aliique. *τυραννοῦντ'* G. Lips. aliique et edd. vett.

963. *μήτοι* Lips. Ceteri *μήτι*. *δοκῶ σοι* G.

964. *ὑποπτήσειν* Lips. Cantabr. 1. 2. et ante sec. manus corr. M.

965. *πολλοῦ δὲ* M. Lips. Ox. Ald. et adnotatum in Par. B. *πολλῶ γε* Vit. Par. H.

966. *ἐγγόνει* Lips.

967. *πεύσῃ* libri.

ἀνιστορεῖς etiam M. habere videtur, ut habent Vit. Lips. aliique et

Rob. Codices nonnulli et Ald. ἂν ἱστορεῖς habent. ἂν ἱστορῇς G. Ven. 3. Turn.

968. αὐθαδίσμασι Vit.

969. ἐς τάδε Vit.

καθώροσας M. cum litura post ρ, et Rob. καθώρουσας Par. D. καθωρούσας Lips. Colb. 1. καθώρισας, cum glossa ἐπέβαλες, Vit. κατώροσας, superscripto ὅρμισας, Mosc. 1. κατώρουσας Par. C. (in quo μι superscriptum) F. Ven. 3. Vind. 3. κατόρουσας Par. L. καθώρμησας Par. E. καθώρμισας, quod etiam in scholiis commemoratur, G. Ald. Turn. rell. Idem pro glossa adscriptum in Ven. 2. κατήγαγες Arund. Colb. 2. Ven. 2. Nimia socordia in καθώρμισας acquieverunt editores. Vix enim credi potest, si hoc scripsisset poeta, tantam esse fluctuationem excitatam. Scripserat ille κατούρισας. Participium huius verbi sic interpretatur Hesychius, κατουρίσας, ἀθρόως πάντα κάλων καθεὶς καὶ μὴ διαμελλήσας. Quod Eustathius p. 1452, 47. dicit, ἐκεῖθεν καὶ οὐρίσαι τὸ ἀποκαταστῆναι εἰς οὔριον, ὥς φασιν οἱ παλαιοί, καὶ κατουρίζειν ῥῆμα τραγικῶς, id quo pertineat patet ex his p. 1282, 17. κατουρίζειν γε τὸ κατ' οὖρον πλέειν, ὡς τὸ "πόλιν κατ' ὀρθὸν οὔρισας," quae Sophoclis verba sunt Oed. R. v. 695. Sed de Aeschyli versu dubitationem eximent quae scholiastes scripsit ad illa in Trachiniis v. 828.

καὶ τάδ' ὀρθῶς
ἔμπεδα κατουρίζει·

τροπικῶς δὲ κατουρίζει, ὥςπερ οὐρίῳ πνεύματι προςορμίζει ἡμῖν κατ' ὀρθὸν ἀνυομένα.

972. Hic et duo qui sequuntur versus in libris omnibus continuantur Prometheo: quae ratio et per se frigida est et propter illa verba, οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών, quae, si praecedentes duo versus Promethei sunt, plane stolide ferocientis orationem praebent, non potest probari. Hinc apparet versus 972. 973. Mercurii esse, ironice Prometheo poenam pervicaciae exprobrantis. Ita deinde apte respondet Prometheus ferociae opponendam esse ferociam. Quomodo hi versus personis distribuendi essent vidit etiam Erfurdtius, ut ex litteris eius mense Februario a. 1812. ad me datis cognovi.

λατρεύσειν Lips.

973. φῆναι M. G. Vit. aliique et Ald. Turn. φυῆναί Vind. 2. 4. φῦναι Lips. Rob. Vict. edd. reliquae.

πιστὸν δ' a pr. manu, πιστόν γ' a recentiore manu M.

974. χρεὼν τάδε Lips.

975. πράγμασι M. Vit. Lips. ceterique plerique et Thomas M. p. 393, 3. et ex eo Favorinus in τρυφῶ. Id Brunckius restituit. πήμασι G. Bess. edd. vett. et adnotatum in Par. B.

976. χλιδόντας a pr. manu M.

977. καί σε δ' pravo accentu Victorius et Canterus. καὶ σέ δ'

emendate M. G. Vit. Lips. Rob. Turn. *καί σέ γ'* ex Elmsleii coniectura Blomfieldius. Obtemperarunt illi male considerato decreto Porsoni, qui in adnotatione ad Eur. Or. v. 614. *καὶ — δέ* particulas in tragicis ferre nolebat. Discessit a Porsono Schaeferus ad Longum p. 350. sed non reddita ratione. Seidlerus ad Eur. El. 1112. (1117.), qui versus Promethei versui simillimus est,

τρόποι τοιοῦτοι· καὶ σὺ δ' αὐθάδης ἔφυς,

καί etiam significare, *δέ* autem nectere sententias monuit. Scilicet *καὶ — γε* est *atque adeo*, et auget ante dicta, ut in Hecuba v. 1274. (1256. Pors.)

ἙΚ. οὐδὲν μέλει μοι, σοῦ γέ μοι δόντος δίκην.
ΠΟ. καὶ σήν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασσάνδραν θανεῖν.
ἙΚ. ἀπέπτυσ'· αὐτῷ ταῦτα σοὶ δίδωμ' ἔχειν.
ΠΟ. κτενεῖ νιν ἡ τοῦδ' ἄλοχος, οἰκουρὸς πικρά.
ἙΚ. μήπω μανείη Τυνδαρὶς τοσόνδε παῖς.
ΠΟ. καὐτόν γε τοῦτον, πέλεκυν ἐξάρασ' ἄνω.

Multum ab hoc differt *καὶ — δέ*, quo non augentur ea quae praecesserunt, sed additur iis diversum quid, quod eiusdem generis sit, unde *καί*, idque vel confirmandi caussa, ut in Promethei atque Euripideae Electrae exemplis, *dico autem te quoque in his: es autem tu quoque ferox*, vel simpliciter ut addatur aliquid consimile, ut in Persis v. 151.

προπίτνω, προπίτνω·
καὶ προςφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν
πάντας μύθοισι προςαυδᾶν.

Et v. 541. ubi quum feminas Persarum lugere dixit chorus, haec adiicit,

κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων
αἴρω δοκίμως πολυπενθῆ.

978. *συμφορᾶς* Par. D. Et sic corrigendum putabat Valckenarius ad Phoen. 632. Ceteri libri *συμφοραῖς*. Id dicit *propter casus tuos*, non ut dativus ex praepositione quae est in *ἐπαιτιᾷ* pendeat, quod placebat Abreschio. *ἐπαιτιᾶς* Par. D.

979. *ἐχθραίνω* Par. D. N. Turn.

Apud Aristophanem in Avibus v. 1547. Prometheus

μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεούς, ὡς οἶσθα σύ.

980. *ἀδίκως* G. Mosc. 2.

981. *σμικρὰν*, quod Brunckius posuit, habere videtur M. Ceteri *μικράν*.

983. *πράσσεις* Par. E. Vindobonenses et Ald. sed optativus superscriptus in Vind. 3. In Vit. fuerat *πράσσοις*, quod in *πράσσεις* mutatum est, sed a pr. manu rursus superscripto *οι*.

984. In G. Lips. Promethei exclamatio ut singularis versus separata est, scripta in Lips. *ἰώ μοι*. Elmsleius *οἴμοι*, idque in scholiastarum explicationibus ponitur. Non haec dolentis malis suis vox est, sed cum dolore indignantis ob perversum illud deorum de se iudicium. Quo plus

autem ponderis in hac brevitate est, eo minus miranda est inversio στιχομυθίας, ut dehinc non Mercurius Prometheo, sed Prometheus Mercurio respondeat.

985. In ἐκδιδάσκει litteras κδ a recentiore, δασ a sec. manu in litura habet M.

987. προσηῦδον G. Lips. ὄνθ' M.

990. ὡς παῖδά με M. G. Vit. Lips. Vind. 2. 4. ὡς παῖδ' ὄντα με Vind. 1. 3. edd. omnes. ἀντ' ἐμὲ Par. E. Illud mirum, quod nulli editorum numerus, qui in vulgata scriptura est, offensioni fuit, quum praesertim omissum in M. aliisque codicibus participium admonere potuerit scripsisse Aeschylum ὥςτε παῖδά με.

991. καὶ ἔτι M. (non καί 'τι) G. Vit. Lips. edd. vett. κἄτι Valckenarius ad Hipp. 914. τοῦδε Vit.

992. πευσεῖσθαι M. G. Lips. Par. B. edd. vett. πεύσεσθαι Vit. Colb. 1. et in quo εῖ superscriptum Par. D. πεσεῖσθαι Ven. 3. et quantum Brunckius dispicere poterat Par. A.

993. μηχάνμ' Lips.

994. προστρέψεται Vit. Par. C. Eodem modo quum προτρέψεται in M. recentior manus mutasset, adscripsit in margine προτρέ.

996. αἰθαλοῦσα M. Vindobonenses. αἰθάλουσα G. Vit. Lips. Bess. edd. vett. αἰθάλλουσα Par. A. Colb. 2. γρ. αἰθεροῦσσα margo M. a sec. manu. αἰθαλοῦσσα Valckenarius ad Phoen. 524. et sic iam Canterus.

997. λευκοπτέροις δὲ νιφάσι Colb. 1. Par. E. et adnotatum in Par. B. βροντήμασιν Vit. Ceteri βροντήμασι, praeter Bess. qui βροντήματι habet. γρ. ἐκβροντήμασι Par. B.

In G. hoc ordine versus positi sunt, 998. 997. 999. sed adscriptis numeris α β γ restitui iustus ordo iubetur.

998. χθονίοις unus scholiastarum non ad βροντήμασιν rettulit, sed voluit de hominibus dictum esse. Hominum cur hic mentio fieret, caussa nulla erat, praesertim in loco deserto.

999. γνάψει Cantabr. Colb. 1. et μ supra adscripto M. γράψει Lips. Par. D. γάμψει Par. C. ἔτε pro ὥςτε G. φράσειν M. Vit. Vind. 2. φράσσειν Colb. 1. Par. E. φράζειν, superscripto σσ, Par. D.

1001. νυν M. νῦν G. Vit. Lips. Ald. Rob. νὺν Turn.

1002. ὦ παῖ M. idemque ex Par. C. affertur. καὶ omittit Par. C. ὦπται δὴ ταῦτα, καὶ βεβούλευται πάλαι Rob.

1003. τόλμησον ποτὲ Lips.

1004. καλῶς pro ὀρθῶς Arund. Par. C. et adnotatum in Par. B.

1005. με omittit Vit. in quo ἐμέ ut explicatio superscriptum est.

1006. εἰσελθέτω σε μηπάθ' ὡς a pr. manu M. in cuius margine μή πόθ' ὡς a recentiore manu adscriptum est. εἰσελθέτω σε μήποθ' ὡς G. sed ut signo sub σὲ μήποθ' apposito superscriptum ἔννοια inseri iubeatur. εἰσελθέτω σ' ἔννοια μήποθ' ὡς Lips. aliique nonnulli.

1008. *στυγούμενον* diphthongo a rec. manu scripta M.

1009. *ὑπτιάσμασιν* M. *ὑπτιάσμασι* G. Vit. Lips. et edd. ante Vict.

Sopater parodus in *Φακῇ* apud Athenaeum VI. p. 230. E.

δρακοντομίμοις ὀργάνων τορεύμασιν.

De resupinatis manibus v. Spanh. ad Iulianum p. 262.

1010. *λῦσαί με τῶν δεσμῶν τῶνδε* Vit. et aliquot alii.

τοῦ παντὸς δέων Vit. *τοῦδε παντῶς δέω*, sic, omisso *τῶνδε*, G. *τοῦδε τοῦ παντὸς δέω*, omisso *τῶνδε*, Lips.

1011. *γρ. ἀλλ' ἐρεῖν μάτην* secunda manus in marg. G.

1012. *τέγγῃ* libri. *μαλθάσσῃ* M. G. Rob. Turn. *μαλθάσῃ* Vit. Lips. aliique et Ald.

Post *μαλθάσσῃ* omnes libri habent *λιταῖς* et in principio sequentis versus *ἱμαῖς*, praeter Robortelli editionem, quae divisionem versuum eandem retinens ante *λιταῖς* inserit *κέαρ*. Recte videtur Porsonus, quem Blomfieldius secutus est, recepisse *κέαρ*, eiecisse autem *ἱμαῖς*, etsi ne apud scholiastas quidem ullum est Robortellianae scripturae vestigium. Non enim cuius precibus non flecteretur Prometheus dicendum erat, sed omnino precibus vinci durum eius cor recusare.

1013. *νεοζυγὸς* Vit.

1014. *βιάζει* Par. E. Ceteri *βιάζῃ*. *ἡνίαν* G. Mosc. 2. *μάχῃ* libri.

1015. *αὐτὰρ* Vit. Lips. et adnotatum in Par. B. *σοφίζῃ* Lips. Rob. Ceteri *σφοδρύνῃ*. *ἀσθενῆ* Vit.

1016. *αὐθάδεια* Vit.

1017. *αὐτῇ* Lips.

Omnes libri *μεῖζον*. Stanleii emendatio est *μεῖον*, recepta a Brunckio et Porsono aliisque. Servarunt *μεῖζον* Scholefieldius, cum scholiasta *aeque ac nihil valet* interpretans, et Wellauerus, significari volens *neminem superat*. At neque quod aeque ac nihil valet recte plus nihilo valere dicitur, neque de superando quoquam hic sermo est, sed de eo qui polleat pertinacia. Lentingius ad Eur. Andr. v. 690. Graecos aliter quam nos in talibus locutos esse suspicatur. At hoc genus comparationis eam rationem videtur habere, quae inverti nequeat. Neque inverterunt Graeci. Supra v. 510.

ὡς ἐγὼ
εὔελπίς εἰμι τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι
λυθέντα μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός.

Et v. 942.

ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει.

Aristophanis quidem locum Acharn. v. 256. Lentingius non debebat afferre, qui adversetur potius eius suspicioni quam ut eam comprobet. In Andromachae Euripideae versu, qui est meae editionis 694. libri et plures et meliores *ἧσσω* habent.

1018. *δὲ ἐὰν μὴ* G. *δὲ ἂν μὴ* Vit. Aliter in aliis libris peccatum. *πείθῃ* Par. B. K. L. Ven. 2. adnotatumque in Vind. 3. qui *πεισθῇ* habet. *πεισθῇς* ceteri et adnotatum in Par. B.

1019. Scholiastes Pindari ad Isthm. I. 52. *καὶ Αἰσχύλος τὴν δυςτυχίαν χειμῶνα καὶ τρικυμίαν λέγει.* Scribendum enim ibi esse *Αἰσχύλος* pro vulgato *Ἀλκαῖος* Blomfieldius vidit.

1020. *ἀφύκτως*, mutatum a rec. manu in *ἄφυκτος*, M.
ἀκρίδα Ald. Rob.

1021. *κεραυνίῳ* Vit. et ante correctionem Lips.

1023. *πετραίᾳ δ' ἀγκάλῃ* Ald. Rob.

1024. *ἐκτελευτήσας*, superscripto a rec. manu *γρ. ἐκπλήσας*, Vit.

1025. *ἄψορον* Lips. Inutilis coniectura Blomfieldii *ἄψορρος*.
εἰς M. G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Par. D. H. Ald. Rob. *ἐς* Turn.
δ' ἔτι Par. H. Ceteri *δέ τοι*. At *τοι* particula quid hic opus sit non apparet. Requiritur potius *δέ σοι*, idque posui.

1026. Grammaticus *περὶ τρόπου μεταφορᾶς καὶ ὑπερβάτου* apud Ruhnkenium Ep. crit. I. p. 93. (148.) *τῶν μεταφορῶν αἱ μὲν ἀπὸ εἴδους ἐπὶ εἶδος μεταφέρονται, ὡς τὸν ἀετὸν ἐπὶ τοῦ σκήπτρου τοῦ Διὸς κύνα Αἰσχύλος καλεῖ. εἴδη γὰρ ὅ τε κύων καὶ ὁ ἀετὸς τοῦ ζῴου.* *αἰετὸς* libri praeter Lips. qui *ἀετὸς* habet.
λάβρως M. G. Vit. Bess. Ald. Turn. *λάβρος* Arund. Par. A. B. D. Rob. et superscripto *ως* Par. N. *λαῦρος* Mosc. 1. et superscripto *ω* Lips. adnotatumque in Par. B.

1028. *ἄλητος* G. Ad *ἄκλητος* in margine M. sec. manus *ἄκλειστος* adscripsit. *ἀνήμερος* Vit. ex correctione, quum antea, ut in ceteris, scriptum esset *πανήμερος*. Adiecta interpretatio *ἄγριος*.

Aut aliter aut accuratius descripsit in Prometheo soluto apud Ciceronem Qu. Tusc. II. 10.

iam tertio me quoque funesto die
tristi advolatu aduncis lacerans unguibus
Iovis satelles pastu dilaniat fero.

1029. *κελαινόβρωτον δ' ἧπαρ* Vit. *κελαινόβροτον ἧπαρ* Lips.
ἐκθοινήσηται Vit.

1030. *τοῦ σοῦ δὲ* Cantabr. 2. Ven. 3. et adnotatum in Par. B.
τέρμα μόχθου Lips. *μή τοι* M. Par. E. Vind. 1. 3. *τοι μὴ*, sed corr. *μή τι*, Mosc. 1. *μὴ δὲ* Cantabr. 2. et adnotatum in Par. B.

1031. *θεῶν γε τὶς* Lips.

Apollodorus II. 5, 11. §. 12. de Hercule *καὶ τὸν Προμηθέα διέλυσε δεσμὸν ἑλόμενον τὸν τῆς ἐλαίας, καὶ παρέσχε τῷ Διῒ Χείρωνα, ἀθάνατον ὄντα, θνήσκειν ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα.* Idem de Chirone II. 5, 4. §. 6. *ἀνίατον ἔχων τὸ ἕλκος εἰς τὸ σπήλαιον ἀπαλλάσσεται, κἀκεῖ τελευτῆσαι βουλόμενος καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπείπερ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδόντος Προμηθέως τὸν ἀντ' αὐτοῦ τεθνηξόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε.* V. ad fr. 214. Recte monuit Welckerus in Trilogia p.

48. dicere haec Mercurium, ut quae vix umquam sperandum sit eventura esse; nam aliter eum, quod tamen nolit, spem aliquam liberationis facere Prometheo. Ceterum facile, qui animum advertat, ne hanc quidem fabulam temere inventam esse sentiet. Significat enim periclitantibus nec semper bene cedentibus sollertis ingenii repertis perire quae manu effecta sint, mentis autem vim manere immortalem. Non dissimile est illud Homericum de Hercule, cuius mortalis natura simulacrum suum habet apud inferos,

αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

1032. *φωνῇ καὶ θελήσει τ'* Lips. *θελήσῃ δ'* Cantabr. 1. 2. *θελήσει τ'* Vit. Par. A. B. Ald. Rob. *τλήσῃ*, cum glossa *ὑπομείνῃ*, Mosc. 1. Non omittit *εἰς* M. sed ad *ἀναύγητον* super *γ* litteram *δ* recentior manus adscripsit.

1033. *κνεμφαῖα τ' ἀμφὶ* Lips. *κνεφαῖα ἀμφὶ* Vit.

1035. *ὁ* omittunt Par. E. Vind. 2. 4. Ald. Rob. *καὶ λείαν* a pr. manu habuisse videtur M. *καὶ λίαν τ'* Lips.

1036. 1037. Scholiastes Pindari ad Ol. VI. 105. sine auctoris nomine haec affert, *ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ θεῖον.*

1037. *τελεῖν* Ox. Ald. quod adnotavit etiam Turnebus.

1038. *πάμπταινε* Lips.

1039. *εὐουλίας* et v. 1042. *εὐουλίαν* Lips. *ἄμεινον* M. a pr. manu et Vit. *ἀμείνων* G.

1041. *σοι* pro *σε* Lips.

Schützius haec verba, *ἄνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν μεθέντ' ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν. πείθου*, interpretis esse suspicabatur. Recte fortasse.

1043. *πιθοῦ* Cantabr. 2. Par. L. Vind. 2. 4. quod ex Elmsleii decreto Blomfieldius recepit. V. ad Soph. El. v. 1003.

1044. Hos anapaestos usque ad finem fabulae antithetica forma factos indicavi in El. doctr. metr. p. 784.

εἰδότι μοι, omisso *τοι*, Lips. aliique et Rob. *εἰθ' ὅτι μοι* G. *εἰδότι τι μοι* Bess. *εἰδέ τί μοι* Ald.

1045. *ἐθώϋξεν* M. *ἐθώϋξε* G. Vit. Lips. edd. vett.

1047. *πρόσταῦτ'*, litteris *στ* a rec. manu, M. *ἐπί μοι ῥιπτέσθω* (non *ῥιπτείσθω*) M. *ἐπ'* omittunt G. Mosc. 2. Ald.

1048. *βόστρυφος* Lips. *αἰθέρα δ'* Vit.

1049. 1050. *σφακέλῳ. τ' ἀγρίων τ' ἀνέμων* G. Ald. *πυθμίων* Lips.

1053. *συγχώσειεν* M. *συγχώσειε* Vit. (in quo ab interprete superscriptum *ἐμέ*) Turn. Vict. *συγχώσειεν ἐμὲ* G. Lips. Ox. Par. D. N. Bess. Ald. adnotatumque in Par. B. *συγχώσειε ἐμὲ* Par. B. *συγχώσειέ με* Ven. 2. *συγχώσει' ἐμὲ* Par. E. Vind. 2. 4. *συγχώσει με* Rob. *συγχώσειεν ἐμοῦ* Ven. 1.

In edd. vett. plene interpungebatur ante τῶν τ' οὐρανίων, quod corrigendum esse vidit Stanleius. Lucretius III. 854.

non,' si terra mari miscebitur et mare caelo.

V. ibi interpretes et ad Iuvenalem II. 25.

1054. ἔστε Lips.

1055. ἀρδὴν Lips. ἅδην Par. D. γρ. καὶ ἅδην margo Mosc. 1.

1056. ἀνάγκη στεραῖς δίκαις Par. E. στεραῖς etiam Mosc. 2. στερεαῖς Mosc. 1. Ceteri στεῤῥαῖς. Praeferenda videtur apud Aeschylum antiquior forma στερεαῖς, qua versu quoque 174. usus est.

1061. ἤτουδ' εὐτυχῇ, sic, spiritu et accentu in ἤ a sec. manu additis (non εἰ τοῦδ') M. in cuius margine recentior manus εἰ τάδ' adscripsit. εἰ τάδ' εὐτυχῇ Vit. Lips. Arund. Par. D. E. F. H. N. Ven. 1. 2. 3. Bess. Ald. Rob. εἰ τάδ' εὐτυχῇ G. εἰ τάδ' εὐτυχεῖ, superscripto σοι, Mosc. 1. εἶτα δ' εὐτυχῇ Cantabr. 1. 2. Par. K. L. εἰ δ' εὐτυχῇ Turn.

Omnes libri τί χαλᾷ μανιῶν, nisi quod in Ald. τὶ scriptum, praeter Ven. 2. in quo est τί μὴ χαλᾷ μανίαν; Hic codex et Lips. Rob. hunc versum tribuunt choro.

Canterus coniiciebat εἰ δὲ τάδ' ἀτυχῇ. Brunckius edidit εἰ δὲ τάδ' ἀτυχεῖ. Quod Porsonum, sed diffidenter coniecisse a Gaisfordio accepit, εἰ μηδ' ἀτυχῶν τι χαλᾷ μανιῶν, recipiendum duxit Blomfieldius, interpretans parum accommodate *si ne quum ausis quidem exciderit*. Nam quae sunt illa ausa? Porsonum de consilio cogitasse puto, quo exciderit Prometheus, qui se speraverit liberatum iri a Iove, cognoscere cupiente quomodo effugere posset regni amittendi periculum. At et obscurius hoc dictum esset, et, ut Mercurius non perspexerit mentem Promethei, certe quod ad spectatores attinet parum apte, qui supra audiverunt tertia demum post decimam ab Ione generationem exstiturum esse qui liberet Prometheum. Omitto scripturam violentius quam par erat mutatam. Quam reprehensionem dum vitare vult Bothius, fato suo tractus deteriora dedit, εἰ τᾷδ' ἀτυχεῖ, τί χαλᾷ μανιῶν; Sensu non malam, sed iusto audaciorem coniecturam, quam ego in Observationibus criticis adolescens et nondum cognita Medicei libri scriptura protuli, τί τάδ' ἠτύχθη; recepit Boissonadius. Wellauerus, sententia bona, sed forma dicendi in hoc genere insueta, coniecit εἰ τῇδε τύχῃ τί χαλᾷ μανιῶν; ut τί interrogativum idem sit quod *nihil*. Reisigius coniecit ἔτι δὲ ψυχῇ τί χαλᾷ μανιῶν; quod languidum est et certo non scriptum ab Aeschylo. Scholefieldius ex Butleri coniectura edidit εἰ δ' εὖ τάδ' ἔχει, τί χαλᾷ μανιῶν; quo sensu librorum nonnullorum εἰ τάδ' εὐτυχῇ dictum esse scholiastae putarunt. Ineptam vero hanc sententiam esse sensit is qui in Ven. 2. scripsit τί μὴ χαλᾷ μανίαν. Dindorfius posuit τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν ἡ τοῦδε τύχη; ut diceretur nihil Promethei fortunae ad mentis alienationem deesse. At hac sententia nihil alienius est. Esset haec enim et miserescentis oratio, et non exprobrantis insaniam, sed re

vera mentis non compotem futurum credentis. Accedit quod sic perinutile additamentum est *τί χαλᾷ μανιῶν;* Blomfieldius in prima editione propius a vero abfuit, quum scriberet *εἰ γ' οὐδὲ τύχῃ τι χαλᾷ μανιῶν*, reprehensus ab Elmsleio ob soloecum *εἰ οὐ*. Perantiquum esse vitium ex scholiastarum adnotationibus intelligitur, qui vel *εἰ τάδ' ἀτυχῇ* vel *εἰ τὰ τοῦδ' ἀτυχῇ* legerunt. Ortum id est ex eo, quod quum per errorem *τυχῇ* scriptum fuisset, supra adscriptum *εὐ* non, uti debebat, pro emendatione primae illius vocabuli syllabae, sed pro omissa syllaba acceptum est. Emendato igitur illo *τυ* remanet antiqua scriptura *ἠτουδευχῇ* vel *εἰτουδευχῇ*, quae lenissima mutatione facta praebet

τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν,
εἴ γ' οὐδ' εὐχῇ τι χαλᾷ μανιῶν;

quid enim deest ad insaniam, si ne voto quidem quidquam de furore suo remittit? i. e. si eo furoris progreditur, ut etiam optet illa fieri quae minatus est Iuppiter? Id *εἴ γ' οὐδέ* dici debuit, non potuit *εἴ γε μηδέ*. Nam *εἰ μή* est *nisi:* ubi autem aliquid sumitur, quod re vera aut non fit aut non factum est aut non est futurum, *οὐ* sequitur particulam conditionalem, quia idem significatur quod his, *ἐπεὶ οὐ*. Exempla, sed ratione rei non perspecta, attulit Creuzerus in Melet. parte III. p. 21. Magis perspexit Matthiae in gramm. Gr. §. 608, 5, b. p. 1440. Adde Xenoph. Anab. I. 7, 18. VI. 6, 16.

1062. Huic versui Mercurii nomen apponunt Lips. Rob.

ὑμεῖς γε π. M. G. Lips. ceterique plerique et Ald. Rob. *ὑμεῖς δὲ π.* Vit. *ὑμεῖς γ' αἱ π.* restituit Turnebus.

1064. In Ven. 3. *οι* ad *που* superscriptum est. *ποι* Iacobo Tatio obsequens scripsit Blomfieldius.

1065. *ὑμῖν* Vit.

1066. *μήκυμ'* Vit.

1067. *ἀλλ' ὅτι* a pr. manu habuisse videtur M.

παραμυθοῦ μοι G. Mosc. 2. *ἄλλο τι παραμυθοῦ καὶ φώνει μοι* Bess. *ἄλλοτι καὶ παραμυθοῦ* Ald.

1071. *θέλω* Vit. Par. E.

1072. *τοὺς προδότας γὰρ* libri. Blomfieldius Bothium secutus *τοὺς γὰρ προδότας* scripsit, quod non male factum iudicavit Elmsleius. Vt id ad numeros suavius sit, ad sententiam potior est librorum scriptura, praesertim si haec ita dicta sunt, ut non tantum ad Prometheum, sed etiam ad quendam eo tempore proditionis suspectum referuntur. Scholiastae ad v. 1070. Iphicratem quempiam respici volunt, qui pecunia corruptus exercitum hosti prodiderit. De eo Iphicrate nihil constat: clarum enim illum Iphicratem, qui res ab Olympiade XCVI. gessit, quo tempore pridem mortuus erat Aeschylus, intelligi non posse apertum est. Reisigio, ut quidem C. G. Hauptius in Aeschylearum quaestionum specimine primo p. 124. narrat, Pausaniae proditio, quae innotuerit Ol. LXXVII. 4. tangi visa est. Rectius, opinor, populi de Themistocle vel opinionem

vel iudicium significari censebimus. Nam Themistocles, ut Diodorus XI. 54. scribit, quum proditionis accusatus, sed insons iudicatus, multum polleret Athenis, mox Ol. LXXVII. 2. ostracismo in exsilium est missus, mox autem iterum eiusdem criminis per Lacedaemonios reus factus Argis ad Admetum regem Molossorum confugit. Sed iam ante exsilium Timocreon Rhodius eum, quod se, hospitem suum, prodidisset, ut proditorem perstrinxerat versibus, quos in vita eius cap. 21. servavit Plutarchus, appellans

ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν, ὃς Τιμοκρέοντα ξεῖνον ἐόντ',
ἀργυρίοις σκυβαλικτοῖσι πεισθεὶς, οὐ κατᾶγεν
εἰς πάτραν Ἰάλυσον.

Cuiusmodi privati hominis proditio, quae deserendo amico fit, aptius hic notaretur quam proditio rei publicae: nec profecto mirandum esset, si sermonibus Atheniensium iactata ne scenicam quidem commemorationem effugisset.

1073. Post νόσος Lips. addit χείρων.

1075. Personae notam omittunt M. Lips.

ὅτ' ἐγὼ Arund. quod erit fortasse qui defendendum putabit: sed ei exemplis opus erit, in quibus μεμνῆσθαι ὅτε cum praesente tempore constructum sit, qualia mihi quidem non sunt in promptu. ἅττα ἐγὼ Rob. ἅττ' ἐγὼ Bess. Ald. Vict. Cant. ἅτ' ἐγὼ M. (sic M. non ἅττ' ἐγὼ) G. Vit. Lips. Par. A. B. E. F. N. Ven. 3. ἅ, τ' ἐγὼ Turn. ἃ 'γὼ Porsonus, quem secutus est Blomfieldius, male ille reprehendens Parrium ἅ γ' ἐγώ coniicientem et qui huic assensus est Elmsleium, quia ne satis Graece quidem sic dici arbitrabatur: nam γε non posse nisi post μέμνησθε collocari. In quo non minus falli videtur, quam quum negavit in Sophoclis Antigona v. 207. scribi potuisse κοὔποτ' ἐκ γ' ἐμοῦ. Exemplorum quae Elmsleius ad probandum ἅ γ' ἐγώ attulit, unum hoc aptum est Aiacis v. 535.

ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι.

Ex quo intelligitur dicere potuisse Aeschylum ἀλλ' οὖν μέμνησθε ταῦτά γε, ἃ προλέγω. Atqui quum ἅ pro ταῦτα ἅ dicitur, non alius particulae locus assignari potest quam post ἅ. Quare ἅ γ' ἐγὼ προλέγω recepi. Nam ἅτε dici non potuisse certum est. V. praef. ad Soph. Oed. R. p. VI. Temere enim oblocutus est Wellauerus.

1076. παραθεῖσαι, sed superscripto primae syllabae θη, G.

1077. πέμψοισθε et εἴποιθ' G. et alii nonnulli.

1078. ὁ pro ὡς Lips. et alii nonnulli. ἡμᾶς G. et alii nonnulli. ὑμᾶς, superscripto η, Lips.

1079. εἰσέβαλεν M. Cantabr. 1. εἰσέβαλε G. Vit. Lips. edd. vett. εἰσέβαλλεν Colb. 2. εἰσέβαλλε Bess. ὑπέβαλε Mosc. 1.

μὴ δέ τ' G.

1080. αὐτοὺς G.

1081. καὶ οὐκ M. Vit. Lips. Rob. adnotatumque in Par. B. οὐκ,

omisso *καί*, G. Cantabr. 2. Par. B. C. Bess. Ald. *κοὐκ* Turn.

κρυφίως pro *λαθραίως* Par. F. K. L.

1082. *ἀπέρατον*, superscripto a rec. manu *ν*, M.

Versus 1084—1094. choro tribuit Vit.

1084. *τ' οὐκέτι* Rob. *κοὐ*, omisso *ἔτι*, Lips. Par. K. L. adnotatumque in Par. B.

1085. *σαλεύεται* Vit. aliique nonnulli. *ἠχῆ* ante correctionem Lips.

Βρυχία ἠχώ neque ea est quae a mari venit, neque vero, ut scholiastis et Blomfieldio placuit, *μεγάλη, ἠχητική, fremens* esse potest. Vbique enim hoc vocabulum et quae cum eo cognata sunt *ῠ* breve habentia a *βρέχειν* potius quam a *βρύχεσθαι* habent originem. Quo in genere et scholiastes Apollonii Rhodii ad I. 1310. et multi multis in veterum scriptorum locis errarunt. Iniiciat fortasse aliquam dubitationem illud Sophoclis in Antigona v. 336. ubi omnia tentans humani generis ausus dicitur per mare *περιβρυχίοισι περῶν ὑπ' οἴδμασιν*. Sed ibi quoque non circum frementes, sed circum hiscentes undae intelligendae sunt. Quare si de sono tonitruum hic loqueretur Aeschylus, *βρυχῇ* dicere debebat. At non hoc ille, sed sonitum subterraneum isto nomine appellavit, quem *βροντήματα χθόνια* dixerat v. 996. Idque ostendunt etiam illa quae proxime praecedunt, *χθὼν σεσάλευται*. Ex quo intelligitur vocabulum illud eo hic significatu dictum esse, quo etiam *ὑποβρύχιος* interdum non id quod in aqua demersum est, sed omnino quod est aliqua re obrutum denotat. Sic Plato in Phaedro p. 248. A. animas curru vectas fingens, *αἱ δὲ δὴ ἄλλαι γλιχόμεναι μὲν ἅπασαι τοῦ ἄνω ἕπονται, ἀδυνατοῦσαι δὲ ὑποβρύχιαι συμπεριφέρονται, πατοῦσαι ἀλλήλας καὶ ἐπιβάλλουσαι, ἑτέρα πρὸ τῆς ἑτέρας πειρωμένη γενέσθαι.* Et Lucianus de Dipsadibus c. 3. *ἑρπετὰ γὰρ ποικίλα μεγέθει τε μέγιστα καὶ πλήθει πάμπολλα καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα ἐπινέμεται τὴν γῆν, τὰ μὲν ὑποβρύχια φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου, τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα.*

1088. *ἑλίσσουσιν* M. Colb. 1. *ἑλίσσουσι* G. Vit. Lips. ceterique plerique et Ald. Rob. *ἑλλίσσουσι* Cantabr. 2. *ἐλείσσουσι* Par. E. *εἱλισσουσι* Turn.

1090. *εἰσάλληλα* G.

1091. *ἀποδεικνύμενα* M. G. Vit. et plerique codd. et Ald. Turn. *ἐπιδεικνύμενα* Ven. 3. *ἀντιδεικνύμενα* Par. F. K. L. N. Rob. *ἀντιδεικνύμην* Par. E. *ἀντιδικούμενα* non male Lips.

ξυντέρακται Vit. *ξυντετάρεκται* Lips.

1092. *ὡς τοιάδ'* Vit.

1093. *φόνον* commemorat Stephanus, ex scholiis, nisi fallor. At is scribarum error est.

1094. 1095. *στείχειν* Lips.

In cod. Bigoti *Θέμις* pro *ἐμῆς* legi ait Blomfieldius. Cantabr. 1. 2. *θέμις* addunt post *πάντων*, item *θέμι* Par. E. *γρ. ὦ πάντων θέμις* in margine Lips. Sic legit etiam unus scholiastarum.

Quum hoc systema uno hemistichio brevius in libris nostris sit quam illud cui respondet, apertum est aut in illo aliquid male additum, aut omissum aliquid in hoc esse. Atqui in illo nihil est quod non videatur a poeta esse profectum, hic vero est aliqua neglectorum a librariis aliquot verborum suspicio. Eam ego quidem non promam ex illa quorundam librorum scriptura ὦ πάντων Θέμι, neque ex scholiastarum adnotationibus, quorum unus illam ipsam scripturam interpretatur, alii autem ὦ μῆτερ ἐμὴ Γῆ et ὦ Θέμις vel ὦ Γῆ ἢ ὦ Θέμι adscripserunt. Patet enim haec omnia ab interpretibus profecta esse, qui quod supra Prometheus matrem suam et Themin et Tellurem appellasset, alterum horum numinum hic invocari intelligebant. Quorum ille rectius iudicavit, qui Γῆ adscripsit. Nam in huiusmodi obtestatione eos appellari deos convenit, quorum vis et potestas universam rerum naturam complectitur, i. e. caelum et terram, quo quidquid usquam testari insigne facinus possit uno complexu comprehendatur. Verum etsi dubitari non potest quin Prometheus, quum ω μητρὸς ἐμῆς σέβας dicit, Terram velit intelligi, tamen, si eam non ipso illo nomine invocat, et obscurior est illa appellatio, praesertim quum etiam Themin matrem eius perhiberi sciamus, et eam ob caussam etiam minus gravis omninoque minus apta. Neque vero hoc alterum nomen, Themis, non est huic loco accommodatissimum, quum, cuius rei caussa Prometheus caelum et terram antestatur, iniuria sit, qua eum summa affecit Iuppiter. Hinc coniici licet poetam, qui haec bene sentiret, utraque hic appellatione vocandam esse deam illam iudicasse. Itaque v. 1094. ὦ Θέμις, ὦ Γῆ inserui.

1096. φῶς G. Mosc. 2. ἑλίσσων M. G. Vit. Lips. et ceteri, ut videtur, codd. et Ald. Rob. εἱλίσσων Turn. ἄδικα G. Vit. Lips. aliique nonnulli.

In fine Cantabr. 1. 2. signum interrogandi habent, quod Turnebus quoque commemoravit. Posuit hoc signum Scholefieldius, recte, mea sententia, quod sic fortior est et vehementior de iniuria conquerentis oratio.

DE ERRORIBVS IONIS AESCHYLEAE.

De Ionis erroribus multi multa disputarunt, alii aliud recte perspicientes, sed, quod mirum est, de falsis facilius persuadentes quam de veris. Quin qui novissime de ea re integrum volumen primum Geographiae mythicae incredibili diligentia comportatisque omnis aevi scriptorum testimoniis conscripsit, C. H. Guil. Völckerus, non modo aliena multa atque haud facile probabilia, sed nonnulla etiam aperte errata verbisque poetae repugnantia in medium attulit. Nominavit ille p. 8. seq. ceteros qui se in eodem argumento exercuerunt, omissis tamen Ioanne Georgio Walthero, qui haec attigit in dissertatione de Catabathmo, quae est in eius Animadversionibus historicis et criticis, editis Weissenfelsae a. 1748. et Hermanno Reinganum, cuius disputatio inserta est Iahnii Annalibus a. 1828. vol. II. Eodem autem tempore fere, quo Völckerus, disseruit de illa materia R. H. Klausenius in Musei Rhenani vol. III.

Quemadmodum uniuscuiusque rei recte agendae certa quaedam ratio est, sic etiam in his poetarum fabulosis locorum descriptionibus regulae quaedam observandae sunt, sine quibus non potest recte procedere veri investigatio. Ac primo per se patet, omnem explicandi conatum inanem esse, qui non ab iusta interpretatione verborum proficiscatur. Atqui hoc in genere fere omnium, qui has et similes res expedire studuerunt, tantam deprehendimus vel levitatem vel imperitiam, ut non sit mirum, si alii, qui verba scriptorum recte expendere sciant, commenta nullo fundamento nixa probare nequeant. Deinde in locorum designationibus illud curandum est, ne vel minorem vel maiorem quam credi possit scientiam illis qui interpretandi sunt scriptoribus tribuamus. Nam quae ita sunt comparata, ut ridiculi fuissent aequalibus suis, si nescivissent quae omnes sciebant, ea stultum est iis imputare. Contra vero, in quam partem multo saepius peccatur, cautissime ea quae relata legimus ad veros locorum situs, aut ad eos, quos illorum scriptorum aevo probaverint geographi, exigenda sunt et iudicanda. Nam vix qui ipsi aliquam regionem adierunt eandem omnes eius imaginem animis impressam habent, nedum illi qui ex aliorum

sermonibus aliquam coniecturam capiunt. Denique poetae quum de eiusmodi rebus exponunt, poetas esse meminisse oportet, qui audiri cum admiratione narrationes, non quasi in tabula descriptas monstrari digito velint. Accedit quod plurima eorum quae antiquis fabulis tradita sunt, quoniam neque ubi invenirentur certo monstrari poterat et esse putabantur ubicumque aliquid simile memoraretur, vaga per terrarum oras fluctuabant, eoque liberum relinquebant poetis, quibus ea locis vellent assignare. In quo genere dignissimum est quod memoria teneant talium rerum interpretes iudicium Agatharchidis in libro de mari rubro apud Photium Biblioth. p. 1331. sive 722. Hoesch. 444, b. Bekk. *ὅτι αὐτός, φησίν, ἑαυτῷ αἴτιος καθίσταται ἐλέγχων ὁ τὴν τῶν μυθοποιῶν ἐξουσίαν εἰς πραγματικὴν μετάγων ἐνάργειαν· ἧς ἄν τις ἀφελῇ τὸν ἔλεγχον, οὐδὲν εὐτελέστερον καταλείψει γένος τῆς πίστεως ἠρμένης. ἐπεὶ διὰ τίνα αἰτίαν Ὅμηρον οὐκ εὐθύνω, Διὸς καὶ Ποσειδῶνος φράζοντα διαφοράν, ἀδύνατον ἀνθρώπῳ πίστιν παραδοῦναι· οὐδ' Ἡσιόδῳ μέμφομαι δηλοῦν τολμῶντι θεῶν γένεσιν· οὐδ' Αἰσχύλον ἐπιπλήττω πολλοῖς διεψευσμένον καὶ πολλὰ συγγράφοντα τῶν ἀσυγχωρήτων· οὐδ' Εὐριπίδου κατηγορῶ τῷ μὲν Ἀρχελάῳ περιτεθεικότος τὰς Τημένου πράξεις, τὸν δὲ Τειρεσίαν βεβιωκότα παρεισάγοντος πέντε γενεῶν πλέον· οὐδὲ τοὺς εἰς ἐπιτίμησιν ἄγω διασκευαῖς ἐν τοῖς δράμασι χρωμένους ἀδυνάτοις; ὅτι πᾶς ποιητὴς ψυχαγωγίας ἢ ἀληθείας ἐστὶ στοχαστής.*

Omnium quae prolatae sunt expediendi itineris, quo Io palata est, optima ratio est ea, quam sic, ut a me in Observationibus criticis explicata erat, in tabula descriptam exhibuit Schirlitzius in Manuali veteris geographiae, praemissa brevi explicatione. Nam neque verbis poetae usquam repugnat, neque continet quod incredibile aut absurdum esse appareat: vera autem sit necne dubitari eo tantum in loco potest, in quo quoniam aliqua pars narrationis interiit, incertum est utram duarum inter se oppositarum viam ingredi debeamus. At plerique quum perversis quibusdam opinionibus capti, tum quod iustas interpretandi leges aut non cognitas habuerunt aut spreverunt, illam quae a me monstrata erat explicationem deserendam iudicarunt.

Eorum statim illi, quibus Prometheus in Caucaso vinctus esse visus est, erarunt gravissime: mirumque quod Völckerus, qui hac in re ab illis discessit, a Welckero, qui in ista sententia fuit, veniam non errandi sibi precandam esse duxit. Quod quidam censuerunt non potuisse in unius trilogiae cohaerentium fabularum altera Prometheum in Scythia, in altera in Caucaso alligatum fingi, id et per se vanum est, et falsum esse quum ego in dissertatione quam scripsi de Soluto Prometheo monui, tum demonstravit Völckerus p. 197. seqq. In Vincto quidem Prometheo nihil certius est quam scenam non esse in Caucaso, sed in Scythia. Nam quum illud omnium primum et curaverint tragici et debuerint curare, ut spectatores statim ab initio cognoscerent quo in loco res age-

retur, id Aeschylus quoque fecit, qui Scythiam nominavit, non Caucasum, quo nobilissimo in monte si alligatum fecisset Prometheum, ineptus fuisset si id non dixisset ipso nomine montis commemorato. At eum neque in exordio nominavit, neque eius ulla alia in parte fabulae ita mentionem fecit, ibi ut res agi videretur, veluti v. 117. ubi τερμόνιον πάγον, non montis illius nomen posuit, et v. 303. ubi iterum Scythiam aperte solam designat, Oceanum τὴν σιδηρομήτορα ἐς αἶαν venire dicens. Quin in carmine chori v. 422. distinguit Caucasum ab eo loco in quo Prometheus est, adeoque v. 720. Prometheum Ioni dicentem facit. πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς· quae verba qui sic interpretari conati sunt, ut ea conciliari cum Promethei in Caucaso alligatione posse arbitrarentur, manifesto fecerunt quod absurdum est neque homini sano in mentem venire debuit.

Prima pars itineris, quo Io orbem terrarum pervagata est, nihil habet obscuritatis. Argis ad Cenchream et Lernaeum litus profecta dicitur v. 677. 678. Hinc quo se verterit non indicat poeta, sed multa se omittere significat his verbis v. 828.

ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων,
πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων.

Iam igitur iis qui sequuntur versibus ad Molossos eam ac Dodonam pervenisse, inde autem postquam in litore progressa ad sinum Ionium accessisset, retro actam ad Prometheum venisse accipimus. Hinc se iubetur ad orientem vertere v. 707. quumque per loca deserta venerit ad Scythas Nomades, hos vitare et in aspera maris ora progredi, ad sinistram habens Chalybes, usque dum ad Araxen perveniat, v. 709—717. Apertum est, quas poeta v. 712. ἁλιστόνους ῥαχίας vocat, litus esse Ponti Euxini: quo efficitur locum in quo vinctus est Prometheus in ea parte Scythiae esse, quae regiones illas in tabula descriptas intuenti ad sinistram supra Pontum Euxinum est. Nunc quaesitum est, qui sit iste fluvius quem visus est Aeschylus ignoto aliis nomine Hybristen appellare. Eum quoniam et veteres interpretes Araxen esse monent et ipsa eius descriptio arguit, hoc nomine vocatum esse in versu qui exciderit ostensum est in adnotationibus. Sed rursum quaeritur, qui sit is fluvius quem Araxis nomine, non uni fluvio tribui solito, appellaverit. Quem quum dicat in Caucaso monte oriri, non cadit id in eos qui proximi occurrunt insigniores fluvii, Borysthenem, qui in Pontum Euxinum, et Tanain, qui in paludem Maeotidem effunditur; cadit autem in illum qui hodie Cuban vocatur, quod nomen non dubitandum est quin ex Hypani manserit. At etiam Hypanis vagum neque uni constans fluvio nomen est: sed illum quem dixi intelligendum esse recte monuit Völckerus p. 211. seqq. prorsus ille tamen male usus illa observatione p. 214. Apertissimum est enim, si Io Chalybes ab sinistra, Pontum Euxinum a dextra habens ad fluvium pervenit quem propter eius vehementiam tranatare nequeat, dextram ripam fluvii illius e Caucaso in mare illud ruentis intelligi. Ea igitur

in ripa pergere iubetur usque dum ad fontem fluvii in Caucaso perveniat, superatoque eo monte descendere versus meridiem ad Amazones, v. 719—725. quae supra v. 415. in Colchide habitare sunt dictae. Has eam porro perducturas narratur ad isthmum Cimmerium, ubi traiicere fretum debeat, quod inde habiturum sit nomen Bospori Cimmerii. Sic perventuram esse in continentem Asiae. Manifestum est haec cum vero locorum situ nulla ratione conciliari posse. Nam superato Caucaso Hypanin, quem Araxen vocat Aeschylus, ab dextra habet Io: quumque iste fluvius ad ipsum Bosporum Cimmerium illabatur in Pontum Euxinum, non posset Io, si sic ad fretum illud pervenisset, non rursus in Scythiam, atque adeo ex Asia potius in Europam quam contra, traiicere. Quod videns, opinor, Völckerus comminiscitur p. 225. rem prorsus incredibilem, ne quid gravius dicam, non haec ad ordinem narrationis pertinere, sed data opportunitate obiter adventum virginis in illis locis ut rem memorabilem adiici. Nimirum persuaserat ille sibi non potuisse poetam in eadem trilogia et Phasin et Bosporum Cimmerium terminum dicere Europae et Asiae: de qua re dixit p. 198. Quidni vero, quum nemo id vitio vertere potuerit eorum qui illa audirent? Repetit hoc argumentum Völckerus p. 226. ubi propter hanc ipsam caussam illa verba v. 735. *λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον, ἤπειρον ἥξεις Ἀσιάδα* ad Phasin referenda censet, iisque non continuari atque absolvi praegressam narrationem putat, sed traiectum Bospori in transcursu commemorari, quia Io iam ad Salmydessum pervenerit. At eo illa numquam pervenit, nititurque ista opinio et huius et illius loci interpretatione tam falsa, tam omni narrationis ordini contraria, tam a verborum et sermonis ratione abhorrente, ut mirum sit cogitare de ea potuisse eum qui ipse p. 199. hanc sibi legem scripserat, ut facillima quaeque et planissima sequeretur. Et hoc quidem ipsa luce clarius est, si poeta hic, ubi de Bospori Cimmerii traiectu exponit, statim illa quae attuli verba de adventu in Asia subiecit, prorsus absurdum esse alium intelligi ex Europa in Asiam transitum. Et quis haec audientium divinare potuisset iam non de Bosporo illo sermonem esse? quis perspicere Phasin dici, quem non nominaret poeta, quum praesertim alii alium putarent terminum esse continentium? Immo certissimum est omnique dubitatione exemptum, terminum Asiae et Europae hic esse Bosporum illum Cimmerium. Nam hoc quoque creditum esse gravissimus auctor testatur Herodotus IV. 45. *οὐδ' ἔχω συμβαλέσθαι ἐπ' ὅτευ μιῇ ἐούσῃ γῇ οὐνόματα τριφάσια κέεται ἐπωνυμίας ἔχοντα γυναικῶν, καὶ οὐρίσματα αὐτῇ Νεῖλός τε ὁ Αἰγύπτιος ποταμὸς ἐτέθη καὶ Φᾶσις ὁ Κόλχος (οἱ δὲ Τάναϊν ποταμὸν τὸν Μαιήτην καὶ πορθμήϊα τὰ Κιμμέρια λέγουσι), οὐδὲ τῶν διουρισάντων τὰ οὐνόματα πυθέσθαι, καὶ ὅθεν ἔθεντο τὰς ἐπωνυμίας.* Non minus perversa rectaeque loquendi rationi contraria est alterius loci, quo Völckerus suam sententiam communiri putavit, explicatio. Nam quae v. 724. seqq. leguntur, quoniam non tam imperitus fuerit Aeschylus, ut nesciverit ubi Salmydessus esset

situs, sic interpungi iubet,

ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν
ἥξει στυγάνορ', αἳ Θεμίσκυράν ποτε
κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμώδοντ'. ἵνα
τραχεῖα πόντου Σαλμυδησσία γνάθος
ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρυιὰ νεῶν,
αὗταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.

At isto modo nec tragicus poeta ullus umquam locutus est, neque omnino quisquam alius scriptor, qui verborum collocationem sententiae accommodare didicisset, loqui potuit. Quid est autem quod tantopere vituperat Völckerus in Salmydessi cum Thermodonte et Themiscyra consociatione? Scilicet in meridionali litore Ponti Euxini fere medio ad Thermodontem est Themiscyra, eiusdem autem in litoris parte ea quae ad occidentem assurgit supra Bosporum Thracium Salmydessus est. Haeccine tam accurate distinxisse censebimus Aeschylum, ut non viciniora quam sunt esse putaverit, praesertim quum non urbem Salmydessum, sed mare quod ad Salmydessium litus est descripserit? Id vero satis longe protendebatur. Xenophon Anab. VII. 5, 12. *καὶ ἀφικνοῦνται ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸν Πόντον διὰ τῶν Μελινοφάγων καλουμένων Θρᾳκῶν εἰς τὸν Σαλμυδησσόν, ἔνθα τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεουσῶν νηῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι· τέναγος γάρ ἐστιν ἐπὶ πάμπολυ τῆς θαλάττης.* Strabo VII. p. 319. Salmydessum sic describit, *ἔστι δ' οὗτος ἔρημος αἰγιαλὸς πρὸς τοὺς βορέας σταδίων ὅσον ἑπτακοσίων μέχρι Κυανέων τὸ μῆκος, πρὸς ὃν οἱ ἐκπίπτοντες ὑπὸ τῶν Ἀστῶν διαρπάζονται τῶν ὑπερκειμένων, Θρᾳκίου ἔθνους.* Scymnus Chius v. 723.

εἶτ' αἰγιαλός τις Σαλμυδησσὸς λεγόμενος
ἐφ' ἑπτακόσια στάδια τεναγώδης ἄγαν
καὶ δυςπρόςορμος ἀλίμενός τε παντελῶς
παρατέταται, ταῖς ναυσὶν ἐχθρότατος τόπος.

Stephanus Byzantius autem *Σαλμυδησσός, κόλπος τοῦ Πόντου.*

Quod si falsas esse illas Völckeri interpretationes apparet, ipse rerum ab Aeschylo expositarum ordo monet, ut relicto vero locorum situ videamus, quam ille imaginem regionum quae circa Pontum sunt animo infixam habuerit. Ac facile intelligitur, ex uno errore falsaque opinione quam de Araxe illo suo conceperat omnia posse expediri. Eum ille non qua parte vere Hypanis in Pontum Euxinum illabitur, quae est ad sinistram paludis Maeotidis ad Bosporum Cimmerium, sed superius, ita ut ipsi huic fluvio Maeotis ad sinistram esset, effundi putabat. Id vero cadit in Borysthenem, qui hodie Dniepr vocatur: unde patet Hypanin et Borysthenem ab Aeschylo esse confusos, ita ut Araxi suo ostium Borysthenis, fontem autem eum tribuerit, quem habet Hypanis. Hinc Io, uti ad Araxem, id est ad dextram eius ripam, accessit, pergere in ea ripa usque ad fontem fluvii in Caucaso, superatoque eo monte versus meridiem ad Amazones progredi iubetur, habitantes in Colchide: idque iam con-

gruit cum veris locorum populorumque sedibus, nisi quod Caucasum Aeschylus longius ad septemtrionem videtur removisse. Nunc vero Io, quoniam in illo ad Caucasum itinere trans Araxem ad dexteram habuerat paludem Maeotidem, ab Amazonibus deducitur per tractum qui supra Maeotidem est, quam nunc ad sinistram habet, ad Bosporum Cimmerium, quo traiecto patet eam recte dici iam esse in Asia.

Interruptam hic explicationem itineris pertexit poeta v. 791.

ὅταν περάσῃς ῥεῖθρον ἠπείρων ὅρον,
πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς,

enarraturus quas iam Asiae partes peragrare Io debeat. Sed hic aliquid excidisse ex eo apparet, quod quae sequuntur nullo modo copulata sunt cum praegressis, statimque remotissima commemorantur et fabulosa loca, ad quae quomodo perveniat virgo non apparet,

πόντου περῶσα φλοῖσβον, ἔςτ' ἂν ἐξίκῃ
πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθήνης.

Hic totius descriptionis locus difficillimus explicatu est, quia desunt ea ex quibus cognoscamus dextrorsumne Io per Asiam in Libyam atque inde in Aegyptum veniat, an sinistrorsum per regiones septemtrionales acta superato freto Gaditano ad Canopum perducatur. Per Scythiam Asiaticam in Aethiopiam Asiaticam atque inde per fauces sinus Arabici in Africanam Aethiopiam ad Nilum, qui usque ad catarractam Aethiops dictus fuerit, ivisse visa est Ioanni Georgio Walthero in iis quae de Catabathmo scripsit; paullo aliter per Asiam profectam esse Hermannus Reinganum ea levitate demonstravit, ut, quod obiter monui in dissertatione de Prometheo soluto p. 22. 23. (Opusc. IV. p. 274. seqq.) falsa potius quam vera videri illa opinio debeat. Contrariam sententiam amplexus est Völckerus, quod Arimaspi ad septemtrionem pertineant: sed quam is rationem itineris p. 204. et 211. et 223. indicavit, ea nihil fingi perversius potest. Circumivisse enim ei visa est Io Pontum Euxinum, atque inde versus septemtrionem esse progressa. Quae descriptio itineris, ne quid dicam de verborum interpretationibus incredibilibus perturbatoque fictis ad omissa reversionibus ordine narrationis, vel eo inepta est, quod, quum isto modo Io non possit non transire per eam viam qua ad Prometheum venerat, non intelligitur, cur eam Prometheus per tantas ambages illuc mittat, quo brevissime eadem via qua venerat reverti usque eo ubi ad septemtrionem deflectendum esset potuerit, aut cur eam saltem non ita circum Pontum Euxinum ire iubeat, ut mare illud ad sinistram habeat, quod si fecisset, non erat virgini in pristinam viam redeundum.

Mihi quidem olim in Observationibus criticis videbatur illud *πόντου περῶσα φλοῖσβον* de mari Caspio dictum esse, eoque traiecto Io iuberi ad septemtrionem, atque inde per occidentis oras ad Aethiopes pergere: ad istumque modum iter descriptum est in tabula Schirlitzii. Sed fateor cur de mari Caspio cogitemus, quoniam excidit aliquid ante illa verba, non inveniri caussam idoneam. Priusquam vero quid hodie re amplius

considerata statuendum videatur exponam, paucis refutare volo Völckeri incredibile commentum. Is p. 227. illum versum, 791.

ὅταν περάσῃς ῥεῖθρον ἠπείρων ὅρον,

de Bosporo Thracio intelligendum putat, quod quum ex omni de qua supra dictum est ratione itineris absonum esse patet, tum eo ineptius est, quod nemo quisquam, qui haec audiat legatve, de hoc Bosporo, nisi ille aperte nominetur, cogitare potest. Inde postquam peragraverit Io loca Europae quae sunt ad septemtrionem atque occidentem, ita vult eam in Libyam venire, ut lacunae signis post illum quem attuli versum positis sic legantur ea quae reliqua sunt,

πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς
πόντου περῶσα φλοῖσβον, ἔςτ' ἂν ἐξίκῃ
πρὸς Γοργόνεια πεδία Κυρήνης.

Itaque illum *πόντου φλοῖσβον* fretum esse censet, quo ad Herculis columnas Europa ab Africa distinguitur, ita ut per illud mare in Libyam et ad Cyrenen, ubi Gorgonum sedem esse putat, Io devenerit. At primo si horum trium versuum qui primus est cum eo qui sequitur cohaereret, non fretum illud, sed medium mare mediterraneum ad Cyrenen tranatare diceretur Io: quod vix erit qui dixisse Aeschylum adducatur. Deinde vero non modo temere damnat p. 229. *Κισθήνης* ut rem vanam, sed ne vidit quidem plane absonum esse in media commemoratione locorum mirabilium et fabulosorum nominari Cyrenen, regionem Aeschyli tempore omnibus notissimam, habitatam a Graecis, multiplicique commercio cum Athenis omnique Graecia coniunctissimam. Praeterea unde illa scripturae fluctuatio, si *Κυρήνης* scripsisset poeta, in quo nomine celebratissimo quis tandem aberrasset librarius? Fugisse credat quis Völckerum acutam suspicionem Meinckii in praefatione Menandri p. 18. Cratini versum illum,

κἀνθένδ' ἐπὶ τέρματα γῆς ἥξεις καὶ Κισθήνης ὄρος ὄψει,

ad hunc ipsum Aeschyli locum spectare. At non fugerat: commemoravit enim p. 7. Denique quod gravissimum est, non cogitavit de illis quae de Phorcidibus praedicat Aeschylus,

ἃς οὔθ' ἥλιος προςδέρκεται
ἀκτῖσιν οὔτε νύκτερος μήνη ποτέ,

quae plane absurda essent, si circa Cyrenen, quae vel maxime solis radiis exposita est, habitarent illae Phorci filiae. Neque enim quemquam eo perversitatis progressurum arbitror, ut illis verbis nihil nisi abominari solem et lunam dici adspectum Phorcidum putet. Nam hoc quoque absurde de sole et luna, quibus oculos claudere non licet, praedicaretur. Quare verba illa non possunt aliter accipi, quam ut sedes Phorcidum ea esse dicatur, ad quam nec solis radii nec lumen lunae penetret. Id vero ab Hesiodo accepit Aeschylus, qui sic in Theogonia v. 270.

Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπαρήους,
ἐκ γενετῆς πολιάς, τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν

ἀθάνατοί τε θεοὶ χαμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι,
Πεφρηδώ τ' εὔπεπλον, Ἐνυώ τε κροκόπεπλον·
Γοργοῦς θ', αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο,
ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός, ἵν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
Σθεινώ τ' Εὐρυάλη τε Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα.

Revertor iam ad illum locum in quo lacuna est. Ibi si aliquo modo cognosci posset quid excidisset, sciremus utrum per septemtrionales oras Europae an per Asiam in Aegyptum venire Io diceretur. Et hoc quidem, quum transiisse in Asiam dicta sit Io, non potest non maxime videri probabile, praesertim quum etiam in Supplicibus Asia peragrata in Aegyptum venisse narretur. Eam sententiam, probatam Welckero, defendere studuerunt Hermannus Reinganum et R. H. Klausenius, hic quidem Strabone usus auctore, qui libro VII. p. 299. *κυνοκεφάλους* et *στερνοφθάλμους*, et, qui aperte iidem cum Arimaspis sint, *μονοφθάλμους* ex Aeschyli Prometheo commemoret, quos populos a Ctesia in Indicis c. 20—23. ex eoque a Plinio H. N. VII. 2. et Gellio IX. 4. Indis vicinos perhiberi. Speciosa haec profecto argumentatio esset, si fundamentum haberet firmius et fidei faciendae magis accommodatum. Sic enim Strabo, quid Apollodoro visum sit referens, *οὐ θαυμαστὸν δ' εἶναι περὶ Ὁμήρου· καὶ γὰρ τοὺς ἔτι νεωτέρους ἐκείνου πολλὰ ἀγνοεῖν καὶ τερατολογεῖν· Ἡσίοδον μὲν ἡμίκυνας λέγοντα καὶ μεγαλοκεφάλους καὶ Πυγμαίους, Ἀλκμᾶνα δὲ στεγανόποδας, Αἰσχύλον δὲ κυνοκεφάλους καὶ στερνοφθάλμους καὶ μονομμάτους ἐν τῷ Προμηθεῖ φησι, καὶ ἄλλα μυρία.* Eandem ille Apollodori sententiam iisdem verbis commemoraverat libro I. p. 43. non tamen nominata Aeschyli fabula, ut eam ne in altero quidem loco nominasse videatur, praesertim quum ipsa illa verba turbent perpetuitatem orationis, ita ut Heynius rectissime iudicaverit nihil hoc nisi interpretis adnotationem esse, qui quod *μουνῶπα στρατόν* in Prometheo dictum sciebat, id ad *μονομμάτους* adscripserit. Ita vero concidit illud argumentum, nisi quis, quod Arimaspos poeta *ἱπποβάμονα στρατόν* vocat, huc referat *ἱπποπροσώπους* aureae regioni quae dicebatur ad Gangem vicinos, quos commemoravit Arrianus in Periplo maris Erythraei p. 35. ed. Hudson. Sed tamen ut Scytharum potius moribus viventes ita vocasse Aeschylum Arimaspos monuit Völckerus p. 184. Itaque solum relinquitur hoc, quod simplicius per Asiam in Aegyptum adducatur Io, quam si eam iterum ac fortasse tertium in Europam redeuntem faciamus. Sed tamen bis illa etiam in Supplicibus has continentes attigisse narratur his verbis v. 528.

δίχῇ δ' ἀντίπορον
γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα πόρον
κυματίαν ὁρίζει.

Quibus uterque Bosporus significatur. Quid vero si Aeschylus ob id ipsum, quod ex Asia hic rursum in Europam deducturus esset vagam virginem, ne Europam ter peragrantem faceret, consulto in superioribus

vitavit Thracii Bospori, quem traiecisset, mentionem? Certe mirum est quod eam Argis ad Lernaeum litus profectam dicit, quasi mare debeat transnatare, et tum abrumpit narrationem, eiusque postea magnam partem se omittere indicat v. 828.

ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων,

quo videtur cavisse ne obiici posset neglectio Bospori Thracii. Augent hanc suspicionem quae Hyginus refert fab. 145. *at Iuno formidinem ei immisit, cuius timore exagitatam coegit eam ut se in mare praecipitaret: quod mare Ionium est appellatum. Inde in Scythiam transnavit, unde Bospori fauces* (sic scribendum videtur, non *fines*) *sunt dictae.* Obstare autem illorum opinioni, qui iter statim ex Asia in Libyam perducunt, rem gravissimam, Arimaspos, apparet, qui quomodo in orientem transferri contra omnis antiquitatis fidem possint, ipsi non habent dicere defensores illius sententiae, si a Klausenii illo de quo dictum est e Strabone advocato auxilio discesseris. Itaque Welckerus in Trilogia p. 144. eo confugit, ut redire Aeschylum, ubi Arimaspos memorat, ad omissam partem narrationis statuat. Hoc quidem modo veteres scriptores interpretari non licet. Arripuit tamen hoc artificium Völckerus, eoque, quum Gorgones ad Cyrenam habitare ei placeat, multo mirabiliorem in modum usus est p. 227. Quid? ubi in ipsis maxime meridianis locis est Io, Prometheus ei dicat quid in extremo septemtrione vitari oporteat? Haec quidem monstra se ipsa interficiunt. Aut orienti sunt admovendi Arimaspi una cum Gorgonibus, aut Gorgones transferendae ad Arimaspos. Et de Gorgonibus quidem pugnantia traduntur. De quarum sedibus quae prolixissime disputavit Völckerus comprehendemus verbis scholiastae Pindari ad Pyth. X. 72. *αἱ δὲ Γοργόνες κατὰ μέν τινας ἐν τοῖς Ἐρυθραίοις μέρεσι καὶ τοῖς Αἰθιοπικοῖς, ἅ ἐστι πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβρίαν, κατὰ δέ τινας ἐπὶ τῶν περάτων τῆς Λιβύης, ἅ ἐστι πρὸς δύσιν. ὅτι δὲ αἱ Γοργόνες οὐκ εἰσὶ πρὸς ἄρκτους δῆλον· οὐδεὶς γὰρ ἱστόρησεν.* Atqui aut hoc quoque falsum est, ab nullo scriptore ad septemtrionem collocatas esse Gorgones, si Arimaspi, quos iis consociat Aeschylus, illinc removeri nequeant, aut Arimaspos transferre cogimur eo ubi Gorgones istae habitant. Id miro quodam modo fecit O. Müllerus in Doriensium vol. I. p. 276. seq. Damasten apud Stephanum Byzantium in v. Ὑπερβόρεοι, cuius verba infra afferemus, sine dubio Arimaspos in septemtrione Ponti Euxini et quidem paullum orientem versus posuisse censens, in quam rem Vkertum de Damaste p. 48. auctorem adhibere videtur; Issedones autem et Arimaspos et griphos negans occidenti admoveri posse, quod ex testimoniis a Vossio allatis patere; Hyperboreos contra ad occidentem migrare potuisse avulsos ab Arimaspis: nihilque in contrariam partem valere Antimachi et Pherenici auctoritatem. Mihi haec imperiosius dicta videntur: neque aut apud Vossium invenio quod ait, et Vkertus, quam exigua fides Damastis sit, ex Strabone I. p. 47. docet.

Non negaverim ego quidem, concedi hoc fortasse Aeschylo posse,

ut, quoniam griphi etiam in orientis oris memorantur, Arimaspos quoque illuc admovere sibi licitum putaverit. Sed difficilius tamen hoc ad credendum est, quam ut non illa eum praetulisse censeamus, quae minus a communi fama abhorrerent. Quare si quid in hac rerum ambiguitate, in quam versibus illis qui interierunt coniecti sumus, licet dispicere, probabilius videtur reflecti iter ad septemtrionem in Europam, proferrique per occidentem Libyae ad Aegyptum. Et quis sciat an simili quodam invento, ut Hercules apud Pherecydem in fabuloso illo poculo Solis per Oceanum circumvectus ad Prometheum venit, etiam Io ad Hyperboreos fuerit delata? Sed de his nihil constat: illud videndum est, quid pro isto itineris ad septemtrionem cursu afferri possit. Galenus in comm. prima ad Hippocratis Epidem. VI. p. 454. vel V. ed. Bas. sive XVII. p. 879. ed. Lips. quid *πέμφιξ* significet declarans, haec scripsit, *Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ*

εὐθεῖαν ἕρπε τήνδε· καὶ πρώτιστα μὲν
Βορεάδας ἥξεις πρὸς πνοάς, ἵν' εὐλαβοῦ
βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ
δυςχειμέρῳ πέμφιγι συστρέψας ἄφνω.

Et paullo post, *ἐπὶ δὲ τῆς ῥανίδος ὁ αὐτός φησιν ἐν Προμηθεῖ*

ἐξευλαβοῦ δὲ μή σε προςβάλῃ στόμα
πέμφιξ· πικρὰ γάρ, κοὐ διὰ ζωῆς ἀτμοί.

Hi versus quod in superstite fabula non legerentur, a viris doctis tributi sunt Soluto Prometheo: in quo etsi potuerunt scripti esse, quum ventos vehementissimos flare in illis locis, ubi cum Liguribus pugnaturus esse Hercules in illa fabula dictus est, Strabo tradiderit, tamen nondum satis iusta inventa est caussa, qua errasse aut Galenum aut librarios in Vincti Promethei nomine doceremur. Videtur autem etiam alterum fragmentum ex eadem qua prius tragoedia sumptum esse, primum quia simpliciter ex Prometheo affertur, ut consentaneum sit intelligi eum qui erat indicatus, tum quia nomen illud *πέμφιξ* in utroque est, cuiusmodi vocabulorum repetitiones Aeschylo sunt usitatissimae.

Gorgoneos campos ubi quaerere oporteat, si communem famam secutus est Aeschylus, non potest obscurum esse. Hesiodum Gorgones ante Hesperides, *πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο, ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός*, collocare constat. Plerique in Libya ad extremum occidentem ponunt, quorum testimonia congessit Völckerus. Quod si his eas in locis Aeschylus quoque habitare voluit, haec verba, *πόντον περῶσα φλοῖσβον*, ad illud mare spectare necesse est, quo Libya ab Europa separatur. Non est id autem fretum Gaditanum, sed longe extra columnas Herculis. Erythia enim aliaeque multae eaeque non prorsus ignotae atque inaccessae regiones extra illas columnas esse putabantur: de qua re exposuit Valckenarius ad Herod. IV. 8. Itaque si in Libya sedem Gorgonum esse putavit Aeschylus, recte dictum esse patet v. 808.

τηλουρὸν δὲ γῆν

ἥξεις κελαινὸν φῦλον,

nec mirari debemus, quomodo ad Aethiopes in Libya venerit Io non traiecto freto Gaditano: quippe iam erat in illa parte orbis. Teneamus igitur sic, in extremo occidente Libyae, et fortasse, propter illud Hesiodi ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός, in locis aliquantum ad septemtrionem vergentibus, campos illos Gorgoneos Cisthenamque esse, quam τέρματα γῆς vocavit Cratinus. Ita conciliari potest illud, quod Harpocratio adnotavit, Thraciae montem esse Cisthenam, cum Aeschyli scholiastarum opinione, qui Libyae vel Aethiopiae esse dicunt. Aethiopiae quidem dicta esse videtur Cisthena quod mox Aethiopes memoravit Aeschylus: Libyae autem certo est, si sunt Gorgones. Hae vero si inter occidentem et septemtrionem, quum ex Thracia Boreas flaret, videri potuit pro itineris quod Cratinus describebat ratione Thraciae mons esse Cisthena. Aeschylus quidem quae de Phorcidibus praedicat,

ἃς οὔϑ᾽ ἥλιος προςδέρκεται
ἀκτῖσιν οὔτε νύκτερος μήνη ποτέ,

ita sunt illi caeli plagae accommodata, quam Homerus πρὸς ζόφον appellat, ut maxime in loca media inter occidentem et septemtrionem expetant, quibus opposita sunt illa, quae sunt πρὸς ἠῶ τ᾽ ἠέλιόν τε. Nec profecto est quod aliquem moretur illud, quod supra e scholiasta Pindari est allatum, qui Gorgones negat a quoquam ad septemtrionem collocari. Nam diserte id facere prohibebat vetustissima fama, quae earum sedem ante Hesperides ponebat aut in Libya, cuius ipsum nomen de meridianis oris cogitare iubet. At Hesperides quoque Apollodorus apud Hyperboreos esse iudicavit. Cuius opinionis Völckerus p. 149. praeter hunc duos alios testes excitavit, Pherecydem et Tzetzam. Sed Tzetzes quidem, qui haud dubie Apollodorum secutus est, quum in Chil. II. 357. scripsit

ἐξ Ἑσπερίδων ἀγαγεῖν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων,

non alium potest usum praebere, quam ut prodat eadem se quae nos hodie apud Apollodorum legisse, II. 5, 11. §. 2. de pomis Hesperidum ita scribentem, ταῦτα δὲ ἦν οὐχ ὥς τινες εἶπον ἐν Λιβύῃ, ἀλλ᾽ ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος ἐν Ὑπερβορέοις. Nescio tamen an ille hoc non tam auctoris cuiuspiam fide quam sua ex coniectura dixerit, quod apud Pherecydem videret Herculem peragrata Libya Aegyptoque per orientalem Oceanum circumvectum, postquam ad Prometheum venisset, huius monitu ad Atlantem accedere, ut ab illo poma Hesperidum acciperet, Atlantem autem, Hercule interea caelum sustinente, abire ad Hesperides, reversumque inde Herculi poma tradere. Sic enim haec ex Pherecyde refert scholiastes Apollonii ad IV. 1396. in quibus prorsus nihil est, unde Pherecydem Hesperides cum Hyperboreis coniunxisse appareat. Sed ne indigemus quidem his auctoribus. Non est enim cur magnopere conturbemur Arimaspis, qui quod coniungi cum Hyperboreis soleant, Hyperborei autem ad solum septemtrionem pertineant, non sunt visi cum Gorgonum ad occidentem situ posse conciliari. Völckeri de his rebus disputatio

nec rite iacto fundamento nititur, et ipsa secum pugnat. Hyperboreos ille p. 149. et 168. praefracte negat usque ad occidentem inveniri. Recte illud quidem, et tamen etiam non recte. Nimirum quis Hyperboreos non dicat supra Boream habitare? Ipsa enim cogit vis nominis. Et ita, ut alios praeteream, Pherenicus apud scholiastam Pindari ad Olymp. III. 28. cuius versus, quorum duo etiam a Tzetza Chil. VII. 681. sunt allati, ita scribendi videntur,

ἀμφί θ' Ὑπερβορέων, οἵτ' ἔσχατα ναιετάουσιν,
νηῷ ὑπ' Ἀπόλλωνος, ἀπείρητοι πολέμοιο·
τοὺς μὲν ἄρα προτέρων ἐξ αἵματος ὑμνέουσιν
Τιτήνων βλάστοντας ὑπὲρ δρόμον αἰθρήεντα
νάσσασθαι Βορέαο, ἔχειν τ' Ἀριμασπὸν ἄνακτα.

At aliud est habitare supra Boream, quod numquam non potest cadere in Hyperboreos, aliud videre, qui terrarum tractus creditus fuerit supra Boream esse. Atqui idem ille Völckerus, qui tam fortiter septemtrioni vindicat Hyperboreos, latissime eorum sedes patere atque adeo ad occidentem usque extendi non uno loco est confessus, ut p. 149. 152. seq. testaturque satis diserte Strabo XI. p. 507. *ἅπαντας μὲν δὴ τοὺς προσβόῤῥους κοινῶς οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων συγγραφεῖς Σκύθας καὶ Κελτοσκύθας ἐκάλουν· οἱ δ' ἔτι ποῤῥωτέρω* (sic scribendum videtur pro *πρότερον*) *διελόντες τοὺς μὲν ὑπὲρ τοῦ Εὐξείνου καὶ Ἴστρου καὶ Ἀδρίου κατοικοῦντας Ὑπερβορέους ἔλεγον καὶ Σαυρομάτας καὶ Ἀριμασπούς.* Alia in hanc sententiam I. H. Vossius in Epistolis mythologicis, quamquam solita cum obstinatione, disputavit. Nobis satis est adiicere quae apud Stephanum Byzantium leguntur: *Ὑπερβόρεοι, ἔθνος. Πρώταρχος δὲ τὰς Ἄλπεις Ῥίπαια ὄρη οὕτω προσηγορεῖσθαι, καὶ τοὺς ὑπὸ τὰ Ἄλπεια ὄρη κατοικοῦντας πάντας Ὑπερβορέους ὀνομάζεσθαι. Ἀντίμαχος δὲ τοὺς αὐτούς φησιν εἶναι τοῖς Ἀριμασποῖς. Δαμαστὴς δ' ἐν τῷ περὶ ἐθνῶν ἄνω Σκυθῶν Ἰσσηδόνας οἰκεῖν, τούτων δ' ἀνωτέρω Ἀριμασπούς· ἄνω δ' Ἀριμασπῶν τὰ Ῥίπαια ὄρη, ἐξ ὧν τὸν Βορέαν πνεῖν, χιόνα δ' αὐτὰ μήποτε ἐκλείπειν· ὑπὲρ δὲ τὰ ὄρη ταῦτα Ὑπερβορέους καθήκειν εἰς τὴν ἑτέραν θάλασσαν. καὶ ἄλλοι ἄλλως.* Vt Posidonius, de quo scholiastes Apollonii Rhodii ad II. 675. *Ποσειδώνιος δὲ εἶναί φησι τοὺς Ὑπερβορέους, κατοικεῖν δὲ περὶ τὰς Ἄλπεις τῆς Ἰταλίας.* Recentiorum qui de Hyperboreis scripserunt libros nominavit Sturzius ad fragmenta Hellanici p. 145. Antiquissimos tamen auctores in ipso septemtrione ponere Hyperboreos sat validis argumentis docuit C. O. Müllerus in Prolegomenis mythologicis p. 419. seq.

Redeunt haec eo, ut fateri debeamus Aeschylum ipsum iuxta cum aliis nescivisse qua certa in sede collocaret Arimaspos et griphos. Itaque postquam Io ad campos Gorgoneos trans mare in occidentem Libyae est adducta, aliud in illorum locorum vicinia periculum commemorat, Arimaspos, quique prope eos sunt auri custodes griphi, confundens am-

nem Plutonem cum iis quae de Tartesso metallifero fluvio acceperat. Eadem fere I. H. Vossii sententia est. Sive enim Aeschylus quem Plutonem vocat ex illa fama hausit, quae a Vibio Sequestre p. 15. his verbis est prodita, *Arimaspa gentis Scytharum, unde aurum Scythae legunt,* sive aliunde petiit, is amnis re, non opinione Aeschyli, si Gorgones ad occidentem sunt, Tartessus est, de quo Stesichorus apud Strabonem III. p. 148.

σχεδὸν ἀντιπέραν κλεινᾶς Ἐρυθείας
Ταρτησσοῦ ποταμοῦ παρὰ πηγὰς ἀπείρονας ἀργυρορίζους.

Ibi certe Gorgones posuit Tzetzes ad Lycophr. 633. p. 721. *ὥςπερ καὶ αἱ Γοργόνες ἐν Ταρτησσῷ τῆς Ἰβηρίας, κἂν τινες ἐν Ταρσῷ ταύτας εἶναι λέγωσι·* et ad v. 838. p. 825. de Perseo, *πετόμενος ἦλθεν ἐπ' αὐτὰς τὰς Γοργόνας ἐπ' Ὠκεανὸν οὔσας περὶ πόλιν Ἰβηρίας τὴν Ταρτησσόν.* Quod ut ille sua ex coniectura dixerit, tamen ipse Völckerus, qui eum non recte sic coniecisse p. 46. contendit, iisdem in locis apud Hesiodum sedes Gorgonum esse concedit p. 19. Spanhemio quidem nemo assentietur ad Aristophanis Plut. v. 727. et ad Callimachi h. Deli v. 291. Plutonem deum dici putanti, quod *τὸν ᾅδου ποταμὸν Ἀχέροντα* habeat scholiastes Apollonii ad II. 353. quamquam alio modo ista huc rettulit I. H. Vossius. Quod si campos Gorgoneos Aeschylus in confiniis septemtrionis et occidentis esse voluit, moneri putanda est Io, ut, ubi traiiciendum sit fretum Oceani, trans fretum illud Phorcidum et Gorgonum adspectum fugiat, cis autem auri custodes griphos atque Arimaspos declinet. Griphi illi, quos quum alii, tum Herodotus III. 116. IV. 13. 27. cum Arimaspis coniungit, ab Romanis *pici* dicebantur: vide Nonium p. 152. Turnebum Advers. XXIII. 26. XXIV. 23. Plautus Aulularia IV. 8, 1.

pici divitiis qui aureos montes colunt
ego solus supero.

Brevi deinde praecidit Aeschylus, quumque, si Gorgones trans Oceanum in Libya sunt, iam sit ea in terra Io, pergit v. 808.

τηλουρὸν δὲ γῆν
ἥξεις κελαινὸν φῦλον, οἳ πρὸς ἡλίου
ναίουσι πηγαῖς, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.

Hac quoque in parte itineris, sive ab oriente per Asiam, sive ab occidente Libyae venientem fecit vagam virginem, non veram illarum regionum formam, sed quam ipse ex diversis neque inter se cohaerentibus finxerat auditionibus imaginem est secutus. Quod si illorum vera est opinio, quibus per Asiam venire traiecto sinu Arabico visa est Io, aut locum in quo sol oritur putandus est *ἡλίου πηγὰς* vocasse, aut transtulisse illuc quae de fonte solis inaudivisset, Aethiopes autem esse illos quos in Supplicibus v. 271. seqq. Indos vicinos dixit. Nam quod Klausenius p. 312. suspicatur, fontes illos esse Aethiopis fluvii, commentum est plane ventosum. Nec magis verum esse potest, quod idem pagina praecedente

multoque ante eum Waltherus putabat, Aethiopem illum fluvium Nilum esse superiorem usque ad cataractam: id enim si credidisset Aeschylus, v. 812. seq. non ἔνθα Νεῖλος, sed ἔνθα ποταμὸς ἵησι ῥέος dixisset: sed haud dubie ille alium intelligebat fluvium, qui cum Nilo conflueret. Expeditior tamen res in hac quoque itineris parte videtur, si ab occidente Libyae venisse Io statuitur. Nam et Aethiopes illa regione sunt, et fluvius ibi est, Aethiopes a ceteris populis disterminans, quem Nigrim vocant geographi. De eo fluvio quum scribat Solinus cap. 25. *ultraque adhuc amnis qui atro colore exit per intimas et exustas solitudines, quae torrente perpetuo sole et nimio plus quam ignito numquam ab aestu vindicantur*, vehementer reprehensus est a Salmasio p. 215. b. quod ista male intellecto Plinio confinxerit: non iniuria fortasse, sed tamen non incredibile est talia propter locorum naturam a quibusdam esse excogitata, mireque conspirat hoc nomen Αἰθίοψ cum illa opinione, si quidem aliquid de isto Nigri inaudivit Aeschylus. Fons solis autem, qui est ad Ammonis oraculum, de quo videndi Diodorus Siculus XVII. 50. Pomponius Mela I. 8. interpretes ad Q. Curtii librum IV. 7, 22. una cum catabathmo ex septemtrionali Africa sumptus est. Est is catabathmus maior, quem solum ante Augusti tempora eo nomine dictum esse docuit Waltherus in dissertatione quam de eo scripsit. Eum significationis similitudine deceptus poeta confudit cum cataracta Nili. Qua culpa eum sic liberare studuit Waltherus, ut cataractam ab eo καταβασμόν appellatum esse contenderet. At eo ipso arguitur facta confusio. Montes Byblini illa in regione non sunt ab aliis memorati: sed Byblus, oppidum munitissimum, fuit in Aegypto. Ctesias Pers. cap. 33. φεύγει δὲ πρὸς τὴν Βύβλον Ἴναρος· πόλις ἰσχυρὰ ἐν Αἰγύπτῳ αὕτη. Stephanus ἔστι καὶ Βύβλος ἐν τῷ Νείλῳ, πόλις ἀσφαλεστάτη. Et quum edito in loco exstructa urbs ab ipso situ multum praesidii habeat, facile credi potest montes aliquos Byblinos aut fuisse aut ab Aeschylo esse fictos: nisi tamen ille famam longe alio spectantem immiscuit. Nam Athenaeus I. p. 31. ubi de vino Biblino disserit, de quo aliae aliorum opiniones fuerunt, commemoratae illae a Mazochio ad tabulas Heracleenses p. 200. seqq. cui addendus est Blomfieldius ad Prom. v. 836. sic scribit, Ἐπίχαρμος δὲ ἀπό τινων ὀρῶν Βιβλίνων φησὶν αὐτὸν ὠνομάσθαι. Id paullo disertius tradit Hesychius, cuius codex in v. Βίμβλινος haec habet, Ἐπίχαρμος δὲ ἀπὸ ῥοιῶν Βιμβλίνων. ἔστι δὲ Θράκης. Emendate edidit Bekkerus in Anecdotis p. 225, 31. Βίβλινος. εἶδος οἴνου καὶ γένος ἀμπέλου ἐν Θράκῃ. καὶ ὁ παλαιὸς οἶνος. Ἐπίχαρμος δὲ ἀπὸ ὀρῶν Βιβλίνων. ἔστι δὲ Θράκης. Sed ibi quoque ῥοιῶν in codice est.

ADNOTATIONES AD PERSAS.

2. *πίστα* M. Vit. Ald. Rob. *πιστά* Lips. *πιστὰ* G. Turn.

3. *ἀφνεῶν* M. Vit. Lips. edd. vett. et *ει* superscripto Par. B. *ἀφνειῶν* G. Ven. B. aliique. *τῶν* pro *καὶ* Lips. Rob.

4. 5. Verba *ἑδράνων φύλακες κατὰ πρεσβείαν* in Vit. omissa, sed a pr. manu in fine paginae post verba *ὅ τε τοξοδάμας ἐσθλὸς* v. 31. scripta sunt, signo addito, quo error corrigatur, et adiecta hac adnotatione, *λήθη γέγονε καὶ οὐκ ἐτέθη ὁ τοιοῦτος στίχος εἰς τὴν τάξιν τούτου.*

6. *δαρειογενὴς δαρείου υἱὸς* M. Vit. Lips. Ven. A. aliique et Ald. *δαρειογενὴς υἱὸς δαρείου* G. *δαρειογενὴς υἱὸς* Par. F.

8. *νώστω τῶ βασιλείου,* superscripto ultimis litteris *ω,* Lips.

9. *πολυχρύσους στρατιὰς* M. Par. L.

10. *ὀρσολοπεῖται* M. et inde Victorius. *ὀρσοπολεῖται* G. Vit. Ven. A. B. aliique et Ald. Rob. Turn. In G. ad *εῖ* superscriptum *η*. Hesychius *ὀρσολοπεῖται, διαπολεμεῖται, ταράσσεται. Αἰσχύλος.* Cognatum videtur *ὀρσόλοπος* cum vocabulis *ὀλόπτειν* ex *λέπω* facto et *ὀλοφώϊος* et excitatorem vellicationis ac proinde turbae et tumultus significare.

11. *ἔσωσεν* Lips. Omittit Vit. *δὲ βαΰζει* hic non habent libri.

12. *ἀσιατιγενὴς* Turn. *Ἀσιητιγενὴς* Blomfieldius. Repugnare hanc formam analogiae monuit Lobeckius ad Phryn. p. 646.

13. *οἴχωκε,ν ἐον δ'* M. *οἴχωκε νέον δ'* G. Rob. *οἴχωκεν νέον δ'* Lips. *ᾤχωκε νέον,* sine particula, Vit. *ᾤχωκε νέον δ'* Ald. Turn. V. de hoc verbo Lobeckium ad Soph. Ai. v. 896.

Scholiastes *γράφεται καὶ ἑόν, ἤτοι τὸν ἴδιον ἄνδρα.*

Post *νέον δ',* vel, ut Vit. habet, *νέον,* omnes libri addunt *ἄνδρα βαΰζει.* In explicandis his verbis iam antiqui interpretes in diversa abierunt. Alii enim *θυμός,* alii *Ἀσία* ad *βαΰζει* intelligendum putarunt. Audaciorem manum, sed parum feliciter, admovit Valckenarius, cuius ipsa verba cognoscere operae pretium est. Sic igitur ille ad Eur. Phoen. v.

1489. *In Aeschyli Persis sic vulgatur v.* 12. *et* 13.

πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς
οἴχωκε· νέον δ' ἄνδρα βαΰζει.

In his dum clauditur sententia, versus requiritur paroemiacus, quo sponte ducit in ultimis modulus — δρα βαΰζει. *Sed quis obsecro vel quae regio* βαΰζει; ἡ Ἀσία *respondet scholiastes, huiusque vestigiis insistens Stanleius. Quid illa latratu requirit?* νέον ἄνδρα· *sic iuventutem appellasset Aeschylus. Quantivis pretii lectionem servavit scholiastes:* γράφεται, *inquit,* καὶ ἑόν, ἤτοι τὸν ἴδιον ἄνδρα. *Hoc ita placet, ut alterum tamen* νέον *non reiecerim: hanc vocem, in antiquis exemplaribus hoc in loco lectam, suspicor oculos fefellisse describentis, ut duas intermedias praetermiserit, quarum altera desierit in easdem litteras: has utinam nobis vir clarissimus Antonius Askewius ex codd. vetustis revocaret. Interim lubet hariolari. Suspicor basin anapaesticam hic praecessisse versum paroemiacum, atque ita scripsisse tragicum:*

πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς
ᾤχωκε νέον,
[Περσὶς δ' ἑὸν] ἄνδρα βαΰζει.

Quae vulgatis esse meliora non diffitebitur in tragicis exercitatissimus Anglus: reliqui, si qui Persida sic mirabuntur ab Asia distinctam, legant ex eodem dramate v. 249. 250. ὦ γῆς ἁπάσης Ἀσιάδος πολίσματα, ὦ Περσὶς αἶα καὶ πολὺς λιμήν, *et seqq. conf. v.* 59. *et seqq.* 512. 548. 925. — *Illud* Ὤιχωκε (*nam si quis Aeschyleam veterem praeoptaret scripturam,* ΟΙΧΟΚΕ *foret reponendum*) νέον, *id est* νεωστί, *peropportunum est et Aeschyleum; in huius Prom. v.* 954. Νέον νέοι κρατεῖτε· *Schol. recte,* Νέον, *inquit,* νεωστί· οὐ γὰρ ἀρχαία ὑμῶν ἡ βασιλεία. *Bacchum, cuius adspernabatur sacra,* τὸν νεωστὶ δαίμονα *vocat Pentheus in Eurip. Bacch. v.* 219. *et in his Phoen.* 1637. *novellum Regem exosa Antigone* τὸν νεωστὶ κοίρανον. *frequens* ἥκω νεωστί, *Aeschylus Agam. v.* 1634. ἥκοντας ἐκ μάχης νέον. *est illud Homericum, Sophocli nusquam, in Euripideis semel adhibitum.* Doleas hic, ut alibi non semel, obrutum doctrinae copia iudicium viri praestantissimi. Nam ne quid dicam de paroemiaco, qui hic ne placere quidem potest, quum vis sententiae in sequentibus verbis insit, quis credat poetam ᾤχωκε νέον scripsisse, quum, si nuper abiisset exercitus, ridiculum foret sollicitos esse qui domi manserant. Immo iam diu abesse exercitum necesse erat, si illi metuerent, idque ipse poeta, ut par erat, indicavit non modo his verbis, κοὔτε τις ἄγγελος, οὔτε τις ἱππεὺς ἄστυ τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται, sed apertius etiam infra v. 64. τοκέες δ' ἄλοχοί θ' ἡμερολεγδὸν τείνοντα χρόνον τρομέονται. Verum in vulgata scriptura explicanda et illud perdurum atque adeo ineptum est, θυμός ad βαΰζει intelligere, nec probari potest illorum sententia, qui Ἀσία ex Ἀσιατογενής repetunt. Quod nego fieri posse servato νέον ἄνδρα. Nam quum in adiectivo latet genitivus nominis, quod ad sequentia intelligen-

dum est, ita oportet conformatam esse orationem, ut quid intelligendum sit vel ex pronomine aliquo vel alio modo appareat. Sic in illo Euripidis Hec. 22.

πατρῴα θ' ἑστία κατεσκάφη,
αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ,

ubi alia exempla attulit Porsonus, e pronomine cognoscimus sermonem esse de Priamo: omisso pronomine uterque versus non posset non de domo Priami intelligi. Quae in scholiis commemoratur scriptura, ἑὸν δ' ἄνδρα βαΰζει, correctio esse videtur alicuius grammatici, qui quod vulgatae scripturae sensum hunc esse animadverteret, *exercitus novum militem requirit,* ineptum id esse videns, verba illa in hanc sententiam accipienda putavit, *omnis Asiae potentia periit, suamque requirit iuventutem.* At ita poeta verbis usus esset ineptissimis. *Βαΰζει* scholiastae per *ἀνακαλεῖται* reddunt. Sed nec demonstrata est ea significatio, et, si haec esset sententia, non solum repeteretur quod modo dictum est, verum etiam interpellaretur explicatio caussae cur mala praesagiat animus. Videtur error ex eo ortus esse, quod omissum antea et deinde in margine adscriptum erat δὲ βαΰζει: tum librarius aliquis, quo loco reponenda essent, nesciens, post *NEON*, quod non vidit esse νέων, ea addidit adiecitque explicandi caussa ἄνδρα. Aeschylum credibile est scripsisse

ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ
κακόμαντις ἄγαν ὀρσολοπεῖται
θυμός, ἔσωθεν δὲ βαΰζει.

Similiter dixit in Agam. v. 429. τὰ δὲ σῖγά τις βαΰζει. Sic igitur hos versus conformavi.

14. κ' οὔτέ τις et οὔτέ τις M.

15. τὸ, non τῷ, etiam M. habere videtur.

16. ἢ δ' M. ἡδ' Lips. Libri omnes ἐκβατάνων, nisi quod Lips. ἐκβάταν.. habet. Brunckius Ἀγβατάνων dedit, ut antiquiorem formam, auctore Wesselingio ad Herod. I. 98. Sed Stephanus Byzantius in Ἀγβάτανα, ubi pluribus disserit de diversa huius nominis scriptura, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις, inquit, διὰ τοῦ ξ τὸ Περσικόν, ὡς δειχθήσεται.

17. εἰς pro καὶ Rob. κίσσιον a pr. manu Vit. a sec. ante o insertum ν. Blomfieldius ex coniectura Κίσσιον. Non recte, etsi laudandus est quod haesitavit in perrara terminatione adiectivi a nomine gentili derivati. Ex analogia enim dici debebat Κισσιακόν. Sed ita etiam in Prom. v. 812. Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο. Ceterum quod Κίσσινον ἕρκος appellat Aeschylus, re vera non diversum erat a Susis, licet illi ita visum sit. V. Herod. V. 49. et 52. Strabo XIV. p. 728. A. λέγονται δὲ καὶ Κίσσιοι οἱ Σούσιοι. Stanleius, qui Cissiam urbem a Ptolemaeo commemorari ait, fallitur. Regionem ille, non urbem dicit, distinguens tamen ut partem a Susiana.

18. ἔβαν, superscripto posteriori vocali η, Lips.

19. Verba οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, usque ad Μεγαβάζης v. 23. affert Triclinius ad Soph. El. 157. οἴδ' G. Vit. Ald. Rob. οἱ δ' M. Lips. Turn. νηῶν M. Vit. ναῶν, superscripto η, Lips. νηῶν τε Mosc.

20. Post πεζοί τε βάδην aliquid excidisse cogitari potest. Certe egregie huc quadraret, quod apud Hesychium sine auctore legitur, πολλὴ φαρέτρα, addita explicatione πολλοὶ τοξόται. Vtique βάδην ad sequentia referendum, neque, ut Blomfieldius fecit, πεζοὶ βάδην iungenda.

21. στῖφος M. στίφος G. Vit. Lips. edd. ante Brunckium.

22. οἷος a sec. manu, nam antea videtur fuisse οἷ, Vit.

ἀμνίστρης Vit. Ven. A. ἀμνήστρης Ald. ἀμήστρης Rob. ἀμίστρης M. G. Lips. Turn. Apud Herodotum Ἄμηστρις nomen est uxoris Xerxis. In hac Aeschyli fabula infra v. 315. nomen viri est et fortasse eiusdem de quo hic agitur. Vt ibi plerique libri ἄμιστρις habent, ita hoc loco idem legitur in editionibus veteribus scholiastae Sophoclis.

ἣ δ' M. ἠδ' Lips.

ἀρταφρε νης, cum unius litterae litura post ε, M. ἀρταφρένης, superscripto ad secundam syllabam ϊ, Mosc. ἀρταφέρνης G. Lips. aliique.

23. μεγαβάτης M. Vit. Ven. A. B. μεταβάτης Mosc. Ald. μεγαβάζης G. Lips. Rob. Turn. et sic apud Triclinium. Ab Herodoto VII. 97. commemoratur Μεγάβαζος ὁ Μεγαβάτεω. ἢ δ M. ἠδ' Lips.

ἀστάσπης M. G. Lips. Par. B. Turn. ἀστάπης Ven. A. Mosc. aliique et Ald. Rob. et a sec. manu Vit. ἀτάτης a pr. manu Vit. ἀστάτης Par. C. γρ. καὶ ἀστάσπις Par. B. Ἀσπάσπης varia lectio apud Turnebum. Non inepte quaerit Stanleius idemne sit hic qui ad Herodoto VII. 64. Ὑστάσπης vocetur.

25. βασιλῆς M. G. Turn. βασιλεῖς Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. βασιλέων, superscripto ς, Lips.

26. σοῦντον Lips.

27. τοξοδάμαντον Mosc. τ' omittunt G. Vit. δ' pro ἠδ' Mosc. ἢ δ' M. ἠδ', priore littera a sec. manu in litura, Vit. ἠδ' Lips.

29. ἐν τλήμονι M. Vit. Lips. Ven. A. B. Ald. Turn. εὐτλήμονι Par. A. B. et e corr. pr. manus G. quum antea fuisset ἀτλήμονι, quod est in Rob.

30. ἀρτημβάρης G. ἀρτεμβάρης, superscripto ο ad ε, Lips. ἀρτεμβάρης M. Vit. et reliqui. Sic hoc nomen scribitur v. 297. 945. et apud Herodotum I. 114. 115. 116. IX. 122. ἱπποχάρμης Lips.

31. Infra v. 944. libri meliores et plerique μασίστρας. Apud Herodotum Μασίστης nomen est VII. 82. IX. 107. 113. Μασίστιος VII. 79. IX. 20. 24.

32. ἴμαῖος M. ἱμαῖος G. Lips. ἰμαῖος Vit. edd. φαρανδάκης libri etiam v. 932. Apud Herodotum aliosque invenitur Φαρανδάτης: v. Wesselingium ad Her. p. 726, 86.

33. ἵππων ἐλατὴρ Colb. 1. Ox. Par. C. Ald. Turn. θ' σωσθά-

νης Ald. *καὶ σωσθάνης* Turn. *σοσθάνης* M. Cantabr. 2. Mosc. *σουσθάνης* Vit. *σοσθένης* Ven. B. *σωσθένης* G. Cantabr. 1. Par. L. *σωσθάνης* Lips. Rob. Guil. Kieserus coniecit *τ' Ὀστάνης*, afferens Diogenem Laertium prooem. 2. Plinium H. N. XXX. 1. Suidam in *Ὀστᾶναι* et in *ἀστρονομία*.

35. *ἔπεμψεν* M. Rob. *ἔπεμψε* G. Vit. Lips. Ald. Turn.

Schol. *τινὲς διαιροῦσι τὸ σουσισκάνης καὶ πηγὰς καὶ ταγών*.

36. *πηγαστάγων* M. *πηγασταγὼν* G. Lips. Par. B. Ald. Turn. *πηγὰσταγὼν*, priore accentu postea expuncto, Vit. *πηγὰς τ' ἀγὼν* Rob. *γρ. πηγάς τ' ἄγων ἄρχων* adnotatum in G. *γρ. πηγὰς τ' ἀγὼν* margo Lips. *γρ. πηγᾶς ταγῶν* Par. B. *πηγᾶς ταγὼν* Cantabr. 1. Etiam in scholiis, ut vidimus, adnotatum est a nonnullis divisim scribi *πηγὰς ταγών*.

αἰγυπτογενὴς M. Lips. Ven. A. Mosc. Ox. Par. L. Ald. Turn. *αἰγυπτιογενὴς* G. Vit. Ven. B. Rob.

37. Hunc versum et sequentis verba duo priora habet Photius p. 258, 4.

μεμφίδος G. Turn. *μέμφικος* Vit.

38. *μέγας τ'* Lips. Mosc. *Ἀρσάκης* apud Photium. Sed *Ἀρσάμης* legitur etiam v. 303. et apud Herodotum VII. 69. *ὠγυγίους* M. G. Lips. Ven. B. Par. A. B. C. *ὠγυγίας* Vit. Ald. Turn. *ὠγυγίου* Rob.

40. *ἐλειοβάται* Vit. Lips.

41. *ἀνάριθμον* Ven. B. Colb. 1. Par. C. Turn. *ἀνήριθμον* Cantabr. 2. *πλῆθος τ' ἀνάριθμοι. γρ. πλῆθος καὶ τ' ἀνάριθμον* Par. B.

42. *ἁβροδιαίτων* Lips. *ἕσπεται* Vit. Ald. Rob.

43. *ἐπί παν*, ut ante lituram *πᾶν* scriptum fuisse videatur, M. De mensura vocis *ἐπίπαν*, de qua etiam Blomfieldius dixit, videndus est in primis Boeckhius in dissertatione quam Germanice scripsit de critica tractatione Pindari p. 82. seqq.

ἠπειρογενεῖς ante sec. manus correctionem Vit.

Blomfieldium, qui recte observavit noluisse Aeschylum Ionum mentionem facere, sed comprehendere eos nomine Lydorum, quorum intra fines sex urbes Ionicas sitas esse dixerit Herodotus I. 142. miror in constructione verborum haesisse. Nam ex illa ipsa observatione patet sensum esse *Lydi, qui omnes continentis incolas comprehendunt,* i. e. etiam eos qui non sunt Lydi, Ionas.

44. *μητρογαθὴς* M. G. Cantabr. 1. Par. C. *μητραγαθῆς* Vit. *μητραγαθὴς* Ven. A. Ald. Rob. Turn. et primae syllabae *ι*, alteri *ο* superscriptis, Par. B. *μιθρογαθὴς* Par. L. *μιτρογαθὴς* Lips. Par. A. Hoc cum Brunckio praeferendum videtur. Persica nomina apud Herodotum sunt *Μιτραδάτης* I. 121. et *Μιτροβάτης* III. 120. 126. 127.

45. *ἀρκτεύς* M. Lips. Ven. A. aliique et ex corr. G. quum antea *ἀρκτός* fuisset. *ἀρητεὺς* Rob. *ἀρκεὺς* Vit. Ald. Turn. *ἀρτεύς*, supra scripto *ο*, Par. C. *βασιλῆς* M. *βασιλεῖς* Vit. Mosc. edd. vett. *βασιλῆες* G. *βασιλεῖες* Lips.

δίοποι M. Turn. *δίοπτοι* G. Vit. Lips. Ven. A. B. aliique et Ald. Rob. Dicit de Aeschyleo vocabulo *δίοποι* Eustathius p. 98, 46. 203, 11. Idem p. 1705, 53. alium Aeschyli locum spectare videtur. V. fragm. 244.

46. *καὶ* libri. *χαὶ* Blomfieldius. Hoc recepi: nam in consociatione rerum diversarum rectius adest quam abest articulus.

47. *ἐξορμῶσιν* M. *ἐξορμῶσι* G. Vit. Lips. et edd. ante Brunckium.

48. *τίρρυμα* pro *τρίρρυμα* M.

50. Hic versus deest in Ox. Posterius additus est in Ven. A. Post sequentem versum collocatus est in Ald. Rob.

στεῦνται, sed *ν* littera puncto notata, M. *στεῦται* Mosc. Explicat singularem scholion in M. Ceteri *στεῦνται*.

51. *δούλειον* libri. *δούλιον* scribendum esse monuit ante Stanleium Scaliger. *ἑλάδι* Lips.

52. *θάρυβις. γρ. θάρβις* G. *θάρυμβις. γρ. βάρβις* Lips. *θάρυθις* Ven. B. *τ' Ἄρυβις* Turn.

53. *δὲ* plene Vit.

55. *πέμπει σύρδην. ἴσθι δέ. γρ. σύδην ἀντὶ τοῦ ὁρμητικῶς, οὗ ἡ χρῆσις ἐν τοῖς ἑξῆς* Par. B. Aliter quam hic *σύρδην* dictum est in Rheso v. 56.

ὦ δαῖμον, ὅςτις μ' εὐτυχοῦντ' ἐνόσφισας
θοίνης λέοντα, πρὶν τὸν Ἀργείων στρατὸν
σύρδην ἅπαντα τῷδ' ἀναλῶσαι δορί.

Ibi enim haec est sententia, *priusquam ruens omnem Argivorum exercitum perderem.* Magis proprie Aeschylus *σύρδην* de longo tractu magnisque catervis dicit, quibus incedentes Babylonii vias impleverint. Nam *σύρεσθαι* de fluviis et maribus frequens est apud Dionysium periegeten. Comparari potest cum nostro verbo *schwemmen*, ut apud eundem Dionysium legitur v. 1076.

κείμενον, οἷα κύλινδρον ἐπὶ χθονός, ὅν ῥ' ἀπὸ πέτρης
χειμερίου ποταμοῖο κάτω σύρουσι χαράδραι.

Est ergo *σύρδην* de magnis copiis dictum, quae longis tractibus quasi inundant vias, ut nos *überschwemmen* etiam in communi sermone de numeroso exercitu dicimus, qua metaphora Aeschylus v. 89. seqq. utitur, *μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν* dicens et *ἄμαχον κῦμα θαλάσσης*.

ναῶν, superscripto *η* ad *α*, Lips.

56. *καὶ* omittit G. *λήμματι* Vit. Lips. aliique et Rob.

58. Post *ἕπεται* Ox. Ven. A. Ald. addunt *προτροπαῖς*. Ea voce in scholiis sequente versu *ὑποπομπαῖς* explicatur.

59. Libri *ὑποπομπαῖς*, nisi forte Veneti habent *ὑπὸ πομπαῖς*. Ita scribendum esse Abreschius vidit.

60. *γαίας* Vit. *αἴης* Par. A. B. et ut videtur Veneti. *αἴας* (non *αἴης*) M. G. Lips. edd. vett.

61. *οἴχετ'* Vit.

62. *οὓς περὶ* M.

64. *δ'* ex scholiastae adnotatione Blomfieldius. Libri *τ'*.

ἡμερόλεκτον G. e correctione. Antea fuerat *ἡμερόλεγδον*, ut in ceteris libris. Proparoxytonon est hoc adverbium apud Lucianum Lexiph. c. 9. apud Etymologum p. 429, 40. apud Photium, apud Suidam. Recte vero oxytonon apud Aristotelem Hist. An. VI. 21. Et sic volebat apud Lucianum Guyetus.

65. *τρομαίονται* G. et ante sec. manus correctionem Vit. *τρομέοντα* Lips.

66. *πεπέρακε μὲν ὁ* codd. Ald. Rob. *πεπέρακεν ὁ* Turn. Correxit Porsonus.

68. 69. *γείτονα χώραν* omittit Ven. B. *χώρας*, superscripto *ν*, M. *χθόνα* pro *χώραν* G. Lips. aliique et Rob.

71. *ἕλλας* M. Vit. Ven. A. B. Par. A. B. *ἕλλης* G. Lips. edd. ante Brunckium.

72. *ὅδησμα* Lips. *γρ. ἔρεισμα* margo Lips. *γρ. ἔρεισμα τὴν ναῦν* adscriptum ad *ὅδισμα* in M. *ἔρεισμα* Rob. *ὅδισμα* vocabulo explicationes *πορειάν. ἔρεισμα. ὁδόν* supra adscriptae in G.

74. *ἀσίης* ante correctionem G.

76. *χώραν* pro *χθόνα* G. Lips. aliique et Rob.

Eustathius p. 212, 42. *τὸ δὲ ποιμὴν λαῶν, ταὐτὸν ὂν τῷ ἀνδρῶν ποιμάνωρ, συνθέτως Αἰσχύλος εἴρηκε, καὶ τὸ τοιοῦτον ποιμνιον ποιμανόριον.*

θεῖτ' pro *θεῖον* Lips.

77. *ἐλαύνοι δειχόθεν* G.

78. *θαλάσσας* Blomfieldius. Idem recte sustulit comma quod vulgo post hanc vocem ponebatur, coniungens *ἐχυροῖς ἐκ θαλάσσης στυφελοῖς ἐφέταις*.

79. *ἐχυροῖσι* Cantabr. 1. Par. B. L. N. et *ο* ad primam syllabam superscripto M. *γρ. ὀχυροῖσι* Par. B. *ὀχυροῖσι* ceteri.

80. *στυφέλοις* libri. *στυφελοῖς* Blomfieldius.

ἀφέταις Colb. 1. Rob. Hesychius *ἐφέτας, τοὺς ἡγεμόνας τῶν Περσῶν, καταχρηστικῶς.*

χρυσονόμου M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. aliique et Ald. Turn. *χρυσογόνου. γρ. καὶ χρυσονόμου* Par. B. *χρυσογόνου* Rob. Vtramque scripturam commemorant scholia. Qui *χρυσονόμου* praeoptat, sic explicare debebit, ut idem sit quod *χρυσεᾶς*, neglecto significatu terminationis. Sed in compositis ex *νέμω* hoc fieri non videtur exemplis posse demonstrari. Praestat *χρυσογόνου*.

81. *γεναιᾶς* G. *γεννεᾶς* Lips.

ἰσόθεον φώς M. *ἰσόθεον φῶς*, ultima prioris vocabuli littera in *ς* mutata, G. *γρ. ἰσόθεον φῶς* Par. B.

82. Scribendum videri potest *κυανόν*. Sed videtur haec forma recentiorum scriptorum propria esse. Male Blomfieldius *κυανοῦν*, quod vulgaris linguae est. Peius etiam Wellauerus *κυάνεον* vocabuli non ulti-

mas, sed primas duas syllabas contrahendas esse putavit. λεύσων M. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. βλέπων Vit. sed antiquae sunt tantum litterae λε, ceterae a recentiore manu scriptae.

83. φοινίου M. G. Vit. Lips. Ven. B. aliique et Ald. Rob. φονίου Turn. δέρμα M. Lips. aliique nonnulli.

84. πολυναύτας Vit. Cantabr. 2.

85. σύριόν θ' M. ed. Vict. ἀσύριόν θ' Vit. Lips. Ven. A. aliique et Ald. ἀσσύριόν θ' G. Ven. B. aliique et Rob. Turn.

Alludi ad oraculum de pugna Salaminia Atheniensibus datum, quod est apud Herodotum VII. 140. in quo erat Συριηγενὲς ἅρμα διώκων viderunt et Blomfieldius et Suevernius in diss. Berolini a. 1824. hoc titulo edita, *Ueber einige historische und politische anspielungen in der alten tragoedie*, p. 4.

86. δουρικλύτοις M. Rob. Turn. δουρικλυτοῖς G. Ald. δορικλυτοῖς Lips. δορυκλύτοις Vit.

87. τοξόδαμνιν Vit. ἄρη M. in quo ν supra versum ab alia manu additum, Par. C. Rob. ἄρην. γρ. ἄρη. κοινῶς. Par. B. ἄρην G. Vit. Lips. Ald. Turn.

88. ὑποστάς. γρ. ἐπιστὰς ἤγουν ἐναντιαθεὶς μαχεσάμενος (sic apud Faehsium) ἀντιστάς Par. B. Sensus est *nemo adeo probatus est, ut, si id in se recipiat, magna multitudine virorum ut valido munimento arcere possit invictum maris fluctum.* Audacter κῦμα θαλάσσης dicit copias navales, quas Graeci quamvis magno virorum numero non possint ab se propellere.

89. Post φωτῶν Vit. addit τάξεσιν οὐδ' ἄρα ἔρη ἴσχει, quorum ea quae post τάξεσιν leguntur, expuncta sunt. Colb. 1. addit τάξεσι, οὐδ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει. Quae ex notissimo Homeri versu sumpta esse vidit Vauvillersius. Eadem vero verba, sic scripta τάξεσιν οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει, ut scholion adscripta sunt in M.

90. ἐχυροῖς M. G. aliique et Rob. ἐχυροῖσιν Ven. B. ὀχυροῖς Vit. Lips. Ven. A. aliique et Ald. Turn. ἕρκοισιν Ven. B. εἴργεις Lips.

93. λαός M. G. Vit. Lips. aliique et Ald. λεὼς Rob. Turn.

94. δολόμητην δ' ἀπάτην G. et ἀπάτην etiam Vit. ἀπάταν, ultimo α superscripto η, Lips.

95. θνητὸς Vit. θνατὸς, superscripto η, Lips.

96. 97. πηδήματος libri omnes. Tum, post hoc ipsum vocabulum, εὐπετέος M. G. Vit. aliique et Ald. Rob. Turn. εὐπατέος Lips. εὐπετέως Mosc. Par. L. εὐπετοῦς Porsonus. In Vit. post hanc vocem εὐπετέος, qua in eo libro versus finitur, a sec. manu additum est ἄτης, superne quidem hoc modo εὐπετέ^ος ἄτης^, sed initiali ductu α litterae usque ad praegressum έ descendente, ut non videatur dubitandum esse quin, qui adscripsit ἄτης, id Aeschyli verbum esse putaverit, praesertim quum in versu qui infra hunc scriptus est simile quid factum sit in vocabulo ἀρ-

κύστατα, cuius primae quattuor litterae ab antiqua manu sunt, *'στατα* autem ab eadem illa manu, quae *ἄτης* scripsit, adiecta. Non deerit fortasse qui suspicetur scriptum alicubi fuisse *πήματος*, eiusque vocabuli explicationem esse *ἄτης*. Sed scholiastes in Vit. coniunxit *πηδήματος τῆς ἄτης ἀνάσσων καὶ κρατῶν*. Porro *ἀνάσσων* M. G. Vit. Lips. ceterique, ut videtur, codd, omnes et Ald. Rob. *ἀναίσσων* Turn. *ἀναΐσσων* Vict. unde Brunckius et qui eum secuti sunt *ἀνᾴσσων* dederunt. Scholiastae *ἀνάσσων* sequuntur, genitivo *πηδήματος* moti. Sed haud dubie verum est *ἀνᾴσσων*. Brunckius genitivum illum *ποδί* constructum esse putavit. Nimirum, ut dubium illud *εὐπετέος* mittamus, *ποὺς κραιπνὸς πηδήματος* esset *ποὺς κραιπνῶς πηδῶν*. Verum tamen ista loquendi ratio a gravi simplicitate Aeschyli alienior est quam ut videatur probari posse. Scripsit ille, nisi fallor,

τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πήδημ'
ἅλις εὐπετῶς ἀνᾴσσων;

Sic infra v. 300.

πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο.

Et in Agam. v. 792.

ἵππου νεοσσός, ἀσπιδηφόρος λεώς,
πήδημ' ὀρούσας ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν.

Apud Euripidem Iph. Taur. v. 315 (308.).

ἔμφρων δ' ἀνᾴξας ὁ ξένος πεσήματος.

98. Libri *σαίνουσα*. Scholiastes *ἡ γὰρ ἐκ θεοῦ, φησίν, ἀμαύρωσις καὶ δόλωσις ἄφυκτός ἐστιν. ἅμα γὰρ δολοῖ καὶ προσαίνει* (f. *προςσαίνει*) *καὶ κακοποιεῖ.* Scripsi *ποτισαίνουσα*. Lenius hoc quam ingeniosae coniecturae quibus Seidlerus in libro de versibus dochm. p. 407. metra restituere conatus est. Non est autem haec epodus in stropham et antistropham mutanda. *παράγε* Lips.

100. *βροτῶν* Ven. B. et *ο* ad *ῶ* superscripto Lips.

εἰς ἀρκύστατα libri praeter Rob. in qua est Turnebo memorata scriptura *ἀρκύσακτα*. Diu iam est quum scribendum vidi *εἰς ἄρκυας ἄτα*. Nam scholiastas nomen *ἄτη* in his versibus invenisse ex eo apparet, quod Homericos de *Ἄτη* versus afferunt.

101. *ὑπὲρ θνατὸν* M. G. Vit. et ceteri plerique. *ὕπερ θνατὸν* Ald. *ὑπερθνατὸν* Lips. *ὕπερθεν*, omisso *θνατὸν*, Rob. *ὕπερθεν τὸν* adnotavit Stephanus.. Ex scholio codicis Vit. in quo est *διὸ οὐκ ἔστιν ἄνθρωπον ὑπεκδραμόντα τὴν ἄτην φυγεῖν*, optimam et elegantissimam lectionem nanciscimur, *ὑπὲκ θνατόν*.

102. *ἀλύξατα* Lips. *φυγεῖν* omittit Ven. B.

103. *κατὰ* libri. *ἐκράτησεν* M. *ἐκράτησε* G. Vit. Lips. et edd. ante Brunckium.

104. *καὶ* pro *τὸ* Vit.

106. *ἱπποχάρμας* Ald. *ἱππιοχάρμους* Cantabr. 1. *ἱππειοχάρμους* Ven. B. *ἱππιοχάρμονας* Vit. Mosc.

107. πόλεων δ' ἀναστάσεις M. (non ἀνστάσεις) Vit. Lips. Ven. A. aliique et Ald. δ' omittit Ven. B. πόλεών τ' ἀναστάσεις G. aliique et Rob. πόλεων τε ἀνστάσεις Turn.

108. 109. θαλάσσης πολιαινομένης M. G. Lips. Ald. Turn. In Lips. ς participii a recentiore manu est. θαλάσσης (superscripto ας) πολιαινομένας Vit. θαλάσσας πολιαινομένας Par. A. B. Rob. et, ut videtur, Ven. A. B.

λαύρῳ G. Ald. Rob.

110. ἐσόρᾶν M.· ἐσ ὁρᾶν Vit. Ald. ἐσορῶν Lips. γρ. ἄλγος Par. B. Suppl. 834. δι' ἀλίρρυτον ἄλσος.

111. πίσσυνοι Ald. Rob. πισύνος G.

112. τε omittit Vit.

Scholiastae de solis navibus hic agi putant, Schützius λεπτοδόμοις πείσμασι ad naves, λαοπόροις μηχαναῖς ad pontes refert. In Schützii explicatione hoc displicet, quod ista navium et pontium distinctio, tam ambigue significata, exilis videtur ideoque indigna Aeschylo. Mihi quidem omnia de pontibus videntur intelligenda esse. Nam si haec de navibus accipiantur, non satis verum est, ideoque ne satis aptum quidem, Persas dici navibus assuefactos esse. Navibus enim non tam ipsi Persae quam socii eorum utebantur, quod recte monuerunt scholiastae. Atqui de his, ut maritimis et pridem deditis navigationi, non recte diceretur nunc eos didicisse artem navigandi. Illud vero ut novum et insolens et quod sollicitudinem, ut statim dicit chorus, afferret commemorari poterat, quod per pontes parum firmos agitatum fluctibus mare transgredi essent ausi. Et sic supra, omninoque saepius in hac fabula pontes illos, ut rem periculi temeritatisque plenam, memorari videmus. Egregie verba quoque cum hac explicatione congruunt, quum non modo λαόποροι μηχαναί planius ad pontium fabricationem quam ad navium vehicula ducant, sed etiam λεπτόδομα πείσματα de navibus multo minus apte quam de pontibus dicantur, in quibus hoc ipsum maxime temerarium videri debuit, quod machinae istae rudentibus, nimium tenuibus pro tanti operis mole, retinerentur. Inde supra v. 69. poeta dixerat λινοδέσμῳ σχεδίᾳ, eadem verborum vi. Prorsus enim reiicienda est eorum sententia, qui πείσματα putant λεπτόδομα vocari quod ex pluribus tenuibus filis facta sint. Immo nihil aliud, quam quod simplicius λεπτά dici poterat, significatur. Describit hos rudentes Herodotus VII. 36.

113. μου M. G. aliique nonnulli.

114. ἀμύσεται M. Idem mox Ὀ ἅ.

117. Post τοῦδε comma posuit Turnebus, et sic recentiores editores omnes praeter Schützium in minore editione τοῦδε in τοῦτο male mutantem. Iungebant autem ὀὰ Περσικοῦ στρατεύματος τοῦδε. Peius etiam Brunckius hos genitivos ad φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ rettulit. Vsus tragicorum monere poterat nullam esse posse post τοῦδε interpunctionem. Sic enim iungenda sunt verba, μὴ πόλις πύθηται ἄστυ Σούσιδος

κέναvδρον Περσικοῦ στρατεύματος τοῦδε, ne civitas audiat urbem Susidis hoc Persarum exercitu orbatam. Ita ϑεοὶ πολισσοῦχοι χϑονός et alia huiusmodi millena.

119. *κισσίων* M. Par. C. L. N. *κασσίων* Ven. B. *κισσίνων* Vit. Lips. Mosc. Rob. *κισσινῶν* G. *κίσσινον* Ald. ceteraeque editiones.

120. *ἔσεται* M. Vit. Par. C. N. Nihil ineptius perversiusve fingi potuit quam C. Burneii *ᾄσεται*, ne scilicet *ἔσσεται* duplicato σ diceret scriptor Atticus. Quin ut omnis loci virtus periret Blomfieldius recepta Burneii coniectura verba *ἀντίδουπον* — *ἀπύων* ut parenthesin ab reliquis separavit. Neque in Wellaueri adnotatione quidquam sani est. Hoc dicit chorus, *propterea mihi nigro obscuratum velo cor laceratur metu, hei, ne hoc Persico exercitu orbatam civitas audiat magnam urbem Susidis, et Cissiorum arces, hei clamitans turba feminarum, resonent, byssinaeque vestes rumpantur.*

121. *ὀᾶ* M.

122. *τοῦτ' ἔπος* omittunt Ald. Turn. *γυναικοπληϑὺς* Lips. et ante correctionem Vit. *γυναικοπληϑὴς ἔσται* ex scholio Rob.

Hi nominativi non sunt absoluti, sed inserviunt explicandis verbis *τὸ Κισσίων πόλισμα.*

123. *δ'* omittunt Ald. Rob.

124. *πέσηι λακίς*, quum prius omissa essent, inter versus adscripta sunt in M.

125. *ἱππηλάτης*, ultimae vocali superscripto *η*, M. *ἱππηλάτας*, superscripto *η*, Lips. Post hanc vocem *τε* addit non M. sed Turnebus et qui hunc secuti sunt Vict. Cant. Stanl.

126. *καὶ προδοστηβάς λεώς*, ad *ά* superscripto *η*, Lips. *καὶ πεδοστιβὴς λεώς. γρ. πεδοτριβὴς, τοῦτ' ἔστι πεζός* Par. B.

127. *ὃς* pro *ὡς* ante correctionem Vit. *ἐκλέλοιπεν* M. Par. L. Rob. Ceteri *ἐκλέλοιπε.* *μέλισσα* M. Par. L. *μελισσάων* G. Ven. B. et adscripto, ut Faehsius ait, *μελισσῶν* Par. B. *μελισσῶν* Vit. Lips. Ald. Turn. *μελισσᾶν* Cantabr. 1. Rob.

128. *ὀρχάμονι* adnotatum in Par. B.

129. *ἀμείψας* Vit.

Fluctuant interpretes, quem dicat Aeschylus *τὸν ἀμφίζευκτον ἀμφοτέρας ἅλιον πρῶνα κοινὸν αἴας.* Dicit vero *iunctum utriusque continentis socium litus.* Litoris significatione *πρών* vocabulum usurpatum est v. 870.

νασοὶ ϑ' αἳ κατὰ πρῶν' ἅλιον περίκλυστοι
τᾷδε γᾷ προςήμεναι.

Pariterque in Agam. v. 291.

Σαρωνικοῦ
πορϑμοῦ κάτοπτον πρῶν' ὑπερβάλλειν πρόσω
φλέγουσαν.

Sic enim, quae aliter in singulis horum locorum difficultas foret, sponte

evanescit. *Κοινόν*, ex quo vocabulo ortae sunt dubitationes, sic dicitur, ut id ipsum effectum esse iungendis litoribus indicetur.

133. *πίμπλαται* M. Vit. Par. L. N. aliique. *πίμπλανται* G. Lips. Ven. A. edd. ante Brunckium.

δακρύμασιν M. Par. L. Ceteri *δακρύμασι.*

134. *ἑκάστα* M. (in quo post ultimam litteram litura est scriptumque prius fuisse videtur *ἑκάσταν*) G. Vit. Par. A. B. aliique. *ἑκάστη* Lips. et edd. ante Brunckium.

136. *αἰχμήεντα* M. Vit. Lips. Par. L. Rob. Turn. *αἰχμητάεντα* Ox. Ald. *εὐναιάεντα* Ven. B. *αἰχμάεντα* G. Par. A. N.

136. 137. *εὐνατῆρα προπεμψαμένα* Cantabr. 1. et Par. A. in quo *ἀπο* ad *προ* supra adscriptum est. Hoc Brunckius restituit. *εὐνατῆρ' προπεμψαμένα* Rob. *εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένη* M. *εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένη* G. *εὐνατῆρα ἀποπεμψαμένη* Lips. *εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένη*, supra adscripto ad ultimam vocalem *α*, Vit. *εὐνητῆρ' ἀποπεμψαμένα* Ven. A. *εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένα* Ven. B. Par. L. Ald. ceteraeque ante Brunckium editiones.

139. *ἀλλ' ἄγετε πέρσαι* Vit. *ἀλλ' ἄγετ' ὦ π.* Lips. Rob.

140. *τὸ δ' ἐνεζόμενοι στέος* M.

142. *θώμεθ' α. χρεία* M. *προσήκοι* Cantabr. 2. Colb. 2.

143. *ἄρα* M. *πράξει* Lips.

145. *πρωνύμιον* G. *πατρώνυμον* Vit. Mosc. ***Genus**, inquiunt, **a Perseo ductum, unde nos nomen habemus, ideoque nobis cognatum.*** Formam vocabuli tuetur Pindaricum *ἐπωνύμιος.*

ἁμέτερον, superscripto primae litterae *ἡ*, Lips.

146. *πότερ ον* cum litura inter *ρ* et *ο* M. *νικῶν* Vit.

147. *δοριχράνου* G. Lips. Ven. A. Par. C. Ald. Rob. *δορυκράνου* M. Vit. Turn. Recte, ut videtur.

148. *κεκράτηκε* Vit.

149. Prodit regina splendido ornatu et curru vecta, ut ex v. 610. intelligitur.

ἴσον M. G. Lips. Turn. *ἶσον* Vit. Ald. Rob.

150. *φῶς* Lips. aliique pauci et Ald. *ὁρᾶται* Ven. B. et M-scripto *ὁρμᾶται* Par. B.

151. Libri *β. δ' ἐμὴ, προσπιτνῶ*, nisi quod *προσπιτνῶ* (*προσπίτνω* M.) *προσκυνῶ* habent M. Par. L. N. explicatione in textum admissa, quae in Vit. Lips. supra scripta est. Putavi scribendum esse *προσπίτνω, προπίτνω.* Sic v. 591. *ἐς γᾶν προπίτνοντες.* Sophocles El. 1380.

αἰτῶ, προπίτνω, λίσσομαι.

Euripides Suppl. 93.

ὁσίως οὐχ ὑπ' ἀνάγκας
δὲ προπίπτουσα, προςαιτοῦσ'
ἔμολον.

152. *πρὸς φθόγγοις* G. *προσφθόγκοις* Lips. *χερῶν* Lips.

154. Hunc et sequentem versum affert Maximus Planudas in Bachmanni Anecd. II. p. 99, 27. *δαιμόνων* pro *Περσίδων* Ven. B.

155. *ἡ* omittit Lips. *γηραιὰ* Lips. Ald. Rob.

156. *εὐνήτειρα* M. Vit. Lips. *εὐνέτειρα* Tzetzes. *εὐνάτειρα*, secundae syllabae *η* superscripto, Par. B. *εὐνάτηρα* Ald. *εὐνάτειρα* G. Rob. Turn. Doricae formae hic nullus usus est.

καὶ omittunt Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 2. Ald. Rob.

Sensum huius loci non videntur satis perspexisse qui *εὐνήτειρα* pro nominativo habuerunt, quod haud scio an fecerit etiam Tzetzes Chil. VII. v. 358.

Ἀσσύριοι καὶ Πέρσαι γὰρ τοὺς βασιλεῖς θεοῦσιν,
ὡς καὶ Αἰσχύλος δράματι Πέρσαις δεικνύει τοῦτο.
Ἄτοσσαν θέλων γὰρ εἰπεῖν σύζυγον βασιλέως,
μητέρα βασιλέως τε ὁμοίως, εἶπεν οὕτω,
"θεοῦ Περσῶν εὐνέτειρα, θεοῦ τε μήτηρ ἔφυς."

Neque enim senes aliud quam salvere reginam iubent: qui, si *εὐνήτειρα* nominativus esset, quasi obiter eam salutantes hoc ut primarium afferrent, *tu et coniux Persarum dei et mater es.* Quamobrem *εὐνήτειρα* vocativus est, cui quum alter deberet addi vocativus, *θεοῦ δὲ καὶ μῆτερ*, mutatur forma orationis, quia hac tantum conditione mater Persarum dei vocari potest Atossa, si Xerxes eadem qua Darius fortuna utatur.

157. *γρ. ἐφέστηκε, ἠναντιώθη, ὑπεχώρησε* Par. B.

στρατῷ M. Vit. Ven. A. Par. B. (Faehsio teste) Turn. *στρατοῦ* G. Lips. Par. A. C. aliique et Rob. *ἀπὸ τοῦ στρατοῦ* margo Par. B.

158. *λιποῦσι κεννῶ* G. *λιποῦσα, δ', ἱκάνω* Lips.

χρυσεοστόλμους M. Vit. et adnotatum in Par. B. *χρυσεοστόλβους* Ven. A. Ald. *χρυσεοστίλβους* G. Ven. B. Par. C. F. L. Turn. et hoc quoque adnotatum in Par. B. et in margine Lips. *χρυσεοστόλους* Par. B. Rob. *χρυσεοστόλοις* Lips. *δόμοις* Lips.

159. *τε* omittit Cantabr. 1. Par. C. *κάμὸν* M. G. Vit. Par. A. B. C. Ven. A. B. Cantabr. 1. Ald. Rob. *κάμοῦ* Lips. Turn.

εὐνατήριον M. Vit. Lips. Ven. A. edd. vett. *εὐναστήριον* G. Ven. B. Par. L. N. Id recte restituit Blomfieldius.

160. *καί μου* Lips. Ald. *καί μοι* Vit. *φορτὶς* Lips.

161. *ἐμαυτῆς οὐδαμῶς* G. Rob. *οὖσα* Lips. *ἀδείματος* Cantabr. 1. Turn. Quod apud Photium p. 8, 10. legitur *ἀδείματα, ἄφοβα*, melius et plenius scriptum exstat apud Zonaram p. 45. *ἀδείμαντα, ἄφοβα, ἀπὸ τοῦ δειμαίνω τὸ φοβοῦμαι.*

162. *καὶ μὴ* Lips. *κονίσσας* M. aliique et Rob. *κονίσας* G. Vit. Par. A. B. C. Ald. Turn. *τ' οὖδας* Lips. *ἀντρέψῃ* M. Turn. *ἀτρέψυ* Ald. *ἀνατρέψῃ* G. Ven. B. aliique et Rob. et ex corr. Vit. *ἀνατρέψει* Mosc. et ante corr. Vit.

163. *εἶλεν* pro *ἦρεν* Ald. *θεοῦ* Vit. sed *οῦ* a sec. manu supra positum, quum prima tantum *θε* dedisset.

164. Libri omnes *ταῦτά μοι διπλῆ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσί*, nisi quod *ἄφραστος ἐστὶν* habent Vit. Lips. Ald. Rob. eaedemque duae edd. *φρεσίν*. In Vit. ad *ἄφραστος* supra adscriptum *πῶς*. Corruptum esse hunc versum vidit Porsonus in supplemento praefationis ad Hecubam p. XLIII. Sed dum in metro occupatus traiectione verborum caesuram, quae in librorum scriptura intolerabili sane modo neglecta est, restituere conatur, de sensu loci quaerere omisit. Verba si spectas, nihil ea aliud significare possunt quam quod Stanleius expressit, *propter hoc duplex est mihi in mente cura ineffabilis, neque pecuniarum sine viris multitudinem honore prosequi, neque pecunia carentibus splendere lumen. quantumcumque adsit robur*, in qua interpretatione postrema tantum, *ὅσον σθένος πάρα*, male reddita sunt, neque pecuniae nomen debebat usurpari, nexus vero sententiarum recte indicatus est. Atqui quis non videt, hoc, neque opes sine viro neque virum sine opibus magni faciendum esse, non posse curam ac sollicitudinem, multoque minus ineffabilem curam vocari, sed nihil esse aliud quam sententiam vel consilium, quod cur ineffabile vocetur nulla inveniri ratio potest. Quod si *μέριμνα* hic sententiam significat, ut quum alibi, tum in simili Euripidis loco, Or. 631.

Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς,
διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδούς;

planum esse arbitror non mutato ordine verborum scribendum esse

ταῦτά μοι διπλῆ μέριμνα φραστός ἐστιν ἐν φρεσίν,
μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν,
μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς ὅσον σθένος πάρα.

Sic nihil in his versibus obscuritatis est et omnia aptissime cohaerent. *Metuo*, inquit, *ne nimiae opes rapido pede proruant felicitatem non sine diis a Dario partam. Vnde gemina mihi certa est sententia, neque opum sine viris magnitudinem multi facere, neque carenti opibus affulgere tantum lucis quantum ei roboris est* (h. e. non aeque eum felicem esse ut potens est). *Etenim ab opibus quidem tuti sumus, sed oculis offusus est metus, quod absente moderatore nihil prosunt divitiae.*

167. Non dicit opulentiam non deberi contemni, sed esse Persis opes non contemnendas.

ἀφὶ Lips. *ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς φόβος* proprie intelligendum est, de oculis, sine metaphora. Nam de eo quod carum est *ὀφθαλμός* singulari tantum numero dicitur. Seidlerus in censura editionis Blomfieldianae comparavit Eur. Iph. in Aul. v. 1133.

τί δ' ἔστιν; ὥς μοι πάντες εἰς ἓν ἥκετε,
σύγχυσιν ἔχοντες καὶ ταραγμὸν ὀμμάτων.

168. *δόμου* Par. L. *νομίζου* Vit. Ven. A.

169. *ὡς* omittit Vit.

170. *γένεσθε* M. Par. N. *γίνεσθε* ceteri, sed in Vit. primae syllabae *ε*, ultimae *αι* superscriptum est.

173. *δυνάμεις* M. *ἡγῆσθαι* Lips.

174. *εὐμενεῖς δ' ἡμᾶς καλεῖς* affert Thomas M. p. 162, 7.

175. *ἀεὶ* M. G. Vit. Lips. Par. A. B. Ald. Rob. *αἰεὶ* Ven. B. Turn. *ὀνείρασιν* M. Cantabr. 1. Ceteri *ὀνείρασι.*

176. *περ* omittit G. *στείχας* Lips.

178. *ἐν ἀργὲς* ex corr. Vit. Antea *ἐν ἀργ ῆς*, cum litura post *γ*, fuisse videtur.

180. *μοι* omittit M. *γυναῖκες εὐείμονες* Vit. *γυναῖκ' εὐείμονες* Ald. Turn. *γυναῖκ' εὐήμονε* Lips.

182. *ἤδ' αὖτε* G. Vit. Lips. Ald. Rob. *περσικοῖσιν*, quamvis etiam in praecedente versu *περσικοῖς* habeat, G.

183. *μέγεθος*, omisso *τε*, Lips. *ἐκπεπρεστάτα* M. aliique et Rob. *εὐπρεπεστάτα* G. aliique et Ald. Turn. *εὐπρεπεσάτα* sic Lips. *εὐπρεπεστάτω* Ven. B. et *ω* ex *α* a correctore facto Vit.

184. *κάλει τ'* Lips. *ἀμιώμω* G. Vit. Lips. Par. A. B. Turn. Sed *ἀμιώμῳ* M. Ald. Rob. *κασιγνήτω* Vit. Par. N.

185. *τ' αὐτοῦ* M. Ald. Rob. *ταὐτοῦ* G. Lips. Turn. *αὐτοῦ* Mosc. ut Schützius refert, nisi Vit. nominare voluit, in quo sic est, sed *τ'* in fine praecedentis versus a secunda, ut videtur, manu posito.

πέτραν Lips.

187. *ἐγὼ 'δόκουν* M. Lips. Turn. *ἐγὼ δόκουν* Vit. Ald. Rob. *ἐγὼ ἐδόκουν* G. et supra adscriptum est a sec. manu augmentum in Vit.

188. *ἐν ἀλλήλαισι* Blomfieldius. *ἐν ἀλλήλῃσι* M. G. aliique et Turn. *ἐν ἀλλήλοισι* Vit. Lips. aliique et *ἐν* omisso Rob. *ἀλλήλαιν*, omisso *ἐν*, Ald.

In infinitivo consentiunt libri, nisi quod ex Par. B. Faehsius affert *τεύχειν ἐν ἀλλήλῃσι. γρ. τεῦχον. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τὸ ἐδοξάτην μοι.* V. ad Soph. Ant. 702. 736.

λαθών, supra scripto *γρ. μαθών*, Vit.

189. 190. *ἅρμασιν δ' ὕπο ζεύγνυσιν* M. *ἅρμασι δ' ὕπο ζεύγνυσιν* G. Turn. et commate post *ὕπο* addito Ald. Rob. *ἅρμασι δ' ὑποζεύγνυσιν* Vit. *ἅρματι δ' ὑποζεύγνυσιν* Lips. *αὐτῶ* G. et ante corr. M. *αὐτῷ* Ald. Rob. *ὑπαυχένων* M. *ὑπ' αὐχένων* affertur ex Par. L.

192. *ἐν ἡνίαισιν εἶχεν* M. Vit. Par. C. L. atque ita scribendum esse coniecit Schaeferus Melet. crit. p. 94. At hoc non est Aeschyleum. *ἐν δ' ἡνίαισιν εἶχεν* Lips. Ceteri *ἐν ἡνίαισι δ' εἶχεν.*

193. *ἐντῆ δίφρου* M. et *δίφρου* habet etiam Lambethanus Blomfieldii, adscriptumque est in Par. B. In margine M. adnotatum *ἐν τῆ βίαι δίφρου χαλινὰ ῥήσσει.* G. Vit. Lips. Ven. A. *ἐν τῇ, δίφρον.* Editiones ante Brunckium *ἐν τῇ δίφρον.* Praeclaram emendationem, *ἔντη δίφρου*, Scaligero surripuit Stanleius.

194. *διασπαράσσει* Cantabr. 2. et, ut videtur, Ven. A. *διασπαράτνει* M. Ceteri *διασπαράττει.*

197. *οὔπως* G.

200. *καλλιρόου* M. Vit.

201. *παγῆς* Lips. *γῆς*, addito a sec. manu *πη*, Vit. *θυηπόλην* ante sec. manus corr. Vit. *χειρὶ* Vit. Lips.

Non pignore contenderim genuinam nunc exstare scripturam. Vereor enim ne *δέ* in apodosi post *ἐπεί* positum librarios ad mutationem faciendam compulerit. Certe melius, nisi fallor, omnia hoc modo procederent,

ἐπεὶ δ' ἀνέστην καὶ χεροῖν καλλιρρόου
ψαύσασα πηγῆς σὺν θυηπόλῳ χερὶ
βωμὸν προςέστην, ἀποτρόποισι δαίμοσιν
θέλουσα θῦσαι πέλανον, ὧν τέλη τάδε·
ὁρῶ δὲ φεύγοντ' αἰετὸν πρὸς ἐσχάραν
Φοίβου.

202. *βωμὸν* M. G. Lips. Ven. B. Colb. 2. Par. C. L. *βωμῷ* ceteri libri, sed Vit. addita a sec. manu correctione *βωμὸν* et supra scripto *ἐς τόν*. *ἀποτρόποις* G. *δαίμοσιν* M. Par. L. Ceteri *δαίμοσι*.

205. *φόβῳ δ'* omittit Lips. *φίλου* Ven. B.

206. *μεθ' ὕστερον* M. edd. vett. *κέρκον* Vit.

207. *τὸ κάρα* Vit.

208. *ὅδ'* Vit. Lips. Ald. Rob. *γ'* omittunt Ven. A. Ald. Rob. Inter *δέμας* et *παρεῖχε* Ven. A. Ox. Ald. inserunt *τῷ κίρκῳ τύπτεσθαι*.

209. *δειματἐσἰδεῖν* M.

210. *ὑμῖν τ'* G. Par. L.

In vitii suspicionem adducta sunt quae sequuntur. Verum si modo haec verba, *ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν, ὑμῖν δ' ἀκούειν*, recte intelliguntur, in reliquis non est quod laboremus. Dicit autem Atossa illud hoc sensu, *haec mihi, quae vidi, et vobis, qui audistis, metuenda sunt, quorsum spectent*. De eo enim sollicita est, quid dicat isto somnio ostentoque portendi. Itaque subiicit *nam de regno filii scitis non esse quod metuam, quem, si prospera fortuna admirandum reddere potest, at adversa certe regno non exuet, si quidem ille salvus redibit*. His igitur verbis indicat non habere se quomodo visa illa interpretetur, nisi de morte filii, quam apertius nominare reformidat.

211. *τάξας* Lips.

214. *βουλόμεθα* G. Vit. Lips. Ald. *φυγεῖν* pro *φοβεῖν* Ven. B.

215. *θρασύνειν* M. Vit. aliique et Turn. *προτροπαῖς* Lips. aliique et Ald. *ἱκανουμένη* Vit. *ἱκνομένη* Lips.

216. *εἴδος* Rob. *εἶδος* Lips. Sic etiam Vit. ex correctione. Antea *εἶδες*, ut ceteri.

ἀποτροπεῖν ante corr. M. Ad *ἀποτροπὴν* in Lips. supra adscriptum *γρ. ἀπροτροπήν*, si recte lego compendium.

λαβεῖν G. Ven. A. Par. B. Ald. Turn. In Par. B. supra scriptum *γρ*

τελεῖν. καὶ δοῦναί σοι. Ac *τελεῖν* habent M. Vit. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. A. K. Rob.

217. *ταδ' αγαθὰ δ' ἐκτελῇ* M. *τὰ. δ' ἀγαθὰ, ἐκτελῇ* ex corr. G. Antea *ἐκτελεῖ* fuerat. *τὰ ἀγαθά δ' ἐκτελεῖ* Vit. *τἀγαθὰ δ' ἐκτελῇ* Lips. Ven. A. Cantabr. 2. Ex Par. B. *τὰ δ' ἀγαθά γ' ἐκτελεῖν. γρ. τ' ἀγαθὰ δ' ἐκτελῇ* Faehsius affert. *τὰ γαθά τ' ἐκτελῇ* Ald. *τάδ' ἀγαθ' ἐκτελῇ* Rob. *τὰ δ' ἀγάθ' ἐκτελῇ* Turn. et edd. reliquae omnes. Immo scribendum erat *τἀγάθ' ἐκτελῇ γενέσθαι*, i. e. *quo tibi bona eventum habeant.*

καὶ τέκνοισί τε, omisso *σέθεν*, Vit.

218. *δεύτερος δὲ χρὴ χοαὶ* Lips.

219. *χέεσθαι* Vit. Lips. Par. N. sed Vit. supra scripto *ασ*.

πρευμενῶς M. G. Lips. Ven. B. Par. A. B. Rob. et plerique, ut videtur, reliqui codices. *πρευμενῆ* Ven. A. Ox. Lambeth. Turn. et adscriptum in Par. A. B. Idem ex corr. Vit. in quo antea fuerat *πρευμενῶς*: supra *νης* adscriptum. *πρευμενῆν* Ald. Haud scio an *πρευμενής* et *πρευμενῆ* interpretibus debeatur, dubitantibus utrum *πρευμενῶς* ad Atossam, an ad Darium spectaret. Quare *πρευμενῶς* servandum duxi, quod iungendum est cum verbo *πέμπειν*.

220. *κατ' εὐφροσύνην* Lips. et bis quidem scriptis his verbis.

221. *σος* pro *σοι* Lips. *τέκνω τ' ἐγῆς* G.

222. *τοὔμπαλιν* Vit. aliique nonnulli et Ald. Rob. *γαίᾳ* M. Par. H. L. *γαίᾳ. γρ. γαίαν* ex Par. B. Faehsius affert. *γαῖα* Vit. *γαία* G. Lips. Ven. A. B. aliique et Ald. Rob. *γὰν* Par. C. *γαίας* Turn.

κάτοχος ἀμαυροῦσθαι Ven. B. *κάτοχ' ἀμαυροῦ* Ald. *κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι* ceteri. Correxit Blomfieldius gloss. ad Sept. ad Th. v. 47.

223. *ὧν σοι* a pr. manu, *ὥν σοι* a sec. M. *ὧν σοι*, sed mutatum in *ὧν σοι*, Vit. *ῷν σοι* Lips. et cum commate post *σοι* G. Ald. Rob. *ὦν, σοὶ* male Turn.

προσευμένως Lips. sed in marg. *γρ. πρευμενῶς*.

225. *ἀλλαμὴν* M. *γ'* omittunt Vit. Lips. *τῶν δ'* M.

226. *παισὶ* Lips. Cantabr. 2. Par. H. K. L. *τὴν δ'* M. *ἐκύρωσε* vel Faehsio teste *ἐκύρωσεν* Par. L. *ἔκυρσας* Rob. *φάτην* Lips. Ald.

227. *ἐξιλεοῖτο* Mosc. et erasa priore scriptura Vit. idemque adscriptum in Par. B. *εἴθε δὲ ἡ ἐξιλέωσις εἰς ἀγαθὸν ἀποβαίη* scholiastes. Ceteri *ἐκτελοῖτο*.

δὲ τὰ M. G. Vit. Lips. Ven. A. Par. C. Ald. Rob. *δὴ*, omisso *τὰ*, Turn.

228. *θήσομαι* Ven. B. Rob. *θεοῖσιν* M. *τοῖς δ'* Vit.

ἔνερθεν G. Vit. Lips. Ald. *γῆς* omittunt Ven. A. Ox. Ald.

229. *ἐς* G. Lips. *'κεῖνα* Lips.

230. *φησὶν* Lips. *ἱδρῦσθαι* Vit. Ceteri pravo accentu *ἱδρύσθαι*.

231. Brunckius ex Par. A. dedit *δυσμάς*, idque habet etiam Lambeth. adscriptumque est in Par. B. Idem *δυσμὰς* ex corr. Vit. in quo antea fuerat *δυσμαῖς*, quae est ceterorum librorum lectio. Praeferendum iudicavi *δυσμάς*.

Vulgatum *φθινασμάτων* contra Pauwii Schützii que coniecturam, *φθινάσμασιν*, satis superque tuentur quae Erfurdtius attulit ad Soph. Ant. v. 422. *Ἡλίου φθίνασμα* vel *φθινάσματα* ex hoc loco memorat Eustathius p. 698, 24. 832, 45.

232. *ἀλλαμὴν* M. *ἱμείρ'* G. *ἵμειρ'* Lips. *θηρᾶσαι* Lips. Ceteri male *θηράσαι*.

233. *πᾶσα γὰρ ἂν γένοιτ' ἂν* Lips. *πᾶσα γένοιτ' ἂν* Ald.

235. *ἔρξας* Lips. *μήδεους* Vit. *ἔρξας δὴ μήδους πλεῖστα κακά* Rob.

236. *τούτοις* Ven. A. Ald. Rob. *τούτοις σιν* G. *γρ. καὶ ἐξαρκεῖ* ex Par. B. Faehsius affert. *δόμοις*, superscripto *ων*, Lips. *δόμων* G. Par. L. Id exquisitius esse videri potest.

237. *αὐτοῖς ἐστιν αὐτοῖς* Ald. *αὐτοῖς ἐστιν* Rob. *αὐτοῖς ἔστι* G. Vit. *αὐτοῖς ἐστὶ* M. Lips. Turn. *ἐστιν αὐτοῖς* Ven. A. Ox. Ex Par. B. Faehsius affert *ἀργύρου πηγή τις ἐστιν αὐτοῖς, θησαυρὸς χθονός. γρ. καὶ αὐτοῖς ἐστι*.

238. *διὰ χερὸς ἀντ* M. *διὰ χερὸς αὐτοῖς* G. Vit. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Mosc. Ox. Par. A. B. C. K. N. Ald. *διὰ χειρὸς αὐτοῖς* Lips. *διὰ χερὸς*, omisso *αὐτοῖς*, Rob. Tum *πρέπει* M. G. ceterique, ut videtur, plerique et Ald. *πίπτει* Lips. Par. F. K. Rob. *πέμπει*, sed expuncto postea *μ*, Vit. *διὰ χερός γ' αὐτοῖς πρέπει* Turn. *πότερα γὰρ τοξουλκὸς αὐτοῖς αἰχμὴ διὰ χερὸς πρέπει* Ven. B. Particulae *γε*, quam Turnebus ex coniectura addidit, hic non est locus. Neque probari potest quod Brunckius scripsit, *διὰ χερῶν αὐτοῖς πρέπει*, vel quod Elmsleius ad Med. p. 286. coniecit, *διὰ χεροῖν αὐτοῖς πρέπει*. Scholiastes qui sic interpretatur, *ἆρα, φησί, διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῖς πρέπει ἡ βολὴ ἡ τοξική;* non videtur *διὰ χερῶν* vel *διὰ χεροῖν* legisse, sed explicare *διὰ χερός*, quod librorum consensus tuetur, per pluralem. Sed in his scholiastae verbis Vit. non *πρέπει* habet, sed *ἐμπρέπει*, quod in codice Monacensi corruptum est in *ἐπρέπει*. Hoc probabilem huius versus emendationem aperit,

πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερός σφιν ἐμπρέπει;

239. *σαγαί* libri. Pro eo vocabulo *χέρες* Rob. in qua antea *ἔχει* est pro *ἔγχη*.

240. *ποιμάντωρ* G. Lips. Ald. Turn. Hesychius *ποιμάνωρ, ποιμήν, ἢ βασιλεύς*. Eustathii huc respicientis verba allata sunt ad v. 76.

στρατῷ M. Vit. Ven. B. Mosc. Par. N. Rob. *στρατῷ*, superscripto ultimae litterae *ου*, Lips. Ceteri *στρατοῦ*, quod suspiceris etiam habuisse Eustathium, qui *ἀνδρῶν ποιμάνωρ* afferat. Praeferendus esse videtur genitivus, quae exquisitior constructio est, ut interdum in verbo *ἐπιστατεῖν*.

241. οὔτινος G. δοῦλος Lips.

242. μενοῖ G.

243. ὥστε δαρείου τε πολύν τε Lips.

244. δεινά τι G. Cantabr. 2. τεκοῦσιν M.

245. δοκεῖ Vit. Ven. A. Cantabr. 1. Ox. Mosc. Par. N. δοκεῖν Lips. cum ceteris, sed ν lineola tramissa deleri iubetur.

εἴσῃ πάντα, omisso τάχ', Rob. πάντ' εἴσῃ τάχα G. Lips. et aliquot alii. εἴσῃ omnes libri.

νημερτεῖ λόγῳ adscriptum in Par. B. Sic volebat scribere librarius in Vit. in quo est νημερτῆ λόγῳ, cum interpretatione ἀληθεῖ. Ceteri νημερτῆ λόγον, nisi quod in M. prius scriptum fuisse videtur νημαρτῆ. Doricam formam ναμερτῆ restituit Porsonus. V. ad Soph. Trach. v. 173.

246. δράμημα M. G. Lips. et reliqui, ut videtur, plerique atque edd. vett. δρόμημα Vit. Lambeth. Mosc. Par. N. et α superscripto Cantabr. 2. V. Lob. ad Phryn. p. 618.

247. κλύειν omittit Rob. Pro eo habet ἀκούειν Par. N. κλύεις Ven. B.

248. γρ. καὶ γῆς ἁπάσης vulgato superscriptum in Lips.

ἀσιάτιδος Ven. A. Ald. Ἀσίδος Blomfieldius. πτολίσματα Ven. B.

249. ἄνα pro αἶα Lips. γαῖα Rob.

Imitatur hunc versum Euripides Or. v. 1083.

καὶ δῶμα πατρὸς καὶ μέγας πλούτου λιμήν.

Ceterum animadvertat lector artem poetae, qui partim ut magnitudinem cladis apte demonstraret, partim ut a Persa haec dici spectatoribus indicaret, nuntium fecit non, ut solent fere nuntii, referre tantum quae gesta essent, sed cum magno motu et vociferatione accurrentem, priusquam rem enarret, deplorare sortem Persarum.

251. τὸ δὲ περσῶν Ven. A. Ald. Rob. τὸ περσικὸν δ' Vit. Lips. Colb. 2. sed in Vit. a sec. manu περσικὸν mutatum in περσῶν, et in Lips. supra scriptum γρ. τὸ περσῶν. Ex Par. B. Faehsius affert ὄλβος, τὸ Περσῶν. γρ. καὶ Πέρσαις.

252. ὤμοι libri, etiam G. Solus Cantabr. 2. ἰώ μοί μοί.

ἀγγέλειν Vit. Lips.

Post hunc versum G. Lips. Par. N. hunc inserunt,

στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν

(κακακῶν ἐπῶν Lips.), qui versus est 277. Antigonae Sophocleae. Adscriptus est hic versus, sic quidem ut prius εἰπών fuerit, in margine M. Post sequentem versum eadem Sophoclis verba habet Rob.

253. ἀνάγκα Ald. Rob. Eaedem et Ven. A. ἀναπτύσαι. Post πάθος Ald. addit πέρσας.

254. πέρσαι M. G. Vit. Ven. A. B. edd. ante Brunckium. Merito hoc revocavit Porsonus. Neque enim iam nuntius haec secum ipse loquitur, sed Persas compellat. Atque egregie, ut in tanto malo, non re-

ginam ab eo salutari, sed, quo est animi motu, simul omnes qui adsunt comprehendi facit poeta. Brunckius ex Par. B. receperat *Πέρσαις*, quod habet etiam Lips. Atque in Vit. quoque a sec. manu *σ* supra scriptum est. Neque quod Aldina, quae hic *πέρσαι* exhibet, in fine praecedentis versus habet, *πέρσας*, aliud est quam vitiose scripta varia lectio *πέρσαις*.

255. *ἄνι' ἄνια κακὰ* M. Lips. *ἄνι' ἄνια καὶ* Vit. *ἄνια, ἄνια κακὰ* G. Turn. *ἄνια, ἄνια, κακὰ λυπηρὰ, λυπηρὰ* Ven. A. Ox. Ald. Rob.

Ante *νεόκοτα* litura aliquot litterarum in M. *νεότοκα* Rob. *γρ. νεοτόκα* superscriptum vulgato *νεόκοτα* in Lips. *καὶ δάϊ' αἶ αἶ* M. *καὶ δάϊ' αἶ αἶ* Vit. Lips. *δάϊ αἶ αἴ*, omisso *καὶ*, G. *καὶ δάϊα. αἶ αἶ* edd. vett. Patet *λυπηρὰ, λυπηρὰ* explicationis caussa adscriptum esse. Sed *κακὰ* non minus interpretis est. Scribendum

ἄνι' ἄνια νεόκοτα καὶ δάϊ', αἰαῖ.

Constat versus ex dochmio et dochmio hypercatalecto.

256. *διαίνεσθαι* G. Ald. *σιαίνεσθαι*, superscripto ultimis litteris *ε*, Mosc. *διαίνεσθαι δάκουσι*, inserta vitiose scripta interpretatione *δάκρυσι*, Rob.

257. *ὡς πάντα γ' ἔσται κεῖνα* Vit. Mosc. In Vit. recentior manus *'κεῖνα* fecit. *ὡς πάντα γ' ἔσ' ἐκεῖνα* Lips. *ὡς πάντ' ἔστ' ἐκεῖνα* Ald. Rob. In *ὡς* particula errat scholiastes: significat ea hic *nam.*

258. Hunc versum omittit Lips. *αὐτὸς δ'* Porsonus, *καὐτός γ'* cum Cantabr. 2. Blomfieldius, ne scilicet *καί* et *δέ* in uno enuntiato coniungerentur. *δ'* secunda manus addidit in Vit.

259. *μακροβίωτος* Lips. *ὁ δέ γέ τις αἰὼν* M. *ὧδε γέ τις αἰὼν* Ald. *αἰὼν ὅδε γε τις* Cantabr. 2. *ὅδε γέ τις αἰὼν* ceteri.

ἐφάνη G. Vit. Cantabr. 2. Par. A. N. aliique nonnulli. *ἐφαάνθη* Ven. A. Cantabr. 1. Par. B. C. Ox. Ald. Turn. idque supra scriptum in G. *ἐφάνθη* recte M. Lips. Rob.

Metrum unam syllabam deleri postulat, quod quum fieri possit scribendo *μακρόβιος*, tamen *γε* potius delendum est, quod hic rectius omittitur.

260. *γηραιοῖς* Ven. A. Ald. Rob. *γεραιοῖς δ'* Lips.

261. *παρών τε* M. G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Mosc. Par. N. *παρών γε* edd.

262. *πέρσαις*, Rob. Ceteri *πέρσαι*, in iisque Lips. in quo supra scriptum *γρ. πέρσαις.* *φράζαιμ' ἂν οἷα* G.

263. *ὁ το τοῖ τοῖ* M. *ὀττοτοτοῖ* G. *ὀττοτοὶ* Vit. *ὀττοτοῖ* Lips. *ὀττὸτοτοίτοι* Ven. A. *ὀτοτοτοὶ τοὶ* Ald. *ὀτοτοιτοῖ τοὶ* Rob. *Οττοττοὶ* Turn. *ὀττοττοτοῖ* Ven. B. Vict. ceteraeque edd. ante Porsonum, qui *ὀτοτοτοῖ* restituit. *μάτην* Vit.

264. *τὰ πολλὰ* libri. Scripsi *τὰ πολέα.* Eodem modo Lachmannus. V. ad v. 270.

265. *γᾶς*, superscripto *η*, Lips. *γῆς* Ald. *ἀπ' ἀσιάδος* G. Lips. aliique nonnulli et Rob. *ἐπ' ἀσιάδος* Vit. *ἦλθεν* Vit. Lips.

266. δίαν Vit. edd. δῖαν M. G. δῖα Lips. δαΐαν codex Lambethanus, unde δάαν Blomfieldius. ἑλλδα Lips.

267. πλήθοισι Vit.

268. πρόχωρος Lips. Ven. A. Mosc. Ox. Ald. quo spectat interpretatio εὐρύχωρος in Vit.

269. ὀτοτοτοῖ hic recte M. ὀττοτοῖ G. Lips. ὀττοτοὶ Vit. ὀττοτοτοὶ Ven. A. Ald. ὀττοτοιτοὶ Rob. ὀττοττοὶ Turn. ὀττοττοτοῖ Ven. B. Vict. ceteraeque ante Porsonum editiones.

270. Libri omnes ἁλίδονα σώματα, nisi quod Par. C. habet ἀλίδον' ἀσώματον, in Par. B. autem, etiam Bekkero teste, ἀλιδνὰ adscriptum est. Hoc si verum putatur, servandum in strophico versu τὰ πολλά. V. Epit. doctr. metr. §. 253. et 271. ed. alt.

271. καταθανόντα Vit.

272. πλακτοῖς Vit. Lips. Lambeth. et Lips. quidem cum hac adnotatione, γρ. πολυπλάκτοις, ἢ ἐν αἷς ταῦτα πλανῶνται.

διπλάκεσιν G. Vit. Lips. Ven. B. Ald. Rob. διπλάκεσσιν edd. inde a Turn. et sic M. In explicando hoc vocabulo laborant scholiastae. Quorum qui hanc explicationem adscripsit, ὡς ἂν εἴποι τις διαύλοις· τὰ γὰρ κύματα ἐκχεῖται καὶ ὑπονοστεῖ, in mente habuit hoc Euripidis Hec. v. 29.

πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορουμένας.

Stanleius auctor fuit, ut de tabulis navium haec vox acciperetur. Sed haec quoque interpretatio fundamento caret. Solus Sanravius de vestibus mersorum in mari fluctuantibus cogitavit, vertit enim *in errabundis diploidibus*. Δίπλαξ quum proprie adiectivum esset, tamen etiam pro substantivo usurpari solitum est, sic quidem ut pallium significaret. Pallium autem quum grammatici duobus modis δίπλακα dici tradant, vel quod ex duplicato filo contextum sit, quod etiam δίμιτον vocetur, vel quod ob latitudinem in gestando duplicetur, haec posterior explicatio et ipsa per se probabilior videtur et valde confirmatur similium nominum comparatione. Hesychius δίπλακα, διπλῆν, μεγάλην διπλοΐδα, ὥςτε διπλῇ χρῆσθαι. Idem διπλοΐδα, διπλουμένην χλανίδα ἐν τῷ φορεῖσθαι. Idem διπλῆν, διπλασίονα, καὶ μεγάλην, quod pertinet ad Il. X. 134. ubi poeta χλαῖναν commemorat διπλῆν, ἐκταδίην. Idem Hesychius δίβολον φάρος, διπλοῦν, et διβόλους χλαίνας, οἱ μὲν διμίτους, οἱ δὲ διπλᾶς. In primis ea quam praetulimus explicatio eo confirmatur quod notam illam Cynicorum duplicem vestem Antipater Sidonius epigr. 61. ἔσθος διπλάδιον, epigr. autem 82. δίπλακα vocat. Plura in hanc rem collegerunt Salmasius ad Tertull. de pallio p. 396. seqq. Iungermannus ad Poll. VII. 47. Iacobsius Anthol. vol. II. p. I. p. 57. seqq. Videtur igitur Aeschylus πλαγκτοὺς δίπλακας amplas Persarum vestes dicere, quae in mari nantibus mortuis late expansae huc illuc ferebantur. Ita Rufinus epigr. 38. comas fluitantes dicit τρίχας τὰς ἐπὶ τοῖς σοβαροῖς αὐχέσι πλαζομένας.

273. *δ' ἀπόλλυτο*, ad *υ* supra adscripto *οι*, Vit. *δὲ ἀπώλλετο* Lips. *ἀπώλετο* adscriptum in Par. B.

274. *λεὼς* G. Par. K. In G. *στρατός* tamquam explicatio supra scriptum. Lips. vulgatum *στρατὸς* habet, sed supra adscriptum *γρ. λεώς*.

ναΐοισιν M. Vit. Lips. Ven. B. Par. B. edd. vett. Sed in Lips. penultimae syllabae *η* superscriptum. *ναΐοισι* Ven. A. *ναΐησιν* G. Par. A. N. et adscriptum in Par. B. ut ex Brunckii adnotatione colligas. *ναΐαισιν* Cantabr. 1.

ἐν βολαῖς M.

275—278. Libri *ἴυζ' ἄποτμον βοὰν δυσαιανῆ πέρσαις δαΐοις, ὡς πάντα παγκάκως ἔθεσαν, αἲ αἲ στρατοῦ φθαρέντος*, nisi quod in paucis variant. *ἴυζε* M. Lips. Par. C. N. Ald. Turn. *ἴυζε* Vit. Tum *βοὰν*, superscripto *η* ad *ὰ*, Lips. Deinde Faehsius ex Par. B. affert *γρ. καὶ δυσεανῆ ἤγουν πολυποίκιλον*. Tum *πέρσαισῶν*, duabus scripturis, *πέρσαις* et *περσῶν* coniunctis, Par. N. Deinde *ὡς πάντα παγκάκως* M. Vit. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. F. H. I. N. Ald. Rob. Sic etiam, ut Bekkerus adnotavit, Par. B. ex quo Faehsius p. 182. *ὡς παγκάκως πάντα* affert, quod est in edd. Turn. et Vict. *ὡς πάντα κακῶς* G. *ὡς πάνπαγκάκως* Lips. Deinde *ἔθεαν* Ald. Denique *αἲ αἲ* M. *αἶ αἶ* G. Vit. Lips. edd. vett.

Hae lectiones omnes quum nihil contineant quo metra, quae in antistropha valde diversa sunt, exaequentur, apertum est maiorem corruptelam aut hic aut in antistropha latere. Accedit quod dubitari non potest, quin, ut particula *ὡς* utrobique eundem in numeris locum obtinet, ita idem observatum fuerit in nomine *δαΐοις*. Id igitur aut in stropha aut in antistropha ex sede sua dimovendum est. In antistropha id non videtur probabili ratione fieri posse. In stropha igitur vitium quaerendum est. Ac diu est quum *Πέρσαις* eiiciendum esse suspicatus sum, in qua coniectura confirmavit me illud quod in Par. N. scriptum est *πέρσαισῶν*, quod indicio esse videtur dubitasse interpretes utrum *δαΐοις* de hostibus Persarum, an de ipsis Persis, clade bellica afflictis, intelligendum esset. Vicit tamen posterior explicatio, quae sane probanda est, ita ut, quum in margine adscriptum ab interprete esset *Πέρσαις δαΐοις*, id pro emendata lectione habitum alieno loco in ipsa poetae verba illatum sit. Itaque *Πέρσαις* delevi. Praeterea verba *βοὰν δυςαιανῆ* inverso ordine collocanda esse antistropha docuit. Deinde sequenti versui aliquid ad integritatem deest. Atque hic quoque duae proditae sunt ab interpretibus explicationes verbi *ἔθεσαν*, quum in G. *οἱ Πέρσαι*, in Vit. *οἱ θεοὶ* adscriptum sit. Si de diis haec intelligenda sunt, nominari deos oportuit. Ac restituitur metrum, si ante *ἔθεσαν* hoc ipsum nomen *θεοί* inseritur praetereaque *πάντα* in *πάντᾳ* mutatur. Scripsi igitur

> *ἴυζ' ἄποτμον δαΐοις*
> *δυςαιανῆ βοάν,*
> *ὡς πάντᾳ παγκάκως θεοὶ*

ἔθεσαν, αἰαῖ, στρατοῦ φθαρέντος.

279. ἄχθος ad ἔχθος adscriptum in Par. B.

280. Post Ἀθηνῶν comma habent Ald. Rob. Turn. Omittunt interpunctionem Vict. et reliquae editiones, male, si quid video. Inficetum enim videtur nuntium de eo loqui, quam ipse ingemiscat. Gravis autem est sententia, si dicit *nam ingemisco, quum recordor*, quo indicat vel recordationem mali tantam vim habere ut a gemitibus temperare sibi nequeat, ex quo colligi posse quantum praesentibus videri istud malum debuerit.

281. Brunckius dedit στυγναί γ' Ἀθᾶναι. Et habet M. στυγναί γ' ἀθῆναι. Ex Par. B. γ', superscripto τ', ex Par. C. τ', superscripto γ', ex Ven. A. et Ox. θ' adnotatum est. στυγναὶ δ' ἀθάναι G. Ald. Rob. στυγναὶ δ' ἀθᾶναι Vit. Lips. στυγναὶ δ' Ἀθῆναι Turn. στύγν' ἀθᾶναι Ven. B. Et ἀθᾶναι quidem habent etiam Par. B. F. I. N. Acquiescendum erat in plerorumque librorum lectione. Nam δέ particula continuat orationem iis quae chorus postrema dixerat ut v. 297. 475. Ceterum Lips. Ald. Rob. interpungunt post Ἀθᾶναι, nomine δαΐοις ad sequentia relato. Recte inde a Turn. post δαΐοις interpunctum est.

282. μεμνῆσθαί τι Vit. Lips. Ven. A. Mosc. Par. N. παρεὶς pro πάρα Ven. A. quod natum ex interpretatione πάρεισι.

283. τῶν περσίδων Vit. Lips. Mosc.

284. ἠδ' ἀνάνδρους omittit Lips.

Boeckhius in praefatione lectionum aestivarum a. 1827. p. 12. scribendum esse coniecit εὔνιδας ἔκτισσαν ἠδ' ἀνάνδρους.

285. Praeclare Atossa regiam maiestatem et huc usque silentio conservavit et nunc gravitate orationis tuetur.

286. κακοῖσιν Lips. ὑπερβάλλοι Vit.

288. βροτοὺς Lips. Rob. sed in Lips. οῖς supra scriptum. βροτοῖς M. G. aliique et Ald. Turn. Idem ex corr. Vit. quum antea βροτοὺς scriptum fuisset. Propter exquisitiorem structuram praeferendum videtur βροτοῖς. Nam ne quis putet traiectionem verborum indicio esse potius βροτοὺς scriptum fuisse a poeta, hoc argumentum nihil probare moneo. Etenim βροτοῖς ideo ante φέρειν collocatum est, quia non φέρειν, sed βροτοῖς primariam notionem esse poeta voluit, quod idem est ac τοῖς οὖσι βροτοῖς, quoniam mortales sumus.

290. καὶ εἰ, superscripto ad καὶ a sec. manu κ, M. εἰ Rob. στένοις Par. N. Ald. Rob.

292. ἀρχελειων, sic, supra scripta glossa λαῶν ἀρχόντων, M. ἀρχελείων G. Vit. Lips. et ceteri, ut videtur, omnes praeter ed. Rob. in qua ἀρχελάων est. Ἀρχέλειος pariter ac Minervae nomen ἀγελεία a voce λεία deductum est, quod etsi praedam ex armentorum gregibus constantem plerumque significat, tamen etiam simpliciter de gregibus dicitur, ut apud Sophoclem Ai. v. 26. Hesychius λείη, ἡ τῶν θρεμμάτων ἀγέλη. Eodem pertinent apud eundem λήϊα, κτήνη, et λήΐη, προνομία, οἰκονο-

μία, βοσκήματα. Intelligendi sunt igitur ductores gregum, quemadmodum Apollonius in lexico Homerico scribit, ἀγελείην, λείας ἄγουσαν, οἷον λάφυρα. ἔνιοι δέ, ἄγουσαν τοὺς ἐπὶ πόλεμον ὄχλους, recte ille de hoc quidem nomine addens βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.

ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθεὶς aut praefectum eunuchorum aut aliquem ex illis corporis custodibus significat. Hoc posterius probabilius videtur, quod omnes isti eunuchi σκηπτοῦχοι appellabantur: v. Xenoph. Cyrop. VII. 3, 16. VIII. 1, 38. 3, 15.

293. ἄναρχον sola ed. Rob. Ceteri libri, quod sciam, omnes recte ἄνανδρον. Dictum hoc est de eo quod deserta a morientibus acie consequitur. Similiter Sophocles Oed. R. v. 58.

ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

ἠρῆμα Lips. Idem et Mosc. θανεῖν, uterque supra scripto ών.

294. Scholiastes Aristophanis ad Ran. v. 1060. hunc versum afferens habet βλέπει φάος, quam scripturam lectioni librorum Aeschyli omnium φάος βλέπει praeferendam iudicavi, quod hic aperte melior est ordo verborum, vocabulo βλέπει, in quo primaria vis est, primarium locum obtinente. Et quum saepissime φάος ultimum in versu locum occupet, tum in formula βλέπειν φάος id fieri videmus. Supra v. 258.

καὐτὸς δ' ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος.

Scriptor Rhesi v. 971.

ἀνθρωποδαίμων κείσεται βλέπων φάος.

Ceterum magna est ars poetae in iis quae nuntius dicit: qui consternatus adhuc clade primo id quod summum erat, regem salvum esse, paucis verbis profligat; deinde, ut solent qui in re nova magnaque initium narrandi invenire nequeunt, plurima raptim et confuse comprehendit; tum denique, tranquillior factus, rem omnem ordine exponit.

295. δόμοισι G. aliique nonnulli. δώμοισι, mutato ω in ο, Vit. δώμασι Lips. Ald. Rob. Turn. In Lips. γρ. δόμοισι supra scriptum. δώμασιν M.

296. ἦμαρ M. Rob. μελαγχείμον Ven. A. Ald. Rob.

297. Post ἵππου unius litterae litura in M.

298. Libri στύφλους. Brunckius στυφλούς. V. ad v. 80. παρ ἀκταῖς Lips. παρακταῖς Mosc. σιληνιῶν M. ληνίων Mosc. Ceteri σιληνίων. Scholiastes Σιληνίαι αἰγιαλὸς Σαλαμῖνος τῆς λεγομένης Τροπαίου ἄκρας, ὥς Τιμόξενος ἐν τῷ περὶ λιμένων φησί. Sic M. Hesychius Σιληνίαι, τῆς Σαλαμῖνος, πλησίον τοῦ λεγομένου Τροπαίου.

299. In χιλίαρχος lituram post χι habet M. χιλιάρχης ex corr. G. antea χιλίαρχος. δαρδάκης Lambeth. Par. K. πληγεὶς Par. N. et Vit. sed Vit. supra scripto η.

300. ἀφήλλατο Vit. Lips. paucique alii et Ald.

301. τανάγων Ven. A. Ox. Ald. τενέγων Rob.

ἀριστεὺς Blomfieldius. Libri ἄριστος.

βακτηρίων Lips. ἴθαιγενὴς M. Ven. B. Rob. Ceteri ἰθαγενής.

302. *θαλασσόπληκτον*, supra adscripto ad penultimam syllabam *αγ*, Ven. B. *θαλασσόπλακτον* Ven. A. et aliquot alii. *θαλασσόπλαγκτον* Par. C. H. *ος νῆσος* Par. C. *πόλει* G. Adolphus Emperius in Actis soc. Graecae I. p. 363. scribendum coniecit *σποδεῖ*. Non probo.

303. *χαργήστης* M. *κάργήστρης* G. *κάργίστης* Vit. *κάργιστὴς* Lips.

304. *οἱ δ'* M. *οἱδ'* Lips.

Ad finem versus *γρ. σαλαμῖνα* supra scriptum in Lips. Intelligit Salaminem scholiastes. Hesychius *πελειοθρέμμονα νῆσον* in lexico suo posuit, cui addita est aliena ob his verbis adnotatio *Ἀριστοτέλης φησὶ διαφέρειν περιστερὰς καὶ πελειάς*. Sed referendum huc est quod mox corrupte apud eum scriptum est *πελεστόθρην νῆσον, τὴν Σαλαμῖνα*. Salaminem anates potius quam columbas aluisse Butlerus ex Eustathio p. 284, 44. colligit. Stanleius quod columbas summa cura ibi nutritas existimavit, quum ex Homero discatur eam insulam Veneri sacram fuisse, negligenter inspexerat hymnum minorem Veneris (X), in quo Cypriam Salaminem respici apertum est,

χαῖρε θεὰ Σαλαμῖνος ἐϋκτιμένης μεδέουσα
καὶ πάσης Κύπρου.

Equidem apud Aeschylum, praesertim praegressa modo mentione Salaminis, unam ex adiacentibus parvis insulis intelligendam puto.

305. *'κύρισσον* cum coronide Brunckius. V. praef. ad Eur. Bacchas p. XIII.

306. *γειτόνων* Ald. Rob. et ante correctionem M. Vit. *γείτονες*, sed adscripto *γρ. ὧν*, Cantabr. 1.

αἰγυπτία, ad ultimam litteram supra adscripto *ου*, Lips. Mosc. *αἰγυπτίων* Par. N. et adscriptum in Par. B.

307. *ἀδεύης* ut ceteri Lips. sed supra scriptum *γρ. ἀδάης*. Eo pertinere videtur quod in G. supra scriptum est, *ἐπίθετον*, quamquam hic quoque codex *ἀδεύης* habet.

φερεσσεύης Cantabr. 1. Lambeth. Par. A. B. C. N. *φερεσέυης* Cantabr. 2. *φερεσεύης ὁ* Ven. B. *φεσεσσεύης* G. *φαρεσσεύης* Par. K. *φερεσέβης* Ald. *Φερεσσέβης* Turn. *φρεσεύης* M. Mosc. *φρεσσεύης* Vit. *φρεσίβης*, *ι* mediae syllabae in *ε* vel contra mutato, Lips. *γρ. φερεσκεύης* supra adscriptum in Lips. *φρεδεύης* Rob.

308. *καὶ φαρνοῦχος* Ven. A. Ox. Par. C. Ald. *καὶ φανοῦρχος* Rob.

οἵ τε M. Vit. Lips. Par. C. N. aliique et Rob. Ex Par. B. *οἵγ' ἐκ*, supra scripto ad prius vocabulum *γρ. οἵτε*, notavit Bekkerus. *οἵγ' ἐκ* Cantabr. 1. Par. H. *οἵδε* G. Ald. Tum *ναὸς ἐκ μιᾶς πέσον* libri, nisi quod *νηὸς* habet Par. H. et Turn. *ναὸς* supra scripto *η* Vit. Cantabr. 1. *νεὼς* Ald. Rob. *πέσαν* G. Par. C. *πεσὸν* ante corr. M. Vauvillersius ad Soph. Phil. 374. vol. II. p. 47. scribendum coniecit *οἵδε ναὸς ἔπεσον ἐκ μιᾶς*, idque Porsono aliisque placuit. Sed hoc ingrato verborum ordine corrumpuntur numeri. Scribendum putavi *οἵδε ναὸς ἐν μιᾶς πέσος*,

hi unius navis iactura fuerunt.

309. μάταλλος M. Vit. μάταλος Lips. Mosc. μάτταλος Ald. μέταλος G. μέταλλος Ven. B. Par. C. L. Rob. Turn.

311. πὺρσὴν Porsonus. πυρρὰν M. et plerique, ut videtur, codices et Turn. πυρὰν G. Vit. Lips. Cantabr. 1. Mosc. Par. C. Ald. Rob.

δάσκειον M. G. Lips. Mosc.

312. ἔταγ' Lips. πορφυρέα M. Ceteri πορφυρέᾳ. Porsonus πορφυρᾷ. Sed videntur tragici a forma πορφυροῦς, ut vulgaris sermonis propria, abstinuisse, ideoque contractionem praetulisse eam in qua leviter audiretur ε, ita ut non efficeret syllabam. Non obstant versus ex Stheneboea Euripidis ab Athenaeo p. 421. F. allati, ubi βιὸς δὲ πορφυροῦς θαλάσσιος valde torsit criticos. Scribendum est enim βίος δὲ πορφυρεὺς θαλάσσιος. Loquitur, ut reliqua ostendunt, piscator, quem quo minus dubites unum ex illis intelligendum esse, qui πορφυρεῖς, captores purpurarum, vocabantur, facit alius Euripidis locus in Iph. Taur. v. 262.

ἣν τις διαρρὼξ κυμάτων πολλῷ σάλῳ
κοιλωτὸς ἀγμός, πορφυρευτικαὶ στέγαι.

313. μάγος M. G. Vit. Lips. Ven. A. Rob. Accentum correxit Turn. μέγος Ald. Magos gentem esse circa Mediam Stanleius docuit ex Herodoto I. 101. et Stephano Byzantio in v. *Μαγία.* Addi poterat Plinius H. N. VI. 26 (29).

ἄραβος M. Vit. Lips. Ven. B. Turn. ἄρραβος Ven. A. Ox. Ald. Rob. ἄραθος G. Par. B.

ἀρτάμης Lips. Ald. Turn. sed in Lips. γρ. ἀρσάβης supra adscriptum. ἀρσάβης Rob. ἀρτάβης M. G. Vit. Par. K. L. sed in Vit. β a sec. manu in litura scriptum, in M. puncto notatum. ἀρσάμης Cantabr. 1.

314. Hunc versum post sequentem collocant Vit. Lips. sed in Vit. error additis numeris correctus.

σκαληρᾶς, sed supra γρ. σκληρᾶς, Vit. ἔποικος G. Lips. aliique nonnulli. κατέφθειτο, supra scripto ι, Lips.

315. Ἄμηστρις Brunckius. ἄμιστρις M. Par. A. B. edd. ante Brunckium. ἀμίστρις Vit. Lips. ἀμίστρης G. Ven. A. Par. L. V. ad v. 22. ἀμιστρεύς Lips. ἀμφιτρεύς Par. C.

316. σάρδεσιν M. Lips. δάρδεσι G. Vulgo Σάρδεσι.

Hunc versum, quod quartam a fine syllabam in vocabuli exitu longam habet, depravatum esse existimavit Porsonus in supplemento praefationis ad Hecubam p. XXXV. simulque eam suspicionem alio firmare studuit argumento. *Ariomardus*, inquit, *supra* 38. *Thebarum praefectus erat. Cur igitur Sardibus luctuosa esset eius mors? Hoc, ut opinor, sentiens scholiastes addit,* πατρὶς γὰρ αἱ Σάρδεις αὐτῷ. *Sed potius existimo versum unum vel plures excidisse, ubi Sardium praefectus, fortasse Mitragathes vel Arceus, nominaretur.*

νωμιῶν, ὅ, τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος . . . . .

. . . . Σάρδεσι
πένθος παρασχών.

Expleat hiatum, si potest, sagax lector; sed id simul curet, ut verbum Ἀριόμαρδος vocalis sequatur. Ipse postea sic explevit,

νωμῶν, ὅ,τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος *ἀρδέων
βολαῖσι πιστός, Μιτραγάθης τε* Σάρδεσι
πένθος παρασχών.

Sed nomen proprium, ut aliis in rebus, ita hoc quoque in genere idoneam excusationem suppeditat. Repugnantia autem illa circa patriam Ariomardi nulla prorsus est, si scholiastam, recte et prudenter monentem, audire voles. Nam, ut satis ex Herodoto intelligi potest, non suis quisque popularibus erat praefectus, nisi qui inferioris ordinis duces erant, uti VII. 96. 97. narrat, sed ut quisque apud regem vel generis propinquitate vel gratia dignissimus censebatur, ita ei alia atque alia committebatur provincia. Quamobrem etsi Herodotus VII. 67. 68. duos in exercitu Persarum memorat Ariomardos, tamen Aeschylum, qui nullo eos nomine distinguit, sed semper ut de uno loquitur, unum eundemque ubique in mente habuisse certissimum est. Qui si Sardibus natus Aegyptiis praefuit, tantum abest ut non recte dicatur Sardibus luctuosus obisse, ut, si haec esset repugnantia, simul duo alii loci in eandem vitii suspicionem inciderent. Nam ipse ille quem Porsonus commemorat Arceus vel Arcteus, qui v. 45. dux vocatur Lydorum qui Sardibus advenerant, v. 306. dicitur πηγαῖς Νείλου γειτονῶν Αἰγυπτίου. Non videtur enim dubitari posse quin utroque loco de eodem viro sermo sit. Susiscanes autem, ab Nilo secundum v. 35. profectus, infra v. 934. Batana dicitur reliquisse. Quare maneat posthac Aeschyli Ariomardo et imperium Aegyptiorum et patria Sardes.

317. σεισάμης M. Par. B. et ut videtur Par. A. σησάμης Vit. Par. N. et sic Brunckius ex v. 956. σισάμης G. εἰσάμης Ven. B. σισάρμης Lips. Cantabr. 2. Par. K. L. σεισάρμης Ven. A. Ox. et adscriptum in Par. B. σεισάρχης Ald. Rob. Turn.

Post hoc nomen θ' addunt G. Par. A. B. K. Non addunt M. Vit. Lips. Ven. A. Ald. Rob. Turn.

318. θαρυβίς τε G. θάρυβις τε Ald. θάβυρίς τε adscriptum in Par. B. θάρμις τε Ven. B. Rob. πεντηκοντοπεντάκις ante sec. manus correctionem Vit.

319. Stephanus Byzantius Λυρνησσός, πόλις Τρωϊκή, μία τῶν ἕνδεκα τῶν ἐν τῇ Τρῳάδι. τὸ ἐθνικὸν Λυρνήσσιος. Αἰσχύλος δὲ Πέρσαις ὡς ἀπὸ τοῦ Λύρνα ἢ Λύρνη Λυρναῖος.

320. νεῖται et εὐτυχῶν Rob. εὐτυχής, sed correctum in εὐτυχῶς, G.

321. σύννεσίς τε M. Par. H. K. N. σύνεσίς τε G. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. Mosc. Ox. Par. C. L. Ald. Rob. συνέσιά τε a pr. manu, συνέσις τε a sec. manu Vit. Συέννεσίς τε Turn. Apud Herodotum VII. 98. Κίλιξ Συέννεσις Ὠρομέδοντος commemoratur.

πρῶτος αὐτὸς εἰς εὐψυχίαν G. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Par. C. K. L. nisi quod ἀψυχίαν habet G. Est haec haud dubie grammatici alicuius mutatio, propter falsum nomen Σύνεσις facta, ut versus constaret.

322. ἀκιλικίων Ald. ἄπαρχὸς sic M. ἀπαρχὸς Vit. a pr. manu et Lips. Ven. A. Ald. Turn. ἄπαρχος Rob. et reliquae ante Brunckium editiones. ἄρχος Par. L. ἔπαρχος Ven. B. Par. N. et adscriptum in Par. B. Id Brunckius posuit. In Vit. quod a prima manu est ἀπαρχὸς, a secunda ita mutatum est, ut nescias utrum ἔπαρχος an ὕπαρχος legi debeat. Praestat fortasse ὕπαρχος, vocabulum Herodoto, Xenophonti, aliis de satrapa usitatissimum, de quo dixerunt Wesselingius ad Herod. V. 20. Dorvillius ad Charit. p. 407. seqq. sive p. 448. ed. Lips.

323. Vulgata lectio est εὐκλεῶς. Sed ἀνηλεῶς habent G. Cantabr. 1. et in Par. B. adscriptum est γρ. νηλεῶς, quod non dubitavi recipere, ut multo magis accommodatum huic narrationi.

324. τοιῶνδ' ἀρχόντων νῦν M. G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Ox. Mosc. Par. A. B. C. F. K. L. N. Ald. sed in M. νῦν ab alia manu supra versum additum est. γρ. καὶ ἐπαρχόντων Faehsio teste adscriptum in Par. B. τοιῶνδέ γ' ἀρχόντων νῦν Rob. τοιῶνδ' ἄρ' ὄντων νῦν Turn. ex coniectura, ut videtur. τοιῶνδέ γ' ἀρχόντων, omisso νῦν, Brunckius, parum considerate. Videtur potius ἀρχόντων interpretatio esse. Poterat Aeschylus dicere τοιῶνδε ταγῶν, poterat τοιῶνδ' ἀνάκτων. Hesychius ταγοί, προστάται, ἄρχοντες, ἡγεμόνες, et ἄναξ, βασιλεύς, ἄρχων, δεσπότης. Et ναῶν ἄνακτες legitur infra v. 378. Sed probabiliter Canterus scribendum coniecit τοιῶνδέ γ' ἀρχῶν, etsi Homericum hoc vocabulum apud tragicos alibi non invenitur.

325. δ' omittit M. ἀπαγγελῶ Ald. Rob. ἀπαγγέλω Lips. Cantabr. 2. ἀναγγέλλω G.

326. αἶ αἶ M. G. Ceteri αἲ αἲ, nisi quod αἲ decies repetit Cantabr. 1.

327. λιγέα, ad ι supra adscripto υ, Lips. λυγέα Ald.

328. αὐτὰρ Lips. Mosc. et ex corr. primae manus Vit. in quo antea, ut in ceteris, ἀτὰρ erat.

τοῦτ' M. G. Vit. Lips. et ceteri, ut videtur, codices. ταῦτ' Ald. Rob. Turn. ἀνατρέψας Ven. A.

329. πόσον δὴ πλῆθος M. Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 2. Ox. Ald. Rob. πόσον δὲ πλ. G. Cantabr. 1. Par. A. B. C. πῶς δὴ πλ. ex Par. L. adnotavit Faehsius. πόσον τι πλ. Turn. ex coniectura, ut videtur. Non dubitandum est quin Aeschylus scripserit πόσον δὲ πλῆθος. Recepit hoc Brunckius, qui probasse videtur quod in Par. B. adscriptum est ἀντὶ τοῦ δή. Sed falluntur grammatici qui, ut Gregorius Cor. p. 33. (78. ed. Schaef.) δέ ab Atticis pro δή dici tradunt: quod illi si de Homero dixissent, aliquid in ea re veri esse videretur. Thucydidis quidem locus quem Gregorius affert, in quo ille interpretando multum fallitur, valde diversus est ab Aeschyli loco, quamquam Aeschylus non magis quam Thucydides δέ pro δή posuit. Pertinet enim hoc δέ ad illam ser-

monis Graeci proprietatem, qua post eas formulas, quibus dictum quid iri vel dici debere indicatur, particula, quae nectendae orationi inserviat, ita adiicitur, tamquam si non praecessisset talis formula. Veluti quum *γάρ* post verba *σημεῖον δέ*, et quae similes formulae sunt, usurpatur. Quae proprietas, latius extensa, complectitur etiam talia, ut *λέγω ὅτι ἐγώ εἰμι ἐκεῖνος*, et *ἐλθούσης ἐπιστολῆς, ὡς ἄνδρες αἰχμάλωτοι ἥκουσι*, multaque alia. Eodem igitur modo post interrogationis quasdam formulas, quasi eae formulae omnino non adessent, *δέ* nectendae orationis caussa infertur.

ἢ νεῶν Ald.

330. *ἐξιῶσαι* ante sec. manus corr. Vit. *περσικῶν* Ven. B.

331. *ναΐοισιν ἐμβολαῖς* M. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. et, ut videtur, 2. Lambeth. Ox. Turn. *ναΐησιν ἐμβολαῖς* G. Par. H. N. Ald. Rob. et supra scriptum in Cantabr. 2. *ναΐοισι συμβολαῖς* Ven. B. et a sec. manu Vit. *δαΐοισι συμβολαῖς* Mosc. et a pr. manu Vit. In Lips. alteri in *ναΐοισιν* syllabae *η* superscriptum. Conf. v. 274.

332. *ἂν* omittunt Lips. et pauci alii. Suprascriptum est a sec. manu in Vit. *ἦν* pro *ἂν* Par. F. L. *ἴσθι* Rob. *ἴσθ'* ante corr. Lips. In fine versus *βαρβάρων* M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Mosc. Ox. Par. C. F. H. K. N. Ald. Rob. *βαρβάρους* Turn. ex coniectura, ut videtur, qua expeditissima fit constructio. Sed antiquitus non fuisse scriptum *βαρβάρους* quum codicum fortasse omnium in voce *βαρβάρων* consensus docet, tum quod tollendae difficultatis caussa *ἂν* a nonnullis in *ἦν* mutatum est, ut in Vit. *ἦν* ad *βαρβάρων* adscriptum est et in margine M. *λείπει τὸ ἦν*. Neque tamen *ἦν* intelligi debet: non enim opponi recte potest *ἀλλ' οὐκ ἦν*, sed *ἀλλ' οὐκ ἐκράτησαν*. Wakefieldius, qui in Del. trag. I. p. 16. *μὲν οὖν* pro *μὲν ἂν* scribendum esse coniecit, protulisset quod probabile videri posset, si simul proximo versu *ναυσίν* mutasset in *ναῦς ἦν*. Lenissima mutatione scripsi *βάρβαρον*. In idem inciderunt Blomfieldius et Halmius.

333. *ναυσὶν* Porsonus. *ναυσὶ* libri. *Ἕλλησιν* Brunckius. Libri *Ἕλλησι*. De numero navium aliter ab aliis, ut fit in huiusmodi rebus, indicato, dixerunt Valckenarius ad Herod. VII. 89. Wesselingius ad Diod. XI. 3. Spanhemius ad Iulianum p. 280. Siebelis in diatriba de Aeschyli Persis p. 61.

335. *νεῶν* Brunckius, contra libros, ut videtur, omnes.

336. *ξέρξης γὰρ*, omissis particulis *δέ* et *καί*, Lips.

Hunc versum cum duobus sequentibus affert Plutarchus in vita Themistoclis c. 14.

337. *νεῶν τὸ πλῆθος* pro *ὧν ἦγε πλῆθος* Plutarchus scripsit. *αἳδ'* Vit. Lips. Ald. Rob. *ὑπέρκοποι* Wakefieldius in Del. trag. I. p. 107. et Blomfieldius, qui in adn. ad Sept. ad Th. v. 387. *ὑπέρκομπος* tragicis omnino abiudicavit. Dixit contra hanc opinionem Lobeckius ad Soph. Ai. v. 127.

339. Quod Brunckius et Schützius ex Heathii coniectura dederunt, δοκῶμεν, id habet G. In ceteris omnibus, nominatim in M. Vit. Lips. Ven. A. B. et edd. ante Brunckium, est δοκοῦμεν. Deinde ληφθῆναι M. Vit. Mosc. λειφθῆναι, ad ει supra adscripto η, Lips. Scholiastes utrum δοκοῦμεν an δοκῶμεν legerit, ex eius interpretatione μὴ δόκει non potest perspici. Illud vero planum est, si duo sequentes versus nuntio continuantur, ut fit in libris omnibus, non posse δοκοῦμεν legi, quod sic mirum in modum abrupta et inconcinna fieret oratio, sed legendum esse δοκῶμεν, quo haec commode et cum praecedentibus et cum sequentibus cohaereant: ***ita se habet ratio, ne nos hac ex parte putes in pugna inferiores fuisse: sed deus aliquis exercitum perdidit, non aequa lance sortem ponderans.*** At vero uti tantus librorum in indicativo consensus suspicionem facit, coniunctivum in codice Guelferbytano emendationem esse vel critici vel librarii, sentientis quam male conveniret indicativus in illo quem indicavi orationis decursu, ita multo magis haec suspicio eo augetur et confirmatur, quod oratione nuntii usque ad verba οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ producta, quae deinceps sequuntur prorsus perturbata et perversa sunt. Quae quum vulgo sic personis divisa sint,

ΑΤ. θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς.
ΑΓΓ. ἔστ' ἄρ' Ἀθηνῶν, ἔστ' ἀπόρθητος πόλις,
ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές,

primus sensit Schützius versum, qui in his medius est, Atossae tribuendum esse: etsi illud non recte fecit, quod in commentario ad maiores editiones illam personarum distinctionem, quae est in editione Robortelli, adsciscendam iudicavit, qua duo priores versus Atossae, extremus nuntio tribuitur. Neque enim hoc modo multum tollitur de inconcinnitate orationis. Rectius in minore editione primum versum nuntio, secundum Atossae, tertium rursus nuntio adscripsit, quam rationem iure probavit Iacobsius in iis quae de Aeschyli Persis scripsit in Wielandii Museo Attico vol. IV. p. I. sive in Opusculis suis vol. V. sed rursus ille rectius Schützio de hoc loco sentiens. Nam quum Schützius primum versum cum praecedente nuntii oratione coniunxisset, audaciore facta mutatione, nulloque prorsus stabilita fundamento,

θεὸς πόλιν δ' ἔσωσε Παλλάδος θεᾶς,

vidit Iacobsius servandam esse vulgatam lectionem, sed praecedere huic versui debuisse dictum aliquod Atossae. Quod ille quum nullum reperiret, ut qui orationem nuntii putaret verbis οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ finiri, excidisse versum Atossae post illam orationem nuntii credidit. At nihil excidit, sed illa ipsa lectio, μή σοι δοκοῦμεν, ita est comparata ut sequentes versus ab nuntii oratione seiungi postulet. Quos duo versus si Atossae tribueris, non solum haec, sed reliqua quoque ex illa Iacobsii personarum divisione rectissime procedent. Nuntius igitur sic finit orationem suam, ***numquid hac ex parte tibi videmur inferiores fuisse?*** Iam dicenti Atossae ***at ergo deus quispiam classem, iniqua lance fortu-***

nam dispensans, afflixit, ita ille respondet, *dii Palladis urbem servant.* Atque eodem modo deinceps amplius interroganti respondet.

340. ὧδε hic non significat *tantopere,* sed potius *ergo,* i. e. *in hoc rerum statu, quum haec ita sint.* Vt in Prometheo v. 514.

μυρίαις δὲ πημοναῖς
δύαις τε καμφθεὶς ὧδε δεσμὰ φυγγάνω.

In prosa oratione plerumque οὕτως invenitur, cuius exempla vide apud Taylorum ad Demosthenis or. in Midiam p. 627. Adde quos nominat Schaeferus ad Dion. Hal. de struct. verb. p. 414. et quae ego dixi ad Vigerum p. 933. Herodotus saepe sic ὧδε quoque usurpat. Sensit vim particulae scholiastes qui adscripsit, licet obscurius, ἐνταῦθα, ἤγουν εἰς τὸ πλῆθος. Debebat sic explicare, *quum haec ita sint, ut Persae tanto navium numero Graecis superiores essent, deus aliquis exercitum prodiderit necesse est.*

341. τάλαντ' ὑβρίσας Lips. ἰσσορόπων, expuncto postea ν, Vit. ἰσορρόπων Ven. B. εἰσορρόπωι a pr. manu M.

342. De personarum distributione vide ad v. 339. παλλάδας Lips.

343. ἔστ' ἄρ' M. ἔστ' ἄρ Ald. ἔστ' ἄρ' Turn. ἔτ' ἄρ Rob. ἔτ' ἄρ' G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. Ox. Par. L. N. quod Schützius ἄρ' in ἆρ' mutato in editionem minorem merito recepit.

Recte monuit Iacobsius fidem historicam Aeschyli, quam Siebelis p. 63. propter hunc versum graviter vituperavit, non meruisse hanc reprehensionem: nam neque negare voluisse poetam captas eo bello a Persis Athenas esse, nec sequente versu aliud contineri quam Athenienses ipsos in pugna non succubuisse. Poterat, opinor, longius progredi. Tantum abest enim ut reprehendi ob hos versus Aeschylus debeat, ut etiam laudandus esse videatur. Nam quum constaret inter omnes, captas esse vastatasque Athenas brevi ante pugnam Salaminiam, maluit poeta subindicare hanc rem, sed cum laude Atheniensium, quam non attingenda dissimulasse cladem videri. In qua re magnam artem et sagacissimum prodidit iudicium. Nam quum Atossam faceret interrogantem, ut consentaneum erat, de illa ipsa re, quam minime iucundam auditu esse Atheniensibus sciebat, fieri non potuit quin exspectatione quadam et metu commoverentur spectatores, ne referentem audirent nuntium quod factum esse graviter ferebant. Sed hunc metum tam callide et cogitate dispellit poeta, ut illa nuntii responsio etiam laudem et gloriam afferat Atheniensibus. Apte comparat cum hoc versu Iacobsius responsum a Themistocle, testibus Herodoto VIII. 61. et Plutarcho in Themistocle c. 11. Adimanto datum, urbem non esse in moenibus ac domibus, sed in CC triremibus positam. Quod dictum quis dubitabit pervulgatum apud Athenienses fuisse, ita ut iure credi possit allusisse eo hic Aeschylum.

344. ἀνδρῶν ὄντων, *eorum qui viri sunt.* ἕρκος a pr. manu M.

345. δὲ omittunt Vit. Par. N. Pro eo τε habet Ven. A. ναυσὶν

M. συμβολαῖς ἦν τις Lips. συμβολῇ affertur ex Par. C. ἦν omittit Colb. 2.

347. πλήθη G. καταχαυχήσας Ox. Par. C. Ald. Turn. et adscriptum in Par. B.

348. ἦρξε μὲν G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Ald. Turn. ἦρξεν Rob. omisso μέν.

350. Sicinnum dicit, vernam Themistoclis et eius liberorum paedagogum, de quo Herodotus VIII. 75. Diodorus Siculus XI. 17.

352. ἵξεται Lips.

353. Libri μένοιεν et mox v. 355. ἐκσωσαίατο. Correxit a Monkio monitus Blomfieldius. V. Elmsl. ad Oed. Col. v. 945.

σέλμασιν M. Ald. Rob. Ceteri litteram paragogicam negligunt. σέλματι Cantabr. 2.

354. ναῶν M. G. Vit. Lips. Ven. B. Cantabr. 2. Par. L. νεῶν Ald. Rob. Turn. νῦν Mosc. ἐπενθορόντες G. Ven. A. B. Turn. ἐπενθορῶντες Ald. ἐπανθορόντες M. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. C. L. N. Rob. ἐπανθορῶντες Vit. Lambeth. et supra scripto ad secundam syllabam εν, ad quartam ό, Lips.

355. βίον Vit. et aliquot alii. ἐκσωσαίατο libri. V. ad v. 353.

356. ὃ δ' M. ὅδ' Vit. Lips. Ald. Rob. Vulgo ὁ δ'.

357. τῶν pro τὸν Lips. Par. L. et ante correctionem M. τὸν θεοῦ Par. N.

358. πᾶσιν Porsonus, et sic M. Ceteri πᾶσι. προσφωνεῖ Vit. Lips. Ven. A. aliique nonnulli et Ald. Rob. τοιόνδε Ven. A. ναυάρχαις Ald. et οις minio supra scripto G.

359. φλόγα pro χθόνα Par. C. K. L. Rob. γρ. φλόγα adscriptum in Lips. Par. B. χθονός adscriptum in Par. C.

360. λέξῃ Ven. A.

361. στῖφος μὲν M. G. Turn. στίφος μὲν Vit. Ald. Rob. μὲν στῖφος Brunckius, nullo, ut videtur, auctore.

στοίχοις M. Cantabr. 2. Colb. 1. 2. Hoc fuerat etiam in Vit. sed in στίχοις mutatum est. στίχαις, ad αι supra scripto οι, Lips. Mosc. Ceteri στίχοις. Sed huic vocabulo, quod in re militari dubiae fidei est et omnino apud tragicos non invenitur, praeferendum est στοίχοις.

362. ἁλιρόθους Ald. Rob.

363. κύκλων Ven. B. νήσων Ald. et ante sec. manus correctionem Vit. νοῦσον Rob. πέρι, eraso ξ, Vit.

364. ὡσεὶ e correctione Lips. Antea recte ὡς εἰ.

365. ναυσὶν Porsonus. νηυσὶν M. ναυσὶ vulgo. εὑρόντα Ven. B.

366. πᾶσιν M. στερίσκεσθαι Vit. Lips. Mosc. Par. N. Sed γρ. στέρεσθαι adscriptum in Vit. Lips. κράτος G. et ex sec. manus correctione M. quam lectionem imperite praefert scholiastes.

Melius constaret temporum ratio, si scriptum esset ὂν προκείμενον. Nam si ἦν scripsit Aeschylus, accuratius ante dixisset εἰ ἔφυγον.

367. *τοιαῦτ'* edidit Brunckius, nullo, ut videtur, auctore.
ὑπερθύμου G. Lips. Ven. A. B. Mosc. Ox. Par. C. L. N. Rob. *ὑπὲρ θύμου* Colb. 2. *ὑπευθύμου* M. et hinc *ὑπ' εὐθύμου* Victorius. *ὑπ' ἐκθύμου* Ald. Turn. et videtur hoc prius fuisse in Vit. qui nunc *ὑπερθύμου* ex correctione habet. *Ἔκθυμος* est *animi impotens.*

φρενί Mosc. et supra scripto *ός* Lips.

369. *οἵδ'* Vit. Lips. Ald. Rob. Ceteri *οἱ δ'.* *πιθάρχῳ* Vit. Mosc.

370. *δεῖπνον* M. Vit. Lips. edd. ante Brunckium. *τ'* addidit Brunckius et ante eum Scaliger.

ναυβάτης τ' M. Par. B. L. Rob. *ναυβάτης* sine particula Par. N. *ναυάτης δ'* Ven. A. *ναύτης τ'* Ald. *ναυάτης τ'* ceteri.

371. *τροποῦτο* omnes libri. Non recte Brunckius *ἐτροποῦτο.* V. praef. ad Eur. Bacchas p. XLVI. Hesychius *τροπώσασθαι, τὸ τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν δῆσαι τῷ τροπωτῆρι.*

σκαρμὸν Cantabr. 1. *γρ. σκαρθμὸν* Par. B.

372. *φθέγγος,* expuncta *θ* littera, M. *φθόγγος* Lips.

374. *εἰς ναῦν* Lips. *ἐς ναῦς* G. Mosc. *ναῦ* affertur ex Par. C.

πᾶς δ' M. Vit. Lips. et supra scripto *θ* Par. B.

375. *τάξεις,* ad *ει* supra scripto *ι,* M.

376. *ὡ* pro *ὡς* Lips.

377. *πάννυχοι δὴ διάπλουν,* omisso *καὶ,* Rob.

378. *ναῶν* M. Vit. Lips. Ald. Rob. et ceteri, ut videtur, libri praeter Ven. A. Turn. qui *νηῶν* habent.

380. *οὐδαμῇ,* ad ultimam litteram supra scripto *οῦ,* Lips. *οὐδαμοῦ* Par. L.

381. *κευκόπωλος* Lips.

382. *κατάγε* pro *κατέσχε* Mosc. *κατὰ γαῖαν* pro *κατέσχε γαῖαν* Lips. *κατέσχε γῆν* Ald.

383. *πρῶτα* Par. C. *ἠχῇ* M. G. Ven. A. B. Ald. Turn. et supra scripto *ἠχοῖ* Cantabr. 2. Par. B. *ἠχοῖ,* ad *οῖ* supra scripto *ῇ,* Lips. In *ἠχοῖ* coniectura incidisse Piersonum ad Moer. p. 176. merito mireris, quum ibi interesse aliquid inter *ἠχήν* et *ἠχώ* ostendere studeat. *ἠχεῖ* Vit. Mosc. Par. L. Rob.

Totum hunc locum imitatione expressum esse ab Iuliano in prima oratione observarunt Spanhemius p. 235. et Wyttenbachius p. 188. ed. Schaef.

384. *ἐφήμισεν* Cantabr. 1. *ηὐφήμησεν* Brunckius. *ὄρθιόν θ'* Cantabr. 2.

385. *ἀντιλάλαξε* G. *πέτρης* Par. C. *πέρας* Ven. B. quod vocabulum nisi unus tantum liber haberet, placere posse dixeris. V. ad Suppl. v. 249.

386. *παροῦς,* supra scripto a sec. manu *ν,* Vit.

387. *οὐδὲ γὰρ ὡς ἐν φυγῇ* Ven. A. Ox. Ald. *οὐ γὰρ ὡς φυγεῖν* Rob.

Meminerint lectores, narrari haec Athenis. Minus haec splendent apud Herodotum VIII. 83.

388. *ἐφήμιουν* G. Vit. et aliquot alii. *ἐφ' ὕπνουν* Lips.

389. *ὁρῶντες* G. *ὁρῶντας* Rob. *ὁρμῶντες*, ut reliqui, sed supra scripto *γρ. ὁρῶντες*, Lips.

390. *δ'* inter versus M. *αὐτή* G. et ante sec. manus correctionem Vit. *αὐτῇ* Lips. *ὑπέφλεγεν* Ven. A. et adscripto *γρ. ἐπέφλεγεν* Par. B. Schützius coniiciebat *πάντα θὶν' ἐπέφλεγεν*. Nihil est quare quis in verbis *πάντ' ἐκεῖνα* haereat. Est enim haec usitatissima formula, quum multa quae ante commemorata sunt, praesertim si magna sunt et gravia, ut uno vocabulo comprehendi nequeant, indicantur. Sic supra v. 257.

ὡς πάντα γ' ἔστ' ἐκεῖνα διαπεπραγμένα.

Herodotus VII. 34. de operibus quibus Xerxes pontes in Hellesponto fecerat, *καὶ δὴ ἐζευγμένου τοῦ πόρου ἐπιγενόμενος χειμὼν μέγας συνέκοψέ τε ἐκεῖνα πάντα καὶ διέλυσε.* Sic etiam *πάντα ταῦτα*, ut in Eum. v. 113.

καὶ πάντα ταῦτα λὰξ ὁρῶ πατούμενα.

391. *ἐπεὶ δὲ* Ald. Turn. *εὐθὺς δὲ* M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Mosc. Par. A. B. H. K. L. Rob. Hoc ad sensum et vim loci multo aptius esse nemo non videt. Inutilis coniectura Porsoni *ἔπειτα.* *ξὺν ἐμβολῇ* Par. L.

392. *ἔπαισαν ἅλμην.* Idem versus initium in oratione nuntii apud Euripidem Iph. Taur. v. 1391. in qua oratione plura ex Aeschyli Persis sumpta esse indicavit Seidlerus.

κελεύματος M. Vit. Lips. Mosc. Ceteri *κελεύσματος.*

393. *ἦσαν ἐμφανεῖς* Rob. *ἐμφανεῖς ἦσαν* Par. C. *γρ. ἐμφανεῖς* adscriptum in Par. B.

394. *πρῶτον* a sec. manu supra lituram unius syllabae inter versus adscriptum in Vit.

εὐτάκτως M. G. Cantabr. 1. Mosc. Par. K. L. et supra scriptum in Cantabr. 2. *εὐτάκτως*, supra scripto primae syllabae accentu, tertiae *ον*, Lips. *εὔτακτον* Vit. Cantabr. 2. Rob. Turn. et adscriptum in Par. B. *εὐτάκταν* Ald. *εὐστόχως* Par. B. H.

Comparanda sunt cum his Diodori verba XI. 18. *τὸ μὲν εὐώνυμον μέρος ἐπεῖχον Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι, πρὸς τὸ τῶν Φοινίκων ναυτικὸν ἀντιταχθησόμενοι· — Αἰγινῆται δὲ καὶ Μεγαρεῖς τὸ δεξιὸν κέρας ἀνεπλήρουν.* Herodotus VIII. 85. in sinistro cornu Athenienses, Lacedaemonios in dextro fuisse scribit, quod verius videtur Valckenario. Cum utro faciat Aeschylus, dubitari potest. Veri tamen similius esse videtur Aeginetas eum laudare voluisse quam Lacedaemonios, praesertim quum per hos ipsos effectum sit ut Aeginetis primae decernerentur, Atheniensium autem soli Amyniae, fratri Aeschyli, ut quidem placet Diodoro XI. 27. Non multum dissimilia habet Herodotus VIII. 93. ubi videndus Valckenarius.

396. ἐπεξεχώρει M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. A. B. N. Ald. Rob. Turn. ὑπεξεχώρει editiones Vict. Cant. Stanl.

398. ἐλευθεροῦτε δὴ Vit. ἐλοῦτε δὴ Mosc.

401. γλώττης G.

402. κοὐκέτ' M. Lips.

403. ἐν νυκτὶ Rob.

404. ἦρξεν δ' M.

Quod hic narratur, Lycomedis cuiusdam, Atheniensis, factum fuisse scholiastes cum Plutarcho in Themistocle c. 15. narrat. Sed Lycomedem hoc ad Artemisium fecisse Herodotus scribit VIII. 11. In Salaminia pugna Aminiam primum impetum in classem Persicam fecisse tradunt Herodotus VIII. 84. et Diodorus XI. 27. Aminias apud Aeschylum intelligendus est: sed quod hunc Aminiam, quem Pallenensem dicit Herodotus, fratrem Aeschyli fuisse perhibent Diodorus, Aelianus V. H. V. 19. scriptorque vitae Aeschyli, fabula videtur esse. Ceterum ne nominaret poeta Aminiam, tragoediae gravitas prohibebat, quoniam, qui in conspectu nostro et in hac communis vitae humilitate versantur, haud facile illo magnitudinis splendore, quem requirit poesis, ita exornari possunt ut omnis quotidianae tenuitatis recordatio evanescat. Idque bene perspectum habens poeta sapienter ne Themistoclis quidem nomen admittere ausus est.

405. Herodotus VIII. 85. κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους ἐτετάχατο Φοίνικες· οὗτοι γὰρ εἶχον τὸ πρὸς Ἐλευσῖνός τε καὶ ἑσπέρης κέρας.

406. ηὔθυνεν M. Ex Par. B. Faehsius ηὔθυνε. γρ. ἴθυνε affert: Brunckius hunc codicem εὔθυνεν et pro varia lectione ἴθυνεν habere significat. ἴθυνε G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. Ald. Turn. ἴθυνεν Rob. et reliquae inde a Vict. editiones.

407. καὶ πρῶτα recepi ex G. Lips. Cantabr. 2. Par. L. Rob. τὰ πρῶτα M. Ald. Turn.

μὲν νῦν Cantabr. 2. et supra scripto ἀντὶ τοῦ δή M. μὲν νῦν etiam Vit. habuerat, sed eraso ν a sec. manu οὖν factum est. μέν νυν Ven. B. μὲν οὖν Lips. Ven. A. Par. N. Mosc. Ox. Ald. Rob. μὲν δὴ G. Turn. Ex hic μέν νυν praeferendum erat, pro quo saepe μὲν δή et μὲν οὖν ab librariis posita sunt. V. Valcken. ad Hipp. 20.

περσικοῦ ῥεῦμα Ven. B. Cantabr. 2.

408. στενῶν Par. C. στερῶ Ven. B. νεῶν τῶν περσικῶν G.

410. ὑφ' αὐτῶν Lips. Rob. ὑφ' αὑτῶν G. ὑπ' αὐτῶν, leni in altero vocabulo spiritu a correctore in asperum mutato, Vit. ὑπ' αὐτῶν Ven. A. Mosc. Ox. Ald. Turn.

411. παίοντ' indiget nulla mutatione. Est autem praesentis participium παίοντα, significatque eum qui illiditur, ut in Prom. v. 887.

θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ
στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.

412. ἀφρασμόνως dedi ex M. Ven. B. Par. N. Idem antequam corrector σ in δ mutavit erat in Vit. Ceteri ἀφραδμόνως.

413. *ἑστιοῦτο δὲ* Ven. B. *ὑπτιοῦτο δὴ* Heathius. Fugerat eum *δέ* in apodosi post *ὡς* positum, ut v. 410.

414. *θαλάσσῃ δ'* Lips. sed *η* in *α* mutato. *θάλασσαν δ'* Ald. *θάλασσαν*, omissa particula, Turn. ex coniectura, ut videtur.

415. *πλήθουσαν* Ald. Turn. *φόνο* Lips.

416. *ἐπλήθυον* M. Ven. B. Cantabr. 1. Rob. et a pr. manu Cantabr. 2. Par. A. *ἐπλήθυνον* G. Vit. (sic Vit.) Lips. Ven. A. Mosc. Par. B. C. N. Ald. et a sec. manu Cantabr. 2. Par. A. *ἐκπλήθυνον* Turn.

417. *ἀκόσμῳ* e correctione, deleto *ς*, Vit. Ita scribendum putavit Casaubonus. *Ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ* legitur v. 465.

418. *βαρβάρων* Rob.

419. *οἱ δ'* Blomfieldius. V. ad Soph. Ai. v. 1404. *θήνους* Lips. *θύνους* Rob.

420. *θραύμασίν τ'* M. *θραύμασί τ'* G. (sic G.) Vit. Lips. Mosc. Par. L. Rob. et *ρ* a sec. manu scripto Cantabr. 2. *θραύσμασί τ'* Cantabr. 1. Ald. Turn. Dixit de his formis Lobeckius ad Soph. Ai. p. 322.

ἐριπίων M.

421. *ἐράχιζον* Vit. Lips. Mosc. *οἰμωγὴ* ex correctione, quum antea *οἰμωγῇ* fuisset, Vit. *οἰμωγῆς* M. *οἰμογὴ* Ald. *ἡμογὴ* Lips.

422. *κωκύμασιν* M. *κωκύμασι* G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. Turn. Solent coniungi *οἰμωγή* et *κώκυμα*, *οἰμώζειν* et *κωκύειν*. Sed hic laetum potius clamorem Graecorum commemorari exspectamus, ut in Homerico illo *ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων.* Quare putavi Aeschylum scripsisse *καυχήμασιν.*

πελασγίαν G. Vit. Lips. aliique nonnulli et Rob. *γρ. πελατίαν* margo Lips.

423. In *κελαινῆς* littera *ν* puncto notata in M. *νυκτὸς ὄμμα* explicat Seidlerus ad Eur. Iph. Taur. v. 110.

424. In *ἤματα* primam litteram in litura habet M.

425. *στοιχοιγαροίην*, ad *α* supra scripto ·ο·, M. *στοιχηγορείην* Cantabr. 2. *χοικηγοροίην* Par. C. *στιχηγοροίην* Lips. Mosc. Par. F. K. L. *ἐφεξῆς λέγοιμι. στοιχομυθοίην* adscriptum in M. Hesychius *στοιχομυθεῖν, τὸ ἐφεξῆς λέγειν καὶ ἀδολεσχεῖν.*

426. *μὴδ' ἂν* M. et sic vel *μηδ' ἂν* G. Vit. Lips. Ven. A. B. Par. B. edd. ante Brunckium, qui *μηδάμ'* restituit ex Par. A. in quo glossa *μηδαμῶς* addita est. *γρ. μηδάμ' ἡμέρα* margo Par. B.

427. *τοσουτάριθμον* Lips. Rob. *γρ. τοσουτάριθμον* supra scriptum in Vit. *τοσοῦτ' ἀριθμὸν* M. Ven. A. Cantabr. 2. Ox. Ald. Turn. et a sec. manu Vit. *τοσοῦτ' ἀριθμῶν* a pr. manu Vit. *τοσοῦτ' ἄριθμον* G. scilicet, ut interpreti videtur, pro *ἀάριθμον*. Et *τοσουτάριθμον* et *τοσοῦτ' ἀριθμὸν* commemorant scholiastae. Alludere ad hunc locum videtur Tzetzes in exegesi ad Il. p. 92, 8. *ἐκ δὲ τῆς συνεχείας τῆς ἵππου καὶ τοῦ περιττώματος τοῦ τοσουταρίθμου στρατοῦ.*

428. *αἶ αἶ* M. G. *αἶ* octies Cantabr. 1. Ceteri *αἶ αἶ.*

ἔρρωγεν Rob. et a pr. manu Cantabr. 2. Idem supra scriptum in Vit. *ἔρβωγεν* a sec. manu Cantabr. 2. *ἔρρωγε* G. Lips. Ald. Turn. *ἔρρωγαι* Vit. *ἔρρωται* Mosc. et cum litura inter *ω* et *τ* M.

429. *βαρβάρῳ* Par. K. L. *γένη*, sed *ει* supra scripto, Lips.

430. *κακόν* M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Mosc. Par. B. N. *κακῶν* Ald. Rob. Turn. Euripides Med. v. 59. *ἐν ἀρχῇ πῆμα κοὐδέπω μεσοῖ*, ubi v. Elmsleium.

431. *ἐπ' αὐτοῖς* M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 2. Ox. Par. B. K. L. N. Ald. Rob. *ἐπ' αὐτοὺς* Turn. *ἐπ' αὐτῆς* Mosc.

433. *τῆσδέ τ'* M. G. Vit. Par. A. B. *τῆς δὲ τ'* Ald. Rob. Emendate *τῆσδ' ἔτ'* Lips. Turn. *γρ. καὶ τύχης* ex Par. B. Faehsius affert.

434. *τί δ' αὖ* G. *τῆνδε*, ut fere solet, M. *τὴν δὲ* Ald. Rob. *στρατῷ*, mutato a sec. manu *ῷ* in *οῦ*, Vit. *στρατοῦ* Ald.

435. *μέσσονα*, supra scripto *α*, Vit.

436. *φύσιν* M. Vit. Ald. Rob. Turn. et *ει* supra scripto Lips. *φύσει* G. Ven. B. Par. A. B. K. L. et supra scripto *φύσιν* Cantabr. 2.

437. *ἄριστον*, supra scripto *οι*, Lips. *καὶ εὐγένειαν* M. Vit. Mosc. Ald. Rob. *ἐκπρεπεῖς* M. Ald. Turn. et adscriptum in Par. B. *εὐπρεπεῖς* G. Vit. Lips. Ven. B. Mosc. Par. A. B. L. N. Rob.

438. *ἄνακτοι* Vit.

439. *αἰσχρῶς* M. G. Vit. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Lambeth. Mosc. Ox. Par. A. B. H. K. L. N. Rob. *οἰκτρῶς* Ald. Turn. et supra scriptum in Par. B. *δυσκλεεστάτῳ* M. Lips. Par. B. Ald. Rob. Turn. Id fuit etiam in Vit. ubi terendo *λε* periit. *δυσκλεστάτῳ* Par. C. *δυστυχεστάτῳ* G. Ven. B. Cantabr. 1. Par. A. L. et adscriptum *γρ. δυστυχεστάτῳ* in Lips. *πότμῳ* Vit. Lips. Mosc. Par. N. sed in Lips. adscriptum *γρ. μόρῳ. θανάτω.*

440. *οἶ ἐγὼ* M. *ὃ ἐγὼ* Par. C. *οἲ ἐγὼ* G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Ald. Rob. Turn. Correxit Porsonus. *τάλανα* Vit. *κακοὶ* pro *κακῆς* Lips.

441. *δὲ* omittunt Ven. A. Ox. Ald. Post *ποίῳ* habet Rob.

442. *ἐστιν* Vit. *πρόσθεν* G. Vit. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. Mosc. Ald. *πρόθεν* Par. N.

443. *δύσορμος*, ad *ος* supra scripto *οι*, Lips. *νησοῖν* M. G. Vit. Lips.

444. *ἀκτὶς* G. In Vit. ad *ἀκτῆς* a sec. manu supra scriptum *γρ. ἁλὸς*, sic.

445. Narrat rem etiam Herodotus VIII. 76.

ὅτ' ἂν M. Vit. Lips. Rob. *ὅτ' ἐκ* scribendum putavit Elmsleius (*Edinburgh Review* XVII. p. 236.). Sed v. diss. de particula *ἂν* III. 4. Opusc. IV. p. 148.

446. *ἐξσωζοίατο*, ad *ξ* supra scripto *κ*, M. *ἐκσωζοίατο*, ad *οί* supra scripto *ει*, Lips. Non satis recte Abreschius *νεῶν ἐκσωζοίατο* ita

coniungit ut φθαρέντες seorsim positum sit. Vt ista sint coniungenda, certe φθαρέντες non minus cum illo genitivo construi debet: *dissipati ex navibus*. Φθείρεσθαι *errare, vagari* significans et ab Abreschio hic et in Misc. Obs. IV. 3. p. 451. illustratum est. Conferendus Blomfieldius.

447. κτείνεια Ald. κτείνειεν G. Ven. A. B. Ox. Par. C. N. Rob. Inde κτείνειαν Porsonus. Recte κτείνοιεν M. Vit. Lips. ceterique, ut videtur, codices et Turn. ἀχείρωτον G. εὐχείρως τὸν Mosc. Par. B. Id videtur etiam in Vit. fuisse, in quo erasa ea scriptura εὐχείρωτον restitutum. εὐχείρω τὸν, propter similem, ut videtur, codicis alicuius lituram, Ald.

448. ἐναλίων M. G. Vit. Par. A. B. N. εἰναλίων Ven. A. Rob. Turn. εἰν ἁλίων Ald. ἀναλίων Lips.

449. ὡς γὰρ ὁ θεὸς Lips. Mosc.

450. νηῶν Ven. A. Par. C. νεῶν Cantabr. 2. Ἕλλησιν M. Rob. Ἕλλησι G. Vit. Lips. aliique et Ald. Turn.

451. αὐθημερῶν Vit. V. Herodotum VIII. 95.

452. 453. ἀμφὶ δ' ἐ|κυκλοῦντο Ven. A. Par. B. C. et ante correctionem Vit. ἀμφὶ δ' ἐ|κύκλουν τὴν ex correctione Vit. ἀμφὶ δ'| ἐκυκλοῦντο G. Lips. et ut videtur Mosc. ἀμφὶ δέ, ut Brunckius refert, supra scriptum in Par. B. γρ. δέ ex eo codice Faehsius affert. De omisso augmento v. praef. ad Eur. Bacchas p. XLVI.

454. γρ. τράπωνται Par. B. τράπονται Par. C.

455. πέτροισιν M. Vit. Lips. Ven. B. Mosc. Par. B. N. Vulgo πέτρῃσιν. ἠράσσοντο M. (sic M.) G. Lips. Par. A. B. ἠράσσαντο Vit, aliique et Turn. ἠράσσαντο Ald. Rob. δ' ἄπο Lips. Ven. A. Par. B, Ald. Turn. τ' ἄπο M. G. Vit. Par. A. N. Rob. τ' ad δ' supra scriptum in Lips. Par. B. Non dubitavi praeferre τε. Sed anastrophen, quam consensu tuentur libri, repudiandam esse diligens docebat artis poetarum in condendis trimetris observatio, qui quum plerumque ita coniungant verba, ut singulis versibus aliqua pars orationis terminetur, tamen saepe etiam pausa paullo ante finem versus facta tam arte finem versus cum sequentis initio coniungunt, ut ne elisionem quidem in fine versus spreverint, nedum in praepositionibus admiserint anastrophen.

456. προσπίτνοντες M. Cantabr. 2. Rob. πίπτοντες Par. N. Ceteri προσπίπτοντες.* ὄλλυσαν M. ὤλυσαν G. Vit. aliique nonnulli.

457. ἀφορμηθέντες, ad ἀ supra scripto ε, Lips.

458. κρεοκοποῦσι ex correctione M. et hoc ex scholiis restituit Porsonus. κρεωκιποῦσι Ald. Rob. κερωκοποῦσι Vit. supra tamen scripto γρ. κρεωκοποῦσι, quod in M. ante correctionem erat ut in ceteris omnibus. V. Pors. praef. ad Hec. p. VIII. Lob. ad Phryn. p. 693.

460. ἀνῴμωξε G. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. κακῶν omittunt Mosc. et a pr. manu Vit. πάθος Vit. Par. N.

461. De loco illo, ex quo Xerxes pugnam spectaverit, vide Wassium ad Thuc. II. 19. Valckenarium et Wesselingium ad Herod. VIII. 90.

Toupium Emend. in Suidam vol I. p. 398. seqq. (261. ed. Lips.).

Libri omnes *εὐαγῆ*. Scholiastes *καθαράν, κεχωρισμένην, εὖ ἔχουσαν οἷον τὴν ἄποψιν καὶ ἐπιτηροῦσαν τὸν λεὼν ἅπαντα. ἢ αὐγάζοντα καὶ ὁρῶντα.* Hemsterhusius *εὐαυγῆ*, quod receperunt Brunckius, Schützius, Porsonus, Blomfieldius. Praeclara illa Hemsterhusii disputatio tanto magis tota huc transferenda videtur, quod et in primis ad Aeschyli locum pertinet et plura sunt quae de ea monere lectorem volo. Sic igitur ille apud Musgravium in Exerc. Eurip. H. 6. sive in eiusdem notis ad Euripidis Suppl. 654.

ἀμφὶ δ' Ἠλέκτρας πύλας
ἔστην θεατής, πύργον εὐαγῆ λαβών.

Euripidis loco apte convenit interpretatio (Hesychii verba dicit, *εὐαγές, εὔοπτον*): *ipsi voci convenire fuerat ostendendum. Εὐαγής si ducatur ab ἄγος, quid sit notum est, quemadmodum ἀναγής, δυςαγής. Si ab ἄγω* duco, *erit* agilis, flexibilis, *qua potestate capitur in Hippocr. περὶ διαίτ.* II. p. 363, 34. *neque aliter Henr. Stephan. intellexit Anth.* I. *c.* 60. *Ep.* 8. *Χαίροιτ' εὐαγέες (μέλισσαι) in Th. L. Gr. Tom.* I. *p.* 126. *C.* agiles apes, quod per aerem ferantur cito et facile: *vel* mobilis, volubilis, *ut in Aretaeo p.* 19. *v.* 33. (p. 41. ed. Lips.) *ὀφθαλμοὶ εὐαγέες, λαμπροί, exponi possunt, licet* puros *dederit Crassus, Wiganus* lucentes, *quod vix perspicias unde pendeat, nisi legisse vel legi voluisse statuas εὐαυγέες: iunguntur tamen itidem ab Adamantio* I. *c.* 9. (p. 349.) *ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ λαμπροὶ καὶ εὐαγεῖς, cuius vice admodum vitiose εὐλαβεῖς Polemo* (p. 222.) *praefert. Porro si ab ἄγω, ἄγνυμι* frango, *significabit* fragilem, quique facile comminui possit; *quo pertinet Suidae locus ita scribendus: εὐαγές, εὐκόλως κεκλασμένον, et στάχυς εὐαγής, idem qui εὔκλαστος, εὔθραυστος, apud Etym. in v. Δημήτηρ. In his, sicuti linguae norma postulat, penultima corripitur: aliis in locis eadem vox syllabam istam habet productam: Leonid. Anth.* VI. 27. *Ep.* 6. *καὶ πέλεκυν ῥυκάναν τ' εὐαγέα καὶ περιαγὲς Τρύπανον — Parmen. ap. Clem. Str.* V. *p.* 732. — *καθαρᾶς εὐαγέος ἠελίοιο Λαμπάδος ἔργ' ἀΐδηλα — nimirum forma Dorica nascuntur ex εὐηγής et περιηγής· quorum illud rarissimum, alterum frequentatur pro* circumacto, circumiecto, rotundo: *saepe tamen quam proprie vim habeat obscurum est, qua de re nunc nihil amplius dicam. Singulare est quod ex Lex. Vet. MS. Bibl. Sangerman.* (Anecd. Bekkeri p. 337, 13.) *mecum communicavit praestantissimus noster Ruhnkenius: ἀγής· τοῦτο ἀπὸ συνθέσεως (συνθέτου* apud Bekkerum) *καταλείπεται τοῦ εὐαγής ἢ πανάγής. Ἐμπεδοκλῆς· ἄθρει μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον· pro παναγής, quod longe diversum est, melius scripsisset περιαγής, ut in illo versu proverbiali, quem suggerit Philopon. περὶ Κοσμοπ. p.* 179. *μηδ' ὅσον ὀφθαλμοῦ περιηγέα κύκλον ἑλίξαι. vid. Suid. in εὐαγής. Nunc investiga quantum libet, harum, quas notari in εὐαγής, significationum quaenam vel Aeschyli verbis vel Euri-*

pidis accommodari possit, nullam invenies: at scripseris inserta littera εὐαυγῆ, omnis difficultas fuerit sublata: nam εὐαυγής, locus illustris, *vel* qui undique conspici potest, *vel* unde prospectus in vicina late patet. *Ratio structurae in* ἕδρα παντὸς εὐαυγὴς στρατοῦ *itidem expedita, quae frustra quaeratur in* εὐαγής. *Enimvero iam dudum vereor, ne* εὐαυγής *per culpam librariorum pluribus locis abierit in* εὐαγής: *in Iamblichi certe Protr. p.* 152. *vs.* 23. (p. 360. Kiessl.) *vice vulgati,* λαμπροτάτη τὶς εὐαγία, *cod. Reines. quem ipse cum edito contuli, praefert* εὐαυγία, *quod utique longe melius congruit cum* λαμπροτάτη *et* τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα, *quam* εὐαγία. *Perinde se res habet in Platone de LL.* XII. *p* 989. *C.* (p. 952. A. Steph.) ἃ μαθοῦσι μὲν εὐαγέστερα γίγνεσθαι, μὴ μαθοῦσι δὲ σκοτωδέστερα — καὶ ἀσαφῆ. *Tim. p.* 1065. *E.* (p. 58. D. Steph.) ἀέρος τὸ μὲν εὐαγέστατον ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος, ὁ δὲ θολερώτατος ὁμίχλη τε καὶ σκότος: *unde sumptum Iamblichi de Myst. p.* 80. *vs.* 21. τὸ εὐαγέστατον καὶ ἄκρον τοῦ ἀέρος. *Si tum iuncta propinquae, tum opposita contrariae potestatis attente species, quid prius in mentem veniat, quam opportunissimum* εὐαυγής? *Accedat Aristoteles, vel quicumque nomen eius mentitus auctor, de Mund. p.* 14. *vs.* 12. (p. 397. a. 16. ed. Bekk.) κόσμος — λαμπρότητι δὲ εὐαγέστατος: *vertit Appuleius:* splendore perlucidus: *quin clarius etiam caussam nostram suffulcit diversa, quam Stobaeus suppeditat Ecl. Phys. p.* 78. *vs.* 9. (p. 694. Heer.) *lectio,* λαμπρότητα δὲ τηλαυγέστατος. *In Parmenide quoque* εὐαυγέος ἠελίοιο *non spreverο. Pythagoreis autem in primis* αὐγή *et voces inde natae placuerunt; unico Theagis exemplo defungar apud Stob. p.* 11. *vs.* 46. ὁ νόος — ἔχων περιαυγέα καὶ διαυγέα τὰν ἔποψιν. *Iam neminem opinor fore, qui contendat, pro* εὐαυγής *Graecos vitandae* κακοφωνίας *ergo solenni more pronunciasse* εὐαγής.

Haec Hemsterhusius, docte quidem et acute, sed non ita ut omnem sustulerit dubitandi materiam. Equidem etsi vereor ne haec res ad liquidum perduci nequeat, tamen afferam, quae, ne quis iusto citius assentiatur, impediant.

Apertum est nomen εὐαγής, prout ab ἄγω vel ἄγνυμι vel ἅζω derivetur, non posse non diversas significationes habere. De his dicendum est singillatim, ne quae cognata quidem, sed diversa tamen sunt, confundantur. Ac verba ἄγω et ἄγνυμι fontem habent communem, ut ἄγνυμι proprie sit *ducendo* i. e. *flectendo frango*, deinde simpliciter *frango, contero.* Ab eo verbo est εὐαγής, media syllaba longa. Suidas εὐαγές, καλῶς κεκλασμένον. Et hoc usus est Etymologus M. p. 266, 2. Δημήτερος ἀκτή· διὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν τῇ ἅλῳ τὸν στάχυν τὸν εὐαγῆ, ἢ αὐτὸν τὸν σῖτον ἐν τῷ μύλῳ θραύεσθαι. Sed idem vocabulum etiam aliam habet significationem, quae propius accedit ad propriam verbi ἄγνυμι notionem. Corrupta sunt haec grammaticorum, Photii p. 27, 6. εὐαγής, μεταφορικῶς κύκλος, Zonarae p. 897. εὐαγής, κάλως περιηγμένος,

ἢ μεταφορικὸς κύκλος. Eadem quae Zonaras, omisso tamen ἤ, habet Suidas, apud quem μεταφορικῶς a Kustero repositum est. Scribendum est εὐαγής, καλῶς περιηγμένος, ἢ μεταφορικῶς κυκλικός. Terminationes enim ος et ικος saepe permutantur. De testimonio, quod Suidas ex epigrammate Antipatri Sidonii adiecit, infra videbimus: est enim illud ab hoc vocabulo prorsus alienum. De ipso vocabulo noli dubitare quin vera tradiderint grammatici. Id quod apparet ex simili περιαγής. Photius p. 414, 15. περιαγές, ἐπικαμπές. Vsurpatur περιαγής ab Adamantio Physiogn. II. 24. p. 413. κεφαλὴν μέσην τὸ μέγεθος, περιαγῆ. Etym. M. p. 545, 27. παρὰ τὸ κῦφον, τουτέστιν τὸ περιφερὲς καὶ περιαγές. Eadem schol. ad Il. V. 586. Ac ne dubites quin ab ἄγνυμι ductum sit, argumento est περιαγή substantivum apud Aratum v. 687. de Argo navi,

ἀλλ' ἤτοι Περσεὺς μὲν ἄτερ γουνός τε ποδός τε
δεξιτεροῦ δύεται, πρύμνης δ' ὅσον ἐς περιαγήν,

quod scholiastes interpretatur ὅσον εἰς τὴν περίκλασιν καὶ καμπὴν τῆς πρύμνης. Illa vero significatione etsi videri possit εὐαγής dictum esse ab Leonida Tarentino epigr. 28. in Anal. Brunckii t. I. p. 227. sive Anth. Pal. VI. 204.

Θῆρις ὁ δαιδαλόχειρ τᾷ Παλλάδι πῆχυν ἀκαμπῆ,
καὶ τετανὸν νώτῳ καμπτόμενον πρίονα,
καὶ πέλεκυν, ῥυκάναν τ' εὐαγέα, καὶ περιαγὲς
τρύπανον, ἐκ τέχνας ἄνθετο παυσάμενος,

ut runcina intelligatur ab anteriore parte curvata, tamen non potest dubitari quin Meinekius in Del. poet. Anth. Gr. p. 31. recte viderit scribendum esse εὐάκεα. Sed usus videtur hoc nomine Parmenides v. 133.

εἴσῃ δ' αἰθερίην τε φύσιν, τά τ' ἐν αἰθέρι πάντα
σήματα, καὶ καθαρῆς εὐαγέος ἠελίοιο
λαμπάδος ἔργ' ἀΐδηλα,

ut, si hoc ita sit, etiam Empedocles ἀγέα κύκλον rotundum solis orbem intellexisse videatur. Quamquam hoc incertum est. Illud vero valde probabile est, nomen εὐάγητος ab ἄγνυμι dictum esse et *flexuosum, sinuosum* notare. Aristophanes Nub. 274.

ἀέναοι Νεφέλαι,
ἀρθῶμεν φανεραὶ δροσερὰν φύσιν
εὐάγητον.

Abutitur ingenio suo Bentleius in Museo crit. Cantabr. II. p. 435. Male interpretantur Suidas, Zonaras p. 905. Favorinus, εὐάγητον, καθαράν, λαμπράν. Ἀριστοφάνης, δροσερὰν εὐάγητον φύσιν, et scholiastae πανταχοῦ φερομένην, ἢ λαμπράν. πάντῃ φερόμενον· εὐκίνητον· τοιοῦτο γὰρ τὸ ὕδωρ. Eustathius in Opusc. p. 142. a. 9. εὐάγητον intellexit εὐαγές, *sanctum*, et eodem significatu p. 144. a. 1. εὐαγέστατον ὄνομα.

Nunc transeamus ad εὐαγής ab ἄγω *duco* derivatum. Quale voca-

bulum, si ab ipso verbo ἄγω factum fuit, brevem necesse est habuerit mediam syllabam; sin ab ἀγέω Dorico, de quo Schaeferus in Melet. crit. p. 113. seq. dixit, longam, ut pro communi forma εὐηγής dictum, quemadmodum περιαγὲς τρύπανον in illo quod attulimus Leonidae epigrammate pro περιηγές positum videtur. Quamquam si quis ὀφθαλμοῦ περιηγέα κύκλον dixit, non poterit hoc ad Parmenidis εὐαγέος ἠελίοιο aut ab Empedoclis ἀγέα κύκλον adhiberi, quod neuter Dorica dialecto est usus. Sed huius vocabuli εὐαγής quae communis vel Ionica forma exstare visa est apud Aretaeum de curatione morb. diuturn. I. 13. p. 128. B. ed. Boerh. p. 327. ed. Lips. emendatione corrupti loci removenda est. Scribendum est enim προςτίθει δὲ χάριτας πόματος καὶ σίτου, κῆν μικρῷ χείρω τῶν ὠφελεύντων ἔωσι διδόναι (ἔσται γὰρ διέξοδος ναυτιώδεϊ καὶ ἀτερπέϊ ὑγρῷ· μετεξετέρους γὰρ ἡ τοῦ πύου δίοδος βλάψαι δύναται), μήπω τι καὶ ἀπόσιτοι ἔσονται, κῆν τι λάβωσι εὐημές. Abest vulgo δύναται, quod codex Harleianus suppeditat. Deinde ed. Boerh. κῆνει λάβωσι, pro quo P. Petitus habet κῆν τε λάβωσι. Denique legebatur εὐηγέες. Non perceperunt loci sensum interpretes, qui quum de reponendo εὐαγές cogitarunt, sententiam reddiderunt etiam obscuriorem. Scripsi εὐημές, de qua forma Lobeckius dixit ad Phryn. p. 706. Sensus est *adhibe illecebras potus et cibi, etiam si paullo minus conducibilium quam dari oporteat (parabitur enim exitus nauseam facienti et insuavi humori; nonnullis enim perruptio puris nocere potest), ne fastidiant cibum, etsi quid quod facile evomere possint sumpserint.* Εὐαγής autem, correpta media syllaba, ab ἄγω *duco* derivatum esse haud ita facile credam, primum quod alia huius formae vocabula desunt, tum quod prorsus silent grammatici, tum denique quod exempla, quae pro hac derivatione afferuntur, valde suspecta sunt, quippe quae cuncta vel admittant aliam explicationem vel etiam efflagitent. De qua re mox videbimus.

Iam enim dicendum est de nomine εὐαγής, quod ab ἅζω ductum *sacrum, castum, purum* significat. Grammaticorum interpretationes has habemus. Hesychii, εὐαγές, ἁγνόν, καθαρόν, εὐσεβές, εὔοπτον, ἅγιον. Photii, εὐαγές, ἁγνόν, εὐσεβές, ὅσιον, θειότατον. Suidae, εὐαγές, ἁγνόν, καθαρόν, εὐσεβές, ὅσιον, θειότατον· γένους δὲ ἦν εὐαγοῦς, οὐκ ἐπὶ δυνάμει τρυφώσῃ λαμπρυνόμενον, οὐδὲ ἐπὶ χρημάτων περιουσίᾳ κολακικῇ, quae eadem, sed minus plene, apud Zonaram p. 914. exstant. Porro Hesychii, εὐαγοῦς, θειοτάτης. Zonarae p. 897. et Favorini, εὐαγῶν, μεγάλων, quod alio spectat quam, ut Tittmanno videbatur, ad epigramma Antipatri Sidonii a Suida in v. εὐαγής allati. Sed originem significationis si requiris, omnem illam latissime patentem verborum cognationem, cuiusmodi sunt ἀγάζω, ἄγαμαι, ἀγαίομαι, ἅζω, ἄγη, ἄγος, ἅγιος, ἁγνός, ἀγηλατῶ pluraque alia, in quibus est etiam ἀγάλλομαι, aliter explicandam puto quam visum est Ruhnkenio ad Timaei lex. Plat. p. 12. seq. qui quam iniit viam, quum primam po-

suit *nitoris* significationem, ea non satis plana aut expedita videtur ad omnem illam verborum et notionum varietatem comprehendendam. Non potest quidem dubitari quin cognatae cum his verbis voces ἀκτίς et αὐγή, quae proprie de refractis radiis dicuntur, ab ἄγω, ἄγνυμι derivatae sint: quarum altera, ut a κράζω κραυγή, insertum habet crassiorem spiritum: sed tamen ista quam indicavi verborum familia, etsi ab eadem radice orta est, ita manifestam prodit admirationis vel horroris vel omnino motus cuiusdam et gestus significationem, ut alia ratione, quam quae est radiantis lucis, cum radice illa cohaerere videatur. Vtar pro primitivo (perinde est enim quo quis utatur, quum nullum istorum sit primitivum) verbo ἅζω sive ἅζομαι. In eo primaria esse videtur notio *stupescendi*, ducta ab eo, quod qui conspecta re insolita stupescunt, superiora corporis recellunt. Haec significatio statim pro rei ob quam stupemus natura in duas alias dispescitur, unam *admirationis*, *venerationis*, *reverentiae*, alteram *horroris*, *abominationis*, *indignationis*: unde rerum quoque ipsarum fit diversitas, aliis colendis ob *sanctitatem* suam, aliis formidandis ob *nefas* et *piaculum*. Accedit ad has tertia significatio, composita ex illis ambabus, *invidiae*, quae est indignatio ex admiratione orta. Quod si haec ad nomen εὐαγής adhibemus, primo quaerendum est an illud duplex sit, unum correpta media, quod plurimo usu frequentatum est, alterum producta. Certe si recte in lexico illo Sangermanensi ἀγής apud Empedoclem significatione cum εὐαγής et παναγής cognatum esse indicatur, cum aspero potius spiritu credas Empedoclem scripsisse

ἅθρει μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἁγέα κύκλον,

et *sacrum* voluisse orbem solis intelligi. Quae suspicio eo videtur confirmari, quod idem nomen, ut plura ex illa radice, etiam in malam partem usurpatum invenitur: de qua re Tzetzes scribit ad Lycophr. v. 436. ὅτι δὲ ὁ ἀγής, ὁ μυσαρός, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ὁ ἅγιος ὁ μυσαρός, Ἱππῶνάξ φησιν

ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

Quamobrem nihil mirum foret, si ex hoc nomine compositum fuisset εὐαγής media producta. Itaque incertum est, Parmenides, quum scripsit εὐαγέος ἠελίοιο, sacrumne voluerit an rotundum: Karstenus p. 122. seq. ea significatione putat εὐαγέος dictum esse, qua Hemsterhusio εὐαυγέος scribendum esse videbatur. Proxime cohaerere cum adiectivo ἁγής videtur substantivum ἄγος, a quo esse puto, quod apud Hesychium legitur, ἄγεα, τεμένη, ex quo si est ἀγηλατεῖν, et spiritus asper in eo verbo erit praeferendus, de qua scriptura v. Schaeferum ad Greg. Cor. p. 546. et prima syllaba longe putanda. Certe non memini loci ex quo huius syllabae mensura certo disci possit. Eadem dubitatio est de adiectivo εὐαγής, quod in iis locis, in quibus maxime vel de significatione vel de scripturae sinceritate disceptari potest, aut apud prosae orationis scriptores invenitur aut a poetis ita positum est ut mensura ambigua sit. Quare non satis cognitum est utrum εὐαγής ubique mediam syllabam brevem habeat,

an certis in significationibus ea syllaba producatur. Veri tamen similius videtur unum dumtaxat esse nomen εὐαγής brevi media syllaba, quam mensuram habere videtur etiam ἀκραγής, quo usus est Aeschylus in Prom. v. 804.

ὀξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας
γρῦπας φυλάξαι.

Falluntur enim qui id a κράζειν ductum putant, quia, si ita esset, primam syllabam poeta non produxisset: itaque recte alii ὀξυχόλους, ἀκροχόλους interpretantur. Est autem εὐαγής proprie *sanctus*, deinde *sacer*, i. e. qui ob sanctitatem colitur. Ex his duabus significationibus prima tantum ita multiplex est, ut plures alios significatus pepererit: altera autem tam simplex, ut praeteriri nunc posset, nisi de duobus locis, qui in dubitationem vocati sunt, dicendum videretur. Suidas post illa, quae supra allata sunt, εὐαγής καλῶς περιηγημένος, μεταφορικὸς κύκλος, haec habet, καὶ ἐν ἐπιγράμματι

Πιερικὰν σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων
χαλκευτάν, κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις.

Idem distichon ab eodem in v. χαλκευτής affertur. Est autem Antipatri Sidonii in Brunckii Anal. t. II. p. 27. ep. 79. sive Anth. Pal. VII. 34. Eleganter Toupius εὐαχέων scribi voluit, his ipsius Pindari verbis motus Pyth. II. 14. (24.) ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ εὐάχεα βασιλεῦσιν ὕμνον, ἄποιν' ἀρετᾶς. Brunckius vero vulgatam tuetur, sed ut εὐαγέων secundam syllabam productam habeat et hymnôs bene tornatos significet: quod ille quum nullo alio argumento fecerit quam propter Suidae explicationem et propter ῥυκάναν εὐαγέα apud Leonidam Tarentinum, nihil caussae est quare ei accedamus. Nam Leonidae epigramma quomodo Meinekius emendaverit supra dictum est, apud Suidam autem recte intellexit Portus Antipatri exemplum ad aliam quam quae a Suida posita est significationem spectare. Neque aut Zonaras aut Favorinus Antipatri versus addunt. Itaque non erit dubitandum quin Antipater *sacra* carmina intelligi voluerit. Alter locus Antiphili est in Anal. Br. t. II. p. 177. ep. 29. sive Anth. Pal. IX. 404. de apibus,

χαίροιτ', εὐαγέες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε,
αἰθέριον πτηναὶ νέκταρος ἐργάτιδες.

Ibi vero H. Stephanus εὐαγέες *agiles* interpretatur, Iacobsius, ut apud Virgilium, *leves* dici apes existimat. Quam significationem quum supra omnino in dubitationem adduxerimus, hic tanto minus putamus admittendam esse, quod quum apes hoc epigrammate in primis ob gratuitum mellis donum laudentur, multo aptius est sacras eas colendasque mortalibus a poeta dici. Sed redeo ad primam significationem, quae *sanctitatis* est. Sanctum autem dicimus primo eum qui *sceleris* immunis est. Ita εὐαγέως dictum est in Homerico hymno Cereris v. 274. 369. quae antiquissima esset pro hac voce auctoritas, si satis constaret quid in his hymnis primo auctori deberetur. Theocritus XXVI. 30.

αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι.

Callimachus h. Deliaci v. 98.

εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην.

Alia ibi exempla adnotavit Spanhemius in iisque observationem scholiastae Sophoclis ad Oed. R. 921. licet non satis apto loco factam, opposita esse εὐαγής et ἐναγής. Ita Appianus de b. civ. IV. 96. καὶ τάδε, ὦ πολῖται, πράσσοντες οἱ τρεῖς ἡμᾶς ἐναγεῖς λέγουσι, et c. 97. ὁρᾶτε δὲ πρὸς ἡμᾶς ὡς εὐαγεῖς καὶ δημοκρατικοὺς καταπεφευγότας. Aliud oppositum est δυςαγής apud Manethonem V. 180. restitutum a Dorvillio commemoratumque a Schaefero ad Dion. Hal. de struct. or. p. 89. Deinde sanctus est *criminis* expers. Ita in lege apud Andocidem de myst. p. 48, 7. ed. Reisk. ὁ δὲ ἀποκτείνας τὸν ταῦτα πονήσαντα καὶ ὁ συμβουλεύσας ὅσιος ἔστω καὶ εὐαγής. Et apud Demosthenem in tertia Philippica p. 122, 16. εὐαγὲς ᾖ τὸ ἀποκτεῖναι, quod orator ipse his verbis interpretatur, καθαρὸν τὸν τούτων τινὰ ἀποκτείναντα εἶναι. Sic etiam Sophocles Ant. 521.

τίς οἶδεν, εἰ κάτω 'στὶν εὐαγῆ τάδε;

Pertinet huc locus Aristidis Quintiliani de musica I. p. 5. male intellectus a Meibomio, εἰ δημιουργὸν ὀνομάζειν θέμις ἐξ ὧν εἴργασται, καλῶς θεμένους τὴν προςηγορίαν, εἴτε εἶδος καλεῖν εὐαγές, ubi non εἶδος εὐαγές, sed εὐαγές ἐστιν, εἶδος καλεῖν dicit, ut antea ὀνομάζειν θέμις. Tertio sanctus universe dicitur qui *malo* vacat. Ita Sophocles in Oed. R. 919.

πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖςδε σὺν κατεύγμασιν,
ὅπως λύσιν τίν' ἡμὶν εὐαγῆ πόρῃς.

Haec vero significatio, nisi fallor, fecit ut nomen εὐαγής ad eam quoque puritatem transferretur quam *serenitatem* appellamus: quae ita est cum lucis notione coniuncta, ut non sit mirum, si saepe dubitari possit, εὐαγής an εὐαυγής praeferendum sit. Vt nihil magnopere obstabat quin Sophocles diceret εὐαυγῆ λύσιν, ita, quum εὐαγῆ mallet, qui est *serenus exitus*, satis prope accessit ad illam notionem. Non ausim itaque cum Brunckio, quem moverat Hemsterhusii disputatio, εὐαυγεῖς reponere in his versibus Euripidis Bacch. 660.

ἥκω Κιθαιρῶν' ἐκλιπών, ἵν' οὔποτε
λευκῆς χιόνος ἀνεῖσαν εὐαγεῖς βολαί.

Non mutasset, opinor, si ἁγναί scriptum invenisset, quod ipsum quoque aptum, sed, si recte sentio, tamen magis de candoris puritate, quam de serenitate intelligendum esset. Hanc autem nominis εὐαγής explicationem non mediocriter illud confirmat, quod oculi sereni εὐαγεῖς appellantur. Nam qui *agiles* significari putant, eos non solum aliunde confirmare usum huius vocabuli oportet, sed etiam docere quomodo haec significatio ubique satis apta sit. Est autem, si libris fides, ita locutus Aretaeus de caussis et signis morborum acutorum II. 4. p. 16. E. sive p. 41. ed. Lips.

ὀφθαλμοὶ εὐαγέες, λαμπροί, ὑπέρυθροι. Sermo est de febri ardente, ut hic quidem potius εὐαυγέες requiri videatur. Sed Adamantius Physiogn. I. 9. p. 349. εἰ δὲ ὑψηλοὶ ὄντες ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ εὐαγεῖς εἶεν, καὶ ὑγρὸν βλέποντες, δίκαιοι, συνετοί, φιλομαθεῖς, ἔρωτος πλήρεις. Quod si, qui haec in suum librum transtulit, Polemo I. 6. p. 222. εὐλαβεῖς habet pro εὐαγεῖς, dubitari potest an ea non sit aberratio librarii, sed recepta in textum parum hic apta explicatio. Certe Synesius epistola 143. (142.) εὐαγῶς καὶ εὐλαβῶς, ut non multum diversa, iunxit. Ne quis autem Adamantium et Polemonem εὐαυγεῖς scripsisse suspicetur, licet hoc accommodatissimum oculis vocabulum sit, Hippocratis auctoritas obstat, qui de sanorum victus ratione II. 11. p. 54. t. II. ed. Mack. sic scribit, οἱ δὲ ὄρθριοι περίπατοι ἰσχναίνουσι, καὶ τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν κοῦφά τε καὶ εὐαγέα καὶ εὐήκοα παρασκευάζουσι, καὶ τὴν κοιλίην λύουσιν. ἰσχναίνουσι μὲν ὅτι κινούμενον τὸ σῶμα θερμαίνεται, καὶ τὸ ὑγρὸν λεπτύνεται καὶ καθαίρεται, τὸ μὲν ὑπὸ τοῦ πνεύματος, τὸ δὲ μύττεταί τε καὶ χρέμπτεται, τὸ δὲ ἐς τὴν τροφὴν τῷ τῆς ψυχῆς θερμῷ καταναλίσκεται· τὴν δὲ κοιλίαν λύουσι διότι θερμὴ ἐοῦσα, τοῦ ψυχροῦ πνεύματος ἐσπίπτοντος ἄνωθεν, ὑποχωρέει τὸ θερμὸν τῷ ψυχρῷ· κοῦφα δὲ τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν ποιέουσι διὰ τάδε· ὅταν κενωθῇ ἡ κοιλίη, ἕλκει ἐς ἑωυτὴν ἐκ τοῦ ἄλλου σώματος καὶ τῆς κεφαλῆς τὸ ὑγρόν, θερμὴ ἐοῦσα· κενουμένης δὲ τῆς κεφαλῆς ἀποκαθαίρεται ἥ τε ὄψις καὶ ἡ ἀκοή, καὶ γίγνονται εὐαγέες οἱ ἄνθρωποι. Quo in loco quum primo de oculis tantum ea vox dicta sit, in fine autem, ubi concluditur demonstratio, de toto homine usurpetur, apertum est significationem ei inesse, quae non, ut in vocabulo εὐαυγής, ad solum videndi sensum, sed ad omnem in sentiendo alacritatem, praecipue vero ad eam quae in oculis cernitur, spectet. Atqui haec ipsa est *serenitatis* significatio, quae quum Hippocratis loco, tum Adamantii et Polemonis verbis ita omnibus numeris satisfacit, ut aptiorem invenire nequeas. Confirmatur haec vocis εὐαγής explicatio, ut *serenum* significet, iis quae ex Democriti sententia Theophrastus in libro de sensu et sensilibus affert §. 73. p. 677. ed. Schneid. τὰ μὲν οὖν σκληρὰ τῶν λευκῶν ἐκ τοιούτων σχημάτων συγκεῖσθαι, οἷον ἡ ἐντὸς πλὰξ τῶν κογχυλίων· οὕτω γὰρ ἄσκια καὶ εὐαγῆ καὶ εὐθύπορα εἶναι, et §. 78. p. 679. dicit, σχεδὸν δὲ καὶ τὸ ἐρυθρὸν τῷ λευκῷ μιχθὲν χλωρὸν ποιεῖν εὐαγὲς καὶ οὐ μέλαν. Quae quum ita esse videantur, non puto esse quare haec Platonis in Timaeo p. 58. C. ed. Steph. vitii suspecta habeamus, μετὰ δὴ ταῦτα δεῖ νοεῖν ὅτι πυρός τε γένη πολλὰ γέγονεν, οἷον φλὸξ τό τε ἀπὸ τῆς φλογὸς ἀπιόν, ὃ κάει μὲν οὔ, φῶς δὲ τοῖς ὄμμασι παρέχει, τό τε φλογὸς ἀποσβεσθείσης ἐν τοῖς διαπύροις καταλειπόμενον αὐτοῦ. κατὰ ταὐτὰ δὲ ἀέρος τὸ μὲν εὐαγέστατον ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος, ὁ δὲ θολερώτατος ὁμίχλη τε καὶ σκότος. Tantum abest enim, quod Hemsterhusio videtur, ut quae hic inter se opponuntur εὐαυγέστατος scribi sua-

deant, ut exactior etiam sit in vulgata lectione oppositio: quin illa, quae de igne praemisit Plato, quodammodo postulare videntur ut hic, ubi de alio elemento sermo est, nomina adhibeantur magis huius elementi propria quam communia cum natura ignis. Et, si quid in tali re ab similibus exemplis praesidii accedit, Hippocrates in libro de aere, locis et aquis p. 285, 27. paene eodem modo de aere loquens magis *τὸ εὐαγέστατον* quam *τὸ εὐαυγέστατον* expressit: *τὸ μὲν θολερὸν αὐτέου καὶ νυκτοειδὲς ἐκκρίνεται καὶ ἐξίσταται καὶ γίγνεται ἠὴρ καὶ ὀμίχλη, τὸ δὲ λεπτότατον καὶ κουφότατον αὐτέου λείπεται καὶ γλυκαίνεται, ὑπὸ τοῦ ἡλίου καιόμενόν τε καὶ ἑψόμενον.* Sic etiam Chrysippus apud Stobaeum Ecl. phys. p. 446. ed. Heer. vocat *αἰθέρα ἀραιότατόν τε καὶ εἰλικρινέστατον.* Non multum discedit quod idem Stobaeus p. 488. ex Philolao refert, *τὸ μὲν οὖν ἀνωτάτω μέρος τοῦ περιέχοντος, ἐν ᾧ τὴν εἰλικρινείαν εἶναι τῶν στοιχείων, Ὄλυμπον καλεῖ.* Itaque etiam apud Iamblichum de myst. p. 80, 21. sinceram puto vulgatam lectionem, *τὸ γὰρ εὐαγέστατον καὶ ἄκρον τοῦ ἀέρος, ἐπιτηδείως ἔχον ἐξάπτεσθαι εἰς πῦρ, ἅμα τε ἐπινεύουσιν οἱ θεοί, καὶ εὐθὺς ἀνακαίεται.* Hinc ne in Aristotelici quidem libri de mundo c. 5. Hemsterhusio sine dubitatione assentiendum esse videtur: *καὶ μὴν μεγέθει μὲν οὗτος* (*ὁ αὐτὸς* ex codd. Bekkerus) *παννπέρτατος, κινήσει δὲ ὀξύτατος, λαμπρότητι δὲ εὐαγέστατος, δυνάμει δὲ ἀγήρως τε καὶ ἄφθαρτος.* Quod Hemsterhusio scribendum videbatur, *εὐαυγέστατος*, edidit Bekkerus ex uno suorum quattuor codicum: unus *διαυγέστατος* praebet: quas autem duas memorabiles lectionis diversitates habet Stobaeus p. 694. ed. Heer. *ἀνυπέρθετος* pro *παννπέρτατος*; et *τηλαυγέστατος* pro *εὐαγέστατος*, eae vereor ne non maius ad hanc rem diiudicandam momentum conferant quam liberius ista interpretantis Appuleii verba, *splendore perlucidus*. Sed progrediamur longius. Si comparaveris consimilis significationis vocabula quae Germanica lingua habet, *rein, hell, klar, heiter*, non miraberis *εὐαγές* etiam *perspicuum* dici. Itaque ne apud Platonem quidem de leg. XII. p. 951. E. vocabulum *εὐαγέστερον* mutare ausim: *τὴν δὲ συνουσίαν εἶναι τούτοις καὶ τοὺς λόγους περὶ νόμων ἀεί, τῆς τε οἰκείας πόλεως πέρι, καὶ ἐὰν ἄλλοθι πυνθάνωνταί τι περὶ τῶν τοιούτων διαφέρον, καὶ δὴ καὶ περὶ μαθημάτων, ὁπόσ᾽ ἂν ἐν ταύτῃ τῇ σκέψει δοκῇ συμφέρειν, ἃ μαθοῦσι μὲν εὐαγέστερον γίγνεσθαι, μὴ μαθοῦσι δὲ σκοτωδέστερα τὰ περὶ νόμους αὐτοῖς φαίνεσθαι καὶ ἀσαφῆ.* In his *εὐαγέστερον* Hemsterhusius ex coniectura videtur in pluralem mutasse. Illud potius quaeri potest, sitne pro codicum lectione *ὁπόσ᾽ ἂν ἐν ταύτῃ*, cuius loco editio Basileensis secunda p. 628. *ὁπόσ᾽ ἐν καὶ ταύτῃ* habet, scribendum *ὁπόσ᾽ ἂν καὶ ταύτῃ.* Interpretor autem haec ita, *colloquia autem his et sermones semper de legibus esse, et quod ad ipsorum civitatem attinet, et si quid alibi audiant vel in hoc genere diversum esse, vel etiam in doctrinis quaecumque aliquid ad hanc disputationem conferre videantur, quibus id cogni-*

tis clarius fieri, non cognitis autem obscuriorem videri illis et implicatiorem legum scientiam. Dubitandum igitur puto an in Iamblichi Protr. p. 360. ed. Kiessl. non praestet *εὐαυγία*, lectio codicis Cizensis: *φιλοσόφει μὴ προσέχων, μὴ ταῖς κατ' αἴσθησιν φαντασίαις, αἵτινες φῶς μέν τι περὶ τὰς καταλήψεις ποιοῦσι, λυχνοειδὲς μέντοι καὶ οὐχὶ φυσικόν, οὐδὲ ἀληθές, ἀλλὰ μᾶλλον ταῖς κατὰ τὸ νοητικὸν ἐπιστημονικαῖς, ἀφ' ὧν λαμπροτάτη τις εὐαγία καὶ ἀδιάπταιστος περὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα συνίσταται ἐξ ἁπάντων τῶν νοημάτων καὶ νοητῶν καὶ τῆς περὶ ταῦτα θεωρίας, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῶν σωματικῶν καὶ αἰσθητῶν.* Est enim *λαμπροτάτη τις εὐαγία* prorsus quod Germanice dicas *eine helle klarheit.* Deduximus eo hanc disputationem, ut soli supersint duo tragicorum loci, unus Euripidis in Suppl. v. 651.

ἀμφὶ δ' Ἠλέκτρας πύλας
ἔστην θεατής, πύργον εὐαγῆ λαβών,

alter hic Aeschyli,

ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ.

Nec diffiteor utrumque locum planissimum fore, si *εὐαυγῆ* scribatur: pro qua coniectura illud maxime afferri potest, quod saepe *ᾱ* et *ᾱῡ* confunduntur. Sed sunt etiam quae revocare ab reponendo *εὐαυγῆ* videantur: silentium grammaticorum, consensus librorum in scriptura *εὐαγῆ*, antiquitas huius scripturae ea ut iam scholiastae in explicatione laborarint. Quae quum ita sint, equidem etiam in his Euripidis et Aeschyli versibus tueri vulgatam scripturam quam mutare malim. Nam si verum est quod supra ostendere studui, serenitatis notionem in illa voce esse, non sane mirum est, ut nos de locis nullo montium, silvarum, aedium obiectu obscuratis *eine heitere gegend* dicimus, ita Graecos, poetas maxime, locos propter altitudinem late patente prospectu serenos, *εὐαγεῖς*, appellasse. Ita in Euripidis certe loco nihil amplius videbitur difficultatis relinqui. Neque vero Aeschyli versus multo erit ad explicandum difficilior, si quidem non est necessarium ut genitivis *παντὸς στρατοῦ* videre exercitus sedem illam, aut videri ex ea indicetur, quum iis etiam hoc possit significari, ex toto exercitu loco propter altitudinem sereno sedem habuisse Xerxem. Est enim hic locus ex iis in quibus absolutum nomen etiam melius est et aptius comparativo vel superlativo. In quam rem bona est Eustathii observatio p. 258, 39. *τὸ δὲ μέγ' ἔξοχος πάντων γενικὴν ἔσχε σύνταξιν διὰ τὴν ἐν λέξει ὑπεροχήν. ὑπέρθεσιν γὰρ δηλοῖ τὸ μέγα ἔξοχος. ποιεῖ δὲ Ὅμηρος τοῦτο καὶ ἐν τῷ δῖος Ἀχαιῶν, καὶ ἀριδείκετος ἀνδρῶν, καὶ δῖα γυναικῶν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ κορυφαῖος χοροῦ. ὑπέρθεσις γὰρ καὶ τούτοις ἐμφαίνεται, διά τε τὸν Δία ὑπερφέροντα τῶν λοιπῶν θεῶν, διά τε τὴν κορυφὴν ὑπερκειμένην τοῦ σώματος, διά τε τὴν τοῦ ἀρί ἐπιρρηματικοῦ μορίου ἐπίτασιν. αἱ δὲ ὑπερθέσεις φιλοῦσι τὴν γενικὴν σύνταξιν.* Similiter in v. *συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικά* Favorinus, *ἔστι δὲ καί τινα ὀνόματα ἀπολύτως λεγόμενα, ἃ τοσαύτην οἴκοθεν ἔχει τὴν ὑπεροχὴν ὥστε*

οὐδὲ δεῖται γενικῆς πρὸς ὑπέρθεσιν ἐλθεῖν, ἀλλὰ αὐτόθεν γενικῇ πληθυντικῶν συντάσσεται, ὡς τὸ δῖα θεάων, καὶ ἔξοχος καὶ κορυφαῖος ἁπάντων, καὶ μόνος ἁπάντων· ὧν τό τε κορυφαῖος καὶ τὸ μόνος ὑπερθετικά ἐστιν, ὅτε ποιεῖ κορυφαιότατος καὶ μονώτατος, οὐκ ἀναγκαίως. οὔτε γὰρ τῆς κορυφῆς ἀνώτερόν τι εὑρίσκεται, οὔτε τοῦ μόνου μονώτερον. διὰ τοῦτο οὐ συγκριτικὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ ὑπερθετικὰ μόνα. Sed tenendum est quaedam in hoc genere eiusmodi esse ut et absoluto et superlativo recte utamur, ut in illo *δῖος Ἀχαιῶν*, ad quod exemplum *δῖε Πελασγῶν* dicit Aeschylus in Suppl. v. 934. quaedam autem talia ut soli absoluto locus concedatur. Nam illud *δῖος Ἀχαιῶν* etiam per superlativum, si id usitatum esset, dici poterat, si quidem non is qui solus, sed qui maxime divinus est, quum alii quoque divini vocari possint, intelligitur: ubi autem quid solum de pluribus tale est ut ei adiectivum, in quo est comparatio ad reliqua, conveniat, ibi ne potest quidem aliud quam absolutum nomen poni, quia nihil adest de quo idem praedicari possit. Ex quo intelligitur ne satis recte quidem dicturum fuisse Aeschylum *ἕδραν εἶχε παντὸς εὐαγεστάτην στρατοῦ*, quod eo non eminentem in toto exercitu hunc unum locum, sed eum de pluribus eminentibus locis eminentissimum significasset: id quod res ipsa falsum esse arguit.

462. *πελαγίας* M. Par. A. B. C. Rob. *πελασγίας* G. Vit. Lips. Ald. Turn. et supra scriptum in Par. B. *χθονὸς* Rob. Ceteri *ἁλός*, sed *γρ. χθονός* margo Lips.

465. *ἴησ'* M. Ven. B. Par. B. *ἴησ'* Rob. Ceteri *ἤϊξ'*, nisi quod *ἤϊξε* habet Lips. De *ἀΐσσειν* trisyllabo apud tragicos v. Porsonum ad Hec. v. 31. Elmsleium ad Bacch. v. 147. *ἀκόσμῳ ξὺν* M. Ald. Rob. Turn. *ἀκόσμῳ σὺν* G. et ex corr. Vit. *κόσμιω σὺν* Lips. *ἀκόσμως σὺν* Mosc. Par. N. et ante corr. Vit. *ἀπότμῳ ξὺν*, supra scripto *γρ. ἀκόσμῳ* Cantabr. 1. *τοιάνδε σοι* Lips. *τοιὰν δέ σοι* M. *τοιάνδέ σοι* G. Vit. Ald. Rob. Turn.

466. *τῆς* Ven. B. *τῇ* a sec. manu in *τοῖς* mutatum videtur in Vit. *πάροιθεν* G. Vit. Lips. Mosc. Ald. Rob. *συμφορᾷ* Cantabr. 1. Mosc. Par. N. et a pr. manu Vit. *συμφορὰν* Vit. a sec. manu et reliqui. *παραστένειν* G.

467. *δαίμων* Mosc. et a pr. manu Cantabr. 2. et supra scripto ad primam syllabam circumflexo, ad secundam littera *ο*, Lips.

469. *ἀπήρκεσε* M. *ἀπήρκεσεν* Ven. A. B. Par. C. Rob. *ἐπήρκεσαν*, prima littera in litura scripta, Vit. *ἀπήρκεαν* Ald. *ἀπήρκεσαν* G. Vit. cum reliquis.

470. *πρόσθεν* G. Lips. Cantabr. 1. 2.

472. *τοσῶν δὲ* sic M. *τοσῶνδε* Ven. B. paucique alii et ex corr. Vit. *τὸ σὸν δέ*, ad *σὸν* supra scripto *ω*, Lips. *τοσόνδε* G. ceterique plerique et ante corr. Vit. *ἐπέσπασεν* M. Cantabr. 1. *ἀπέσπασεν* Ven. B. *ἀπέσπασε* ante corr. Vit. *ἐπέσπασε* Vit. ex corr. et reliqui.

473. *νεῶν* Ven. A. Ald. Rob. *νηῶν* Ox. Par. C. L. Turn. *ναῶν* Vit. Lips. ut reliqui, sed uterque *η* supra scripto. *οἵ*, supra scripto *αἵ*, Lips. *πεφεύγασι* M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. *πεφεύγασιν* Victorius.

474. *τᾶσδ'* M. *ἔλειπες* M. Rob. *ἔλιπες* G. Vit. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. A. B. C. N. Ald. Turn.

475. *ναῶν γὲ* Rob. Ceteri *ναῶν δὲ*, nisi quod ad *α* supra scriptum *η* in Lips. Non erat *δέ* sollicitandum, de quo recte praecipit scholiastes. *λελειμένων* Lips. *γρ. ἐλελεγμένων* adscriptum in Vit. *γρ. λελεγμένων* Par. B. Eo spectat in scholiis *τῶν νηῶν τῶν λεγομένων.*

476. *αἱροῦνται* M. Ceteri *αἰροῦνται.* In Vit. ultimae syllabae *το* superscriptum. Correxit Elmsleius ad Eur. Heracl. v. 505.

477. *βιωτῶν* Lips.

478. *οἱ μὲν* in Vit. a corr. pro *ἡμῖν* restitutum. *γᾶνος* G. *γένος* Ven. B.

κρηναῖον γάνος scholiasta auctore, cuius haec sunt verba, *τόπος Βοιωτίας ἡ Κρήνη*, de loco quodam Boeotiae interpretes acceperunt. Vnde maior littera initialis inde a Victoriana editione obtinuit. Scholiastae fidem, qui solus veterum commemorare videbatur istum Boeotiae locum, iam Heathius suspectam habuit, graviter hanc explicationem improbavit Valckenarius ad Herod. VIII. 115. Cum scholiastae adnotatione Vngerus in Thebanis Paradoxis I. p. 461. contulit scholion ad Arati v. 208. p. 70, 5. ed. Bekk. *ὑπὸ τῆς ὑπωρείας γὰρ τοῦ Ἑλικῶνος ἡ Θέσπεια κεῖται, ἐν δὲ ταῖς ὑπωρείαις ἡ Κρήνη ἐστί. καλεῖται δὲ οὕτως ἰδίως αὕτη ἡ πηγή, Κρήνη,* Verum, ut Schützius quoque et primus Palmerius Exerc. p. 275. seqq. intellexit, *κρηναῖον γάνος*, quibus verbis etiam Lycophro v. 247. utitur, de quocumque fonte intelligendum esse ipsa poetae verba ostendunt. Dicit enim ***partim peribant, dum ad fontes prae siti laborabant.*** Comparari cum his potest locus Theophili Simocattae hist. II. 5. allatus a Suida in v. *λαφύξας* et tentatus a Toupio Emend. I. p. 337. *οἱ δὲ Πέρσαι φρέασι περιτυχόντες λαφύττουσιν ἀπληστότερον καὶ ἐς μέγα κακοῦ ἀποκλίνουσι, τῆς κοιλίας αὐτοῖς τῇ ἀθρόᾳ τοῦ ὕδατος ἐμβολῇ διενεγκεῖν οὐκ ἐχούσης τοῦ ἐπιφορτισθέντος ὕδατος τὴν ἀντίληψιν.*

479. *δίψη* M. Ceteri *δίψει.* *οἵδ'* G. Vit. Ald. Rob. *ἀπ' ἄσθματος* Par. N. *ἐπ' ἄσθματος* Par. L. *ὑπ' ἄσματος* Mosc. et ante pr. manus corr. Vit. *ὑπάσθματος* Lips. Futilis est Abreschii interpretatio, *ὑπόκενοι ἄσθματος*, quam ille ex scholiis hausit. Recte Schützius vidit intelligi anhelatione ex cursu contracto exhaustos.

480. Schützius scribendum esse coniecit, commate post *κενοί* posito, *οἵ τ' ἐκπερῶμεν*, Bothius et Blomfieldius *διεκπερῶμέν τ'*. Nihil mutandum est. Volebat nuntius dicere *στρατὸς ὁ λοιπὸς ἔν τε Βοιωτῶν χθονὶ διώλλυτο, ἀμφὶ κρηναῖον γάνος δίψῃ πονοῦντες, καὶ ἐς Φωκέων χθόνα καὶ Δωρίδ' αἶαν Μηλιᾶ τε κόλπον ὑπ' ἄσθματος*

κενοὶ διεκπερῶμεν. In quibus quum duplex divisio sit, una locorum in quibus afflictus est exercitus, altera mortuorum et servatorum, ambas complicat, ita dicens, *reliquus exercitus et in Boeotia periit, alii prae siti ad fontes haerentes, alii autem anhelitu exhausti et in Phocidem ac Doridem et ad sinum Maliacum pervenimus*. Omninoque ubi *τε* et *δέ* sibi respondent, existimandum est scriptorem oblitum priorum aliter pergere.

481. *δοριδ'* Vit. *δουρίδ'* Lips. *μηλία* Vit. *μηλιέα* Par. N.

482. *περχειὸς* G. *ἄρδεσι* Ald.

483. *τῆς* Par. H. K. L. *Ἀχαιΐδος* Brunckius, et ita Ven. B. Strabo p. 433. (661.) *ὑπὸ δὲ τῷ Κροκίῳ Θῆβαι εἰσὶν αἱ Φθιώτιδες, καὶ ἡ χώρα δὲ Φθιῶτις καλεῖται, καὶ Ἀχαϊκή, συνάπτουσα τοῖς Μαλιεῦσιν, ὥσπερ καὶ οἱ τῆς Ὄθρυος πρόποδες*.

484. *πόλις* M.

485. *ἐδέξαντο* M. *ἐδέξατ'*, supra scripto *γρ. ἐδέξαντο*, Vit. *ἐνθαδὴ* Lips. *πλεῖστοι θάνον* M. G. Vit. Lips. Ven. B. edd. ante Brunckium. *πλεῖστ' ἔθανον* Ald. *πλεῖστοι 'θάνον* Par. B. A Brunckio introductum *πλεῖστοι ̓θανον*. De qua crasi dixi in praef. ad Eur. Bacchas p. XIV. Vereor autem omnino ne hic aliud quid lateat. Aptius enim esset imperfectum quam aoristus. Aeschyleum foret *ἔνθα δὴ πλεῖστον σίνος*, vel eiusmodi aliquid.

486. *δίψη* M. Vit. Cantabr. 1. Ald. Rob. et supra scriptum in Par. B. *δίψει* G. Lips. Cantabr. 2. Par. A. B. L. N. Et G. quidem *δίψει. λιμῶγε. τἀμφότερα*, Lips. *δίψει τὲ λιμῷ, ἀμφότερα*. Prius *τε* omittunt Cantabr. 1. 2.

487. *ἔστε* M. Vit. Lips. Ven. B. Ald. Turn. *ἔστε* G. *ἠδὲ* Rob.

488. *ἀφικόμεθ'* Vit. aliique nonnulli et Rob. *ἀφικέμεθ'* Lips. *ἀξείου* Cantabr. 1. Par. L. *γρ. καὶ ἀξεῖον* (an voluit scribere *ἀξεῖνον*?) *ἤγουν τοῦ βαρβάρου* ex Par. B. Faehsius affert. *ἀξειοῦ* Ven. B. *ἀξίοῦ*, ad mediam syllabam *ει* supra scripto, Lips. *ἀξίου* M. G. Vit. Ald. Turn. *ἀξιοῦ* Rob.

489. *πάγγαιον τ'* M. Rob. *πάγκαιόν τ'* G. Vit. Lips. aliique. "*Πάγαιον*. *γρ. Παγγαῖον* et *Πάγκαιον*, non *Παγκαῖον*" ex Par. B. Faehsius. *παγγεῖον τ'* Ald. *Παγγαῖόν τ'* Turn.

490. *ἠδωνίδ'* M. *ἠδωνῖδ'* Ald. Rob.

491. *πήγνυσιν* M. Ven. B. *πήγνυσι* G. Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. Turn.

492. *ἁγνοῦ στρυμμόνος* G. Ven. B. Cantabr. 2. *στρυμόνος ἁγνοῦ* Ven. A. Ox. Ald. Rob.

493. *εὔχετο* M. Vit. Ven. A. B. Ald. Rob. *ηὔχετο* G. Lips. Turn.

496. *κρυσταλοπῆγα* Lips. Ald. Dixi de hoc versu in El. doctr. metr. p. 113.

497. *σχεδασθῆναι* Vit. et *σχε* supra scripto Lips.

500. *φλεγμαίνων* Cantabr. 1. Par. L. et adscripto *θερμαίνων*

Colb. 2. γρ. φλεγμαίνων Lips.

501. Libri πίπτον δ', nisi quod Ald. πίπτον τ', habet, et ex Par. L πίπτων affertur. De omisso augmento dictum est in praef. ad Eur. Bacch. p. XXXV. ἐν ἀλλήλοισιν Vit. Lips. Mosc. sed Lips. ἐπ' supra scripto. ἐναλλήλοισιν Par. N. εὐτυχεῖ M. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Par. B. εὐτυχής ceteri et supra scriptum in Cantabr. 2.

502. ἀπέρρηξε G. Vit. Lips. aliique nonnulli et Ald. Turn.

503. λοιπὸν G.

504. μόγις M. Vit. Lips. et plerique, ut videtur, codices ac Turn. μόλις G. Ald. Rob.

506. ὥς τέ νιν, sed supra scripto γρ. καὶ στένειν, ad ὥς autem εἴς, Vit. Idem ante correctionem πόλις.

508. ταὖτἐστ' ἀληθῆ M, Ceteri ταῦτ' ἔστ' ἀληθῆ, quod etiam scholiastes agnoscit. Defendique potest, si idem esse statuas ac si dixisset ταῦτ' οὐχὶ πλαστά. Quamquam non est diffitendum, hic, ubi non de veritate rei, sed de eo quid esset actum sermo est, multo aptius futurum esse ταῦτ' ἐστὶ τἀληθῆ. Quae res me olim moverat ut ad Eur. Hec. v. 576. scribendum coniicerem ταῦτ' ἔστι ταῦτα, similiter ut in Agam. v. 658.

τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι τἀληθῆ κλύων.

Hoc enim fere modo perorare solent nuntii. Exempla attuleram ex Persis v. 324. 465. ex Agam. v. 560. ex Sophoclis Electra v. 761. Trachiniis v. 943. Philoctetа v. 389. 620. In altera Hecubae editione suspicatus sum scripsisse Aeschylum ταῦτ' ἐστὶ τἄργα, ut apud Sophoclem est Oed. Col. v. 383.

ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὦ πάτερ, λόγων,
ἀλλ' ἔργα δεινά.

509. ἐγκατέσκηψε M. G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. Rob. Turn. Litteram paragogicam habet ed. Vict. ἐγκεῖ τέσκηψε Ald.

511. ἐνῆλου M. G. aliique et Rob. Sed ἐνῆλλου Vit. Lips. Ven. A. Cantabr. 2. Mosc. Par. C. N. Ald. Turn. V. ad Soph. Oed. R. v. 1311.

512. οἳ ἐγὼ M. οἳ ἐγὼ Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. C. N. οἴ. ἐγὼ Rob. αἳ ἐγὼ Ald. Turn. Correxit Porsonus. Verba διαπεπραγμένου στρατοῦ errore memoriae ex Septem ad Thebas affert Thomas M. p. 82, 14.

513. ἐκφανής Vit. Mosc. ἐμφανής τ' Cantabr. 1. εὐφανής Par. N.

515. αὖτ'', sic, cum adnotatione αὐτά. ἀντὶ τὰ ὀνείρατα, M. αὖτ' Lips. Turn. αὖτ' G. αὖ τ' Ald. Rob. ταῦτ' Vit. Mosc. Par. N. ἄγαν γ' Ven. B.

516. ἐκύρωσεν M. Rob. ἔκυρσεν Ven. B. ἐκύρωσε G. Vit. Lips. aliique et Ald. Turn.

519. ἄξω G.

Non πέλανον in appositione est, sed δωρήματα.

520. ἐπεξειργασμένοις M. G. ἐπεξειργασμένως Ald. ἐπεξειργασμένας Rob.

521. εἰς Vit. Omnes λῷον, pro quo scholiastes, ut iam H. Stephanus animadvertit, ζωὸν videtur legisse, quod aperte deterius est.

πέλοι M. G. Vit. Turn. πέλει Ald. Rob. et οι supra scripto Lips.

522. ἡμᾶς M. ἡμῖν Ven. B. Rob. χρὴ 'πὶ, eraso ε ante π, M. χρὴ ἐπὶ Vit. Lips. δε τοῖς pro τοῖςδε τοῖς Ald. τοῖς δὲ τοῖς Rob. πεπραμένοις Vit.

523. πιστοῖσι πιστὰ Par. A. B. πιστοῖς πιστὰ. M. Vit. Ven. A. Mosc. Par. N. πιστοῖς σε, πιστὰ Lips. πιστοῖς γε πιστὰ G. Rob. Turn. πιστοῖσι γῇ πιστὰ Cantabr. 1. πιστοῖς τὰ πιστὰ Par. N. Ald. In Par. B. adnotatum γράφεται ὧδε στίχος· πιστοῖσι, τὰ πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα. Ex scholiis discimus fuisse qui πιστοὺς scriberent, sic, opinor, πιστούς γε πιστά. Hoc dicit Atossa, *oportet vos fida cum fidis* (mecum) *communicare consilia.* ξυμφέρειν libri praeter Ald. quae φέρειν habet.

524. καὶ παῖς δ' ἐάν περ Vit. et περ omisso Mosc.

525. παρηγορῆτε καὶ προπέμπητ' Ald. Rob. In Lips. ad προπέμπετ' supra adscriptum est γρ. προτρέπετε.

526. μὴ κέτι M. μηκέτι Vit. Lips. μηκέτι Mosc. Par. L. N. μή κ' ἔτι Ald. μηδ' ἔτι Rob. καί μήτι Cantabr. 1. Par. B. πρόσθητε M. G. Vit. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. B. L. N. Ald. Rob. προσθῆτε et supra γρ. πρόσθητε Lips. γένηται Ven. A. πρόσθηται Turn.

527. ἀλλ' ὦ ζεῦ βασιλεῦ, νῦν περσῶν M. (si ex M. recte adnotatum est) Turn. Vict. Sed omittunt ἀλλ' G. Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. A. B. F. H. I. K. L. N. Ald. Rob. Schützius post νῦν inseruit μέν. Inserendum potius videbatur γάρ, quo rationem reddit chorus, cur exclamet ὦ Ζεῦ βασιλεῦ.

528. μεγαλαύχουν Vit.

529. ὤλεσας, cum hac adnotatione, ἰωνικῶς μικρόν, Vit. In G. Lips. adnotatum γρ. ὤλεσας, ὅπερ εἰ εἴποις, κομματικὸν ἐκφέροις τὸ λοιπόν. Et γρ. ὤλεσας adscriptum etiam in Cantabr. 1. Par. B.

530. τὸ σούσσων G. τοσούτων Vit. ἐγβατάνων M. Ceteri ἐκβατάνων, nisi quod in Lips. ad ultimam syllabam ην supra scriptum est. Brunckius Ἀγβατάνων. V. ad v. 16.

531. δνοφερῶ M. G. Vit. Lips. Rob. δνοφερῶν sic Ven. B. γνοφερῶν Par. N. στυγερῷ Ven. A. (sic Ven. A.) Ox. Par. B. Ald. Turn. et supra scriptum in Cantabr. 2. In Par. B. adnotatum γρ. δνοφερῷ, αἰολικῶς.

532. 533. ἀπαλαῖς M. Ald. ἁπαλαῖς G. Vit. Lips. Turn. Sed ἀταλαῖς Ven. B. Rob. Quae scriptura cur praeferenda sit, mox apparebit.

καλύπτρας κατερυκόμενοι Par. K. Ceteri libri καλύπτρας κατερεικόμεναι, praeter Vit. qui haec habet, καλύπτας μαγνὰ κατερεικό-

μεναι, ex codice mutilo, ut videtur, ducta. V. ad v. 534. 608. 612. ss. 623. 625. 627. Ex hac codicis Vit. scriptura eliciendum esse *μαῖαι γονάδες* dixi in diss. de versibus spuriis apud Aeschylum p. 12. sive in Opusc. II. p. 84. Eadem sententia est v. 64.

τοκέες δ' ἄλοχοί θ' ἡμερολεγδὸν
τείνοντα χρόνον τρομέονται.

Simul autem apparet quid sibi velit *ἀταλαῖς χερσί*, quod ut maxime cum imbecillitatis notione coniunctum multo rectius quam *ἁπαλαῖς* de tremulis Persarum matribus dictum est. Videtur enim *ἀταλός* a *ταλάσαι* factum esse. Nisi Aeschylus scripsit *ἀμαλαῖς*.

Herodotus VIII. 99. *ἡ δὲ δευτέρη σφι ἀγγελίη ἐπεξελθοῦσα συνέχεε οὕτω ὥςτε τοὺς κιθῶνας κατερρήξαντο πάντες, βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρέωντο ἀπλέτῳ, Μαρδόνιον ἐν αἰτίῃσι τιθέντες. οὐκ οὕτω δὲ περὶ τῶν νεῶν ἀχθόμενοι ταῦτα οἱ Πέρσαι ἐποίεον ὡς περὶ αὐτῷ Ξέρξῃ δειμαίνοντες.*

534. *διαμυδαλέοις* M. G. Vit. atque sic scribendum esse vidit Porsonus, ante quem *διὰ μυδαλέοις* scribebatur. *διὰ μυγδαλέοις*, adscripto *αι* ad *οι*, Lips. *διὰ μυδαλέοις*, supra adscripto *ους*, Par. B. C. In G. adnotatum *γρ. μυδαλέους πρὸς τὸ κόλπους.* Vit. *κόλπ* sine terminatione.

535. *τέγχουσ'* Vit. Lips. Cantabr. 2. Par. C. *μετέχουσαι* Ven. B. *κατέχουσαι* Par. I. Scripsit fortasse Aeschylus *ἄλγος μέγ' ἔχουσαι.*

536. *ἀβρογόον* Lips. *ἀβρογόοι* G. ut reliqui praeter Ald. quae lenem spiritum habet. Praeter necessitatem hoc vocabulum coniecturis tentatum est. *περσίδαις* Lips.

537. *ποθέουσαι ἰδεῖν* omittit Lips. *ποθέουσ' ἰδεῖν* habent Vit. Par. I. N. *ποθέουσι δείνων* Mosc. *ἀρτιζυγίαν* M. G. Turn. *ἀρτιζυγίην* Vit. Lips. *ἄρτι συζυγίαν* Par. B. hic quidem adscripto *γρ. ἀρτιζυγίαν*, et Ox. Ald. Rob. Apud scholiastem est *ἀρτισυζυγίαν*, quod is, ut ex eius interpretatione intelligitur, *ἀρτιοζυγίαν* scripserat.

538. *τ'* omittunt M. Ox. Ald. Turn.

540. Vulgo *ἀκορεστάτοις.* Faehsius ex Par. B. affert *πενθοῦσι γόοις ἀκορεστοτάτοις. γρ. καὶ ἀκορεστάτοις.* Sed Bekkerus ex eo codice adnotavit *γρ. ἀκορεστάταις*, et id legi in Par. C. *ἀκορεστοτήτοις* Vit. Friget superlativus, praetereaque omnis sermo ita institutus est ut vix dubites quin singulae eius partes, commemoratio Iovis, matrum, uxorum, chori ipsius, paroemiaco terminatae fuerint. Quare *ἀκορέστοις* scripsi. Et codicis Vit. lectio nihil videtur esse quam coniunctio duarum lectionum, *ἀκορέστοις* et *ἀκορήτοις.*

541. *μόρων* Lips.

543. *δὴ* omittunt Ven. B. Par. N. Ita Brunckius: *γάρ*, servato *δή*, eiecit Porsonus. Recte scriptum est *νῦν γὰρ δή*, initio strophae facto a trochaeo semanto, ut in Agam. v. 149.

544. Inde a Cantero scribitur *γαῖ' Ἀσιάς*, quam lectionem com-

memoravit H. Stephanus. γῆ ἀσιας, alterum vocabulum sine accentu, Par. I. γαῖ' ἀσίας M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. Vict. Atque ἀσίας quidem etiam ex Ven. A. B. Par. B. C. F. H. N. adnotatum est. De Ven. B. in Bekkeri excerptis reperio ἀσίας κενουμένα γᾶς, ut codex habere videatur γᾶς ἀσίας κενουμένα. Et in Lips. adnotatum γρ. γᾶς. Deinde vulgo ἐκκενουμένα, et sic M. G. edd. vett. ἐκκενουμένη Vit. Lips. et supra scriptum in Cantabr. 2. κενουμένα Ven. B. ἐκμαινομένα adscriptum in Ven. B. C. γρ. ἐκμαινομένη Cantabr. 1. 2. Scripsi γαῖ' Ἀσὶς ἐκκεκενωμένα. Et Ἀσὶς quidem etiam Blomfieldius.

545. μὲν γὰρ libri. γὰρ recte delevit Porsonus. Sic etiam in particula antistrophicus versus congruit. ἤγαγεν M. aliique et Rob. ἤγαγε G. Vit. Lips. Turn. ἔγαγε Ald. ἄγαγεν, ut ἄγαγον est in antistrophico versu, restituit Blomfieldius. πόποῖ sic Lips. τοττοῖ Par. N. De sensu vide ad v. 553.

546. ἀπώλεσεν M. Rob. ἀπώλεσε G. Vit. Lips. aliique et Ald. Turn. τό τοῖ Lips., τὸ τοῖ Ald.

Versus 547—558. in M. a manu secunda, quae scholia scripsit, in margine adscripti sunt. Eosdem versus omittit Par. N.

547. ἔσπεσε sine accentu G. ἐπέσπασε Cantabr. 1. Par. C. N. Idem in scholiis per ἐπεσπάσατο explicatur.

548. βαρίδεσσι ποντίαις Ald. Rob. Turn. βαρίδεσι ποντίαις G. Lips. Ven. A. βαρύδεσι ποντίαις Vit. βαρίδες τε ποντίαι M. βαρίδες τε πόντιαι Ven. B. βαρίδες θ' αἱ πόντιαι adscriptum in Par. B.

549. 550. τίπτε. γρ. τί ποτε. θαυμαστικῶς Faehsius ex Par. B. affert. Ceteri praeter Rob. τί ποτε. Recepi τίπτε, quod habet Aeschylus Agam. v. 942. οὐτίποτε δαρεῖος μὲν τότ' ἐβλάβη. ἐπῆν Rob. τί ποτε δαρεῖος μὲν σὺ τότ' ἐβλάβας (η supra) ἐπῆν Lips. τί ποτε δαρεῖος οὕτω τότ' ἀβλαβὴς ἐπῆν Vit. οὕτω non recte in οὔπω mutare voluit Heathius. Sensus est *cur olim Darius sic sine damno civium regnavit, neque idem fecit Xerxes.*

551. τόξαρχος M. G. Vit. Ven. A. Ald. Rob. Turn. τόξάρχος (ης supra) Lips. τοξάρχης Par. A. B. πολήταις M. πολίταις G. Vit. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. Turn. πολιήταις inde a Victorii editione obtinuit.

552. σουσίδες, ad ε supra scripto ο, M. σουσίδαις Ven. A. Ox. Ald. Turn. et scholiastes. σουσίδαι Lambethanus. Ceteri σουσίδος. Restituit Σουσίδαις Blomfieldius.

553. 554. πεζοὺς τε γὰρ καὶ θαλασσίους αἵδ' (αἱ δ' M.) ὁμόπτεροι κυανώπιδες M. G. Vit. Lips. Rob. Turn. γὰρ omittunt Ven. A. Ald. τε omittit Ven. B. qui deinde αἱ δ' habet. καὶ omittit Par. N. αἵδ' vel αἱ δ' omittendum esse Brunckius et Porsonus viderunt. Reliqua, ut cum stropha congruerent, ita scripsi,

πεζούς τ' ἠδὲ καὶ θαλασσίους

ὁμόπτεροι κυανώπιδες.

Ad explicandum vocabulum ὁμόπτεροι scholiastarum adnotationes nihil quod prosit conferunt. Hesychius ὁμόπτεροι, ὅμοιοι, ὁμότριχοι, ὁμόχρονοι, ἀδελφοί, ἥλικες, ὁμοῦ ηὐξημένοι. Photius ὁμόπτεροι, ὁμότριχες. De aequalibus et cognatis Aristoph. Av. v. 230.

ἴτω τις ὧδε τῶν ἐμῶν ὁμοπτέρων.

Alia commemorarunt Abreschius p. 418. et Valckenarius ad Eur. Phoen. v. 331. Pro cognato et simili aperte Aeschylus Choeph. v. 168.

ΗΛ. καὶ μὴν ὅδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος.

Χ. ποίαις ἐθείραις;

Quo alludit Euripides in El. v. 530. Eodem modo hic quoque usurpari hanc vocem significavit quidem Abreschius, sed ut rem parum explicatam haberet. Dictum esse videtur quod prosa oratione sic exprimas, πεζούς τε ὁμοίως καὶ θαλασσίους, *pedites atque nautas pariter nigrae naves et vexerunt et perdiderunt.* Nisi forte nihil aliud quam naves ab utraque parte pariter remis, tamquam alis, movendis cursum suum peragentes intelligendae sunt. Ceterum diligenter has duas strophas consideranti non poterit obscurum esse verba Ξέρξης μὲν ἄγαγεν usque ad finem strophae non esse chori verba, sed referri a choro ut verba querentium Persarum, antistropham verum, ut vel illud ὡς ἀκούομεν ostendit, rursum ipsius chori orationem continere.

555. νῆες Par. C. νᾶες, ad ᾶ supra scripto ῆ, Lips. ἤγαγον Par. N. πόποι Lips.

556. δὲ Vit. Lips. τὸ τοῖ Lips.

557. πανωλέθροισιν Vit. Ven. B. Rob. πανωλεθρίοισιν G. Lips. Turn. πανολεθρίοισιν Par. L. et o a sec. manu in ω mutato M. πανολεθρίῃσιν Ald.

558. Libri διὰ δ' Ἰαόνων χέρας, nisi quod διὰ δι' ἀόνων Rob. Ἰανόνων Par. C. Brunckius, Schützius, Porsonus servata vulgari interpunctione, qua inde a Turnebo post ἐμβολαῖς punctum ponebatur, ex Pauwii coniectura scripserunt διὰ δ' Ἰαόνων χέρας τυτθά γ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' etc. libris omnibus invitis. Recte post ἐμβόλαις commate interpunxit Heathius, interpretans *sed per Atheniensium manus.* Debebat *per Ionum manus.* Scribendum autem est διά γ' Ἰαόνων χέρας. Naves dicuntur Persarum, quarum ἐμβολαί fuerint propter Iones πανώλεθροι.

559. Libri τυτθὰ δ', nisi quod τυτθᾶ δ' habet Vit.

560. αὐτὸν M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. L. N. αὐτῶν edd. ante Brunckium. Ad ὡς adscriptum παρέλκον in Par. B. Eadem est dicendi ratio quae v. 187. seq.

561. Vulgo ἀμπεδιήρεις iunctim. ἀνὰ πεδιήρεις Par. N. ἀνάπεδιήρεις Rob.

562. Libri δυσχειμέρους τε, nisi quod Ven. B. τε omittit. δυςχείμους τε cum Heathio Brunckius, Schützius, Porsonus. Scribendum erat cum Arnaldo δυςχίμους τε. Sic Blomfieldius. V. Elmsl. ad Eur. Bacch. v. 15.

563. 564. Libri *πρωτόμοιροι φεῦ*, nisi quod *πρωτόμορφοι φεῦ* habent Lips. Ven. A. atque ex Par. B. Faehsius affert *τοὶ δ' ἄρα πρωτόμοιροι. γρ. πρωτόμοροι. οἱ πρῶτοι θανόντες οἱ ἐν Σαλαμῖνι ἀποθανόντες.* Heathius *δὴ* ante *φεῦ* inseruit. Brunckius in antistropha *φεῦ* delevit, quod nemo probabit qui exclamationum repetitionem negligi non posse intellexerit. Veram lectionem, ut opinor, ex Par. B. restitui.

565. *λειφθέντες* M. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Rob. *λειφθέντες*, supra scripto *η*, Lips. *ληφθέντες*, supra scripto *ει*, Vit. Ceteri *ληφθέντες*. Vtramque scripturam commemorant scholia. *ἀνάγκαν*, ad ultimam vocalem supra scripto *η*, Lips. *ἀνάγκην* Ald. Rob. Turn.

567. *κυχρείας* Turn. et ad *χ* a sec. manu supra scripto *π* M. *κυπρίας* Ven. B. Rob. *κεχρείας* Vit. *ἀμφικεχρειάς* iunctim Mosc. *κεγχρείας* Par. N. Ald. *κυγχρείας* G. Lips. Ven. A. Ox. *κιγχρείας* Cantabr. 2. V. Steph. Byz. in *Κυχρεῖος πάγος*, Strabonem p. 393. (603.) Meinekium Anal. Alex. p. 52. seq.

568. *ὀᾶ* hic et postea M.

569. Post *ὀά* libri statim subiungunt *στένε καὶ δακνάζου*. Pro ultimo vocabulo *δακρύζου* adscriptum in Par. B. Excidisse aliquid primus vidit Canterus. Equidem non dubitavi *ἔρρανται* hic ponere, quod verbum in libris v. 582. post *ἄπαιδες* temere insertum est. Dixi de hac emendatione in diss. de versibus spuriis apud Aesch. p. 8. Opusc. II. p. 81. seq. Est autem *ἔρρανται* forma numeri pluralis, cuius generis exempla sunt rarissima. Suspectas habuit eiusmodi formas Schaeferus ad Dionysium Hal. de struct. or. p. 355. et ad schol. Apollonii Rhodii p. 208. Negat quidem Lascaris, qui sua ex antiquioribus hausit, ita tertiam personam pluralis flecti, *τὸ τρίτον κοινῶς μὲν οὐ γίνεται διὰ τὴν ἀσυνταξίαν, ὅτε πρὸ τοῦ τ τοῦ τρίτου προςώπου ἑνικοῦ ἄλλο σύμφωνον εἴη, ἤγουν π, οἷον τέτυπται· κ, οἷον λέλεκται· σ, οἷον εἴργασται· ἔτι καὶ τὰ ἀμετάβολα, λ, οἷον ἔψαλται· ν, οἷον μεμόλυνται· ρ, οἷον ἔσπαρται· ἐν τούτοις γὰρ τρίτον πρόςωπον πληθυντικὸν γενέσθαι οὐχ οἷόν τε· ἡ χρῆσις δὲ αὐτὸ ἀναπληροῖ διὰ μετοχῆς καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος·* sed multa sunt, quae quod rarissime inveniebantur, in vulgaribus praeceptis solebant praeteriri. Suo schemate usus esse videtur Pindarus quum dixit Pyth. IX. 32. (56.) *φόβῳ δ' οὐ κεχείμανται φρένες.* Apud Euripidem Hipp. v. 1255. *αἰαῖ, κέκρανται συμφοραὶ νέων κακῶν*, singularem *συμφορά* restituendum putarunt Schaeferus ad schol. Apollonii et Elmsleius ad Med. v. 34. In tanta certorum exemplorum raritate non spernendum est scholion ad Nicandri Ther. 789. *αἱ χηλαὶ δὲ τῶν σκορπίων, ἃς βορεὰς καλεῖ, οἱονεὶ πολυφάγους, ἐξήρανται.* Addi potest Tzetzes, qui in scholiis mss. ad Hesiodi Scutum Herculis v. 245. *ἄνδρες δ' οἱ πρεσβῆες ἔσαν γῆράς τε μέμαρπον*, haec habet, *γῆράς τ' ἐμέμαρπτον. τὸ γῆρας κατέλαβον. γρ. γήρᾳ τε μέμαρται. ἤγουν μεμάρανται ὑπὸ τοῦ γήρως.* Illud vero manifestum est, non potuisse tertiam pluralis ad hunc modum formari nisi in verbis

in *νω* desinentibus. Ac nisi magnopere fallor, pronuntiatione quoque pluralis tertia a tertia singularis differebat, quandoquidem ut ex *τύπτοντι* et *τετύφαντι* exstiterunt *τύπτουσι* et *τετύφασι*, ita quod proprie in plurali erat *κέχραννται*, coalescente priore *ν*.cum praegressa vocali eam vocalem produxisse videtur, ut, quum in singulari diceretur brevi vocali *κέχρανται*, idem verbum in plurali longam vocalem habuerit.

570. *ἀμβόασον*, ad penultimam vocalem supra scripto *η*, Lips. *ἀμβόησον* G. Cantabr. 1. Ald. Turn.

574. *βοᾶτιν* M. Lips. Turn. *βοάτιν* G. Ald. Rob. *βοᾷ τὴν* Vit. *βοᾶτιν τὴν* Cantabr. 1. *βοὰν τὴν* Cantabr. 2.

575. *γναπτόμενοι* M. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Par. A. N. *γαπτόμενοι* Par. L. *γναμπτόμενοι* G. Ven. B. edd. ante Brunckium.

δ' ἁλὶ δεινὰ M. G. Vit. Turn. *δ' ἁλὶ δεινᾷ* Lips. Cantabr. 2. Par. L. quam lectionem etiam scholiastes agnoscit. *δ' ἁλὶ δεινῇ* Cantabr. 1. *ἁλὶ δεινὰ* Ald. Rob. omisso *δ'*, quod etiam in Ven. A. deest. *δεινᾷ δ' ἁλὶ* Par. N. Non dubitavi scribere

γναπτόμενοι δὲ δίνᾳ,

viam monstrante strophico versu.

577. *σκύλονται* M. et aliquot alii. *αὐδὰν* pro *ἀναύδων* Lips. Mosc. In Lips. ad secundam syllabam *η* supra scriptum. *ἠὲ ἠὲ* G. Par. N. Rob.

579. *τὰς* M. a pr. manu et Vit. *τᾶς* supra adscripto *ῆ* Lips.

Puto poetam epitheto sine substantivo propterea esse usum, ut peregrinum oratio et orientis populo consentaneum colorem haberet, quemadmodum v. 615. apem *τὴν ἀνθεμουργόν* vocavit.

581. *δόμοστερηθεὶς*, post *δόμο* supra versum *σ* (non *ις*) a sec. manu addito, M. *δόμος* omittit Ven. B. *δόμω* habet Lips. *δόμον*, sed ut *υ* in *σ* mutatum videatur, G.

582. Libri *τοκῆες*. Emendavit Porsonus. Post *ἄπαιδες* addunt *ἔρα* M. *ἔρρανται* G. Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. B. F. H. K. L. Ald. Rob. *ἔρανται* Par. A. N. *ἔρρανται ἐν δάκρυσι* Turn. H. Stephanus in quibusdam exemplaribus *ἐν δάκρυσι* sine *ἔρρανται*, in aliis *ἔρρανται* sine *ἐν δάκρυσι* legi, in aliis denique utrumque omitti adnotavit. Recte Porsonus utrumque omisit. Sed *ἔρρανται* in v. 569. transtuli.

585. *δυρόμενοι* M. et sic Porsonus. Ceteri libri *ὀδυρόμενοι*.

586. *κλύσιν ἄλγος* Lips. *κλύουσ' ἄλγος* Rob. *κλύουσιν ἐς ἄλγος* Par. N. *γρ. κλύοντες ἤγουν ἀκούοντες* ex Par. B. Faehsius affert. Est haec sine dubio coniectura, cui ansam praebuerat *ἔρρανται*. Interpungebatur enim colo vel puncto post *γέροντες*, quo fit ut postremus versus frigeat. Id sentiens nescio quis *κλύοντες* scripsit. Verum eiecto *ἔρρανται* omnia bene procedunt: *parentes filiis orbati, ingentia mala lugentes senes, iam omne accipiunt infortunium*, vel *nihil non esse infortunium audiunt*

588. *οὐκέτι* M.

589. *οὐδ' ἔτι* M. G. Vit. Lips. Par. N. adscriptumque in Par. A. B. *οὐκέτι* Rob. Ceteri *οὐκ ἔτι*. Praestat oratio copulae defectu commotior. *δασμοφοροῦσιν* M. Par. L. *δασμοφοροῦσι* ceteri, nisi quod ex Par. B. *γρ. καὶ δαμοςφοροῦνται* (sic editum) Faehsius affert.

590. *δεσποσύνοισιν* M. G. Lips. et plerique reliqui. *δεσποσύνησιν* Vit. Cantabr. 1. Par. C. Ald. Rob. Turn. et adscriptum in Par. B. *δεσποσύναισιν* Ven. B. Par. N.

591. *οὔτε ἐς* Ven. A. *οὐδ' ἐς* Brunckius. V. Opusc. III. p. 155. *γαῖαν* Vit. *προπίτνοντες* M. Par. H. L. *προσπιτνῶντες* Vit. *προσπίπτοντες* G. Lips. aliique. *προσπίτνοντα* Rob. *προσπίτνοντες* Ald. Turn.

592. Libri *βασίλεια*. Correxit Blomfieldius. Scholiastes *τὰ τοιαῦτα πάντα κτητικὰ μακρὸν ἔχει τὸ ᾱ.* Post *βασίλεια* addunt *ἡ βασιλικὴ* M. Par. L. N.

593. *διόλωλας* Ven. B.

594. *οὐδέτι* G. Rob. *οὐδέ τοι* Lips. Ven. A. aliique nonnulli. *οὐκ ἔτι* Vit.

596. *ἐλεύθερον* Vit. *βάξειν* Lips.

597. *ἀλκᾶς*, ad *ᾶ* supra scripto *η*, Lips. In M. *ᾶ* in *ῆ* aut *ῆ* in *ᾶ* a sec. manu mutatum.

598. *ἄρουραν* Porsonus in Adversariis. *ἀρουραι*, sic sine accentu Lips. *ἄρουρα* ceteri, etiam G.

599. *περικλύστα*, ad *α* supra scripto *η*, Lips. *περικλύστρα* Vit.

600. *νασος*, ad *α* supra scripto *ῆ*, Lips. *τὰ περσῶν σώματα* Rob. Scilicet *σώματα* explicationis caussa habent Scholia. Recte Schützius monet *πράγματα* potius intelligi debere.

601. In Ven. A. posterior pars versus evanida est. *ἔμπορος* M. et plerique codices atque Ald. Turn. *ἔμπειρος* G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Par. L. Lambeth. Rob. Abutitur ingenio suo Valckenarius in Callimacheis p. 207. *ἔμπορος* defendens similiterque interpretans Callimachi *συνέμπορον*. Schützius in minore editione scripsit *βίου μὲν ὅςτις ἔμπορος κυρεῖ*, quod significare voluit *quicumque in hac vita tamquam in salo navigat*. Aeschyli simplicitatem qui satis cognitam habet, non dubitabit quin et *ἔμπειρος* verum sit et *κακῶν*. Est autem *κακῶν* multo fortius quam *βίου*. Etenim si quaeras quid hoc sit, *βίου*, nihil reperias aliud quam utramque fortunam. Atqui quum prius de adversa loquatur poeta, *κακῶν* ponit, quod et accommodatum ad hanc sententiam et per se ipsum etiam melius est. Secundam enim fortunam omnes plus minus notam habent, adversa vero non omnes affligit. Itaque qui hanc sunt experti, hi demum recte de vita iudicare possunt, quippe sine dubio etiam meliore aliquando fortuna usi: quod non praedicaveris de felicibus, fuisse eos aliquando etiam miseros. Quare non opus fuit ut utriusque fortunae gnaros commemoraret.

602. Scholiastes etiam ἐπίσταυσο scribi dicit, alteramque scripturam, ἐπίσταται, frigidam appellat. Habent ἐπίστασο Cantabr. 1. 2. Par. K. Non verum est ἐπίστασαι habere marginem G. qui codex tantum in scholio ἐπίστασο et ἐπίσταται commemorat. ὅτ᾽ ἂν Vit.

604. ὅταν δ᾽ ὁμαίμων εὐροῆ Vit.

605. ἀεὶ Cantabr. 2. Ceteri αἰεί. τύχη Vit.

606. φόβων Vit.

607. ἐν ὄμμασι τ᾽ ἀνταῖα M. Ald. ἐν ὄμμασι τ᾽ ἀνταία Rob. ἐν ὄμμασί τ᾽ ἀνταῖα G. Lips. ἐν ὄμματ᾽ ἀνταῖα Vit. ἐν ὄμμασι τἀνταῖα Turn. ἐν ὄμμασιν τἀνταῖα Victorius. Scholiastes utramque lectionem, et τἀνταῖα et τ᾽ ἀνταῖα, commemorat. Verum est τἀνταῖα: *adversa deorum mihi videntur plena metus.* Pessime Blomfieldius τὰ θεῶν.

608. οὔπαι pro οὐ παιώνιος Vit.

610. τοὶ γὰρ libri praeter Rob. et ut videtur Par. B. τὴν τ᾽ Rob. ἄνευ τ᾽ ὀχημάτων M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Mosc. Ox. Par. A. B. C. F. Colb. 1. ἄνευ ὀχημάτων Ald. Rob. Turn. γρ. καὶ τήνδ᾽ ἄνις εὐτυχημάτων ex Par. B. Fachsius affert.

612. ἔστειλα παιδὸς omittunt Vit. Mosc. ἐστείλατο pro ἔστειλα habet M. ἔστειλα τῷ Lips. Ven. A. Cantabr. 2. Colb. 1. Ox. Ald. Turn. ἐστειλάμην Ven. B. Rob. παιδὸς πατρὶ εὐμενεῖς Cantabr. 2. a pr. manu. πατρὶ παιδὸς εὐμενεῖς G. Cantabr. 1. Par. A. Ex Ven. B. πατρὸς affertur. πρευμενεῖς Vit. ex correctione: antea fuit πρευμενής.

613. νεκροῖσιν Vit. μηλικτήρια M. Omittunt hanc vocem Vit. Mosc.

614. λευκῆς, quod in scholiis codicum M. G. invenitur, errore scriptum est pro ἁγνῆς. Imitatus est hanc inferiarum descriptionem Euripides Iph. Taur. v. 162. in quam fabulam plura ex Aeschyli Persis transtulit,

> πηγάς τ᾽ οὐρείων ἐκ μόσχων,
> Βάκχου τ᾽ οἰνηρεῖς λοιβάς,
> ξουθᾶν τε πόνημα μελισσᾶν,
> ἃ νεκροῖς θελκτήρια κεῖται.

615. ἄν pro ἀνθεμουργοῦ Vit. ἀνθεμοργοῦ Lips. ἀνθερμουργοῦ Ven. A. ἀνθεομουργοῦ Ald. De epitheto quod sine substantivo positum est v. ad v. 579. Alludit ad hunc locum Tzetzes in exegesi ad Il. p. 27, 21. et 127, 5.

616. λιβᾶσιν G. et a pr. manu M. λιβάσι Vit. ὑδρηλεῖν παρ πηγῆς Vit.

617. ἃ pro ἄπο Vit.

619. τ᾽ αἰὲν omittit Vit. φύλοισι Rob. φίλοισι Ald. θαλούσης G.

620. ξανθῆς ἐλ, omissis syllabis αίας καρπός, Vit. ἐλαίας G. εὐώδης καρπὸς πάρος Par. C.

621. πληκτὰ, ad η a sec. manu ε adscripto, M. γαίας τέκνα

omittit Vit. In Mosc. totus versus deest, si recte Schützius refert neque id de proximo versu intelligendum est.

622. Hunc versum omittit Vit. ταῖδε Lips.

623. ὕμνοις Lips. Par. L. ἐπευφημεῖσθε Ald. τόνδε δαίμονα Lips. Mosc. Ox. Par. L. Ald. Rob. τόνδε δαί, omissis syllabis μονα, Vit. τὸν δὲ δαίμονα Ven. A. Colb. 1. τόν τ' εὐδαίμονα in litura a sec. manu Cantabr. 2. τόν τε δαίμονα M. G. Turn. Recte. Idem hoc est ac τόν τε δαίμονα ὄντα Δαρεῖον.

624. ἀνακαλεῖσθαι M. Vit. γαπόνους Mosc. γατόπους Par. C. γ' ἀτόπους Vit.

625. τιμὰς omittit Vit. Idem habet ν τεροῖς, relicto spatio. νερτέρων Par. L. Ven. B. νερτέροις (supra scripto ων) θεοῖς τόνδε δαίμονα Lips.

626. βασίλεια γύναι affertur a Thoma M. p. 58, 8. tamquam si βασίλεια femininum esset a βασίλειος.

πρέσβος M. unde receptum a Victorio. πρέσβυς Lips. Ven. A. aliique et Ald. Turn. πρέσβις Vit. Mosc. πρέσβυσα G. πρέσβα Cantabr. 1. 2. Par. L. aliique et Rob.

627. πέμ in fine versus, et οὰς in initio versus sequentis, pro πέμπε χοὰς Vit.

628. ἡμεῖς δ' Vit. Lips. edd. vett. ἡμεῖς θ' M. G. Ask. A. et ut videtur Veneti. ὕπνοις Lips. αἰτῃ, omissis syllabis σόμεθα, Vit.

630. καταγαίας M. κατὰ γαίης Vit. κατὰ γαῖαν G. Lips. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. A. B. C. Colb. 1. Ald. Rob. Turn. Dici potuit et κατὰ γαῖαν et κατὰ γαίας: sed numerosiorem reddere versum videtur genitivus.

631. Non recte Blomfieldius ἀλλ' ὦ χθόνιοι, ex scholiis, ut ait. At ὦ scholiastae est, consulto non positum a poeta, quia modo praecessit φθιμένων πομπούς. Nam ὦ est compellantis eum qui non ante memoratus erat.

632. βασιλεῦ τε νερτέρων G. Lips. Mosc. aliique nonnulli et Rob. βασι νερτέρων Vit.

633. ἔνερθε M. Par. B. Ask. A. ἔνερθεν G. Vit. Lips. Ven. B. et cum ceteris libris edd. vett. Quod praeferendum putavi. ψυχὴν M. G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Mosc. Par. A. B. C. L. ψυχὰν edd. vett. τὴν δαρείου ψυχὴν Ask. A. φῶς M. Vit. Ven. B. Mosc. Par. L. Ask. A. φάος G. Lips. edd. vett.

634. εἰ γάρ τι κακῶν omittit Mosc. In Vit. τι κακῶν deest. τε pro τι Rob. κακὸν pro κακῶν G. Pauwii commentum ἄχος non debebat a Porsono aliisque probari. Verissimum est ἄκος, quod omnes libri habent, nisi quod ἄκακος est in Cantabr. 2. Hoc dicit, *si quod praeterea* (praeter institutam supplicationem) *remedium habet Darius, hic solus finem malorum poterit indicare.*

635. πέρας M. G. Lips. Par. B. Rob. Turn. πέρσας Vit. Par. F. K. πέρας in πέρσας mutatum in Ven. A. γρ. πέρσας supra adscriptum in Lips. πέρσαις Cantabr. 1. Ox. Par. A. Ask. A. Ald. Idem adscriptum in G.

Cantabr. 2. Par. B. *εἴποι* M. G. Lips. aliique et Rob. *εἴπῃ* Ven. A. Par. C. Ald. Turn.

636. *μοι* M. Vit. Par. L. *μου*, supra adscripto *οι*, Ven. B.

637. *τε* post *βάρβαρα* adiiciunt Ven. B. Rob.

638. *ἰέντος* M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. *παναίολα*, omisso *αἰανῆ*, Vit. *αἰανὰ* Ven. B.

639. *βάσματα* G. Vit. Mosc. Rob.

640. *παντάλαιν'* G. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. Ask. A. Ald. *ἔστι δὲ τὸ παντάλαινον. εὕρηται δὲ ἐν πολλοῖς καὶ καλοῖς βιβλίοις. οὕτω καὶ μὴ οἰηθείη τις πανταλαιναν ἄξιον εἶναι γράφεσθαι* scholion in G. *παντάλαινά τ'* Ven. B. *παντάλανατ'* Rob. et sic fortasse etiam Par. C. ex quo *παντάλαναν'* affertur. *πάντάλαν'* recte M. ceterique libri. *ἄχθη* Vit.

641. *διαβοάσω*, quod in M. et ceteris plerisque libris est, omittunt Ven. B. Rob. *διαβάσω* Lips. *διαβ* Vit. *διαβὰς* Mosc. *διαβοάσω* nec coniunctivus esse potest, ut a Wordsworthio in Museo philologico I. p. 233. praecipitur, nec sane futurum, quod *διαβοάσομαι* esse deberet, sed scribendum *διαβοᾶσαι*, continuata structura cum praecedentibus. Non chori est *διαβοᾶν*, sed eorum qui audiunt.

642. *νέρθεν* omittit Vit. *ἆρα*, circumflexo accentu a sec. manu addito, M. *ἄρα* Lips. Ald. Rob.

643. *μοι* omittunt Ven. B. et Rob. *γᾶ* Lips. *ἀγεμόνες* M. *ἀγαμόνες* G. *ἡγεμόνες* Vit. Lips. Mosc. Omittunt hanc vocem Ox. Ald.

644. *δαίμονες* Rob. *μεγαυχῆ* Par. A. et, ut videtur, M. *μεγαλαυχῆ* Vit. Lips. Ven. A. B. Par. B. L. et edd. ante Brunckium. *μεγαλαρχῆ* G. Cantabr. 1. Par. C. *μεγαλάρχη* in Par. A. adscriptum esse dicit Brunckius.

645. *ἱέντ'* Par. C. et adscriptum in Par. B. *αἰνέσατε δόμων* Ven. B.

646. *περσῶν* Lips. Par. C. *περσᾶνῶν* Mosc. *θεῶν* Par. C. F.

647. *πέμπεται* a pr. manu M. *πέμπετ'*, omisso *δ'*, Ven. B. Rob.

648. *οἷον ὅπου* Ven. A. Ald. *οἷον οὗπερ* G.

649. *αἶα* Vit. Mosc. Ask. A. *αἶαν* Lips. *κάλυψεν* Ask. A.

650. *ἦ φίλος ἀνήρ. ἦ φίλος ὄχθος* M. G. Lips. aliique et Rob. *ἦ φίλος ἀνὴρ ἦ φίλος ὄχθ* Vit. *ἦ φίλος, ἦ φίλος ἀνὴρ, ἦ φίλος ὄχθος τάφου* Ald. Turn. Et *ὄχθος τάφου* habent etiam Ox. Par. F. Colb. 1. *ὄχθος τάφος* Ven. A. ut *τάφος* interpretationis caussa in M. adscriptum est. Plerorumque librorum scripturam deleto altero *ἦ* correxit Arnaldus.

Tumulus in scena conspicitur, editus locus, fortasse aliqua columna ornatus, ante quam deinde apparet umbra Darii. Non est enim veri simile eam ex sacello prodire, sed per *ἀναπίεσμα* ex tumulo summo emergere. Si quid discriminis fuit inter *ἀναπίεσμα* et *κλίμακα Χαρώνιον*, de quibus Pollux IV. 132. dicit, fuerunt *κλίμακες Χαρώνιοι* aperti hiatus et voragines, per quas aditus ad inferos pateret.

651. φίλια Vit. Mosc.

652. ἀνάπομπὸς πὸς (sic, non ἀποπομπὸς) M. ἀναπομπτὸς Mosc. ex correctione. ἂν εἴη M. idque adscriptum in Par. A. C. Colb. 1. ἀνίη Vit. Ven. A. Mosc. Ox. Par. B. (Brunckio et Bekkero testibus) I. Colb. 1. Ald. Rob. et ει supra adscripto Par. B. ἀνίει G. Cantabr. 1. 2. Par. A. F. Turn. ἂν ἴη, ad η supra adscripto ει, Lips. ἂν εἴην Ven. B. ἀνείης restituit Brunckius ex interpretatione εἴθε ἀναπέμποις, quae in Par. A. adscripta est. Alterum ἀΐδωνεὺς habent M. G. (sic, non ἀϊδωνεῦ, etiam G.) Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. A. F. L. Omittunt Par. B. (in quo adscriptum λείπει ἐνταῦθα) aliique et edd. ante Brunckium.

653. 654. δαρεῖον οἷον ἄνακτα δαρειάν. ἠέ M. (in quo tamen δαρεῖαν scriptum est) G. Vit. (qui tamen ἠέ omittit) Lips. Par. A. B. ceterique, ut videtur, plerique codd. et edd. ante Brunckium. In Ven. B. δαρειᾶν scriptum est. Quod in scholiis codicis Par. B. aliisque pro varia lectione adnotatum est, οἷον, habet Par. C. In M. hoc scholion adscriptum est τὸν μόνον γενόμενον βασιλέα διὰ τὸ κηδεμονικόν. ἔοικε δὲ ὁ Δαρεῖος καὶ Δαρειὰν λέγεσθαι. ἢ τὴν Δαρείαν ψυχὴν ἀνάπεμψον. De emendatione desperans Brunckius haec dedit, Δαρεῖον [οἷον ἄνακτα Δαρειάν.] ἠέ. Schützius in maioribus editionibus ex coniectura sua ἄκακον θεῖον ἄνακτα Δαρεῖον, ἠέ, in minore cum Porsono, qui ante ἄνακτα obelum apposuit, Δαρεῖον, οἷον ἄνακτα Δαρεῖον. ἠέ. Alii alia protulerunt. Probo οἷον et quod Δαρειάν a Porsono reiectum est. Nam haec forma, in qua non immerito haerent grammatici, etsi minime spernenda est, tamen non potest accusativi simul et vocativi esse. In re admodum dubia non incredibile mihi visum est scripsisse Aeschylum δάϊον οἷον ἄνακτα Δαρεῖον. ἠέ, hunc solum terribilem hostibus fuisse indicantem. Falluntur enim qui δάϊον etiam simpliciter bellicosum significare putant. Sed v. ad v. 658.

655. ἀπόλλυ M. Vit.

656. πολεμοφόροισιν, omisso ἄταις, Vit. Lips. Mosc.

657. δὲ κικλύσκετο G. et η supra scripto Lips. δέ, omisso κικλήσκετο, Vit. δ' ἐκικλήσκετο M. Ven. A. B. et cum ceteris ut videtur codicibus edd. vett.

658. εὖ ἐποδώκει M. a sec. manu et Vit. ac reliqui fere omnes codices veteresque editiones. In M. a pr. manu ὑπ pro εὖ ἐπ scriptum erat. εὖ ἐποδόκει, cum glossa διώκει, G. εὖ ἐπεδώκει Lips. sed ε secundae syllabae vel in ο mutatum, vel contra ε in ο. εὖ ἐπωδώκει Cantabr. 1. Scholion codicis M. hoc est, ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ πόδα ἡνιόχει. Alii libri haec praebent, ἐπεὶ οὖν (vel ἐπειδὴ) καὶ καλῶς ἐποδώκει καὶ ἴθυνε καὶ ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ πόδα ἡνιόχει τὸν στρατόν. In Par. B. post ἡνιόχει additur ἢ ἀνεπτέρου καὶ ταχύτατον ἐποίει τὸν στρατόν, quod pariter atque glossa cod. Lips. ἐδίωκεν ἢ διώκει ostendit fuisse qui ἐποδώκει a ποδώκης derivarent. Sed hoc quidem absurdum est.

In Par. B. praeterea ὡδήγει adscriptum. Ferens Ionicam formam Porsonus ad Aristophanis Av. v. 1290. ἐπωδώκει (i. e. ἐφωδώκει) scribi voluit. Suspectum ἐποδώκει Lobeckio ad Ai. p. 357. ed. sec. qui dicit eo spectare videri Suidae glossam quae post Ἐφ' ᾧ legatur, ἐφωδόκει ἐποδήγει δέ, ubi Kusterus tacite ἐφωδήγει ediderit. Sed ut Kusterus, ita Portus ex ed. Mediolanensi et Favorinus: solae Ald. et Bas. ἐφωδόγει: optimus cod. Par. ἐφωδήγει. ἐποδήγει δέ, quibus Bruxellensis μικρόν addit: omittit hanc glossam cod. Leidensis. In Aeschyli versu scripsi quod aptum esse videbatur, ἐπεὶ στρατὸν εὖ τόθ' ὡδώκει, ut supra v. 549. dixit τίπτε Δαρεῖος μὲν οὕτω τότ' ἀβλαβὴς ἐπῆν τόξαρχος πολιήταις, Σουσίδαις φίλος ἄκτωρ; Tan. Faber Epist. I. 67. p. 223. scribendum coniecit εὖ ἐποδόχει, conferens quae Pollux dicit I. 98. ὁ κυβερνήτης ὁ ἐπὶ τῶν οἰάκων καθήμενος, ὁ τῆς νεὼς ἡγεμών, ὁ τῶν ναυτῶν ἄρχων, ὁ ἐπὶ τοῖς οἴαξιν ἑστώς, καὶ κατ' Ἀντιφῶντα ὁ ποδοχῶν, ἢ μᾶλλον κατ' ἐμὲ ὁ ποδηγῶν. Accedit testimonium grammatici in Bekkeri Anecd. I. p. 297, 5. ποδοκεῖν, τὸ τῷ ποδὶ κυβερνᾶν. πούς γάρ ἐστι τοῦ ἱστοῦ τὸ ἀντίον (scr. τοῦ ἱστίου τὸ σχοινίον) τὸ κάτω πρὸς τῇ νηΐ. Itaque Fabri illud εὖ ἐποδόχει sane magnam veri similitudinem habet. Quod si verum est, strophicus versus aliter atque ego feci emendandus est.

660. βαλλὴν utrobique M. G. Lips. Ven. B. Cantabr. 2. Par. L. Rob. βαλὴν ἀρχαῖος βαλλὴν Vit. βαλὴν utrobique Ald. Turn. Eustathius ad Il. p. 381, 16. Αἰσχύλος ὀβρίκαλά φησι τοὺς λεοντιδεῖς, καὶ βαλῆνα τὸν βασιλέα ἐν τῷ "βαλήν, ἀρχαῖος βαλήν." γλώσσης δὲ τοῦτο· ἐξ οὗ καὶ ὄρος βαληναῖον, ὅ ἐστι βασιλικόν, παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ περὶ ποταμῶν (12, 3. p. 1157. C.) Idem ad Od. p. 1854. λέγει δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐθνικώτερον καὶ οὐ κατὰ Ἀττικοὺς βαλῆνα τὸν βασιλέα ἐν τῷ "βαλήν, ἀρχαῖος βαλήν." ὅθεν καὶ βαληναῖον ὄρος παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ περὶ ποταμῶν, ἀντὶ τοῦ βασιλικόν.

ἴθι ἴκου M. ἴθι ἴκου Ald. Rob. ἴθι ἵκου Turn. ἴσθι ἵκου Vit. ἴθ' ἵκου G. Ven. A. Par. B. C. F. ἴθ' εἶκου Par. 1. Excusari potest hiatus: sed credibilius tamen scripsisse Aeschylum ἴθ', ἴθ', ἱκοῦ. Ita Seidlerus de vers. dochm. p. 198. ἱκοῦ pro ἵκου scripsit Dindorfius.

661. ἄκρων ante correctionem Lips. κόρυμβον Vit. Mosc. ὄχθον G.

662. κροκόβατον Lips. κοκόβαπτον Vit.

663. Vulgato τιάρας, quod habet etiam Lips. sed supra adscripto ad mediam syllabam η, non dubitavi praeferre, ut magis poeticum, quia minus usitatum Atticis, τιήρας, quod habent M. G. Vit. Cantabr. 1. Ox. Ask. A.

664. πιφαύσκων M. Rob. πιφύσκων, supra scripto α, Par. C. πιφάσκων G. Lips. Ven. A. Mosc. aliique et Ald. Turn. πισφάκων Vit.

665. 666. βάσκε πέρ G. omisso ἄκακε. Ex illa scriptura no-

minis πάτερ ortum περῶν, quod pro eo habent Vit. Lips. Mosc. Rob. β. πατὴρ Turn. δαρειὰν οἱ edd. vett. et M. a sec. manu: a pr. manu δαριαν οἱ scriptum fuisse videtur. δαρειὰν οἳ G. Ven. A. δαρειὰν οἱ Lips. δαρειὰν οἱ' Vit. Post οἱ Cantabr. 1. αἱ αἱ αἱ αἱ addit. Unus scholiastarum hanc explicationem addidit, βάσκε καὶ πορεύθητι, ὦ Δαρεῖε δέσποτα. Hinc Siebelis in diatriba de Persis p. 123. coniecturam fecit quae aliorum commentis praestat: scripsisse enim putavit Aeschylum Δαρεῖ' ἄνα. Sed scholiastes δέσποτα dixisse videtur, quo honorificam patris appellationem aliquo modo exprimeret. Neque librorum lectionem mutare ausim, praesertim quum in scholio ad v. 653. dictum sit ἔοικε δὲ ὁ Δαρεῖος καὶ Δαρειὰν λέγεσθαι. Et agnovit Δαρειάν Lobeckius Paralip. p. 190. Puto autem hanc formam ex iis esse nominibus, quae ὑποκοριστικὰ vocantur, et quidem ex genere amplificativo. V. quae de ην et αν formis leguntur in Etym. M. p. 586, 39. 599, 14. 825, 11. et Apollonii excerpta post Maittarium de dial. ed. Sturz. p. 571. de quo loco egit Bastius ad Greg. Cor. p. 904. Blomfieldius Aeschylum scripsisse putat Δαρεῖ', ἰαυοῖ, permotus ludicris versibus Aristophanis Ran. 1027. (1039) seq. qui versus ita fere scribendi videntur.

ἐχάρην γοῦν, ἡνίκ' ἐπήϊσαν Δαρείου τοῦ τεθνεῶτος,
ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρούσας εἶπεν ἰαυοῖ,

quum intelligebant prodire mortuum Darium. V. de his versibus Naekium Opusc. I. p. 193. seqq. Ceterum Aeschyli versus βάσκε πάτερ ἄκακε, Δαρειάν ex Cretico in paeonem primum soluto et dochmio constat.

667. τε omittunt Lips. Ven. B. ἄχθη G. Cantabr. 1. 2.

668. Scholiastam eum, qui ad δεσπότου adscripsit τοῦ Ξέρξου, secutus Blomfieldius ἄχη δεσπότου coniunxit. At sic ineptissime poeta id nomen post δέσποτα posuisset. Nihil aliud haec ad orientis populorum ingenium conformata formula, δέσποτα δεσπότου, quam auget rem, *o qui maxime et verissime dominus es.* Sic mox v. 682. ὦ πιστὰ πιστῶν. Similiter κακὰ κακῶν, a Suida e Diocle allatum, dixit Sophocles Oed. Col. v. 1238. G. Dindorfius in Stephani Thes. in v. δυνάστης scribendum suspicatur δέσποτα δεσποτῶν.

669. Verba τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται· νεολαία γὰρ ἤδη omittit Lips. στύγια γὰρ M. στυγία γὰρ Rob. σὺ γὰρ Ask. A. τίς ἐπ' ἀχλὺς M. τίς ἐπαχλὺς G. Vit. Cantabr. 1. 2. Ask. A. τὶς ἐστ' ἀχλὺς Mosc. ἐπαχλὺς τὶς Ven. A. Ald. ἐταχλὺς τὶς Rob. ἐπ' ἀχλύς τις Turn. ἀχλύς τις Par. C. et ut videtur Ven. B.

670. νεολαία ad αι supra a sec. manu ε adscripto M. νεολέα G. Vit. Cantabr. 1. νεολαῖς Mosc.

671. κατὰ πᾶσ' M. Lips. et ceteri plerique libri atque edd. vett. καταπᾶσ' Vit. Deinde ὄλωλεν M. Par. L. Colb. 1. ὤλωλε Lips. ὤλολε Mosc. ἀπόλωλε Ven. A. Ald. Rob. Turn. et supra adscripto ὄλωλε Par. B. ὄλωλε Vit. et ceteri plerique. Inusitato verbo κατόλωλε, quo recentissimi scriptores usi sunt (Aeschylus enim, credo, διὰ πᾶσ' ὄλωλε dixisset), pulcre

medetur cod. G. in quo scriptum est κατὰ γῆς ὄλωλε, supra autem κατὰ πᾶσ' adscriptum. Idem κατὰ γῆς Blomfieldio teste Cantabr. 2. ex quo Butlerus κατὰ γῆν affert. Unde scripsi κατὰ γᾶς ὄλωλεν. Ita etiam Blomfieldius. Sic Euripides Or. v. 674. τὸν κατὰ χθονὸς θανόντα. Ad hoc etiam aptius ἤδη.

672. 673. βάσκεπερ Vit. βάσκε περῶν Lips. Mosc. Rob. βάσκε πατὴρ Ald. Turn. δαρειὰν οἷ M. Ald. Turn. δαρειὰν οἳ G. δαρείων οἳ Vit. δαρεῖ οἷ Mosc. δαρεῖε οἷ Rob. δαρειὰν omisso οἷ Lips. ἢ pro οἷ Ven. B.

674. αἲ quater M. G. αἳ quater Vit. Turn. αἳ ter Ox. Ald. Rob. αἳ quinquies Lips.

676. τί τάδε libri omnes. Deinde δυνάτα δυνάτα M. cui ἀντὶ τοῦ δυνάστα adscriptum est. δυνάτα δυνάστα Vit. δυνάστα semel tantum Par. A. δυνάστα δυνάστα G. Lips. Cantabr. 1. 2. Ven. A. B. Par. B. C. F. Colb. 1. Ask. A. Ald. Rob. Turn. Dindorfius in Stephani Thes. in v. δυνάστης scribendum putat δυνάστα δυναστᾶν.

677. περὶ τὰ σὰ Lips. περὶ τᾳ σᾳ Ald. περὶ ταῖ σαῖ, a sec. manu η ad utrumque α supra adscripto, M. περὶ τᾷ σᾷ G. Vit. (sic Vit.) et cum ceteris ut videtur codicibus Turn. τᾷ σᾷ omittit Rob. Deinde δίδυμα libri: sed in Par. B. adscriptum γρ. διδύμα.

678. διαγόεν sic M. διάγοιε Vit. Ven. B. Mosc. Colb. 1. διάνγοιεν Rob. διάγοι ἐν Par. I. διάνοιεν Ald. Turn. διάγοιεν G. Lips. et ceteri. Post hanc vocem ἁμάρτια habent M. Rob. Turn. sed accentus in M. a sec. manu additus est, quae eadem δ' ante ἁμάρτια inseruit. δ' ἁμάρτια Par. B. F. Colb. 1. δ' ἁρμάρτια Vit. δ' ἁμαρτία Par. I. Ald. δ' ἁμάρτα Par. C. δαμάρτα Bekkero teste Par. L. δαμαρτία G. Ven. B. quod scholiastes per synaeresin ex διαμαρτία fieri dicit. Aliud scholion etiam ἁμαρτήματα scribi tradit.

679. Non deest πάσᾳ in M. ut ait Butlerus, sed habet πάσαι γᾶι τᾶιδε, ita tamen ut in πάσαι accentus acutus a sec. manu ex circumflexo factus sit eademque manus τᾶιδε hoc accentu notaverit, quum a pr. manu ταίδε scriptum fuisset: est autem in tribus αι inter α et ι aliquid liturae. πάσα γᾷ σᾷ τᾷδε Turn. πᾶσα γᾶ G. Lips. Ald. Rob. Iidem libri cum Vit et reliquis ut videtur codicibus cunctis additum a Turnebo σᾷ omittunt. Porro τάδε Vit. Par. C. I. L. Colb. 1. τῶδε Lips. τᾷδ' Par. B. et fortasse Ven. A. B. τᾷδε reliqui et edd. ante Brunckium.

680. ἐξέφυντ' αἰ, ad υ a sec. manu οι (nisi potius θι est) supra adscripto M. ἐξέφθιντ' αἰ Vit. Lips. ἐξέφθινθ' αἰ ceteri.

681. νᾶες ἄναες ἄναες M. G. Vit. Ven. A. Ald. Turn. Sic etiam Bekkero teste Par. B. I. nisi quod I. νῆες pro νᾶες, uterque autem post haec verba additum habet ποι τριήρεις. Sed νᾶες ἄναες νᾶες Lips. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. A. Colb. 1. Rob. quae scriptura pro varia lectione adscripta est in G. et Par. B. In Lips. ῆ ad primum νᾶες supra adscriptum est. νᾶες, ἄναες

νᾶες recte recepit Brunckius. Finitur carmen dochmio. Male Porsonus in fine huius carminis lacunae signa addidit. Schützii aliorumque coniecturas praeterire licebit. Equidem, si quicquam, illud puto certissimum esse, totam hanc epodum una verborum complexione contineri. Nam si ultima, πάσᾳ γᾶ τᾶδ' ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι νᾶες, ἄναες νᾶες, a reliquis separantur, sententia illa nimis frigida est, quam quae apte carmen finiat. Itaque lenissima mutatione haec restitui,

ὦ πολύκλαυτε φίλοισι θανών,
τί τᾶδε, δυνάστα, δυνάστα,
περὶ τὰ σὰ διδύμᾳ
δι' ἄνοιαν ἁμαρτίᾳ
πάσᾳ γᾶ τᾶδ'
ἐξέφθινται τρίσκαλμοι
νᾶες, ἄναες νᾶες;

o qui multum deflendus amicis obisti, cur hoc, rex, rex, circa tuas opes duplici per insaniam irrito successu universae huic terrae perierunt triremes naves, nenaves naves? Et διδύμᾳ δι' ἄνοιαν ἁμαρτίᾳ atque ἐξέφθινται etiam Blomfieldius invenit, in reliquis falsus.

682. ὦ πολλὰ Rob. ἥλικεσθ' Lips.

683. γεραῖοὶ, ad primam syllabam η supra scripto, Lips. γηραιοὶ Ven. A. Cantabr. 2. Ald. γηραλέοι adscriptum in Par. B.

684. στένειν Vit. ταράσσεται Par. L. χαράσσει Ven. B. Interpretationes in scholiis duae prostant, una, qua rupta tellus, ut Darius ab inferis exire posset, intelligitur, quae et ab usu verbi abhorret et ad sensum absurda est, altera, qua lamentis lacerari regio significatur. Schützii interpretationem, *gemit, pulsatur, ac tantum non scinditur solum*, ex eo ductam quod, qui manes evocarent, solum manibus pulsare solebant, nemo elegantem esse sibi persuadebit. Nihil hic aliud quam civium gemitus, pectora manibus pulsantium, intelligi videtur. Sed non satis tamen apte πέδον cum χαράσσεται coniungitur, verbo quod de solo dictum non metaphoricum, sed proprium est, nisi tota oratio ostendit, metaphorice accipiendum esse illud verbum. Itaque quod comparavi Opusc. VII. p. 360. seq. στένουσι πύργοι, στένει πέδον φίλανδρον (Sept. ad Th. 876.), tamen aliter dictum est. Quare vereor, ne aut alius versus hic exciderit, aut hic versus alio loco ab Aeschylo scriptus fuerit. V. ad v. 694.

685. λεύσων G. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. τάφου πέλας M. G. Vit. Cantabr. 2. Par. A. B. Colb. 1. πέλας τάφου Lips. Ven. A. edd. ante Brunckium.

686. πρευμενὴς M. G. Lips. Cantabr. 2. Rob. Idem pro varia lectione in Par. A. B. πρευμενεῖς Vit. aliique et Ald. Turn.

688. ὀρθιάζοντες Rob. ὀρθρίζοντες Ven. B. ῥοθιάζοντες M. (sed M. omisso spiritu) G. Vit. Lips. (sed in Lips. primae tres litterae in litura) Ven. A. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. C. Ald. Turn.

689. καλεῖσθαι M. καλεῖτε Turn. Sed καλεῖσθε G. Vit. Lips.

Ven. A. B. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. 2. Mosc. Ox. Ald. Rob. et scholiastes Hesiodi, qui ad Theog. v. 772. hunc versum et duos sequentes affert.

690. ϑ' οἱ Par. L. καταχϑόνιοι Ven. A. Ald.

692. ἐνδυναστεύσας, potius loco primario. ὡς δυναστεύσας. γρ. ἐνδυναστεύσας Faehsius ex Par. B.

693. ἦλϑον ad ἥκω pro varia lectione adscriptum in Par. B. τάχυνε δ' Kuhnius ad Poll. VII, 24. et hinc Blomfieldius. Habet hoc a pr. manu M. sed ε litterae a sec. manu α supra adscriptum. τάχυν', omisso δ', Cantabr. 1. τάχυνα δ' ceteri. Ex Par. B. Faehsius haec affert, "τάχυνε ἤγουν ταχέως λέγε, ὡς μὴ μεμφϑῶ ἕνεκα τοῦ χρόνου. ac si Imperativum legisset, sed in contextu est τάχυνα." Elisi augmenti signum Brunckius posuerat.

694. τί ἐστι M. Ven. A. Mosc. Ox. Ald. Rob. et δ' a sec. manu supra addito Vit. τί δ' ἐστὶ G. Lips. Turn. πέρσαι Ven. B. Bene hic collocabitur v. 684. si sic scribimus,

τί δή, τί Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριϑὲς κακὸν
στένει, κέκοπται, καὶ χαράσσεται πέδον;

695. σέβομε, sed a pr. manu αι supra scripto, M.

696. ἀντίον Mosc. et pauci alii.

697. περιταρβεῖ Ald. περὶ omittunt Par. C. Turn.

698. ἥκω pro ἦλϑον G. et pauci alii. γρ. ἥκω supra adscriptum in Lips. πεπεισμένος a sec. manu additum in M. πεπεισμάνος Rob. πεπεισμένοι Mosc.

699. μαχιστῆρα M. Vit. (sic Vit.) Ask. A. Par. L. Sed in M. μ a sec. manu ex κ factum. μ' ἀκετῆρα (sic) G. Ceteri μακεστῆρα. In ambiguo relinquit scripturam Lobeckius Paral. p. 451. Analogiae convenientius videri potest ε, quum habeamus μακεδνός, μακεσίκρανος. Sed ι tuetur litterarum ordo apud Hesychium, qui haec habet μακιστήρ, βέλος. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Quod in Suppl. v. 449. legebatur μακιστῆρα, mutandum erat. λέγων omittit G. et pauci alii.

701. 702. ϑείομαι in utroque versu M. Vit. Ven. A. Par. A. B. Ald. Rob. Turn. Pauwii commentum δέομαι Brunckius, Schützius, Porsonus receperunt. δίομαι G. Lips. Ven. B. Ne hoc quidem probari potest: nam hoc verbum ubique activam significationem habet. Non satis accurate disputatum est in Parisiensi editione Stephani in v. δίω. Duo verba sunt, unum δίω, fugio, metuo. ex quo δίομαι, fugo, persequor. Ex hoc δίον, δίε, δίηται, δίωνται, ἀποδίωμαι apud Homerum et διόμενοι, διόμεναι apud Aeschylum Suppl. 787. Eum. 352. 377. Alterum verbum est δίημι, δίεμαι, significatu cum forma consentiente. V. Etym. M. p. 273, 14. 280, 38. schol. ad Il. XII. 276. XVIII. 584. XXIII. 475. Ex eo est ἐνδίεσαν Il. XVIII. 584. et δίηται coniunctivus apud Apollonium Rhodium II. 330. Perperam coniunctivus in Etym. M. p. 280. διῶμαι, διῶνται, ut a διόω vel διέω, scriptus est. Hic coniunctivus verborum et δίεμαι et δίομαι eandem formam habet, aeque ut infinitivus

δίεσθαι, qui semel tantum apud Homerum ad *δίεμαι* referendus est, Il. XII. 304. *οὔ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι*, quod male Eustathius p. 906, 10. *διωχθῆναι*, scholiastes *ἀναχωρεῖν* interpretantur. Apud Nicandrum Ther. 755. *δίενται* est *fugiunt*, apud Oppianum Cyn. I. 425. *δίονται* (hoc enim verum) *persequuntur*. Stephanus quum Suidam *δίεμαι* a *δίημι* memorare ait, confudit hunc cum Etymologico. Nihil Suidas nisi *δίεται, διέρχεται*. Apud Aeschylum aperte scribendum erat *δίεμαι*, et potest *δείομαι* ortum ex eo esse quod ad *δίομαι* supra scriptum erat *ε*, ut id pro *ο* ponendum esse indicaretur.

φᾶσθαι M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. Correxit accentum Porsonus.

703. *λέξας*, quod libri habent, ferri nequit, quum aut praesens requiratur aut futurum, et simul anapaestus. Itaque *προλέγων* scripsi. *δύσλεκτρα* Ven. B. *δύσκολα* Lips. *φίλοισι* Cantabr. 1. Ald. Rob.

704. *παλαιῶν* Cantabr. 1. et circumflexo a sec. manu ex acuto facto Vit. *παλαιῶν σοι φρενῶν ἀνθίσταμαι* G. cum hoc scholio, *παλαιῶν φρενῶν, τῶν πάλαι προςόντων σοι ὑπὲρ τῆς ἐμῆς αἰδοῦς λογισμῶν*. M. Lips. Ald. Rob. Turn. *παλαιόν σοι*. Correxit, ut metrum indicabat, accentum Porsonus.

705. *γηραιὰ* Ven. A. Ox. Ald. Rob. *πάλαι* teste Blomfieldio Cantabr. 1. *ξύνοιμ'* G. Cantabr. 1. Ald. *ξύννομε* Vit. Lips. *εὐγενὴς* G.

706. *κλαυσμάτων* Vit. Colb. 1. *ἀφές* a pr. manu M. quod sec. manus in *σαφὲς* mutavit. In Par. C. hic versus post sequentem positus est.

707. *ἀνεῖσα* pro *ἀνθρώπεια* G. *δ' ἄν τι* Ask. A. *γάρ δ'* Par. L. *ἂν τύχοι* Ven. A. Mosc. Ox. Colb. 1. et a pr. manu M. a sec. accentus particulae deletus est. *ἀντύχοι* Ald. *ἂν τύχη* Vit. *ἐντύχοι* Rob. Turn. *ἐντύχη* Ask. A.

709. *γίνεται* libri. *γίγνεται* Porsonus. *γνητοῖς* Ald. *βίοτος ἦν ταθῇ* (vel *ταθῇ*) M. Vit. Lips. Par. A. K. L. aliique. *βίοτος* (non *βίοτον*) *ἐνταθῇ* G. *βίοτα ἦν ταθῇ* Colb. 1. *βίος ἦν παθῇ* Ald. *βίος ἦν ταθῇ* Par. B. C. Rob. ex quo Turnebus *ἦν βίος ταθῇ* fecit. *πρώσω* Vit. *πρόσοθεν* Colb. 1.

710. *εὐτυχῆ πότμον* M. Vit. Ven. A. Mosc. Ox. Ald. sed in M. *ῆ* in litura. *εὐτυχῆ πότμω* Lips.

711. *ὡσεῖωστ'* M. *ὡς ἕως* Ven. A. Par. K. Colb. 1. Turn. idemque supra scriptum in Par. B. *ὃς ἕως* G. Vit. Lips. Par. B. Ald. *ὃ ἕως* Rob. Recte Brunckius ex Par. A. recepit *ὅς θ' ἕως*. Idem in Cantabr. 2. inveniri Blomfieldius ait. *ἐλευσσεζ*, quod Stanleius Scaligero debebat, praebent M. G. (sic G.) Lips. Ven. B. *ἔλευσις* Par. C. K. et *ε* ad *ι* supra scripto Colb. 1. *ἔλευσες* Vit. Cantabr. 1. 2. *ἔλευσας* Ald. Rob. Turn.

713. *βάρος* G. sed addita glossa, *βάθος, ἀντὶ τοῦ πέλαγος*.

714. *ἀκούσῃ* libri. *λόγῳ* Ven. A. Ox. Par. C. Ald. Turn. et adscriptum in Par. B. *χρόνῳ* M. G. Vit. Lips. Par. B. Rob. V. ad Prom. v. 878.

715. *τὰ τῶν περσῶν* Ven. A. Ald. Rob. *ὡς ἔπος εἰπεῖν* M. Vit. Lips. Ven. A. Par. C. Ald. Rob. Verum ordinem habent G. aliique et Turn.

716. *πόλεως* Mosc. et *ει* supra adscripto Lips.

717. *οὐκ* pro *οὐδαμῶς* Rob. *ἀθήνας* M. G. Vit. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. Par. A. B. K. Ask. A. Turn. *ἀθήναις* Ald. Rob. *κατέφθαρται* M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Mosc. aliique et Rob. *κατέφθαρτο* Cantabr. 1. *κατέφθιτο* Par. K. et, ut videtur, Colb. 1. *διέφθαρται* Ald. Rob. *στρατός* omittunt Lips. Mosc.

719. *πᾶσαν γῆς ἠπείρου*, prioribus quidem verbis supra versum scriptis, Vit.

720. *ἢ ναύτης γε* G. *δ' ἢ ναύτης* Cantabr. 2. Veram lectionem *ἢ ναύτης δὲ* etiam Vit. habet. *ἐμώρανεν* M. Vict. Omittunt *ν* finale G. Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. *τήν δ' ἐμώρανεν πεῖραν* Cantabr. 1.

721. *πρόσωπον* Ven. B. Par. K. et supra adscripto *μέτωπον* G. *μέτωπον*, cum adnotatione *γρ. πρόσωπον*, Lips. *δυοῖν στρατευμάτοιν* G. Par. A. B. *δοιοῖν στρατευμάτοιν* Cantabr. 2. Par. H. L. *δυοῖν στρατευμάτων* Rob. *δυοῖν στρατημάτων* Par. K. *δοιοῖν στρατηλάτοιν* M. *δυοῖν στρατηλάτοιν* Vit. (sed Vit. *δυοῖν* supra adscripto) Ven. B. Cantabr. 1. Colb. 1. Ox. *δυοῖν στρατηλάταιν* Ven. A. *στρατηλάτοιν δυοῖν* Mosc. et supra adscripto *γρ. στρατευμάτοιν* Lips. *δυοῖν στρατηλάτων* Ald. Turn.

722. *τόσσος δε*, eraso accentu quem *δε* habebat, M. *τόσόσδε* Lips. *τέσος δε* Rob. *ἤνυσεν* M. Ven. B. *ἤνυσε* G. Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. Turn. *πέρᾶν* sic M.

723. *ἔζευξαν* Lips.

724. *κλῆισαι*, a sec. manu *ει* supra adscripto, M. *κλεῖσαι* ceteri.

725. *ὡδ'*, addita supra inter utramque litteram *σ* et deleto circumflexo, ut nunc *ὥσδ'* sit, M. *εὐδέχει* Par. K. *γρ. καὶ γνώμη* ex Par. B. Faehsius affert. *ξυνήψατο* M. G. Vit. Lips. Par. A. *συνήψατο* edd. ante Brunckium.

727. *ἤνυσεν* M. Ven. B. *ἤνυσε* G. Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. Turn.

728. *ἐπιστενάζετο* Ox. Ald. Rob.

729. *στρατόν* omittunt Lips. Mosc. Simillimis verbis utitur Herodotus VIII. 68, 3. ubi Artemisia haec dicit, *ἢν δὲ αὐτίκα ἐπειχθῇς ναυμαχῆσαι, δειμαίνω μὴ ὁ ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς τὸν πεζὸν προςδηλήσηται.*

730. *δὲ* omittit G. *τε* pro eo habent Ven. B. Par. K. Ask. A. *λαὸς πᾶς* G. Vit. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. Par. A. B. K. L. *πᾶς λαὸς* Rob. *λαὸς*, omisso *πᾶς* et supra scripto *γρ. στρατὸς*, Lips. *πᾶς στρατὸς* Ald. Turn. Pro *δορί* Lips. *δωρίων*.

731. *προσταδ ὡσουσων* sic a pr. manu M. sec. *ὡσσουσων* fecit. *κἀνανδρία* Lips. Ven. B. Ald. Rob. Sic etiam M. sed ut post hanc

vocem litura appareat. *Πρὸς τάδ' ὡς* si verum est, significat *ita ut propterea.* Dubitari tamen potest an Aeschylus non sic scripserit, sed potius

ὥςτε Σουσίδων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει.

Ita *Σουσίδαις* dixit v. 552.

732. *ὦ πόποι* G. Vit. Lips. *κεδνῆς* M. G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. 2. Mosc. Par. H. Ceteri *κενῆς.* Serio dici *κεδνῆς*, nisi res ipsa monstraret, evinceret versus qui sequitur.

733. *βακτηρίων* Colb. 1. In Lips. vero vocabulo *Βακτρίων* supra adscriptum *γρ. βακτηρίων.* *δῆμον.* Lips. Non intellexerunt interpretes verba *οὐδέ τις γέρων.* Hoc dicit, *Bactriorum quoque universus periit exercitus, neque ille imbellis.* Apertum est firmari his verbis *κεδνῆς* in praecedente versu. Nam ut Darius amissas dolet praeclaras Susiorum copias, sic Atossa de bellicoso queritur exercitu Bactriorum.

734. *ὦ* libri. *ἄρ'* M. G. Vit. Lips. *ἆρ* edd. ante Brunckium. *ξυμμάχων* M. Vit. Lips. edd. vett. *συμμάχων* G. Cantabr. 2. *ἀπώλεσεν* M. *ἀπώλεσε* ceteri.

735. Recte *ἔρημον φασὶν* M. Vit. Lips. Ald. Rob. Pravum accentum *ἐρημόν φασιν* intulit Turnebus. *ἔρημον φησὶν* G.

736. *πῶς τε δὴ καὶ ποῖ* (*ποῖ* omittit Lips.) *τελευτᾶν· ἔστι τίς* (sic in M. prima manus, *ἐστί τις* secunda. *ἔστι τὶς* Lips.) *σωτηρίᾳ;* M. Vit. Lips. In M. *ἐν ἐρωτήσει* et *διαπράττεσθαι* adscripta. *πῶς — τελευτᾷν ἐστι; τίς σωτηρία;* Vict. Cant. Stanl. *πῶς — τελευτᾶν; ἔστι τις σωτηρία;* recte Schützius. *πῶς — τελευτᾷ; ἔστι τις σωτηρία* Par. A. B. Turn. addita in B. hac interpretatione *πῶς τε δὴ ἔρχεται, καὶ ποῖ κατήντησε τὸ πρᾶγμα;* in A. glossa *καταντᾷ.* *ποῖ τελευτᾷ ἐστὶ δὲ* Colb. 1. Cantabr. 1. *ποῖ τελευτᾷ· ἐστὶ*, adscripto *πῆ καταντᾷ*, quod in textu habet Cantabr. 2. *πῆ τελεύτᾳ* Par. C. *ποῖ τελευτῶ* G. Mosc.

737. *ἄσμεναν* Ald. *ἄσμιον*, supra scripto *γρ. ἄσμενον*, Lips. Ad *μολεῖν* in M. *γρ. φυγεῖν* adscriptum. Omnes *γέφυραν ἐν δυοῖν ζευκτηρίαν*, nisi quod *δοίοιν* habet M. *δυοῖν* Ven. B. *ζευκτηρίην* Mosc. et ante pr. manus emendationem Vit. Sed illud *ἐν δυοῖν* sic nude dictum non potest cuiquam probari. Itaque leni mutatione reposui *γαῖν δυοῖν ζευκτηρίαν.* Idem ex margine Askewiana protulit Butlerus.

V. 738. 739. omittit Mosc. *σέσωσθαι τοῦτ' ἐπιτήτυμον* Lips. Suspiceris haec esse vestigia huius lectionis, *καὶ πρὸς ἤπειρον σεσῶσθαι, τοῦτό γ' ἔστ' ἐτήτυμον;* Sed ceteri omnes in vulgata consentiunt.

739. *καὶ* Lips. et *ναὶ* supra adscripto Colb. 1. *σαφηνὸς* Cantabr. 1. *τοῦτόγ' οὐχ* M. (sic M.) Lips. Par. A. Colb. 1. *τοῦτ' ὄγ' οὐχ* Vit. *τούτω γ' οὐχ* Ven. A. *τούτῳ γ' οὐχ* Ox. et adscripto *τούτου γ'* Par. B. *τοῦτό τ' οὐχ* Cantabr. 1. 2. *τούτω τ' οὐκ* G. *τούτῳ δ' οὐχ* Ald. Rob. *τοῦτο δ' οὐχ* Turn. Male Blomfieldius *σαφηνής· τῷ δέ γ' οὐχ.* Recte vero G. Dindorfius *τοῦτο κοὐχ.*

740. *χρησμῶν* etiam M. non, ut Butlerus ait, *χρησμὸν*, quod habet

Mosc. ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν M. (sic M.) G. Vit. (sic Vit.) Cantabr. 1. Colb. 1. 2. Mosc. Par. K. L. Ask. A. Rob. et ad alteram ἐμόν vocabuli syllabam supra adscripto ην Lips. δὲ παῖδ' ἐμὸν, omisso ἐς, Par. C. ἐς παῖδ' ἐμὸν Ven. A. Ox. Ald. ἐς τὸν παῖδ' ἐμὸν Turnebus.

Oracula ista non Darii dictio, ut scholiastes putat, sed a Phineo nuntiata fuerunt.

741. ἐπέσκηψε G. (sic G.) Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. Turn. ἐπέσκηψεν Victorius. ἀπέσκηψεν M. ἐγὼ δ' ἥπιας Colb. 1. Rob. In Vit. ante correctionem, qua ἐγὼ δέ που factum est, fuisse videtur ἐγὼ δ' εἴπους.

742. διὰ μικροῦ χρόνου G. διὰ μακροὺς χρόνους Colb. 1. et utroque ς expuncto Vit. διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Ven. A. Ald. ἐκτελευτήσειν M. et Victorius. ἐκτελευτῆσαι G. Vit. Lips. Par. A. B. Ald. Rob. Turn. ἐκτετήσας Par. C. ἐκτελέσαι Ask. A. Potest aoristus in futurum mutatus esse propter Atticistarum praeceptum de quo dixi Opusc. I. p. 281. seq.

743. ὅτ' ἄν M. Vit. σπεύσῃ G. Post αὐτός interpunctum in G. Par. A. Nulla interpunctio in M. Vit. Lips. Ald. Rob. Post τις interpunxerunt Turn. et reliqui ante Brunckium. τις, αὐτῷ Par. L. Ask. A. quod etiam nonnulli scholiastarum legisse videntur. χὡς θεὸς Lips. χὴ θεὸς, ἤγουν ἡ Ἐριννύς adnotatum in Par. B.

744. κακὸν Lips. πηγὴν Colb. 1.

745. ἤνυσεν Victorius, et sic vel ἤνυσεν M. ἤνυσε G. Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. Turn.

746. ἱερὸν G. Vit. Lips. Ven. A. Cantabr. 2. Colb. 1. Ald. Rob. Turn. et ut videtur M. ἱρὸν Victorius. Ad δεσμώμασιν supra adscriptum ἐν in Vit.

747. ἤλπισεν M. ἤλπιζε Ven. A. Ald. ἠλπιζεσχρήσειν typographi errore Rob. Iungebantur haec, ῥέοντα Βόσπορον ῥόον θεοῦ. Interpungendum erat ἤλπισε σχήσειν ῥέοντα, Βόσπορον, ῥόον θεοῦ, *Hellespontum speraverat se cohibiturum ne flueret Bosporum, fluentem dei.* Vidit hoc etiam Wellauerus. Ceterum operae pretium est audire sagaciter admonentem de his versibus Valckenarium ad Herod. VII. 35.

748. μετερρύθμιζε Vit. Lips. καὶ παῖδες Lips.

749. ἤνυσεν Victorius, et sic vel ἤνυσεν M. ἤνυσε G. Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. Turn.

750. ἐὼν Vit. Mosc. θεῶν τε Par. A. Recte se habet δέ, sed aut commate post ἐὼν interpungendum est, ut factum est in Rob. et Vict., aut colo, ut Blomfieldius fecit.

751. Pro νόσος M. ante recentioris manus correctionem νόος. Duae locutiones in unum confusae sunt, πῶς τάδ' οὐκ ἦν νόσος φρενῶν; et πῶς οὐκ εἶχε νόσος φρενῶν παῖδ' ἐμόν; Itaque non erat cur Abreschii coniectura, πρὸς τάδ', probaretur.

752. πόνος M. G. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Par. C. F. K. Rob.

πόρος Ald. Turn. In Vit. *ν* in *ρ* aut contra mutatum. *ὃν πολλὰ πονή-σας πλοῦτον συνέλεξα* similesque aliae scholiastarum sunt explicationes.

753. *ἀνθρώποισι* Lips. *γρ. τοῖς φθάσασιν* Cantabr. 1. *ἁρπαγῇ* Vit.

754. *ἀνδράσιν* Vict. ex M. *ἀνδράσι* G. Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. Turn. Ante *ὁμιλῶν* collocatum *ἀνδράσιν* in Cantabr. 1. Mardonium intelligit, Aleuadas, Pisistratidas, Onomacritum. V. Herod. VII. 5. 6.

755. *μὲν* omittit Lips. *μέγα* pro *μέγαν* M.

756. *ξὺν* M. *σὺν* ceteri. *ἀνανδρία* Lips. Ald.

757. Proverbii originem aperiunt haec Pindari Ol. XII. 19.

υἱὲ Φιλάνορος, ἤτοι καὶ τεά κεν,
ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ,
συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ
ἀκλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν.

Eodem alludit Aeschylus Agam. v. 1642. Eum. v. 848. 853.

Pro *δ' ὄλβον* Lips. *δμιῶν.*

758. *κλύων πολλάκις κακῶν* G.

759. *ἐβούλευσεν* M. Rob. *ἐβούλευσε* G. Vit. Lips. aliique et Ald. Turn. *ἐφ' ἑλλάδος* Lips.

760. *τοὶ γάρ* M. *τὴν γάρ* Par. C. *σφιν* singulari, ut videtur, numero dictum est. V. ad Soph. Oed. Col. v. 1490.

761. *ἀείμνηστον* M. G. Vit. Lips. Colb. 1. Rob. *ἀεὶ, μνηστὸν* Ald. *αἰείμνηστον* Ven. B. Turn.

762. Iosephus Scaliger in libro de emend. temp. p. 590. ante versum 760. nonnulla excidisse putavit, hunc autem v. 762. post v. 766. collocandum existimavit, quo diceretur Medus rex Susa expugnasse. Repugnaverunt merito Stanleius, Abreschius, Vitringa et Walcherus, qui prolixe de his versibus disseruit in Animadversionibus historicis et criticis p. 10—65.

ἐξεκείνωσεν M. Par. A. B. *ἐξεκείνωσε* Lips. Cantabr. 1. 2. Turn. *ἐξεκένωσε* G. Vit. Mosc. Ald. Rob. *ἐξεκείνωσ'* Ven. B. Tum *πεσόν* M. G. Par. B. Rob. Turn. *πεσσὸν* Vit. Mosc. et altero *σ* alteri supra imposito, Lips. *γρ. καὶ κατὰ πεσσὸν ἤγουν δίκην ταυλίου πέσσῃ* ex Par. B. Faehsius affert. *πεσῶν* Par. C. *πεσὼν* Ald. *εἰσπεσὸν* Ven. B. Falluntur qui *πεσὸν* ad *ἔργον* referri posse putant, quae et constructio obscura et insolens locutio foret. Praeterea *ἐκκεινόω* non videtur ferri posse in tragoedia. Itaque *ἐξεκένωσεν* metri caussa in *ἐξεκείνωσεν* mutatum, illud autem interpretationem alius esse verbi, Aeschylumque scripsisse existimavi

οἷον οὐδέπω
τόδ' ἄστυ Σούσων ἐξερήμωσεν πέσος,

quanta nunquam hanc Susorum civitatem vacuefecit calamitas. Et *πέσος* quidem ab Aeschylo positum esse illud ipsum vitiosum *πεσόν* veri

simile facit. Videtur enim ad πεσόν σ adscriptum supra fuisse ut indicaretur scribendum esse πέσος.

763. ἐξ οὗ γε τιμὴν Ζεὺς Porsonus, et sic Ven. B. ἐξ οὔτε τιμὴν ζεὺς M. G. Ald. Rob. Turn. ἐξ οὗ τιμήν τε ζεὺς Vit. Lips. Ven. A. Mosc. ἐξ οὗ τιμὴν ζεὺς Colb. 1.

764. ἕν' ἄνδρ' ἁπάσης M. G. Par. A. et ut videtur Ven. A. ἕν' ἄνδρα πάσης Vit. Lips. Ven. B. Mosc. edd. ante Brunckium. ἀσίδος M. Ven. A. Ox. Par. C. Ald. Turn. ἀσίας Vit. ἀσιάδος ceteri. γρ. μητρολόφου adscriptum in Lips.

765. παγεῖν Lips. Mosc. ἰθυντήριον Lips. Mosc. Rob. et e correctione Vit. quum antea fuisset εὐθυντήριον, ut in reliquis libris.

766. Darium Medum si dicit Astyagen, quem sic vocatum esse ex Cedreno Stanleius, ex Theodoreto Havercampus ad Iosephi Ant. Iud. X. 11, 4. ostenderunt, cum Xenophonte consentiat necesse est, cuius fidem labefactavit Zeibichius in Misc. Lips. novis vol. VIII. p. 58. seqq. et vol. IX. p. 269. seqq. Nisi forte, quum Cyaxarem, Astyagis filium, Darium Medum Iosephus dicat, ille potius Cyaxares, qui pater fuit Astyagis, hoc nomen habuit. Ita Aeschylus cum Herodoto conspirabit.

767. ἔργον ἤνυσεν, sic sine spiritu M. ἔργον ἤνυσε G. Vit. Lips. et inde a Turnebo edd. ἤνυσεν ἔργον Ven. A. Ox. Par. C. Colb. 1. Ald. Rob.

Post hunc versum in libris subiicitur hic,

φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακοστρόφουν.

Quem cur post v. 776. collocaverim, ibi dicetur.

769. πᾶσαν Ven. A. Par. B. πάσην Par. H. Ceteri πᾶσιν, idemque adscriptum in Par. B.

770. ἤλασε pro ἐκτήσατο, sed hoc supra scripto, Lips.

771. ἤλασεν Victorius. ἤλασε M. et ceteri.

772. Si explicatius sensum declarare velis, ita haec explicanda sunt, *non enim oderat deus, quemadmodum non odisse prudentes par est.* Germanice similiter *wie denn* dicitur: *gott hasste ihn nicht, wie er denn verständig war.* Xenophon Cyrop. IV. 2, 29. *Κροῖσος δὲ ὁ Λυδῶν βασιλεύς, ὡς θέρος ἦν, τάς τε γυναῖκας ἐν ταῖς ἁρμαμάξαις προαπεπέμψατο τῆς νυκτός, ὡς ἂν ῥᾷον πορεύοιντο κατὰ τὸ ψῦχος, καὶ αὐτὸς ἔχων τοὺς ἱππέας ἐπηκολούθει· Croesus hatte, wie es denn sommer war, die frauen bei nacht vorausgeschickt.*

ἔμφρων Cantabr. 1. Colb. 1.

773. κύρω G. ἴθυνεν M. ex correctione et cum litura post ἴ litteram. ἴθυνε Mosc. ἤθυνε Par. A. unde Brunckius ηὔθυνε fecit. Et videtur ηὔθυνεν a pr. manu in M. scriptum fuisse.

774. Libri omnes πέμπτος δὲ μάρδος ἦρξεν, nisi quod M. δ' ἐμάρδος habet, ις ad ultimas duas litteras supra adscripto. Scholiastes ἡ γραφὴ ἡμάρτηται. τὸν γὰρ ἐπιθέμενον τῇ Καμβύσου ἀρχῇ μάγον ὄντα οὐδεὶς Μάρδον εἶπεν, οὔτε γένος, οὔτε ὄνομα. μήποτε οὖν γραπτέον, Μάρδις αἰσχύνη πάτρᾳ. Brunckius, Schütziu s, Porsonus

aliique scripserunt πεμπτὸς δὲ Μέρδις ἦρξεν, ut I. Rutgersius Var. lect. III. 10. p. 231. voluerat. Blomfieldius Σμέρδις δὲ πέμπτος ἦρξεν. Nulla videtur esse caussa, quin quem alii Smerdin vel Merdin vocarunt, Mardus ab Aeschylo dici potuerit.

πάτρῃ, ad ῃ supra adscripto .α. sic M. Adscriptum πάτρῃ in Par. B. πάτρας Vit. Lips. Mosc. Ald. Rob. Turn. πατρᾶς G. πάτρης Ven. A. Par. B. πάτρα edd. inde a Victorio.

776. ἀρταφέρνης G. ἀρταφέρης Cantabr. 2. γρ. ἀρταξέρξης Colb. 2. ἔκτανεν G.

Post hunc versum Siebelis p. 131. seqq. collocandum censuit versum qui in libris post v. 767. legitur,

φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακοστρόφουν,

non modo quod hic versus originem nominis Artaphernis explicare videretur, sed etiam quod scholiastes eum ad illud nomen rettulit. Scilicet ad verba ἄλλος δ' ἐκείνου παῖς v. 767. haec in M. adscripta sunt scholia ὁ Ἀρταφέρνης, ἐξ ἐτυμολογίας et ὁ Ἀραφέρνης, ὃν ἐτυμολογεῖ ὁ ἀρτίας ἔχων φρένας, similiaque alii codices praebent. Persuasit ille Iacobsio, quamquam ipse Siebelis paene, reiecta sua sententia, Beckio accedebat, ante hunc versum, i. e. post v. 767. nonnulla excidisse suspicanti. Equidem non putavi committendum esse ut hic versus alienum locum obtineret. Nam si Cyaxaris prudentiam laudare poeta voluisset, explicatius, opinor, de eius rebus gestis disseruisset, quam his verbis fecit, τόδ' ἔργον ἤνυσεν. Videtur autem Aeschylus omnino, quo splendidior fieret illa narratio, ab antiquissima memoria repetiisse. Itaque quum primum commemorasset Medum, quem veri simillimum est Astyagen esse, Cyaxarem, cuius obscurior fama est, ne prorsus praeteriret, perfecisse rem ab illo inchoatam dixit, statim accessurus ad successorem eius Cyrum, longe omnium clarissimum regem. Praeterea, ut recte vidit Siebelis, tam apertum est in illo versu etymologicum acumen, ut, nisi quis pro Cyaxare Artaphernem quendam Medorum regem significari velit, fatendum sit de illo, qui in magi occisoribus fuit, Artapherne sermonem esse. Sed de rege quodam Artapherne cogitari non posse non modo historicorum silentium, sed illud quoque arguit, quod Aeschylus, ut Schützii monitu Siebelis animadvertit, non solet origines nominum non additis ipsis nominibus afferre: quod equidem non Aeschyli proprium, sed naturae consentaneum dixerim. Ceterum ex eo quod Artaphernes prae reliquis coniuratis hic laudatur (est autem hoc nomen in septem illis apud Ctesiam p. 815. non etiam apud Herodotum III. 70.), colligi posse puto, similia, ut ab Herodoto de Otane, ab aliis de Artapherne tradita fuisse, isque est ille dolus, qui hanc prudentiae et calliditatis laudem Artapherni conciliavit.

αὐτῷ Colb. 1. Porsonus ᾠακοστρόφουν, mala sedulitate. Libri omnes οἰακοστρόφουν, ex regula, de qua, ut alios grammaticos taceam, agitur in Etym. M. p. 617. 42.

778. *ξὺν ἀνδράσιν* M. *ξὺν ἀνδράσι* G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. edd. ante Vict.

779. *μάραφις* M. Vit. Ven. B. Turn. et adscriptum in Par. B. *μάραφνις* G. Lips. Cantabr. 1. Colb. 2. Par. B. F. H. *μάρφις* Ven. A. Ald. Rob. *ἕβδομος δ'* G. Ven. B. Par. C. F. I. L. quod recipiendum erat. *ἑβδομός τ'* Lips. Ald. Rob. Turn. *ἕβδομος* omissa particula M. Vit. Ven. A. Colb. 1. Par. B. Inter *μάραφις* et *ἕβδομος* in M. supra versum *ΙΒ* scriptum est. *ἀρταφέρνης* G. Lips. Cantabr. 2. Par. F. H.

Vncis inclusit hunc versum Porsonus, ex Schützii sententia, qui putavit, quum septem principes Persarum ad Smerdin tollendum coniurasse notum esset, scholiastam quendam ad explicanda Aeschyli verba, *οἷς τόδ' ἦν χρέος*, adiecisse septem coniuratorum nomina, tribus senariis inclusa, e quibus tertius eo facilius in textum irrepere potuerit, quod numerus *ἕκτος* ordini regum ab Aeschylo enumeratorum responderet. Aut hoc statuendum est, aut excidisse post v. 778. aliquot versus, quibus quinque reliquorum coniuratorum nomina continebantur. Atque hoc quidem Bentleium suspicatum esse Butlerus refert, eandemque sententiam Siebelis p. 131. seq. protulit, in eo tantum falsus, quod singulos coniuratorum per aliquod temporis spatium deinceps regnum tenuisse opinatus est, qua re splendidiorem fieri regum Persicorum seriem. Ut quinque coniuratorum nomina excidisse putarem et proinde ante v. 779. lacunae signa ponerem, maxime ea me moverunt quae sequuntur. Nam si deleto hoc versu, *ἕκτος δὲ Μάραφις, ἕβδομος δ' Ἀρταφρένης*, proximos versus cum commemoratione quinti regis coniungi volumus, non modo per aliam particulam quam per *καί* adnecti debebant, sed etiam illa, *πάλου τ' ἔκυρσα τοῦπερ ἤθελον κἀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ*, aliter dicenda erant. Nam quis ex eo, quod Darius, quinto rege commemorato, ea se quam volebat sorte potitum dicit, intelligat eam sortem in regia dignitate potius quam in alia re positam fuisse? Itaque si apte et perspicue loqui vellet, certe eam se sortem, quam nunc teneret, se obtinuisse diceret. Quod si cum Artaphernis eiusque sociorum mentione haec coniungamus, non minus laborabit orationis concinnitas. Nam ne sic quidem intelligi potest sortem illam, qua se ex voto potitum dicit, occiso a coniuratis rege, imperium esse. Quae quum ita sint, non videtur dubitandum esse, quin pluribus de ista coniuratione exposuerit, ita ut indicaret uni ex coniuratis regnum obtingere debuisse. Ex iis quae interciderunt unum fortasse vocabulum superest, servatum a scholiasta Hermogenis apud Bastium ad Gregorium Cor. p. 241. et in Walzii Rhet. Graecis vol. V. p. 486. Verba, quibus explicatur quid sit *ὑπόξυλον*, haec sunt, *κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις· μέμνηται καὶ Διογενιανὸς ἐν τῇ λέξει τούτου καὶ Διονύσιος ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων, ὅτι Μένανδρος ἐν τῇ Περινθίᾳ φησί*

οὐδ' αὐτός εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος,

οἷον κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος, οὐδὲ ἀληθής. ἀπὸ τῶν ξυλίνων καὶ περιηργυρωμένων σκευῶν. Nam Smerdin, quem coniurati illi obtruncarunt, *ὑπόξυλον* dici potuisse significavi in dissertatione, qua ostendi non videri Aeschylum *Ἰλίου πέρσιν* scripsisse, p. 17.

780. *κἀγὼ πάλου τ' ἔκυρσα τοῦπερ ἤθελον* G. Par. A. B. Colb. 1. et Lips. nisi quod *πώλου τ'* habet. *δ'* pro *τ'* M. Vit. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Ask. A. Par. H. *ὁ δέ ἀντὶ τοῦ δὴ νῦν* margo M. *κἀγὼ δ' ἔκυρσα πάλου* (*πάλλου* Ald.) *τοῦπερ ἤθελον* Ven. A. Ald. *κἀγὼ ἔκυρσα πάλους τοῦπερ ἤθελον* Rob. *κἀγὼ δ' ἔκυρσα τοῦπερ ἤθελον πάλου* margo Par. B. et sic Turn.

781. *πολλὰς συνπολῷ στρατῷ*, addito a sec. manu accentu in *συν* et altero *λ* in *πολῷ*, M. *πολλὰ σὺν* omittit Lips.

782. *προσέβαλλον* Lips. et supra addito altero *λ* M.

783. *νέος ἐὼν νέα φρονεῖ* sic M. *νέος ὢν νέα φρονεῖ* (*φρωνεῖ* Ald.) G. Vit. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. Mosc. Par. C. Colb. 1. Ald. Rob. *ὢν νέος νέα φρονεῖ* Turn. Recepi ingeniosam emendationem, quam Meinekius in hist. cr. com. Graec. p. 202. proposuit, *ἐνεὸς ὢν ἐνεὰ φρονεῖ.*

784. *τὰς ἐμὰς ἐπιτολὰς* Vit. *τᾶς ἐμᾶς ἐπιστολᾶς* G. *τὰς ἐμᾶς ἐπιστολὰς* Ald. *τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς*, ut reliqui, Lips. sed ad singula haec verba *ῃ* supra scripto.

785. *εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴσθ'* Ald. Rob. Turn. *εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἔστε* Lips. *εὖ γὰρ τόδ' ἴστε σαφῶς* G. Cantabr. 1. 2. Colb. 2.

787. *φανεῖμεν* perspicue M. Commendatum a Stephano receperunt editores inde a Cantero. *φάνημεν* G. Vit. Lips. Par. A. B. Ven. A. et ex corr. Cantabr. 2. et sic Ald. Rob. Turn. In Par. B. supra scriptum *ἐφάνημεν, ἰωνικῶς.* Hoc *ἰωνικῶς* adscriptum etiam in G. *φανῆμεν* Mosc. Par. C. *φθάνημεν* Cantabr. 1. et ante lituram Cantabr. 2. *φανῶμεν* Ven. B. *ἔρξαντε* Lips.

788. *τίουν* M. *ποῦ* G.

789. *λέγων* Ven. A. Ald.

790. *πράσοι ὡς* Mosc. *λαὸς* Ald.

791. *στρατεύησθ'* Cantabr. 2. *τόπον. γρ. στρατόν* Par. B.

792. *μηδ' ἦν* Brunckius, ne *εἰ* cum coniunctivo construeretur. V. ad Soph. Ant. 706. Oed. R. 198. *πλεῖστον* Cantabr. 1. *ἢ* pro *ᾖ* G. Vit. Lips. *τὸ μὴ διχόν* Vit.

793. *αὕτη* Vit. Mosc. Turn.

794. *ξυμμαχεῖ* male Ven. A. Par. B.

795. *λοιμῷ* Par. C. *ὑπερπόλλους* scribendum esse dixi Opusc. II. p. 232. *ὑπερπώλους* M. Ox. Par. B. C. H. quod unus scholiastarum *πολυίππους* interpretatur. *γρ. ὑπερκόμπους* adscriptum in Par. B. *ὑπερκόπους* Ven. A. Ceteri *ὑπερκόμπους.*

796. *ἀλλ' εὐσταλῆ τοι* Ven. B. Ox. Ask. A. Par. B. *ἀλλ' εὐστελῆ τοι* M. et ad *εὐστελῆ* supra scripto *α* Par. L. In M. *εὔμετρον* in margine adscriptum. *ἀλλ' εὐσταλῆ τε* G. Cantabr. 1. 2. Par. C. Colb. 1. 2. Ald.

Rob. ἀλλ' εὐστελῆ τε Ven. A. ἀλλ' εὐδαλῆ τε Lips. ἀλλ' εὐσταλῆ καὶ Mosc. Par. A. Turn. Deinde λεκτρὸν Par. C. Tum ἀροῦμεν M. G. Lips. Ven. A. B. Par. A. B. L. Ald. et ceteri, ut videtur, praeter Mosc. qui ἀροῖμεν habet, et Ven. B. Rob. qui habent ἄρωμεν. Brunckius, quum in Par. B. adscriptum videret γρ. εὖτε, dedit ἀλλ' εὖτε λεκτὸν κεὐσταλῆ 'ροῦμεν στόλον, quod non minus monstruosum est quam Dawesii inventum in Misc. crit. p. 327. (273.) ἀλλ' εὐσταλῆ καὶ λεκτὸν ἠροῦμεν στόλον, quod ex εἰ ἀροῦμεν contractum esse voluit. Illud εὖτε pertinet ad lectionem εὐτελῆ, quae est in Vit. qui habet a pr. manu ἀλλ' εὐτελῆ τοι λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον. Correctione εὐσταλῆ factum est, et supra scriptum γρ. εὐστελῆ. De futuro ἀρῶ egerunt Porsonus ad Med. 848. Elmsleius ad Heracl. 323.

797. νῦν ἐν ἑλλάδος τρόποις M. νῦν ἑλλάδος τόποις Lips. Par. C. νῦν τόποις τῆς ἑλλάδος Ven. B. ἐν τόποις τῆς ἑλλάδος Ask. A.

798. κηρύσσει Vit. et a pr. manu Cantabr. 2. κύρσει Rob.

803. βλέψοντα Vit. βλέποντας Rob.

804. ἔκκτριτον Lips.

806. ἐλπίσιν M. Rob. ἐλπίσι G. Vit. Lips. aliique et Ald. Turn. Ad hunc versum in M. Vit. adscripta est explicatio ὁ Ξέρξης. Deterior est explicatio alius scholiastae, qui λείπει neutraliter intelligit et πεπεισμένος ad στρατός refert, pro quo πλῆθος στρατοῦ poeta dixerit. Excidisse potius putandus est versus, in quo Xerxis nomen erat. *Si hoc ita est, ut oracula non ex parte, sed tota eveniant, relinquit Xerxes vana spe adductus delectum exercitum.*

808. φίλος M. Vit. et supra scripto φίλον, quod ceteri habent, Colb. 2. Comma ante φίλον inde a Turnebo obtinuit, quo posito πίασμα nominativus est. Sed expungendum duxi, ut accusativo casu hoc nomen acciperetur et ab ἄρδει penderet, usitatissima Graecis constructione, qua ἄρδει idem est atque ἄρδων παρασκευάζει. De re ipsa v. Herod. IX. 15.

809. In cod. Vit. folium interiit, quod continebat versus 809 — 871. ὑψιστεπαμμένει, post ὕψιστ supra scripto .α. M. ὑψίστπαμμένει Lips. πατεῖν Rob.

810. δωρημάτων G. Cantabr. 2. Par. K. et, ut Butlerus ait, Ven. B. γρ. καὶ δωρημάτων ἤγουν δεξιωμάτων Par. B. Quae lectio Wakefieldio in silv. crit. vol. I. p. 100. ansam dedit coniiciendi Aeschylum scripsisse ὁρμημάτων. Vnde δωρημάτων venerit haud satis scio: illud video, quum permutentur interdum ρ et β, δωρημάτων oriri ex λωβημάτων potuisse.

811. μολῶντες Lips.

812. ἠδοῦντο Lips. Ald. Rob. οὐδεπιπράναι, ad πι a sec. manu μι supra addito, M. οὐδ' ἐπιμπράναι Ald. οὐδ' ἐμπιμπράναι Colb. 1. Rob. οὐδὲ πιμπρᾶν G. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Par. L.

τοὺς νεὼς G. Lips. Cantabr. 2. τοὺς θεοὺς Cantabr. 1. νεὼς τινὰς Mosc.

813. *δαιμόνων θ' ἱδρύματα* G. *δαιμόνων ἱδρύματα* omissa copula M. Lips. Ven. A. Ox. Colb. 1. Ald. Simillimus est versus Agam. 505.

βωμοὶ δ' ἄϊστοι καὶ θεῶν ἱδρύματα.

815. *τοὶ γὰρ* M. *δράσοντες* Ven. A. *πράσσοντες* Ald.

816. *τὰ δ' ἄλλα μέλλουσι* Colb. 1. *κακῶν* omittit Mosc.

817. Libri *ἐκπαιδεύεται.* Scholion in M. *αὔξεται τὰ κακά*, in aliis codicibus *εἰς παιδείαν ἐκείνων αὐξάνεται* (*συναύξεται, αὐξάνουσι*) *τὰ κακά.* Schützii ingeniosam coniecturam, *ἐκπιδύεται*, Porsonus aliique receperunt. Imaginem Schützius petitam esse dicit ex natura fonticuli aut putei, qui non prius exhauriatur, quam ad fundum perveneris. Verum nec *fundus* est *κρηπίς*, neque congruit Schützii *ἐκπιδύεται* cum sententia loci, quia non scaturire fons malorum dicendus erat, sed aut adolescere aut generari malum. Miro commento Guil. Abekenius a. 1836. in Annalium Iahnii Suppl. IV. p. 476. seqq. *ἐκπαιδεύεται* comparato opere fictili explicare studuit, in quo Prometheus est, hominem quem elaboret manibus tenens, quum alius iam perfectus in crepidine statutus sit. *Κρηπίς initium* significat. Hesychius *κρηπίς — καὶ περὶ τὴν ἀρχιτεκτονίαν τῆς κτίσεως, ἐφ' οὗ οἱ στυλοβάται. ἀπὸ ταύτης οἱ ποιηταὶ τὰς καταρχὰς καὶ θεμελίους λέγουσιν.* A poetis hoc etiam prosae orationis scriptores acceperunt. Hinc effici putavi scribendum esse *ἀλλ' ἔτ' ἐκμαιεύεται.*

818. *ἔστι* Ven. B. *αἱματοσφαγὴς* M. G. (sic G.) Lips. Ven. A. B. et ceteri, ut videtur, libri. Quod in Par. B. Cantabr. 1. adscriptum est, *αἱματοσταγής*, Brunckius, Schützius, Porsonus receperunt. Recte *αἱματοσφαγὴς* servatum est a Wellauero. *Πέλανος αἱματοσφαγής* est *πέλανος σφακτοῦ αἵματος.* Multa sibi in hoc genere poetae permittunt, quae ad amussim exacta aliquid vitii habere videntur. Et satis, ut spero, praesidii accedit ex talibus quale hoc est Euripidis El. v. 92.

πυρᾷ τ' ἐπέσφαξ' αἷμα μηλείου φόνου.

819. *πρὸς γῇ* M. G. Lips. Ven. A. Turn. et, nisi fallor, omnino omnes praeter Ald. Rob. in quibus *πρὸς γᾷ* est. In Par. B. adscriptum *γρ. καὶ γῆν*, quod Brunckius male probavit. *πλατέων* M. Colb. 1. *δωρίδος* Lips. Ald. Rob. Turn. *δωριάδος* M. G. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. 2. Par. H. In Lips. supra adscriptum *γρ. δοριάδος.*

820. *θῖνες* (*θῆνες* Ald.) *νεκρῶν δὲ* M. G. Lips. Ven. B. Mosc. Par. C. Ald. Rob. Turn. In Lips. ad *δὲ* supra scriptum *τε.* Et habent *θῖνες νεκρῶν τε* Cantabr. 2. Par. B. L. *θῖνες νεκρῶν* Colb. 1. *θῖνες δὲ νεκρῶν* Victorius et sic vulgo. Probabile mihi visum est scripsisse Aeschylum *νεκρῶν δὲ θῖνες.* Ex Par. B. Faehsius adnotavit *τριτοσπόρῳ. γρ. τριοσπόρῳ* et *γονῇ. γρ. γένει.* Etiam Cantabr. 1. Colb. 2. *γένει* habent supra scripto *γονεῖ*, et in Lips. ad *γονῇ* adscriptum *γρ. γένει.* Rob. *τρισπόρω γένει.* Ald. *τριτοσπόρω γονῇ.*

821. *σημαινοῦσιν* sic M. *σημαίνουσιν* Mosc. *ὄμμασιν* Porsonus. Libri *ὄμμασι.* Vitiosum putavit hoc vocabulum Valckenarius in

Animadv. ad N. T. p. 328. Immo ὄμμασιν βροτῶν rei accuratius describendae caussa adiectum est. Sophocles Oed. Col. v. 1318. ὁ πέμπτος δ' εὔχεται κατασκαφῇ Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν πυρί.

822. Sola Aldina δεῖ pro χρή.

823. ἐκάρπωσεν M.

824. θέβος G.

825. τάδε pro τῶνδε Lips. τὰ ἐπιτίμια Ald.

826. μή δέ τις M. Ald. Rob.

827. ὑπερφρονήσας. γρ. περιφρονήσας Faehsius ex Par. B.

828. ἐκχέει Lips. Mosc.

829. Hunc versum omittunt Lips. Mosc.

830. Non debebat Valckenario ad Phoen. v. 192. ἔπεστιν, quod omnes libri habent, in ἔπεισι mutandum videri.

831. κεχρημένοι libri. In Par. B. supra adscriptum γρ. κεκτημένοι, quod ex Ask. A. affertur et receptum est a Brunckio. Schützius dedit κεχρημένον, quod in scholiis commemoratur. Probaverunt hoc Blomfieldius et Elmsleius ad Eur. Heracl. v. 801. Potest servari κεχρημένοι, i. e. χρῄζοντες, ut scholia explicant. *Vos, inquit, quorum interest illum sapere, monete eum.*

832. νουθετήμασιν M. νουθετήμασι ceteri.

834. σὺ δ' αὖ Ald. Turn. γηραιὰ Lips. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob.

836. πάντῃ Cantabr. 2. Turn. et supra scriptum in Cantabr. 1. γρ. παντᾷ ἤγουν πανταχοῦ ex Par. B. Faehsius affert. Non opus est ut scribatur παντὶ γάρ, quae Canteri et Schützii opinio fuit. πάντα ita intelligendum est, ac si dixisset poeta πάντα γὰρ λακίδες ὄντα στημορραγεῖ.

837. ῥώμασι Mosc.

838. στημορραγοῦσιν M.

839. εὐφρόνοις G. Lips. Cantabr. 2. Par. K. L.

840. μόνοις Ven. A. μόνοις γάρ, οἶδα. γρ. μόνης ex Par. B. Faehsius affert. σοῦ οἶδα Lips. οἶδα σου Ald. Rob. Turn.

841. ζόφον, ad ὁ supra scripto ῃ, sic Lips. ζόφου ex Ask. A. affertur.

842. πρέσβυς Cantabr. 1. Ald. Quum ex usu Graecorum ὅμως ad verbum pertineat, post χαίρετ' interpunctio cum veteribus libris omittenda est.

843. ψυχὴν διδόντες ἡδονὴν solae Ald. Rob. Quod Pauwius scribendum esse coniecit, ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ, probari posset, nisi etiam vulgata lectio bona esset. καθημέραν M. Non satis accurate καθ' ἡμέραν interpretantur *quotidie*. Rectius *dum licet*. Proprie καθ' ἡμέραν est *per diem*, i. e. *dum praesens dies durat*. Ita Sophocles Oed. Col. v. 1079. τελεῖ, τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἆμαρ, i. e. *hodie*. Inde καθ' ἡμέραν est *de die in diem*. Euripides Alc. v. 791. τὸν καθ' ἡμέραν βίον λογίζου σόν, *praesentem voluptatem tuam puta*. Hinc plerumque

ita usurpatur, ut sit quod nos dicimus *tag für tag*, idque sane saepissime dicere possumus *quotidie*. Ad sententiam comparari potest Soph. Trach. v. 943.

ὥςτ' εἴ τις δύο
ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται,
μάταιός ἐστιν. ϙὐ γὰρ ἔσθ' ἥ γ' αὔριον
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

844. πλοῦτος libri omnes praeter Cantabr. 1. in quo χρήματ' est. Idem χρήματ' extat apud schol. Euripidis ad Or. 679. (669. Matth.) Triclinium ad Soph. Ant. 560. Thomam M. p. 408, 12.

845. 846. Horum duorum versuum ordo inversus est in Lips. et chori nomen ad ἤλγησ' adscriptum.

847. πολλὰ εἰσέρχεται κακὰ M. Lips. Mosc. Colb. 1. Ald. Rob. πολλὰ κακ' εἰσέρχεται G. Cantabr. 1. πόλλ' εἰσέρχεται κακὰ Cantabr. 2. πόλλ' ἐσέρχεται κακὰ primus Turnebus dedit. κακῶν Bothius.

848. μάλιστά γ' G. Par. C. γρ. μάλιστά γ' Par. B.

849. Si recte habet ἀτιμίαν γε, particula *adeo* significat. Sed potest Aeschylus scripsisse videri ἀτιμίαν τὴν παιδός.

850. κλύουσα Ald. ἀμπέχει ante lituram circumflexum in ultima syllaba habuisse videtur in M. ἀπέχει Lips. ἀπεμπέχει Par. C.

852. ἐμῷ παιδὶ πειράσομαι (πειράσωμαι Ald.) M. Ven. A. Colb. 1. Ald. Rob. παιδὶ ἐμῷ πειράσομαι G. Lips. Mosc. Par. C. et γ' post παιδὶ a sec. manu inserto Cantabr. 2. Et sic παιδὶ γ' ἐμῷ Ven. B. παίδ' ἐμῷ Turn. et fortasse reliqui codices. Fluctuans verborum ordo credibile facit non elisisse Aeschylum iota dativi, sed aliter haec scripsisse. Non puto tamen veri simile esse παῖδ' ἐμόν, quod Lobeckius proposuit ad Soph. Ai. p. 350. seq. ed. alt. sed videtur mihi Aeschylus scripsisse

ὑπαντιάζειν παιδὶ πειρασώμεθα.

Hoc igitur posui. De numeris singulari et plurali coniunctis v. Lob. ad Ai. p. 152.

853. κακοῖσι Ven. A.

854. Xerxis nomen adscriptum in Lips. Ad μεγάλας vocabuli ultimam vocalem η supra scriptum in Lips. μεγάλης Ald. Rob. Turn. Ad ἀγαθᾶς et mox ad βιοτᾶς supra scriptum η in Lips. πολισσονόμου Ven. B. Cantabr. 2. Ald. Rob.

855. ἀπεκύρσαμεν G. Cantabr. 1. et ε supra adscripto Cantabr. 2. τὸ εὖτε εἰ μὲν ἄνω συνάψεις, ἐπεκύρσαμεν γράψεις, εἰ δὲ κάτω, ἀπεκύρσαμεν. οὐ δὲ στίξας, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ εὖτε, ὑποστίξεις εἰς τὸ χώρας schol. in G. atque ita interpunctum in codice. εὖτ' Ald. Rob. Turn. γηραιὸς Par. A. Ald. Rob. Turn. et ex pr. manus emendatione G. γεραιὸς M. Lips. (sed Lips. η supra adscripto) Ven. A. B. et ante emendationem. G.

856. πανταρκὴς M. Ald. παντάρκης Turn. παντάρκας G. et η supra scripto Lips. πανταρκὰς Cantabr. 1. πανταρχὴς Ask. A.

παντάρχας Par. F. *παντάχης* Rob. *ἀκάκας* G. Lips. (sed Lips. *η* supra scripto) Par. A. B. *ἀκάκης* M. et edd. ante Brunckium. *ἄκακος* Cantabr. 1. *ἰσόθεος βασιλεὺς*, omisso *ἄμαχος*, G.

857. *ἄρχε* M.

858. *πρῶτον μὲν* G. Tum *εὐδοκίμου στρατιᾶς* omnes. Deinde *ἀπεφαινόμεθ'* M. G. aliique et *σ* ad *θ* supra adscripto Par. C. *ἀπεφαινόμεσθ'* Lips. Cantabr. 2. *ἀποφαινόμεσθ'* Par. A. B. Ven. A. Ald. Rob. Turn. Ex scholiis colligi potest fuisse qui *ἄπο φαινόμεθ'* scriberent. Interpretum explicationes tam contortae sunt, ut refutare eas ne operae pretium quidem esse videatur. Eleganter Schütziús scribendum esse coniecit *πρῶτα μὲν εὐδόκιμοι στρατιᾶς ἀπεφαινόμεθ'*. Sed scribendum est mutatione paene leniore

πρῶτα μὲν εὐδοκίμους στρατιὰς ἀπεφαινόμεθ',

primum prospere rem gerentes exercitus ostendimus. Est autem *ἀποφαίνεσθαι* *spectandum exhibere aliquid quod nostrum est*, ut in Eum. v. 304.

ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἅψωμεν, ἐπεὶ
μοῦσαν στυγερὰν
ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν.

Incidit in eandem emendationem Wellauerus.

859. *ἡδὲ νόμιμα τὰ πύργινα πάντ' ἐπεύθυνον* vulgo. *ἦ δὲ* Ald. *νομίμα* M. *τὰ* omittit Colb. 2. *πάντ' ἐπὶ θυνον*, eraso *υ*, M. *πάντα εὔθυνον* Colb. 1. *νομίσματα πύργινα* scribendum esse olim dixi. Perfecisse mihi videor emendationem mutato *ἡδὲ* in *οἱ δέ*.

860. *νόστοι δὲ ἐκ* Lips. *εὖ πράσσοντα* Rob. Ante *εὖ πράσσοντας*, vel, ut scribit, *εὐπράσσοντας*, Brunckius *ἡμᾶς* inseruit, quod habet Par. B. Verum hoc manifestò nihil aliud est quam interpretatio. Dactylum qui excidit non male Schwenckius inserendo *εὔφρονας* restituendum esse coniecit.

861. *ἄγον οἴκους* Porsonus. Libri *ἄγον ἐς οἴκους*, nisi quod *ἄγον* habent M. Ald. Rob. *οἶκον* Ask. A.

862. 863. *ὅσσας* M. Ceteri *ὅσας*. Male interpretantur *quam multas*. Friget hoc, omninoque *ὅσος* aliquanto rarius, quam interpretibus visum est, exclamationibus inservit. Cohaerent haec ita, *ὅσσας δ' εἷλε πόλεις — τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον*, *quotquot expugnavit urbes, adiecit imperio.* *πόλεις* M. G. Lips. Par. A. B. C. Colb. 1. Ask. A. Ald. Rob. *πόλις* Turn. *ἄλυος* Lips. Ald. Rob. *αὔλος* Par. C. *ποταμοῦ οὐδ'* vulgo. *ποταμοῦ δ'*, ita ut post *ποταμοῦ* unius aut duarum litterarum litura appareat, M. *ποταμοῦ γ' οὐδ'* Cantabr. 1. *ποτάμουδ'* Par. K. Turn. *ποταμ' οὐδ'* Par. C. *σκληροτέρα ἡ συναλοιφὴ ποταμοῦδ' ἀφ' ἑστίας, οἷόν ἐστι τὸ τοῦ ἕνεκα, τοὔνεκα* scholiastes codicis M. Scribendum esse *ποταμοῖο, οὐδ'* olim dixi, et vidit etiam Burneius. *ἀφεστίας συθεὶς* Ald. *ἀφεστίας συνθεὶς* M. *ἀφ' ἑσυθεὶς* Lips.

864. *ἀχελωΐδος* Ald. et, si Faehsio fides, Par. L. *Ἀχελωΐδες πάροικοι* insulae sunt. *αἱ δίυγροι. Ἀχελῷον γὰρ πᾶν ὕδωρ λέγουσι* schol. M.

865. *Θρηκίων* Brunckius. *θρήκων* M. Ven. B. Colb. 1. *θρήκων* Ask. A. *θρηϊκίων* G. Lips. Cantabr. 1. edd. ante Brunckium. *ἐπαυλέων* Ven. A. B. Cantabr. 1. Colb. 1. Ask. A. Rob. *ἐπ' αὐλέων* Lips.

866. *λίμνας*, ad *α* supra scripto *η*, Lips. *ἔκτοσθεν* G. Cantabr. 2. Colb. 1. Ask. A. Ald. Rob. Turn. *αἳ* cum participio construendum est: *atque extra mare in terra continente quaecumque munitae turribus urbes sunt, huius paruerunt imperio.* *χέρσου* Ask. A. *ἐληλάμεναι* M. Ald. Rob. Turn. *περὶ πῦργον* Lips. Ald. Rob. *παραπύργον* Ask. A. *περὶ πύργον* ceteri. Recte *πέρι* Brunckius. *τοῖς τείχεσι κεκλυκωμέναι* schol. In Par. C. glossa est *ὑψίπυργοι*, tamquam si legeretur, quod Pauwio in mentem venit, *περίπυργοι*.

868. *ἕλλας τ'* G. Lips. Colb. 2. et fortasse Ven. A. Omittunt particulam M. Ven. B. et ceteri. *εὐχόμεναι* M. Par. A. Ven. B. Cantabr. 2. Colb. 2. *αὐχόμεναι* G. Lips. Par. B. C. F. H. K. Rob. *αὐχώμεναι* Ven. A. *ἐρχόμεναι* Cantabr. 1. et priori syllabae *αυ*, alteri *ω* supra adscripto Colb. 1. In M. hoc scholion adscriptum est, *ἀπὸ κοινοῦ τὸ οἷαι εἰσὶν αἱ παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον οἴκησιν αὐχοῦσαι·* sic scriptum, non *ἔχουσαι*. In Par. B. *ἐναβρυνόμεναι. γρ. ἐρχόμεναι, ἢ ἑλκόμεναι* adscriptum. *ἐχόμεναι* Ald. Turn. Probabiliter Blomfieldius *ἀρχόμεναι* scripsit. *μυχί τε* G.

869. *στόμωμα* M. Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Rob. *στόμμα* Lips. *στόμα* ceteri.

870. Brunckius *αἱ* sine accentu posuit, refragante dictione poetica. Pronomen relativum cum participio coniunctum est, ut paullo ante v. 866. Pro *θ' αἳ κατὰ* Cantabr. 1. *θ' αἳ μετὰ*, Colb. 1. *τὲ κατά*. *ἅλνον περίκλυστον* Colb. 1.

871. *τῇδε γᾷ*, ad *ᾳ* supra adscripto *η*, Lips.

872. Hic rursum incipit Vit. *οἵα*, ut Schützius scribendum vidit, Ven. B. *οἷα* ceteri. *χίος* M. Vit. Ven. B. Ald. Rob. *χῖος* G. Lips. Turn.

873. *νᾶξος* G. *μύκονος* M. *μύκονις* Ven. A. Ald. *μήκονος* Vit. Colb. 1. *μύκων* G. Ven. B. Par. K. L. Rob. et adscripto *γρ. μύκονος* Cantabr. 1. *ἠδὲ μήκων* Lips. *τήνεω δὲ* Vit.

874. *ἀνδρῶν*, ad ultimam syllabam *ὸς* a sec. manu supra adscripto, M. *ἄντρος* G. Vit. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. C. K. *ἄντρος τ'* Colb. 1. In *ἀγχιγείτων* in M. *γ* in litura. *ἀχιγείτων* Lips.

875. *ἐκράτηνε* Ald. Rob. *μεσάκτους* Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. Par. A. B. Rob. Turn. *τοὺς μεσάκτους* Par. C. *μεσάγκτους* M. G. Ald. *μεσάγκτους δέ, μεσακτίους, παραθαλασσίους* schol. M.

876. *ἰκάρου θ'* G. *ἴκαρονθ'* Lips. *ἕδος* codices, ut videtur, omnes et Ald. Rob. Turn. *ἕλος* Victorius. Id legisse videtur scholiastes, qui *Ἰκάρου τὸν κλύδωνα* adscripsit.

877. Libri *καὶ ῥόδον*, non ferendo in basi dactylo. Itaque *Ῥόδον*

τ' edidi. ἠδὲ G. Vit. Lips. Ven. A. B. aliique et ex correctione M. ἰδὲ Ald. Rob. Turn. et ante correctionem M. κνίδος Rob. In Lips. ad κνίδον supra adscriptum γρ. κίδνον.

878. ἢ δὲ Lips. τᾶς Cantabr. 1. 2. Par. A. B. C. et simul etiam cum gravi accentu Lips. τὰς M. (sic M.) G. Vit. Ask. A. τῆς Ald. Rob. Turn. ματροπόλεις M. Vit. Ask. A.

879. στεναγμάτων libri, nisi quod τεναγμάτων a pr. manu habuit M. Scripsi στεναγμῶν.

880. εὐκταιάνους M. In G. εὐκτεάνους ex εὐτέκνους factum. Libri ἰόνιον, nisi quod ἰώνιον habent Lips. Ask. A. Scribendum erat Ἰαόνιον. Post πολυάνδρους in Ask. A. ἰωνίδας πόλεις ex scholiis additum.

881. ἑλλάνων M. Vit. Lips. ἑλάνων Cantabr. 1. ἑλλήνων Ald. Turn. ἑλλάνων. γρ. καὶ ἐλάνων ἐλαύνων ἤγουν πορθῶν ex Par. B. Faehsius affert. ἐλαύνων G. Cantabr. 2. Par. F. K. Rob. διώκων glossa in G. Aperte verum est ἐλαύνων. Tum libri omnes ἐκράτυνε, nisi quod ἐκράτυνεν est in M. Sed hoc verbo et metrum perturbatur et displicet eiusdem verbi repetitio. Nam etsi nihil frequentius est in Graecorum tragoediis quam eorundem vocabulorum iteratio, tamen quis praeter omnem necessitatem in eiusdem rei continuata expositione idem verbum facile repetat? Quare olim ἐκράτυνε eiiciendum putavi: nunc rectius visum est scribere ἐκράτει. Pro φρεσὶν G. Cantabr. 2. Par. A. F. K. Rob. χερσίν, idemque adscriptum in Lips. Cantabr. 1. Par. B.

882. ἀκάμαντον Colb. 1. Par. H. Ex Par. B. ἀκάμαντον. γρ. ἀκάματον. ἄκαμπτον Faehsius affert. ἀκαίματον Ald. unde ἀναίματον Turn. dedit. πλῆθος pro σθένος Ask. A. τευχιστήρων Lips. τευχηστόρων Ald.

883. παμμίκτων τ' G. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. A. B. L. Ask. A. παμμίκτων δ' Ven. B. παμμίκτων Vit. παμμίκτων τῶν Colb. 1. παμμίκταν τ' Ald. Turn. παμμίκτατ' Rob.

884. ἀμφιλόγως M. G. Vit. Lips. Turn. ἀλόγως Cantabr. 1. sed γρ. ἀμφιλόγως adscriptum. ἀμφιβόλως Colb. 1. Ask. A. Ven. A. Ald. Rob. θεόπρεπτα M. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. Ald. θεότρεπτα G. Vit. Turn. In scholiis commemoratur etiam alia lectio, θεόθρεπτα. Quod Rob. habet θεόπεπτα, supra scriptum est in Lips. depravatum, ut videtur, ex θεόπεμπτα. Verum videtur θεότρεπτα. Pro eo quod vulgo sequitur τάδ' αὖ φέρομεν, Rob. habet τὰ δ' αὖ φέρομεν, et sic, ut videtur, ante correctionem M. τὰ δ' ἣν αὖ φέρομεν, ad αὖ supra adscripto ἃ, Ven. A. τὰ δ' ἣν ἂν (sic) φέρομεν Ald. τάδ' omittit Ask. A. Offendit αὖ. Scripsisse Aeschylum putavi τάδ' ἀμφέρομεν, i. e. τάδ' ἀναφέρομεν εἰς θεοὺς τρέψαντας.

885. δμαθέντες M. Vit. δμασθέντες Lips. δμηθέντες Par. C. δαμαθέντες Rob. δαμασθέντες G. Ven. B. Cantabr. 1. Par. F. Ald. Turn. In margine M. secunda manus adscripsit ΔΙ ἀμαθέντες, unde

apud Victorium *Δίων*, *ἅμαθεντες* factum est. *μεγάλαις* Lips. *πλαγαῖσι*, ad primam vocalem supra scripto *η*, Lips. *πληγαῖσι* Par. C. *πλαταῖσι* Par. K. *πλαγαῖσί τε* Cantabr. 1. Par. B. *ποντίαισι* Par. C. Ald. Rob. *ποντίαις* Cantabr. 1. Blomfieldio teste.

886. *ἰῶ* ante accentus emendationem M. Prodit Xerxes, regio ornatu, cum satellitibus, quorum unus vestem, quam in bello gestaverat, et arma tenet. Non enim squallidum et lacerum producere Aeschyleum est. Ideo monuerat Darius Atossam, ut filio dignum ornatum ferens obviam iret: quod factum esse extra scenam apparet. Aliter ista de veste Xerxis lacerata inepte dicta essent.

888. *τῆς δὲ* Ald. Rob. *τῆδε* Turn. *τῆς*, omisso *δε*, Lips. *ἀτεκμαρτωτάτης* Lips. *ἀτεκμαρτοτάτως* Vit.

889. *ὁμοφρόνως* Mosc. *ἀνέβη* Colb. 1. *ἐνέθη* Par. C. *ἐνέβαλε* Cantabr. 1.

890. *γεναᾶ* Lips.

891. *ἐμῶν*, quod in omnibus libris est, non debebat Schütztius in *ἐμοὶ* mutare, quod in G. Lips. interpretationis caussa supra scriptum est.

γύων Vit. Ald. Rob. *μελέων* Ven. B. Colb. 1. et supra scripto *γυίων* Par. C. *μελῶν* supra scriptum in Vit. Lips.

892. *τὴν δ'* a pr. manu M. *ἐσιδόντ'* M. Vit. et plerique, ut videtur, codices ac Turn. *εἰσιδόντ'* Par. L. Ald. Rob. *ἐσιδόντος* Colb. 1. *ἐσιδόντες* Ven. B. *εἰσιδοῦσ'* Ask. A. *εἰσιδόντι* ex correctione, quum antea fuisset *εἰσιδῶντι*, Lips. *ἐσιδῶν τ'* sic G. *ἐςιδόντ'* accusativus est: v. Elmsl. ad Eur. Heracl. v. 693.

Post hunc versum nonnulla excidisse non videtur dubitari posse, quum non solum ad sententiam aliquid desideretur, sed versus etiam paroemiacus exspectetur. Itaque *νηριτοτρόφους*, quod vocabulum Athenaeus III. p. 86. B. ex Aeschyli Persis affert, hic inserui, quod reliquum puto ex iis quae perierunt. Apud Athenaeum haec leguntur, *Αἰσχύλος δ' ἐν Πέρσαις τίς ἀνήρει τοὺς νήσους* (puto scripsisse Athenaeum *Αἰσχύλος δ' ἐν Πέρσαις τὰς νήσους*) *νηριτοτρόφους εἴρηκεν*. Aptissime omnia sic procederent,

λέλυται γὰρ ἐμῶν γυίων ῥώμη
τήνδ' ἡλικίαν ἐςιδόντ' ἀστῶν,
τὰς ἀμφιρύτους ἢ περὶ νήσους
νηριτοτρόφους ἀπόλωλεν.

V. diss. de Aeschyli *Ἰλίου πέρσει* p. 17.

895. *εἴθ' ὄφελεν ζεῦ*, litteris *λε* in litura, M. *εἴθ' ὄφελε Ζεῦς* sic Turn. *ὄφελε* etiam Ven. B. *εἴθ' ὤφελε ζεῦ* Par. A. *εἴθ' ὤφελε ζεὺς* G. Vit. Lips. et cum plerisque, ut videtur, reliquis codicibus Ald. Rob.

896. *τῶν* omittit Ald.

897. *θάνατον* Lips. *κατὰ* libri. *μοῖρα* M. Vit. Par. A. Ald. Turn. *μοῖρα*, simul cum acuto accentu, Lips. *μοίρᾳ* G. ceterique, ut videtur, plerique et Rob.

898. ὀτοτοῖ Blomfieldius, et hoc ex ὀττοτοῖ factum in Cantabr. 2. ὀτοτοὶ Turn. ὀττοτοῖ Vit. Lips. ὀττοτοὶ G. Ven. A. Cantabr. 1. Par. C. Colb. 1. Ald. ὀττοτοὶ Rob. ὀτοτοτοῖ M. βασιλεῦς sic M. Vit.

899. περσιόμου G.

901. ὃς Ox. Ald. νῦν omittit Colb. 1. ἐπέχειρεν recepi ex M. Vit. Ven. B. Par. L. ἐπέχειρε Lips. Par. H. Colb. 2. ἀπέχειρε G. (sic G.) ceterique. Hesychius ἐπιχεῖραι, διακόψαι, διαφθεῖραι.

902. Hic dialecto mutata proodus incipit.

γᾶ δ' M. G. Turn. γαῖα δ' Lips. Ven. A. aliique et Ald. Rob. ἡ γᾶ δ' Vit. αἰάζει Ald. Rob. τ' ἂν ἐγγαίαν Ald. τὰν ἀγγαίαν Vit. Lips. Ven. B. in Lips. ad utramque vocem supra scripto η communis dialecti, in Vit. addita explicatione τὴν ἀναγγαίαν, sic.

903. ἥβαν a pluribus manibus refictum in M. ἥβαν ξέρξῃ, καταμέναν, ad primam vocem η supra scripto, Lips. ξέρξαι, ultimis duabus litteris fortasse refictis, M. ξέρξα G. Vit. Turn. ξέρσα Ald. Rob.

904. σάκτορπερσᾶν, addito a sec. manu ι post σάκτορ, M. σάκτορι περσᾶν ceteri, nisi quod σάκτορος, supra scripto ι, habet Colb. 1. et idem et Lips. Cantabr. 2. Ask. A. περσῶν.

Non ipse chorus hoc opprobrio Xerxem excipit, sed quid cives dicant exponit. Neque vero dubitandum est, quin constructio haec sit, κταμέναν Ξέρξα, Ἅιδου σάκτορι Περσᾶν, i. e. τὸν Ἅιδην σάττοντι Περσῶν, vel Πέρσαις, *occisam a Xerxe, Orcum Persis implente.*

ἀγδαβάται M. Vit. Ven. B. Turn. ἀγδαβάτας G. (sic G.) Lips. sed in Lips. ας in αι mutatum. ἀδαγβάται Ven. A. Ox. Ald. ἀδαβάται Rob. ἀδάματα Par. I. ἀδάμαται Ask. A. In ἀγδαβάται, quod gentis nomen esse putant scholiastae, aut verbum, aut nomen, quod verbi instar sit, obscuratum latere per se intelligitur. Quare lenissima mutatione scripsi ᾀδοβάται, scilicet εἰσίν. Similiter Aeschylus paludicolas Aegyptios v. 40. vocavit ἑλειοβάτας. Simillimo vocabulo ᾀδοφοῖται usus est Aristophanes in Gerytade apud Athenaeum XII. p. 551. B. quod vocabulum Hemsterhusius Hesychio pro corrupto Ἀιδοφόλοι restituendum putabat. Iam sententia optime procedit: *multi enim Orcicolae sunt fortes viri: innumerabiles enim periere.* Wellauerus et Scholefieldius hanc et alias emendationes Passovio tribuerunt, qui eas a me accepit, nec dixit suas esse.

905. φῶτες omittit Ven. A.

906. φύσις Par. C. Turn. et e correctione Vit. in quo antea, ut in ceteris, φύστις erat. Cohaerent haec πάνυ γὰρ φύστις μυριὰς ἀνδρῶν ἐξέφθινται.

907. ἐξέφθενται Lips.

908. αἶ quater Cantab. 1. αἶ αἶ M. αἲ αἲ vulgo. Ad κεδνᾶς ἀλκᾶς utrobique η adscriptum in Lips. Hunc versum libri omnes Xerxi, sequentes autem rursus choro tribuunt. In Lips. Xerxis persona omissa, sed tamen sequenti versui chori nota adiecta est. Certissimum est nihil horum a Xerxe dici. Hic enim quum procedens in scenam secum

esset ea locutus quae v. 886—897. continentur; a choro, ad quem interea propius adstiterat, excipitur versibus 898. seqq. Quod si choro his verbis, *αἰαῖ, αἰαῖ κεδνᾶς ἀλκᾶς*, responderet, non solum quasi obiter ordiretur colloquium, cuius grave et dignum faciendum erat initium, sed etiam v. 911. non posset dicere *ὅδ' ἐγών*, quia haec verba, quae aperte initium sunt colloquii, inepta forent, si iam collocutus cum choro fuisset. His motus rationibus totum hoc systema choro dedi.

909. *δὲ* omittunt Par. K. L. Male Brunckius *βασιλεῦ* commate a *γαίας* distinxit, ex scholiastarum aliquot et Heathii sententia *γαίας γόνυ* coniungens. *γαίας* omittit Ven. B. *γαῖας* M. *γαῖαν* Cantabr. 1. Colb. 2. Par. C. L. *γρ. καὶ γαῖαν* Par. B. *γαίαν* Cantabr. 2. et Lips. in quo tamen *ν* in *σ* mutatum esse videtur.

910. *αἰνῶς αἰνῶν* G. *αἰανῶς* Cantabr. 1. *γοῦνυ* Turnebus, ex coniectura, ut videtur.

911. *οἰοῖ* Vit. *αἶ αἶ* M. *οἶ* ter Cantabr. 1. *οἶ οἶ* ceteri.

912. *γένναι*, cum litura inter *α* et *ι*, M. *γένναν* Rob. *γᾷ τε πατρίᾳ* libri (*γᾶι τε πατρίαι*, cum litura utrobique inter *α* et *ι*, M.). Scribendum esse *γᾷ τε πατρῴᾳ* primus vidit Heathius.

913. *κακῶν ἄρ* Colb. 1. *ἐγενόμαν* M. G. Vit. Cantabr. 1. Par. A. B. et ad *α* supra scripto *η* Lips. *ἐγενόμην* Colb. 1. Ald. Rob. Turn.

914. *προφθόγγου* sic M. *πρὸ φθόγγου* Colb. 1. Ven. A. Ald. *προσφθόγγου* G. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. *πρὸς φθόγγου* Par. H. K. Rob. *προσφθόγγους* ex *προσφθόγγας* factum in Vit. *πρόφθογγον* Ask. A. *πρόςφθογγον* edd. inde a Turnebo. *νόστον* Colb. 1. *νόστιν* Ask. A. Ad *τὰν* et mox ad *βοὰν* in Lips. *η* supra adscriptum.

915. *κακομελετόνιαν* Vit. *ἴαν* ante recentissimae manus emendationem M.

916. *μαριανδύνοῦ* sic M. *μαριανδινοῦ* Cantabr. 1. Par. L. Ven. A. Ald. *μαρυανδινοῦ* Rob. *μαριανδηνοῦ* G. Vit. Cantabr. 2. Colb. 1. Par. K. Ven. B. et ad penultimam syllabam *ι* supra scripto Lips. Eustathius ad Dionysii v. 787. *ἰστέον δὲ ὅτι ἐπεχωρίαζον τοῖς Μαριανδυνοῖς θρήνων αὐληταί, ὡς καὶ ἡ παροιμία δηλοῖ, Μαριανδυνοῦ μεμνημένη θρηνητῆρος.* Photius p. 247, 21. *Μαριανδυνὸν θρηνητήν· οὕτως Αἰσχύλος.*

917. *πέμψω πέμψω πολύδακρυν ἰαχάν* omnes libri. Non recte Porsonus altero *πέμψω* eiecto paroemiacum exhibuit, *πέμψω πολύδακρυν ἰακχάν*. V. ad v. 924.

918. Libri omnes *ἴετ' αἰανὴν καὶ πανόδυρτον*, nisi quod *ἵετ'* habent M. Vit. Lips. Ald. Rob. *αἰανῆ* M. et post *πανόδυρτον* Rob. *βοὰν* addit. *αἰανῆ* Blomfieldius recepit. V. ad Soph. Ai. v. 672. Metri indicio *καὶ* delevi et scripsi *πάνδυρτον*. Eodem modo Lachmannus. Et *πάνδυρτον* maluit etiam Blomfieldius.

919. *δύσθροαν* Vit. Ald. *λαόθροον* Colb. 1. *βοὰν* pro *αὐδὰν* Ask. A.

920. *μεσάτροπος* Vit. Mosc. *μετάτρεπτος* Par. B. H. Colb. 1. Ask. A. Ald. *ἐπεμοί* M. Duplex in scholiis explicatio prostat, una, qua *δαίμων* de secunda fortuna accipitur: *immutata mihi est pristina felicitas*: in qua explicatione *ὅδε* non apte dictum est: altera, qua *δαίμων* intelligitur de adversa fortuna. Idque verum videtur, hoc sensu, *nam haec calamitas ad me redit*, ut scilicet ad auctorem.

921. Chori persona non adscripta est in Lips. Ald. Turn. *ἥσω τι* Ven. A. *ἥσω τὶ* Ald. *πανόδυρτον* omnes libri. Scribendum est non *πάνδυρτον* cum Blomfieldio, sed *πάνδυρτος*.

922. Legebatur *λαοπαθῆ τε σεβίζων ἁλίτυπά τε βάρη*, nisi quod prius *τε* in Ven. A. Ald. Rob. Turn. deest. Deesse puto etiam in Par. C. in quo non hoc, sed alterum *τε* deesse indicat Vauvillersius. Praeterea *σεβάζων* Colb. 1. *ἁλιτύπα τε* G. *ἁλιτιπά τε*, posteriore accentu facto ex circumflexo, Vit. In Lips. ante *ἁλίτυπα τε* chori nomen adscriptum est. Vitiosum esse hunc versum strophicus versus docet. Scripsi

δαϊπαθέα σέβων ἁλίτυπά τε βάρη.

924. Libri *κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν*, nisi quod *κλαύσω* est in Colb. 1. *γρ. ἄγξω* adnotatum in margine Lips. *εὐρύδακρυν* in Ven. A. Ald. Turn. Quum in stropha libri omnes *πέμψω* iterent, neque veri simile sit vocabula *πολύδακρυν* et *ἀρίδακρυν* aliter posita esse, quam ut in eodem versus loco sibi invicem responderent, apparet corrupta haec esse. Scripsi, remoto interpretamento,

κλάγξω, κλάγξω δ' ἀρίδακρυν ἰαχάν.

925. Libri omnes versus 925—928 choro continuant. Xerxi eos dandos esse antistropha monstrat. Vidit hoc etiam Lachmannus.

ἰάνων utrobique G. Vit. Ven. B. Cantabr. 1. Colb. 2. *ἰάνων* in priore versu, in altero *ἰάων* a pr. manu, addito supra a sec. manu *ν*, M. *ἰαόνων* utrobique Colb. 1. Ask. A. Par. C. *ἰώνων* priore loco, *ἰαόνων* posteriore Lips. *Ἰώνων* vulgo utrobique. *Ἴανες* nominis tenuia, sed certa vestigia sunt apud Hesychium in v. *Ἴαννα* et apud Stephanum Byz. in v. *Ἰάων*. Corripuit autem Aeschylus alteram vocalem.

926. *νάφρακτος* Vit. *νεόφρακτος* Ald. *ναύκρατος* Lips.

927. Libri omnes *νυχίαν*. Arnaldus *βρυχίαν*, Pauwius et Heathius, si quid mutandum esset, *μυχίαν* scribendum putaverunt. *Νυχίαν πλάκα* si scribitur, non videtur nisi duplex explicandi via relinqui, una, ut *obscurum mare*, altera, ut metaphorice *exitiosum* intelligi poeta voluerit. Neutrum satis ex more fecisset. Nam Orci quidem tenebrosam domum recte potuit *μέλαθρα νύχια* dicere Euripides in Helena v. 177. mari autem neque apud Aeschylum neque in Euripidis Medea v. 211. hoc vocabulum satis convenit. Apud Euripidem Themis dicitur Medeam duxisse *Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον δι' ἅλα νύχιον ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου κλῇδ' ἀπέραντον*. Aptissimum ibi videtur *δι' ἅλα μύχιον*, quemadmodum *μυχία τε Προποντίς* est apud Aeschylum supra v. 868. et apud Dionysium v. 688. *πὰρ δὲ μυχὸν Πόντοιο, μετὰ χθόνα Τυνδαριδάων, Κόλχοι*

ναιετάουσι. Quod si in Persarum versu cum scholiasta funestum mare atque exitiosum intelligi placeat, erit hoc et sine exemplo dictum et nimis ambigue. Haec me moverunt, ut quamvis repugnantibus libris *μυχίαν πλάκα* scriberem. Recte autem apteque recessum maris, in quo pugnatum est, simul cum obiecto litore Salaminio commemorari apertum est. Accedit, quod paullo ante Aeschylus dixerat *μυχία Προποντίς.* Nam diligens poetae lectio docet, saepe eum verbum recenti adhuc memoriae obversans paullo post iterum ponere.

928. Ad *ἀκτάν* supra scriptum *η* in Lips.

929. *οἶ οἶ οἶ* libri, nisi quod *οἴ οἴ οἴ* habet M. *οἰοιοὶ* Vit. *οἶ οἶ* Lips. Ven. B. Scribendum *οἰοιοῖ* ex regula Apollonii Dyscoli in Bekkeri Anecd. p. 588, 26. V. Dindorfium ad Aristophanis Pac. v. 257. Hic versus in libris omnibus Xerxi tribuitur: chori eum esse ex antistropha apparet. Vidit hoc etiam Lachmannus. Error ex eo ortus est, quod male intellectum est *ἐκπεύθου*, pro quo *ἐκπεύθοι* habet M. Dictum hic est passive, *interrogare omnia, sine omnia ex te quaeri.*

930. *ποῦ δὴ φίλων ἄλλος ὄχλος* G. *ποῦ σοι φίλων ὄχλος* Rob. Scribi etiam *ποῦ δέ σοι φίλων ὄχλος* dicit H. Stephanus, recte animadvertens hanc lectionem secutum esse scholiastam metricum. Recte M. ceterique libri *ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὄχλος.*

933—935. *σούσας· πελάγων· καὶ δοτάμας ἠδ' ἀγαβάτας ψάμμις· σουσισκάνης· τ' αγβάτανα λιπών* M. A quo ceteri libri, quantum constat, ita discrepant ut *σούδας, πελάγων* habeant Ald. Turn. *σούσας, καὶ πελάγων* Ven. B. Rob. Tum *καὶ* ante *δοτάμας* omittit Rob. *δομάτας* habet Par. C. idemque adscriptum est in Par. B. *δότμας* Ask. A. *Δομάσας* Turn. In Lips. ad ultimam *Δοτάμας* nominis syllabam *η* supra scriptum est. Deinde *ἀγαβάτας* ut M. etiam G. Vit. Ven. A. Turn. *αἰγαβάτας* Ald. Sed *ἀγδαβάτας* Cantabr. 1. Rob. et ad ultimam syllabam *η* supra scripto Lips. Tum *ψάμις* Ven. A. *ψάμης* G. *ψάμμης* Lips. Post hoc nomen *καὶ* habent Ven. B. Rob. sed ut M. omittunt G. Vit. Lips. Cantabr. 1. Par. A. B. C. Turn. Deinde *σουσικάνης* Ask. A. Tum *τὰκβάτανα λιπών* G. Lips. Ven. B. Turn. *τὰμβάτανα λιπών* Vit. *τ' ἀκβάτανα λιπών* Ven. A. Ald. *τὰν βάτανα λιπών* Colb. 1. *τ' ἐκβάταν' ἐκλιπών* Rob. *τὰκβάτανα προλιπών* Par. L. Turbatum esse ordinem nominum metrum docet. Praeterea *προλιπών* ex Par. L. recipiendum est et scribendum *τὰ Βάτανα.* Itaque haec sic conformavi,

> *Σούσας, Πελάγων, Ψάμμις, Δοτάμας*
> *ἠδ' Ἀγδαβάτας, Σουσισκάνης*
> *τὰ Βάτανα προλιπών;*

936. *ὀλοὺς* Vit. *ὀλοὰς* Cantabr. 1. *ὀλοούς τ'* Colb. 1. *ἀπέλειπον* recepi ex M. *ἔλιπον* Ven. B. Rob. *ἀπέλιπον* ceteri.

937. *ἐκ* omittunt Ven. B. Rob. *αἴροντας* Vit. Lips. Mosc. *ἔργοντας* Cantabr. 1.

938. 939. *σαλαμινῖσιν* M. *σαλαμινῖσι* Lips. Rob. *σαλαμινῆσι*

Ald. Ceteri, quod sciam, *σαλαμινίοι.* Scribendum erat *Σαλαμινιάσι.*
στυφέλου M. Ven. A. B. Ald. Rob. Turn. *στυφέλους* Vit. Lips. *στυφελοὺς* Colb. 1. *θείνοντας* M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 1. Par. A. B. Colb. 1. Ask. A. Rob. *θανόντας* Ald. Turn. *θανοῦντας* Par. C. *ἐπ' ἀκτᾶς* M. G. Ven. B. aliique et adscriptum in Par. B. *ἐπ' ἀκτὰς* Par. B. Rob. *ἐπ' ἀῆτας* Vit. *ἐπαῆτας* Lips. *ἐπ' ἀκταῖς* Ven. A. Ald. Brunckius suam lectionem, *στυφελοὺς θείνοντας ἐπ' ἀκτάς*, interpretatur *ἐπιθείνοντας στυφελοὺς ἀκτάς*, quod nihili est. Blomfieldius dedit *στυφελοὺς θείνοντας ἐπ' ἄκρας.* Veram scripturam esse puto *στυφέλου θείνοντας ἐπ' ἀκτᾶς.* Apollonius Rhodius II. 323. *στρηνὲς δὲ πέρι στυφελὴ βρέμει ἀκτή.* Neque hic quidem est quod in repetito vocabulo offendas. Recte autem interpretantur scholiastae *θείνοντας* per *τυπτομένους, tundentes se invicem in aspero litore.*

940—945. Mire perturbati hi versus in Lips. qui ita habet, *οἶ οἶ οἶ· ποῦ δὲ σεβάλλης· ἄναξ ἡλιλαίος εὐπάτωρ. μέμφις. θάρυβις καὶ μασίστρας. ποῦ δέ σοι φαρνοῦχος. χαριόμαρδός τ' ἀγαθός ἀρτεμβάρης τῆδ' ὑσταίχμας τάδε σ' ἐπανέρομαι.*

940. *οἶ οἶ οἶ* M. *οἰοιοὶ* Vit. *οἶ* bis Ven. B. Colb. 1. sexies Cantabr. 1. ter G. Ald. Rob. Turn. Sequebatur *ποῦ δέ σοι φαρνοῦχος* (*ποῦσέ σοι* Ald. Rob. *φανοῦχος* Vit. *φανοῦρχος* Rob. *φαρνοῦχός τε* Ven. B.). Inserendum putavi *βόα* et delendum *δέ*, ut hic versus,

οἰοιοῖ βόα, ποῦ σοι Φαρνοῦχος,

strophico accurate responderet.

941. *χ' ἀριόμαρδοστ'* sic M. *χἀριόμαρδός τ'* Ven. A. B. *χἀριόμαρδος τ'* G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. et adscriptum in Par. B. *χαρίσμαρδός τ'* Par. A. B. *χ' ἀριόμαρδίς τ'* Ask. A. *χαρίσμαρδός τ'* Par. H. *χαριόδαρμύς τ'* Colb. 1. Recte, ut videtur, Brunckius *Ἀριόμαρδός τ'.*

942. In M. a pr. manu *σ' εὐάλκης* scriptum fuisse videtur. Inde a sec. manu *σευάλκης* factum, quod habent etiam Par. B. H. *σεβάλκης* G. Turn. *σεβάλλης* Vit. Lips. Colb. 1. *σευάλης* Rob. *σευάλλης* in uno suorum codicum (Par. A. B.) adscriptum memorat Brunckius. *σεβάγλης* Par. C. *σευάγκης* Ox. Pro *ἄναξ* Par. H. *ἄρραψ.* In uno suorum codicum *ἄραψ* adscriptum esse ait Brunckius. In Ald. legitur *ποῦ δέ σε βάλκις ἢ λιλαίαται ποῦ δε σευάκης ἄναξ ἢ λίλαιος εὐπάτωρ.*

943. *ἡλίλαιος* Lips. *ἀπάτωρ* Par. C. *ἢ Λίλαιος εὐπάτωρ* omittit Rob.

944. *μέμφθις* Ald. Rob. *θώρυβις* Ald. *δάρυβις* Vit. *θάμυρις* G. Cantabr. 1. Colb. 2. Par. K. L. Rob. *μασίστρας* M. G. (sic G.) Vit. Lips. Par. B. C. Colb. 2. et Blomfieldio teste Cantabr. 1. *μαγίστρας* Ask. A. *μασίστρης* Par. K. L. Ald. Rob. Turn. V. ad v. 31.

945. *ἀρτεμφάρης* Par. H. *τῆδ'* Lips. *οἰσταίχμας* Ald. *οἰσταίχμας* Ox. Rob. *εἰσταίχμας* Colb. 1.

946. *ἐπανέρομαι* M. G. Vit. Ald. Rob. Turn. et ceteri, ut videtur, libri paene omnes. *ἐπανέρωμαι* Par. B. *ἐπαναιρόμην* Par. A. *ἐπανε-*

ρόμαι Lips. ἐπαναιρόμην et accentus codicis Lips. ad veram scripturam ducunt, ἐπανερόμαν. Ita scribendum esse etiam Wellauerus vidit.

947. ἰώ ἰώ (accentus acutus utrobique ex circumflexo factus) μοῖ μοῖ, sic, non ter ἰώ, M. Ceteri, quantum constat, ἰὼ ἰώ μοι μοι. Recte vero Vit. Lips. Ven. B. ἰὼ ἰώ μοι. ὠγυγίους M. G. Ven. B. Ox. Par. A. B. (ut Brunckius ad v. 37. adnotavit) C. H. K. L. et ex correctione Vit. ὠγυγίας ante correctionem Vit. et Ald. Rob. Turn.

948. ἀθήνας G. ἀθανάτας Ven. A. πάντες a sec. manu, πάντας a pr. M. ἐνὶ Vit.

949. ἒ ἒ Lips. ἒ sexies Cantabr. 1. ἕ ἕ ἕ M. Ceteri ἒ ἒ ἒ, praeter Ven. B. in quo recte quater ἕ scriptum est, sed post τλάμονες.

950. ἀπαίρουσι G. Lips. Par. C. F. Ald. Turn. ἀσπέρουσι Colb. 1.

951. Chori nomen non adscriptum est in Lips. τὸν cum litura ante ν M. τῶν Vit. Lips. Par. C. Turn. αὐτὸν Ald.

952. τὸν σὸν M. Vit. Rob. τῶν σῶν, sed mutatum in τὸν σὸν, Lips. σὸν τὸν Turn. σὸν, omisso τὸν, G. Ven. A. Cantabr. 1. Colb. 1. 2. Ald. τ' pro πάντ' G. In Lips. ad πάντ' adscriptum γρ. ὄντα. Habet ὄντα Rob. et Butlero teste Colb. 2. quem πάντ' omittere Blomfieldius dicit.

954. βατανώχου M. Vit. Lips. βατανόχου G. (sic G.) Ven. A. Par. C. Ald. Rob. Turn. βατανούχου Ask. A. ἄπιστον Ask. A. Post hunc versum lacunae signa posui, quum monometrum anapaesticum excidisse antistropha doceat.

956. τοῦ σησάμα τοῦ M. (sic M.) Vit. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. Par. A. τοῦ σησαμάτου Ald. Rob. τοῦ σησίμα τοῦ G. Par. L. τοῦ σημάτου Ox. τοῦ σεισάμα, altero τοῦ omisso, Colb. 1. Ask. A. μεγαβάτα M. (sic M.) G. Vit. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. Colb. 1. Ask. A. Par. L. Ald. μεγαβάταν Rob. μυγαβάτα Colb. 2. Ox. Turn.

957. πάρθον τε M. (sic M.) Vit. Cantabr. 1. Colb. 2. Par. A. Ald. Rob. πόρθον τε Ask. A. σπάρθον τε Par. K. σπάρθεόν τε Lips. πάρθεόν τε G. Par. L. Turn. τ' οἰβάρην Ask. A. Colb. 2. Rob. τ' οἰβάριν Cantabr. 1. τ' οἰβάρινον Par. K. L. τοιβάρην τ' M. Vit. τ' οἰβάρην τ' Par. C. τ' οἴβαριν τ' G. τ' οἰβάρινον τ', supra scripto τ' Lips. τ' οἰνοβάρην τ' Ox. Ven. A. Ald. Turn.

958. 959. Verba ἔλιπες ἔλιπες ὢ ὢ δαΐων Xerxi tribuit Rob. Postrema tantum ὢ ὢ δαΐων in G. Lips. Ven. B. Xerxis sunt. Omnia choro continuantur in M. Vit. Ald. Turn. ἔλιπες semel tantum Lips. ὢ non sexies legitur in M., sed bis (sic, ὢ ὢ), ut in G. Vit. Lips. Ox. Par. A. C. Colb. 1. 2. Ask. A. Ald. Rob. Turn. ὢ semel habet Ven. B. et cum aliis, ut videtur, codicibus ed. Vict. δαΐων libri, nisi quod Vit. hanc vocem omittit. πέρσας Ald. ἀγαυοῖσι Ven. B. ἀγαθοῖς Colb. 1. ἀγανοῖς Ask. A. κακὰ πρόκακα λέγεις G. Lips. Turn. et adscriptum in Par. A. κακὰ προκακὰ λέγεις, sed ut ante correctionem προκακοῦ fuisse videatur, M. κακὰ πρὸς κακὰ λέγεις Vit. Mosc. Ox.

Par. A. Ven. A. Ald. *κακὰ πρὸς κακοῖς λέγεις* Ven. B. Rob. Scripsi

ἔλιπες, ἔλιπες, οἶ, ὢ ὢ δάιον,
Πέρσαις ἀγανοῖς κακὰ πρόκακα λέγεις;

Sic apte omnia cohaerent: *an etiam Alpistum et Parthum et Oebaren reliquisti, prout, hei hei, ex illis colligo, quae strenuis Persis ingentia accidisse mala narras?*

960. *ὐϊγγά μοι*, sed *ὐϊ* litteris a sec. manu scriptis, in margine autem *γρ. ἴυγγά μοι* M. *ἴυγα* Ald. *μοι* omittunt Ven. A. Ox. *με* pro eo habent Ven. B. Rob. *ἑταίρων* Vit. Ven. A. Colb. 1. *ἑτέρων* Ald. Libri omnes *ὑπομιμνήσκεις*, nisi quod *ὑπομιμνήισκεις* habet M. *ὑπομιμνηάκεις* vitiose Ald. *ὑπομνήσκεις* Cantabr. 1. Non scripsisse Aeschylum *ὑπομιμνήσκεις* strophicus versus docet. Videtur ab interprete pro alio verbo adscriptum fuisse. Posui quod aptum est, *ὑπορίνεις*. Possunt alia excogitari, velut *ὑπεγείρεις*.

961. Metri caussa scripsi *ἄλαστ' ἄλαστα*. Libri omnes semel *ἄλαστα*. *πρὸ κακὰ* Ald. Vulgo post *ὑπομιμνήσκεις* commate, post *λέγων* plene distinguitur. Sic etiam scholiastes. Sed *ἄλαστ' ἄλαστα στυγνὰ πρόκακα λέγων* ne per se ipsa quidem satis apte de choro dici puto, nedum quum modo de Xerxe dictum sit *κακὰ πρόκακα λέγεις*. Itaque plene post *ὑπορίνεις*, commate autem post *λέγων* distinxi, quo *λέγων* per anacoluthon pro *λέγοντί μοι* positum esset, ut in Sophoclis Oed. R. v. 158. *πρῶτά σε κεκλόμενος — προφάνητέ μοι*, et similia alibi.

963. Propter metrum *δὴ* inserui, quo libri carent, et pro *ἔνδοθεν*, quae librorum scriptura est, scripsi *ἔντοσθεν*. Et *ἔντοσθεν* quidem etiam Blomfieldius.

964. *ἄλλον γε* Schütziue in minore editione et Blomfieldius. *ἄλλο γε* M. G. Vit. Lips. Par. A. Colb. 1. Ask. A. Cantabr. 1. Ven. 1. Ald. Rob. Turn. *ἄλλο γέ τι* Ven. B. *ἄλλο τε* Par. C. *ἄλλο τὶ* Victorii editio.

965. *μάρδον* Lips. Cantabr. 1. Par. L. et adscripto *μαχόδον* Par. C. *μάρδον'* sic G. Libri *μυριόνταρχον*, nisi quod in M. prius *μυριοταρχον*, sine accentu et priore *ν*, scriptum fuit, Vit. autem *μυριο ταρχον* habet, sine accentu, relicto autem in media voce spatio appictaque ad *ταρχον* lineola, indice nominis proprii, Rob. *μυριόναρχον*. Non dubitavi scribere *μυριάδαρχον*, in quod etiam Blomfieldius incidit.

966. *ξάνθον* Ven. B. Rob. Ceteri libri *ξάνθην*. Scripsi *Ξάνθιν*. Deinde Ven. A. *ἀγχάρην τοὺς ἄνακτας τῶν ἵππων*, ex interpretatione v. 968.

967. *δίαιξίν τ'* M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. *Διαῖξίν τ'* Turn. *ἠδ' ἀρσάκον* Lips.

969. *κηγδαδάταν* sic M. *καγδαδάταν* Vit. *κιγδαδάταν* Ask. A. *κηδαδάταν* Colb. 1. Cantabr. 1. et *σ* ad *ν* supra scripto Colb. 2. *καὶ δαδάταν* Ven. B. *κιγδάδαν* G. Par. C. K. L. *κυγδάταν* Rob. *κυγδαγάταν* Ald. *Κιγδαγάταν* Turn. *τοὺς κηγδαγάτας* Lips. *λυθίμναν*

M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. In Lips. η ad α supra adscriptum. λιθίμιναν Colb. 1. λυθίμιαν Par. A. θυλίμιναν Cantabr. 1.

970. τόλμιον τ' M. Par. A. Ven. B. τόλμιον, omisso τ' Vit. et cum plerisque, ut videtur, codicibus Turn. τόμον Ald. τόλμαν τ', ad α supra scripto η, Lips. τόλμιαν Ask. A. Par. L. τόλμιαν τόλμαν, adiecta interpretatione τολμηρόν, G. αἰχμᾶς G. Par. A. αἰχμὰς M. αἰγχοῖς Vit. Ceteri αἰχμῆς.

971. 972. Versus 971 — 974. in libris Xerxi tribuuntur. Sed v. 971. 972. choro esse continuandos strophae comparatio docet, atque in ipsa librorum scriptura est quod moneat, ne temere vices personarum conturbatam esse censeamus. Nam quum omnes libri ἔταφον ἔταφον habeant, facilius crediderim scholiastas, qui id partim per ἀπέθανον vel ἔθανον, partim per ἐτάφησαν interpretantur, errasse, quam ex Valckenarii ad Eur. Hipp. v. 1247. sententia scribendum esse ἔταφεν, ἔταφεν. Omninoque quae de sepultura Persarum hic in scholiis tradita sunt, ea vereor ne non petita sint ex idoneis fontibus, sed ficta ad proferendam probabilem loci explicationem. Deinde οὐκ in sola ed. Rob. deest. Eadem cum Ven. B. τροχηλάτοις habet. A metrico aliquo mutatus est in hunc modum verborum ordo in Ven. B. σκηναῖσιν οὐκ ἀμφὶ τροχηλάτοις. Alio modo in Vit. interpolata est scriptura, οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς δ' ἦν τροχηλάτοισιν ὄπισθεν δ' ἑπόμενοι. Omnes autem libri ὄπισθεν δ' ἑπόμενοι habent, praeter Par. C. Turn. in quibus ἑπόμενος legitur, quae mutatio facta est ab aliquo homine qui ἔταφον prima persona dictum esse putabat. Quid multa? Vitium non nisi in altero versu, idque satis leve et haud dubie ex perversa aliqua grammaticorum explicatione ortum, latet. Scribendum est enim, ut Wellauerus quoque vidit, verbis choro continuatis,

ἔταφον, ἔταφον· οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς
τροχηλάτοισιν, ὄπιθεν ἑπόμενοι.

At vero, inquit, *alium quoque desideramus, Mardorum ducem Xanthim, et Ancharen, aliosque. Miror, miror: non circa carpentum tuum sunt, pone sequentes.* Xerxes, ut regem decet, non pedibus, sed carpento vectus advenerat, ita, opinor, ut carpentum ex longinquo conspiceretur, unde ille quum descendisset, in conspectum et ad alloquium chori prodierat. Itaque chorus, alios quoque quos desideret commemorans, mirari se dicit, quod eos non videat in comitatu Xerxis, sequentes harmamaxam eius. Nam quas dicit σκηνὰς τροχηλάτους, non intelligit aliud quam carpentum vel harmamaxam, id quod vel ex vocabulo σκηνή, etiam aliis scriptoribus in harmamaxae mentione usitato, colligi potest, quum hic σκηναὶ istae vocentur τροχήλατοι. V. Schefferum de re vehiculari II. 17. p. 217. seq. et Wesselingium ad Herod. VII. 41. Carpento autem uti Xerxen, non curru, consentaneum erat, ut qui non in pompa prodiret, sed fatigatus non intermissis itineribus requie indigeret. Ab omni autem dubitatione tutam hanc interpretationem praestat Herodotus, qui de ipso

Xerxe eiusque expeditione explicans, VII. 41. ita scribit ut paene ipsa verba Aeschyli confirmet. Nam quum dixisset Xerxen curru equis Nisaeis iuncto Sardes reliquisse, sic pergit, ἐξήλασε μὲν οὕτω ἐκ Σαρδίων Ξέρξης, μετεκβαίνεσκε δέ, ὅκως μιν λόγος αἱρέοι, ἐκ τοῦ ἅρματος ἐς ἁρμάμαξαν. αὐτοῦ δὲ ὄπισθε αἰχμοφόροι Περσέων οἱ ἄριστοί τε καὶ γενναιότατοι, χίλιοι, κατὰ νόμον τὰς λόγχας ἔχοντες.

973. Libri οἵπερ. Scribendum esse τοίπερ etiam Passovius vidit. ἀγρόται libri, praeter ed. Rob. quae ἀκρόται exhibet. In Lips. adscriptum est γρ. ἀκρόται. Plenius in margine M. γρ. καὶ ἀκρόται. ἐξ οὗ ἔσται ἀπὸ τοῦ ἄκρου. εἰ δὲ ἀγρόται, ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ ἀγείρειν, et inter versus οἱ ἄρχοντες. εἰ δὲ ἀκρόται, οἱ ἄκροι. Toupius ad Suidam t. IV. p. 353. scribendum coniecit ἀγρέται, conferens quod Hesychius habet, ἀγρέταν, ἡγέμονα, θεόν. Mihi in illo ἀκρόται latere visum est ἀκρῶται. V. ad v. 979.

974. Hunc versum, qui in libris cum praecedentibus Xerxis est, choro tribuendum esse antistropha monstrat. οἱ νώνυμνοι M. οἱ νώνυμοι G. Cantabr. 1. Colb. 1. 2. Par. C. Turn. οἱ νώνυμοι Vit. Ven. A. οἰνώνυμοι Lips. Ald. ἀνώνυμοι Rob. οἳ οἳ νώνυμοι Ven. B. ed. Vict.

975. Xerxi dedi hunc versum, quem libri cum sequentibus choro tribuunt.

975—978. ἰὴ ἰὴ ἰὼ ἰὼ | ἰὼ ἰὼ δαίμονες M. ἰὴ ἰὴ ἰὼ ἰὼ ἰὼ δαίμονες Vit. Lips. ἰὴ ἰή. ἰὴ ἰή. ἰὼ ἰὼ. ἰὼ ἰὼ. ὦ δαίμονες G. ἰὴ ἰὴ ἰὼ ἰὼ ὦ δαίμονες Rob. ἰὴ quinquies, ἰὼ octies Colb. 1. Ox. et omisso δαίμονες Ald. ἰὴ sexies et deinde ἰὼ ἰὼ δυσδαίμονες sic Ven. A. ἰὴ ἰὴ ἰὼ ἰὼ ἰὼ ἰὼ δυςδαίμονες Turn. δαίμονες enotatum ex Ask. A. Mosc. ὦ δαίμονες ex Cantabr. 1. Par. K. L. Colb. 2. Ven. B. Tum omnes libri, δ' non addito, ἔθετ' ἄελπτον κακὸν διαπρέπον οἷον δέδορκεν ἄτα, nisi quod ἔλθετ' habent Vit. Mosc. Colb. 1. κακὸν bis et διαπρεπῆ Vit. οἷαν Colb. 1. ἄτα ad alterum α supra scripto η Lips. ἄταν Colb. 1. Ox. Ven. A. Ald. Rob. Corrupta haec esse facile ex antistropha, quae optimos habet et certissimos numeros, intelligitur. Ac primum quidem ἔθετ' mutandum esse in ἔθεσθ' olim putavi, nunc δ' inserto scripsi ἔθεντ'. Deinde διαπρέπον neque synizesi fieri posse videtur trisyllabum, neque probabile est Dindorfii ζαπρέπον, sed διαπρέπον, vocabulum satis tenue, interpretatio videtur alius vocabuli, quod πρόκακον vel πάγκακον fuisse puto. Denique οἷον δέδορκεν ἄτα scholiastae ita explicant, οἷον κακὸν ἡ Ἄτη ἐφορᾷ et ἐθεάσατο ἡ βλαβή. Hoc vero Graeca verba ne posse quidem significare mihi videntur. Puto restituisse quod Aeschylus scripsit,

ἰὼ ἰώ, δαίμονες δ'
ἔθεντ' ἄελπτον κακόν,
πάγκακον οἷον δέδρακεν ἄτα.

979. Hic versus in M. Vit. scriptus est in margine et in M. quidem in litura praeter ultimas quattuor syllabas, sed, ut videtur, a prima manu: adscriptum autem supra est γρ. δαίμονος τύχαι. In illo δαίμονος latere

videtur *διαίμονες*, *cruentae*, quam vocem Marklandus Euripidi Iph. Aul. v. 1514. restituit. Eadem sententia est Dindorfii. Sed puto tamen *δι' αἰῶνος* verum esse, neque in stropha v. 973. *ἀγρέται* scribendum esse, sed *ἀκρῶται*. *οἶαι δὴ δι' αἰῶνος τύχαι* Ven. B. Rob. quod grammatici inventum est senarium exhibere volentis. *τύχα* G.

980. Personae notam omittunt Ald. Turn. In Vit. Xerxi haec usque ad *εὐτυχῶς* tribuuntur, versus autem 984. choro. *εὔδηλον*, omisso *γάρ*, Rob.

981. Hunc versum Xerxi dedi. *νέα νέα δύαι δύαι* Ald.

982. *ἰαόνων* Lips. Cantabr. 1. Colb. 1. Turn. *ἰαώνῶν* Ven. A. Ald. *ἰάνων* M. G. Vit. Ven. B. Par. L. Colb. 2. *ἰώνων* Rob. *ναυβάτων* sic M. Turn. *ναυατῶν* Ven. A. Cantabr. 1. Colb. 1. *ναβατῶν* Ald. *ναυάτων* Vit. *ναυάτοις*, supra scripto *ων*, Lips. *ναυατᾶν* G. (sic G.) Par. A. Inde Brunckius *ναυβατᾶν* restituit, atque ita iam Rob. In Par. C. totus versus ita scriptus est, *ἰάνωναν βάταν*, supra scripto ad ultimam syllabam *ῶν*.

984. *γένος τὸ περσᾶν* M. Ven. A. *γένος τὸ περσῶν* G. Vit. Lips. Ald. Turn. *γένος περσῶν* Rob. *τὸ γένος περσῶν* Ven. B. *τὸ γένος τὸ περσῶν* Colb. 2. *τὸ γένος τῶν περσῶν* Cantabr. 1.

985. *πῶς δ' οὐ* sine interpunctione M. Vit. Ald. *πῶς δ' οὔ.* G. Lips. et commate addito Turn. *πῶς θ' οὐ;* Rob. Libri *στρατὸν μέν*, nisi quod Rob. cum scholiasta metrico *μὲν* omittit. Mutavi *μὲν* in *γάρ*. In *τοσοῦτον* littera *σ* a sec. manu reficta in M.

987. Chori nomen omittunt Ald. Turn. *τί δ' οὐ* Ven. B. Comma post *τί δ'* in G. Turn. positum est, interrogandi signum hic et in fine versus a Brunckio. Nulla interpunctio in M. Vit. Lips. Ald. Rob. Scribendum esse *τί δ' οὔκ;* et in fine punctum ponendum Wellauerus vidit. *ὄλωλεν* M. *ὄλωλε* Vit. Lips. Cantabr. 1. Ald. Rob. Turn. *ὤλωλε* G.

μεγάλατε περσᾶν M. Vit. *μέγα τὰ περσῶν* Ven. A. Ald. *μεγάλα τὰ περσῶν* ceteri. Scribendum *μεγάλως τὰ Περσᾶν*. Et *μεγάλως* quidem Butlerus Cantabr. 1. et G. tribuit. Sed G. *μεγάλα* habet.

988. *τόδε τὰς ἐμὰς στολάς* Vit. *τάσδε τὰς ἐμὰς στολάς* G. *τᾶσδε* (simul cum acuto accentu) *τὰς ἐμὰς στολάς*, supra scripto ad singulas voces *ῆ*, Lips. *τάς δὲ τὰς* affertur ex Colb. 2. *τᾶσδε τᾶς* ex Cantabr. 1.

990. Hunc et sequentes duos versus omittunt Ox. Ald. *τανδί τ'* Ven. A. *τάνδε τ'* Ven. B. Rob. *τανδέ τ'* Vit. *τὰν δέ τ'* M. G. *τάνδ'*, supra scripto *η*, Lips. *τάνδε τ'* Par. C. Ask. A. Turn. Non scripsit Aeschylus *τάνδε*. Nam si *οἰστοδέγμων* per se esset pharetra, non quaesivisset chorus *τί τόδε λέγεις σεσωσμένον;* Itaque scribendum est *τόνδε τ' οἰστοδέγμονα — θησαυρὸν βελέεσσιν;* Viderunt hoc etiam Porsonus Adv. p. 157. et Butlerus. *οἰστοδέγμονα* Porsonus. *ὀϊστοδέγμονα* libri, etiam M.

991. Verbum σεσωσμένον sequentibus Xerxis verbis adnumeratur in G. Lips. Par. A. B. F. Rob. Choro recte tribuunt ceteri libri.

992. Hunc versum choro continuat Turn. βέλεσσιν M. βέλεσσι Cantabr. 1. Ceteri βέλεσι, nisi quod hanc vocem omittunt Ven. A. B. Rob. Scribendum esse βελέεσσιν, metrum docet.

993. Xerxi hunc versum cum sequente tribuunt Ald. Turn. βαία γ' ὡς ἀπολλῶν G.

994. ἐσπανίμεθ' Lips.

995. Libri ἰαόνων, nisi quod ἰαώνων habent Ald. Rob. Scribendum est aut Ἰώνων aut Ἰάων. Hoc praetuli, quia in hac fabula Iones nusquam aliter quam aut Ἴανες aut Ἰάονες vocantur, etsi Ἰωνία in iambis est v. 771. Metrici correctoris lectionem habet Ven. B. ἰαόνων δὲ λαὸς οὐκ ἐκφυγαίχμας.

996. ἀγανόρειος M. G. Vit. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. Colb. 1. ἀγανόρεος Rob. ἀγανόριος Ald. Turn.

997. δὲ omittunt Vit. Rob. ἄελπον Lips.

998. ναύφρακταν Ald. ναύπραυκτον Colb. 2. ναύκρατον Ask. A. ναύαρχον Par. L.

999. ἐπέρρηξ' M. G. Ven. A. Colb. 1. 2. Par. C. Ald. Rob. Turn. ἐπίρρηξ' Ask. A. ἐπέρρηξα plene Vit. Lips. ἀπέρρηξ' edidit Brunckius, nescio unde. Satis elumbem trimetrum habent Ven. B. et ed. Vict. πέπλον δ' ἐπίρρηξά γ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ.

1000. παπαῖ παπαῖ, circumflexo in acutum aut contra mutato, M. παπαὶ παπαὶ Vit. Lips. Rob. παπαὶ ter G. quater Ald. Turn. Bis hoc vocabulum legitur etiam in Colb. 2. ter in Cantabr. 1. Par. C. quinquies in Ask. A. sexies in Colb. 1. semel in Par. F. L.

1001. καὶ πλέον ἢ (a pr. manu ἦ M.) παπαῖ (παπαὶ G. Turn.) μὲν οὖν M. G. Cantabr. 1. Par. C. L. Colb. 2. Turn. καὶ πλεῖον ἢ παπαὶ μὲν οὖν Ven. B. Rob. καὶ πλέον ἢ παπαὶ μεν οὖ Vit. Lips. Mosc. μὲν οὖν omittunt Colb. 1. Ven. 1. Ox. Ald. Interpretis est ἢ παπαῖ, quo remoto scripsi

καὶ πλέον, πλέον μὲν οὖν.

1002. γάρ ἐστι Vit.

1003. Chori notam omittunt Ald. Turn. χαρίσματα Ven. A. Ald.

1004. καὶ σθένος γ' M. G. Vit. Lips. Cantabr. 1. Colb. 1. Par. A. B. C. Ven. A. Ald. (sic Ald.) Rob. Turn. σθένος θ' inde ab ed. Vict. propagatum erat. Ven. B. particulam omittit. ἐκολούθη G. Lips. Colb. 1. Ven. A. Ox. Ald.

1006. ποντίαισιν M. ποντίαισι G. Vit. Lips. Ven. A. Ald. Rob. Turn. ποντίαις Cantabr. 1. Rob. In Ven. B. hic versus ita interpolatus est, φίλων τ' ἐν ἄταις ποντίαις.

1007. Neque synizesis admittenda est, et multo minus, quod G. Dindorfio placuit, δίαιν, δίαινε. Videtur potius recitatum esse divisim

δίαινε, — δίαινε πῆμα, πρὸς δόμους δ' ἴθι,

et in antistropha

ἔρεσσε, —.ἔρεσσε καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν.

τ' ἴθι Ald. τ' ἴθι Rob. τίθει Colb. 1. τ' ἴσθι Lips.

1008. αἶ αἶ αἰαῖ M. αἰαὶ αἰαὶ Lips. αἶ quater G. Vit. Ald. Turn. bis Rob. sexies Ven. A. Cantabr. 1. octies Colb. 1.

1009. Libri νῦν. Corrigendum vidit Pauwius.

1010. Chori notam omittit Lips. in quo η ad κακὰν supra adscriptum est.

1011. Habet Xerxis notam Lips. ἐμοῦ Ask. A.

1012. ὀτοτοτοτοῖ M. Ven. B. ὀτοτοτοτοὶ Vit. ὀττοττοτοῖ G. Par. C. ὀττοτοτοῖ Colb. 2. ὀτοτοτοῖ Cantabr. 2. ὀττοτοὶ Lips. Colb. 1. ὀττοττοὶ Turn. ὀτοτοτοῖ ὀτοττοὶ Ven. A. Ald. Rob. ὀττοττοττοττοτοῖ Par. L.

1013. γὰρ pro γ' G. Lips. Par. C. L. Colb. 1. Ask. A. ἅδε M. a pr. manu et G. Vit. Lips. Cantabr. 1. Par. A. C. K. et supra scriptum in Par. B. ἅδε a sec. manu M. ἅδ' ἁ Par. B. Ald. Rob. Turn.

Hoc versu finitur Vit. in quo deest folium.

1014. Pro οἴμοι M. οἶ, Ald. Rob. οἶ, pariterque μοι deest in Colb. 2. Deinde μάλα omittit Cantabr. 1. Ceteri μάλα καὶ τόδ' ἀλγῶ habent, nisi quod ἀγῶ est in Par. C. Non intelligitur quid sibi velit καί. Scripsi μάλα τοι τόδ' ἀλγῶ.

1015. Libri ἔρεσσ' ἔρεσσε, nisi quod ἔρεσθ' ἔρεσθε habet Colb. 1. in Lips. autem ἔρεσσ' omissum est.

1016. διαίνομαι bis habet Cantabr. 1. γέεδνος M. γὲ ἑδνὸς Mosc. γ' ἐδεινὸς Ask. A. γοεδνὸς G. Lips. Ald. Rob. γόεδνος minus recte Cantabr. 1. ed. Vict. ex falsa derivatione, quae in scholiis invenitur.

1017. Xerxis notam per errorem omittit Rob. Libri νῦν. Correxit Pauwius.

1018. μέλλειν Colb. 1. Ask. A. Ven. A. Ald.

1020. Chori notam omittit Lips. ὀτοτοτοτοῖ M. Ven. B. ὀτοτοτοτοί Ald. Rob. ὀττοτοτοῖ Colb. 2. ὀττοττοτοῖ G. Par. C. et cum gravi accentu Lips. ὀττοτοὶ Colb. 1. Ask. A. ὀτοτοῖ Ven. A. ὀττοττοί Turn. ὀττοτοτοτοτοῖ Cantabr. 1.

1021. 1022. Hi duo versus in M. ita scripti sunt,

— μέλαινα δ' αὖ μεμίξεταί

— μοι στονόεσσα πλαγά

appicta ad utrumque versum lineola qua mutatio personae indicatur: αὖ vocabuli posterior vocalis in litura est additusque circumflexus et prior in μεμίξεταί accentus a sec. manu. Ald. Rob. Turn. ξέρ. μέλαινα δ' αὖ μεμίξεταί μοι. | χο. στονόεσσα πλαγά, nisi quod Ald. παλαγά habet. In Victorii editione, quae habet ξερ. Μέλαινα δ' αὖ μεμίξεταί | μοι καὶ στονόεσσα πλαγά, chori nomen per errorem omissum est, nam proximo versui iterum ξερ. adscriptum est. In G. omnia cum praecedente chori exclamatione continuantur. Ita voluit etiam librarius qui

codicem Lips. scripsit, nam etsi ante v. 1020. chori notam per errorem omisit, mox tamen ad v. 1023. Xerxis nomen adscripsit. In *μεμίξεταί μοι* consentiunt cum M. Ald. Rob. Turn. codices G. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. Par. A. B. *μοὶ μίξεται* pro *μεμίξεται* habere videtur Colb. 1. Hi libri omnes non habent *καὶ*, quod in ed. Vict. additum est. Schützius in minore editione ante *στονόεσσα* posuit *οἴμοι*, neque adnotatum est differre Ven. B. Ad utramque *πλαγά* vocabuli syllabam *η* adscriptum est in Lips. *πλαγός* habet Par. C. Strophica ostendunt *μέλαινα* non posse verum esse, quia sententia, personis mutatis, nimis imperfecta est. Neque potuit *αὖ* dici. Quare scripsi

Ξ. μάραγνα δ' ἀμμεμίξεται
Χ. οἴμοι, στονόεσσα πλαγά.

Comparari potest Choeph. v. 370.

ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆςδε μαράγνης
δοῦπος ἱκνεῖται.

Ἀμμεμίξεται autem a pr. manu in M. scriptum fuisse veri simile est.

1023. Libri omnes *κἄπιβόα*. Porsonus quum in addendis ad secundam editionem Hecubae p. 88. (103.) emendandum esse diceret *καὶ στέρν' ἀράσσων ἐπιβόα τὸ Μύσιον*, non modo iusto audacior fuit, sed illud quoque non videtur attendisse, solere in huiusmodi versibus pedes pedibus respondere, ideoque non esse spondeum pro iambo inferendum. G. Dindorfio visum est *κἄπιβῶ* scribendum esse. Alii non scribendum quidem ita, sed synizesin admittendam esse putaverunt. Hesychius quidem, qui verba *ἐπιβοᾷ τὸ Μύσιον* in lexicon suum rettulit, si ea ex hoc loco hausit, vulgatam scripturam tueri videbitur. Sed quid impedit quin meliorem lectionem opportune ab Eustathio servatam recipiamus? Is ad Dionysii v. 791. *θρηνητικοὶ δὲ καὶ οἱ Κᾶρες, ἀφ' ὧν καὶ Καρικὰ θρηνώδη αὐλήματα. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Φρύγες· ἔτι δὲ καὶ οἱ Μυσοί. διὸ καὶ Αἰσχύλος φησί, βόα τὸ Μύσιον, ἤγουν θρήνει.* Neque ita in editis tantum exemplaribus, sed eodem modo scriptum est in sex codicibus Parisinis, ut Bekkerus, quem ea de re, quum Parisiis esset, interrogaram, mihi rettulit, n. 2708, 2723. qui optimus est et antiquissimus codex, tum 2731. 2733. 2734. 2852.

1024. *ἄνια ἄνια* M. Lips. *ἄνια ἄνια ἄνια* G. Cantabr. 1. Ox. Par. C. Ven. A. Ald. Rob. Turn. Scribendum *ἄνι' ἄνια*. Vidit hoc etiam Dindorfius.

1025. *πέρθε* edd. Rob. et Vict. *ὕπερθε* M. G. Colb. 2. Par. C. Turn. *ὕπερθεν* Colb. 1. Ven. A. Ald. *ὕπερθος* Lips. *λευκήρα* G. *λευκήνη* Rob.

1026. *ἄπριγδα ἄπριγδα* M. Mosc. *ἄπριγδ'* omittit Lips. *γοεδνὰ* Lips. *γόεδνα* M. G. Ald. Rob. Turn.

1027. *αὖτι* ante sec. manus emendationem M. *ἄντει* Lips. *καὶ τάδ'* M. G. Lips. Cantabr. 1. Par. A. B. Ask. A. *τάδε* Ald. Rob. Turn. *ἔρξω* an *ἕρξω* habeat M. incertum est. *ἕξω* Ald.

1028. *πέπλον δ' ἔρεικ' ἐγχοκολπίοις ἀκμῇ χειρῶν* Lips. *πλέον* pro *πέπλον* Colb. 2. *ἔρειδε* (*ερειδέ* a pr. manu M.) *κολπίαν* M. Ven. B. Rob. *ἔρρεικε κολπίαν*, ad ultimam syllabam *ους* supra adscripto, Mosc. *ἔρεικ' ἐγκολπίαν* G. Par. F. Ceteri *ἔρεικε κολπίαν*.

1029. *ἄνια ἄνια* M. Lips. Rob. *ἄνια ἄνια ἄνια* Ox. Ald. Turn. *φεῦ ἄνια ἄνια* G. Ask. A. Par. H. et fortasse Par. C. ex quo *φεῦ ἄνια* enotatum est. *φεῦ ἄνια ἄνια ἄνια* Ven. A. *φεῦ φεῦ φεῦ ἄνια ἄνια* Cantabr. 1.

1030. *κατοίκτισαι* Par. A. B. H. Ald. et ex correctione M. in quo prius scriptum fuerat *κατοικτῆσαι*. Ven. B. *κατοίκτισον*. Quod in Par. B. supra scriptum est, *κατοίκτιζε*, habent G. Lips. Rob. Turn. Recte. V. ad v. 1023.

1031. *ἄπριγδα ἄπριγδα* M. Lips. *γόεδνά*, sic cum duplici accentu Lips. Ceteri *γόεδνα*.

1032. *δίαιν' ὅσσε* Ven. B. Rob. *δίαίνου* (ε supra) *δ' ὅσα* Lips.

Hoc versu finitur Cantabr. 1.

1033. Inde a Brunckio obtinuit *νυν*. Turn. *νὺν*. Ceteri *νῦν*. Ceterum non incipit hic epodus, ut olim putabam, sed sine epodo omnia per antistrophas usque ad finem decurrunt, metris et sententiis satis aperte, quamvis in magna lectionis deformatione, indicium facientibus.

1034. *οἶοῖ οἶοῖ* M. *οἰοιοιοῖ* Par. B. *οἰ* quater Lips. Rob. Turn. ter G. Ald. novies Ven. A. *ὀτοτοτοῖ* scripsit Porsonus.

1035. *αἶακος ἐς* Lips. *αἰακτὸς δ' ἐς* G.

Post hunc versum inserui *αἰαῖ, αἰαῖ*. Postulat hoc et stropharum et ipsius sententiae ratio.

1037. *ἰὼ ἰὼ* a sec. manu, *ἰῶ ἰῶ* a pr. M. *ἰὼ* semel habent Lips. Par. F. L. *δύσβατος* M. G. Lips. Ven. A. B. edd. ante Brunckium. *δύσβακτος* Par. A. B. H. In Par. B. teste Bekkero pro variis lectionibus et *δύσβατος* et *δύσβάϊκτος* adnotata sunt. Praeterea in eodem codice adscriptum est *δυσθρήνητος*. Hinc *δυςβάϋκτος* Brunckius scripsit, *δυςβαϋκτός* Porsonus. Xerxi tribuendus erat hic versus, quem libri, in quibus *αἰαῖ, αἰαῖ* excidit, choro assignant.

1038. Xerxi hunc versum libri tribuunt. *ἰωὰ δὴ* Mosc. Par. A. B. C. et nunc M. in quo prius *ἰῶ ἃ* fuisse videtur. In Par. B. *κραυγή* adscriptum. Restituit *ἰωὰ δὴ* Brunckius. *ἰὼ δὴ* G. et edd. ante Brunckium. *ἰὼ ἰὼ δὴ* Lips. Ven. A.

1039. Choro hic versus tribuebatur. Sed *ναὶ ναὶ* G. Lips. Xerxi assignant. Invertendus est ordo et *ναὶ ναὶ* choro dandum, prior versiculi pars Xerxi. *ἰωὰ* (M. sic ut v. 1038.) *δῆτα* M. Par. A. B. In Par. B. *γρ. ἰὼ* adscriptum. *ἰὼ δῆτα* G. Lips. Ven. A. B. et edd. ante Brunckium, praeter Rob. in qua *ἰὼ ἰὼ δῆτα* est.

1040—1048. Post hunc versum, *ἰωὰ δῆτα. ναὶ ναί*, in M. haec sequuntur

ξερξ. γοᾶσθ' ἁβροβάται·

χο. ἰὼ ἰὼ (a pr. manu ἰῶ ἰῶ) περσὶς αἶα δύσβατος·
ξερξ. η ή η ή τρισκάλμοισιν·
η ή η ή βαρίσιν (sic) ὀλόμενοι·
χο. πέμψω τόι, σε δυσθροοις γοοις. αἰσχύλου πέρσαι.

Primus horum versuum in Ven. B. Rob. ita scriptus est, ἰὼ γοᾶσθ' ἁβροβάται. Ceteri libri ἰὼ omittunt. ἁβροβᾶται G. ἀβροβάται Ald.

Deinde proximo versu ἰὼ semel G. Lips. Par. C. δύσβατος G. Lips. Ven. A. B. edd. ante Brunckium. δύσβακτος Par. A. H. δυσβάϊκτος et γρ. δύσβακτος Par. B. Tertio et quarto versu ἰὴ ἰὴ Ven. B. Par. F. L. Rob. ἥ ter Ven. A. ἤ ter G. Ald. ἤ quater Lips. et ceteri. Quarto versu βάρισιν ceteri libri. Tum ὀλλύμενοι Ask. A. ὀλύμεναι, supra scripto οι, Mosc. ὀλόμεναι, supra scripto ο ad α, et σι ad finem vocis, Lips. Vltimo versu πέμψω τοί σε δυσθρόοις γόοις G.' Ox. Colb. 2. Par. F. L. πέμψω τοῖσδέ σε δ. γ. Par. B. C. I. Ask. A. nisi quod Ask. A. γόοις bis habet. πέμψω τοῖσδε δ. γ. Lips. πέμψω τοῖσε δ. γ. Ald. πέμψω σε δ. γ. Turn. Ex Ven. A. τόνδε pro σε affertur. Rob. nihil amplius quam πέμψω δυσθρόοις γόοις.

Haec omnia valde conturbata et deformata esse manifestum est. Ac primum quidem ἁβροβάται ineptissima est per se et nihil ad rem faciens appellatio. Deinde tota carminis ratio postulat ut illis ἰὼ ἰώ, Περσὶς αἶα δυςβαΰκτός eadem verba respondeant sintque initium antistrophae. Denique ante ultimum versum excidisse alium versum et turbata responsionum aequabilitas monstrat, neque potuit chorus abrupte dicere πέμψω τοί σε δυςθρόοις γόοις. Videntur haec in eo codice, ex quo nostri libri derivati sunt, binis versuum ordinibus vel, ut nos dicimus, columnis scripta, ipsa autem pagina detrita aut lacerata fuisse. Studui hos versus ita conformare, ut dignus Aeschyli arte tragoediae finis evaderet, quamquam in iis, quae asteriscis inclusa addidi, singula verba praestare non possum. Γοάσθω et βοάτω quum dicitur, Περσὶς αἶα intelligenda est.

1028. πέπλον δ' ἔρειχ' ἐγχοκολπίοις ἀκμῇ χειρῶν Lips. πλέον pro πέπλον Colb. 2. ἔρειδε (ερειδέ a pr. manu M.) κολπίαν M. Ven. B. Rob. ἔρρειχε κολπίαν, ad ultimam syllabam ους supra adscripto, Mosc. ἔρειχ' ἐγκολπίαν G. Par. F. Ceteri ἔρειχε κολπίαν.

1029. ἄνια ἄνια M. Lips. Rob. ἄνια ἄνια ἄνια Ox. Ald. Turn. φεῦ ἄνια ἄνια G. Ask. A. Par. H. et fortasse Par. C. ex quo φεῦ ἄνια enotatum est. φεῦ ἄνια ἄνια ἄνια Ven. A. φεῦ φεῦ φεῦ ἄνια ἄνια Cantabr. 1.

1030. κατοίκτισαι Par. A. B. H. Ald. et ex correctione M. in quo prius scriptum fuerat κατοικτῆσαι. Ven. B. κατοίκτισον. Quod in Par. B. supra scriptum est, κατοίκτιζε, habent G. Lips. Rob. Turn. Recte. V. ad v. 1023.

1031. ἄπριγδα ἄπριγδα M. Lips. γόεδνά, sic cum duplici accentu Lips. Ceteri γόεδνα.

1032. δίαιν' ὅσσε Ven. B. Rob. δίαινοῦ (ε supra) δ' ὅσα Lips.

Hoc versu finitur Cantabr. 1.

1033. Inde a Brunckio obtinuit νυν. Turn. νὺν. Ceteri νῦν. Ceterum non incipit hic epodus, ut olim putabam, sed sine epodo omnia per antistrophas usque ad finem decurrunt, metris et sententiis satis aperte, quamvis in magna lectionis deformatione, indicium facientibus.

1034. οἰοῖ οἰοῖ M. οἰοιοιοῖ Par. B. οἰ quater Lips. Rob. Turn. ter G. Ald. novies Ven. A. ὀτοτοτοῖ scripsit Porsonus.

1035. αἶακος ἐς Lips. αἰακτὸς δ' ἐς G.

Post hunc versum inserui αἰαῖ, αἰαῖ. Postulat hoc et stropharum et ipsius sententiae ratio.

1037. ἰὼ ἰὼ a sec. manu, ἰῶ ἰῶ a pr. M. ἰὼ semel habent Lips. Par. F. L. δύσβατος M. G. Lips. Ven. A. B. edd. ante Brunckium. δύσβακτος Par. A. B. H. In Par. B. teste Bekkero pro variis lectionibus et δύσβατος et δυσβάϊκτος adnotata sunt. Praeterea in eodem codice adscriptum est δυσθρήνητος. Hinc δυςβάϋκτος Brunckius scripsit, δυςβαϋκτός Porsonus. Xerxi tribuendus erat hic versus, quem libri, in quibus αἰαῖ, αἰαῖ excidit, choro assignant.

1038. Xerxi hunc versum libri tribuunt. ἰωὰ δὴ Mosc. Par. A. B. C. et nunc M. in quo prius ἰῶ ἆ fuisse videtur. In Par. B. κραυγή adscriptum. Restituit ἰωὰ δὴ Brunckius. ἰὼ δὴ G. et edd. ante Brunckium. ἰὼ ἰὼ δὴ Lips. Ven. A.

1039. Choro hic versus tribuebatur. Sed ναὶ ναὶ G. Lips. Xerxi assignant. Invertendus est ordo et ναὶ ναὶ choro dandum, prior versiculi pars Xerxi. ἰωὰ (M. sic ut v. 1038.) δῆτα M. Par. A. B. In Par. B. γρ. ἰὼ adscriptum. ἰὼ δῆτα G. Lips. Ven. A. B. et edd. ante Brunckium, praeter Rob. in qua ἰὼ ἰὼ δῆτα est.

1040—1048. Post hunc versum, ἰωὰ δῆτα. ναὶ ναί, in M. haec sequuntur

ξερξ. γοᾶσθ' ἁβροβάται·

χο. ἰὼ ἰὼ (a pr. manu ἰῶ ἰῶ) περσὶς αἶα δύσβατος·
ξερξ. η ἤ η ἤ τρισκάλμοισιν·
η ἤ η ἤ βαρίσιν (sic) ὀλόμενοι·
χο. πέμψω τόι, σε δυσθροοις γοοις. αἰσχύλου πέρσαι.

Primus horum versuum in Ven. B. Rob. ita scriptus est, ἰὼ γοᾶσθ' ἁβροβάται. Ceteri libri ἰὼ omittunt. ἁβροβᾶται G. ἀβροβάται Ald.

Deinde proximo versu ἰὼ semel G. Lips. Par. C. δύσβατος G. Lips. Ven. A. B. edd. ante Brunckium. δύσβακτος Par. A. H. δυσβάϊκτος et γρ. δύσβακτος Par. B. Tertio et quarto versu ἰὴ ἰὴ Ven. B. Par. F. L. Rob. ἤ ter Ven. A. ἥ ter G. Ald. ἢ quater Lips. et ceteri. Quarto versu βάρισιν ceteri libri. Tum ὀλλύμενοι Ask. A. ὀλύμεναι, supra scripto οι, Mosc. ὀλόμεναι, supra scripto ο ad α, et σι ad finem vocis, Lips. Vltimo versu πέμψω τοί σε δυσθρόοις γόοις G. Ox. Colb. 2. Par. F. L. πέμψω τοῖσδέ σε δ. γ. Par. B. C. I. Ask. A. nisi quod Ask. A. γόοις bis habet. πέμψω τοῖσδε δ. γ. Lips. πέμψω τοῖσε δ. γ. Ald. πέμψω σε δ. γ. Turn. Ex Ven. A. τόνδε pro σε affertur. Rob. nihil amplius quam πέμψω δυσθρόοις γόοις.

Haec omnia valde conturbata et deformata esse manifestum est. Ac primum quidem ἁβροβάται ineptissima est per se et nihil ad rem faciens appellatio. Deinde tota carminis ratio postulat ut illis ἰὼ ἰώ, Περσὶς αἶα δυςβαΰκτός eadem verba respondeant sintque initium antistrophae. Denique ante ultimum versum excidisse alium versum et turbata responsionum aequabilitas monstrat, neque potuit chorus abrupte dicere πέμψω τοί σε δυςθρόοις γόοις. Videntur haec in eo codice, ex quo nostri libri derivati sunt, binis versuum ordinibus vel, ut nos dicimus, columnis scripta, ipsa autem pagina detrita aut lacerata fuisse. Studui hos versus ita conformare, ut dignus Aeschyli arte tragoediae finis evaderet, quamquam in iis, quae asteriscis inclusa addidi, singula verba praestare non possum. Γοάσθω et βοάτω quum dicitur, Περσὶς αἶα intelligenda est.

ADNOTATIONES
AD SEPTEM ADVERSVS THEBAS.

Nomen huic tragoediae in plerisque codicibus et in editionibus antiquis est Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, et sic apud Clementem Alex. Strom. I. p. 401. ed. Ox. Iustinum in Quaest. et resp. ad orthodoxos qu. 146. Tzetzam Chil. IV. v. 983. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας vocatur in nonnullis codicibus, ut in Mediceo et Lipsiensi, in didascalia quam codex Mediceus servavit, ab Aristophane in Ranis v. 1021. et, qui ad Aristophanis versum respicit, a Plutarcho Quaest. sympos. VII. 10. p. 715. E. apud quem Böttigerus in libello de personis Furiarum legere sibi visus est de quibus ille numquam cogitavit; tum ab Athenaeo I. p. 27. A. et in codice Parisiensi Longini cap. XV. nam vulgo ibi Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις legitur. Eustathius ad Hom. p. 146, 10. μάχιμος ἡ λέξις τοῦ ἐπανίστασθαι καὶ τῆς ἐπαναστάσεως, τῆς ἐπί προθέσεως τὸ κατά δηλούσης, ὡς καὶ ἐν τῷ "ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς" παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ "Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας" παρ' Αἰσχύλῳ, ἤγουν κατὰ Θηβῶν. Idem eadem p. 809, 36. aliis verbis repetit. Duces isti ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας dici solent, ut apud Aristotelem Metaph. XII. 6. Diodorum Siculum IV. 65. 66. scholiastam Euripidis ad Phoen. v. 1377. In codice Guelferbytano et quibusdam aliis nomen huic tragoediae impositum est Ἐτεοκλῆς. V. Harlesium Bibl. Gr. vol. II. p. 174. Ceterum Stanleius merito in dubitationem vocavit haec Pausaniae II. 20, 5. τούτους τοὺς ἄνδρας ἐς μόνων ἑπτὰ ἀριθμὸν κατήγαγεν Αἰσχύλος πλειόνων ἔκ τε Ἄργους ἡγεμόνων καὶ Μεσσήνης καί τινων καὶ Ἀρκάδων στρατευσαμένων. Sed hic quum statim addat τούτων δὲ τῶν ἑπτά (ἐπηκολουθήκασι γὰρ καὶ Ἀργεῖοι τῇ Αἰσχύλου ποιήσει) πλησίον κεῖνται καὶ οἱ τὰς Θήβας ἑλόντες, ipse se refutare videtur. Neque enim ab Aeschylo accepisse Argivos istam famam credibile est, sed multo prius ita traditum fuisse, numero ad oppugnatas septem Thebarum portas accommodato.

Personarum index in M. Lips. hic est, ἐτεοκλῆς. ἀντιγόνη. ἄγγελος κατάσκοπος. ἰσμήνη. χορὸς παρθένων. κῆρυξ. In Vit. ἐτεοκλῆς. ἄγγελος κατάσκοπος. χορὸς παρθένων. κήρυξ. ἀντιγόνη. ἰσμήνη.

In G. ἐτεοκλῆς. ἄγγελος. χορὸς γυναικῶν ἐπιχωρίων. ἀντιγόνη. ἰσμίνη. κῆρυξ. In Ald. Rob. Turn. ἐτεοκλῆς. ἄγγελος κατάσκοπος. χορὸς παρθένων. ἰσμήνη. ἀντιγόνη. κῆρυξ. Addunt G. Vit. Ald. Rob. Turn. προλογίζει δὲ ἐτεοκλῆς, παρασκευάζων τὸν τῶν θηβαίων δῆμον (σκευάζων τὸν δῆμον τῶν θηβαίων Vit.) εἰς φρουρὰν τῆς πόλεως.

1. Exemplum δορυφορήματος. Conspicitur enim in scena, vel potius in orchestra, populus Thebanus, personae mutae. Böttigerus in libello quem de personis Furiarum scripsit p. 124. seqq. nescio quae simulacra imaginatus est, quae vestibus amicta κωφὰ πρόσωπα et δορυφορήματα dicta fuerint: quo nihil fingi potuit quod magis absurdum esset. De ista voce praeter G. C. G. Schneideri libellum, cui titulus est *das attische theaterwesen*, p. 139. conferri possunt quae dixerunt Lambertus Bos Obs. crit. p. 67. cuius verba rettulit ad Luciani Icaromenippum c. 19. Reitzius t. II. p. 760. et C. Fr. Hermannus ad Lucianum de conscrib. hist. p. 23. Versum Aeschyli affert Aristides t. I. p. 342. sive t. I. p. 528. ed. Dind.

2. πόλει Par. C. In G. virgula post πόλεως distinctum. Ald. Rob. Vict. post πρύμνῃ distinguunt. Respicit hunc versum Plato in Euthydemo p. 291. D. quo auctore quum Stephanus post πόλεως potius interpungi malebat, peccavit eo quod ferri posse alteram interpunctionem putavit.

3. νόμων Lips. βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ affert Eustathius p. 981, 50.

4. θεοῦ M. G. Vit. Lips. Colb. 1. 2. Ask. A. Par. E. H. K. L. Arund. Ox. Vind. 2. 3. 4. Ven. B. quod merito recepit Blomfieldius. Edd. vett. θεῶν.

5. αὖ G. Par. E. Vind. 1. 2. 3. 4. ξυμφορὰ G.

6. ἐτεοκλῆς M. a pr. manu (a sec. deletus circumflexus et έ supra adscriptum) G. Vit. Lips. Ask. A. Par. N. Ven. A. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. ὢν εἷς Ask. A. Cantabr. 1. ἂν εἷς ὢν G. Ven. A. Ald. Rob. . πολὺς supra versum M. πόλιν Vit. Lips. Par. C. Ald. Rob.

7. ὑμνεῖθ' Ald. et aliquot codices Thomae M. p. 205. ed. Ritsch. Alii Thomae codices ὑμνεῖσθ'. Eustathius p. 634, 11. Αἰσχύλος "ὑμνεῖται ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυρρόθοις." Idem ad Dionysii v. 1181. καὶ Αἰσχύλος δὲ ἐξ ἀντιφράσεως τὸ κακολογεῖν ὑμνεῖν ἔφη ἐν τῷ "ὑμνεῖται ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυρρόθοις." φρυμίοις Vit. πολυβρόμοις Lips. sed adscriptum γρ. πολυρρόθοις. Valckenarium ad Phoen. v. 1346. παλιρρόθοις coniicientem secutus est nimium fidelis assecla Brunckius.

8. Affert hunc versum scholion ad Aristoph. Plut. v. 58. a Brunckio editum. οἰμώγμασι θ' G. Lips. Cantabr. 1. 2. οἰμόγμασι θ' Vit. ἀλεξιτήριος G. Vit. Colb. 2. Par. E. N. Vind. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn. atque ita etiam M. sed ut ante rasuram ἀλεξητήριος scriptum fuisse videatur. Verba Eteoclis duplicem interpretationem admittunt, prouti γένοιτο

aut ex praegresso optativo coniunctoque cum eo ἂν pendere, aut, quod praestat, per se optandi potestate positum esse putatur. Aperte autem collocatio verborum praedicatum esse ἐπώνυμος postulat, hac sententia, *Iuppiter averruncus vere averruncus fiat.*

10. νῦν omittit G.

11. ὁ παρ' Αἰσχύλῳ ἔξηβος memoratur Eustathio p. 727, 13. 1428, 21. Auratus et Grotius χρόνον.

12. βλάστημον M. aliique, ut videtur, codices et Turn. βλάστιμον G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Mosc. 1. 2. Par. C. E. N. Vind. 2. 3. 4. Ald. βλάστιμον τ' Vind. 1. Rob. βλάστημα γ' Ven. B. Quod in fine versus G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Colb. 1. Mosc. 1. 2. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. habent πολλήν, pro quo in Aug. πολλάν, in Par. E. πολλὸν scriptum est, refertur ad ὥραν. Ad βλάστημα autem πολύ, quod est in Ven. B. Cantabr. 1. Par. C. Masculinum πολὺν habent M. Rob. Turn. Stephanus aliique scribendum putabant βλάστημά τ' ἀλδαίνοντα σώματος πολύ. Triclinius in scholiis Vindobonensibus, qui βλάστιμον scriptum videret, metri caussa scribebat βλάστην μέν, addens οὕτω χρὴ γράφειν καὶ τόνδε τὸν στίχον καὶ τὸν ἑξῆς, ὡς διωρθώθησαν παρ' ἐμοῦ, ἵν' οἰκείως ἔχωσι πρός τε τὸ μέτρον καὶ τὴν σύνταξιν. οἱ γὰρ ἄλλως γράφοντες οὐ καλῶς γράφουσιν, ἀγνοοῦντες τὰ περὶ τῶν μέτρων. Sed quomodo scripserit cetera, non est mihi indicatum. Praeterea quem Blomfieldius Bigoti codicem vocat, cuius scripturas Musgravius secum communicatas habuerit, ex cuius libro eas exscripserit Porsonus, ἀλδαίνειν τε. Ea vero Aurati correctio est, et, nisi secutus Auratum est, Grotii. Nimis secure et lexicographi et editores Aeschyli βλάστημον substantivum esse crediderunt, quo usus sit Aeschylus etiam in Suppl. v. 303.

τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῆςδε βλάστημον λέγεις;

Quo in versu Rob. habet βλάστιμον, agnoscendum autem certe adiectivum est. Hoc autem de quo disputamus loco non mirandum quod homines Graece docti scribendum putarunt βλάστημά τ' ἀλδαίνοντα σώματος πολύ. Atque Eustathius, cui bis ὁ ἔξηβος ex hoc loco commemoratus est, in fine praecedentis versus interpunxerat, sicut factum est in editionibus veteribus. Scilicet ἔξηβος iis erat, ut Hesychius interpretatur, ὁ ἔξω τῆς ἥβης, τριάκοντα πέντε ἐτῶν, adolescentes, viros, senes nominari putantibus. Poterat quidem articulus omitti, qui ad ἀλδαίνοντα pertinebat, sed tamen nec satis recte senes per τε quasi in cumulum additi essent, nec viri ut nominarentur opus erat, immo fortior est sententia omissis, quos per se consentaneum erat arma capere debere. Recte scholiastae καὶ τὸν ἔξηβον χρόνῳ, τὸν ἔξω ἡλικίας, τὸν γέροντα et ἤτοι τὸν γηραιὸν καὶ παρηβηκότα καὶ παρακμάσαντα ὑπὸ τοῦ χρόνου. Nulla post χρόνῳ interpunctio est in codicibus M. et Vit. ut ἔξηβον χρόνῳ vel pro adiectivo ad sequens substantivum pertinente, vel substantivi potestate positum sequenti alicui adiectivo iungi posse videatur.

Sed hoc quidem modo Aeschylum orationem conformasse non est veri simile, sive *βλάστημον* adiectivi significatione eum posuisse putamus, sive, quod quis fortasse coniiciat, scripsisse *καὶ τὸν ἔξηβον χρόνῳ βλαστήμον*, *ἀλδαίνοντα σώματος πολύ*, quo adiectivo usus est Nicander Alexiph. v. 561.

ἠὲ χαμαιπίτυος βλαστήμονος ἄμμιγα κώνοις
φύλλα καθεψηθέντα.

Verum ne substantivi quidem iusta forma est *βλάστημος* sive, ut G. Dindorfio visum est, *βλαστημός*. Debebat enim in *σμός* terminari, ut *ὀρχησμός*, *πατησμός*, aliaque quae Lobeckius Paralip. p. 397. congessit. Quare scribendum duxi *βλαστησμόν*, coniungendumque cum eo *ἔξηβον*.

13. *ὥραν ἔχονθ' ἕκαστον* M. cum litura post *ἔχον*, addito autem *τ'* a recentiore manu post *ὥραν*. Adscriptum est hoc scholion, *ὥραν* (sic)· *φροντίδα, ἵν' ᾖ ὁ νοῦς οὗτος, ἕκαστον ὑμῶν ἔχοντα φροντίδα τῆς πόλεως, ἢ ἕκαστον πρὸς τὴν ἡλικίαν βοηθεῖν τῇ πόλει, ὡς πρέπον ἐστίν.* Copulam omittunt G. Vit. (in Vit. scriptum *ἔχοντ'*) Lips. Cantabr. 1. Colb. 1. Ox. Par. A. B. N. *ὥραν ἕκαστον ἔχοντα* habent Mosc. 1. 2. Rob. *ὥραν τ'* (*θ'* Turn.) *ἔχονθ' ἕκαστον* Ven. A. Turn. *ὥραν θ' ἕκαστον ἔχοντα* Ald. Quod ex Bigoti libro, quicum Grotius consentit, affertur *ὥραν ἔχειν*, coniecturam esse puto: certe Auratus *ὥραν τ' ἔχειν*. Recte Brunckius ex Par. A. B. recepit *ὥραν ἔχονθ' ἕκαστον*. Ita etiam Par. N. Deinde *ὥστι*, sed cum litura post *τι*, et *σ* inter *ὥ* et *τι* a recentiore manu in litura addito, M. *ὥς τις* Mosc. 2. Par. E. Ceteri libri ni fallor omnes *ὥς τι* vel ut Vit. *ὥς τὶ*, nisi quod in Par. B. *ὥς τι* in *ὥςτε* mutatum esse Faehsius dicit. Tum *ξυμπρεπὲς* G. Mirum est quod etiam Porsonus *ὥςτε* adscivit, in quod coniectura inciderant Grotius et Stanleius. Id Graece dicendum erat *ὡς τὸ συμπρεπές*. Sic Euripides in Ione v. 1249. *ὥςπερ τὸ δίκαιον*. Scribendum putavi *ὥς τις ἐμπρεπής*.

14. *πόλιν τ' ἀγείρειν* Par. C.

15. Inter *μὴξ* et *αλειφθῆναί ποτε* litura est in M. *μὴ ἐξαλειφθῆναι ποτὲ* Vit. *μὴ 'ξαλειφῆναι ποτὲ* G. Mosc. 2. *μὴ ἐξαλειφῆναι ποτὲ* Lips.

16. *τέκνοις τε* M. Rob. Turn. *τέκνοισί τε* G. Vit. Lips. Par. C. N. Ald. *τέκνοισί γε* Mosc. 2. Idem *τροφῶν*.

17. *ἅ γὰρ* Par. A. *ἥ γαρ* G. *ἣ γὰρ* M. Vit. Lips. Par. B. ceterique, ut videtur, codices et editiones veteres, pronomine accentu recte notato. *νέους θ'* Lips.

18. *προσδοκοῦσα* G. Vind. 1. 3. *δοκοῦσα* Colb. 2. Ceteri *πανδοκοῦσα*, de quo verbo dixi Opusc. V. p. 200. Comprobatur verbum substantivo, quo Plato de leg. XI. p. 918. D. usus est, *πανδοκεία*, sive *πανδόκεια*. V. Lobeckii Pathol. proleg. p. 42. Libri *παιδείας*. Ex Victorii editione *παιδίας* in posteriores manavit. In *ὅτλον* M. *τ* litteram in litura habet.

19. *οἰκηστῆρας* G. et sic aut *οἰκιστῆρας*, nam ambiguum est, e correctione Lips. *οἰκητῆρας* Mosc. 2. Aug. et ante correctionem Lips. Ceteri *οἰκιστῆρας*, quod interpretantur glossae *οἰκήτορας* et *ἐποίκους*. Non exputo cur *οἰκιστῆρας* scripsisse Aeschylum dicam, vocabulo nec proprio nec quod sciam alibi apud tragicos invento. Blomfieldius quum Aeschylum, si altero uti voluisset, *οἰκήτορας* potius quam *οἰκητῆρας* dicturum fuisse putavit, non meminerat *οἰκητῆρα* scriptum in Sophoclis Oed. Col. v. 627. Nihil proficimus Schwenckii defensione, inusitatos significatus a tragicis captari memorantis. Quare veram scripturam *οἰκητῆρας* esse arbitror, mutatam errore antiqui librarii in usitatius vocabulum. *ἀσπιδοφόρους* Rob.

20. *γένησθε* G. Mosc. 2. Par. E. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Turn. Singulari attractione dictum est *πιστοὺς ὅπως γένοισθε*. V. ad Eur. Iph. Taur. v. 925.

21. *μὲν* omittunt Ven. A. Ox. Ald. Ex Par. E. *το σὸν δ'* affertur. *ῥέποι* Vit.

22. *ἤδη* omittit Mosc. 1. pro quo alterum nominant Butlerus et Wellauerus. *τάνδε* Ald. *πυργυρουμένοις* G. Cantabr. 1. Par. L.

23. *καλὸς* Cantabr. 2. *πολέμως* Par. L. sive *πόλεως*, ut Faehsius dicit. *κυροῖ* Par. K.

24. *φησὶ* Lips. Incipit ut usitata ratione dicturus *ὡς ὁ μάντις φησὶ νυκτηγορεῖσθαι μεγίστην προςβολήν*, sed statim mutat.

25. *νωμῷ* Rob. *φρεσὶ* M. G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Rob. *πυρὸς δίχα* si Aeschylus sic dixisset, ut Tiresiam non ex igne vaticinatum significaret, perinepte ignem commemorasset, ubi potius sine oculorum lumine illum volatus avium notasse dicendum erat. Non dissensit Aeschylus ab Sophocle in Antigona v. 1005. atque Euripide in Phoenissis v. 954. sed quod dixit *πυρὸς δίχα* est *praeter signa ex igne capta*, ut *δίχα σίτου* dictum est a Dionysio Halic. ant. Rom. VII. 19. p. 1357, 7.

26. *ἀψευδῆ* Mosc. 1. 2.

27. *τοιῶν* Aug. *δεσπότης τοιῶνδε* Colb. 1. Par. N.

28. *ἀχαιΐδα* M. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Par. B. Ven. B.

29. *νυκτιγορεῖσθαι* Lips. Par. E. *κἀπιβουλεύσειν* Vit. aliique, ut videtur, codices et Ald. Rob. Turn. *κἀπιβουλεύσει* Lips. *κἀπιβουλεύειν* M. G. Arund. Cantabr. 1. Mosc. 2. Par. L. Ven. B. Vind. 1. 3. quod agnoscere videntur etiam scholiastae, qui *βουλεύεσθαι* et *ἐπιβουλεύεσθαι* interpretantur. Praetulit praesens Blomfieldius non, ut temere Wellauerus ait, sine caussa. Si quid mutandum esset, aptius futuro esset *κἀπιβουλεῦσαι*.

30. *τόλας*, adscripto tamen *πύλας*, Par. E. *πυργημάτων* Mosc. 2. Ad ultimas syllabas vocabulorum *πύλας* et *πυργωμάτων* in M. a recentiore manu supra adscriptum est *ῶν* et *α*, et legisse *πυλῶν πυργώματα* videtur scholiastes, qui *προμαχεῶνας* interpretatur. Defendi vulgata potest v. 33.

31. Hunc versum omittit Lips.

32. πληροῦται Lips. πληροῦνται Par. E. θωρακία Lips. σέλμασιν M. pro vulgato σέλμασι.

33. πολλῶν G. sed primae syllabae ϋ supra adscriptum. ἐξό-δους, supra scripto οις, Ven. B.

34. εὐθαρσεῖτε M. G. Vit. Lips. εὖ θαρσεῖτε Ald. Rob. Turn. V. Valckenarium ad Phoen. v. 1331. p. 447.

35. ἄγαν γ' Ven. B.

36. κατοπτῆρα M. a pr. manu: recentior ς addidit. κακοπτῆρας, sed ad alterum κ supra scripto τ, G. καμπτῆρας Par. E.

38. λειφθῶ Ald. ληφθῶ quidem, sed ει supra scripto, Lips.

39. Ἐτέοκλες G. Vit. Par. E. Ven. A. Vind. 2. 4. Ald. Rob. Ἐτεο-κλῆς Vind. 1. ἄριστε Vind. 3. Interpunctio editionis Victorianae, Ἐτεόκλεες, φέριστε Καδμείων ἄναξ, recte a Blomfieldio aliisque sic mutata est, ut Ἐτεόκλεες φέριστε coniungerentur. In Lips. virgula est post καδμείων. Eupolis Πόλεσιν apud scholiastam Aristophanis ad Pacem v. 1046. Ἱερόκλεες βέλτιστε, χρησμῳδῶν ἄναξ. Animadvertit imitationem G. Dindorfius.

40. σαφῆ τε τὰ 'κεῖθεν Ox. σαφῶς τἀκεῖθεν Ask. A.

41. εἰμ' M. εἶμ' Lips. Ven. A. B. Ald. Rob.

42. Haec usque ad ὡρκωμότησαν affert Longinus cap. 15. Versus 42—56. Stobaeus VII. 11. Versus 42. 43. scholiastes Aristophanis ad Lysistr. v. 188.

43. Vtitur his verbis Aristides t. II. p. 317. ed. Iebb. sive p. 417. ed. Dind. Apud Stobaeum et Longinum ac scholiastam Aristophanis εἰς scriptum est. Codex Longini Vaticanus 194. εἰς μέλαν σε τοῦ κύ-κος, cod. Vat. 1471. εἰς μέλαν σε τὸ σακος, ad σα supra scripto τα. Vnde coniici posse κύτος animadvertit Blomfieldius. Sed quo gravior res ipsa, eo aptius proprium vocabulum, quod praeter ceteros habet etiam scholiastes Baroccianus Euripidis ad Or. 809. ἐς μελάνδετον σάκος afferens. σάκκος Cantabr. 1. et fortasse Par. E.

44. χερσὶν Ald. Rob. χειρὶ Stobaei codex A. ταυρίου Ald. Turn.

45. ἄρη τ' M. Arund. Stobaeus, Longini optimus Paris. et Vat. 1. ἄρρη τ' G. ἄρην τ' Lips. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. 2. Ox. Par. C. Ven. A. B. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. edd. Longini. ἄρρην τ' Vit. Par. N. Ἄρην omissa copula Turn. et posteriores. Ἄρη tragicis vindicandum putabat Valckenarius ad Phoen. v. 1013. p. 367. Contra Porsonus ad Phoen. v. 134. hoc Aeschyli versu Ἄρην flagitari ratus, ubique Ἄρην praeferebat, ut in eadem fabula v. 950. 1020. Contrarium probat optimorum librorum scriptura (v. ad v. 53.), copula autem ad Ἐνυὼ eodem modo omissa est, quo οὔτε — οὐ — οὔτε iungi solent. φόνον Arund. Cantabr. 1. Ven. B. Vind. 2. Rob. et supro scripto β Colb. 2.

46. ὡρκομότησαν G. ὡρκωμώτησαν Ald. πόλεις Par. C. κατὰσκαφὰς M. κατασφαγὰς, adscripto κατασκαφὰς Par. B.

47. Eustathius p. 68, 27. de verbo *ἀλαπάζειν* disserens, *γίνεται δὲ ἐκ τοῦ λαπάζω πλεονασμῷ τοῦ ᾱ. παρὰ γοῦν τῷ Αἰσχύλῳ εὕρηται τὸ ῥῆμα χωρὶς τοῦ ᾱ.* Ex Par. C. affertur *κάδμει*, fortasse pro *καδμεῖον*.

48. *γῆν* omittit Par. E. *πρόσθε* pro *τήνδε* Stobaeus. *φυράσσειν* G. Cantabr. 2. Ox. Par. C. N.

49. *σημεῖα δ' αὐτῶν* Stobaeus. *μνημεῖα, τὰ οἴκαδε πεμπόμενα ὑπὸ τῶν ἐν πολέμῳ τετελευτηκότων τοῖς οἰκείοις* Hesychius. *εἰς δόμους* M. et Stobaeus. *ἐν δόμοις* Colb. 1.

50. *πρὸς ἅρματ'* Colb. 1. Par. B. K. N. Sic etiam Vit. e correctione: antea *πρὸς ἅρμ'* erat scriptum. *πρὸς δ' ἅρμ'* G. Par. C. Ask. A. Ven. A. (Bekkero teste) Rob. *χεροῖν* G. Par. B. Ald. Rob.

51. *διὰ στόματος* Colb. 1. Par. N. *ἀνὰ στόμα* Stobaeus.

52. *ἀνδρίᾳ* Cantabr. 2. et Stobaeus.

53. In *λεόντων* M. *ό* a recentiore manu in rasura habet. *ἄρη* M. et Stobaei codex A. Idem ex regio Aeschyli codice Spanhemius affert. *ἄρρην* Par. N. Ceteri *ἄρην*. V. ad v. 45.

54. Stobaeus *καὶ τῷδε πίστις*, sed Schowii libri *καὶ τῶνδε πίστις*. Et *πίστις* etiam Colb. 2. Reliqui libri *πύστις*. Sic etiam scholiastae videntur legisse. Recte vero *πίστις* a Schützio Bothioque receptum est. Facto comprobatum iri dicere debebat, non auditurum rem esse Eteoclem: audivit enim modo ex ipso nuntio. *οὐ μόνῳ χαρίζεται* Stobaei codex A.

55. *κληρονόμους* Lips. *δ' ἔλειπον* M. Vit. Turn. *δ' ἔλιπον* G. Lips. Cantabr. 2. Ox. Par. A. B. C. E. N. Vind. 1. 3. 4. Ald. Rob. et edd. vett. Stobaei. Brunckius, quod in Par. B. suprascriptum esset *γάρ*, edidit *κληρουμένους γὰρ ἔλιπον*.

56. *πύλαις* Par. C. *ἄγῃ* G. Cantabr. 2. Colb. 2. Mosc. 1. Par. E. L. Vind. 1. 2. 4. et *οι* supra scripto Colb. 1. *ἄγει* Aug. Vind. 3.

58. *ἐπεξόδοισι* M. G. *ἐπ' ἐξόδοις* Lips. *ταγεῦσαι* Rob.

60. *κονιεῖ* M. G. Vit. Lips. Ald. *πεδία γὰρ ἀργιστῆς* Vit. et *ἀργιστῆς* etiam G.

61. *πνευμάτων* G. Aug. Mosc. 2. Vind. 1. 3. Ceteri *πνευμόνων*, praeter M. qui *πλευμόνων* habet, ut Brunckius edidit. V. Pors. ad Eur. Or. v. 271.

62. *ναὸς* restituit Porsonus et hic et, ubi idem versus legitur, in Euripidis Medea v. 523. Et habent *ναὸς* M. Colb. 2. Ven. B. *νεὼς* Vit. Ceteri *νηός*.

64. *ἄρεως* M. Ceteri *ἄρεος*, quam formam non usurpari nisi metri caussa monuit Elmsleius ad Bacch. v. 302. et ad Oed. Col. v. 947. Gregorius Cor. de dial. Aeol. 31. *Ἄρεος διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ κλίνουσιν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ καὶ Σοφοκλεῖ.* Sane Sophocles ita, ubi metrum poscebat.

χερσαῖον, sic, supra scripto *ον*, Vit. *χερσαίου* Par. C. Ald. Turn. et adscriptum, ut videtur, in Par. B. Recte *χερσαῖον* M. ceterique codd. et Rob.

65. τῶνδε M. Rob. et supra scripto τόνδε Mosc. 1. τὸν δὲ Mosc. 2. τόνδε G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Par. C. Ven. A. B. Vind. 2. 4. Ald. Turn. et τῶν supra scripto Par. N. ω supra scripto Colb. 1. ὥς τις G. Lips. Ven. B. Vind. 2. Rob. et adscriptum in Par. B. N. λάβαι, supra scripto ε, Lips. Ceteri λάβε.

67. σαφήνεια M. σαφηνείᾳ Vit. Cantabr. 2. Ox. Ask. A. Par. B. Rob. σαφηνίᾳ G. Lips. Ald. Turn. σαφήνει' ἀλόγου Cantabr. 1. In Vit. inter καὶ et σαφηνείᾳ supra adscriptum σύ.

68. εἰδὼς σὺ τὰ Ox. Ven. A. Ald. Rob. Libri ἴσῃ.

69. πολισσοῦχοι G. Lips. Vind. 1. 2. 3. 4. πολιοῦχοι, supra scripto πολισσοῦχοι, Vit.

70. ἐρινὺς M. Vulgo Ἐριννύς.

71. μή μου Rob. τὴν πόλιν Par. E. et γε omisso Vind. 2. 4. Elmslejo ad Eur. Med. v. 175. μήτοι πόλιν γε scribendum videbatur. πρέμνοθεν Blomfieldius et ante eum Valckenarius. Libri πρυμνόθεν, praeter Cantabr. 2. qui coniunctis duabus scripturis πρευμνόθεν habet.

72. δῃάλωτον Brunckius. Libri δηϊάλωτον.

73. δήμους Mosc. 2. Ald.

74. τε γῆν δὲ Colb. 1. τε γῆν τε Lips. Ox. Ald. τε γῆν, altero τε omisso, Ven. A.

75. ζυγοῖσι δουλείοισι M. G. Vit. Cantabr. 2. Par. A. B. C. N. Colb. 1. ζυγοῖσι δουλέοισι Lips. ζυγοῖσι δουλίοισι Ald. Turn. ζευγλῇσι δουλείῃσι Ox. Par. H. I. Ask. A. Vind. 2. 4. Rob. Librorum scripturam σχέθειν in σχεθεῖν mutavit Blomfieldius. V. Lobeckium Paral. p. 46. qui tamen fallitur, quum Etym. M. p. 456, 18. affert, quasi σχέθω inusitatum esse testetur: ibi φθίθω usitatum esse negatur. Iterat illud Lobeckius ad Buttmanni gramm. II. p. 63.

76. γενέσθε Rob. γένοισθε Vind. 2. 4. Omittit hunc versum Mosc. 2. et, si recte notavi, G.

77. δαίμονα Lips.

78. De hoc chori carmine multa a multis diligentiane nescio an levitate infeliciore disputata esse dicam. Nominavit eos non meliorem viam ingressus Franciscus Passovius in ea dissertatione quae tertia in eius Opusculis est, p. 95. Quod ille refert ut a me dictum, virgines choricas haec σποράδην prodeuntes canere, non commemini me dixisse: ipsius Passovii hanc opinionem fuisse video. Singulas virgines separatim canere et metra ostendunt huic rei propria, et vero etiam multo magis sententiae neque vinculis inter se connexae et fere eosdem sensus, easdem preces ita repetentes, ut aperte non possint totius chori perpetuatam orationem continere. Praeterea strophae ita inter se modo similitudine metrorum, modo discrepantia initiorum et finium sunt distinctae, ut facile discerni singularumque ambitus determinari possit. Neque vero cogitandum est de antistrophica ratione ita, ut totum carmen ad eam exigatur. Priorem enim partem carminis ἀλλοιόστροφον esse oportebat, ut in

magno repentinoque tumultu. Sed ea tamen nimia parumque decora virginibus perturbatio esset, si σποράδην singulae deinceps alia aliunde accurrerent. Immo totus simul chorus adveniebat, concitatior quidem, sed non sine ordine. Id eo cognoscitur, quod tres deinceps strophae, quae sunt octava, nona, decima, inter se similes sunt, item ut undecimae et duodecimae initia sibi respondent. Praeterea memorabile est, quod, ubi paullum remisit animorum consternatio, carmenque antistrophicum fieri coepit, prima duo antistropharum paria ex ternis partibus constant. Quo confirmatur, quod primae quoque totius carminis sex strophae eam comparationem habent, ut numerum ternarium ostendant. Ex his satis certo videtur colligi posse, κατὰ ζυγὰ dispositum fuisse chorum. Itaque virginum dicta, quae sunt numero quinque et viginti, ita distribui, ut convenirent isti κατὰ ζυγὰ stationi: quamquam sitne ea distributio illa ipsa, quam poeta fecit, pro certo affirmare non possum: non dissimilem tamen fuisse et ordo stropharum et inter sese comparatio ostendit. Putandum est autem tertium ordinem in medio stetisse, eique a lateribus adstitisse reliquos quattuor ordines, eam autem virginem, quae numero septima est, coryphaei partes habuisse.

78. θρέομαι M. Vit. Ald. Rob. Turn. et scholiastes Euripidis ad Phoen. v. 239. qui Triclinius est. Sed idem eadem dicens Triclinius in scholiis Vindobonensibus ad Aeschyli carmen cum G. Lips. Arund. Cantabr. 2. Mosc. 1. 2. Par. C. L. Vind. 1. 3. θρεῦμαι. Idem adscriptum, ut videtur, in Par. B. Hoc trochaei semanti pondere exordiendum erat carmen, non anapaesto. θροῦμαι Aug. quod suopte iudicio posuit Blomfieldius, vulgaria inferre in Aeschyli poemata solitus. θρεῦμα Par. E. Deinde μεγάλα τ' ἄχη G. Vit. Cantabr. 1. Mosc. 2. Par. F. N. Colb. 1. 2. (in Colb. 2. τ' ab alia manu) Ven. B. Vind. 1. 2. 3. 4. Rob. Idem adscriptum, ut videtur, in Par. B. μεγάλ' ἄχη recte M. Lips. Ald. Turn. μεγάλα, addito a recentiore manu ἄχη, Cantabr. 1.

79. Quod in scholiis codicis Vit. legitur, ἀφίεται, ἤδη ὁρμὴν ποιεῖται ἐπὶ τὴν πόλιν, non putandum est indicium esse alius scripturae, μεθίεται. Videtur interpres ἀφεῖται scripsisse non secus quam editus scholiastes, apud quem eodem errore legitur ὁ ἱππικὸς στρατὸς συγκεχώρηται καὶ ἀφίεται. G. Dindorfius specimine emendatae editionis, quod Zimmermanni diurnis antiquariis a. 1836. insertum est, aut imperitos criticos videtur ludificare voluisse, aut sese ipse ludos fecit. Tzetzes in Exegesi Iliadis p. 72. seq. memoriae errore scripsit στρατὸς γάρ τὸ πλῆθός ἐστι τῆς ἐκστρατείας, στρατόπεδον δὲ ὁ τόπος καὶ αἱ σκηναὶ τοῦ στρατοῦ. τοῦτο δὲ καὶ Αἰσχύλος σαφέστερον παριστᾷ λέγων "ῥεῖ δὲ στρατὸς στρατόπεδον λιπών."

80. πολὺς ὅδε M. Arund. Mosc. 1. Par. L. Rob. πολὺς ὧδε G. Cantabr. 1. 2. Mosc. 2. Par. A. B. πολὺς δ' ὧδε Ox. Ven. A. Ald. Turn. et ante correctionem Vit. πολὺς δ' ὅδε Vit. ex correctione. πολὺς δ' ὅγε Lips. Idem et πολὺς δ' ὧδε adscriptum in Par. B.

λαὸς Lips. Cantabr. 1. et Blomfieldio teste Ask. A. Videtur hoc etiam in Vit. fuisse antequam in λεὼς mutaretur. ἱππότης, supra scripto ας, Vit.

81. αἰθέρια Vit. αἰθερίᾳ Ald. φανεῖσα G. Ald. Turn.

82. σαφὴς δ' Vit. Par. C. N. Colb. 1. Ven. B. Vind. 3. ἔτυμος Lips. ἕτοιμος Mosc. 2.

83. 84. ἐλεδέμας sic a pr. manu M. ex quo recentior manus inserto ν et addito in ultima syllaba accentu ἐλεδεμνὰς fecit. ἐλεδέμνας G. ἐλεδεμνὰς Vit. Ald. ἐλϊδεμνὰς Rob. ἑλεδεμνὰς Lips. Turn. ἐλαδάμνας Par. C. Vrsinus ad Virg. Aen. XI. 879. habet ἐλαδάμνας. Deinde πεδιοπλοκτύπος (sic a pr. manu: recentior πεδιοπλόκτυπός fecit) τι (eraso accentu) χρίμπτεται M. Ad hanc scripturam refertur scholion codicis Vit. χρίμπτεται δὲ καὶ πλησιάζει ἡμῖν τί, ἤτοι μικρόν τι, ἢ κατά τι ἡμῖν προςπελάζει ἡ βοή. — τινὲς δὲ ὠτὶ χρίμπτεται γράφουσιν, ἤγουν τῇ ἀκοῇ ἡμῶν προςπελάζει βοή. πεδιοπλόκτυπος δὲ χρίμπτεται Vit. et Colb. 1. In Vit. ὠτὶ ad δὲ supra scriptum est. πεδιοπλόκτυπός τε ὠτὶ χρίμπτεται G. Par. H. I. K. Ask. A. Taur. Ven. B. Sic etiam, nisi quod ὦτι enotatum est, Par. C. in quo ὦσι adscriptum. Ex Par. B. Faehsius affert "τε ὠτί. suprascr. ὠσί. γρ. τί pro τε." ὠσὶ etiam in Par. A. Brunckius invenisse videtur. πεδιοπλόκτυπος ὠτὶ χρίμπτεται Mosc. 1. Sic etiam Mosc. 2. nisi quod χρίμπταται habet. πεδιοπλόκτυπος ὥστε χρίμπτεται Colb. 2. π. τε χρίμπτεται Lips. Arund. Cantabr. 1. Ox. Ven. A. Ald. Turn. π. τὲ χρίπτεται Par. E. πεδιοπλόκτυπός τ' ἐγχρίμπτεται Rob. Deinde βοᾶ M. a pr. manu, post quam vocem litura apparet: recentior manus βοά fecit. βοὰ G. Mosc. 1. 2. Ox. Par. A. B. H. I. K. Ask. A. Colb. 1. Taur. Turn. βοᾶ vel βοᾷ Lips. Arund. Cantabr. 1. Ven. A. B. Ald. Rob. In Vit. circumflexus a pr. manu in gravem mutatus est. Itaque vulgo edebatur ἐλεδεμνὰς πεδιοπλόκτυπός τ' ἐγχρίμπτεται βοά, ποτᾶται, βρέμει δ'. Sed ἐλεδεμνάς vel ἑλεδεμνάς nihili vocabulum esse facile quivis concedet: quin si potuisset tale verbum componi, ineptissima esset eius interpretatio, ἐλαύνων ἐμὲ ἐκ τῶν δεμνίων καὶ οὐκ ἐῶν καθεύδειν, vel quod in M. adscripto ζήτει legitur ἑλεδεμνὰς ἡ ἑλοῦσα ἀπὸ τῶν δεμνίων. Itaque ego in Elem. doctr. metr. p. 269. ἑλέδεμας scripsi, ut in Agamemnone v. 666. de Helena est ἑλέναυς, ἕλανδρος, ἑλέπτολις. Confirmatur haec emendatio quum eo quod in M. a prima manu ἐλεδέμας scriptum erat, tum scholio, quod in eodem codice recentior manus, quae saeculi XIV. est, adiecit, ἑλεδεμάς (sic scriptum) ἡ τὸ δέμας ἡμῶν (sic scriptum, non ἡμᾶς) τῷ φόβῳ λαμβάνουσα ἢ ταράττουσα. Simile scholion in Vit. legitur, ἐλεδεμνάς, ἀντὶ τοῦ τὸ δέμας καὶ τὸ σῶμα ἡμῶν τῷ φόβῳ λαμβάνουσα καὶ συσφίγγουσα καὶ κατέχουσα καὶ καταρράττουσα καὶ περιθλίβουσα. Quod monet Lobeckius in Paralipomenis p. 226. contrarium esse ἑλέδεμας praecepto Herodiani p. 224. allato, ἀπὸ τῶν εἰς $\overline{ας}$ οὐ γίνεται σύνθετον, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς $\overline{ος}$, facilius ego credam Herodianum aut non

magno repentinoque tumultu. Sed ea tamen nimia parumque decora virginibus perturbatio esset, si σποράδην singulae deinceps alia aliunde accurrerent. Immo totus simul chorus adveniebat, concitatior quidem, sed non sine ordine. Id eo cognoscitur, quod tres deinceps strophae, quae sunt octava, nona, decima, inter se similes sunt, item ut undecimae et duodecimae initia sibi respondent. Praeterea memorabile est, quod, ubi paullum remisit animorum consternatio, carmenque antistrophicum fieri coepit, prima duo antistropharum paria ex ternis partibus constant. Quo confirmatur, quod primae quoque totius carminis sex strophae eam comparationem habent, ut numerum ternarium ostendant. Ex his satis certo videtur colligi posse, κατὰ ζυγὰ dispositum fuisse chorum. Itaque virginum dicta, quae sunt numero quinque et viginti, ita distribui, ut convenirent isti κατὰ ζυγὰ stationi: quamquam sitne ea distributio illa ipsa, quam poeta fecit, pro certo affirmare non possum: non dissimilem tamen fuisse et ordo stropharum et inter sese comparatio ostendit. Putandum est autem tertium ordinem in medio stetisse, eique a lateribus adstitisse reliquos quattuor ordines, eam autem virginem, quae numero septima est, coryphaei partes habuisse.

78. θρέομαι M. Vit. Ald. Rob. Turn. et scholiastes Euripidis ad Phoen. v. 239. qui Triclinius est. Sed idem eadem dicens Triclinius in scholiis Vindobonensibus ad Aeschyli carmen cum G. Lips. Arund. Cantabr. 2. Mosc. 1. 2. Par. C. L. Vind. 1. 3. θρεῦμαι. Idem adscriptum, ut videtur, in Par. B. Hoc trochaei semanti pondere exordiendum erat carmen, non anapaesto. θροῦμαι Aug. quod suopte iudicio posuit Blomfieldius, vulgaria inferre in Aeschyli poemata solitus. θρεῦμα Par. E. Deinde μεγάλα τ' ἄχη G. Vit. Cantabr. 1. Mosc. 2. Par. F. N. Colb. 1. 2. (in Colb. 2. τ' ab alia manu) Ven. B. Vind. 1. 2. 3. 4. Rob. Idem adscriptum, ut videtur, in Par. B. μεγάλ' ἄχη recte M. Lips. Ald. Turn. μεγάλα, addito a recentiore manu ἄχη, Cantabr. 1.

79. Quod in scholiis codicis Vit. legitur, ἀφίεται, ἤδη ὁρμὴν ποιεῖται ἐπὶ τὴν πόλιν, non putandum est indicium esse alius scripturae, μεθίεται. Videtur interpres ἀφεῖται scripsisse non secus quam editus scholiastes, apud quem eodem errore legitur ὁ ἱππικὸς στρατὸς συγκεχώρηται καὶ ἀφίεται. G. Dindorfius specimine emendatae editionis, quod Zimmermanni diurnis antiquariis a. 1836. insertum est, aut imperitos criticos videtur ludificare voluisse, aut sese ipse ludos fecit. Tzetzes in Exegesi Iliadis p. 72. seq. memoriae errore scripsit στρατὸς γὰρ τὸ πλῆθός ἐστι τῆς ἐκστρατείας, στρατόπεδον δὲ ὁ τόπος καὶ αἱ σκηναὶ τοῦ στρατοῦ. τοῦτο δὲ καὶ Αἰσχύλος σαφέστερον παριστᾷ λέγων "ῥεῖ δὲ στρατὸς στρατόπεδον λιπών."

80. πολὺς ὅδε M. Arund. Mosc. 1. Par. L. Rob. πολὺς ὧδε G. Cantabr. 1. 2. Mosc. 2. Par. A. B. πολὺς δ' ὧδε Ox. Ven. A. Ald. Turn. et ante correctionem Vit. πολὺς δ' ὅδε Vit. ex correctione. πολὺς δ' ὅγε Lips. Idem et πολὺς δ' ὧδε adscriptum in Par. B.

λαὸς Lips. Cantabr. 1. et Blomfieldio teste Ask. A. Videtur hoc etiam in Vit. fuisse antequam in λεὼς mutaretur. ' ἱππότης, supra scripto ας, Vit.

81. αἰθέρια Vit. αἰθερίᾳ Ald. φανεῖσα G. Ald. Turn.

82. σαφὴς δ' Vit. Par. C. N. Colb. 1. Ven. B. Vind. 3. ἔτυμος Lips. ἕτοιμος Mosc. 2.

83. 84. ἐλεδέμας sic a pr. manu M. ex quo recentior manus inserto ν et addito in ultima syllaba accentu ἐλεδεμνὰς fecit. ἐλεδέμνας G. ἐλεδεμνὰς Vit. Ald. ἐλϊδεμνὰς Rob. ἑλεδεμνὰς Lips. Turn. ἐλαδάμνας Par. C. Vrsinus ad Virg. Aen. XI. 879. habet ἐλαδάμνας. Deinde πεδιοπλοκτύπος (sic a pr. manu: recentior πεδιοπλόκτυπός fecit) τι (eraso accentu) χρίμπτεται M. Ad hanc scripturam refertur scholion codicis Vit. χρίμπτεται δὲ καὶ πλησιάζει ἡμῖν τί, ἤτοι μικρόν τι, ἢ κατά τι ἡμῖν προςπελάζει ἡ βοή. — τινὲς δὲ ὠτὶ χρίμπτεται γράφουσιν, ἤγουν τῇ ἀκοῇ ἡμῶν προςπελάζει βοή. πεδιοπλόκτυπος δὲ χρίμπτεται Vit. et Colb. 1. In Vit. ὠτὶ ad δὲ supra scriptum est. πεδιοπλόκτυπός τε ὠτὶ χρίμπτεται G. Par. H. I. K. Ask. A. Taur. Ven. B. Sic etiam, nisi quod ὦτι enotatum est, Par. C. in quo ὦσι adscriptum. Ex Par. B. Faehsius affert "τε ὠτί. suprascr. ὠσί. γρ. τί pro τε." ὠσὶ etiam in Par. A. Brunckius invenisse videtur. πεδιοπλόκτυπος ὠτὶ χρίμπτεται Mosc. 1. Sic etiam Mosc. 2. nisi quod χρίμπταται habet. πεδιοπλόκτυπος ὥστε χρίμπτεται Colb. 2. π. τε χρίμπτεται Lips. Arund. Cantabr. 1. Ox. Ven. A. Ald. Turn. π. τὲ χρίπτεται Par. E. πεδιοπλόκτυπός τ' ἐγχρίμπτεται Rob. Deinde βοᾶ M. a pr. manu, post quam vocem litura apparet: recentior manus βοά fecit. βοὰ G. Mosc. 1. 2. Ox. Par. A. B. H. I. K. Ask. A. Colb. 1. Taur. Turn. βοᾶ vel βοᾷ Lips. Arund. Cantabr. 1. Ven. A. B. Ald. Rob. In Vit. circumflexus a pr. manu in gravem mutatus est. Itaque vulgo edebatur ἐλεδεμνὰς πεδιοπλόκτυπός τ' ἐγχρίμπτεται βοά, ποτᾶται, βρέμει δ'. Sed ἐλεδεμνάς vel ἑλεδεμνάς nihili vocabulum esse facile quivis concedet: quin si potuisset tale verbum componi, ineptissima esset eius interpretatio, ἐλαύνων ἐμὲ ἐκ τῶν δεμνίων καὶ οὐκ ἐῶν καθεύδειν, vel quod in M. adscripto ζήτει legitur ἑλεδεμνὰς ἡ ἑλοῦσα ἀπὸ τῶν δεμνίων. Itaque ego in Elem. doctr. metr. p. 269. ἑλέδεμας scripsi, ut in Agamemnone v. 666. de Helena est ἑλέναυς, ἕλανδρος, ἑλέπτολις. Confirmatur haec emendatio quum eo quod in M. a prima manu ἐλεδέμας scriptum erat, tum scholio, quod in eodem codice recentior manus, quae saeculi XIV. est, adiecit, ἑλεδεμὰς (sic scriptum) ἡ τὸ δέμας ἡμῶν (sic scriptum, non ἡμᾶς) τῷ φόβῳ λαμβάνουσα ἢ ταράττουσα. Simile scholion in Vit. legitur, ἐλεδεμνάς, ἀντὶ τοῦ τὸ δέμας καὶ τὸ σῶμα ἡμῶν τῷ φόβῳ λαμβάνουσα καὶ συσφίγγουσα καὶ κατέχουσα καὶ καταρράττουσα καὶ περιθλίβουσα. Quod monet Lobeckius in Paralipomenis p. 226. contrarium esse ἑλέδεμας praecepto Herodiani p. 224. allato, ἀπὸ τῶν εἰς ας οὐ γίνεται σύνθετον, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς ος, facilius ego credam Herodianum aut non

meminisse Aeschylei verbi aut iam corruptam scripturam habuisse, quam Aeschylum non composuisse hoc modo vocabulum quod alio modo componi non poterat. Et Eustathium tamen p. 870, 2. ἑτεροίας memorare observat Lobeckius p. 225. quod memoratur etiam in Theognosti can. in Crameri Anecd. Ox. II. p. 7, 22. Ad πεδιόπλόκτυπος in M. hoc scholion a manu saeculi XI. adscriptum est, *καὶ τὰ τῆς γῆς δέ μου πεδία καταϰτυπούμενα τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων καὶ τοῖς ὅπλοις* (sic scriptum) *ποιεῖ μου προςπελάζειν τὸν ἦχον τοῖς ὠσίν*. Hinc colligi potest πεδί' ὁπλόκτυπα scriptum fuisse. Videtur autem excidisse διά, ut aut hoc modo Aeschylus scripserit,

ἐλέδεμας δὴ διὰ πεδί' ὁπλόκτυπ' ὠ-
τὶ χρίμπτει βοά·

similiterque scribendum esse coniecit Ritschelius in Passovii Opusc. p. 101. aut

ἐλέδεμας πεδία δι' ὁπλόκτυπ' ὠ-
τὶ χρίμπτειν βοὰ ποτᾶται,

ut iungatur ἐλέδεμας ὠτὶ χρίμπτειν, i. e. ἀκούειν. Hoc, ut probabilius, posui.

85. ἀμαιμακέτου margo Aldinae apud Burtonum. ὀροτύπου M. Par. L. et margo Aldinae. ὀρροκτύπου G. Taur. Ceteri ὀροκτύπου. Mira apud Hesychium interpretatio, ὀροτύπου δίκην· ὅτι οἱ Γίγαντες ἀποσπῶντες ἀπὸ τῶν ὀρῶν κορυφὰς καὶ πέτρας ἔβαλλον.

86. Recte ἰὼ ἰὼ θεοὶ θεαί τ' Colb. 1. Par. N. Ter ἰὼ et deinde θεοὶ θεαί τ' M. Vit. Lips. Rob. Quater ἰὼ et deinde θεοὶ θεαί τ' Ald. Turn. Quater ἰὼ ante θεοί, semel ante θεαί τ' Arund. Cantabr. 2. Colb. 2. Par. K. Ter ἰὼ ante θεοί, semel ante θεαί τ' G. Par. C. Taur. Ter ἰὼ ante θεοί, bis ante θεαί τ' Cantabr. 1. Bis ἰὼ ante θεοί, semel ante θεαί τ' Ven. B. ὀρρόμενον G. Lips. Cantabr. 1. Ask. A. Par. E. Taur. Vindobonenses et adscripto ὀρώμενον Par. B. ὀρώμενον Par. C.

87. ἀλεύσετε, ad penultimam syllabam α a recentiore manu adscripto, M.

88. βοὰ Arund. et gravi accentu in circumflexum mutato Lips.

89. Vix opus est monere, λεύκασπις non esse epitheton ornans, quod vel articulus ostendit, sed proprium hoc Argivorum: unde sic Sophocli quoque Ant. v. 106. et Euripidi Phoen. v. 1106. dicuntur. εὐπρεπὴς Ox. Ven. A. Ald. Turn. εὐτερπὴς Cantabr. 1. εὐτρεπὴς Vit. Lips. Cantabr. 2. Mosc. 2. Par. F. L. Taur. Rob. et simul cum εὐπρεπὴς Par. A. B. εὐτρεπὴς ex εὐπρεπὴς rasura factum in M. Ask. A. correctione in G. Mirum est Hemsterhusium ad Lucianum t. I. p. 316. dubitari potuisse utra scriptura praeferenda esset, magis mirum Valckenario ad Phoen. v. 801. p. 299. genuinum visum esse εὐπρεπὴς propter Euripideum illud ἀσπιδοφέρμονα θίασον εὔοπλον. Tollenda est autem interpunctio post εὐτρεπής. Timidae virgines iam muros superare exercitum putant. πτόλιν M.

91. ἆρα Cantabr. 1. et a pr. manu M. λεύσεται Par. C. ἆρ' Cantabr. 1. et a pr. manu M. Omittunt ἆρ' G. Arund. Colb. 2. Ox. Ven. A. B. Ald.

92. Omissus est hic versus in Colb. 1. Par. N. θεῶν ἢ θεᾶν M. Ald. Turn. θεᾶν ἢ θεῶν G. θεῶν ἢ θεαινῶν Vit. Colb. 2. Par. E. Vind. 2. 4. θεῶν ἢ θεαινᾶν Lips. Cantabr. 1. 2. Par. C. Ven. B. cui in Lips. ῶν supra adscriptum. θεῶν ἢ θεᾶν ὧν Par. H. θεῶν ἢ θεαῖν Aug. τῶν θεῶν ἢ θεαινᾶν Rob. θεαινᾶν adscriptum in Mosc. 1. Ex Par. B. θεανῶν. γρ. θεαινῶν. γρ. θεαινᾶν Faehsius affert.

93. Coniiciat quis fortasse scripsisse Aeschylum πότερα δῆτ' ἐγὼ πρότερα ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων; Verum nec vestigium talis scripturae in ullo libro est, nec, si ita scripsisset Aeschylus, βρέτη quam βρέτεα maluisset dicere, et scholiastae monent intelligendum esse ἢ ἄλλο τι πράξομεν. Confirmat hoc quod mox sequitur ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι. Vt primi choreutarum ordinis secunda et tertia stropha totae ex dochmiis sunt, primam autem, quam media virgo canebat, trochaeus semantus praecedit, sic in altero ordine ea ratio servata est, ut secunda stropha integros dochmios contineat, prima et tertia catalexin habeant.

94. 95. ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι. τί M. Lips. et sic inde a Victorio editum. ἀκμάζει βρετέων δ' ἔχεσθαι τί (vel δ' ἔχεσθαι, τί) Vit. Cantabr. 2. Mosc. 1. (et omisso τί Mosc. 2.) Colb. 1. Par. C. N. Rob. Turn. ἀκμάζει. βρετέων δ' ἔχεσθε. τί G. et omissa post ἀκμάζει interpunctione Ald. βρετέων δ' ἔχεσθε Par. K. Ask. A. Vind. 1. 3. βρωτέων δ' ἔχεσθαι Par. E.

96. ἀκούτ' Lips. Par. C. In Lips. ad ἀσπίδων adscripta est glossa ἁρμάτων, ut id suspiceris variam lectionem esse.

98. Libri νῦν. Scribendum erat correpta syllaba νύν. Vsitata locutio. Aristophanes Vesp. v. 402. πότε δ', εἰ μὴ νῦν, ἐπαρήξετέ μοι; Demosthenes Olynth. III. 16. p. 32, 26. ἢ πότε ἃ δεῖ πράξετε, εἰ μὴ νῦν; Libri λιτάν, nisi quod λιτὴν est in Ald. Rob. In G. ην supra scriptum. In M. huic vocabulo et ἀμφὶ praepositioni gravis accentus a recentiore demum manu additus est: prima scripsit ἀμφίλιταν. Dixit εἶχε λιτὰς Nonnus VII. 25. Recte vero Seidlerus ex Suppl. v. 778. λίταν ἕξομεν, nisi quod λιτάν, hoc accentu, scribendum videtur. Magis depravata scriptura in caussa fuisse videtur, ut apud Hesychium legamus ἀμφιλίτην, τὴν λιτανευτικήν. In ἕξομεν inter ξ et ο recentior manus ι addidisse videtur in M.

99. δέδορπα Rob. πάταγος οὐχ ἑνὸς M. Arund. Cantabr. 1. Mosc. 2. (sed in hoc πάταχος scriptum) Par. C. H. K. L. N. Colb. 1. et e correctione Vit. in quo πάταγον fuerat. πάτταγος οὐχ ἑνὸς. γρ. πάταγος δ' οὐδενός ex Par. B. Faehsius affert. πάτταγος enotatum ex Par. E. πάταγος δ' οὐχ ἑνὸς G. Lips. Cantabr. 2. Mosc. 1. Par. A. Ven. B. πάταγον δ' οὐχ ἑνὸς Ox. Ald. Turn. πάταγον δὲ οὐχ ἑνὸς Colb. 2. πάταγόν τ' οὐχ ἑνὸς Rob.

101. παλαῖχθον ex Par. A. B. Brunckius affert. παλαίχθον Par. N. Rob. Ἀττικὸν δὲ τῇ κλητικῇ ὦ Ἄρης. οἱ δὲ γράφουσιν ὦ Ἄρη scholion codicis M. γᾶν τεάν ex Vit. recepi. Eodem ducit τὰν τεὰν quod habent M. (sic enim, omisso γᾶν, M.) Ox. et Faehsio teste Par. L. Ex Par. C. τὰν τε, ad τε supra scripto αν, affertur. γῆν τεὰν Par. N. τὰν γῆν τεὰν Colb. 1. τὰν τεὰν γᾶν Lips. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. τὰν τεὰν γῆν Par. F. Ven. B. τάν τε ἂν γῆν Par. K. τὰν σὰν γᾶν G. Vind. 1. 3. Ald. Rob. Turn. τὴν σὴν γῆν Mosc. 1. Vind. 2. 4.

102. χρυσοπήληξ M. χρυσοπήλυξ G. Ald. Rob. Turn. χρυσεοπήληξ Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Par. F. N. δαίμων G. et ante lituram M. ἔπιδ' ἔπιδε πόλιν M. Vit. Lips. Ald. Turn. ἔπιδ' ἔπιδε πτόλιν Rob. ἔπιδ' ἐπὶ πόλιν Mosc. 1. 2. ἔπιδ' ἔπιδ' ἐπὶ πόλιν G. Cantabr. 1. 2. Ven. B. τὴν πόλιν ex Par. C. affertur.

103. ἄμποτ' Par. N. εὐφιλητᾶν a pr. manu M. εὐφιλίταν Par. N. εὐφιλήτην Mosc. 2. ποτὲ φιλήταν Cantabr. 1. ποτὲ φιλιτίαν Arund.

104. Monosyllabum est θεοί. Nam haec et sequens stropha a dimetro trochaico catalectico exordium habet. πολιοσσοῦχοι G. aliique, ut videtur, et Ald. Rob. Turn. πολισσοῦχοι Lips. Arund. Mosc. 2. πολινσοῦχοι Par. E. πολιοῦχοι, supra scripto σσοῦ, Vit. πολιοῦχοι. γρ. πολισσοῦχοι ex Par. B. Faehsius affert. πολιαῦχοι Par. C. πολιάοχοι M. Par. L. Comparavit haec verba, πολισσοῦχοι χθονός, Triclinius ad Sophoclis Ant. v. 154. cum Sophocleis Θήβας ἐλελίχθων.

105. ἴθ' ἴτε Vit. Lips. Ox. Par. C. Vind. 2. 3. 4. Commemorant hanc scripturam scholia. Idem a pr. manu erat in M. sed ad θ supra scriptum τ, fortasse ab eadem manu: est autem ante hanc vocem litura. ἴθιτε Ald. ἴδετε Turn. ἴτ' ἴτε recte G. et reliqui, ut videtur, plerique ac Rob. Consentiunt deinde libri in ἴδετε. Quare etiamsi dimeter dochmiacus effici posset, si εἰςίδετε (hoc enim praestaret: inepte Dindorfius ὧδ' inserit) scriberetur, tamen id non esse faciendum ex eo apparet, quod in sequentibus alia quoque metra sunt ab antispasto incipientia.

106. ἱκέσσιον G. Taur. ὄχλον Colb. 1. Par. N. δουλοσύνας M. G. Vit. Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. Par. A. C. ης supra scriptum in G. δουλοσύνης Lips. Ald. Rob. Turn.

107. κῦμα γὰρ omittit Lips. πόλιν Vit. Lips. Ox. Par. N. Ald.

108. δοχμολόχων, supra scripto φων, G. et supra scripto δοχμολόφων Taur. Hesychius δοχμόλοφοι, οἱ ἐκ πλαγίου τοὺς λόφους ἔχοντες. Recte scholiastes τῶν ἐπινευόντων τοῖς λόφοις. Brunckius δοχμολοφᾶν, nescio an recte. πνόαις καχλάζει G. καγχλάζει πνοαῖς Ald. καγχλάζει πνοαῖσιν Rob.

109. ἄρεως Vit. ὀρόμενον M. Turn. ὀρρόμενον G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Vindobonenses et Ald. Rob.

110. Libri ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ παντελές. Sed quum haec stropha accurate sibi respondentem habeat antistropham, in qua duo sunt doch-

mii, *σύ τ' Ἄρης, φεῦ φεῦ, Κάδμου ἐπώνυμον*, non dubitavi quin addito *σὺ δ'* et geminato *Ζεῦ* scribendum esset

σὺ δ' ἀλλ', ὦ Ζεῦ, Ζεῦ, πάτερ παντελές.

111. *ἄρρηξον* Colb. 1. *ἐπάρηξον* Par. E. Vind. 2. 4. *δαίω* Par. E. Versus 111—152. *τέλειαί τε γᾶς* omissi in Ven. B.

112. *αργειοι δὲ* M. prioris vocabuli accentu omisso, ad *δὲ* autem supra adscripto *γάρ*. Falso enim narratur *γὰρ* particulae supra adscriptum esse *δέ*. Habet *δὲ* etiam Par. L. Ceteri libri *ἀργεῖοι γάρ*. In antistrophico versu quum sit *καὶ Κύπρις ἅτε*, patet scribendum esse *Ἀργέϊοι δέ*.

113. *γὰρ ἀρηΐων* Ox. *γὰρ ἠϊών* Ald. *ἀρχίων* affertur ex Par. C. E. *ἀργείων* Mosc. 1. adscripto *γρ. ἀρηΐων, ἤτοι πολεμικῶν*. Ceteri *δ' ἀρηΐων*. Atticista Blomfieldius *ἀρείων* scripsit. Ego probem *ἀρήων*. Animi caussa non silebo Wakefieldium, quem ad Lucr. II. 48. miseritum est editorum Aeschyli, qui *φόβος* concoquere potuerint, quod ipse in *ψόφος* mutat.

114. *διαδέτοι*, adscripto in margine a recentiore manu *διάδετοι*, M. *διάδετοι* G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Colb. 1. Par. N. Vind. 1. 2. 3. 4. Turn. *διὰ δέ τοι* Ox. Par. L. Ald. In Par. B. Taur. haec adscripta sunt *γράφεται καὶ* (*δὲ καὶ* Taur.) *διὰ δέ τοι, καὶ συντάσσεται οὕτως, οἱ διὰ τῶν ἱππείων δέτοι* (sic Par. B. *δὲ* Taur.) *γενύων χαλινοὶ* (*κινύρονται φόβον* addit Taur.). *διάδετοι τὲ* Rob. *διάδετοι δὲ* vulgo inde a Victorio. Incertum est utrum *δὲ* habeat M. an omittat: sed videtur habere. Deinde libri *γενύων ἱππείων*, nisi quod *ἱππίων* habent Vit. (sic Vit.) et Mosc. 2. Scripsi

διάδετοί τε δὴ γέννος ἱππίας,

cui versui antistrophicus accurate respondet.

115. *κιννύρονται* G. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. 2. Taur. *φόνον* M. G. Vit. Lips. Ald. *φόνων*, supra scripto *ον*, Mosc. 1. *φόβον* Arund. Cantabr. 1. 2. Mosc. 2. Par. C. E. Taur. Vind. A. Rob. Turn. et *ν* ad *β* supra adscripto Colb. 2. *φόβῳ* Colb. 1. Par. N. *φόβου* Ask. A.

116. Pro *πρέποντες* Rob. habet *προπέμπονται*, quam lectionem etiam Stephanus commemorat. Vulgatum habet etiam Thomas M. qui in v. *ἑβδόμη* p. 133. ed. Ritsch. haec affert.

117. *δορυσόοις* Lips. Cantabr. 2. et Thomas. *δορισσόοις* Vit. *δορυσώοις* Mosc. 2. Ceteri *δορυσσόοις*. In Par. B. adscriptum *γρ. καὶ δορυσσοσάγεις ἤγουν ὡπλισμένοι*. *ἑβδόμοις* G. *εὐδόμαις* Par. C. Ald. Thomam M. qui *ἑβδόμαις* pro *ἑπτά* dictum ait, defensum ab Abreschio p. 88. vituperavit Valckenarius in diss. de Aristobulo p. 119. portam septimam *πύλας ὑψίστας* esse volens. Hic quoque ille longe quaesita captare quam reputare maluit omnem huic loco vim et virtutem detrahi, si uni portarum, non omnibus, adstare septem illi duces dicerentur. Quae Abreschius de illo genere loquendi attulit, iis addendus Schaeferus in Melet. crit. p. 97.

119. Excidisse versum antistropha monstrat.

120. σὺ δ' Lips. κρᾶτος Ald. Rob.

121. ῥυσίπολις Lips. Mosc. 1. ῥυσόπτολις Par. N. ῥυσίπτολις M. G. Vit. et ceteri. πολλὰς Vit. ἵπτιος Vit. ἵππειος Arund. Cantabr. 2. Colb. 1. Par. N. Ald. Rob.

122. ποντομέδων δ' Mosc. 1.

123. ἰχθυβόλων Mosc. 1. 2. μαχανᾶ, supra adscripto η ad primam et ultimam syllabam, M. μαχανᾷ Vit. Cantabr. 1. Par. B. L. Ceteri μηχανᾷ. ποσειδᾶν M. Vit. et regius a Spanhemio collatus. ποσιδῶν Par. N. Ceteri ποσειδῶν. Incertum esse dicit Brunckius, utrum Par. A. ποσειδῶν an ποσειδᾶν habeat.

124. φόβων G. Arund. Par. A. B. C. H. I. K. Ask. A. φόνων Cantabr. 2. Par. L. et βου supra scripto M. φόβου Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. φόβου pro δίδου iterat Lips.

125. ἐπώνυμον κάδμου M.

126. κηδευσαι τ' sine accentu G. κήδευσαί τ' Taur. κηδέσθητ', supra scripto κήδεσαί τ' Mosc. 1. κηδέσθη τ' a correctore, quum antea esset κήδευσαί τ', Vit. κήδευσέ τ' Mosc. 1.

127. ἅτε ad ἅ supra scripto η M. γένος Vit.

128. γὰρ praebent G. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. F. H. Ask. A. Colb. 1. Omittunt M. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. θυγατρὸς post αἵματος addit Par. F.

129. Libri λιταῖς σε. A me repositum λιταῖσί σε receperunt editores. θεοκλήτοις Par. F. id quod etiam alter scholiasta agnoscit. Ceteri θεοκλύτοις. Apte comparat Abreschius θεοκλυτεῖν, de quo verbo interpretes Hesychii dixerunt.

130. Libri omnes ἀπύουσαι. Moschus II. 98. (100.) ἀνηπύοντος et 120. (126.) ἠπύοντες. Inconsiderate de mensura huius verbi disseruit Blomfieldius in glossario ad Promethei v. 613. Futurum et aoristus non possunt unquam breve υ habere. Nec praesens aut imperfectum longa υ esse possunt, nisi apud epicos, si sequens syllaba longa est, et ne id quidem aliter quam ut υ non sit sub ictu. Ostendere id potest vel ἤπύτα κῆρυξ. Ex quo consequitur hic scribendum esse cum Seidlero ἀϋτοῦσαι. In contrariam partem peccarunt librarii v. 132. πελαζόμεσθα M. et ita primus edidit Victorius. πελαζόμεθα G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Colb. 1. Ox. Mosc. 1. 2. Par. L. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn.

131. λύκει' M. Rob. Turn. λύκι' G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Mosc. 1. Par. N. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Post ἄναξ Lips. τε addit. λύκιος, sed mutatum in λύκειος, sic M. λύκει Ald. γεγοῦ post στρατῷ δαΐῳ habent Vind. 2. 4.

132. τῷ στρατῷ τῷ δαΐῳ G. Mosc. 2. αὔτας Mosc. 1. et supra scripto η Cantabr. 2. ἀητᾶς Mosc. 2. Ceteri αὐτᾶς. In Lips. η ad ᾶ supra adscriptum est. Scholiastarum is qui interpretatur τῶν ἡμετέρων στεναγμῶν ἀκροατής, legerat ἀΐτάς, quod nescio an exhibere voluerit

librarius qui in codice Mosc. 1. ἀύτὰς scripsit. Et scribendum esse ἄΐτας coniecit Stanleius. Schützius in postrema editione ἀΐσας dedit. De mensura huius verbi copiose disseruit Bachmannus ad Lycophr. v. 461. Putant ἄΐτα vocativum media brevi posuisse Alcaeum in versibus ab Athenaeo X. p. 430. D. XI. p. 481. A. servatis. Aeschylum ne si licuisset quidem Atticis illud ι corripere, hic ἀϊτὰς scripturum fuisse credo. Valde enim nocet virtuti orationis nomen substantivum, ubi gravis simplicitas participium poscit. Neque vero ἀϋτᾶς aut similis nominis genitivus ferri potest, ad quem scholiastae perinepte ἕνεκεν supplent. Dativum posuerat Aeschylus, cui ς ex sequente σύ adhaesit, verum non ἀϋτᾷ, sed ἀπύᾳ. Hesychius ἠπύη, φωνή.

133. σύ τ' omittunt Ox. Ven. A. Ald. Turn. λατογένεια M. Cantabr. 1. Par. L. Taur. et η supra adscripto G. Lips. Colb. 2. Ceteri λητογένεια. κούρα, supra scripto η, G. Lips. κούρη, supra scripto α, Mosc. 1. Hic versus cum antistrophico comparatus invicto argumento ostendit veram esse eam huius metri rationem, quam a me monstratam contra Boeckhium defendit Weissenbornius.

134. Libri τόξον εὖ πυκάζου ἄρτεμι φίλα. ἒ ἒ ἒ ἔ, nisi quod ἐντυκάζου (sic) M. habet, litteris quidem ἐν in litura. Idem ἐντυκάζου adscriptum est in Par. B. Hinc εὐτυκάζου restituit L. Dindorfius in Stephani Thesauro in v. εὔτυκτος. Hesychius εὐτύκαζον (pro εὐτυκάζου), εὔτυκτον ἔχε, ἕτοιμον. Post haec verba quum libri habeant Ἄρτεμι φίλα. ἒ ἒ ἒ ἔ, dubitari potest utrum librarius aberraverit ad v. 139. an perverterit ordinem verborum. Hoc probabilius iudicavi, ut duo versus eodem metro essent: strophicus enim excidit. Quare scripsi

Ἄρτεμι φίλα, τόξον εὐτυκάζου.

136. ὄτοβον recte Brunckius. Et sic M. Ceteri ὄττοβον, ante quod vocabulum Vit. τὸ ἀκροαξόνιον addit.

137. Libri ὦ πότνια ἥρα.

138. ἔλαβον Par. E. χνόαν adscriptum, ut videtur, in Par. B.

139. Bis ἒ scribendum erat, dochmio monstrante. Ter habet Mosc. 2. ceteri quater.

140. Libri δορυτίνακτος δ' αἰθὴρ, praeter Med. in quo δοριτίνακτος (non omissa particula) scriptum est (recte, ut videtur, quamquam dubitat de hac re Lobeckius ad Ai. v. 211.) et Colb. 2. in quo δ' omissum est. Deleverunt etiam Porsonus et Blomfieldius. Fallitur tamen Wellauerus prorsus otiosam putans particulam. Immo necessaria est, quia ἐπιμαίνεται refertur ad praegressum alius virginis dictum, ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι. *Adstrepit vero*, inquit, *isti curruum stridori tremefactus hastis aether.* Quare post αἰθὴρ posui particulam. ἐπιμένεται Mosc. 1. ἐπισημαίνεται adscriptum in Par. B.

141. τί πτόλις Par. L. καὶ πόλις G. ἄμμι M. Vit. Colb. 2. et Faehsio teste Par. L. ἄμμιν ceteri. πάσχειν Par. E. τί γενήσεται Ald. καὶ γενήσεται Mosc. 2.

119. Excidisse versum antistropha monstrat.

120. σὺ δ' Lips. κρᾶτος Ald. Rob.

121. ῥυσίπολις Lips. Mosc. 1. ῥυσόπτολις Par. N. ῥυσίπτολις M. G. Vit. et ceteri. πολλὰς Vit. ἵπτιος Vit. ἵππειος Arund. Cantabr. 2. Colb. 1. Par. N. Ald. Rob.

122. ποντομέδων δ' Mosc. 1.

123. ἰχθυβόλων Mosc. 1. 2. μαχανᾶ, supra adscripto η ad primam et ultimam syllabam, M. μαχανᾷ Vit. Cantabr. 1. Par. B. L. Ceteri μηχανᾷ. ποσειδᾶν M. Vit. et regius a Spanhemio collatus. ποσιδῶν Par. N. Ceteri ποσειδῶν. Incertum esse dicit Brunckius, utrum Par. A. ποσειδῶν an ποσειδᾶν habeat.

124. φόβων G. Arund. Par. A. B. C. H. I. K. Ask. A. φόνων Cantabr. 2. Par. L. et βου supra scripto M. φόβου Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. φόβου pro δίδου iterat Lips.

125. ἐπώνυμον κάδμου M.

126. κηδευσαι τ' sine accentu G. κήδευσαί τ' Taur. κηδέσθητ', supra scripto κήδεσαί τ' Mosc. 1. κηδέσθη τ' a correctore, quum antea esset κήδευσαί τ', Vit. κήδευσέ τ' Mosc. 1.

127. ἅτε ad ἅ supra scripto η M. γένος Vit.

128. γὰρ praebent G. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. F. H. Ask. A. Colb. 1. Omittunt M. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. θυγατρὸς post αἵματος addit Par. F.

129. Libri λιταῖς σε. A me repositum λιταῖσί σε receperunt editores. θεοκλήτοις Par. F. id quod etiam alter scholiasta agnoscit. Ceteri θεοκλύτοις. Apte comparat Abreschius θεοκλυτεῖν, de quo verbo interpretes Hesychii dixerunt.

130. Libri omnes ἀπύουσαι. Moschus II. 98. (100.) ἀνηπύοντος et 120. (126.) ἠπύοντες. Inconsiderate de mensura huius verbi disseruit Blomfieldius in glossario ad Promethei v. 613. Futurum et aoristus non possunt unquam breve υ habere. Nec praesens aut imperfectum longa υ esse possunt, nisi apud epicos, si sequens syllaba longa est, et ne id quidem aliter quam ut υ non sit sub ictu. Ostendere id potest vel ἠπύτα κῆρυξ. Ex quo consequitur hic scribendum esse cum Seidlero αὔτοῦσαι. In contrariam partem peccarunt librarii v. 132. πελαζόμεσθα M. et ita primus edidit Victorius. πελαζόμεθα G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Colb. 1. Ox. Mosc. 1. 2. Par. L. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn.

131. λύκει' M. Rob. Turn. λύκι' G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Mosc. 1. Par. N. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Post ἄναξ Lips. τε addit. λύκιος, sed mutatum in λυκεῖος, sic M. λύκει Ald. γεγοῦ post στρατῷ δαΐῳ habent Vind. 2. 4.

132. τῷ στρατῷ τῷ δαΐῳ G. Mosc. 2. αὔτὰς Mosc. 1. et supra scripto η Cantabr. 2. ἀητᾶς Mosc. 2. Ceteri αὐτᾶς. In Lips. η ad ᾶ supra adscriptum est. Scholiastarum is qui interpretatur τῶν ἡμετέρων στεναγμῶν ἀκροατής, legerat ἀϊτάς, quod nescio an exhibere voluerit

librarius qui in codice Mosc. 1. *ἀΰτὰς* scripsit. Et scribendum esse *ἀΐτας* coniecit Stanleius. Schützius in postrema editione *ἀΐσας* dedit. De mensura huius verbi copiose disseruit Bachmannus ad Lycophr. v. 461. Putant *ἀΐτα* vocativum media brevi posuisse Alcaeum in versibus ab Athenaeo X. p. 430. D. XI. p. 481. A. servatis. Aeschylum ne si licuisset quidem Atticis illud ι corripere, hic *ἀΐτὰς* scripturum fuisse credo. Valde enim nocet virtuti orationis nomen substantivum, ubi gravis simplicitas participium poscit. Neque vero *ἀΰτᾶς* aut similis nominis genitivus ferri potest, ad quem scholiastae perinepte *ἕνεκεν* supplent. Dativum posuerat Aeschylus, cui ς ex sequente *σύ* adhaesit, verum non *ἀΰτᾷ*, sed *ἀπύᾳ*. Hesychius *ἠπύη, φωνῇ*.

133. *σύ τ'* omittunt Ox. Ven. A. Ald. Turn. *λατογένεια* M. Cantabr. 1. Par. L. Taur. et η supra adscripto G. Lips. Colb. 2. Ceteri *λητογένεια*. *κούρα*, supra scripto η, G. Lips. *κούρη*, supra scripto α, Mosc. 1. Hic versus cum antistrophico comparatus invicto argumento ostendit veram esse eam huius metri rationem, quam a me monstratam contra Boeckhium defendit Weissenbornius.

134. Libri *τόξον εὖ πυκάζου ἄρτεμι φίλα. ἒ ἒ ἒ ἒ*, nisi quod *ἐντυκάζου* (sic) M. habet, litteris quidem *ἐν* in litura. Idem *ἐντυκάζου* adscriptum est in Par. B. Hinc *εὐτυκάζου* restituit L. Dindorfius in Stephani Thesauro in v. *εὔτυκτος*. Hesychius *ἐυτύκαζον* (pro *εὐτυκάζου*), *εὔτυκτον ἔχε, ἕτοιμον*. Post haec verba quum libri habeant *Ἄρτεμι φίλα. ἒ ἒ ἒ ἒ*, dubitari potest utrum librarius aberraverit ad v. 139. an perverterit ordinem verborum. Hoc probabilius iudicavi, ut duo versus eodem metro essent: strophicus enim excidit. Quare scripsi

Ἄρτεμι φίλα, τόξον εὐτυκάζου.

136. *ὀτοβον* recte Brunckius. Et sic M. Ceteri *ὄττοβον*, ante quod vocabulum Vit. *τὸ ἀκροξόνιον* addit.

137. Libri *ὦ πότνια ἥρα*.

138. *ἔλαβον* Par. E. *χνόαν* adscriptum, ut videtur, in Par. B.

139. Bis *ἒ* scribendum erat, dochmio monstrante. Ter habet Mosc. 2. ceteri quater.

140. Libri *δορυτίνακτος δ' αἰθὴρ*, praeter Med. in quo *δοριτίνακτος* (non omissa particula) scriptum est (recte, ut videtur, quamquam dubitat de hac re Lobeckius ad Ai. v. 211.) et Colb. 2. in quo *δ'* omissum est. Deleverunt etiam Porsonus et Blomfieldius. Fallitur tamen Welauerus prorsus otiosam putans particulam. Immo necessaria est, quia *ἐπιμαίνεται* refertur ad praegressum alius virginis dictum, *ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι*. *Adstrepit vero*, inquit, *isti curruum stridori tremefactus hastis aether.* Quare post *αἰθὴρ* posui particulam. *ἐπιμένεται* Mosc. 1. *ἐπισημαίνεται* adscriptum in Par. B.

141. *τί πτόλις* Par. L. *καὶ πόλις* G. *ἄμμι* M. Vit. Colb. 2. et Faehsio teste Par. L. *ἄμμιν* ceteri. *πάσχειν* Par. E. *τί γενήσεται* Ald. *καὶ γενήσεται* Mosc. 2.

142. *ποῖ δ' ἔτι τέλος* M. Ald. Turn. *ποῖ δέτι τέλος*, ad *ποῖ* supra adscripto *ῇ*, Lips. *πῇ δ' ἔτι τέλος* Vit. Mosc. 1. Vind. 2. 3. 4. *ποῖ δέ τοι τέλος* Ask. A. Cantabr. 2. *ποῖ τι τέλος* Rob. *ποῖ τέλος* G. Taur. Recte Seidlerus *ποῖ δὲ τέλος ἔτ'*, ut melius congruens antistrophico. Est enim ex Cretico et dochmio compositus versus.

144. Triclinius, ut videtur, ambigit a Thebanisne an ab Argivis venire dicantur lapides. Magis mirum est, quod Blomfieldio in glossario placuit, *ἀκροβόλων λιθάδα* esse lapidum imbrem a velitibus iactum. Bothius non animadversis antistrophicis huic versui praeposuit illum, *κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακέων*, non male quidem, sed nulla tamen necessitate. Sunt haec de Thebanis potius quam de Argivis intelligenda. Egregie poeta omne periculum gradatim descripsit, primo e statione signa moventem exercitum hostium, deinde campum armis implentem ac magis magisque urbi appropinquantem, iam denique hac in stropha initium proelii, Thebanos lapidum iaculatione de moenibus se defendentes, in portis autem comminus consertam pugnam.

145. *ὦ φίλτατ' ἄπολλον* Rob.

147. Libri *καὶ διόθεν*, praeter Robortelli editionem, in qua recte *ἐκ διόθεν* scriptum est. Excidisse verbum quod aut *πέλοι* vel *μόλοι* significaret, aut quale est *ἐπαιτῶ*, et fortasse hoc ipsum, et metrum prodit et sententia.

148. 149. *πολεμόκρατον* Cantabr. 1. Par. E. N. Colb. 1. *πολεμόκραντον ἁγνὸν τέλος* purum et vacuum scelere exitum belli dicit, in mente habens odia fratrum. Libri *ἐν μάχαισί τε μάκαιρ' ἄνασσ' ὄγκα πρὸ πόλεως*, nisi quod *μάχεσι* habet Par. C. deinde *μάκερ'* G. *μάχαιρ'* Ald. *ἄνασ'* Lips. tum *ὄγγα* Mosc. 1. *πρὸ πόλεως* autem omittunt Arund. Par. K. et Cantabr. 2. in quo recentior manus addidit. Aperte *ἐν μάχαισί τε* nihil aliud est quam *ἐν μάχᾳ· σύ τε*. Deinde metrum ostendebat scribendum esse *ὑπὲρ πόλεως*, cuius interpretatio est *πρὸ πόλεως*. Nam etsi Onca dicta est Minerva a vico portae ab isto vico dictae vicino, de quo Müllerus in Orchomeno p. 121. disseruit, tamen hic significatur *pro urbe* i. e. *pro civibus*. Confirmat emendationem glossa in Vit. supra adscripta *ἡ ἐπάνω τῆς πόλεως ἱστορουμένη*. Et scholiastes, *γίνωσκε γὰρ ὅτι ἐζωγράφουν ταύτην πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως. ἣν καὶ ὁ Λυκόφρων πυλαῖτιδα λέγει διὰ τὸ ἄνωθεν ἱστορεῖσθαι ταύτην τῶν τῆς πόλεως πυλῶν.* Sic codices et Rob. sed Stephanus *ἱστορεῖσθαι* in *ἵστασθαι* mutavit. Lycophronis versus est 356.

150. *ἐπιρύου* Ox. Ald. *ἐπιρρύου* ut ceteri M. sed *ύ* supra additum est. Correpta est autem huius verbi penultima syllaba, ut v. 285. 803.

151. *παναρκεῖς*, a recentiore manu λ supra adscripto M. *γρ. παναρκεῖς* Par. B. *παναλεῖς* Par. E.

152. *τελείας τε* Lips. Rob. *θεαὶ τέλειαί τε* Mosc. 1. *γῆς* Lips. *τᾶσδε* etiam M. non *τᾶσδέ γε*.

153. *δορίπονον* M. et sic Vict. *δορύπονον* G. Vit. Lips. Arund.

Cantabr. 1. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn. προδόθ' Rob. προθῶτ' ἐφ' Lips.

154. ἑτεροφόνῳ G. Par. N. ἑτεροφρώνῳ Par. C. γρ. ἑτεροφρόνῳ Par. B. Ceteri ἑτεροφώνῳ. Vt hic versus cum antistrophico congrueret, aliquando putavi scribendum esse ἑτεροβάγμονι, quo simplicius esset ἑτερορήμονι. Nunc antistrophicum potius versum mutandum esse censui.

155. πανδίκους an πανδίκως habeat M. propter ambiguas litteras incertum est, videtur tamen πανδίκως potius esse. πανδίκως Vit. Par. A. B. C. N. Colb. 1. Ven. A. Ald. Turn. πανδίκως, sed supra adscriptis οκους et γρ. πανδήμους, Mosc. 1. πανδίκως per δικαίως scholia explicant. πανδόκους Lips. πανδίκους G. Rob. quod per δικαίας scholion explicat. Praestat fortasse πανδίκως.

158. Libri λυτήριοι ἀμφιβάντες. Inserui copulam cum Seidlero. δείξασθ' G. Lips. Par. E.

159. φιλόπολις Ald. φιλοπόλιδες G. Par. L. Ceteri φιλοπόλιες. Emendarunt Wunderlichius et Seidlerus. μέλεσθ' ἱερῶν Lips. Ald. Turn. μέλλεσθ' ἱερῶν G. Taur. μέλεσθε δ' ἱερῶν M. Vit. Colb. 1. Mosc. 1. Rob. μέλλεσθέ θ' ἱερῶν Arund. Colb. 2. Recte Blomfieldius μέλεσθέ θ' ἱερῶν. Refertur enim ad λυτήριοί τε. ἱρῶν Par. E.

160. Libri μελόμενοι δ' ἀρήξατε, nisi quod μελλόμενοι habent Ald. Rob. et δὲ plene Vit. Non strophicus versus, sed hic depravatus est. Scripsisse videtur Aeschylus μελόμενοι δ' ἥξετε. Cohaeret sententia sic, δείξατε ὡς φιλοπόλεις ἐστέ, μέλεσθέ τε ἱερῶν δημίων, μελόμενοι δὲ ἥξετε.

161. πόλεος Porsonus. πόλιος Lips. πόλεων Par. E. Ceteri πόλεως.

162. μνηστῆρες. γρ. μνήστορες Par. B. Quod Stephanus scribendum esse vidit, ἔστε μοι, erat iam in Ald. Rob. Ceteri, ut videtur, libri ἐστέ μοι.

163. θρέματ' Lips.

164. ἀρεστὰ scribendum esse suspicatur Dindorfius.

165. θράσος G. Par. C. Ox. Ald. Rob. Turn. πυργηρουμένωι ex πυργηρουμένη factum in M. πυργυρουμένῳ Cantabr. 1. Par. L.

166. πολισσούχων G. Lips. Par. C. Ald. Rob.

167. ἄϋειν Rob. λακίζειν Mosc. 2. Ox. μιμήματα Ven. A. Ox. Scholiastae σωφρόνων μισήματα accusativum esse putarunt, pendentem ex αὔειν et λακάζειν. Vocativum esse, ipsasque virgines increpari, vix dubitare poterit qui Valckenarii ad Hippolyti v. 406. adnotationem legerit, huius tamen loci non memoris.

168. Inter εὐεστοῖ et φίλη litura in M. εὐεστῇ G. Lips. Taur. γρ. εὐετῇ ex Par. B. Faehsius affert. εὐετοῖ Par. N. Colb. 1. φίλα Taur. et η supra adscripto G.

169. Non credo Aeschylum scripsisse τῷ γυναικείῳ γένει, quod plerique libri habent. Nam non modo supervacaneus, verum ne recte quidem additus est articulus. τω γυναικείω γένει, non addito ad τω

accentu, M. φίλῳ pro γένει habent Lips. Par. E. φύλω γένει Par. C. φύλῳ cum glossa γένει Vind. 2. 4. γένει. γρ. φύλῳ Par. B. γρ. καὶ φύλῳ schol. Vit. Hinc patet scriptum fuisse

ξύνοικος εἴην τῷ γυναικείῳ φυτῷ,

alicui mulieri. Nam φυτόν etiam de hominibus dici constat.

171. ἤκω pro οἴκῳ Ald. πόλεως Par. K. πλεῖον Par. E.

172. τὰς pro τάςδε G. Taur. βοὰς Rob. et adscripto φυγὰς Vind. 2. 4. φυγὰς, ut ceteri, Vit. sed adscriptum est γρ. βοάς.

173. διερροθήσαιτ᾽ Par. E. διερέθίσατ᾽, adscripta glossa ἐνεβάλετε G. et cum glossa ἐνεβάλλετε, adscripto autem supra γρ. διερροθήσατ᾽, Taur. διερρησατ᾽ Rob. κακὴν Lips.

174. ὀφέλλεται M. Ox. Par. N. Colb. 1. Ven. A. et antequam corrigeretur G.

175. ὑπ᾽ αὐτῶν Lips. ed. Vict. Ceteri ὑφ᾽ αὐτῶν. Vtrumque scholia commemorant. ἔνδον G.

176. Hunc versum omittit M. Inde a Turnebo τοιαῦτα δ᾽ ἂν editum. τοιαῦτ᾽ ἂν G. (sic G.) Lips. Cantabr. 2. Mosc. 1. Par. L. Ald. Rob. τοιαῦτα ἂν Vit. Par. N. τοιαῦτ᾽ ἐν Par. E. Ven. A. τοιαῦτά γ᾽ ἂν Cantabr. 1. Ven. B. Recte Blomfieldius τοιαῦτά τἂν. V. Porsonum ad Med. v. 863. ἔχεις Mosc. 1.

177. τῆς inter versus habet M. ἀκούσηται G. Vit. Par. E. Pro eo verbo μεταίχμιον e versu sequente repetit Rob.

178. χ᾽ ὅτι τῶν μεταιχμίων G. Taur. ὅπερ ὑπάρχει τῶν μέσων glossa in G. Attulit quaedam his similia Abreschius in Dilucid. Thucyd. p. 599. Recte scholiastes hanc irati orationem esse dicit, sic loquentis, ut omnia comprehendat. Obversabantur tamen animo senes et pueri. Similiter Eum. v. 72. αἷς οὐ μίγνυται θεῶν τις, οὐδ᾽ ἄνθρωπος, οὐδὲ θὴρ ποτε.

180. δ᾽ οὔτι δήμιον Par. E. μὴ supra scripto οὐ et addito παρέλκει Par. B. φύγοι G.

181. μέλλει G. Vit. μήλλει Par. N. ἀνήρ, supra scripto ἀνδρί, Vit. γυνὴ vocabuli ultima littera in litura est in M.

183. Prius ἢ omittunt Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Par. C. H. Duo sunt orationis membra, primum ἤκουσας ἢ οὐκ ἤκουσας, quo significatur *satisne percepisti?* alterum autem ἢ κωφῇ λέγω, quod est *an frustra loquor?*

184. Temere corrupit optimos numeros Bergkius in Diurnis antiquariis a. 1835. p. 948. εἰσακούσαμσα Vit. Colb. 2. Par. N.

185. ὅτοβον ὅτοβον M. ὅττοβον ὅττοβον G. Lips. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. E. F. N. Colb. 1. Ven. A. B. Ald. Turn. ὅττοβον semel Rob. et supra adscripto altero Vit.

186. ὅτι γε Colb. 1. ὅτι Ox. Ven. A. B. Ald. Ceteri ὅτι τε, praeter Par. L. in quo recte ἅτε τε scriptum est. Ad primam ἔκλαγξαν vocabuli syllabam a recentiore manu δι supra adscriptum in M.

187. 188. Libri omnes et Triclinius, infra ad v. 834. atque ad Sophoclis Oed. R. v. 863. ἱππικῶν τ' ἀΰπνων πηδαλίων διὰ στόμα. Scribendum esse ἀγρύπνων et διαστόμια metrum indicio est. Atque ἀγρύπνων etiam Seidlerus de v. dochm. p. 129. et Blomfieldius scripserunt. Vtitur hoc vocabulo Aeschylus in Prometheo v. 360.

ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος.

In διαστόμια etiam Lachmannus incidit et antea Schützius, nisi quod hic novum vocabulum, διαστόμια, finxit. Est autem στόμιον ferrum quod ori equorum inseritur.

189. πυριγενέταν Ald. Turn. πυριγενετῶν Colb. 1. Rob. et supra scriptum in Cantabr. 1. χαλινῶν ita scriptum in M. ut ω ex α factum videatur.

190. Libri τί οὖν; Blomfieldius ex Porsoni ad Phoen. v. 892. sententia τί δ' οὖν; corrigens quae contraria sunt. Graviter vero refragatur τί οὖν δή; in Aiace v. 873. nisi quis νῦν scribere iubeat, quod in Sept. ad Th. v. 685. fecit Blomfieldius. Et sane hic quoque τί νῦν; recte quaereret Eteocles. ἆρα μὴ εἰς recte G. Colb. 1. Par. N. Vind. 1. 3. ἆρα μὲ εἰς Par. H. ut videtur.. ἆρα μὴς a pr. manu M. recentior μὴ 'ς fecit. ἆρά μ' εἰς Par. E. Ven. A. ἆρα μ' ἐς Vind. 2. 4. Ald. Rob. ἆρά γ' εἰς Cantabr. 1. 2. Ox. ἆρά γ' ἐς Turn. ἆρα μὴ, omisso εἰς, Vit. Par. K. L. Ask. A. ἄρ εἰς Par. C. πρῷραν G. πρώρην Lips. πρώραν M. Vit. et, quantum constat, ceteri. φυγὼν omittit Lips.

191. πρύμνοθεν Ven. A. et η ad o supra scripto Par. C. πρήμνοθεν Par. E. εὗρεν ante lituram habuisse videtur M.

192. ἐν κύματι M. Vit. Lips. Par. L. sed in M. ἐν κύ in litura scriptum est a secunda manu.

194. Libri πίσυνος θεοῖς, νιφάδας, nisi quod πίσσυνος est in Vit. Colb. 1. Seidlerus θεοῖσι πίσυνος, νιφάδος. Vt melius haec strophae responderent, scripsi θεοῖς πίσυνος, ἀγαννιφάδος.

195. ὀλοὰς Ald. Rob. ὀλοῆς Vit. νιφομένας G. (ης supra scripto G.) Vit. Lips. Cantabr. 1. Par. A. B. C. L. νιφομένης Ald. Rob. Turn. et α supra scripto Cantabr. 2. γειφομένης, supra scripto α, M.

196. δὴ omittit Cantabr. 1. ὄρθην Ask. A. φόβῳ omittunt Par. K. Taur.

197. Libri πόλεως. Quod olim correxi.

199. στέργειν G. Colb. 1. Mosc. 2. Vind. 1. 3. πολέμιον M. (sic M.) G. Vit. Cantabr. 1. Mosc. 1. Ox. Par. A. B. C. E. Ven. A. B. πολεμίων Lips. Ald. Rob. Turn.

200. 201. Libri οὐκοῦν, nisi quod in M. accentus a recentiore manu additus est. Certe hoc divisim scribendum, ut sit interrogatio. Notae chori in principio versus, in medio versu Eteoclis, in M. a recentiore manu adiectae sunt. Turbata putanda esset στιχομυθία, si totus versus choro esset tributus: nunc non totum pronuntiante coryphaeo non est quod reprehendatur. Non aptum est, si quis per ὑποφορὰν haec

verba Eteocli tribueret. Deinde libri ἀλλ' οὖν θεοὺς τοὺς τῆς ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν θεούς, nisi quod permira diversitate Rob. ἀλλ' ὄκκα θεοὺς habet, πόλεως M. G. Vit. Lips. Ven. A. Ald. Rob. τῆς omittit Cantabr. 2. ἐκλιπεῖν habet Par. E. et antequam corrigeretur M. ἐκλείπει G. ἔκλειπον Lips. Muretus Var. lect. V. 19. ἀλλ' οὐ scribendum esse coniecit, ut interrogatio esset. Quod olim conieceram, τὰ τῆς ἁλούσης πόλεος, confirmari potest scholio codicis Vit. in quo est ἀλλ' ὁ λόγος ἐξάδεται τὰ τῆς πόλεως θεοὺς φεύγειν, πορθείσης αὐτῆς. Sed scholia edita et Monacensia τοὺς τῆς πόλεως θεοὺς φεύγειν, πορθηθείσης αὐτῆς habent. Nihil efficitur Wunderlichii disputatione in Obs. crit. p. 159. Nam in Agam. v. 323. recte dictum est

εἰ δ' εὖ σέβουσι τοὺς πολισσούχους θεοὺς
τοὺς τῆς ἁλούσης γῆς θεῶν θ' ἱδρύματα,

quod ibi de certa urbe sermo est. Hic vero τῆς non aptum, ut de qualibet urbe. Neque ἐκλείπειν nude positum recte defenditur isto ἐκλέλοιπεν in Persis v. 127. quod id coniunctum est cum ἐξαμείψας πρῶνα. Repetendus potius accusativus est ex ἁλούσης πόλεος, ut ego dixi ad Soph. Antig. v. 1325. et Fritzschius in Quaest. Luc. p. 174. Sed isti articuli nimis suspecti sunt, praesertim quum alter, qui omnino prave positus est, in uno codice desit. Credo Aeschylum scripsisse, quod Schützius coniecit, ἀλλ' οὖν θεοὺς αὐτοὺς ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος. Ad sententiam conf. v. 286. seqq. Euripides Troad. v. 25.

λείπω τὸ κλεινὸν Ἴλιον βωμούς τ' ἐμούς.
ἐρημία γὰρ πόλιν ὅταν λάβῃ κακή,
νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει.

Dixerunt de hac re interpretes ad Virg. Aen. II. 351. Rutgersius Var. lect. VI. 17. comparabat haec Senecae in Phoen. v. 633.

favisse fac votis deos
omnes tuis: cessere et aversi fugam
petiere.

202. ἐμὴν Ox. Ven. A. Etsi αἰῶνα feminino genere Eustathius p. 501, 26. τραγικώτερον esse dicit, exemplo usus Euripidis, tamen non mutem vulgatam, quum praesertim illud ἐμὴν ex glossa ἐμὴν ζωήν, quam libri nonnulli habent, ortum esse videatur. Valckenarius ad Callimachi fragm. p. 271. seq. cum scholiastis haec sic intelligit κατ' ἐμὸν χρόνον, ἤγουν ἡμῶν ζώντων. Aeschylum hoc voluisse puto, μήποτε καταλίποι ἐμὸν αἰῶνα, quod magis poeticum est. λείποι M. Par. L. Taur. λίπει Lips.

203. 204. πανάγυρις Par. L. Verba μηδ' ἐπίδοιμι — πόλιν suo loco in Vit. omissa sunt, sed monente his verbis librario, ζήτει κάτω στίχων, infra adscripta sunt supra v. 213. In ἀστυδρομουμέναν prius ο et in quarta syllaba υ in litura a manu recentiore scripta habet M. ἀστυδρομουμένην G. Vit. Cantabr. 1. Par. C. Ven. A. Rob. Turn. ἀστυδραμουμένην Lips. ἀστυδρουμένην Ald. Ἀστυδραμουμέναν

πόλιν neque ut recentiores interpretantur, populatam, vel oppugnatam, neque ut alter scholiastes, ob discursationem civium, sed eam dici puto urbem, per quam huc illuc hostes et cives cursitant, persequentes, fugientes, rapientes, servare aliquid cupientes. In *στράτευμ'* priores duas litteras a secunda manu in litura habet M.

205. *γράφεται τυφόμενον, οἷον καιόμενον πολεμίῳ πυρί* manus secunda in margine M. Id metrum non admittit, nisi pro *στράτευμ'* aliud vocabulum ponatur.

206. *μή τι* Cantabr. 1. *συμβουλεύον* Lips. Ald. *δειλῶς* pro *κακῶς* G. Mosc. 2. Vind. 1. Taur.

207. *τῆσδ'* Par. E.

208. Libri *γυνὴ σωτῆρος*, nisi quod G. *γυνὴ τῆς σωτῆρος* habet et Ven. B. *γύναι*, quod Blomfieldius ex coniectura posuit. Paullo hoc minus ineptum quam *γυνή*. In Opusc. vol. IV. p. 335. *γονῆς σωτῆρος* scribendum dixi. *ἔχοι* Colb. 2. *λόγους* Lips.

209. *ἔστι θεοῦ*, sed a secunda manu *οῖς* supra adscripto, M. *ἐστὶν θεοῦ* Par. L. *θεοῦ* codex Palatinus Marcellini in vita Thucydidis p. VIII. Bekk. sive p. 2. ed. min. *θεῶν* editiones Marcellini. Ceteri Aeschyli codices *ἔστι θεοῖς*. Deinde *δ' ἔτ'* Vit. Par. F. Ald. Rob. et ex secundae manus correctione M. *δ' ἔτι* G. Turn. *δέ τ'* Lips. et a pr. manu M. Recte autem scholiastae post *ἔστι* interpunctionem agnoscunt. Parum verborum collocationis rationem cognoverunt qui secus sentiunt.

210—212. *πολλάκις δ'* G. Lips. Cantabr. 1. et Marcellinus. *κακοῖσιν* Mosc. 2. *τὴν ἀμήχανον* Par. A. *τὰν ἀμήχανον* M. ceterique libri et codex Palatinus Mareellini. Agnoscunt femininum scholia et glossae. Sed *τὸν ἀμήχανον*, quod Canterus coniectura assecutus est et apud Marcellinum Aldus posuerat, habuit scholiastes codicis M. qui haec adscripsit, *τὸν μὴ δυνάμενον ἑαυτῷ μηχανήσασθαι καὶ βοηθῆσαι ὁ θεὸς ὀρθοῖ.* Tum *κὰκ χαλεπᾶς* G. Vit. Arund. Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Par. C. Ask. A. Ox. Ven. A. B. Rob. et sic M. ex correctione. *κὰκ χαλεπὰς* M. a pr. manu et Lips. *κακχαλεπᾶς* Par. E. *κὰν χαλεπᾶς* Par. L. *καχαλεπᾶς* Colb. 1. *κ' ἀχαλεπῆς* Par. N. *καὶ χαλεπᾶς* cod. Pal. Marcellini. *καὶ χαλεπὰς* eiusdem ed. Aldina. *ἐκ χαλεπᾶς* Ald. Turn. idque apud Marcellinum Stephanus posuit. In *δύας* inter *υ* et *α* lituram habet M. Omittunt hanc vocem spatio relicto cod. Pal. et ed. Ald. Marcellini. Libri *ὑπερθ'*, nisi quod ex Aug. *ὑπέρ τ'* enotatum est. *ὑπέρ τε* Marcellinus. *ὀμάτων* G. Lips. *ὀμματατων* Par. E. *κριμναμένᾶν νεφέλᾶν ὀρθοῖ* M. *κρημναμὲνὰν νεφέλαν ὀρθοῖ* G. *κρημναμένην νεφέλαν ὀρθοῖ* Ald. Rob. *κνημναμέναν* ex Par. E. affertur. Ceteri *κρημναμέναν νεφέλαν ὀρθοῖ*, et sic etiam codex Pal. Marcellini, *κρμναμένων νεφελῶν ὀρθοῖ* eiusdem editio Aldina. Marcellini verba haec sunt, *θεοῦ* (*θεῶν* Ald.) *γὰρ ἰσχὺς καὶ κατ' Αἰσχύλον ὑπερτέρα, πολλάκις δ' ἐν κακοῖσι τὰν* (*τὸν* Ald.) *ἀμήχανον καὶ χαλεπᾶς* (*καὶ χαλεπὰς* Ald.).... *ὑπέρ τε ὀμμάτων κρημναμέναν νεφέλαν* (*κριμνα-*

μένων νεφελῶν Ald.) *ὀρθοῖ.* In his versibus *τὰν* quidem apertum vitium est, ortum ex eo, quod *κρημναμέναν νεφέλαν* scriptum erat pro genitivis. Deinde qui *κακοῖσιν* scripserunt, ut syllabam strophicae aequarent, haud optime consuluerunt elegantiae numerorum. Potuerat poeta, si id curasset, scribere *πολλάκις ἐν κακοῖς ἃ τὸν ἀμήχανον.* Optime se haberet *ἐκ χαλεπᾶς δύας*, nisi consonante opus esset ad producendam ultimam in *ἀμήχανον* syllabam. Nunc illud tantum dubitari potest, utrum *κὰκ χαλεπᾶς δύας* an *κὰκ χαλεπᾶς δύας* scribendum sit. *Ὑπέρ τ' ὀμμάτων* et per se aptius est et venustius quam cum apostropho *ὕπερθ' ὀμμάτων.* Genitivos *κρημναμενᾶν νεφελᾶν* iam pridem reposui. Denique *ὀρθοῖ* etsi per metri legem tueri licet, tamen non puto ab Aeschylo scriptum esse, quum ille accuratissime coaequare pedes consueverit. Mirae sunt scholiastarum et glossatorum interpretationes, *ἐγείρει καὶ εἰς τοὐναντίον τρέπει. ἀφαιρεῖται. ἀποσοβεῖ αὐτὴν ὁ θεός·* quae omnia ad falsam scripturam *κρημναμέναν νεφέλαν* pertinent. Posui quod Aeschylus scribere certe potuit,

ἔστι· θεοῖς δ' ἔτ' ἰσχὺς καθυπερτέρα·
πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὸν ἀμήχανον
κὰκ χαλεπᾶς δύας ὑπέρ τ' ὀμμάτων
κρημναμενᾶν νεφελᾶν σαοῖ.

Hesychius *σαοῖ, βοηθεῖ, καὶ σώζει.* Theognis v. 868.

αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σαοῖ.

Callimachus h. in Delum v. 21.

Σαρδὼ θ' ἱμερόεσσα, καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις
ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα, σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων.

Non praetereundum tamen duco quod apud Hesychium simile litteris, sed ignotum aliunde verbum legitur, *ὀθρεῖν, ἄγειν.*

213. *ἔχει* pro *ἐστὶ* Rob. *γρ. χωρὶς τοῦ ἐστί, ἀνδρῶν τάδε σφάγια* ex Par. B. affert Faehsius. Omittit *ἐστὶ* Ven. B.

214. *θεοῖσιν ἔρδειν* G. Vit. *θεοῖσιν ἔδειν* Par. C. *θεοῖσι ἔρδειν* Lips. *πειρωμένοις* M. Vit. sed uterque *ων* supra adscripto.

215. *σὸν δ' αὐτῇ σιγῶν* G. *ἔσω* Mosc. 1. Par. A. B.

216. Libri omnes *διὰ θεῶν.* Quod correxi. *νεμόμεθ'* G. Vit. Ox. Par. C. E. Ald. Rob. Turn. *νεμόμεσθ'* M. Lips. Ven. B. *ἀδάματον* Pauwius, et sic, ut videtur, M. *ἀδάμαντον* Par. L. et adscriptum in Par. B. Ceteri *ἀδάμαστον.*

217. *ὄχλων* Par. E. Id alter scholiastes commemorat. *ἀποστέργει* Mosc. 2. et ante rasuram G. *ἀποστέγῃ* Ald. Ne quis optativum hic et in praecedente versu requirat, tenendum est refutare chorum quae dixerat Eteocles ita ut et diis et munimentis salutem urbis deberi affirmet.

218. Libri *τί.* Scribendum esse *τίς* Heathius vidit.

219. *οὔτοι* M. G. Colb. 2. Par. L. et *ι* supra adscripto Lips. Ceteri *οὔτι.*

220. *τιθεῖς* a pr. manu habuisse videtur M. *στυγείσῃ* Ask. A.

221. ἔκηλος editio Victorii et eraso υ G. γρ. ἔκηλος Par. B. εὔκηλος M. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Ask. A. Par. B. E. Vind. 2. 4. Ald. Rob. Turn. Vtrumque scholia commemorant.

222. χρύουσα Rob. πάτταγον Ald. Rob. et supra scriptum in Cantabr. 2. ἀνάμιγα, ut olim correxeram, ex Aug. enotatum. ἄμμιγα M. Par. L. ἄεμα Par. E. ἄμα G. Ceteri ἅμα.

223. Hunc versum omittunt Lips. Aug. τάνδ᾽ ἐς ἀκρόπολιν M. et reliqui fere omnes libri, nisi quod ex Par. E. κρόπολιν affertur et Ald. Rob. τήν δ᾽ habent. Sed ἐς σκοπίαν habet Mosc. 2. ἐς σκοπᾶν G. Vt versum restitueret, Porsonus scripsit τάνδ᾽ ἐς ἀκρόπτολιν. Vix dubitari posse puto ἀκρόπολιν interpretum esse, ut in M. ad proximum versum adscriptum est τὴν ἀκρόπολιν τίμιον ἕδος, poetam autem scripsisse τάνδε ποτὶ σκοπάν.

225. θνήσκοντες Lips. τετραμένους, superscripto ω, G. τετραμμένους Vit. Ox. Par. C. Ven. A. Vind. 2. 4. γρ. τετραμμένους Par. B. In Vit. supra adscriptum τρω, in Par. C. ω.

226. πύθοισθε Ox. Par. E. Ven. A. ἁρπαλίζητε Ald. ἁρπαλίζεται Par. N. Colb. 1. Hesychius ἁρπαλίζομαι, ἀσμένως δέχομαι. Activo utitur Aeschylus Eum. v. 966.

227. φόβῳ Ald. Sed φόνῳ M. G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Ox. Par. A. B. C. F. Ven. B. Rob. Turn. φθόνῳ Par. N. In τούτῳ, quod in G. τοῦτο scriptum, sed o in ω mutato, haeserunt scholiastae. In Lips. super γὰρ scriptum est γέ. Comma ponendum erat post βόσκεται.

228. γρ. φρυαγμάτων Par. B.

229. ἄκουσ᾽ ἄγαν Par. C. ἄκου᾽ ἄταν Rob.

230. δῆθεν Ven. B. Turn. et adscriptum in Par. B. Sed M. Vit. Lips. et ceteri fere codices atque Ald. Rob. γῆθεν. G. γῆθ᾽. Deinde κυκλούμενον Rob. et ων superscripto Mosc. 1.

231. οὔκουν cum interrogatione Brunckius. Rectius libri οὐκοῦν sine interrogatione.

233. οὔ· σίγα· M. G. Vit. οὔ, σίγα Ald. Rob. οὐ σίγα Lips. οὐ σίγα. σιώπα. γρ. οὐ σιγᾷ ex Par. B. Faehsius affert. οὐ σῖγα· Turn.
πόλιν Vit. Lips. Par. C. Ald. Rob.

234. τᾷ ξυγγένειᾳ Rob. Non immerito miratur Toupius ad Hesychium t. IV. p. 93. quod ξυντέλειαν deos interpretantur, credo ob πανήγυριν θεῶν v. 202. Potius communitas civium videtur esse intelligenda.

235. φορὸν Par. E. θ litteram in φθόρον a recentiore manu insertam habet M. οὐ σιγῶσ᾽ Ask. A. ἀνασχήσει Mosc. 1. Ven. B. Rob. Ceteri ἀνασχήσῃ.

236. δουλίας G.

237. κἀμὲ καὶ πᾶσαν πτόλιν M. Cantabr. 1. κἀμὲ καὶ πᾶσαν πόλιν Vit. Mosc. 1. καί με καὶ πᾶσαν πόλιν Turn. ἐμὲ καὶ πᾶσαν πόλιν G. (sic G.) Lips. Mosc. 2. Par. C. E. Ven. A. Ald. Rob. κἀμὲ καὶ σὲ καὶ πόλιν Arund. Par. K. L. (in Par. L. καί με superscriptum dicit

Butlerus, Faehsius *καί σε κἀμὲ καὶ πόλιν* affert) Ven. B. quod receperunt Porsonus et Blomfieldius. Inutile vero est *κἀμέ*, necessarium autem *καὶ σέ*, neque illud *κἀμὲ* vel *καί με* quidquam aliud est quam prava scriptura, cui adiecta correctio *καὶ σὲ* in ordinem recepta expulit *πᾶσαν*. Itaque iam dudum scribendum iudicaveram *αὐτῇ σὺ δουλοῖς καί σε καὶ πᾶσαν πόλιν*, quum id etiam Wunderlichium perspexisse vidi.

238. *ζεὺς* Lips. Ald. Turn. Quod quid sibi velit monstrat Vit. in quo est *ζεῦ στρέψον*.

239. *γυναικεῖον* Lips.

240. *ἄνδρας* M. Lips. Rob. Aperte praestat *ἄνδρες*, quod habent G. Vit. Cantabr. 2. Ox. Par. A. B. C. E. N. Ask. A. Ald. Turn. *πόλιν* Par. E.

241. *πάλιν στομεῖς* Lips. Ald. Recte antiquior scholiastes *παλινστομεῖς* interpretatur *δυςφημεῖς*. Aliter non conveniret *θιγγάνουσ' ἀγαλμάτων*.

243. *αἰτουμένη* Lips. *εἰδοίης* Ald. *εἰδοίη* Par. L. Pro *τέλος* etiam *λόγον* scribi adnotavit scholiastes, idque est in margine Mosc. 1.

244. *λέγεις* Ald. et supra scripto *γε* Vit. *οἴσομαι* Cantabr. 1.

246. *σπείσομαι*, supra scripto ab alia manu *π*, M. *πείσομεν* Lips. Haec *σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον* affert scholiastes Euripidis ad Phoen. v. 895.

247. *τοῦτ' ἂν κείνων* Lips.

249. *εὔχου τὰ κρείττω* Vit. *εὔχοντα κρεῖσσον*, supra scripto *γρ. κρείσσω*, Lips. *ξυμμάχους* M. Lips. *συμμάχοις* Par. E. *συμμάχους* reliqui ante Brunckium.

250. *κἀμακοῦσασ'* Par. E.

251. *εὐμενῆ* supra versum additum in Vit. *παιώνισον* a pr. manu M. et sic Victorius. Sed *παιάνισον* M. a recentiore manu et G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Ox. Par. A. B. C. E. Ald. Rob. Turn. *πεώνισον* Cantabr. 2.

252. *ἑλληνικῆς* Arund.

253. *πολεμίων* Ven. B. Sic Blomfieldius ex altero scholiasta.

254. *ἄγω δὲ* Lips. *πολισσούχοις* G. Ald. Rob. *πολυσσούχοις* Lips.

255. *κἀκγορᾶς* Vit.

256. *πηγαῖς* M. G. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. Ven. B. Turn. *παγαῖς* Vit. *πηγᾶς* Lips. Vind. 2. 4. *πηγῆς* Vind. 1. 3. Ald. Rob. *ὕδατί τ' Ἰσμηνοῦ* Geelius ad Eur. Phoen. p. 151. Similiter Ludovicus Dindorfius *ὕδασί τ' Ἰσμηνοῦ*. Libri *οὐδ' ἀπ' ἰσμηνοῦ*, nisi quod *οὐδ' ἀπ' ἰσμηνοῦ* habet G. *οὐδ' ἀπισμὴν οὐ* Lips. *ἰσμηνῆς* Cantabr. 1.

258. *αἱμόσσοντας* Lips. *ἑστίους* G.

259. *θεοῖσιν* omittit Taur.

260. 261. Vulgo

θήσειν τρόπαια, πολεμίων δ' ἐσθήματα
λάφυρα δαΐων δουρύπληχθ' ἁγνοῖς δόμοις.

ἰσθήμασι a pr. manu M. recentior τα supra adscripsit. ἐς θήματα Ald. Turn. δουρίπληχθ' M. G. Cantabr. 1. et a pr. manu Vit. δουρόπληχθ' a sec. manu Vit. δουρίπληκθ' Lips. δουρίπληκτα Par. F. δορίπληχθ' Par. L. δορύπληχθ' Par. C. δυρίπληχθ' Par. N. δουρυπλήθ' Ald. δουρυπλήχθ' Turn. δουρικτήτ' Rob. Porsonus ad Euripidis Hec. v. 482. manifesto δουρίληφθ' esse scribendum pronuntiat. ἁγνοῖς νόμοις Par. E. Brunckius post haec in Par. B. a sciolo additum esse dicit hunc versum, στέψω πρὸ ναῶν πολεμίων ἐσθήματα. Eadem habere videtur M. Priora tria verba inveniuntur in Par. A. et in Lips. in quo πρὸς scriptum est. Apertum est scripsisse Aeschylum, ut ante multos annos conieci,

ὧδ' ἐπεύχομαι
θήσειν τρόπαια, δαΐων δ' ἐσθήματα
στέψω πρὸ ναῶν δουρίπηχθ' ἁγνοῖς δόμοις.

Hastis affixa templis. Comparari possunt quae ex Iosephi Ant. V. 14. Stanleius attulit, τοῦ δὲ ἱεροῦ παντὸς ἦν ἐν κύκλῳ πεπηγμένα σκῦλα βαρβαρικά.

262. τοιαῦθ' G. τοι ταῦτ' Par. E. τοῖα δ' Cantabr. 1. ἐπεύχομαι Par. C.

263. ποιφύγμασιν priore ι supra versum, ύ in litura, M. ποιφύγμασι Lips. Rob. ποιφύμασι Ald. ποιφύρμασιν Cantabr. 1. ρ superscriptum in Cantabr. 2. ποῖ φύγμασιν Mosc. 2. cum glossis θρηνοῖς, βοαῖς.

264. οὐ γάρ τοι G. Vit. Mosc. 2. Ald. Rob. In μᾶλλον lituram inter ο et ν habet M. μὴ οὐ Par. E. φύγοις G. Mosc. 2. Ox. Ven. A. φυγων, supra scripto γρ. φύγῃς, Lips.

265. ἐξ Lips. εὐδόμῳ G. Par. E. Valckenarius ad Phoen. v. 755. coniiciebat ἐγὼ μὲν ἄνδρας ἕξ. Blomfieldius recepit, quod Burtonus ex margine Aldinae notaverat, ἐγὼ δέ γ' ἄνδρας ἕξ. Non perceperunt eximiam vim iracundae orationis. Hoc dicit Eteocles, ἐγὼ δ' ἐπ' ἄνδρας ἓξ τάξω ἀντηρέτας, ἐμοὶ σὺν ἑβδόμῳ ἐπὶ τὸν ἕβδομον. Effert voce illa, ἕξ, ἐμοὶ σὺν ἑβδόμῳ, quod est *sex ducibus opponam qui cum iis pugnent, septimus ipse ibo:* habet autem in mente atrocissimum cum fratre certamen.

267. ἐς Arund. ἑπτατοιχεῖς G. ἑπτατοιχοῖς Lips. γρ. ἑπτατοιχεῖς supra scriptum in Mosc. 1. ἑπτατυχεῖς Cantabr. 1. γρ. εἰς ἑπτὰ τείχους, ἤγουν εἰς τὰς ἑπτὰ πύλας τῆς πόλεως Par. B. μολῶν Vit. Lips. et ante emendationem G. μολεῖν Par. E.

268. ἀγγέλου Lips. et ex rasura Mosc. 1. παλιρρόθους Lips. ταχυρρόφους Vit.

269. In χρείας litterae ρεί a recentiore manu scriptae sunt in M. prima χεῖρας scripserat.

270. Hunc versum affert Marius Plotius p. 2643. ed. Putsch. 271. ed. Gaisf. μέλλει G. Vit. ὑπνώσει G. Vit. Cantabr. 1. Ald. Rob. et antequam a recentiore manu σ insereretur M.

271. Hunc versum et duos sequentes affert Triclinius ad Sophoclis El. v. 121. *δὲ* particulae in M. recentior manus *γὰρ* superscripsit.

καρδίας, quod vocabulum Par. L. omittit, neque synizesi dissyllabum fit, et multo minus *κάρζας* scribendum est. *μερίμναι* G. *μέριμνας* Par. E. *μερίμναις* Ald. *μέριμνα* Rob.

272. Male in Ald. Rob. post *ζωπυροῦσι* puncto, in recentioribus inde a Vict. post *τάρβος* commate distinguitur.

273. *τῶν ἀμφὶ τείχη λεῶν* margo Aldina apud Burtonum, ex infelici cuiuspiam emendatione. *τῶν* habet etiam Par. E. *ἀμφὶτειχῆ*, sed expuncto priore accentu, Lips.

274—276. Libri *δράκοντα δ' ὥς τις*, nisi quod *δράκοντα δ' ὅστις* a pr. manu erat in G. *δράκονθ' ὥς τις* Vit. *δράκονθ' ὥστι* Par. N. *δράκοντα δ' ὥς περ* Rob. Deinde *τέκνων δ'* Par. E. Tum libri *ὑπερδέδοικε*, praeter Cantabr. 1. in quo *ὑπερ, δέδοικε* scriptum est, et Par. C. qui *ὑπερδέδοικα*, ultimae vocali superscripto *ε*, habet. In M. ultima *ὑπερδέδοικε* vocabuli littera a recentiore manu in litura scripta est: prima *ὑπερδέδοικα* scripsisse videtur. Deinde libri *λεχέων*. Scribendum esse *λεχαίων* etiam Lachmannus vidit. Scholiastes *λεχέων* (scribe *λεχαίων*), *τοῦτ' ἔστι, νεμομένων ἐπὶ τῆς καλιᾶς· ταύτην γὰρ λέχος εἶπεν· οἷον τὸν ἐν ὡρισμένῳ τόπῳ μένοντα καὶ μήπω δυνάμενον ἵπτασθαι.* Deinde *δυσευνήτορας ἃ πάντρομος πελειὰς* M. in quo libro recentior manus ad ultimas duas syllabas *δυσευνήτορας* vocabuli *ει* et *α*, ad *ἁ* communem formam *ἡ* adscripsit: ad *μ* in *πάντρομος* prima manus *φ* supra adscripsit. *δυςευνήτορας*, quod Victorius ex M. dedit, agnoscit scholiastes codicis M., qui sic interpretatur, *δυςευνήτους, διὰ τὸν φόβον τοῦ δράκοντος.* Arguit autem *δυςευνήτορας* scriptum fuisse *δράκοντας*. Ceteri libri *δυςευνήτειρα πάντροφος πελειάς*, nisi quod Ask. a pr. manu *δυσευνάτειρα* habet, *δυσευνάντειρα* Cantabr. 1. *δυςευνήτειρ' ἁ*, ut puto, Vit. *πελιὰς* Par. N. *πάντρομος πελεία* ex Par. L. Faehsius affert. Interpretantur *δυςευνήτειρα* scholiastae sic, *ἄγρυπνος διὰ τὸν φόβον* et *ἀεὶ γρηγοροῦσα* et, quo *πάντροφος* simul explicatur, *ἄγρυπνος διόλου τρέφουσα τοὺς νεοσσούς.* Non videtur autem *πάντροφος* alteri vocabulo *πάντρομος* cedere debere. Legit *πάντροφος* Tzetzes, qui ad Lycophr. v. 87. haec adnotavit, *καὶ γὰρ ἡ περιστερὰ μόνη τῶν πτηνῶν δι' ὅλου ἔτους ὀχεῖται καὶ νεοττοποιεῖ, ὅθεν Αἰσχύλος φησί "παντρόφου πελειάδος."* Eustathii ad Od. p. 1602. 7. haec sunt verba, *πολυβότειραν δὲ χθόνα Ὁμήρου εἰπόντος, ὁρμηθεὶς ἐντεῦθεν ὁ Σοφοκλῆς παμβῶτιν ἔφη τὴν γῆν. ὅθεν πάλιν ἕτερός τις λαβὼν πάντροφον πελειάδα ἔφη κατ' ἄλλον λόγον τὴν δι' ὅλου ἔτους τρέφουσαν νεοσσούς.* Scholiastes Aeschyli similiter *πάντροφον δὲ τὴν πελειάδα φησίν, ὅτι πάντα τὰ ὄρνεα ἅπαξ τοῦ ἔτους τίκτει, ἡ δὲ περιστερὰ ἀεί· διὸ ἀνάκειται τῇ Ἀφροδίτῃ.* Nihil aliud esse videtur *πάντροφος* quam *omnino nutriens*, i. e. penitus nutrix, ut *πάμβοτον*

ἄλσος in Suppl. v. 542. et παμμήτωρ apud Sophoclem Ant. v. 1282. Sunt autem hi versus ita scribendi,

δράκοντας ὥς τις τέκνων
ὑπερδέδοικεν λεχαίων δυςευνάτορας
πάντροφος πελειάς.

Et δράκοντας scribendum viderunt etiam Bothius et Burneius, δυςευνάτορας Blomfieldius. Plurali utitur chorus quod hostium multitudinem in mente habet.

277. τοὶ μέν, cives ad urbis defensionem properant. ὑπὸ πύργου Lips.

278. πανδημὶ Ald. Rob.

279. στείχουσιν M. Ceteri στείχουσι. τίς Vit. Lips. Cantabr. 1. Par. A. B. H. Vind. 1. 3. et ex correctione G. in quo antea τί fuerat ut in M. ceterisque.

280. τὶ δ' Rob. et sic ante emendationem primae vel secundae manus M. ἀμφιβόλοισι Vit. Lips.

281. ἰάπτουσιν Ox. Ald. Rob.. πολίτας G.

282. ὀκριόεσσαν G. Cantabr. 1. Mosc. 1. Ox. Par. A. B. C. Taur. Vind. 1. 3. et a recentiore manu M. ὀκρυόεσσαν M. a pr. manu et Vit. Ven. B. Ald. Rob. Turn. ὀκριψόεσσαν Lips.

283. In διόγενεῖς ultimas tres litteras M. a recentiore manu in rasura habet. διογενὲς Par. E. et ante emendationem Vit. Post hoc vocabulum ὦ addunt Ven. A. Ald. Rob. Turn. In G. ὦ supra scriptum est ita ut ad textum pertineat, in Vit. tamquam interpretatio. Omittunt ὦ M. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Mosc. 2. Ox. Par. A. B. K. L. N. Ask. A. Ven. B.

286. ἀμείβεσθε potius quam ἀμείψεσθε habere videtur M. ἀμείψασθε Par. E. Vind. 2. 4. γαίης Cantabr. 1.

287. Libri τᾶσδ' ἄρειον ἐχθροῖς ἀφέντες. Vt hic versus strophico responderet, scripsi

τᾶςδ' ἄρειον, ἐξαφέντες ἐχθροῖς.

Ab interprete enim profectum esse videtur ἀφέντες, ut in scholiis Sophoclis ad Trach. v. 72. ἐξαφεῖται, ἀφείθη.

288. βαθύχθονα G. Mosc. 1. Par. C. Vind. 1. 3. αἶαν omittunt Vind. 1. 3.

289. εὐτραφέστατον G. Cantabr. 1. Mosc. 1. 2. Par. A. B. C. K. L. εὐτραφεστάτων Ven. B. εὐτρεφέστατον M. Vit. Lips. Ven. A. Ald. Rob. Turn.

290. πωμάτων M. Cantabr. 1. Par. L. et ut videtur Ven. A. Ceteri πομάτων.

291. ὅσον Lips. ὅδων Par. E. Libri ἵησι. Ex Par. B. Faehsius affert γρ. ἵησιν μετὰ τοῦ ν̄. ποσειδᾶν M. Arund. Cantabr. 1. Colb. 2. ποσειδὼν Vit. Turn. πωσειδῶν Ald. Rob. Ceteri ποσειδῶν. ὁ supra scriptum in Vit. omissum in Cantabr. 2. γαιήοχος Vit. γεάοχος Ald.

293. πολιοῦχοι M. Lips. Ald. Turn. et σσου supra scripto Vit. πολισσοῦχοι G. Mosc. 2. Par. L. Ven. B. Vind. 1. 2. 3. 4. πολισσοῦχοι Arund. Rob.

294. τεοὶ Ald.

295. ἀνδρ' ὀλέτηραν G.

296. καταριψοπλον ἄταν a pr. manu M. ex quo sec. manus καὶ τὰν ῥίψοπλον ἄταν fecit, idque in ceteris libris omnibus est, nisi quod καὶ τὴν est in Ven. B. ultimum autem vocabulum in G. ἄτταν scribitur. Ineptissimum καὶ τὰν ferri non potest. Dedi quod olim in Observationibus criticis proposui,

ἄταν, ῥίψοπλον ἄταν.

Quamquam dubitari potest, an scripserit Aeschylus, quod cum formis litterarum magis congrueret, ἀνδρολέτειραν κάκαν, ῥίψοπλον ἄταν, ita quidem, ut ῥίψοπλον ἄταν per appositionem, explicandis praecedentibus verbis, adiectum putetur. Virgines has non dedecet ignaviam optare hosti.

297. ἐμβαλλόντες sic G. βαλλόντες Ald. βαλόντες Lips. Turn. ἄροιτε Arund. ἄρ' οἶσθ' ἂν Ven. B.

298. τοῖςδε πολίταις Blomfieldius, et sic G. Ceteri τοῖς δὲ πολίταις, quorum dativorum utrique in Vit. ῶν supra adscriptum est.

299. ῥύτορες M. adscripto supra ad ο a recentiore manu ῆ. Ceteri ῥυτῆρες. Verum esse videtur ῥύτορες. Sic hic versus strophico accurate respondet. Sed post εὔεδροι excidit vocabulum. Quare in initio sequentis versus lacunae signa posui.

300. τε vocalem a recentiore manu in litura habet in M. Omittit τε Cantabr. 2. στάθητ' M. Cantabr. 1. Par. A. B. Vulgo στάθητε, et sic G. Vit. ex correctione, quum antea in utroque fuisset στάθοιτε, quod Par. E. F. habent. στάθητε, supra scripto οι, Lips.

301. λιταῖς Vind. 2. 4. λυταῖς Par. E.

302. ὧδ' M. Arund. Cantabr. 1. Par. K. L. Ven. B. idemque adscriptum, ut videtur, in Par. B. τὴν ὧδ' fuerat in G. sed ὧ erasum est. Ceteri τήνδ', idque in M. recentior manus supra adscripsit.

303. αιδαι a pr. manu, ἀΐδαι a recentiore M. ἀΐδα G. Lips. Ven. B. et η supra ultimam syllabam scripto Vit. αἴδα Ven. A. et sic vel αἴδα Cantabr. 1. Colb. 1. 2. Par. E. H. K. L. ἀΐδα Ald. Rob. ἀΐδι Aug. Turn. προσάψαι G.

304. δουλίαν margo Aldinae apud Burtonum. Libri omnes δουλείαν. ψαφερᾶ Ven. B. σπαφαρᾶ, adscripto in margine ψαφαρᾶ, Lips.

305. ὑπ' ἀνδρός τ' G.

306. πορθουμέναν G. Par. E. Vind. 3. 4. Male haec interpungi et intelligi video. Coniungunt enim δουλίαν ψαφαρᾷ σποδῷ. Hoc dicit poeta, *miserabile est urbem tam antiquam ab hostili hasta servam ad Orcum detrudi, atro cinere* (i. e. flammis) *ab Achivo viro deorum voluntate turpiter expugnatam.*

307. τάσδε G. τάς δε Ald. Rob. τὰ Par. L. κεχηρωμένας, ad η a recentiore manu ει supra scripto, M. κεχηρωμένα Par. L. τὰς δέ κεν ἠχρειωμένας Ven. B. γρ. τὰς δέ κεν ἠχρειωμέναις Par. B. ἄγεσθε Par. E. Ald.

308. ἒ ἒ M. et sic bis habent ἒ Arund. Cantabr. 1. Colb. 1. 2. Par. L. N. Ven. B. quater Vit. Lips. Cantabr. 2. Par. E. ter G. Ald. Rob. Turn.

310. περιρρηγνυμένων M. a sec. manu et Cantabr. 1. Par. A. B. L. Rob. περιρηγνυμένων M. a pr. manu et Par. E. N. Colb. 1. πέρι ῥηγνυμένων Vit. Ox. Ven. A. Ald. περιερηγμένων Par. C. γρ. περὶ ἐρηγμένων Par. B. περιερρηγμένων Turn. et sic Lips. in quo hoc et sequens vocabulum a sec. manu in margine scriptum est. περιρρηγμένων, sed eraso ε ante ρρ, G.

311. φαρέων iambi mensuram habet.

312. βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις M. Turn. et sic reliqui, ut videtur, plerique libri. ἐκκενουμένη Vit. Lips. Ald. Rob. ἐκκενωμένα Ox. ἐκκεινουμὲν ἁ, ad ἁ supra scripto ῆ, G. Deest huic versui syllaba ad mensuram antistrophici, in quo δὲ cum Brunckio delere durum est. Paene nulla mutatione facta scripsi

βοᾷ δὲ καὶ κενουμένα πόλις.

313. Ad α in λαΐδος a recentiore manu η supra adscriptum in M. et Cantabr. 2. In margine M. ab alia recentiore manu λείας adscriptum est. ληΐδος Ox. Ven. A. Ald. Turn. ὀλυμμένας Par. C. ὀλλυμένης Mosc. 1. κινδυμένης Mosc. 2.

314. βαρείας τοι M. Vit. Lips. βαρείας τε G. βαρείας omissa particula Ox. Par. C. E. N. Colb. 1. Ven. A. Ald. Rob. Turn. Deinde libri προταρβῶ, nisi quod προταρβῷ habent Ald. Rob. Mirum quantum hic versus friget, sive chori haec, sive civitatis verba esse putes. Equidem non dubium esse puto quin poeta scripserit

βαρείας τις τύχας προταρβῶν,

ut illud τὶς explicatio sit eorum quae praecedunt, hoc modo, *clamitat, dum diripitur, civitas, pereuntis flebilis turbae gravem metuentes sortem cives.* Similiter, ut hic, male insereretur chori ipsius aliqua sententia in fine tertiae strophae et tertiae antistrophae.

315—317. κλαυστὸν δ' Rob. κλαυτόν τ' Ox. Deinde libri ἀρτιτρόποις, sed in M. ad τ a secunda manu δ supra adscriptum est. Vtramque lectionem scholia memorant. In proximo versu ὠμοτρόπων habent Vit. Rob. γρ. ὠμοτρόπων Par. B. Ceteri ὠμοδρόπων. Prorsus corrupte, nisi typographi quoque errores accesserunt, Par. E. ἀντιστρόποις ἀνμοδροπιων. Haeserunt in hoc loco et veteres interpretes et recentiores. Verissimum est ἀρτιδρόποις, quo significantur puellae quibus modo ab hostibus erepta est virginitas. Simili verbo utitur Aeschylus in Suppl. v. 339. κλάδοισι νεοδρόποις. Nihil tritius quam *florem* de virginitate dici, ideoque etiam *decerpere*. Pindarus Pyth. IX. 109.

χρυσοστεφάνου δέ οἱ ἥβας
καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι
ἔθελον.

Ὠμόδροπα νόμιμα recte intelliguntur nuptiae quibus vix maturus virginitatis flos decerpitur. Denique διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν est ἀμεῖψαι διὰ δωμάτων στυγερὰν ὁδόν. Itaque hoc dicitur, *deploranda sors est earum quae carptae ante solemnem ritum, quo vix maturus iuventae flos decerpitur, relicta domo tristem ingrediuntur viam.*

316. προπάροιθε Cantabr. 1. 2. Ven. B.

318. τὶ τὸν Ald. Rob. φθήμενον Lips. γάρ τοι pro γὰρ G. Ad προ in προλέγω in M. recentior manus περισσόν supra adscripsit. In M. Vit. post τί interpunctum est, ut in editionibus inde a Turn. fieri solet. Sed insolens est nudum τί; Ex codicis G. scriptura hoc effici potest,

τί γάρ; φθίμενόν τοι προλέγω
βέλτερα τῶνδε πράσσειν;

Et potest hoc verum videri. Eadem sententia est Blomfieldii. Suspiceris autem ita etiam scholiastam legisse, cuius haec est adnotatio, τί γὰρ δεῖ πολλὰ λέγειν; ὁ προτεθνηκὼς εὐτυχῶς πράσσει πλέον τοῦ ζῶντος. Potest tamen reliquorum omnium librorum scriptura defendi, si haec omnia coniunguntur atque ita intelliguntur, *quid enim opus est dicere, mortuum meliore conditione frui?*

320. Hunc versum et duos sequentes omittit Par. L. εὖτε πτόλις Arund. Rob. et sic Porsonus. Ceteri εὖτε πόλις. Brunckius posuerat εὖτ' ἂν πόλις.

321. ἓ ἓ M. et sic bis ἒ G. Vit. Lips. Ven. B. Ald. Rob. Turn. quater Par. E. αἶ αἶ Taur. Omittit interiectiones Par. K.

322. δυστυχεῖ τε Ven. B. δυςτυχῆ γε Brunckius, parum memor Graecos πολλὰ καὶ κακά dicere. πράσσει M. G. Vit. Lips. et πάσχει superscripto Par. C. πράσσεις Par. E. πράσσειν Ox. Ald. Rob. Turn.

324. τὰ δὲ πυρφορεῖ M. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Colb. 2. Par. L. Ven. B. Rob. Ad πυρφορεῖ in M. recentior manus καίεται supra adscripsit. τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ G. Turn. τάδε, καὶ πυρφορεῖ Ald. πυρφορεῖς Par. E.

325. δὲ Brunckius male delevit. V. ad v. 312. Non videtur omissum esse in Par. B. sed negligens fuisse Faehsius. γρ. χρίνεται Par. B. αἴνεται ἄταν ex Par. E. affertur.

326. δ' ἐπιπνεῖ M. G. Lips. Rob. Turn. δ' ἐπιτνεῖ Vit. Ald. δὲ πιτνεῖ Cantabr. 1. Par. A. B. Ven. B. Brunckius glossam affert ἐμπίπτει et in Par. B. etiam ἐπίπνει reperiri scribit: Faehsius haec adnotavit, ἐπιπνεῖ. γρ. πιτνεῖ. ἐμπίπτει.

328. ἀν' ἄστυ M. Rob. ἀνὰ ἄστυ G. Vit. Ven. A. Ald. Turn. ἀνὰ ἄστυμα Lips. Deinde vulgo sequitur ποτὶ πτόλιν δ' ὀρκάνα πυργῶτις.

In M. ποτιπτόλιν scriptum. πρὸ τί πτόλιν Taur. et ex emendatione G. quum antea ποτί πτόλιν fuisset. ποτὶ πτόλιν Lips. Turn. ποτὶ πόλιν Vit. Ox. Ven. A. B. Ald. Rob. ὀρκάνα M. Vit. Cantabr. 1. Par. A. B. L. et η supra adscripto Lips. ὀρκάνῃ Ald. Rob. Turn. ὀρκάνει G. Vind. 1. 3. Omisso πτόλιν vel πόλιν, quod interpretis est, scripsi πρότι δ' ὀρκάνα πυργῶτις.

329. δ' a recentiore, ut videtur, manu additum in G. Post ἀνὴρ sequitur vulgo δορὶ καίνεται. Ex Par. E. δορὺ enotatum. κλίνεται, supra scripto a recentiore manu και, M. et supra scripto καίνεται Par. L. κραίνεται Lips. καίνεται δορὶ Vit. Sola Rob. editio ὑπὸ δορὶ καίνεται. Accommodandus erat hic versus antistrophico. Quare scripsi

πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ ἀμφὶ δορὶ καίνεται.

Facillime ἀμφὶ inter ἀνὴρ et δορὶ excidere potuit.

330. βλαχαὶ M. Vit. Lips. Turn. βληχαὶ G. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. K. Ask. A. Ald. Rob. αἱματόεσσαι Lips.

331. τῶνδ' Par. E. ἐπὶ μαστίδι Lips. ἐπιμαστιγίδων sic G.

332. ἀρτιτρεφεῖς M. Vit. Lips. Par. A. Ven. B. Rob. ἀρτιβρεφεῖς G. Ox. Par. B. H. Ven. A. Ald. Turn. ἀντιστραφεῖς Par. E. Vagitum dicit infantium, quos modo matres occisae mammis admoverant.

333. ἁρπαγαὶ δὴ Ald. διαδρομῶν G. Mosc. 1. Taur. Vere poetica est et optime cum sequentibus congruens explicatio, ad quam animum attollere ausus est alter scholiastes, *et rapinae fiunt, sorores discursationum.*

334. ξυμβολεῖ M. Vit. Turn. In M. non βάλλει, sed ἄλλος a recentiore manu supra adscriptum est. ξυμβλεῖ Par. E. ξυμβαλεῖ Cantabr. 1. Ox. Ven. A. Vind. 4. Ald. Rob. et η superscripto Mosc. 1. ξυμβαλῇ Lips. συμβαλεῖ Par. E. ξυμβάλλει G. (sic G.) Mosc. 2. Par. L. Ven. B. (sic) Vind. 1. 3. ξυμβαλεῖ correctum in ξυμβάλλει, et γρ. ξυμβαλεῖ Par. B. Hesychius συμβολεῖ, συντυγχάνει.

335. λαλεῖ Cantabr. 1.

336. ξύνομον G. Cantabr. 1. Par. C. Ald. Rob. et altero ν superscripto Cantabr. 2.

337. 338. ἴσον Vit. Ald. Rob. λελιμμένοι Arund. Cantabr. 1. 2. Mosc. 2. Par. A. B. Ask. A. et η ad ι superscripto Mosc. 1. λελημμένοι M. G. Par. C. E. et ι ad η superscripto Ven. B. λελημένοι Lips. λελειμμένοι, superscripto ι, Vit. λελιμμένος Ox. Ald. Rob. Turn. λελημμένος, superscripto ι, Ven. A. Post λελιμμένοι vulgo plene interpungitur. In proximo vexsu libri τίν' ἐκ τῶνδ', nisi quod M. τί· ἐκ τῶνδ' habet, sed cum litura post τί et adscripto in margine a recentiore manu τίν' ἐκ. Secunda manus hoc adscripsit scholion, τί ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι. τί δεῖ ὑπονοῆσαι ἐκ τούτων, ἢ πένθη καὶ συμφοράς; Non scripsisse Aeschylum τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγον πάρα; et antistrophicus versus et haec ipsa verba docent. Nam in media malorum captae urbis descriptione frigidissime talis sententia insereretur, eodem modo

χρυσοστεφάνου δέ οἱ ἥβας
καρπὸν ἀνθήσαντ᾽ ἀποδρέψαι
ἔθελον.

Ὠμόδροπα νόμιμα recte intelliguntur nuptiae quibus vix maturus virginitatis flos decerpitur. Denique *διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν* est *ἀμεῖψαι διὰ δωμάτων στυγερὰν ὁδόν*. Itaque hoc dicitur, *deploranda sors est earum quae carptae ante solemnem ritum, quo vix maturus iuventae flos decerpitur, relicta domo tristem ingrediuntur viam.*

316. *προπάροιθε* Cantabr. 1. 2. Ven. B.

318. *τὶ τὸν* Ald. Rob. *φθήμενον* Lips. *γάρ τοι* pro *γὰρ* G. Ad *προ* in *προλέγω* in M. recentior manus *περισσόν* supra adscripsit. In M. Vit. post *τί* interpunctum est, ut in editionibus inde a Turn. fieri solet. Sed insolens est nudum *τί;* Ex codicis G. scriptura hoc effici potest,

τί γάρ; φθίμενόν τοι προλέγω
βέλτερα τῶνδε πράσσειν;

Et potest hoc verum videri. Eadem sententia est Blomfieldii. Suspiceris autem ita etiam scholiastam legisse, cuius haec est adnotatio, *τί γὰρ δεῖ πολλὰ λέγειν; ὁ προτεθνηκὼς εὐτυχῶς πράσσει πλέον τοῦ ζῶντος.* Potest tamen reliquorum omnium librorum scriptura defendi, si haec omnia coniunguntur atque ita intelliguntur, *quid enim opus est dicere, mortuum meliore conditione frui?*

320. Hunc versum et duos sequentes omittit Par. L. *εὖτε πτόλις* Arund. Rob. et sic Porsonus. Ceteri *εὖτε πόλις*. Brunckius posuerat *εὖτ᾽ ἂν πόλις*.

321. *ἒ ἒ* M. et sic bis *ἒ* G. Vit. Lips. Ven. B. Ald. Rob. Turn. quater Par. E. *αἶ αἶ* Taur. Omittit interiectiones Par. K.

322. *δυστυχεῖ τε* Ven. B. *δυςτυχῇ γε* Brunckius, parum memor Graecos *πολλὰ καὶ κακά* dicere. *πράσσει* M. G. Vit. Lips. et *πάσχει* superscripto Par. C. *πράσσεις* Par. E. *πράσσειν* Ox. Ald. Rob. Turn.

324. *τὰ δὲ πυρφορεῖ* M. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Colb. 2. Par. L. Ven. B. Rob. Ad *πυρφορεῖ* in M. recentior manus *καίεται* supra adscripsit. *τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ* G. Turn. *τάδε, καὶ πυρφορεῖ* Ald. *πυρφορεῖς* Par. E.

325. *δὲ* Brunckius male delevit. V. ad v. 312. Non videtur omissum esse in Par. B. sed negligens fuisse Faehsius. *γρ. κρίνεται* Par. B. *αἴνεται ἄταν* ex Par. E. affertur.

326. *δ᾽ ἐπιπνεῖ* M. G. Lips. Rob. Turn. *δ᾽ ἐπιτνεῖ* Vit. Ald. *δὲ πιτνεῖ* Cantabr. 1. Par. A. B. Ven. B. Brunckius glossam affert *ἐμπίπτει* et in Par. B. etiam *ἐπίπνει* reperiri scribit: Faehsius haec adnotavit, *ἐπιπνεῖ. γρ. πιτνεῖ. ἐμπίπτει.*

328. *ἀν᾽ ἄστυ* M. Rob. *ἀνὰ ἄστυ* G. Vit. Ven. A. Ald. Turn. *ἀνὰ ἄστυμα* Lips. Deinde vulgo sequitur *ποτὶ πτόλιν δ᾽ ὁρκάνα πυργῶτις.*

In M. ποτιπτόλιν scriptum. πρὸ τί πτόλιν Taur. et ex emendatione G. quum antea ποτί πτόλιν fuisset. ποτὶ πτόλιν Lips. Turn. ποτὶ πόλιν Vit. Ox. Ven. A. B. Ald. Rob. ὀρχάνα M. Vit. Cantabr. 1. Par. A. B. L. et η supra adscripto Lips. ὀρχάνῃ Ald. Rob. Turn. ὀρχάνει G. Vind. 1. 3. Omisso πτόλιν vel πόλιν, quod interpretis est, scripsi πρότι δ' ὀρχάνα πυργῶτις.

329. δ' a recentiore, ut videtur, manu additum in G. Post ἀνὴρ sequitur vulgo δορὶ καίνεται. Ex Par. E. δορὺ enotatum. κλίνεται, supra scripto a recentiore manu και, M. et supra scripto καίνεται Par. L. κραίνεται Lips. καίνεται δορὶ Vit. Sola Rob. editio ὑπὸ δορὶ καίνεται. Accommodandus erat hic versus antistrophico. Quare scripsi

πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ ἀμφὶ δορὶ καίνεται.

Facillime ἀμφὶ inter ἀνὴρ et δορὶ excidere potuit.

330. βλαχαὶ M. Vit. Lips. Turn. βληχαὶ G. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. K. Ask. A. Ald. Rob. αἱματόεσσαι Lips.

331. τῶνδ' Par. E. ἐπὶ μαστίδι Lips. ἐπιμαστιγίδων sic G.

332. ἀρτιτρεφεῖς M. Vit. Lips. Par. A. Ven. B. Rob. ἀρτιβρεφεῖς G. Ox. Par. B. H. Ven. A. Ald. Turn. ἀντιστραφεῖς Par. E. Vagitum dicit infantium, quos modo matres occisae mammis admoverant.

333. ἁρπαγαὶ δὴ Ald. διαδρομῶν G. Mosc. 1. Taur. Vere poetica est et optime cum sequentibus congruens explicatio, ad quam animum attollere ausus est alter scholiastes, *et rapinae fiunt, sorores discursationum.*

334. ξυμβολεῖ M. Vit. Turn. In M. non βάλλει, sed ἄλλος a recentiore manu supra adscriptum est. ξυμβλεῖ Par. F. ξυμβαλεῖ Cantabr. 1. Ox. Ven. A. Vind. 4. Ald. Rob. et η superscripto Mosc. 1. ξυμβαλῇ Lips. συμβαλεῖ Par. E. ξυμβάλλει G. (sic G.) Mosc. 2. Par. L. Ven. B. (sic) Vind. 1. 3. ξυμβαλεῖ correctum in ξυμβάλλει, et γρ. ξυμβαλεῖ Par. B. Hesychius συμβολεῖ, συντυγχάνει.

335. λαλεῖ Cantabr. 1.

336. ξύνομον G. Cantabr. 1. Par. C. Ald. Rob. et altero ν superscripto Cantabr. 2.

337. 338. ἴσον Vit. Ald. Rob. λελιμμένοι Arund. Cantabr. 1. 2. Mosc. 2. Par. A. B. Ask. A. et η ad ι superscripto Mosc. 1. λελημμένοι M. G. Par. C. E. et ι ad η superscripto Ven. B. λελημένοι Lips. λελειμμένοι, superscripto ι, Vit. λελιμμένος Ox. Ald. Rob. Turn. λελημμένος, superscripto ι, Ven. A. Post λελιμμένοι vulgo plene interpungitur. In proximo versu libri τίν' ἐκ τῶνδ', nisi quod M. τί· ἐκ τῶνδ' habet, sed cum litura post τί et adscripto in margine a recentiore manu τίν' ἐκ. Secunda manus hoc adscripsit scholion, τί ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι. τί δεῖ ὑπονοῆσαι ἐκ τούτων, ἢ πένθη καὶ συμφοράς; Non scripsisse Aeschylum τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγον πάρα; et antistrophicus versus et haec ipsa verba docent. Nam in media malorum captae urbis descriptione frigidissime talis sententia insereretur, eodem modo

χρυσοστεφάνου δέ οἱ ἥβας
καρπὸν ἀνθήσαντ᾽ ἀποδρέψαι
ἔθελον.

Ὠμόδροπα νόμιμα recte intelliguntur nuptiae quibus vix maturus virginitatis flos decerpitur. Denique διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν est ἀμεῖψαι διὰ δωμάτων στυγερὰν ὁδόν. Itaque hoc dicitur, *deploranda sors est earum quae carptae ante solemnem ritum, quo vix maturus iuventae flos decerpitur, relicta domo tristem ingrediuntur viam.*

316. προπάροιθε Cantabr. 1. 2. Ven. B.

318. τὶ τὸν Ald. Rob. φθήμενον Lips. γάρ τοι pro γὰρ G. Ad προ in προλέγω in M. recentior manus περισσόν supra adscripsit. In M. Vit. post τί interpunctum est, ut in editionibus inde a Turn. fieri solet. Sed insolens est nudum τί; Ex codicis G. scriptura hoc effici potest,

τί γάρ; φθίμενόν τοι προλέγω
βέλτερα τῶνδε πράσσειν;

Et potest hoc verum videri. Eadem sententia est Blomfieldii. Suspiceris autem ita etiam scholiastam legisse, cuius haec est adnotatio, τί γὰρ δεῖ πολλὰ λέγειν; ὁ προτεθνηκὼς εὐτυχῶς πράσσει πλέον τοῦ ζῶντος. Potest tamen reliquorum omnium librorum scriptura defendi, si haec omnia coniunguntur atque ita intelliguntur, *quid enim opus est dicere, mortuum meliore conditione frui?*

320. Hunc versum et duos sequentes omittit Par. L. εὖτε πτόλις Arund. Rob. et sic Porsonus. Ceteri εὖτε πόλις. Brunckius posuerat εὖτ᾽ ἂν πόλις.

321. ἒ ἒ M. et sic bis ἓ G. Vit. Lips. Ven. B. Ald. Rob. Turn. quater Par. E. αἶ αἶ Taur. - Omittit interiectiones Par. K.

322. δυστυχεῖ τε Ven. B. δυςτυχῇ γε Brunckius, parum memor Graecos πολλὰ καὶ κακά dicere. πράσσει M. G. Vit. Lips. et πάσχει superscripto Par. C. πράσσεις Par. E. πράσσειν Ox. Ald. Rob. Turn.

324. τὰ δὲ πυρφορεῖ M. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Colb. 2. Par. L. Ven. B. Rob. Ad πυρφορεῖ in M. recentior manus καίεται supra adscripsit. τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ G. Turn. τάδε, καὶ πυρφορεῖ Ald. πυρφορεῖς Par. E.

325. δὲ Brunckius male delevit. V. ad v. 312. Non videtur omissum esse in Par. B. sed negligens fuisse Faehsius. γρ. κρίνεται Par. B. αἴνεται ἄταν ex Par. E. affertur.

326. δ᾽ ἐπιπνεῖ M. G. Lips. Rob. Turn. δ᾽ ἐπιτνεῖ Vit. Ald. δὲ πιτνεῖ Cantabr. 1. Par. A. B. Ven. B. Brunckius glossam affert ἐμπίπτει et in Par. B. etiam ἐπίπνει reperiri scribit: Faehsius haec adnotavit, ἐπιπνεῖ. γρ. πιτνεῖ. ἐμπίπτει.

328. ἀν᾽ ἄστυ M. Rob. ἀνὰ ἄστυ G. Vit. Ven. A. Ald. Turn. ἀνὰ ἄστυμα Lips. Deinde vulgo sequitur ποτὶ πτόλιν δ᾽ ὀρχάνα πυργῶτις.

In M. ποτιπτόλιν scriptum. πρὸ τί πτόλιν Taur. et ex emendatione G. quum antea ποτί πτόλιν fuisset. ποτὶ πτόλιν Lips. Turn. ποτὶ πόλιν Vit. Ox. Ven. A. B. Ald. Rob. ὁρκάνα M. Vit. Cantabr. 1. Par. A. B. L. et η supra adscripto Lips. ὁρκάνη Ald. Rob. Turn. ὁρκάνει G. Vind. 1. 3. Omisso πτόλιν vel πόλιν, quod interpretis est, scripsi πρότι δ' ὁρκάνα πυργῶτις.

329. δ' a recentiore, ut videtur, manu additum in G. Post ἀνὴρ sequitur vulgo δορὶ καίνεται. Ex Par. E. δορὺ enotatum. κλίνεται, supra scripto a recentiore manu και, M. et supra scripto καίνεται Par. L. κραίνεται Lips. καίνεται δορὶ Vit. Sola Rob. editio ὑπὸ δορὶ καίνεται. Accommodandus erat hic versus antistrophico. Quare scripsi

πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ ἀμφὶ δορὶ καίνεται.

Facillime ἀμφὶ inter ἀνὴρ et δορὶ excidere potuit.

330. βλαχαὶ M. Vit. Lips. Turn. βληχαὶ G. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. K. Ask. A. Ald. Rob. αἱματόεσσαι Lips.

331. τῶνδ' Par. E. ἐπὶ μαστίδι Lips. ἐπιμαστιγίδων sic G.

332. ἀρτιτρεφεῖς M. Vit. Lips. Par. A. Ven. B. Rob. ἀρτιβρεφεῖς G. Ox. Par. B. H. Ven. A. Ald. Turn. ἀντιστραφεῖς Par. E. Vagitum dicit infantium, quos modo matres occisae mammis admoverant.

333. ἁρπαγαὶ δὴ Ald. διαδρομῶν G. Mosc. 1. Taur. Vere poetica est et optime cum sequentibus congruens explicatio, ad quam animum attollere ausus est alter scholiastes, *et rapinae fiunt, sorores discursationum.*

334. ξυμβολεῖ M. Vit. Turn. In M. non βάλλει, sed ἄλλος a recentiore manu supra adscriptum est. ξυμβλεῖ Par. E. ξυμβαλεῖ Cantabr. 1. Ox. Ven. A. Vind. 4. Ald. Rob. et η superscripto Mosc. 1. ξυμβαλῇ Lips. συμβαλεῖ Par. E. ξυμβάλλει G. (sic G.) Mosc. 2. Par. L. Ven. B. (sic) Vind. 1. 3. ξυμβαλεῖ correctum in ξυμβάλλει, et γρ. ξυμβαλεῖ Par. B. Hesychius συμβολεῖ, συντυγχάνει.

335. λαλεῖ Cantabr. 1.

336. ξύνομον G. Cantabr. 1. Par. C. Ald. Rob. et altero ν superscripto Cantabr. 2.

337. 338. ἴσον Vit. Ald. Rob. λελιμμένοι Arund. Cantabr. 1. 2. Mosc. 2. Par. A. B. Ask. A. et η ad ι superscripto Mosc. 1. λεληιμμένοι M. G. Par. C. E. et ι ad η superscripto Ven. B. λεληιμένοι Lips. λελειμμένοι, superscripto ι, Vit. λελιμμένος Ox. Ald. Rob. Turn. λεληιμμένος, superscripto ι, Ven. A. Post λελιμμένοι vulgo plene interpungitur. In proximo vexsu libri τίν' ἐκ τῶνδ', nisi quod M. τί· ἐκ τῶνδ' habet, sed cum litura post τί et adscripto in margine a recentiore manu τίν' ἐκ. Secunda manus hoc adscripsit scholion, τί ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι. τί δεῖ ὑπονοῆσαι ἐκ τούτων, ἢ πένθη καὶ συμφοράς; Non scripsisse Aeschylum τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγον πάρα; et antistrophicus versus et haec ipsa verba docent. Nam in media malorum captae urbis descriptione frigidissime talis sententia insereretur, eodem modo

ut in fine strophae secundae. Coniungenda haec sunt cum praecedentibus atque ita scribendum

ξυμβολεῖ φέρων φέροντι,
καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ,
ξύννομον θέλων ἔχειν,
οὔτε μεῖον, οὔτ' ἴσον λελιμμένοι
τῶν ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα.

i. e. *οὔτε μεῖον ὢν* vel *οὔτ' ἴσον οἷς. **Praeda onustus alii rapta ferenti obvius est; vacuus vacuum advocat, nec minus nec tantum, quantum illos, quos ferentes aliquid vident, rapuisse coniicere licet, sed plus cupientes.***

339. *παντοδαπῆς* Lips. Arund. Cantabr. 2. Par. K. *χαμάδης* G. Lips. *ἀλγυνεῖ* Vit. *ἀγύνει* Par. E. *ἀργύνει* Ald.

340. Libri *κυρήσας πικρὸν δ' ὄμμα θαλαμηπόλων*, nisi quod *κηρύσας* habet Lips. *ὄμα* G. *θαλαμηπόλλων* Colb. 1. Articulum *τῶν* ante *θαλαμηπόλων* auctore Arnaldo in Animadv. p. 194. male inseruit Brunckius eumque secuti Schützius et Porsonus. Post *κυρήσας* vulgo interpungitur. Removendam esse interpunctionem manifestum est, idque intellexit etiam Wellauerus, qui *πικρὸν δ'* in *πικρῶν* mutandum censuit. Lenius visum est

παντοδαπὸς δὲ καρπὸς χαμάδις πεσὼν ἀλγύνει
κυρήσας πικρόν γ' ὄμμα θαλαμηπόλων.

341. *πολλὴ δ'* Cantabr. 2. Rob. Turn. *ἀκρυτόφυργος* Ald. *ἀκριτόφυτος* Rob. *φυργᾶς* ex Par. E. affertur.

342. *οὐτιδανεῖς* G. *οὐτιδανοῖσιν* Par. N.

343. *ἐν ῥοθίοις* Vit. Arund. Ven. B. Vind. 3. *ἐν ῥοθίοισι* M. et ceteri.

344—349. Hi versus vulgo sic leguntur,

δμωΐδες δὲ καινοπήμονες νέαι
τλήμονες εὐνὰν αἰχμάλωτον
ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος, ὡς
δυςμενοῦς ὑπερτέρου.
ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν,
παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον.

Variae lectiones hae sunt. V. 344. *κοινοπήμονες* Rob. *νέαι* omittit Ven. B. *δμωΐδεσι δὲ καινοπημόνεσι νέαις τλημόνεσιν* ex Par. B. Faehsius pro verbis *δμωΐδες — τλήμονες* affert. *τλήμονας* Lips. Deinde v. 347. *ὑπερτέρους* Ald. Tum v. 348. *ἐλπίς ἐστιν* Vit. *ἐλπὶς δ' ἐστὶν* Colb. 1. *μολεῖν. γρ. ὁμιλεῖν* Par. B. Denique v. 349. *παγκλαύτων* M. Turn. *παγκλαύστων* G. Vit. Lips. Cantabr. 1. Ox. Ven. A. Vind. 1. 3. Ald. Rob. *ἀχέων* pro *ἀλγέων* Cantabr. 1. *πημάτων* Par. L. Nihil sani est apud scholiastas. Schützius quod ego olim conieceram, *τλάμον' εὐνάν*, recepit, commate post *εὐτυχοῦντος* interpungens, quae autem inde sequuntur, sine interpunctione continuans. Interpretatur ita, *novae-*

que ancillae novo dolore affliguntur ob miserum servile connubium beati viri, adeo ut sub immiti domino unica spes iis in aeterna nocte relinquatur, finem flebilibus aerumnis impositura. Haec probari non possunt. Vt alia taceam, ἀνὴρ εὐτυχῶν non potest simpliciter felix vel opulentus esse. Nam si quis talem propterea, quod superbior sit, commemorari putat, at melior est servae conditio in opulenti quam in pauperis domo; praetereaque, qui non est nobilis, etiam moribus asperior et magis rudis esse solet. Illud autem necessarium est, haec omnia cohaerere, quia non modo frigida, sed absurda etiam foret nexu cum praecedentibus destituta in fine sententia, praesertim quum, de quo ea accipienda esset, non esset indicatum. Scripsi igitur,

δμωΐδες δὲ καινοπήμονες νέαι,
τλῆμον αἶσιν αἰχμάλωτον
ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος, ὡς
δυςμενοῦς ὑπερτέρου,
ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν,
παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον.

Novo dolore iuvenes servae affliguntur, quibus spes est (i. e. quibus exspectandum est) *venturum esse miserum captivum nocturnum officium viri victoris, ut gravioris hostis* (vel *ut gravioris hoste*), *adiuvans atque augens lacrimas.* Τέλος rectius fortasse *imperium* interpretabimur.

350. ὅτιτοι Rob. ὡς omittit G.

351. πευθῶ M. πυθὼ Lips. πευθὺν ut videtur Vit. ὑμῖν Ox. Ven. A. φέρειν G. Taur.

352. Affert hunc versum Thomas M. in v. διώκω p. 93, 2. ed. Ritsch.

353. γρ. καὶ νῦν Par. B. ὅδ' ἄναξ αὐτὸς G. Lips. τόκος M. G. aliique, ut videtur, et Ald. Turn. τέκος Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. H. L. N. Colb. 1. Ven. A. B. Rob.

354. Hunc versum omittit Lips. εἷς Ald. Rob. εἰς margo Aldinae apud Burtonum, et sic Porsonus. εἰσ' habent M. ceterique libri: recte. V. Opusc. II. p. 326. ἀρτίχωλον G. Mosc. 2. ἀρτίκολον Cantabr. 1. Par. L. λόγου Ox.

355. σπουδῇ τε. καὶ τοῦδ', cum glossa μετὰ σπουδῆς, G. Taur. σπουδῇ δὲ καὶ τοῦδ' Vit. Ald. Rob. σπουδὴ δὲ τοῦδ' Lips. Reliqui σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ', nisi quod in M. prius σπουδῇ scriptum fuisse videtur. οὐ καταρτίζει, cum his adnotationibus, εὐθετεῖ, et γρ. οὐκ ἀπαρτίζει, ἤγουν ἄρτιον ποιεῖ, G. Taur. Ceteri οὐκ ἀπαρτίζει. Non debebam olim in Observationibus criticis proponere οὐ καταργίζει. Hoc dicit, etiam Eteoclem ita festinare, ut pedum incessum non sic, quemadmodum decet, componat.

356. ἰδὼν Colb. 2. γρ. ἰδὼν Par. B. πολεμίων, supra scripto ab eadem manu ἐναντίων, Par. L.

357. ὥστ' M. a recentiore manu: prima ὅστ' scripsisse videtur.

πῶς τ' Rob. *ἕκαστον* Vit. *εἴληχεν* M. *εἴληχε* G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. 2. Par. B. Vind. 2. 4. Ald. Rob. Turn. *γρ. εἴληφε* Par. B. *πάλου* Mosc. 1. Par. K. *πάλῳ* G. et cum glossa *ἐκληρώθη κλήρῳ* Mosc. 2. *κλῆρον* Ven. A. Vind. 2. 4. Ald. Euripides Phoen. v. 751.

ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν,
ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων.

Ad quae scholiastes haec adnotavit, *πεφύλακται δὲ τὰς ὀνομασίας αὐτῶν εἰπεῖν, ὥς φησὶ Δίδυμος, διὰ τὸ ὑπὸ Αἰσχύλου εἰρῆσθαι ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.*

358. *προιτίσιν* M. Par. L. Ceteri *ν* omittunt.

360. *σφράγια* Vit. *γίγνεται* Porsonus. Libri *γίνεται.*

361. *λιμένος*, superscripto ab eadem, ut videtur, manu altero *μ*, et a sec. manu *λε* in initio vocabuli, M. *λελιμένος* Par. L. *λελυμένος*, cum glossa *ἐπιθυμῶν*, G.

362. *κλαγκαῖσιν* G. Vit. Lips.

363. *θένει* M. Turn. *σθένει* Ox. Vind. 3. Ald. *θείνει* Lips. Arund. Mosc. 1. 2. Par. F. Vind. 4. Rob. *θύνει* Vit. *θοίνει* G. *δ'* omittit Ald. *ὀνέδει* Lips. *ὀνειδίζει* G. Mosc. 2. Vind. 1. *οἰκλείδην* G. Ald. Rob. *ὀϊκλείδην* M. Vit. Lips. Turn. *σοφιστὴν* pro *σοφὸν* Par. E.

365. *τρισκατασκίους*, ad primam syllabam *ει* superscripto, G. Aristophanes Acharn. v. 964.

ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα
πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.

366. *κραίνους* Lips. *χαίτωμα* G. *δ' ἐσώ* (sic, non *δ' ἔσω*) M. in quo recentior manus *γρ. τῶ* adscripsit. *δέτω* G. *δετῶ*, supra adscripto *ου*, Vit. *δὲ τοῦ* Vind. 2. 4.

367. *χαλκήλατον* margo Aldinae apud Burtonum, idemque Turnebus commemorat. *κλάζουσι κώδωνος* G. Vind. A. *κώδωνες ἠχοῦσιν* Ask. A.

368. In *ὑπέρφρον* M. *ο* in litura habet. *ὑπ' ἀσπίδος* Rob.

371. *πρέσβιστος δ' ἀνδρῶν νυκτὸς ὀφθαλμὸς πρέπει, Αἰσχύλος* corrupte Etym. M. p. 753, 22. *ἄστρων* superscripto *ο* Vit. Lips. *ἄστρον* G. Par. L. et *ω* superscripto Par. C.

373—375. Legebatur

βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις μάχης ἐρῶν·
ἵππος χαλινῶν δ' ὣς κατασθμαίνων, μένει,
ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει μένων.

Post *μάχης* particulam *δ'* inserit Lips. et Par. A. si hoc dicere vult Brunckius, qui hanc particulam se ait in locum suum reposuisse, suffragante cod. A. Scripsit autem Brunckius ita, *βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις· μάχης δ' ἐρῶν, ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων, μένει, ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει μένων.* Sine particula *χαλινῶν ὣς* habent

M. Colb. 2. (puto, Par. A.) et Rob. *χαλινῶν ὅς* Lips. In M. a recentiore manu non, ut narratur, *δυς* super *ὡς*, sed, quantum dispici potuit, *οῦ* super ultimam in *χαλινῶν* syllabam adscriptum est. Deinde *κατασθμαίνων, μένει*, supra adscripto *γρ. κατασθμαίνων*, Lips. *κατασθμαίνει μένων* Rob. Tum *ὥς τις* Ald. Turn. Deinde *βοῇ* Par. L. Tum *ὁρμαίνει μένων* M. Vit. Ald. Rob. Turn. *ὁρμένει μένων*, sed minio superscriptis ad prius vocabulum *ων*, ad alterum *ει*, G. *ὁρμαίνων μένει* Arund. (qui hunc versum post sequentem collocat) Cantabr. 1. Mosc. 1. Par. F. Ask. A. Ven. A. Vind. 4. et ad *μένει* supra scripto *ων* Par. C. *ὁρμείνων μένει* Par. E. In Lips. hic versus omissus, sed a sec. manu in ima margine sic additus est, *ὅστις βοῇ* (supra scriptum *γρ. βοὴν*) *σάλπιγγος ὁρμαίνων μένει.* Repetitio verbi *μένει*, quantumvis iterationem verborum non reformident tragici, hic quidem ferri non potest. Itaque putandum esset *μένει* esse nomen, ut in Agamemnone v. 222. *χαλινῶν τ' ἀναύδῳ μένει.* Sed magna tamen suspicio est, in alterutro versu *μένει* vel *μένων* ortum esse ex altero. Itaque non male Tyrwhittus et Brunckius ad Aristophanis Ran. v. 1042. in ultimo versu *κλύων* scribendum esse putarunt: quod sane firmari videtur verbis scholiastae, *σάλπιγγος ἀκούων*, nisi hic, quod mihi quidem veri simillimum videtur, rem enarrare voluit explicatius. Mihi probabilius videtur mutandum esse *μένει* in *βρέμει*, quae Schützii quoque opinio fuit. Sed ex proximo quoque versu vitium tollendum est. Nam *ὁρμαίνει*, quod sensu non aptum, usu non tragicum est, pridem cedere debebat alii verbo, quod scholion a Stanleio editum et postea a Schützio e codice Mosc. 1. prolatum, *σφαδάζων ἐκδέχεται*, monstrare videtur, *ὀργαίνει.* Vtitur activa huius verbi forma ita, ut sit *irasci*, Sophocles Trach. v. 552. *ἀλλ' οὐ γάρ, ὥςπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν.* Itaque scripsi

βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις, μάχης ἐρῶν,
ἵππος χαλινῶν δ' ὡς κατασθμαίνων βρέμει,
ὅςτις βοὴν σάλπιγγος ὀργαίνει μένων.

Ceterum qui hanc bellatoris equi descriptionem, quam similibus exemplis illustravit Bochartus in Hierozoico I. p. 149. diligentius consideraverit, nolet huic lectioni, quam recepimus, hanc praeferre, *ὀργαίνων μένει.*

376. 377. Plutarchus initio Thesei *σκοποῦντι δέ μοι, τοιῷδε φωτί, κατ' Αἰσχύλον* (v. 416.), *τίς ξυμβήσεται; τίν' ἀντιτάξω τῷδε; τίς φερέγγυος; ἐφαίνετο* et quae sequuntur. *ἀντιτάξας* G. *κλήθρων*, a recentiore manu iota subscripto, M. et *ει* in *η* mutato vel contra Vit. *κλείθρων* ceteri. *λυμάτων*, supra adscripto *γρ. λυθέντων*, Lips.

379. *γίγνεται* Porsonus. Libri *γίνεται.*

380. *τ'* omittunt Arund. Rob. *δάκνουσιν* Lips. Rob. *δαΐσ'* G. *δουρὸς* G.

383. *ἡ ἀνοία* M. Turn. *ἣ ἄνοια* Lips. *χἄνοια* Faehsio teste Par. L. Ceteri *ἡ ἄνοια.* Inde a Cantero *ἡ 'νοια* obtinuerat. *ἡ ἀνοία· παροξυτόνως Ἀττικῶς. διὰ δὲ τὸ μέτρον ἐξέτεινεν. ὁ δὲ νοῦς· τὰ ἐξ*

πῶς τ' Rob. *ἕκαστον* Vit. *εἴληχεν* M. *εἴληχε* G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. 2. Par. B. Vind. 2. 4. Ald. Rob. Turn. *γρ. εἴληφε* Par. B. *πάλου* Mosc. 1. Par. K. *πάλῳ* G. et cum glossa *ἐκληρώθη κλήρῳ* Mosc. 2. *κλῆρον* Ven. A. Vind. 2. 4. Ald. Euripides Phoen. v. 751.

ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν,
ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων.

Ad quae scholiastes haec adnotavit, *πεφύλακται δὲ τὰς ὀνομασίας αὐτῶν εἰπεῖν, ὥς φησὶ Δίδυμος, διὰ τὸ ὑπὸ Αἰσχύλου εἰρῆσθαι ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.*

358. *προιτίσιν* M. Par. L. Ceteri *ν* omittunt.

360. *σφράγια* Vit. *γίγνεται* Porsonus. Libri *γίνεται.*

361. *λιμένος*, superscripto ab eadem, ut videtur, manu altero *μ*, et a sec. manu *λε* in initio vocabuli, M. *λελιμένος* Par. L. *λελυμένος*, cum glossa *ἐπιθυμιῶν*, G.

362. *κλαγκαῖσιν* G. Vit. Lips.

363. *θένει* M. Turn. *σθένει* Ox. Vind. 3. Ald. *θείνει* Lips. Arund. Mosc. 1. 2. Par. F. Vind. 4. Rob. *θύνει* Vit. *θοίνει* G. *δ'* omittit Ald. *ὀνέδει* Lips. *ὀνειδίζει* G. Mosc. 2. Vind. 1. *οἰκλείδην* G. Ald. Rob. *ὀϊκλείδην* M. Vit. Lips. Turn. *σοφιστὴν* pro *σοφὸν* Par. E.

365. *τρισκατασκίους*, ad primam syllabam *εῖ* superscripto, G. Aristophanes Acharn. v. 964.

ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα
πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.

366. *κραίνους* Lips. *χαίτωμα* G. *δ' ἐσώ* (sic, non *δ' ἔσω*) M. in quo recentior manus *γρ. τῶ* adscripsit. *δέτω* G. *δετῶ*, supra adscripto *ου*, Vit. *δὲ τοῦ* Vind. 2. 4.

367. *χαλκήλατον* margo Aldinae apud Burtonum, idemque Turnebus commemorat. *κλάζουσι κώδωνος* G. Vind. A. *κώδωνες ἠχοῦσιν* Ask. A.

368. In *ὑπέρφρον* M. *ο* in litura habet. *ὑπ' ἀσπίδος* Rob.

371. *πρέσβιστος δ' ἀνδρῶν νυκτὸς ὀφθαλμὸς πρέπει, Αἰσχύλος* corrupte Etym. M. p. 753, 22. *ἄστρων* superscripto *ο* Vit. Lips. *ἄστρον* G. Par. L. et *ω* superscripto Par. C.

373—375. Legebatur

βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις μάχης ἐρῶν·
ἵππος χαλινῶν δ' ὥς κατασθμαίνων, μένει,
ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει μένων.

Post *μάχης* particulam *δ'* inserit Lips. et Par. A. si hoc dicere vult Brunckius, qui hanc particulam se ait in locum suum reposuisse, suffragante cod. A. Scripsit autem Brunckius ita, *βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις· μάχης δ' ἐρῶν, ἵππος χαλινῶν ὥς κατασθμαίνων, μένει, ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει μένων.* Sine particula *χαλινῶν ὡς* habent

M. Colb. 2. (puto, Par. A.) et Rob. *χαλινῶν ὅς* Lips. In M. a recentiore manu non, ut narratur, *δυς* super *ὡς*, sed, quantum dispici potuit, *οῦ* super ultimam in *χαλινῶν* syllabam adscriptum est. Deinde *κατασθαίνων, μένει*, supra adscripto *γρ. κατασθμαίνων*, Lips. *κατασθμαίνει μένων* Rob. Tum *ὥς τις* Ald. Turn. Deinde *βοῇ* Par. L. Tum *ὁρμαίνει μένων* M. Vit. Ald. Rob. Turn. *ὁρμένει μένων*, sed minio superscriptis ad prius vocabulum *ων*, ad alterum *ει*, G. *ὁρμαίνων μένει* Arund. (qui hunc versum post sequentem collocat) Cantabr. 1. Mosc. 1. Par. F. Ask. A. Ven. A. Vind. 4. et ad *μένει* supra scripto *ων* Par. C. *ὁρμείνων μένει* Par. E. In Lips. hic versus omissus, sed a sec. manu in ima margine sic additus est, *ὅστις βοῇ* (supra scriptum *γρ. βοὴν*) *σάλπιγγος ὁρμαίνων μένει.* Repetitio verbi *μένει*, quantumvis iterationem verborum non reformident tragici, hic quidem ferri non potest. Itaque putandum esset *μένει* esse nomen, ut in Agamemnone v. 222. *χαλινῶν τ' ἀναύδῳ μένει.* Sed magna tamen suspicio est, in alterutro versu *μένει* vel *μένων* ortum esse ex altero. Itaque non male Tyrwhittus et Brunckius ad Aristophanis Ran. v. 1042. in ultimo versu *κλύων* scribendum esse putarunt: quod sane firmari videtur verbis scholiastae, *σάλπιγγος ἀκούων*, nisi hic, quod mihi quidem veri simillimum videtur, rem enarrare voluit explicatius. Mihi probabilius videtur mutandum esse *μένει* in *βρέμει*, quae Schützii quoque opinio fuit. Sed ex proximo quoque versu vitium tollendum est. Nam *ὁρμαίνει*, quod sensu non aptum, usu non tragicum est, pridem cedere debebat alii verbo, quod scholion a Stanleio editum et postea a Schützio e codice Mosc. 1. prolatum, *σφαδάζων ἐκδέχεται*, monstrare videtur, *ὀργαίνει*. Vtitur activa huius verbi forma ita, ut sit *irasci*, Sophocles Trach. v. 552. *ἀλλ' οὐ γάρ, ὥςπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν.* Itaque scripsi

βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις, μάχης ἐρῶν,
ἵππος χαλινῶν δ' ὡς κατασθμαίνων βρέμει,
ὅςτις βοὴν σάλπιγγος ὀργαίνει μένων.

Ceterum qui hanc bellatoris equi descriptionem, quam similibus exemplis illustravit Bochartus in Hierozoico I. p. 149. diligentius consideraverit, nolet huic lectioni, quam recepimus, hanc praeferre, *ὀργαίνων μένει.*

376. 377. Plutarchus initio Thesei *σκοποῦντι δέ μοι, τοιῷδε φωτί, κατ' Αἰσχύλον* (v. 416.), *τίς ξυμβήσεται; τίν' ἀντιτάξω τῷδε; τίς φερέγγυος; ἐφαίνετο* et quae sequuntur. *ἀντιτάξας* G. *κλήθρων*, a recentiore manu iota subscripto, M. et *ει* in *η* mutato vel contra Vit. *κλείθρων* ceteri. *λυμάτων*, supra adscripto *γρ. λυθέντων*, Lips.

379. *γίγνεται* Porsonus. Libri *γίνεται.*

380. *τ'* omittunt Arund. Rob. *δάκνουσιν* Lips. Rob. *δαΐσ'* G. *δουρὸς* G.

383. *ἡ ἀνοία* M. Turn. *ἡ ἄνοια* Lips. *χἄνοια* Faehsio teste Par. L. Ceteri *ἡ ἄνοια*. Inde a Cantero *ἡ ̓νοια* obtinuerat. *ἡ ἀνοία· παροξυτόνως Ἀττικῶς. διὰ δὲ τὸ μέτρον ἐξέτεινεν. ὁ δὲ νοῦς· τὰ ἐξ*

πῶς τ' Rob. *ἕκαστον* Vit. *εἴληχεν* M. *εἴληχε* G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. 2. Par. B. Vind. 2. 4. Ald. Rob. Turn. *γρ. εἴληφε* Par. B. *πάλον* Mosc. 1. Par. K. *πάλῳ* G. et cum glossa *ἐκληρώθη κλήρῳ* Mosc. 2. *κλῆρον* Ven. A. Vind. 2. 4. Ald. Euripides Phoen. v. 751.

ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν,
ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων.

Ad quae scholiastes haec adnotavit, *πεφύλακται δὲ τὰς ὀνομασίας αὐτῶν εἰπεῖν, ὥς φησὶ Δίδυμος, διὰ τὸ ὑπὸ Αἰσχύλου εἰρῆσθαι ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.*

358. *προιτίσιν* M. Par. L. Ceteri *ν* omittunt.

360. *σφράγια* Vit. *γίγνεται* Porsonus. Libri *γίνεται.*

361. *λιμένος*, superscripto ab eadem, ut videtur, manu altero *μ*, et a sec. manu *λε* in initio vocabuli, M. *λελιμένος* Par. L. *λελυμένος*, cum glossa *ἐπιθυμιῶν*, G.

362. *κλαγκαῖσιν* G. Vit. Lips.

363. *θένει* M. Turn. *σθένει* Ox. Vind. 3. Ald. *θείνει* Lips. Arund. Mosc. 1. 2. Par. F. Vind. 4. Rob. *θύνει* Vit. *θοίνει* G. *δ'* omittit Ald. *ὀνέδει* Lips. *ὀνειδίζει* G. Mosc. 2. Vind. 1. *οἰκλείδην* G. Ald. Rob. *ὀϊκλείδην* M. Vit. Lips. Turn. *σοφιστὴν* pro *σοφὸν* Par. E.

365. *τρισκατασκίους*, ad primam syllabam *εῖ* superscripto, G. Aristophanes Acharn. v. 964.

ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα
πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.

366. *κραίνους* Lips. *χαίτωμα* G. *δ' ἐσώ* (sic, non *δ' ἔσω*) M. in quo recentior manus *γρ. τῶ* adscripsit. *δέτω* G. *δετῶ*, supra adscripto *ου*, Vit. *δὲ τοῦ* Vind. 2. 4.

367. *χαλκήλατον* margo Aldinae apud Burtonum, idemque Turnebus commemorat. *κλάζουσι κώδωνος* G. Vind. A. *κώδωνες ἠχοῦσιν* Ask. A.

368. In *ὑπέρφρον* M. *ο* in litura habet. *ὑπ' ἀσπίδος* Rob.

371. *πρέσβιστος δ' ἀνδρῶν νυκτὸς ὀφθαλμὸς πρέπει, Αἰσχύλος* corrupte Etym. M. p. 753, 22. *ἄστρων* superscripto *ο* Vit. Lips. *ἄστρον* G. Par. L. et *ω* superscripto Par. C.

373—375. Legebatur

βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις μάχης ἐρῶν·
ἵππος χαλινῶν δ' ὣς κατασθμαίνων, μένει,
ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει μένων.

Post *μάχης* particulam *δ'* inserit Lips. et Par. A. si hoc dicere vult Brunckius, qui hanc particulam se ait in locum suum reposuisse, suffragante cod. A. Scripsit autem Brunckius ita, *βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις· μάχης δ' ἐρῶν, ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων, μένει, ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει μένων.* Sine particula *χαλινῶν ὣς* habent

M. Colb. 2. (puto, Par. A.) et Rob. *χαλινῶν ὅς* Lips. In M. a recentiore manu non, ut narratur, *δυς* super *ώς*, sed, quantum dispici potuit, *οῦ* super ultimam in *χαλινῶν* syllabam adscriptum est. Deinde *κατασθμαίνων, μένει*, supra adscripto *γρ. κατασθμαίνων*, Lips. *κατασθμαίνει μένων* Rob. Tum *ὥς τις* Ald. Turn. Deinde *βοῇ* Par. L. Tum *ὁρμαίνει μένων* M. Vit. Ald. Rob. Turn. *ὁρμένει μένων*, sed minio superscriptis ad prius vocabulum *ων*, ad alterum *ει*, G. *ὁρμαίνων μένει* Arund. (qui hunc versum post sequentem collocat) Cantabr. 1. Mosc. 1. Par. F. Ask. A. Ven. A. Vind. 4. et ad *μένει* supra scripto *ων* Par. C. *ὁρμείνων μένει* Par. E. In Lips. hic versus omissus, sed a sec. manu in ima margine sic additus est, *ὅστις βοῇ* (supra scriptum *γρ. βοὴν*) *σάλπιγγος ὁρμαίνων μένει*. Repetitio verbi *μένει*, quantumvis iterationem verborum non reformident tragici, hic quidem ferri non potest. Itaque putandum esset *μένει* esse nomen, ut in Agamemnone v. 222. *χαλινῶν τ' ἀναύδῳ μένει*. Sed magna tamen suspicio est, in alterutro versu *μένει* vel *μένων* ortum esse ex altero. Itaque non male Tyrwhittus et Brunckius ad Aristophanis Ran. v. 1042. in ultimo versu *κλύων* scribendum esse putarunt: quod sane firmari videtur verbis scholiastae, *σάλπιγγος ἀκούων*, nisi hic, quod mihi quidem veri simillimum videtur, rem enarrare voluit explicatius. Mihi probabilius videtur mutandum esse *μένει* in *βρέμει*, quae Schützii quoque opinio fuit. Sed ex proximo quoque versu vitium tollendum est. Nam *ὁρμαίνει*, quod sensu non aptum, usu non tragicum est, pridem cedere debebat alii verbo, quod scholion a Stanleio editum et postea a Schützio e codice Mosc. 1. prolatum, *σφαδάζων ἐκδέχεται*, monstrare videtur, *ὀργαίνει*. Vtitur activa huius verbi forma ita, ut sit *irasci*, Sophocles Trach. v. 552. *ἀλλ' οὐ γάρ, ὥςπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν*. Itaque scripsi

βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις, μάχης ἐρῶν,
ἵππος χαλινῶν δ' ὡς κατασθμαίνων βρέμει,
ὅςτις βοὴν σάλπιγγος ὀργαίνει μένων.

Ceterum qui hanc bellatoris equi descriptionem, quam similibus exemplis illustravit Bochartus in Hierozoico I. p. 149. diligentius consideraverit, nolet huic lectioni, quam recepimus, hanc praeferre, *ὀργαίνων μένει*.

376. 377. Plutarchus initio Thesei *σκοποῦντι δέ μοι, τοιῷδε φωτί, κατ' Αἰσχύλον* (v. 416.), *τίς ξυμβήσεται; τίν' ἀντιτάξω τῷδε; τίς φερέγγυος; ἐφαίνετο* et quae sequuntur. *ἀντιτάξας* G. *κλήθρων*, a recentiore manu iota subscripto, M. et *ει* in *η* mutato vel contra Vit. *κλεῖθρων* ceteri. *λυμάτων*, supra adscripto *γρ. λυθέντων*, Lips.

379. *γίγνεται* Porsonus. Libri *γίνεται*.

380. *τ'* omittunt Arund. Rob. *δάκνουσιν* Lips. Rob. *δακϊσ'* G. *δουρὸς* G.

383. *ἡ ἀνοία* M. Turn. *ἣ ἄνοια* Lips. *χἄνοια* Faehsio teste Par. L. Ceteri *ἡ ἄνοια*. Inde a Cantero *ἡ 'νοια* obtinuerat. *ἡ ἀνοία· παροξυτόνως Ἀττικῶς. διὰ δὲ τὸ μέτρον ἐξέτεινεν. ὁ δὲ νοῦς· τὰ ἐξ*

πῶς τ' Rob. *ἕκαστον* Vit. *εἴληχεν* M. *εἴληχε* G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. 2. Par. B. Vind. 2. 4. Ald. Rob. Turn. *γρ. εἴληφε* Par. B. *πάλου* Mosc. 1. Par. K. *πάλῳ* G. et cum glossa *ἐκληρώθη κλήρῳ* Mosc. 2. *κλῆρον* Ven. A. Vind. 2. 4. Ald. Euripides Phoen. v. 751.

ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν,
ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων.

Ad quae scholiastes haec adnotavit, *πεφύλακται δὲ τὰς ὀνομασίας αὐτῶν εἰπεῖν, ὥς φησὶ Δίδυμος, διὰ τὸ ὑπὸ Αἰσχύλου εἰρῆσθαι ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.*

358. *προιτίσιν* M. Par. L. Ceteri *ν* omittunt.

360. *σφράγια* Vit. *γίγνεται* Porsonus. Libri *γίνεται.*

361. *λιμένος*, superscripto ab eadem, ut videtur, manu altero *μι*, et a sec. manu *λε* in initio vocabuli, M. *λελιμένος* Par. L. *λελυμένος*, cum glossa *ἐπιθυμιῶν*, G.

362. *κλαγκαῖσιν* G. Vit. Lips.

363. *θένει* M. Turn. *σθένει* Ox. Vind. 3. Ald. *θείνει* Lips. Arund. Mosc. 1. 2. Par. F. Vind. 4. Rob. *θύνει* Vit. *θοίνει* G. *δ'* omittit Ald. *ὀνέδει* Lips. *ὀνειδίζει* G. Mosc. 2. Vind. 1. *οἰκλείδην* G. Ald. Rob. *ὀϊκλείδην* M. Vit. Lips. Turn. *σοφιστὴν* pro *σοφὸν* Par. E.

365. *τρισκατασκίους*, ad primam syllabam *εἰ* superscripto, G. Aristophanes Acharn. v. 964.

ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα
πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.

366. *κραίνους* Lips. *χαίτωμα* G. *δ' ἐσώ* (sic, non *δ' ἔσω*) M. in quo recentior manus *γρ. τῷ* adscripsit. *δέτω* G. *δετῷ*, supra adscripto *ου*, Vit. *δὲ τοῦ* Vind. 2. 4.

367. *χαλκήλατον* margo Aldinae apud Burtonum, idemque Turnebus commemorat. *κλάζουσι κώδωνος* G. Vind. A. *κώδωνες ἠχοῦσιν* Ask. A.

368. In *ὑπέρφρον* M. *ο* in litura habet. *ὑπ' ἀσπίδος* Rob.

371. *πρέσβιστος δ' ἀνδρῶν νυκτὸς ὀφθαλμὸς πρέπει, Αἰσχύλος* corrupte Etym. M. p. 753, 22. *ἄστρων* superscripto *ο* Vit. Lips. *ἄστρον* G. Par. L. et *ω* superscripto Par. C.

373—375. Legebatur

βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις μάχης ἐρῶν·
ἵππος χαλινῶν δ' ὣς κατασθμαίνων, μένει,
ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει μένων.

Post *μάχης* particulam *δ'* inserit Lips. et Par. A. si hoc dicere vult Brunckius, qui hanc particulam se ait in locum suum reposuisse, suffragante cod. A. Scripsit autem Brunckius ita, *βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις· μάχης δ' ἐρῶν, ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων, μένει, ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει μένων.* Sine particula *χαλινῶν ὡς* habent

M. Colb. 2. (puto, Par. A.) et Rob. *χαλινῶν ὃς* Lips. In M. a recentiore manu non, ut narratur, *δυς* super *ὡς*, sed, quantum dispici potuit, *οῦ* super ultimam in *χαλινῶν* syllabam adscriptum est. Deinde *κατασθαίνων, μένει*, supra adscripto *γρ. κατασθμαίνων*, Lips. *κατασθμαίνει μένων* Rob. Tum *ὥς τις* Ald. Turn. Deinde *βοῇ* Par. L. Tum *ὁρμαίνει μένων* M. Vit. Ald. Rob. Turn. *ὁρμένει μένων*, sed minio superscriptis ad prius vocabulum *ων*, ad alterum *ει*, G. *ὁρμαίνων μένει* Arund. (qui hunc versum post sequentem collocat) Cantabr. 1. Mosc. 1. Par. F. Ask. A. Ven. A. Vind. 4. et ad *μένει* supra scripto *ων* Par. C. *ὁρμείνων μένει* Par. E. In Lips. hic versus omissus, sed a sec. manu in ima margine sic additus est, *ὅστις βοῇ* (supra scriptum *γρ. βοὴν*) *σάλπιγγος ὁρμαίνων μένει*. Repetitio verbi *μένει*, quantumvis iterationem verborum non reformident tragici, hic quidem ferri non potest. Itaque putandum esset *μένει* esse nomen, ut in Agamemnone v. 222. *χαλινῶν τ᾽ ἀναύδῳ μένει*. Sed magna tamen suspicio est, in alterutro versu *μένει* vel *μένων* ortum esse ex altero. Itaque non male Tyrwhittus et Brunckius ad Aristophanis Ran. v. 1042. in ultimo versu *κλύων* scribendum esse putarunt: quod sane firmari videtur verbis scholiastae, *σάλπιγγος ἀκούων*, nisi hic, quod mihi quidem veri simillimum videtur, rem enarrare voluit explicatius. Mihi probabilius videtur mutandum esse *μένει* in *βρέμει*, quae Schütizii quoque opinio fuit. Sed ex proximo quoque versu vitium tollendum est. Nam *ὁρμαίνει*, quod sensu non aptum, usu non tragicum est, pridem cedere debebat alii verbo, quod scholion a Stanleio editum et postea a Schützio e codice Mosc. 1. prolatum, *σφαδάζων ἐκδέχεται*, monstrare videtur, *ὀργαίνει*. Vtitur activa huius verbi forma ita, ut sit *irasci*, Sophocles Trach. v. 552. *ἀλλ᾽ οὐ γάρ, ὥςπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν*. Itaque scripsi

βοᾷ παρ᾽ ὄχθαις ποταμίαις, μάχης ἐρῶν,
ἵππος χαλινῶν δ᾽ ὡς κατασθμαίνων βρέμει,
ὅςτις βοὴν σάλπιγγος ὀργαίνει μένων.

Ceterum qui hanc bellatoris equi descriptionem, quam similibus exemplis illustravit Bochartus in Hierozoico I. p. 149. diligentius consideraverit, nolet huic lectioni, quam recepimus, hanc praeferre, *ὀργαίνων μένει*.

376. 377. Plutarchus initio Thesei *σκοποῦντι δέ μοι, τοιῷδε φωτί, κατ᾽ Αἰσχύλον* (v. 416.), *τίς ξυμβήσεται; τίν᾽ ἀντιτάξω τῷδε; τίς φερέγγυος; ἐφαίνετο* et quae sequuntur. *ἀντιτάξας* G. *κλήθρων*, a recentiore manu iota subscripto, M. et *ει* in *η* mutato vel contra Vit. *κλείθρων* ceteri. *λυμάτων*, supra adscripto *γρ. λυθέντων*, Lips.

379. *γίγνεται* Porsonus. Libri *γίνεται*.

380. *τ᾽* omittunt Arund. Rob. *δάκνουσιν* Lips. Rob. *δακῖσ᾽* G. *δουρὸς* G.

383. *ἡ ἀνοία* M. Turn. *ἣ ἄνοια* Lips. *χἄνοια* Faehsio teste Par. L. Ceteri *ἡ ἄνοια*. Inde a Cantero *ἡ ᾽νοια* obtinuerat. *ἡ ἀνοία· παροξυτόνως Ἀττικῶς. διὰ δὲ τὸ μέτρον ἐξέτεινεν. ὁ δὲ νοῦς· τὰ ἐξ*

ἀνοίας τινῶν γενόμενα τάχα τῶν κακῶν αὐτοῖς ἔσται σύμβολα schol. cod. M. *γρ. καὶ ἀνοίᾳ τινί* (*ἄνοιάν τινι* Taur.), *ἤγουν κατά τινα ἄνοιαν καὶ μωρίαν.* Non est scribendum *ἢ ʼννοίᾳ*, quod nonnullis placuit.

384. *πέσῃ* Arund. Colb. 2. Ven. B. et supra scriptum in Cantabr. 2.

385. *ὑπέρκοπον* G. Mosc. 2. *ἠπέρχομον* Ald.

386. *ὀρθῶς ἐκδίκως τ'* G. *ὀρθῶς γ' ἐνδίκως τ'* Ox. Ald. Turn.

387. *τήνδ'* M. Cantabr. 1. Par. C. L. Colb. 2. Ask. A. *τὴν* ceteri. *μαντεύεται* M. Vit. Par. E. N. Colb. 1. sed *σ* ab eadem, ut videtur, manu insertum in M. Vit.

389. *προστατεῖν* Par. K. et *ην* superscripto Arund.

390. *μάλ' εὐ* omittit Par. E. Frigebit hic *μάλα*, nisi voce adiuvetur. Est enim cum vi quadam pronuntiandum, ut sensus sit *non ignobilem.*

393. *ὡς*, supra adscripto *γρ. ὢν*, Lips. *ἐφύσατο* G. Mosc. 2. In G. supra scriptum *ἠλέησε*, in Mosc. 2. *ἐγέννησεν*. Coniecit *ἐφύσατο* scribendum esse H. Stephanus, refutatus a Cantero Nov. Lect. I. 5.

394. *δέγ'* pro *δ' ἔστ'* Lips.

395. *ἔργων* Ald. *ἔργου* supra scriptum in Colb. 2.

396. *δίκη δ'* M. G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. Ven. A. B. Ald. Rob. *δίκῃ δ'* Par. A. B. Ask. A. Vind. 1. 2. 3. 4. Turn. *ὁμαίμων* M. Vit. Arund. Ad prius *μ* superscriptum *δ* in Arund. et a recentiore manu in M. *ὁ δαίμων* G. Lips. Cantabr. 1. 2. Ox. Colb. 1. Par. A. B. C. E. Ven. A. B. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn. Adscriptum *ὁμαίμων* in Lips. Par. C. et ut videtur in Par. A. B. *μ* ad *δ* in Cantabr. 2. *δικαίως ὁ Ἄρης* glossa in Par. A. B. Veram scripturam *δίκη δ' ὁμαίμων*, quam primus dedit Victorius, scholiastes recte explicat, *τὸ τῆς συγγενείας δίκαιον στέλλει αὐτὸν εἰς τὴν μάχην.*

397. Hunc versum affert Thomas M. p. 141, 11. ed. Ritsch.

398. *τὸν ἐμὸν* Colb. 2. et supra adscriptum in Lips. *γρ. ἐμὸν* Par. B. *νυν* Arnaldus Animadv. crit. p. 127. et Brunckius. *μὲν* Taur. Vind. 1. Ceteri *νῦν*. *Ἀντίπαλος* hic eum significat, qui hosti opponitur.

399. Non recte *δίκαιος* ex Porsoni coniectura Blomfieldius, *δικαίας* Dindorfius. *πρόμαχος ὄρνυται πόλεως* Taur.

400. *πρόσμαχος* a pr. manu M. *αἱματιφόρους* Ald. Rob. *αἱματοφόρους* Par. E. *αἱμηφόρους* G. Taur. Vind. 1. *αἱματηροὺς* Vind. 3.

401, Post *φίλων* Rob. addit *ἐμῶν*, ut scholiastam metricum legisse videri Stephanus observavit.

402. *ὀλυμένων* Vit. *ὀλλυμένων* Ask. A. *γρ. ὀλλυμένων* Par. B. *ὀλλομένων* Taur. Vind. 1. 3. *ὀλλομένους* G. Quum proprie dicendum esset *τρέμω ὑπὲρ φίλων, ἰδέσθαι μόρους αὐτῶν ὀλομένων*, aut *τρέμω ἰδέσθαι μόρους φίλων ὀλομένων*, utramque rationem a poeta coniunctam esse monui in dissertatione de ellipsi et pleonasmo p. 208. sive Opusc. I. p. 226. Adiectum participium *ὀλομένων* satis tuebuntur exempla a Lobeckio ad Ai. v. 517. p. 278. allata.

403. δοῖεν θεοί Arund. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. Ask. A. Vind. 3. θεοὶ δοῖεν M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. In M. sec. manus, ut verborum ordinem corrigeret, β′ α′ supra adscripsit.

404. ἠλέκτρησι Par. N. ἰλέκτραισιν Par. E. ἠλέκτροισιν Vit. εἴληγεν M. εἴληχε G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn. πύλας a pr. manu M. secunda ι superscripsit.

405. γίγας ὅδ᾽, ἄλλον ex Par. A. et Marklandi ad Eur. Suppl. v. 872. coniectura Brunckius, qui idem in Par. B. vulgato superscriptum dicit. Marklandus falso ad scholiastam provocat. Legit is γίγας ὅδ᾽ · ἄλλος, ut in M. ceterisque libris scriptum est. Hoc verissimum. Γίγας ὅδ᾽ ἄλλος, *alius ille gigas*, ita dictum est ut saepe in simili re solet. Notum proverbium ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. Maxime haec et similes formulae frequentatae sunt Nonno et hunc sectantibus. Si quis in eo haereat, quod gigas non unus, sed plures fuerint, idem est ac si dixisset ἄλλος γίγας, παρὰ τοὺς προτέρους, quemadmodum Lucianus loquitur Alex. 43, p. 249. ἐγώ, ἦ δ᾽ ὅς, Ἀσκληπιὸς νέος, ἄλλος παρ᾽ ἐκεῖνον τὸν πρότερον.

406. μείζων · δ᾽ ὁ Ox. μείζων omisso ὁ Par. E. κόμπος οὐ Ox. Ald. Turn. κατ᾽ omittit Par. E.

407. ἀπειλῇ Lips. κραίνοι recte Brunckius, et sic M. Par. L. N. Colb. 1. et ab alia manu Cantabr. 2. κράννοι Rob. κράνος Lips. Ceteri κράνοι. In M. ad αι a recentiore manu α supra adscriptum. Similiter dictum est v. 530. πύργοις ἀπειλεῖ τοῖςδ᾽ ἃ μὴ κραίνοι θεός.

408. τε omittit Lips. θέλλοντος G.

410. ἔρριν G. ἐμποδὼν Vit. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. H. K. L. ἐμποδῶν Rob. οὐδὲ τὸν τοῦ Διὸς σκηπτὸν εἰς γῆν κατενεχθέντα, ἢ αὐτοῦ τοῦ Διὸς φιλονεικήσαντος, ἐμποδὼν γενέσθαι scholion in M. quamquam M. ἐκποδῶν habet. ἐκ ποδῶν G. Ald. ἐκπεδὼν Lips. ἐκποδὼν Turn. Praeferendum iudicavi ἐμποδών. *Neque se Iovis iram impedimenti loco habiturum.* Altera lectio, ἐκποδών, in qua αὐτόν intelligi debet, multo est durior. σχεθεῖν Blomfieldius. Libri σχέθειν.

411. κεραυνοὺς βολὰς Lips.

412. μεσημβρινοῖσιν M. μεσηβρίνοισι Vit. μεσιβρινοῖσι G. θάλπεσιν M. θάλπαισι Rob. θάλπεσι ceteri. προσήκασεν, iota a recentiore manu subscripto, M. προσείκασαν Lips. Ceteri προσείκασεν.

413. δεινὸν γρ. γυμνὸν Vind. 3. Post γυμνὸν litura in M.

414. φέγγει γρ. φλέγει Vind. 3. χειρῶν G. Lips. Par. E. Ald. Rob.

415. φωνεῖ ultimis duabus litteris a sec. manu in litura M. φωνεῖν Ald. φρονεῖ Par. E. γράμμασιν M. Ceteri γράμμασι. πρίσω Ald. Rob.

416. πέμπε ultima littera a sec. manu in litura M. πεμπατὶς Rob. τίς ξυμβήσεται Plutarchus in initio Thesei.

417. κομπάσαντα M. a recentiore manu ζο supra scripto, et Vit. Par. L. Ven. B. κομάζοντα Lips. Ceteri κομπάζοντα.

418. *καὶ τῷδε κέρδει* spectat ad praegressam Eteoclis orationem. *Hoc lucro, quod hic iactator est, accedit aliud, quod ipsa illa iactatione Iovis iram provocabit.*

419. *ἀνδράσιν* Cantabr. 1. Ceteri *ἀνδράσι.*

420. *ἡ γλῶτ'*, supra scripto altero *τ* a sec. manu, M. *γίγνεται* Porsonus. Libri *γίνεται.* *διδάσκαλος* pro *κατήγορος* Lips. Rob. et Blomfieldio teste Ask. A. Idem adscriptum in Mosc. 1. Sic etiam scholiastes.

421. *δρᾷς* Lips. *παρασκευασμένος* Par. C. et *ε* a sec. manu supra adscripto ad alteram syllabam M.

422. Libri *θεοὺς ἀτίζων.* Scribendum erat *ἃ θεοὺς ἀτίζων.* Monosyllabi *θεός* exempla congessit Porsonus ad Eur. Or. v. 393.

424. *γεγωνὰ* Brunckius. *γεγωνῶς* Ask. A. Sed ad probandam Brunckii emendationem ducunt quae ceteri libri habent. *γεγωνᾶι* (sic) M. *γεγωνεῖ* Mosc. 2. *γεγωνᾶ* (sic) Ald. Rob. *γεγωνᾷ* ceteri. In G. *ᾳ* in litura scriptum est. Hesychius *γεγωνόν, τὸ ἐξακουστόν, μεγαλόφωνον.*

425. *αὖ τῶ* G.

426. *ἐξηκασμένον*, iota a recentiore manu subscripto, M. Ceteri *ἐξεικασμένον.*

427. *μεσημβρινοῖσιν* M. *μεσηβρινοῖσι* G. *θάλπεσιν τοῖς* M. *θάλπεσι τοῖς* G. Lips. Ald. Rob. Turn. *θάλπεσι τοῦ* Vit. Colb. 1. Par. N.

429. *αἴθων*, ut reliqui libri, sed ad *ω* supra adscripto *ο* Lips. Vtrumque, et *αἴθων* et *αἶθον*, in scholiis commemoratur. *πολυφόντα* Ox. Ald. *βίᾳ* Ald. Rob.

430. *φερέγγυον φρούρημα* affert Thomas M. p. 381, 12. ed. Ritsch.

431. *εὐνοίαισιν* Cantabr. 1. et erasum videtur *ν* in M.

432. *ἐν πύλαισιληχότα* ante sec. manus emendationem M. Plato de re publ. VIII. p. 550. C. non satis accurate huius versus meminit, quum dicit *οὐκοῦν μετὰ τοῦτο, τὸ τοῦ Αἰσχύλου, λέγωμεν ἄλλον ἄλλῃ πρὸς πόλει τεταγμένον;* Aug. Nauckius ad Aristoph. Byz. p. 230. Platonem *πρὸς πύλῃ* scripsisse putat.

433. *ὄλλοιθ'* Ald. Rob. *εὔχεται* Lips.

434. *νιν* Brunckius. Libri *μιν.* Libri *ἐπισχέθοι.* Scripsi *κασχέθοι*, quo hic versus strophico accurate exaequatur. Et pertinet fortasse ad hoc vocabulum codicis Vit. glossa, *καταλάβοι.*

435. *πρίν γ' ἐμὸν* Taur.

436. Libri *ἐδωλίων ὑπερκόμπῳ.* Brunckius *ὑπερκόπῳ*, et sic margo Ald. apud Burtonum. Sed addito pronomine scribendum erat *ἐδωλίων μ' ὑπερκόπῳ.*

440. Libri *πήδησεν.* Omissi augmenti signum, quo carere possumus, Brunckius adiecit.

441. *νήϊστηισι* a pr. manu M. alia manus *σ* delere voluisse videtur. *νηΐτῃσι* G. Cantabr. 2. Mosc. 1. Par. L. Vind. 2. Ald. Rob. *νηΐτισι*

Vit. Par. A. B. Turn. et η ad penultimam syllabam superscripto Lips. Scribendum erat Νηΐσταισι. V. ad Eur. Phoen. v. 1112. προσβαλλεῖν Lips.

442. ἵππους γ᾽ ἐν Rob. ἀμπυκτῆρσι G. Lips.

443. πρὸς πύλας Ald. Rob.

444. φριμοὶ Vit. Schützii coniectura, βάρβαρον βρόμον, aliquid commendationis quum ab eo habet, quod librarius ad v. 446. oculis aberrare potuit, tum ab explicatione scholiastae, ἀπηνῆ ἦχον· ἢ ἐπεὶ ἡ σύριγξ βοᾷ. In Vit. glossa, κατὰ ἦχον ἄσημον. Eteoclem mox ad haec v. 456. respondere Schützius animadvertit

ὃς οὔτι μάργων ἱππικῶν φρυαγμάτων
βρόμον φοβηθεὶς ἐκ πυλῶν χωρήσεται.

Nihilo minus τρόπον servandum duxi, sive *more* interpretari aliquis velit, sive de ipsa soni conformatione accipiat, ut Λυδίῳ ἐν τρόπῳ apud Pindarum Ol. XIV. 17.

445. μυκτηροκόπαν Par. E. πνεύμασιν M. Ceteri πνεύμασι.

446. ἰσημάτιστα δ᾽ vel εἰσημάτιστα δ᾽ a pr. manu M. quod sec. correxit. σμικρὸν Rob. μικρὸν M. G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Ask. A. Ox. Ald. Turn.

447. προςαμβάσεις Canterus Nov. lect. III. 3. προς (sic) ἐμβάσεις G. ἀμβάσεις omisso πρὸς Par. E. Ceteri πρὸς ἀμβάσεις.

448. στείχη Vit. πύργων G. et ο superscripto Par. C. πύγων, ad ω superscripto ο, Lips. ἐμπέρσαι Par. C. ἐκπέρσας G. ἐκπρῆσαι γρ. ἐκπέρσαι Vit. et adscriptum ἐκπρῆσαι in Par. B.

449. βοᾷ δ᾽ οὗτος G. ἐν omittit Rob. ξυλλαβαῖς M. et regius Spanhemii. Ceteri συλλαβαῖς.

450. σφ᾽ ἐκβάλλοι G. ἀφ᾽ ἐκβάλοι Cantabr. 1. ἀφεκβάλοι Colb. 1. σφ᾽ ἐκβάλῃ Lips. Cantabr. 2. Ox. Par. C. E. F. L. Colb. 2. Vind. 3. σφ᾽ ἐκβάλλῃ Vind. 2. 4.

451. καὶ τῷδε τῷ φωτὶ G. Cantabr. 2. Vind. 1. Ald.

452. δούλειον Lips.

453. σὺν τάχει Lips. Rob. δέτωι, iota, ut videtur, a sec. manu addito, M. δέ τω G. Lips. δέ τῳ Taur. δὲ τῷ Vit. Turn. δὲ, τῷ Ald. Rob. γρ. ξυντύχοι καὶ ἄν ποτε, ἵνα συμβάλῃ τῷ καὶ ἐκείνῳ τῷ Ἐτεόκλῳ Par. B. σὺν τύχῃ δέ τῳ legit etiam Triclinius ad Soph. Oed. R. v. 80.

454. καὶ δὴ πέπεμπ᾽ οὐ M. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. B. H. καὶ δὴ πέμπτ᾽ οὐ Vit. (sic Vit.) Par. C. E. καὶ δὴ πέμπετ᾽ οὐ Lips. Mosc. 1. Par. A. L. N. Colb. 1. Ven. A. B. Ald. Rob. καὶ δῆτα πέμπετ᾽ οὐ G. Mosc. 2. καὶ πέμπεται δ᾽ οὐ Turn. quod speciem habet emendationis. Deinde ἐν χερσὶν Vit. Par. N. Scribendum erat, remota negatione, καὶ δὴ πέπεμπται, graviore multo sententia, idque vidit etiam Erfurdtius ad Soph. Ai. p. 514. Sed tollenda etiam erat interpunctio in fine praecedentis versus atque ita continuanda oratio,

πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ
καὶ δὴ πέπεμπται, κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων,
Μεγαρεύς.

Nam *καὶ δή*, quod prope idem est atque *ἤδη*, ita collocari constat. V. ad Vigerum adn. 301. b.

455. *τῶν* Lips. Ceteri omnes *τοῦ*, nisi quod articulum omittit Colb. 1. In Par. N. *ἐκ* abesse dicit Vauvillersius: voluisse videtur *τοῦ* scribere.

456. *ὅς οὔτ' εἰμάργων* G. *μαργῶν* Lips. *μάργων*, evanido utroque accentu, M.

458. *χθονός*, cum glossa *τῇ γῇ ταύτῃ*, G.

459. *δύο* Par. C. N. *ἄνδρεε* Par. N. *ἄνδρας* G. Vind. 1. 2. 3. 4. et *ε* superscripto Ox. *ἄνδραν* Par. E. *καὶ τὸ* Par. C.

460. *ἑλὼν γρ. ἐλθὼν* Par. B. *πατρὸς γρ. πάλιν* idem.

461. *ἄλλον* Cantabr. 1. et adscriptum in Par. B. *μηδέ μοι* Turn. *μὴ δέ μοι* M. G. Vit. Lips. Ald. *μηδέν μοι* Par. C. *μὴ δέ*, omisso *μοι*, Rob. *λέγων γρ. λίαν* Par. B.

462. *ἐπεύχομαι δὴ τάδε μὲν* M. G. Vit. Ox. Par. B. C. N. Ven. A. Turn. *ἐπεύχομαι δὴ τῷδε μὲν* Lips. et superscripto *τάδε* Par. A. *ἐπεύχομαι τάδε μὲν* Ald. *ἐπεύχομαι τῷδε μὲν* Cantabr. 1. *ἐπεύχομαι τῷ δὲ μὲν* Rob. *ἐυτυχεῖν σε* G. Par. N. Ceteri *εὐτυχεῖν*. Neque eleganter iuncta sunt *εὐτυχεῖν* et *δυςτυχεῖν*, neque syllabae pares antistrophicis. Quare scripsi

ἐπεύχομαι τῷδε μὲν εὖ τελέσαι.

463. *τοῖσι δὲ δυστυχεῖν. ἰὼ πρόμαχ' ἐμῶν δόμων* Rob. *πρόμαχε τῶν ἐμῶν* Cantabr. 2. Par. K. L. N. Colb. 1. Ven. B. *προμ' ἐμῶν* Mosc. 2. cum glossa *βοηθὲ τῶν*.

464. *ὡς ὑπέραυχα βάζουσιν* Par. A. N. *ὡς ὑπέραν χαβάζουσ'* Ald. *ὡς ὑπέραυχα βάζουσ'* M. et reliqui. *πτόλει* M. Lips. Arund. *πόλιν* Rob. Ceteri *πόλει*.

465. *μαινομένᾳ* M. Cantabr. 1. Par. A. B. L. Ask. A. et *η* superscripto Lips. *μαινομένη* G. Vit. Ald. Rob. Turn. *μαινομένῃ* Par. C.

466. *νεμέτω*, cum glossa *διεξαγέτω*, Mosc. 2.

467. 468. *γείτονας πύλας ἔχων Ὄγκας Ἀθάνας* affert Thomas M. p. 76, 19. ed. Ritsch. *πύλας ἄλλος γείτονας* Par. E. *πύλας ἄλλας γείτονας* Vind. 2. 4. *ὀγγὰς* G. *ὄγγας*, cum glossa *τῆς μεγαλόφρονος*, Mosc. 2. *ἀθήνας* G. Ox. Hesychius *Ὄγκας Ἀθηνᾶς, τὰς Ὠγυγίους πύλας λέγει.* *ξύμβοῃ* Lips. *σὺν βοῇ* Par. L.

469. *Ἱππωμέδοντος* suo, ut videtur, arbitratu Turnebus. Priscianus de metris com. p. 1328. Putsch. 250. Lind. 420. Gaisf. ***Aeschylus in** Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, Ἱππομέδοντος σῆμα* (ita libri) *καὶ μέγας τύπος.* ***In principio enim trochaeum posuit. Quem imitans Sophocles, teste Seleuco, profert quaedam contra legem metrorum, sicut in hoc,** Ἀλφεσίβοιαν, ἣν ὁ γεννήσας πατήρ.* ***Hic quoque iambus a trochaeo incipit.***

κτύπος Mosc. 1. Par. L. Rob. adscriptumque *γρ. κτύπος* in Lips. *τύπος γρ. πόνος* Par. B.

470. Haec verba, *ἅλω — δινήσαντος*, affert scholiastes Aristophanis ad Vesp. v. 18. *ἄλω* Vit. Lips. *ἄλλω* Ald. Hesychius *ἅλως, ἡ τοῦ ἡλίου ἢ σελήνης περιφέρεια. Αἰσχύλος περιφέρεια τῆς ἀσπίδος καὶ κύκλος.* *πολὺν* Vind. 2. 4. Rob. Idem hoc *πολὺν* bis habet Par. E.

471. *ἔφριξε* Ox. Ald. *λέγω* pro *ἐρῶ* G.

472. *σημαντουργὸς* Par. E. N. Vind. 1. 2. 3. 4. *ἄρ᾽ ἦν* M. a sec. manu et G. Vit. Lips. Turn. *ἄρ᾽ ἦν* M. a pr. manu et Ald. Rob. *γ᾽ ἄρ* ex Par. E. affertur. *ἀνὴρ* Arund. Par. H. Ask. A. Colb. 2. Ven. B. et adscripto *γρ. ἄρ᾽ ἦν* Cantabr. 2.

473. *ὤπυσεν* M. Ceteri *ὤπυσε.*

474. *τυφόν᾽ ἱέντα* G. *τυφών, ἰόντα* Lips. *διὰ στόματος* Rob.

475. *λιγνύων*, superscripto *ο* ad *ω*, Lips. *αἰόλα* Par. E.

476. *πλεκτάναις* Cantabr. 1. *πλεκτάναι* Par. C.

477. *κύκλον* G.

478. *ἐπηλάλαζεν* G. Ask. A. et adscriptum in Par. B. *ἔνθεον δ᾽* G. *ἄρει* Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. A. C. E. K. Ask. A. Vind. 1. Rob. Turn. et adscriptum in Par. B. *ἄρῃ* M. Vind. 3. *ἄρην* Vit. Par. B. *ἄρειν* Ald. *ἄριν*, cum glossa *τῷ*, G.

479. Scribi etiam *βάκχα* scholiastes dicit. *βακχᾶν* Par. E. *ἀρχὴν*, supra scripto *ἀλκὴν*, Par. C. *Θυιὰς* Brunckius, et sic teste Blomfieldio Arund. Ceteri *θυὰς*, nisi quod *θυᾶς* habet Lips. *θοᾶς* G. *φόβου* G. *φόνον* scribendum coniecit Canterus. Ea mutatio maiore cum fructu v. 481. adhiberetur.

480. *αὖ* G. Taur.

481. *φόβον* Par. B. Ask. A. Idem habet G. sed supra adscripto *ὁ* et *αὐτοῦ*, et e correctione Vit. quum antea habuisset *φόβος*, ut ceteri. Vulgatae scripturae haec est sententia, *terror sese iactat ad portas.* Id quum universe dicatur de rebus omnibus, quibus Hippomedon formidabilis est, patet non idem esse quod praecessit *φόβον βλέπων.* Sed vereor tamen ne Aeschylus hic scripserit *φόνον γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.*

482. *πρῶτον* M. Turn. *πρῶτα* G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. E. N. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. *ὦγκα* Lips. *ἦτ᾽* libri et Thomas M. p. 77, 2. ed. Ritsch. apud quem scriptum est *ἦτ᾽ ἀγχίπολις πύλαισι γείτων.* Stanleius, ut Burtonus refert, scribendum coniecit *Παλλὰς ἥδ᾽ ἀγχίπτολις.* Non sollicitandum est *ἦτε.* Hoc dicit, ***Pallas, ut quae tutatur hanc urbem.*** *ἀγχίπτολις. γρ. ἐγχίπτολις, ἡ διὰ τοῦ ἔγχους πορθοῦσα τὰς πόλεις* Par. B.

483. *γείτων πυλαῖσιν* Par. L. *ἐχθραίνουσ᾽* Ox. *ἐχθαίρνουσ᾽* Ald. *ἐχθαίρουσιν* Lips. *ἐχθραίρουσ᾽* Cantabr. 1. Par. L.

484. *εἴρξοι* Cantabr. 1. Ven. B. Ald. Turn. *δύσχιμον*, ad *ι* a

πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ
καὶ δὴ πέπεμπται, κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων,
Μεγαρεύς.

Nam καὶ δή, quod prope idem est atque ἤδη, ita collocari constat. V. ad Vigerum adn. 301. b.

455. τῶν Lips. Ceteri omnes τοῦ, nisi quod articulum omittit Colb. 1. In Par. N. ἐκ abesse dicit Vauvillersius: voluisse videtur τοῦ scribere.

456. ὃς οὔτ' εἰμάργων G. μαργῶν Lips. μάργῶν, evanido utroque accentu, M.

458. χθονός, cum glossa τῇ γῇ ταύτῃ, G.

459. δύο Par. C. N. ἄνδρεε Par. N. ἄνδρας G. Vind. 1. 2. 3. 4. et ε superscripto Ox. ἄνδραν Par. E. καὶ τὸ Par. C.

460. ἑλὼν γρ. ἐλθὼν Par. B. πατρὸς γρ. πάλιν idem.

461. ἄλλον Cantabr. 1. et adscriptum in Par. B. μηδέ μοι Turn. μὴ δέ μοι M. G. Vit. Lips. Ald. μηδέν μοι Par. C. μὴ δέ, omisso μοι, Rob. λέγων γρ. λίαν Par. B.

462. ἐπεύχομαι δὴ τάδε μὲν M. G. Vit. Ox. Par. B. C. N. Ven. A. Turn. ἐπεύχομαι δὴ τῷδε μὲν Lips. et superscripto τάδε Par. A. ἐπεύχομαι τάδε μὲν Ald. ἐπεύχομαι τῷδε μὲν Cantabr. 1. ἐπεύχομαι τῷ δὲ μὲν Rob. εὐτυχεῖν σε G? Par. N. Ceteri εὐτυχεῖν. Neque eleganter iuncta sunt εὐτυχεῖν et δυστυχεῖν, neque syllabae pares antistrophicis. Quare scripsi

ἐπεύχομαι τῷδε μὲν εὖ τελέσαι.

463. τοῖσι δὲ δυστυχεῖν. ἰὼ πρόμαχ' ἐμῶν δόμων Rob. πρόμαχε τῶν ἐμῶν Cantabr. 2. Par. K. L. N. Colb. 1. Ven. B. προμ' ἐμῶν Mosc. 2. cum glossa βοηθὲ τῶν.

464. ὡς ὑπέραυχα βάζουσιν Par. A. N. ὡς ὑπέραν χαβάζουσ' Ald. ὡς ὑπέραυχα βάζουσ' M. et reliqui. πτόλει M. Lips. Arund. πόλιν Rob. Ceteri πόλει.

465. μαινομένα M. Cantabr. 1. Par. A. B. L. Ask. A. et η superscripto Lips. μαινομένῃ G. Vit. Ald. Rob. Turn. μαινομενίνῃ Par. C.

466. νεμέτω, cum glossa διεξαγέτω, Mosc. 2.

467. 468. γείτονας πύλας ἔχων Ὄγκας Ἀθάνας affert Thomas M. p. 76, 19. ed. Ritsch. πύλας ἄλλος γείτονας Par. E. πύλας ἄλλας γείτονας Vind. 2. 4. ὀγγὰς G. ὄγγας, cum glossa τῆς μεγαλόφρονος, Mosc. 2. ἀθήνας G. Ox. Hesychius Ὄγκας Ἀθηνᾶς, τὰς Ὠγυγίους πύλας λέγει. ξύμβοῃ Lips. σὺν βοῇ Par. L.

469. Ἱππωμέδοντος suo, ut videtur, arbitratu Turnebus. Priscianus de metris com. p. 1328. Putsch. 250. Lind. 420. Gaisf. *Aeschylus in* Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, Ἱππομέδοντος σῆμα (ita libri) καὶ μέγας τύπος. *In principio enim trochaeum posuit. Quem imitans Sophocles, teste Seleuco, profert quaedam contra legem metrorum, sicut in hoc,* Ἀλφεσίβοίαν, ἣν ὁ γεννήσας πατήρ. *Hic quoque iambus a trochaeo incipit.*

κτύπος Mosc. 1. Par. L. Rob. adscriptumque γρ. κτύπος in Lips. τύπος γρ. πόνος Par. B.

470. Haec verba, ἅλω — δινήσαντος, affert scholiastes Aristophanis ad Vesp. v. 18. ἅλω Vit. Lips. ἄλλω Ald. Hesychius ἅλως, ἡ τοῦ ἡλίου ἢ σελήνης περιφέρεια. Αἰσχύλος περιφέρεια τῆς ἀσπίδος καὶ κύκλος. πολὺν Vind. 2. 4. Rob. Idem hoc πολὺν bis habet Par. E.

471. ἔφριξε Ox. Ald. λέγω pro ἐρῶ G.

472. σημαντουργὸς Par. E. N. Vind. 1. 2. 3. 4. ἄρ' ἦν M. a sec. manu et G. Vit. Lips. Turn. ἄρ' ἦν M. a pr. manu et Ald. Rob. γ' ἄρ ex Par. E. affertur. ἀνὴρ Arund. Par. H. Ask. A. Colb. 2. Ven. B. et adscripto γρ. ἄρ' ἦν Cantabr. 2.

473. ὤπασεν M. Ceteri ὤπασε.

474. τυφὸν' ἱέντα G. τυφών, ἰόντα Lips. διὰ στόματος Rob.

475. λιγνύων, superscripto ο ad ω, Lips. αἰόλα Par. E.

476. πλεκτάναις Cantabr. 1. πλεκτάναι Par. C.

477. κύκλον G.

478. ἐπηλάλαζεν G. Ask. A. et adscriptum in Par. B. ἔνθεον δ' G. ἄρει Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. A. C. E. K. Ask. A. Vind. 1. Rob. Turn. et adscriptum in Par. B. ἄρῃ M. Vind. 3. ἄρην Vit. Par. B. ἄρειν Ald. ἄριν, cum glossa τῷ, G.

479. Scribi etiam βάκχα scholiastes dicit. βακχὰν Par. E. ἀρχὴν, supra scripto ἀλκὴν, Par. C. Θυιὰς Brunckius, et sic teste Blomfieldio Arund. Ceteri θυὰς, nisi quod θυᾶς habet Lips. θοᾶς G.

φόβου G. φόνον scribendum coniecit Canterus. Ea mutatio maiore cum fructu v. 481. adhiberetur.

480. αὖ G. Taur.

481. φόβον Par. B. Ask. A. Idem habet G. sed supra adscripto ὁ et αὐτοῦ, et e correctione Vit. quum antea habuisset φόβος, ut ceteri. Vulgatae scripturae haec est sententia, *terror sese iactat ad portas*. Id quum universe dicatur de rebus omnibus, quibus Hippomedon formidabilis est, patet non idem esse quod praecessit φόβον βλέπων. Sed vereor tamen ne Aeschylus hic scripserit φόνον γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.

482. πρῶτον M. Turn. πρῶτα G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. E. N. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. ὧγκα Lips. ἦτ' libri et Thomas M. p. 77, 2. ed. Ritsch. apud quem scriptum est ἦτ' ἀγχίπολις πύλαισι γείτων. Stanleius, ut Burtonus refert, scribendum coniecit Παλλὰς ἥδ' ἀγχίπτολις. Non sollicitandum est ἦτε. Hoc dicit, *Pallas, ut quae tutatur hanc urbem.* ἀγχίπτολις. γρ. ἐγχίπτολις, ἡ διὰ τοῦ ἔγχους πορθοῦσα τὰς πόλεις Par. B.

483. γείτων πυλαῖαιν Par. L. ἐχθραίνουσ' Ox. ἐχθαίρουσ' Ald. ἐχθαίρουσιν Lips. ἐχθραίρουσ' Cantabr. 1. Par. L.

484. εἴρξοι Cantabr. 1. Ven. B. Ald. Turn. δύσχιμον, ad ι a

recentiore manu ε supra adscripto, M. δύσχειμον Ald. Rob. δύσχειμω, sed mutatum in δύσχιμον, Lips.

485. ὑπέρβικος G. τε, sed mutatum in δέ, Vit. Idem τέκος.

486. ἠρέσθη G.

488. οὔθ' ὅπλων Lips. Rob. οὐδ' ὅπλων M. G. Vit. Cantabr. 1. Colb. 1. Ox. Par. B. Taur. Ald. Turn.

489. εὔλογος Par. C. ξυνήγαγεν Brunckius. συνήγαγεν libri. Philotheus archiepiscopus Selymbriensis in Codicibus Nanianis p.533. ὥςθ' ὅ φησιν Αἰσχύλος, Ἑρμῆς ταῦτα εὐλόγως συνήγαγεν.

490. ἀνὴρ Porsonus. ἀνὴρ libri. ἀνδρὶ supra versum in M. omissum in G. τῳδε Vit. ξυνστήσεται M.

491. ξυνήσετον G.

492. πυρίπνοον Vit. πυρπνόων Ald.

493. Ζεὺς omittit G. ὑπ' ἀσπίδος Vit. Colb. 1.

494. σταδαίως Lips. Rob. ἧστε Lips. χειρὸς Lips. Cantabr. 1. Ask. A. Ald. Rob. φλέγον, cum glossa καίον, Taur. In Lips. φλέγον radendo ex φλέγων factum, supra autem scriptum est γρ. φέρων. Habent φέρων Par. F. L. Ask. A. Rob. et a sec. manu Colb. 2. Idem adscriptum in Par. B. φέρον commemorat Turnebus. ἔχων Cantabr. 1. et adscriptum in Vind. 3.

495—501. Dindorfius versus 496—501. (τοιάδε—τυχών) ab interpolatore profectos censet. Assentior ita ut versus 495. 498—501. non putem esse Aeschyli. Recte enim procedunt haec,

Ὑπερβίῳ δὲ Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος
σταδαῖος ἧσται, διὰ χερὸς βέλος φλέγων.
τοιάδε μέν τις προσφίλεια δαιμόνων·
πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσωμένων.

Sic etiam apparet, quid interpolatorem moverit, ut cetera adderet.

495. χάπω Taur. εἶδεν M. οἶδε Lips. Cantabr. 1. Par. L. Rob. Ζῆνά του νικώμενον probabiliter Elmsleius ad Eur. Iph. Aul. v. 1265. in Censuris trimestribus XIV. p. 461.

496. τοιαύτη γρ. τοιάδε Vit. τοιαῦτα Colb. 1. idemque ad τοιάδε supra adscriptum in G. Libri μέντοι. Id quid sibi velit hoc loco, non intelligo. Scripsi μέν τις. προσφίλια G.

497. ἡσσομένων G.

498. 499. Vulgo hi duo versus ordine inverso leguntur. Mutavit ordinem Brunckius secutus Par. A. B. In M. hi duo versus et duo sequentes hoc ordine leguntur, 498. (εἰ Ζεύς γε) 500. (Ὑπερβίῳ τε) 499. (εἰκός γε) 501. (σωτὴρ): sed a recentiore manu adscriptae sunt litterae β γ α δ, quae hunc vulgarem versuum ordinem restituendum esse indicant, 499. 498. 500. 501.

498. εἰ ζεύς γε M. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Par. A. B. E. Turn. εἰ ζεύς τε G. Ox. Ald. Rob. καρτερώτατος Ox. Par. E. Ald.

499. εἰκός γε, ad γε a recentiore manu δὲ supra adscripto, M.

πρᾶξιν a pr. manu M. recentior acutum accentum et alteri syllabae *ειν* supra adscripsit. *πράξιν* Ald. *ἀντηρέτας* Mosc. 1. Par. K. L. Ven. B. Sic erat v. 266.

500. *ὑπερβίῳ γε* Rob. Vict.

501. *γένοιτ᾽ ἂν* M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. *γένοιτο*, omisso *ἂν*, Cantabr. 2. Colb. 2. Par. L. Ven. B. *σώματος* Lips. *ὑπ᾽ ἀσπίδος* Rob.

502. *δὴ*, quod reliqui libri omittunt, ex Rob. recepi. *διὸς γρ. δορὸς* Par. B.

503. *ἔχοντ᾽* Brunckius. Libri *ἔχοντα*.

504. *δαίμονος* Brunckius. Libri *δαίμοσιν*. Sed scholiastes *πιστεύω ἀπολεῖσθαι τὸν ἔχοντα ἐν τῷ σάκει τὸν ἐχθρὸν Διὸς δαίμονα.* Deinde *ἐχθρῶν* Vit. Ox. *βροτοῖς τε καὶ* Brunckius. *βροτοῖσί τε καὶ* M. G. Vit. Lips. Par. L. Taur. Vind. 1. 3. Ald. Turn. *βροτοῖσί γε καὶ* Ox. Par. C. Vind. 2. 4. *βροτοῖσι καὶ* Rob..

505. Libri *θεοῖσι*.

506. *πρόσθε* Brunckius, et sic M. *πρόσθεν* ceteri. *πυλῶν* Ven. 1. et ex correctione G. in quo *πυλᾶν* fuerat. *κεφαλὴν* G.

507. *οὕτω* Lips. Arund. Vind. 2. 4. Rob. *γένοιτ᾽ ἂν* G. Taur. Vind. 1.

508. *πέμπαισι* Vit. *προταχθέντα* Ven. B. *προσταγέντα* Cantabr. 1. 2. Rob. *προσταθέντα* Vit. *Βορραίαις* Porsonus. *βορρείαις* Par. L. *βορρέαις* M. Vit. Cantabr. 2. Colb. 1. Ox. Par. A. B. Rob. *βορέαις* G. Lips. Cantabr. 1. Par. C. Taur. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. *βορρίαις* Par. N. *βορέαισι* Turn. V. Vngeri Theb. Parad. I. p. 333.

509. *ἀμφιόνης* Lips.

511. *ὀμμάτων δ᾽* Vit. et *θ᾽* superscripto Par. L. Omittit particulam Rob.

513. Vulgo *Διός*. Ex G. Cantabr. 2. Ask. A. Rob. recepi *δορός*. Ita haec simillima sunt versui 47. ubi septem duces simpliciter dicebantur coniurasse *λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βίᾳ*. *μητρὸς* Vit. Ox. *ματρὸς*, minio supra adscripto *η*, G. *ματρὸς* M. et ceteri.

514. *καλίπρωρον* G. Ald. Tzetzes ad Lycophr. v. 1345. *μετέφρασε δὲ τὸ Αἰσχύλειον. ὃν γὰρ ἀνδρόπαιδά φησιν Αἰσχύλος, οὗτος νέανδρον ὡς μεταφράζων λέγει.*

516. *ταρφὺς* ab initio etiam Lips. sed factum inde *ταρφυοῦ*^σης^. *ἀντέλουσα* Lips. Cantabr. 1. Par. C. N. *ἀνατέλλουσα* Vind. 2.

517. *ὅδ᾽* Vit. Ald. Rob. Turn. *ὁδ᾽*, supra scripto *ω*, Lips. *ὁ δ᾽* ceteri.

518. *γοργόν τ᾽* Colb. 2. *καὶ γοργὸν δ᾽* Ald. *καὶ γόργον* etiam ex Par. E. affertur. *ὀμ᾽* pro *ὀμμ᾽* G.

519. *οὐ μὴν δ᾽* Vit. *ἀκόμαστός γ᾽* Par. E. *ἀκόλαστός γ᾽* Colb. 1. *ἀκόλαστός τ᾽* Par. N. *ἐπίσταται* Vit. Colb. 1. Par. N.

521. *κύκλωι τῶι* M. *κήκλω τῷ* Ald. *κυκλώτου* Cantabr. 2. *βλήματι* Colb. 1. Par. N.

522. προσμεμηχανημένην M. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 2. Mosc. 1. Par. B. N. Ask. A. Rob. et supra scripto ευ Cantabr. 1. γρ. προσμεμηχανευομένην Par. B. προσμεμηχανευμένη Ald. προσμεμηχανευμένην G. Turn. V. v. 624.

523. Non opus est Wakefieldii coniectura Silv. crit. III. p. 75. γόμφοισι νωμᾶ. λάπρὸν Vit. ἔκρουστον Lips. Eustathius p. 1160, 49. ἴσως δὲ καὶ μηχανῇ τινὶ ἐκινοῦντο, ἔκκρουστα ὄντα καὶ οὐ διόλου προςηλωμένα τῷ σάκει. καὶ οὕτω ἐφάνταζον τοῖς ὁρῶσι τὸ αὐτοκίνητον, ὁποῖον δή τι πλάττει καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

524. ὑπ' αὐτῇ Vit. Lips. Vind. 2. 4. Rob. ὑφ' αὐτὴν sic G. Wakefieldius ὑφ' ὁπλῇ scribendum putavit. Erunt fortasse, qui hanc coniecturam firmari putent eo quod scholiastes haec ita explicat, φέρει δὲ ἡ Σφὶγξ ἕνα τῶν Καδμείων ἐν τοῖς ὄνυξιν ἑαυτῆς οὕτως ὥςτε δοκεῖν ἐπ' αὐτῷ πλεῖστα βέλη ἰάπτεσθαι καὶ πέμπεσθαι. Similis est alterius scholiastae interpretatio. Vterque scholiastes videtur ὡς ad infinitivum rettulisse, quod fieri non potest. Sensus est, *fert Sphinx virum Thebanum, quo is quam plurimis telis petatur.* Ὑφ' αὐτῇ recte se habere videbitur, modo recte animo informaveris effigiem Sphingis Thebanum ferentis. Non in superiore scuti parte Sphinx, in inferiore Thebanus erat, sed omnem scuti orbem obtinebat Sphinx ita, ut ante eam esset Thebanus, a quo maximam partem tegeretur: gestus autem Sphingis erat is, ut sub se ferret Thebanum. Sic demum fieri poterat, quod volebat Parthenopaeus, ut tela, quae scuto illo exciperet, Thebanum istum ferirent.

525. ἰάπτηται Taur. Vind. 3. et in rasura, sed a pr. manu, G. Adscriptum in G. Taur. πέμπωνται.

527. μακρᾶς τε Vit. Libri καταισχυνεῖν, nisi quod καταισχύνειν habet Lips. κατ' αἰσχυνεῖν G. Scripsi καταισχυνεῖ. Nam infinitivus pro particulis δ' οὐ exigere videtur οὐδέ. Confirmavit hanc coniecturam M. in quo hoc ipsum scriptum est καταισχυνεῖ.

528. ὁ παρθενοπαῖος Par. F. non M. qui articulum non magis habet quam ceteri. In G. ὁ minio supra adscriptum.

529. ἄργει τ' Colb. 1. Par. N. ἐκτείνων G.

530. Pro τοῖςδ' ἃ μὴ habent δείν' ἃ μὴ Par. L. Rob. et Cantabr. 2. Par. K. Ven. 2. errare enim videtur Bulterus, qui his codicibus ἂν tribuit. Adscriptum est δείν' etiam in Par. B. Sumptum est autem ex v. 407. κραίνοι M. Lips. Cantabr. 2. Par. A. B. (v. Brunckium ad v. 428 — 407.) K. L. Ven. B. Ald. κραίνει G. κράνοι Vit. Ox. Rob. Turn.

532. ἀνοσίαις, supra scripto a sec. manu οις, M. κομπάσμασιν M. Vit. Cantabr. 2. Par. A. B. κομπάσμασι G. Lips. Ald. Rob. Turn. Satis recte haec explicavit alter scholiastes, εἴθε γὰρ τύχοιεν παρὰ τῶν θεῶν ὧν καθ' ἡμῶν φρονοῦσιν, τουτέστιν ἅπερ ἡμῖν ἀπειλοῦσιν αὐτοὶ πάθοιεν, καὶ ὄντως ἂν εἰ γένοιτο τοῦτο, ἀπολέσθειεν ἂν σὺν

αὐτοῖς ἐκείνοις κομπάσμασι πανώλεθροι καὶ παγκακῶς. Non opus est ut cum Dindorfio ante v. 521. aliquot versus excidisse putemus, versuum autem 532. 533. ordinem invertamus.

533. *ἢ τᾶν* Blomfieldius. Libri *ἦ τ' ἂν* vel *ἦτ' ἄν*. *παγκαλῶς τ'*, sed superscripto *κ*, Ox. *παγκακῶς* omisso *τ'* Cantabr. 2.

534. *ἔστι δὲ* Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. Turn. *δὲ* omittit Ven. B. *τὸν δ'* pro *τῷδ'* Lips. Par. E.

535. Tzetzes Chil. IV. 982.

ὁ παῖς τοῦ Εὐφορίωνος ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος
ἐν δράματι ὃ λέγεται Ἑπτὰ οἱ ἐπὶ Θήβαις
Ἐτεοκλέα τῶν Θηβῶν εἰσφέρει βασιλέα
περὶ Ἀργείων στρατηγῶν ἑπτὰ διερωτῶντα,
τίς ποίᾳ πύλῃ τῶν Θηβῶν τὴν μάχην συγκροτήσει.
καὶ λέγει τις ἐξάγγελος τὰς κλήσεις τῶν Ἀργείων,
ἑκάστῳ τῶν Ἀργείων δὲ Θηβαῖον ἀντιτάττει,
λέγων ἑκάστῳ τῶν αὐτοῦ τοὺς πρέποντας ἐπαίνων,
ὡς ὃ μὲν ἀντιτάξεται τῷ δεῖνι τῶν Ἀργείων,
καὶ συμβαλὼν, ὥς μοι δοκεῖ, μάχην οὐ καπηλεύσει,
ἀλλὰ φανεῖται δόκιμος κατὰ τῶν ἐναντίων·
ἄλλῳ δὲ πάλιν ἀπ' αὐτῶν φησὶν ὡς ἔστι τούτῳ
νοῦς μὲν ἀκόμπαστος, χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον·
οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει.

Versu a fine quarto legebatur *οὐκ ἀπηλεύσει*, eodem errore quo G. Lips. v. 526. *οὐκ ἀπηλεύσειν* habent. *τὸν δράσιμον* Colb. 2. Mauricius Hauptius scribendum esse coniecit *χεὶρ δὲ δρᾷ τὸ δράσιμον*. Non opus est mutatione. Videtur enim *ὁρᾷ* esse *respicit*, i. e. *curat*, quemadmodum Pindarus in fine Ol. IX. dixit *τοῦτο δὲ προσφέρων ἄεθλον ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέων τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν εὔχειρα, δεξιόγυιον ὁρῶντ' ἀλκάν*, *clama hunc virum mirabiliter validum manu evasisse, dum dextrum membrorum robur respicit*, h. e. *curat*. V. Emendationes quinque carminum Olympiorum Pindari p. 9.

537. *γλῶτταν* Cantabr. 1. *γλῶσσα* G. *ἐργμάτων* G. *ἁρμάτων* adscriptum in Par. B. *ἅτερ* G. Ald. *ἄνευ* Lips. Cantabr. 1. et adscriptum in Par. B.

538. *ἔξω* Colb. 2. Par. K. Ven. 2. Rob. et adscriptum in Par. B. *ἀλδαίνει* Lips. Multum fallitur B. Martinus Var. lect. I. 9. p. 20. *πύλας* de ore, ut apud Euripidem *στόματος πύλαι* dicuntur, interpretans. Dubito autem an sic scripserit Aeschylus,

ἔσω πυλῶν θοροῦσαν ἀλδαίνειν κακά.

539. *ἀδίκου* pro *ἐχθίστου* Vit. Rob. *δάκος* Ox.

540. *εἰκῶ* male Ald. Rob. Sed *εἰκῶ* M. G. Vit. Lips. Par. A. B. Turn.

541. Libri *ἔξωθεν εἴσω*, nisi quod *ἔξωθεν δ' εἴσω* habent G. Vit. Deinde *τῷ φέροντι δὲ μέμψεται* Arund. Cantabr. 1. 2. In M. Ald. Rob. ita interpunctum est, *πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος ἔξωθεν, εἴσω* etc. atque M.

522. *προσμεμηχανημένην* M. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 2. Mosc. 1. Par. B. N. Ask. A. Rob. et supra scripto *ευ* Cantabr. 1. *γρ. προσμεμηχανευομένην* Par. B. *προσμεμηχανευμένη* Ald. *προσμεμηχανευμένην* G. Turn. V. v. 624.

523. Non opus est Wakefieldii coniectura Silv. crit. III. p. 75. *γόμφοισι νωμᾷ.* *λάπρὸν* Vit. *ἔκρουστον* Lips. Eustathius p. 1160, 49. *ἴσως δὲ καὶ μηχανῇ τινὶ ἐκινοῦντο, ἔκκρουστα ὄντα καὶ οὐ διόλου προσηλωμένα τῷ σάκει. καὶ οὕτω ἐφάνταζον τοῖς ὁρῶσι τὸ αὐτοκίνητον, ὁποῖον δή τι πλάττει καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.*

524. *ὑπ' αὐτῇ* Vit. Lips. Vind. 2. 4. Rob. *ὑφ' αὐτὴν* sic G. Wakefieldius *ὑφ' ὁπλῇ* scribendum putavit. Erunt fortasse, qui hanc coniecturam firmari putent eo quod scholiastes haec ita explicat, *φέρει δὲ ἡ Σφὶγξ ἕνα τῶν Καδμείων ἐν τοῖς ὄνυξιν ἑαυτῆς οὕτως ὥςτε δοκεῖν ἐπ' αὐτῷ πλεῖστα βέλη ἰάπτεσθαι καὶ πέμπεσθαι.* Similis est alterius scholiastae interpretatio. Vterque scholiastes videtur *ὡς* ad infinitivum rettulisse, quod fieri non potest. Sensus est, *fert Sphinx virum Thebanum, quo is quam plurimis telis petatur.* Ὑφ' αὐτῇ recte se habere videbitur, modo recte animo informaveris effigiem Sphingis Thebanum ferentis. Non in superiore scuti parte Sphinx, in inferiore Thebanus erat, sed omnem scuti orbem obtinebat Sphinx ita, ut ante eam esset Thebanus, a quo maximam partem tegeretur: gestus autem Sphingis erat is, ut sub se ferret Thebanum. Sic demum fieri poterat, quod volebat Parthenopaeus, ut tela, quae scuto illo exciperet, Thebanum istum ferirent.

525. *ἰάπτηται* Taur. Vind. 3. et in rasura, sed a pr. manu, G. Adscriptum in G. Taur. *πέμπωνται.*

527. *μακρᾶς τε* Vit. Libri *καταισχυνεῖν*, nisi quod *καταισχύνειν* habet Lips. *κατ' αἰσχυνεῖν* G. Scripsi *καταισχυνεῖ.* Nam infinitivus pro particulis *δ' οὐ* exigere videtur *οὐδέ.* Confirmavit hanc coniecturam M. in quo hoc ipsum scriptum est *καταισχυνεῖ.*

528. *ὁ παρθενοπαῖος* Par. F. non M. qui articulum non magis habet quam ceteri. In G. *ὁ* minio supra adscriptum.

529. *ἄργει τ'* Colb. 1. Par. N. *ἐκτείνων* G.

530. Pro *τοῖςδ' ἃ μὴ* habent *δείν' ἃ μὴ* Par. L. Rob. et Cantabr. 2. Par. K. Ven. 2. errare enim videtur Bullerus, qui his codicibus *ἂν* tribuit. Adscriptum est *δείν'* etiam in Par. B. Sumptum est autem ex v. 407. *κραίνοι* M. Lips. Cantabr. 2. Par. A. B. (v. Brunckium ad v. 428 — 407.) K. L. Ven. B. Ald. *κραίνει* G. *κράνοι* Vit. Ox. Rob. Turn.

532. *ἀνοσίαις*, supra scripto a sec. manu *οις*, M. *κομπάσμασιν* M. Vit. Cantabr. 2. Par. A. B. *κομπάσμασι* G. Lips. Ald. Rob. Turn. Satis recte haec explicavit alter scholiastes, *εἴθε γὰρ τύχοιεν παρὰ τῶν θεῶν ὧν καθ' ἡμῶν φρονοῦσιν, τουτέστιν ἅπερ ἡμῖν ἀπειλοῦσιν αὐτοὶ πάθοιεν, καὶ ὄντως ἂν εἰ γένοιτο τοῦτο, ἀπολέσθειεν ἂν σὺν*

αὐτοῖς ἐκείνοις κομπάσμασι πανώλεθροι καὶ παγκακῶς. Non opus est ut cum Dindorfio ante v. 521. aliquot versus excidisse putemus, versuum autem 532. 533. ordinem invertamus.

533. *ἢ τὰν* Blomfieldius. Libri *ἢ τ' ἂν* vel *ἦτ' ἄν.* *παγκαλῶς τ'*, sed superscripto *κ*, Ox. *παγκακῶς* omisso *τ'* Cantabr. 2.

534. *ἔστι δὲ* Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. Turn. *δὲ* omittit Ven. B. *τὸν δ'* pro *τῷδ'* Lips. Par. E.

535. Tzetzes Chil. IV. 982.

ὁ παῖς τοῦ Εὐφορίωνος ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος
ἐν δράματι ὃ λέγεται Ἑπτὰ οἱ ἐπὶ Θήβαις
Ἐτεοκλέα τῶν Θηβῶν εἰσφέρει βασιλέα
περὶ Ἀργείων στρατηγῶν ἑπτὰ διερωτῶντα,
τίς ποίᾳ πύλῃ τῶν Θηβῶν τὴν μάχην συγκροτήσει.
καὶ λέγει τις ἐξάγγελος τὰς κλήσεις τῶν Ἀργείων,
ἑκάστῳ τῶν Ἀργείων δὲ Θηβαῖον ἀντιτάττει,
λέγων ἑκάστῳ τῶν αὐτοῦ τοὺς πρέποντας ἐπαίνων,
ὡς ὃ μὲν ἀντιτάξεται τῷ δεῖνι τῶν Ἀργείων,
καὶ συμβαλὼν, ὥς μοι δοκεῖ, μάχην οὐ καπηλεύσει,
ἀλλὰ φανεῖται δόκιμος κατὰ τῶν ἐναντίων·
ἄλλῳ δὲ πάλιν ἀπ' αὐτῶν φησὶν ὡς ἔστι τούτῳ
νοῦς μὲν ἀκόμπαστος, χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον·
οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει.

Versu a fine quarto legebatur *οὐκ ἀπηλεύσει*, eodem errore quo G. Lips. v. 526. *οὐκ ἀπηλεύσειν* habent. *τὸν δράσιμον* Colb. 2. Mauricius Hauptius scribendum esse coniecit *χεὶρ δὲ δρᾷ τὸ δράσιμον.* Non opus est mutatione. Videtur enim *ὁρᾷ* esse *respicit*, i. e. *curat*, quemadmodum Pindarus in fine Ol. IX. dixit *τοῦτο δὲ προσφέρων ἄεθλον ὄρθιον ὤρυσαι, θαρσέων τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν εὔχειρα, δεξιόγυιον ὁρῶντ' ἀλκάν*, *clama hunc virum mirabiliter validum manu evasisse, dum dextrum membrorum robur respicit*, h. e. *curat*. V. Emendationes quinque carminum Olympiorum Pindari p. 9.

537. *γλῶτταν* Cantabr. 1. *γλῶσσα* G. *ἐργμάτων* G. *ἁρμάτων* adscriptum in Par. B. *ἄτερ* G. Ald. *ἄνευ* Lips. Cantabr. 1. et adscriptum in Par. B.

538. *ἔξω* Colb. 2. Par. K. Ven. 2. Rob. et adscriptum in Par. B. *ἀλδαίνει* Lips. Multum fallitur B. Martinus Var. lect. I. 9. p. 20. *πύλας* de ore, ut apud Euripidem *στόματος πύλαι* dicuntur, interpretans. Dubito autem an sic scripserit Aeschylus,

ἔσω πυλῶν θοροῦσαν ἀλδαίνειν κακά.

539. *ἀδίκου* pro *ἐχθίστου* Vit. Rob. *δάκος* Ox.

540. *εἰκῶ* male Ald. Rob. Sed *εἰκῶ* M. G. Vit. Lips. Par. A. B. Turn.

541. Libri *ἔξωθεν εἴσω*, nisi quod *ἔξωθεν δ' εἴσω* habent G. Vit. Deinde *τῷ φέροντι δὲ μέμψεται* Arund. Cantabr. 1. 2. In M. Ald. Rob. ita interpunctum est, *πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος ἔξωθεν, εἴσω* etc. atque M.

522. *προσμεμηχανημένην* M. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 2. Mosc. 1. Par. B. N. Ask. A. Rob. et supra scripto *ευ* Cantabr. 1. *γρ. προσμεμηχανευομένην* Par. B. *προσμεμηχανευμένη* Ald. *προσμεμηχανευμένην* G. Turn. V. v. 624.

523. Non opus est Wakefieldii coniectura Silv. crit. III. p. 75. *γόμφοισι νωμᾷ.* *λάπρὸν* Vit. *ἔκρουστον* Lips. Eustathius p. 1160, 49. *ἴσως δὲ καὶ μηχανῇ τινὶ ἐκινοῦντο, ἔκκρουστα ὄντα καὶ οὐ διόλου προςηλωμένα τῷ σάκει. καὶ οὕτω ἐφάνταζον τοῖς ὁρῶσι τὸ αὐτοκίνητον, ὁποῖον δή τι πλάττει καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.*

524. *ὑπ᾽ αὐτῇ* Vit. Lips. Vind. 2. 4. Rob. *ὑφ᾽ αὐτὴν* sic G. Wakefieldius *ὑφ᾽ ὅπλῃ* scribendum putavit. Erunt fortasse, qui hanc coniecturam firmari putent eo quod scholiastes haec ita explicat, *φέρει δὲ ἡ Σφὶγξ ἕνα τῶν Καδμείων ἐν τοῖς ὄνυξιν ἑαυτῆς οὕτως ὥςτε δοκεῖν ἐπ᾽ αὐτῷ πλεῖστα βέλη ἰάπτεσθαι καὶ πέμπεσθαι.* Similis est alterius scholiastae interpretatio. Vterque scholiastes videtur *ὡς* ad infinitivum rettulisse, quod fieri non potest. Sensus est, *fert Sphinx virum Thebanum, quo is quam plurimis telis petatur.* *Ὑφ᾽ αὐτῇ* recte se habere videbitur, modo recte animo informaveris effigiem Sphingis Thebanum ferentis. Non in superiore scuti parte Sphinx, in inferiore Thebanus erat, sed omnem scuti orbem obtinebat Sphinx ita, ut ante eam esset Thebanus, a quo maximam partem tegeretur: gestus autem Sphingis erat is, ut sub se ferret Thebanum. Sic demum fieri poterat, quod volebat Parthenopaeus, ut tela, quae scuto illo exciperet, Thebanum istum ferirent.

525. *ἰάπτηται* Taur. Vind. 3. et in rasura, sed a pr. manu, G. Adscriptum in G. Taur. *πέμπωνται.*

527. *μακρᾶς τε* Vit. Libri *καταισχυνεῖν*, nisi quod *καταισχύνειν* habet Lips. *κατ᾽ αἰσχυνεῖν* G. Scripsi *καταισχυνεῖ.* Nam infinitivus pro particulis *δ᾽ οὐ* exigere videtur *οὐδέ*. Confirmavit hanc coniecturam M. in quo hoc ipsum scriptum est *καταισχυνεῖ.*

528. *ὁ παρθενοπαῖος* Par. F. non M. qui articulum non magis habet quam ceteri. In G. *ὁ* minio supra adscriptum.

529. *ἄργει τ᾽* Colb. 1. Par. N. *ἐκτείνων* G.

530. Pro *τοῖςδ᾽ ἃ μὴ* habent *δείν᾽ ἃ μὴ* Par. L. Rob. et Cantabr. 2. Par. K. Ven. 2. errare enim videtur Butlerus, qui his codicibus *ἂν* tribuit. Adscriptum est *δείν᾽* etiam in Par. B. Sumptum est autem ex v. 407. *κραίνοι* M. Lips. Cantabr. 2. Par. A. B. (v. Brunckium ad v. 428 — 407.) K. L. Ven. B. Ald. *κραίνει* G. *κράνοι* Vit. Ox. Rob. Turn.

532. *ἀνοσίαις*, supra scripto a sec. manu *οις*, M. *κομπάσμασιν* M. Vit. Cantabr. 2. Par. A. B. *κομπάσμασι* G. Lips. Ald. Rob. Turn. Satis recte haec explicavit alter scholiastes, *εἴθε γὰρ τύχοιεν παρὰ τῶν θεῶν ὧν καθ᾽ ἡμῶν φρονοῦσιν, τουτέστιν ἅπερ ἡμῖν ἀπειλοῦσιν αὐτοὶ πάθοιεν, καὶ ὄντως ἂν εἰ γένοιτο τοῦτο, ἀπολέσθειεν ἂν σὺν*

αὐτοῖς ἐκείνοις κομπάσμασι πανώλεθροι καὶ παγκακῶς. Non opus est ut cum Dindorfio ante v. 521. aliquot versus excidisse putemus, versuum autem 532. 533. ordinem invertamus.

533. *ἢ τἂν* Blomfieldius. Libri *ἢ τ' ἂν* vel *ἦτ' ἄν.* *παγκαλῶς τ'*, sed superscripto *κ*, Ox. *παγκακῶς* omisso *τ'* Cantabr. 2.

534. *ἔστι δὲ* Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. Turn. *δὲ* omittit Ven. B. *τὸν δ'* pro *τῷδ'* Lips. Par. E.

535. Tzetzes Chil. IV. 982.

ὁ παῖς τοῦ Εὐφορίωνος ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος
ἐν δράματι ὃ λέγεται Ἑπτὰ οἱ ἐπὶ Θήβαις
Ἐτεοκλέα τῶν Θηβῶν εἰσφέρει βασιλέα
περὶ Ἀργείων στρατηγῶν ἑπτὰ διερωτῶντα,
τίς ποία πύλῃ τῶν Θηβῶν τὴν μάχην συγκροτήσει.
καὶ λέγει τις ἐξάγγελος τὰς κλήσεις τῶν Ἀργείων,
ἑκάστῳ τῶν Ἀργείων δὲ Θηβαῖον ἀντιτάττει,
λέγων ἑκάστῳ τῶν αὐτοῦ τοὺς πρέποντας ἐπαίνων,
ὡς ὃ μὲν ἀντιτάξεται τῷ δεῖνι τῶν Ἀργείων,
καὶ συμβαλών, ὥς μοι δοκεῖ, μάχην οὐ καπηλεύσει,
ἀλλὰ φανεῖται δόκιμος κατὰ τῶν ἐναντίων·
ἄλλῳ δὲ πάλιν ἀπ' αὐτῶν φησὶν ὡς ἔστι τούτῳ
νοῦς μὲν ἄκόμπαστος, χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον·
οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει.

Versu a fine quarto legebatur *οὐκ ἀπηλεύσει*, eodem errore quo G. Lips. v. 526. *οὐκ ἀπηλεύσειν* habent. *τὸν δράσιμον* Colb. 2. Mauricius Hauptius scribendum esse coniecit *χεὶρ δὲ δρᾷ τὸ δράσιμον.* Non opus est mutatione. Videtur enim *ὁρᾷ* esse *respicit*, h. e. *curat*, quemadmodum Pindarus in fine Ol. IX. dixit *τοῦτο δὲ προσφέρων ἄεθλον ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέων τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν εὔχειρα, δεξιόγυιον ὁρῶντ' ἀλκάν*, *clama hunc virum mirabiliter validum manu evasisse, dum dextrum membrorum robur respicit*, h. e. *curat*. V. Emendationes quinque carminum Olympiorum Pindari p. 9.

537. *γλῶτταν* Cantabr. 1. *γλῶσσα* G. *ἐργμάτων* G. *ἁρμάτων* adscriptum in Par. B. *ἄτερ* G. Ald. *ἄνευ* Lips. Cantabr. 1. et adscriptum in Par. B.

538. *ἔξω* Colb. 2. Par. K. Ven. 2. Rob. et adscriptum in Par. B. *ἀλδαίνει* Lips. Multum fallitur B. Martinus Var. lect. I. 9. p. 20. *πύλας* de ore, ut apud Euripidem *στόματος πύλαι* dicuntur, interpretans. Dubito autem an sic scripserit Aeschylus,

ἔσω πυλῶν θοροῦσαν ἀλδαίνειν κακά.

539. *ἀδίκου* pro *ἐχθίστου* Vit. Rob. *δάκος* Ox.

540. *εἰκῶ* male Ald. Rob. Sed *εἰκῷ* M. G. Vit. Lips. Par. A. B. Turn.

541. Libri *ἔξωθεν εἴσω*, nisi quod *ἔξωθεν δ' εἴσω* habent G. Vit. Deinde *τῷ φέροντι δὲ μέμψεται* Arund. Cantabr. 1. 2. In M. Ald. Rob. ita interpunctum est, *πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος ἔξωθεν, εἴσω* etc. atque M.

simul post εἴσω colon habet. Reliquae editiones maiorem interpunctionem post ἀσπίδος habent et deinde ἔξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται. Burgessius in notis ad hanc fabulam et in appendice ad Dawesii Misc. crit. p. 485. ἢ 'ξωθεν εἴσω vel ἢ 'ξωθεν εἰκὼν scribendum esse putavit. Porsonus quoque ἢ 'ξωθεν εἴσω scripsit. Codicum G. et Vit. lectio monstrare mihi videbantur scribendum esse ἔξωθε δ' εἴσω. De abiecto ν in adverbiis huiusmodi videndus est Lobeckius ad Phryn. p. 280. Nisi versus ante hunc excidit.

542. πικροῦ Colb. 1. Par. L. et e correctione, quum antea πυκνοῦ scriptum fuisset, G. γρ. πικροῦ Par. B. κροτησμοῦ Cantabr. 1. 2. Par. A. B. Rob. et sic M. antequam radendo ι ex η fieret. κροτισμοῦ G. Vit. Lips. Ald. Turn. et sic nunc M. κρυτησμοῦ ex Par. N. affertur. καρτησμοῦ Par. C.

543. θεῶν θελόντων δ' ἂν M. Par. B. Rob. Turn. In Par. B. τ' ad δ' supra scriptum est. δ' αὖ Lips. Omittunt δ' G. Vit. Ox. Par. A. Taur. Ven. A. Vind. 1. 2. 4. Ald. Ex Par. E. ἂν ἀναλευθήσαιμ' enotatum est. Scribendum est, omissa particula, θεῶν θελόντων, ut haec cum praecedentibus coniungantur, deinde autem ἂν ἀληθεύσαιμ' ἐγώ. V. Opusc. IV. p. 383. seq.

545. Wakefieldius Silv. crit. II. p. 109. frustra corrigit ὄρθιος. Hoc assumpto Blomfieldius, ut versus antistrophico accuratius responderet, scribendum putabat καὶ τριχὸς ὄρθιος πλόκαμος ἵσταται. Melius esset καὶ τριχὸς ὀρθίας.

546. Verba haec, μεγάλα μεγαληγόρων κλύων in Vit. ab alia manu in ima pagina scripta sunt, adiectumque "deest folium?" Tum sequitur folium vacuum, post quod pergit codex v. 596. Libri κλύων, nisi quod κλύουσ' est in Colb. 1. Par. N. Scribendum esse κλυούσᾳ indicavi in El. doctr. metr. p. 279. κλύουσαν malebat Wellauerus.

547. 548. εἴθε γὰρ θεοὶ Arund. Cantabr. 1. Mosc. 1. Par. A. B. E. H. K. L. Ven. B. εἰ θεοὶ θεοὶ M. εἴθε οἱ θεοὶ Lips. Ald. Rob. Turn. εἴθ' οἱ θεοὶ G. Taur. ἐν γῇ Ald. Rob. Omittit has voces Lips.

549. σωφρονέστατον M. Lips. Arund: σωφρονέστερον G. Cantabr. 1. Mosc. 2. Ox. Par. B. E. Ven. A. Ald. Rob. Turn. et supra adscripto ατον Par. C. γρ. σωφρονέστατον Par. B.

550. ἀλκὴν δ' G. Taur. μάντιν τ' Ald. Rob. Inter ἀμφιαρέω et βίαν lituram habet M. ἀμφιάρεων, omisso βίαν, Lips.

551. Hunc et sequentem versum omittunt Ox. Ald. Patet erroris origo. ὁμολωΐσιν M. ὁμολωΐσι G. Lips. Cantabr. 1. 2. Vind. 1. 2. 3. 4. Rob. Turn. δ' omittit Lips. πύλαισι Cantabr. 2.

552. βιάζει Rob. πολλὰ omittit Par. E. De hoc et sequentibus versibus v. ad v. 559.

553. ταάκτορα Par. E. σπαράκτορα Par. A.

554. τῶν κάμων Lips. Valde displicet articulus τῶν. Videri possit poeta tale quid scripsisse,

μέγιστον Ἄργει πημάτων διδάσκαλον.

Sed videtur potius delendus esse hiç versus, utpote qui factus sit ex v. 556.

555. *ἐριννύος* M. Vulgo *Ἐριννύος.* *πρὸς πολλὸν* Cantabr. 2. *φόνον* Par. E.

556. *κακῶν δ'* G. Cantabr. 2. Colb. 1. Taur. Ald. Turn.

557. 558. Libri *καὶ τὸν σὸν αὖθις πρόσμορον ἀδελφεὸν*, nisi quod *προσμόραν*, eraso in prima syllaba accentu, M. habet, *πρὸς μόρον* Lips. Ald. In G. scriptum fuerat *πρὸςμορον*, deinde accentus minio correctus est. *ἀδελφὸν* G. Rob. Brunckius, qui temeraria coniectura dedit *καὶ τὸν σὸν αὖθις ὁμόσπορον κακορροθῶν*, e suis codicibus glossam profert, *πλησιοθάνατον, τὸν ἐγγὺς θανάτου ὄντα.* Idem in codicibus aliam lectionem adnotatam esse dicit, *πρόσπορον*, quam glossae exponant *τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπόρου, ἐκ τῆς σπορᾶς γεννηθέντα.* In M. ad *πρόσμορον* adscriptum est *τὸν ἀξιοθάνατον, ἢ τὸν συμπράκτορα αὐτοῦ.* In Lips. *τὸν πρὸς τὸν σὸν θάνατον ἀδελφόν.* In G. *τὸν οὐκ ἐπὶ φιλίᾳ ὄντα σοι.* Patet vetustum mendum esse *πρόςμορον.* Praeterea *ἀδελφεός* alienum est a trimetris tragicorum. Proxime verum accessit Dobraeus, qui Adv. II. p. 18. scribendum esse coniecit *καὶ τὸν σὸν αὖτ' ἀδελφὸν εἰς πατρὸς μόρον.* Sed neque *ἀδελφὸν* admittere nec *μόρον* servare debebat. Scripsit, opinor, Aeschylus

καὶ τὸν σὸν αὖθις ἐς πατρὸς μοῖραν κάσιν,
ἐξυπτιάζων ὄμμα.

Respicitur res narrata in Thebaide apud scholiastam Sophoclis ad Oed. Col. v. 1375. *Ὄνομα* autem, quod libri habent et agnoscunt scholiastae, Schützius rectissime in *ὄμμα* mutavit. Affert Schützius Clementis Alexandrini verba ex libro III. Paedagogi p. 108. ed. Sylb. 296. ed. Pott. *τὸ ἐν ταῖς ὁδοῖς σαλεύειν καὶ ἐξυπτιάζοντα παραβλέπειν εἰς τοὺς ἀπαντῶντας.* Lucianus quum alibi, tum in Cataplo c. 16. t. I. p. 639. *ὥςτε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιός μοι κατεφαίνετο καὶ μονονουχὶ καλλίων καὶ ὑψηλότερος ὅλῳ πήχει βασιλικῷ, ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ καὶ σεμνῶς προβαίνων καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων.* Vbi scholiastes *ἐξυπτιάζων· ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τὸ στῆθος προβαλλόμενος ἅμα καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅ ἐστι γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν.*

559. Libri *δίς τ' ἐν τελευτῇ τοὔνομ' ἐνδατούμενος*, nisi quod *τελευτᾷ* habet Cantabr. 1. *τελευτὴν* et *ἐνδατούμενον* Par. E. Scholiastae haec est explicatio, *εἰς δύο διαιρῶν τὸ ὄνομα τοῦ Πολυνείκους, τὸ πολὺ καὶ τὸ νεῖκος.* Non videtur dubitari posse quin corruptum sit *δίς τ' ἐν τελευτῇ.* Puto Aeschylum scripsisse *δυςεκτέλευτον.* Ceterum suspicor post hunc versum collocandos esse versus 553—556. qui in Polynicem quadrant, Tydeo autem non satis apte convicia ista conveniunt. Rectissime oratio sic procedet,

simul post εἴσω colon habet. Reliquae editiones maiorem interpunctionem post ἀσπίδος habent et deinde ἔξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται. Burgessius in notis ad hanc fabulam et in appendice ad Dawesii Misc. crit. p. 485. ἢ 'ξωθεν εἴσω vel ἢ 'ξωθεν εἰκὼν scribendum esse putavit. Porsonus quoque ἢ 'ξωθεν εἴσω scripsit. Codicum G. et Vit. lectio monstrare mihi videbantur scribendum esse ἔξωθε δ' εἴσω. De abiecto ν in adverbiis huiusmodi videndus est Lobeckius ad Phryn. p. 280. Nisi versus ante hunc excidit.

542. πικροῦ Colb. 1. Par. L. et e correctione, quum antea πυκνοῦ scriptum fuisset, G. γρ. πικροῦ Par. B. κροτησμοῦ Cantabr. 1. 2. Par. A. B. Rob. et sic M. antequam radendo ι ex η fieret. κροτισμοῦ G. Vit. Lips. Ald. Turn. et sic nunc M. κρυτησμοῦ ex Par. N. affertur. καρτησμοῦ Par. C.

543. θεῶν θελόντων δ' ἂν M. Par. B. Rob. Turn. In Par. B. τ' ad δ' supra scriptum est. δ' αὖ Lips. Omittunt δ' G. Vit. Ox. Par. A. Taur. Ven. A. Vind. 1. 2. 4. Ald. Ex Par. E. ἂν ἀναλευθήσαιμ' enotatum est. Scribendum est, omissa particula, θεῶν θελόντων, ut haec cum praecedentibus coniungantur, deinde autem ἂν ἀληθεύσαιμ' ἐγώ. V. Opusc. IV. p. 383. seq.

545. Wakefieldius Silv. crit. II. p. 109. frustra corrigit ὄρθιος. Hoc assumpto Blomfieldius, ut versus antistrophico accuratius responderet, scribendum putabat καὶ τριχὸς ὄρθιος πλόκαμος ἵσταται. Melius esset καὶ τριχὸς ὀρθίας.

546. Verba haec, μεγάλα μεγαληγόρων κλύων in Vit. ab alia manu in ima pagina scripta sunt, adiectumque "deest folium?" Tum sequitur folium vacuum, post quod pergit codex v. 596. Libri κλύων, nisi quod κλύουσ' est in Colb. 1. Par. N. Scribendum esse κλυούσᾳ indicavi in El. doctr. metr. p. 279. κλύουσαν malebat Wellauerus.

547. 548. εἴθε γὰρ θεοὶ Arund. Cantabr. 1. Mosc. 1. Par. A. B. E. H. K. L. Ven. B. εἰ θεοὶ θεοὶ M. εἴθε οἱ θεοὶ Lips. Ald. Rob. Turn. εἴθ' οἱ θεοὶ G. Taur. ἐν γῇ Ald. Rob. Omittit has voces Lips.

549. σωφρονέστατον M. Lips. Arund: σωφρονέστερον G. Cantabr. 1. Mosc. 2. Ox. Par. B. E. Ven. A. Ald. Rob. Turn. et supra adscripto ατον Par. C. γρ. σωφρονέστατον Par. B.

550. ἀλκὴν δ' G. Taur. μάντιν τ' Ald. Rob. Inter ἀμφιαρέω et βίαν lituram habet M. ἀμφιάρεων, omisso βίαν, Lips.

551. Hunc et sequentem versum omittunt Ox. Ald. Patet erroris origo. ὁμολωΐσιν M. ὁμολωΐσι G. Lips. Cantabr. 1. 2. Vind. 1. 2. 3. 4. Rob. Turn. δ' omittit Lips. πύλαισι Cantabr. 2.

552. βιάζει Rob. πολλὰ omittit Par. E. De hoc et sequentibus versibus v. ad v. 559.

553. ταάκτορα Par. E. σπαράκτορα Par. A.

554. τῶν κάμων Lips. Valde displicet articulus τῶν. Videri possit poeta tale quid scripsisse,

μέγιστον Ἄργει πημάτων διδάσκαλον.

Sed videtur potius delendus esse hic versus, utpote qui factus sit ex v. 556.

555. ἐριννύος M. Vulgo Ἐριννύος. πρὸς πολλὸν Cantabr. 2. φόνον Par. E.

556. κακῶν δ' G. Cantabr. 2. Colb. 1. Taur. Ald. Turn.

557. 558. Libri καὶ τὸν σὸν αὖθις πρόσμορον ἀδελφεὸν, nisi quod προσμόραν, eraso in prima syllaba accentu, M. habet, πρὸς μόρον Lips. Ald. In G. scriptum fuerat πρὸςμορον, deinde accentus minio correctus est. ἀδελφὸν G. Rob. Brunckius, qui temeraria coniectura dedit καὶ τὸν σὸν αὖθις ὁμόσπορον κακορροθῶν, e suis codicibus glossam profert, πλησιοθάνατον, τὸν ἐγγὺς θανάτου ὄντα. Idem in codicibus aliam lectionem adnotatam esse dicit, πρόσπορον, quam glossae exponant τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπόρου, ἐκ τῆς σπορᾶς γεννηθέντα. In M. ad πρόσμορον adscriptum est τὸν ἀξιοθάνατον, ἢ τὸν συμπράκτορα αὐτοῦ. In Lips. τὸν πρὸς τὸν σὸν θάνατον ἀδελφόν. In G. τὸν οὐκ ἐπὶ φιλίᾳ ὄντα σοι. Patet vetustum mendum esse πρόςμορον. Praeterea ἀδελφεός alienum est a trimetris tragicorum. Proxime verum accessit Dobraeus, qui Adv. II. p. 18. scribendum esse coniecit καὶ τὸν σὸν αὖτ' ἀδελφὸν εἰς πατρὸς μόρον. Sed neque ἀδελφὸν admittere nec μόρον servare debebat. Scripsit, opinor, Aeschylus

καὶ τὸν σὸν αὖθις ἐς πατρὸς μοῖραν κάσιν,
ἐξυπτιάζων ὄμμα.

Respicitur res narrata in Thebaide apud scholiastam Sophoclis ad Oed. Col. v. 1375. Ὄνομα autem, quod libri habent et agnoscunt scholiastae, Schützius rectissime in ὄμμα mutavit. Affert Schützius Clementis Alexandrini verba ex libro III. Paedagogi p. 108. ed. Sylb. 296. ed. Pott. τὸ ἐν ταῖς ὁδοῖς σαλεύειν καὶ ἐξυπτιάζοντα παραβλέπειν εἰς τοὺς ἀπαντῶντας. Lucianus quum alibi, tum in Cataplo c. 16. t. I. p. 639. ὥςτε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τριςόλβιός μοι κατεφαίνετο καὶ μονονουχὶ καλλίων καὶ ὑψηλότερος ὅλῳ πήχει βασιλικῷ, ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ καὶ σεμνῶς προβαίνων καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων. Vbi scholiastes ἐξυπτιάζων· ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τὸ στῆθος προβαλλόμενος ἅμα καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅ ἐστι γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν.

559. Libri δίς τ' ἐν τελευτῇ τοὔνομ' ἐνδατούμενος, nisi quod τελευτᾷ habet Cantabr. 1. τελευτὴν et ἐνδατούμενον Par. E. Scholiastae haec est explicatio, εἰς δύο διαιρῶν τὸ ὄνομα τοῦ Πολυνείκους, τὸ πολὺ καὶ τὸ νεῖκος. Non videtur dubitari posse quin corruptum sit δίς τ' ἐν τελευτῇ. Puto Aeschylum scripsisse δυςεκτέλευτον. Ceterum suspicor post hunc versum collocandos esse versus 553 — 556. qui in Polynicem quadrant, Tydeo autem non satis apte convicia ista conveniunt. Rectissime oratio sic procedet,

Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος
κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν,
καὶ τὸν σὸν αὖθις ἐς πατρὸς μοῖραν κάσιν,
ἐξυπτιάζων ὄμμα, Πολυνείκους βίαν,
δυςεκτέλευτον τοὔνομ' ἐνδατούμενος,
τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταράκτορα,
Ἐρινύος κλητῆρα, πρόςπολον φόνου,
κακῶν τ' Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον
καλεῖ.

Sic etiam habet *καλεῖ*, quo referatur.

560. *τοὔπος* pro *τοῦτ' ἔπος* G. Taur. Vind. 1. Ald. *τοῦτ' ἔπος ὁ* Turn.

561. *ἦ ποῖον* Colb. 1. Par. N. *ἦ θεῖον* Rob. quod Schützius et Blomfieldius receperunt. *Τοῖον* non sollicitandum est: *καί* hic est quod nos dicimus *eben*.

562. *καλοῦντ'*, supra adscripto *γρ. καλόν*, Lips. *μεθ' ὑστέροις* G. idemque in M. sec. manus ex *μεθυστέροις* fecit.

564. *ἐπ' ἀκτὸν* G. Lips. Idem ante rasuram in M. fuisse videtur. *ἐμβεβηκότα* G. Mosc. 2. uterque cum explicatione *ἐπαγαγόντα*.

565. Libri *μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη*, nisi quod *μητρός τε πηγὰς* habet G. sed scholio *πηγήν* praefixum est. *κατασβέσῃ δίκην* L. et *δίκην* erat ante correctionem etiam in G. Non verum est Par. B. habere *μητρὸς δέ*. Brunckius codices suos *τε* habere testatur, Faehsius autem, dum scholion affert, ipsius Aeschyli verba adscripsit ut Brunckius ea dedit: *μητρὸς δὲ* scripserunt Grotius in Excerptis p. 21. Brunckius, Schützius, Porsonus, Blomfieldius. Turnebus post *πηγήν* colon posuit, ut haec cum praecedentibus coniungerentur, quam interpunctionem memorat scholiastes codicis G. qui haec adscripsit, *μητρός τε πηγήν. τινὲς μέχρι τούτου στίζουσι, νοοῦντες τὸ πηγὴν διὰ τὸν Ἰσμηνὸν ποταμὸν καὶ τὴν Δίρκην πηγήν, ἀνάγοντες πρὸς τὸ πορθεῖν. τὸ δὲ μητρὸς διὰ τὴν γῆν τῶν Θηβῶν κοινὴν οὖσαν μητέρα. τὸ δὲ κρεῖττον διὰ τὴν Ἰοκάστην λέγειν ταῦτα, καὶ τὴν πηγὴν τῶν δακρύων τῆς μητρὸς ποία δίκη κατασβέσει;* In M. hoc scholion adscriptum est, *τὰ δάκρυα τῆς πατρίδος ποία παύσει τιμωρία;* Iocastae quidem nulla hic mentio fieri potuit. Patriam vero quis umquam simpliciter *μητέρα* vocavit? Neque enim comparari possunt talia quale hoc Platonis est in Menexeno p. 237. B. *τρεφομένους οὐχ ὑπὸ μητρυιᾶς, ὡς ἄλλοι, ἀλλ' ὑπὸ μητρός, τῆς χώρας ἐν ᾗ ᾤκουν*, aut quod Isocrates dicit Paneg. §. 25. *μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προςήκει.* Si autem patriam simpliciter ita appellare licuisset, quis eam sic vocaturus esset, ubi statim sequeretur *πατρίς τε γαῖα*, tamquam diversum quid? Schützii coniectura, *μητρὸς δὲ πηγή τις κατασβέσει δίκην;* quam ita interpretatur, *matris vero (caesae) vindictam num fons aliquis restinguet*, quam dura sit et contorta, mani-

festum est. Melius Seidlerus putavit scribendum esse πληγήν. Blomfieldius, etsi loco non recte intellecto, tamen non male suspicatus est scribendum esse δίκῃ. Sed nulla mutatione opus esse existimo. Sententia enim haec est, *quis matrem iure occidat? Ita patria, a te bello petita et vastata, quomodo tibi amica sit?* Μητρὸς πηγὴν dicit maternum fontem, fontem matris, ex quo quis natus est. Itaque res eo redit, ut dicat, quemadmodum matris caedes iniusta est, ita iniusta est expugnatio patriae. Recte se habet τίς δίκη, *quae iustitia matrem exstinguet*, i. e. quis iuste matrem suam occidat? Recte etiam μητρός τε et πατρίς τε dicta sunt, opposita et per illa duo τε comparationem indicantia.

566. πατρίς τε Rob. πατρός τε G. Par. C. Vind. 3. Ald. Turn. idemque adscriptum in Par. B. πατρὶς δὲ M. Lips. Cantabr. 1, 2. Par. A. B. K. Ask. A. Colb. 1. γαίας ἧς ὑπὸ a pr. manu M. γαῖα σῆς ὕπο idem a sec. manu. σποδῆς Lips.

567. ξύμμαχος M. Ceteri σύμμαχος.

568. δὴ omittit Ald. Πιανῶ non videtur de corpore putrefacto intelligendum esse, sed significare *superbam reddam*, similiter atque in Agamemnone v. 261. 1640.

569. πολεμία Lips. Par. C. ὑπὸ χθονός G. a pr. manu et Ald. Turn. ἐπὶ χθονός M. Lips. Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Par. K. Taur. Ven. B. Rob. et a sec. manu G. ὑπὸ χθονός. γρ. ἐπὶ χθ. ex Par. B. Faehsius affert.

571. τοιάδ' Cantabr. 1. Colb. 2. τοῖα δ' Par. H. εὔκυκλον νέμων G. Lips. Turn. et reliqui, ut videtur, plerique codices. γρ. εὔκυκλον νέμων sec. manus in margine M. adscripsit: ipse enim M. εὔκηλον ἔχων habet. Et ἔχων est in Colb. 1. Par. N. Ald. Rob. adscriptumque in Par. B. νωμῶν Mosc. 1. νόμον, alteri syllabae ω supra adscripto, Par. K. Apud scholiastam Euripidis ad Phoen. v. 1111, (1118. Valck.) ante Barnesii interpolationem sic legebatur, καὶ παρ' Αἰσχύλῳ, τοίαν (τοίων δ' codex Taurinensis) ὁ μάντις ἀσπίδ' ἔχων (ἀσπίδων ἔγκυκον ἔχων Taur.) πάγχαλκον ἕρπε (ἕρπει Taur.), σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ.

572. ηὖδα G. Lips. et a pr. manu M.

573. γὰρ omittit Par. E. Plato de re publ. II. p. 361. B. τοῦτον δὲ τοιοῦτον θέντες, τὸν δίκαιον παρ' αὐτὸν ἱστῶμεν τῷ λόγῳ, ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον κατ' (scr. καὶ κατ') Αἰσχύλον οὐ δοκεῖν ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα. Et p. 362. A. τὸ δὲ τοῦ Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου. τῷ ὄντι γὰρ φήσουσι τὸν ἄδικον, ἅτε ἐπιτηδεύοντα πρᾶγμα ἀληθείας ἐχόμενον καὶ οὐ πρὸς δόξαν ζῶντα, οὐ δοκεῖν ἄδικον, ἀλλ' εἶναι ἐθέλειν, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενον, ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. Ad priorem locum scholiastes Αἰσχύλου ἐξ (ἐπ' corrigit Bekkerus) Ἀμφιαράου, "οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλων, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος, ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα." Hi loci Platonis non arguunt Platonem δίκαιος, non

Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος
κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν,
καὶ τὸν σὸν αὖθις ἐς πατρὸς μοῖραν κάσιν,
ἐξυπτιάζων ὄμμα, Πολυνείκους βίαν,
δυςεκτέλευτον τοὔνομ' ἐνδατούμενος,
τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταράκτορα,
Ἐρινύος κλητῆρα, πρόςπολον φόνου,
κακῶν τ' Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον
καλεῖ.

Sic etiam habet *καλεῖ*, quo referatur.

560. *τοὔπος* pro *τοῦτ' ἔπος* G. Taur. Vind. 1. Ald. *τοῦτ' ἔπος ὁ* Turn.

561. *ἢ ποῖον* Colb. 1. Par. N. *ἢ θεῖον* Rob. quod Schützius et Blomfieldius receperunt. *Τοῖον* non sollicitandum est: *καί* hic est quod nos dicimus *eben*.

562. *καλοῦντ'*, supra adscripto *γρ. καλόν*, Lips. *μεθ' ὑστέροις* G. idemque in M. sec. manus ex *μεθυστέροις* fecit.

564. *ἐπ' ἀκτὸν* G. Lips. Idem ante rasuram in M. fuisse videtur. *ἐμβεβηκότα* G. Mosc. 2. uterque cum explicatione *ἐπαγαγόντα*.

565. Libri *μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη*, nisi quod *μητρός τε πηγὰς* habet G. sed scholio *πηγήν* praefixum est. *κατασβέση δίκην* L. et *δίκην* erat ante correctionem etiam in G. Non verum est Par. B. habere *μητρὸς δέ*. Brunckius codices suos *τε* habere testatur, Faehsius autem, dum scholion affert, ipsius Aeschyli verba adscripsit ut Brunckius ea dedit: *μητρὸς δὲ* scripserunt Grotius in Excerptis p. 21. Brunckius, Schützius, Porsonus, Blomfieldius. Turnebus post *πηγήν* colon posuit, ut haec cum praecedentibus coniungerentur, quam interpunctionem memorat scholiastes codicis G. qui haec adscripsit, *μητρός τε πηγήν. τινὲς μέχρι τούτου στίζουσι, νοοῦντες τὸ πηγὴν διὰ τὸν Ἰσμηνὸν ποταμὸν καὶ τὴν Δίρκην πηγήν, ἀνάγοντες πρὸς τὸ πορθεῖν. τὸ δὲ μητρὸς διὰ τὴν γῆν τῶν Θηβῶν κοινὴν οὖσαν μητέρα. τὸ δὲ κρεῖττον διὰ τὴν Ἰοκάστην λέγειν ταῦτα, καὶ τὴν πηγὴν τῶν δακρύων τῆς μητρὸς ποία δίκη κατασβέσει;*. In M. hoc scholion adscriptum est, *τὰ δάκρυα τῆς πατρίδος ποία παύσει τιμωρία;* Iocastae quidem nulla hic mentio fieri potuit. Patriam vero quis umquam simpliciter *μητέρα* vocavit? Neque enim comparari possunt talia quale hoc Platonis est in Menexeno p. 237. B. *τρεφομένους οὐχ ὑπὸ μητρυιᾶς, ὡς ἄλλοι, ἀλλ' ὑπὸ μητρός, τῆς χώρας ἐν ᾗ ᾤκουν*, aut quod Isocrates dicit Paneg. §. 25. *μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προςήκει.* Si autem patriam simpliciter ita appellare licuisset, quis eam sic vocaturus esset, ubi statim sequeretur *πατρίς τε γαῖα*, tamquam diversum quid? Schützii coniectura, *μητρὸς δὲ πηγή τις κατασβέσει δίκην;* quam ita interpretatur, *matris vero (caesae) vindictam num fons aliquis restinguet*, quam dura sit et contorta, mani-

festum est. Melius Seidlerus putavit scribendum esse πληγήν. Blomfieldius, etsi loco non recte intellecto, tamen non male suspicatus est scribendum esse δίκῃ. Sed nulla mutatione opus esse existimo. Sententia enim haec est, *quis matrem iure occidat? Ita patria, a te bello petita et vastata, quomodo tibi amica sit?* Μητρὸς πηγὴν dicit maternum fontem, fontem matris, ex quo quis natus est. Itaque res eo redit, ut dicat, quemadmodum matris caedes iniusta est, ita iniusta est expugnatio patriae. Recte se habet τίς δίκη, *quae iustitia matrem extinguet*, i. e. quis iuste matrem suam occidat? Recte etiam μητρός τε et πατρίς τε dicta sunt, opposita et per illa duo τε comparationem indicantia.

566. πατρίς τε Rob. πατρός τε G. Par. C. Vind. 3. Ald. Turn. idemque adscriptum in Par. B. πατρὶς δὲ M. Lips. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. K. Ask. A. Colb. 1. γαίας ἧς ὑπὸ a pr. manu M. γαῖα σῆς ὕπο idem a sec. manu. σποδῆς Lips.

567. ξύμμαχος M. Ceteri σύμμαχος.

568. δὴ omittit Ald. Πιανῶ non videtur de corpore putrefacto intelligendum esse, sed significare *superbam reddam*, similiter atque in Agamemnone v. 261. 1640.

569. πολεμία Lips. Par. C. ὑπὸ χθονός G. a pr. manu et Ald. Turn. ἐπὶ χθονός M. Lips. Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Par. K. Taur. Ven. B. Rob. et a sec. manu G. ὑπὸ χθονός. γρ. ἐπὶ χθ. ex Par. B. Faehsius affert.

571. τοιάδ' Cantabr. 1. Colb. 2. τοῖα δ' Par. H. εὔκυκλον νέμων G. Lips. Turn. et reliqui, ut videtur, plerique codices. γρ. εὔκυκλον νέμων sec. manus in margine M. adscripsit: ipse enim M. εὔκηλον ἔχων habet. Et ἔχων est in Colb. 1. Par. N. Ald. Rob. adscriptumque in Par. B. νωμῶν Mosc. 1. νόμον, alteri syllabae ω supra adscripto, Par. K. Apud scholiastam Euripidis ad Phoen. v. 1111, (1118. Valck.) ante Barnesii interpolationem sic legebatur, καὶ παρ' Αἰσχύλῳ, τοίαν (τοίων δ' codex Taurinensis) ὁ μάντις ἀσπίδ' ἔχων (ἀσπίδων ἔγκυκον ἔχων Taur.) πάγχαλκον ἕρπε (ἕρπει Taur.), σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ.

572. ηὖδα G. Lips. et a pr. manu M.

573. γὰρ omittit Par. E. Plato de re publ. II. p. 361. B. τοῦτον δὲ τοιοῦτον θέντες, τὸν δίκαιον παρ' αὐτὸν ἱστῶμεν τῷ λόγῳ, ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον κατ' (scr. καὶ κατ') Αἰσχύλον οὐ δοκεῖν ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα. Et p. 362. A. τὸ δὲ τοῦ Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου. τῷ ὄντι γὰρ φήσουσι τὸν ἄδικον, ἅτε ἐπιτηδεύοντα πρᾶγμα ἀληθείας ἐχόμενον καὶ οὐ πρὸς δόξαν ζῶντα, οὐ δοκεῖν ἄδικον, ἀλλ' εἶναι ἐθέλειν, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενον, ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. Ad priorem locum scholiastes Αἰσχύλου ἐξ (ἐπ' corrigit Bekkerus) Ἀμφιαράου, "οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλων, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος, ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα." Hi loci Platonis non arguunt Platonem δίκαιος, non

'Ομολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος
κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν,
καὶ τὸν σὸν αὖθις ἐς πατρὸς μοῖραν κάσιν,
ἐξυπτιάζων ὄμμα, Πολυνείκους βίαν,
δυςεκτέλευτον τοὔνομ' ἐνδατούμενος,
τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταράκτορα,
Ἐρινύος κλητῆρα, πρόςπολον φόνου,
κακῶν τ' Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον
καλεῖ.

Sic etiam habet *καλεῖ*, quo referatur.

560. *τοὔπος* pro *τοῦτ' ἔπος* G. Taur. Vind. 1. Ald. *τοῦτ' ἔπος ὁ* Turn.

561. *ἢ ποῖον* Colb. 1. Par. N. *ἢ θεῖον* Rob. quod Schützius et Blomfieldius receperunt. *Τοῖον* non sollicitandum est: *καί* hic est quod nos dicimus *eben*.

562. *καλοῦντ'*, supra adscripto *γρ. καλόν*, Lips. *μεθ' ὑστέροις* G. idemque in M. sec. manus ex *μεθυστέροις* fecit.

564. *ἐπ' ἀκτὸν* G. Lips. Idem ante rasuram in M. fuisse videtur. *ἐμβεβηκότα* G. Mosc. 2. uterque cum explicatione *ἐπαγαγόντα*.

565. Libri *μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη*, nisi quod *μητρός τε πηγὰς* habet G. sed scholio *πηγὴν* praefixum est. *κατασβέση δίκην* L. et *δίκην* erat ante correctionem etiam in G. Non verum est Par. B. habere *μητρὸς δέ*. Brunckius codices suos *τε* habere testatur, Faehsius autem, dum scholion affert, ipsius Aeschyli verba adscripsit ut Brunckius ea dedit: *μητρὸς δὲ* scripserunt Grotius in Excerptis p. 21. Brunckius, Schützius, Porsonus, Blomfieldius. Turnebus post *πηγὴν* colon posuit, ut haec cum praecedentibus coniungerentur, quam interpunctionem memorat scholiastes codicis G. qui haec adscripsit, *μητρός τε πηγήν. τινὲς μέχρι τούτου στίζουσι, νοοῦντες τὸ πηγὴν διὰ τὸν Ἰσμηνὸν ποταμὸν καὶ τὴν Δίρκην πηγήν, ἀνάγοντες πρὸς τὸ πορθεῖν. τὸ δὲ μητρὸς διὰ τὴν γῆν τῶν Θηβῶν κοινὴν οὖσαν μητέρα. τὸ δὲ κρεῖττον διὰ τὴν Ἰοκάστην λέγειν ταῦτα, καὶ τὴν πηγὴν τῶν δακρύων τῆς μητρὸς ποία δίκη κατασβέσει;* In M. hoc scholion adscriptum est, *τὰ δάκρυα τῆς πατρίδος ποία παύσει τιμωρία;* Iocastae quidem nulla hic mentio fieri potuit. Patriam vero quis umquam simpliciter *μητέρα* vocavit? Neque enim comparari possunt talia quale hoc Platonis est in Menexeno p. 237. B. *τρεφομένους οὐχ ὑπὸ μητρυιᾶς, ὡς ἄλλοι, ἀλλ' ὑπὸ μητρός, τῆς χώρας ἐν ᾗ ᾤκουν*, aut quod Isocrates dicit Paneg. §. 25. *μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προςήκει*. Si autem patriam simpliciter ita appellare licuisset, quis eam sic vocaturus esset, ubi statim sequeretur *πατρίς τε γαῖα*, tamquam diversum quid? Schützii coniectura, *μητρὸς δὲ πηγή τις κατασβέσει δίκην;* quam ita interpretatur, *matris vero* (*caesae*) *vindictam num fons aliquis restinguet*, quam dura sit et contorta, mani-

festum est. Melius Seidlerus putavit scribendum esse *πληγήν*. Blomfieldius, etsi loco non recte intellecto, tamen non male suspicatus est scribendum esse *δίκῃ*. Sed nulla mutatione opus esse existimo. Sententia enim haec est, *quis matrem iure occidat? Ita patria, a te bello petita et vastata, quomodo tibi amica sit? Μητρὸς πηγὴν* dicit maternum fontem, fontem matris, ex quo quis natus est. Itaque res eo redit, ut dicat, quemadmodum matris caedes iniusta est, ita iniusta est expugnatio patriae. Recte se habet *τίς δίκη*, *quae iustitia matrem exstinguet*, i. e. quis iuste matrem suam occidat? Recte etiam *μητρός τε* et *πατρίς τε* dicta sunt, opposita et per illa duo *τε* comparationem indicantia.

566. *πατρίς τε* Rob. *πατρός τε* G. Par. C. Vind. 3. Ald. Turn. idemque adscriptum in Par. B. *πατρὶς δὲ* M. Lips. Cantabr. 1, 2. Par. A. B. K. Ask. A. Colb. 1. *γαίας ἧς ὑπὸ* a pr. manu M. *γαῖα σῆς ὕπο* idem a sec. manu. *σποδῆς* Lips.

567. *ξύμμαχος* M. Ceteri *σύμμαχος*.

568. *δὴ* omittit Ald. *Πιανῶ* non videtur de corpore putrefacto intelligendum esse, sed significare *superbam reddam*, similiter atque in Agamemnone v. 261. 1640.

569. *πολεμία* Lips. Par. C. *ὑπὸ χθονός* G. a pr. manu et Ald. Turn. *ἐπὶ χθονός* M. Lips. Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Par. K. Taur. Ven. B. Rob. et a sec. manu G. *ὑπὸ χθονός. γρ. ἐπὶ χθ.* ex Par. B. Faehsius affert.

571. *τοιάδ'* Cantabr. 1. Colb. 2. *τοῖα δ'* Par. H. *εὔκυκλον νέμων* G. Lips. Turn. et reliqui, ut videtur, plerique codices. *γρ. εὔκυκλον νέμων* sec. manus in margine M. adscripsit: ipse enim M. *εὔκηλον ἔχων* habet. Et *ἔχων* est in Colb. 1. Par. N. Ald. Rob. adscriptumque in Par. B. *νωμῶν* Mosc. 1. *νόμον*, alteri syllabae *ω* supra adscripto, Par. K. Apud scholiastam Euripidis ad Phoen. v. 1111, (1118. Valck.) ante Barnesii interpolationem sic legebatur, *καὶ παρ' Αἰσχύλῳ, τοίαν* (*τοίων δ'* codex Taurinensis) *ὁ μάντις ἀσπίδ' ἔχων* (*ἀσπίδων ἔγκυκον ἔχων* Taur.) *πάγχαλκον ἕρπε* (*ἕρπει* Taur.), *σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ.*

572. *ηὔδα* G. Lips. et a pr. manu M.

573. *γὰρ* omittit Par. E. Plato de re publ. II. p. 361. B. *τοῦτον δὲ τοιοῦτον θέντες, τὸν δίκαιον παρ' αὐτὸν ἱστῶμεν τῷ λόγῳ, ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον κατ'* (scr. *καὶ κατ'*) *Αἰσχύλον οὐ δοκεῖν ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα.* Et p. 362. A. *τὸ δὲ τοῦ Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου. τῷ ὄντι γὰρ φήσουσι τὸν ἄδικον, ἅτε ἐπιτηδεύοντα πρᾶγμα ἀληθείας ἐχόμενον καὶ οὐ πρὸς δόξαν ζῶντα, οὐ δοκεῖν ἄδικον, ἀλλ' εἶναι ἐθέλειν, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενον, ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.* Ad priorem locum scholiastes *Αἰσχύλου ἐξ* (*ἐπ'* corrigit Bekkerus) *Ἀμφιαράου*, "*οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλων, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος, ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.*" Hi loci Platonis non arguunt Platonem *δίκαιος*, non

ἄριστος, quod apud Aeschylum libri habent, legisse. Habent autem hoc vocabulum *δίκαιος* alii scriptores qui hoc dicto utuntur. Clemens Alex. Strom. I. p. 117. Sylb. 319. Pott. *εἰ δέ τις οὐ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλῃ, συνιέναι τὰ κάλλιστα τοῦτον αὐτῷ προσήκει.* Basilius de leg. Graec. libris c. 11. p. 92. ed. Grot. *ἀλλ' οὗτός ἐστιν ὁ ἔσχατος τῆς ἀδικίας ὅρος, εἴ τι δεῖ Πλάτωνι πείθεσθαι, τὸ δοκεῖν δίκαιον εἶναι μὴ ὄντα.* Damascius apud Photium Bibl. p. 337. A. 4. Bekk. *οὐ δοκεῖν δὲ δίκαιος, ἀλλ' εἶναι ἤθελε, βαθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς αὔλακα διὰ φρενῶν καρπούμενος.* Accuratius, ut videtur, Damascii verba Suidas in v. *δίκαιος* servavit, *κατὰ τὸν Αἰσχύλον οὐ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλων, βαθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς αὔλακα διὰ φρενῶν καρπούμενος.* Sopater in Walzii Rhet. Gr. IV. p. 79. *φιλοσοφίας γὰρ ταῦτα, ἡ πηγὴ τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν ὑπάρχουσα οὐ δοκεῖν δικαία, ἀλλ' εἶναι θέλει.* Suidas in v. *δοκιμάσας* haec habet, *καὶ Αἰσχύλος φησίν "οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλων* (sive *θέλω, θέλει*)," quae alieno loco legi Kusterus vidit: petita sunt fortasse ex priore loco in v. *δίκαιος*, aut pertinent ad vocem *δόκησις*. Sed hi scriptores Aeschyli verba aut a Platone sumpsisse videntur, aut accommodasse rei de qua loquebantur. Eo modo iis usus est Philemon apud Stobaeum IX. 22. *ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν εἶναι δίκαιος κοὐ δοκεῖν εἶναι θέλει.* Et Choricius in Villoisoni Anecd. II. p. 22. *ἐβούλετο γὰρ οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι χρηστή.* Libanius Ep. 579. *οὗτος γὰρ κατ' Αἰσχύλον εἶναι ἐθέλων ἢ δοκεῖν τούτοις ἀντ' ἐκείνων χρῆται.* Sallustius Cat. c. 54. de Catone, *esse quam videri bonus malebat.* Sed *ἄριστος* praeter Aeschyli libros et Tzetzam, cuius verba ad v. 535. exhibui, Plutarchus habet de aud. poetis p. 32. E. *Αἰσχύλος δὲ καὶ τὸ πρὸς δόξαν ἔχειν ἀτύφως, καὶ μὴ διασοβεῖσθαι, μηδὲ ἐπαίρεσθαι τοῖς παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνοις, ἐν τῷ φρονεῖν τίθεται, περὶ τοῦ Ἀμφιαράου γράφων "οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος, ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα."* Idem in dictis regum et imperatorum p. 186. B. *Αἰσχύλου δὲ ποιήσαντος εἰς Ἀμφιάραον "οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος, ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα," καὶ λεγομένων τούτων, πάντες εἰς Ἀριστείδην ἀπέβλεψαν.* Verum idem eandem rem narrans Plutarchus in vita Aristidis c. 3. haec habet, *ὅθεν, ὡς ἔοικε, τῶν εἰς Ἀμφιάραον ὑπ' Αἰσχύλου πεποιημένων ἰαμβείων ἐν τῷ θεάτρῳ λεγομένων, "οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλει, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος, ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα," πάντες ἀπέβλεψαν εἰς Ἀριστείδην, ὡς ἐκείνῳ μάλιστα τῆς ἀρετῆς ταύτης προσηκούσης.* Et poterit veri simile videri *δίκαιος* ab Aeschylo scriptum fuisse, si ob eum versum oculi omnium sunt in Aristidem conversi. Iustus enim ille ab omnibus vocabatur. Sed propter hanc ipsam rem poterat Plutarchus memoria falli. Quamquam praestat fortasse Plutarchum alia ratione

secum conciliare. Videtur enim mihi in libro de audiendis poetis et in dictis imperatorum hunc versum sic scriptum attulisse, ut factus erat ab Aeschylo, et nihil voluisse aliud significare, quam omne theatrum oculos coniecisse in Aristidem, quum isti versus Aeschyli recitarentur. In vita Aristidis autem, ubi *δίκαιος* pro *ἄριστος* praebet, hoc videtur indicare, histrionem, qui versus illos recitabat, quum eos temporibus accommodaret, *δίκαιος* pro *ἄριστος* dixisse, eoque id esse consecutum, ut Aristidis virtutem splendido ornaret praeconio. Simillimum exemplum editum novimus in Ciceronem, laetiorem fortasse tali fortuna, non beatiorem, neque comparandum ad illam Aristidis sanctitatem. Is ita dicit in oratione pro P. Sextio c. 56. *"summum amicum, summum in bello," nam illud ipse actor adiungebat amico animo, et fortasse homines propter aliquod desiderium approbabant, "summo ingenio praeditum."*

574. *ἄλοκα* M. Lips. Ald. Rob. Turn. et reliqui, ut videtur, plerique libri, et sic scribitur apud Platonem et in iis locis Plutarchi quos ad praecedentem versum attuli. *ἄλωκα* Cantabr. 1. *αὔλακα* G. Taur. Vind. 1. 3. Timaeus in v. *βαθεῖαν αὔλακα*, et in Damascii loco Photius et Suidas. Sic scribitur etiam apud Plutarchum de utilitate ex inimicis capienda p. 88. B. ubi hic et sequens versus afferuntur, et apud Damascium in Photii Bibl. p. 345. B. 34. *δῆλος ἦν* (delendum, quod additur *οὐ* vel *ὁ*) *βαθεῖαν αὔλακα τῶν νοημάτων καρπούμενος, ἐξ ὧν τὰ σοφὰ βλαστάνει θεάματα τῆς τῶν ὄντων φύσεως.* Eustathius p. 360, 37. *καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν λάσιον κῆρ, καὶ ψυχὴ λασιουμένη τοῖς νοήμασι, καὶ συνεχῆ καὶ ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, καὶ ὡς οἷον αὖλαξ βαθεῖα, δασέα τὰ κεδνὰ τραγικῶς εἰπεῖν βλαστάνουσα βουλεύματα.* Nicephorus Gregoras hist. Byz. VI. 8. p. 195, 24. ed. Bonn. *ἄνδρα γηραιὸν καὶ στρατηγικὸν καὶ βαθεῖαν αὔλακα, φάναι, διὰ φρενὸς καρπούμενον.* Idem in epistola in Boissonadii Anecd. III. p. 192. *βαθεῖαν αὔλακα διὰ φρενὸς καρπούμενον, ἐξ ἧς ἀκραιφνεῖς βλαστάνουσι γνῶμαι καὶ νόμιμοι δίκαι.* Theodorus Hyrtacenus in eodem Boissonadii volumine p. 17. seq. *ἀρότρῳ δὲ σωφροσύνης βαθείας ἀνοίγοντες αὔλακας.* Libri omnes *διὰ φρενός*, et sic scriptores qui haec afferunt, praeter Damascium, qui in priore loco *διὰ φρενῶν* scripsit, altero loco omisso *διά* dixit *τῶν νοημάτων.* Scholiastam credas non habuisse *διά*, qui dicat *βαθεῖαν ἄλοκα τῆς φρενός.* Dicit autem Aeschylus propterea *διὰ φρενός*, quod mentem cum arvo, integritatem animi cum sulco per arvum ducto comparat.

575. *ἐξ ἧς* libri Aeschylei, Plato, Plutarchus de ut. ex inim. capienda. Eustathius p. 78, 43. *καὶ τὸ τοῦ Αἰσχύλου εἰπεῖν ἐξ οὗ τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.* Idem tria prostrema verba affert p. 720, 7. Etiam Damascius altero loco *ἐξ* habet. *ἀφ' ἧς* Plutarchus in locis ad v. 573. allatis. Aristophanes Lys. v. 407. *τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλαστάνει βουλεύματα.* Referendum est *ἧς* non ad *φρενός*, sed ad *αὔλακος*, quod vocabulum in G. recte supra adscriptum est. In scholio M.

non habet ἐξ ἧς φρενὸς φύεται τὰ ἀγαθὰ βουλεύματα, sed ἐξ ἧς ἀνδρὸς φύεται λόγος.

576. ἀντηρώτας G.

577. δεινὸς G. θεοὺς G. e correctione, primae quidem manus, quum antea θεὸν scriptum esset. Habere θεὸν collectionem sententiarum ex Aeschylo in codice Barocciano 68. Blomfieldius adnotavit.

578. Libri Aeschyli ξυναλλάσσοντος, nisi quod ξυναλάσσοντος est in G. Lips. Ald. Apud Thomam M. p. 257, 5. ed. Ritsch. ubi hic versus cum sequente affertur, συναλλάσσοντος scriptum est. βροτοὺς, sed supra scripto τοῖς, Ox.

579. δυσσεβεστέροις M. G. Lips. Ald. Turn. Thomas. δυσσεβεστάτοις Cantabr. 2. Mosc. 1. Par. K. L. Ask. A. Rob. Comparativum ita defendas, ut generatim τὸν δίκαιον ἄνδρα intelligas. Sed quum aptius intelligatur Amphiaraus, superlativum Schützius recte praetulit.

580. In πράγει inter π et ρ lituram habet M.

581. οὐδὲν κάκιον Ask. A.

582. Nulla in libris lectionis diversitas. Agnoscit hunc versum scholiastes, qui sic interpretatur, λύμης χωρίον ἡ τῶν πονηρῶν φιλία. γνώμη. Alienum eum esse intellexerunt Schützius et Porsonus: quamquam Schützius postea non delendum putavit, sed, ut oratio cohaereret, ita scripsit, καρπὸν οὐ κομιστέον ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται, ut ὁμιλία κακὴ dicatur ἄτης ἄρουρα. Sed durum hoc est, neque satis apta sententia. Itaque credibile est hunc versum ex adnotatione aliqua in ipsam Aeschyli orationem illatum esse. Potest ex alia, fortasse ipsius Aeschyli, fabula sumptus esse: similis enim est sententia in Persis v. 823. ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος. Quamquam dubitationem movet verbum ἐκκαρπίζεσθαι, quum καρπίζεσθαι a vetustioribus ita vix dici observaverit Valckenarius ad Eur. Hipp. v. 431. ubi sane κομίζεται verum esse videtur. Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 104, 5. habet quidem καρπίζεσθαι, ἀντὶ τοῦ καρπώσασθαι, ita ut hoc verbum tamquam ab Atticis non repudiatum commemorare videatur, sed nullo utitur auctore. Dobraeus Adv. I. p. 344. versum illum a Christiano homine adscriptum esse putat.

583. πλεῖον Par. C. E. εὐγενὴς vulgato supra adscriptum in Colb. 1. 2.

584. ναύταισι Blomfieldius. ναύτοισι Colb. 2. Ceteri ναύτησι. Pro καὶ Par. K. L. ἐν habent. In G. ἐν tamquam glossa superscriptum. Recte intellexit Blomfieldius καὶ πανουργίᾳ τινὶ idem esse quod καὶ πανούργοις τισί.

585. θεοπτύστῳ Par. C. θεομίσῳ G. Ox. Par. E. Ald. et adscriptum in Par. B.

586. ξὺν πολίταις M. G. Lips. Par. B. H. K. L. Taur. Turn. et Blomfieldio teste Colb. 1. Hoc etiam scholiastes legit. ξυμπολίταις Arund. Par. A. Ask. A. Ald. Rob. Damnant συμπολίτης Atticistae, quamquam

eo vocabulo usus est Euripides: v. Lob. ad Phryn. p. 172. Hoc loco si id praeferendum est, quod maxime Aeschyleae orationi conveniat, non dubitem tueri ξὺν πολίταις. Verba sic construenda sunt, ἢ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσιν, δίκαιος ὤν, ἐδάμη θεοῦ μάστιγι πληγείς, ταὐτοῦ αὐτοῖς κυρήσας ἀγρεύματος. ἀνδράσι G. Lips. Cantabr. 1. 2. Ald. Turn.

587. ἀμνήμοσιν M. Cantabr. 2. Ceteri ἀμνήμοσι.

588. τ' αὐτὸν Ald. ἐκδίκως M. (hoc habere videtur M.) Arund. Ald. Turn. et alter scholiastes. ἐνδίκως G. Lips. Ox. Rob. et prior scholiastes. In M. hoc tantum schollon est, οἷον σὺν αὐτοῖς θηραθείς. De Par. A. B. Brunckius haec dicit, "mox ἐκδίκως, ex utroque cod. enotatum, ubi vulgatum etiam reperitur ἐνδίκως, quod absonum est:" edidit tamen ἐνδίκως. Faehsius ex Par. B. haec enotavit, ἐνδίκως ἀγρεύματος. δικαίως. γρ. ἐκδίκως. διότι ἐπορεύετο μετὰ ἀσεβῶν. Alienum est ab hoc loco ἐκδίκως. Neque enim deorum iustitiam vituperare vult Eteocles, sed de tristi necessitate, quae insontem addat scelestis, conqueritur. Quare ἀναξίως dicere poterat, non ἐκδίκως. Vera lectio est ἐνδίκως. Non est autem hoc ita accipiendum, ut sit *iure:* quod quidem aperte repugnat iis quae Eteocles hic dicit: sed ut πανδίκως saepe idem est quod πάντως, ita etiam ἐνδίκως nonnunquam primam significationem amittit. Itaque nunc est, ut Hesychius interpretatur, ἀληθῶς. Euripides Med. v. 1241.

> ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
> κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.

Iph. Aul. v. 366.

> μυρίοι δέ τοι πεπόνθασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πράγματα·
> ἐκπονοῦσ' ἑκόντες, εἶτα δ' ἐξεχώρησαν κακῶς,
> τὰ μὲν ὑπὸ γνώμης πολιτῶν ἀσυνέτου, τὰ δ' ἐνδίκως
> ἀδύνατοι γεγῶτες αὐτοὶ διαφυλάξασθαι πόλιν.

Heracl. v. 769.

> Ζεύς μοι ξύμμαχος, οὐ φοβοῦ-
> μαι· Ζεύς μοι χάριν ἐνδίκως
> ἔχει.

Nunc autem significat, *ut consentaneum est.* Sophocles Oed. R. v. 133.

> ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σύ,
> πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν·
> ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
> γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.

Euripides Androm. v. 921 (895.).

> O. συνῆκα· ταρβεῖς τοῖς δεδραμένοις πόσιν.
> E. ἔγνως· ὀλεῖ γάρ μ' ἐνδίκως.

Similiter Latini *aequum est* dicunt. Plautus Rud. II. 2, 7.

> *quid agitis? ut peritis?*
> *P. ut piscatorem aequum est, fame sitique speque.*

Hoc igitur dicit Eteocles, consentaneum esse, ut iustus pariter atque iniusti iisdem retibus capiantur.

589. *παγκοίνως* Colb. 2. *γρ. παγκοίνως* ex Par. B. Faehsius affert. *'δάμῃ* cum coronide Brunckius, et sic G. *δάκῃ* Vind. 3. Ceteri *δάμῃ*.

590. *οὕτως δ'* M. a pr. manu et Cantabr. 2. Par. A. idemque superscriptum in B. *οὗτος δ'* M. a manu recentiore, et sic reliqui, sed in Lips. priori syllabae acutus, alteri *ω* supra adscriptum. *Οἰκλέους* Porsonus. *οἴκλεος* Cantabr. 1. 2. et ante correctionem Lips. *ὀϊκλέως* Arund. *ὀϊκλέους* M. G. Lips. ex corr. Ald. Rob. Turn.

591. *εὐσεβὴς ἀγαθὸς ἀνὴρ* G. (sic G.) Cantabr. 1. Par. L. *ἀγαθὸς* omittit Lips. *εὐγενὴς* Arund. Cantabr. 2. Colb. 1. Ask. A. Rob. et ad *εὐσεβὴς* adscriptum in Par. B.

593. *ἀνδράσι βίᾳ φρενῶν* M. G. Arund. Colb. 1. 2. Par. C. Taur. Vind. 1. 2. 3. 4. *ἀνδράσι φρενῶν βίᾳ* Lips. aliique, ut videtur, libri et Ald. Rob. Turn. *ἀνδράσιν φρ. β.* Porsonus.

594. Ante *πομπὴν* rasuram habet et *τὴν* omittit G. in quo versus 594—621. post v. 649. collocati sunt, errore literis indicato.. *πάλιν* M. Turn. *ἐπὶ τὴν εἰς ᾅδην ἀποικίαν ἑλκυσθήσεται μολεῖν τὴν ἐναντίαν τῇ εἰς Ἄργος* scholion in M. *πόλιν* G. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. A. B. E. N. Taur. Ald. Rob. et *α* superscripto Par. C. Brunckius affert ex suis codicibus glossam *ἤγουν εἰς τὸν ᾅδην*. Dindorfio hic versus a grammatico confictus videtur, qui hoc dicere voluerit, *τείνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν ὥςτε τὴν πόλιν μολεῖν*. Ad *μολεῖν* in Taur. supra adscriptum *γρ. ἑλεῖν*. In G. hae glossae adscriptae *λαβεῖν. ἑλεῖν. ἐλθεῖν.*

595. *συγκαθελκύσεται* Par. N.

596. Hinc pergit Vit. *οὖν* omittit Lips.

597. *ἄθυμον* Turn. Sed *ἄθυμος* M. G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. E. K. L. N. Colb. 1. Taur. Ven. B. Vind. 1. 2. 4. Ald. Rob. *καθὰ δειλὸς ὢν* glossa in G. *δειλός, ἄφρων* glossa in Vit. Agnoscit nominativum etiam scholiastes in G. Positus est autem nominativus *πρὸς τὸ νοούμενον*, ut loquuntur grammatici, tamquam praegresso *προςβαλεῖ*. Sic Homerus Il. II. v. 350. seqq.

φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα, —
ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.

Similiter alii. *λήμματος* G. Taur.

599. *ἔστι* Colb. 1. 2. Taur. *ἔστι* adscripto *αι* Par. N. *θεσφάτοις* Vind. 2. 4. *θεσφάτοις τοῦ* Arund. Ask. A. Rob.

600. *λαλεῖν* Cantabr. 2.

602. *ἐχθόξενον* Arund. *ἀντιτάξομαι* Rob.

603. *τὸν* omittit G. *ἡβῶσαν. γρ. ἡβῶντα* Par. B. *φέρει* vulgo, quod in G. per *ἔχει* explicatur. *φύσει* M. (in quo a recentiore manu *φέρει* superscriptum est) Arund. Cantabr. 2. Rob. idemque adscriptum

in Par. A. B. ex quo Faehsius φέρει. γρ. φύσει ἤγουν ἡλικίᾳ affert. In Vit. pagina, in qua haec scripta sunt, ita male habita est, ut ex hoc verbo tantum ει reliquum sit: sed non scriptum fuisse φέρει inde cognoscitur quod γρ. φέρει supra adscriptum est. φύγη Lips. sed in scholio adnotatur γρ. καὶ φέρει. Brunckius suspicatus est Aeschylum τρέφει scripsisse. Sed φύσει et φύγη argumento sunt poetam φύει dedisse. Incidit in hoc etiam Wellauerus. Sic v. 516. ὥρας φυούσης dictum est ita ut ἴουλον intelligatur. Notum est φύειν φρένας, et alia huiusmodi. Similiter Aeschylus v. 11. dixit τὸν ἔξηβον χρόνῳ βλαστησμὸν ἀλδαίνοντα σώματος πολύν. Similiter Sophocles in Aiace v. 1077.

ἀλλ' ἄνδρα χρή, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα,
δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.

605. Vt ἐπ' ἀσπίδα est *sinistrorsum*, παρ' ἀσπίδα *ad sinistram*, sic παρ' ἀσπίδος est *ab sinistra*. Intellexit hoc Brunckius. Is δόρυ *ensem* interpretatur. Et dicit scholiastes Sophoclis ad Aiacis v. 906. πᾶν δὲ ἀμυντήριον καὶ δόρυ καὶ ἔγχος καλοῦσιν οἱ νεώτεροι. Quae adnotatio ex grammatici alicuius in Homerum commentariis deprompta videtur: οἱ νεώτεροι autem ipsi sunt tragici. Et ἔγχος quidem ensem a tragicis dici observavit etiam Eustathius p. 422, 35. 604, 1. 644, 46. quo loco Sophoclem (Ai. v. 658.) ensem etiam βέλος dixisse adnotavit. Securim Aeschylus in Agamemnone dicit βέλεμνον v. 1464. 1483. et δόρυ v. 1108. Sed memoratus a Blomfieldio vir doctus in Actis eruditorum a. 1750. p. 31. *hastam* intelligit: veteres enim, dum in armis starent, manibus nondum consertis, hastam in sinistra sub scuto tenuisse: unde apud Aristophanem Av. v. 390. dici καὶ τὸ δόρυ χρή, τὸν ὀβελίσκον, περιπατεῖν ἔχοντας ἡμᾶς τῶν ὅπλων ἐντός, παρ' αὐτὴν τὴν χύτραν.

606. θεοῦ τε G. θεοῦ, omissa particula, Vit. Par. E.

607. 608. κλύοντος Lips. δικαίους λιτὰς ἡμετέρας G. Vit. Par. E. H. Colb. 1. Vind. 1. 3. 4. δικαίας λιτὰς ἡμετέρας M. aliique, ut videtur, codices et Vind. 2. Ald. Rob. Turn. In M. recentior manus — ους λόγους — ους supra adscripsit. Eadem lectio adscripta est in Vind. 2. 3. eamque in textu habent Lips. Cantabr. 2. τελοῖθ' Arund. κλύοντες θεοὶ δικαίους λόγους ἐμούς, εὖ τελεῖτε πόλιν εὐτυχεῖν Rob. ita ut singulae syllabae strophicis congruant. Sed haec ipsa metrorum convenientia in tanto ceterorum librorum dissensu arguere videtur, istam lectionem emendatori alicui, fortasse Triclinio, deberi. Displicet etiam εὖ.

609. 610. δορύπονα Lips. Arund. Cantabr. 1. Vind. 2. 4. ἐκτρέποντες γᾶς ἐπιμόλους M. Arund. Cantabr. 1. Mosc. 1. Par. A. C. E. K. L. Ask. A. Ven. B. ἐκτρ. γὰς ἐπὶ μόλους Lips. In M. ad ἐπιμόλους a recentiore manu εἰς supra adscriptum est. ἐκτρ. γᾶς πρὸς ἐπιμόλους G. Vit. Par. B. Vind. 1. 3. Ald. Turn. γρ. γᾶς ἐπιμόλους χωρὶς τῆς πρός Par. B. ἐκτρ. γᾶς τῶνδ' ἐπιμόλους Rob. Scripsi, repetita syllaba, ἐκτρέποντας ἐς γᾶς ἐπιμόλους. Nam πρός interpretum est.

πύργῳ, a recentiore manu *ν* supra adscripto, M. *δ'* omittunt Ox. Ald. *ἔκτοθεν* M. G. Vit. Lips. Par. A. *ἔκτοσθεν* Cantabr. 1. Ox. Par. B. Ald. Rob. Turn.

611. *Ζεύς* in Vit. omissum, sed tamquam glossa supra scriptum *ὁ ζεύς*. Id habent Taur. Vind. 1. 3. *χάνοι*, non *καίνοι*, etiam M. sed cum liturae post *ά* vestigio. *χανεῖ* Ask. A. *χονεῖ* Cantabr. 1. et adscripto *γρ. χάνοι* Cantabr. 2. *χονοῖ* Rob. *κράνοι* Par. C.

612. *τὸν* pro *τόνδ'* G. *νῦν* maluit Brunckius. Blomfieldius *τόν τ'* existimavit scribendum esse. Sed *τόνδε* recte dictum est, ut saepe similia, quum sequitur explicatio. *ἑβδόμοις* Vit. Par. N. Colb. 1.

613. *λέγω* Ask. A.

614. *οἵας* Lips. Par. C. Taur. Vind. 1. 3. Turn. et hoc praefixum scholio in G. *οἵας γ'* M. G. Par. B. Rob. sed in M. *ας* in litura scriptum est a recentiore manu et accentus mutatus, apparet enim a pr. manu *οἱ*. Ex Par. B. *οἵας γ' ἀρᾶται. γρ. οἷα* et *οἷος ὁρᾶται* Faehsius affert. *οἷα γ'* Vit. *οἷα γ'* Cantabr. 1. Vind. 4. *οἷα* Ald. *οἷα γὰρ* Vind. 2. Certe nihil hic opus *γέ* particula. *πύλας* pro *τύχας* Ald.

615. *πύργοι ἐπ' ἐμβὰς* Lips. *κἀπικηρύχθειν* Lips. *κἀπικηρυχθείς. χειροτονηθεὶς βασιλεύς. γρ. καπιγυρωθείς* (scr. *κἀπικυρώθεις*) Par. B. *χθονὸς* Par. L.

616. *ἐπεξιαγχάσας* G. *ἐπεξιαχχήσας* Taur. *ἐπάξια καγχάσας* Vit. *ἐξιαχχάσας* Ald. Turn. *ἐξιαχχεύσας* Rob.

617. *ξυμφέρεσθαι* M. G. *συμφέρεσθαι* Vit. Lips. Ald. Rob. Turn.

618. *τώς σ' ἀνδρηλάτην* Ald. Turn. *τὠσανδρηλάτην*, additis a sec. manu spiritu et priore accentu, M. *τὼς ἀνδρηλάτην* G. sed *τὼς* minio in *θ' ὡς* mutatum, quod habet etiam Taur. *τὼ σ' ἀνδρηλάτην* Lips. *τὸν δ' ἀδρηλάτην* (sic) Vit. a pr. manu habuisse videtur, recentior *τὸν* in *τὼς* mutavit, *οὕτως* suprascripto. *τ' ὡς ἀνδρηλάτην* Rob.

620. *αἰτεῖ* Rob. *γενεθλίους θεοὺς* Colb. 1. Taur.

621. *πατρώας τε* G. *γῆς* M. Vit. Cantabr. 1. 2. Ald. et superscriptum in Par. B. *γᾶς* G. Lips. Par. A. B. Rob. Turn. *λιπὼν* ante sec. manus correctionem M.

622. *βίᾳ* Ald. Rob.

623. *καινοπληγὲς* Par. L. *καινοπηγαῖς* Par. E. *εὔθετον* Arund. Par. A. Ask. A. Rob. et adscriptum, ut videtur, in Cantabr. 2. *εὔκυκλον* M. Vit. Lips. Par. B. L. Ald. Turn. *ἄκυκλον* G. *γρ. εὔθετον, ἵν' ᾖ εὐβάστακτον. θεῖναι γὰρ τὸ ἐναλαβεῖν λέγουσιν Ἀττικοί· καὶ ὅπλα ἔθεντο, ἀνέλαβον* manus secunda in marg. M. *γρ. εὔθετον, ἀντὶ καλοβάστακτον. θεῖναι γὰρ τὸ ἐναγκαλίζεσθαι λέγουσιν Ἀττικοί, ὡς τὸ ὅπλα ἔθεντο, ἀντὶ ἔλαβον* Par. B.

624. *προσμεμηχανημένον* M. G. Vit. Lips. Arund. Mosc. 1. Par. L. Ask. A. Colb. 1. Taur. Vulgo *προσμεμηχανευμένον*.

625. *τευχηστὴν* M. Lips. *τευχιστὴν* G. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. H. Vind. 2. 3. Ald. Rob. Turn. *τευχιστὸν* Vit. *τεύχη* Par. E.

627. Libri *Δίκη δ' ἄρ'* vel *ἄρ.* Scribendum videbatur *Δίκη γάρ*, ut hoc referretur ad *σωφρόνως ἡγουμένη.* *φασὶν* Vit. *τὰ* omittit G.

628. *λέξει* Lips. et *γ* superscripto Cantabr. 2. Idem M. sed in litura, ut *λέγ* deletum esse videatur. *κατάξω τ'* Par. B.

629. *ἕξει· πατρῴων* M. et sic vel *πατρῴων* G. Vit. Lips. et cum plerisque, ut videtur, reliquis Ald. Rob. Turn. *ἕξει πατρῴαν* Porsonus, et sic Blomfieldio teste Arund. *πατρῴαν ἕξει* Cantabr. 1. 2. *τ'* omittunt Par. E. Vind. 2. 4. In M. a sec. manu insertum est.

630. *εἰσὶ* Vit.

631 *πέμπειν γνῶθι τίνα* Cantabr. 1. *δοκεῖς* Lips. Rob. Turn. *δοκεῖ* M. G. Par. H. et adscripto *δοκεῖς ἤγουν νομίζεις* Par. B. *δοκεῖ σοι* Vit. Colb. 1. Par. N. Ald.

632. *τῶνδε* Vit. Colb. 1.

633. *μέμψῃ* libri. Sed *ῃ* in litura scriptum in G. *σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν* libri. Scribendum erat *σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι, ναυκλήρει πόλιν.* Hac sola ratione vis est in repetitione.

634. *θεομενές τε θεῶν* Par. E.

635. *ἐμὸν* G. Par. N. Rob. et *α* superscripto Cantabr. 2. *ὠμὸν* Ox. Ald. *οὑμὸν* Vit.

636. *δὲ νῦν ἀραὶ* G. Vit. *δὴ ἀραὶ νῦν* Vind. 1. 3. Ald. Rob. *τηλεσφόροι* G.

637. *κλάειν* Cantabr. 1.

638. *δυσφορώτερος* M. Lips. Ald. Rob. Turn. *δυσφορώτατος* Vit. Cantabr. 2. Par. K. L. N. Colb. 1. Ven. B. Vind. 2. 4. *δηφορώτατος* G.

639. *Πολυνείκει* Brunckius ex Par. B. restituit. Id habent etiam M. Lips. Par. L. sed in M. *ει* in litura scriptum esse videtur. *πολυνείκῃ* G. Vit. Ald. Rob. Inde Turnebus fecerat *Πολυνείκῃ.*

640. *εἰσόμεθα* Vit. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. *οἰσόμεσθα* Cantabr. 1. *τἀπίσημ'* Victorius, et videntur hoc M. G. a pr. manu habuisse. *τοὐπίσημ'* M. G. a sec. manu et Vit. Lips. Cantabr. 1. Arund. Ox. Par. C. Ask. A. Ven. A. Vind. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn. *ὅποι* M. Rob.

642. *σὺν φοίτῳ* Vit. Arund. Mosc. 1. 2. Ox. Par. A. B. C. E. F. H. K. L. Colb. 1. Ven. A. *συμφοίτω*, cum glossa *μανίᾳ* a recentiore manu supra adscripta, M. et Cantabr. 1. Rob. *συνφοίτω* G. Lips. *σὺν τύφῳ* Ald. Turn. Hesychius *φοῖτος, μανία, λύσσα.* Ex Par. B. Faehsius affert *φρενῶν. γρ. φρενί.*

643. *εἰ δὴ* G. *παρθένου δίκην* Ald. *δίκη παρθένος*, omisso *παῖς*, Lips.

644. *φρεσὶν* M. Vit. Lips. *φρεσὶ* G. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. Turn.

645. In *οὔτε νιν* litteras *ε* et *ν* in litura a recentiore manu habet M.

646. *πω* omittit Par. E.

647. *ξυλλογῇ*, superscripto a sec. ut videtur manu *σ*, M. *συλλογῆς* Vit. Ceteri *συλλογῇ.*

πύργῳ, a recentiore manu *ν* supra adscripto, M. *δ'* omittunt Ox. Ald. *ἔκτοθεν* M. G. Vit. Lips. Par. A. *ἔκτοσθεν* Cantabr. 1. Ox. Par. B. Ald. Rob. Turn.

611. *Ζεύς* in Vit. omissum, sed tamquam glossa supra scriptum *ὁ ζεύς*. Id habent Taur. Vind. 1. 3. *κάνοι*, non *καίνοι*, etiam M. sed cum liturae post *ά* vestigio. *κανεῖ* Ask. A. *κονεῖ* Cantabr. 1. et adscripto *γρ. κάνοι* Cantabr. 2. *κονοῖ* Rob. *κράνοι* Par. C.

612. *τὸν* pro *τόνδ'* G. *νῦν* maluit Brunckius. Blomfieldius *τόν τ'* existimavit scribendum esse. Sed *τόνδε* recte dictum est, ut saepe similia, quum sequitur explicatio. *ἑβδόμοις* Vit. Par. N. Colb. 1.

613. *λέγω* Ask. A.

614. *οἵας* Lips. Par. C. Taur. Vind. 1. 3. Turn. et hoc praefixum scholio in G. *οἵας γ'* M. G. Par. B. Rob. sed in M. *ας* in litura scriptum est a recentiore manu et accentus mutatus, apparet enim a pr. manu *οἷ.* Ex Par. B. *οἵας γ' ἀρᾶται. γρ. οἷα* et *οἷος ὁρᾶται* Faehsius affert. *οἷα γ'* Vit. *οἷα γ'* Cantabr. 1. Vind. 4. *οἷα* Ald. *οἷα γὰρ* Vind. 2. Certe nihil hic opus *γέ* particula. *πύλας* pro *τύχας* Ald.

615. *πύργοι ἐπ' ἐμβὰς* Lips. *κἀπικηρύχθειν* Lips. *κἀπικηρυχθείς. χειροτονηθεὶς βασιλεύς. γρ. καπιγυρωθείς* (scr. *κἀπικυρωθεις*) Par. B. *χθονὸς* Par. L.

616. *ἐπεξιαγχάσας* G. *ἐπεξιακχήσας* Taur. *ἐπάξια καγχάσας* Vit. *ἐξιακχάσας* Ald. Turn. *ἐξιακχεύσας* Rob.

617. *ξυμφέρεσθαι* M. G. *συμφέρεσθαι* Vit. Lips. Ald. Rob. Turn.

618. *τώς σ' ἀνδρηλάτην* Ald. Turn. *τὼσάνδρηλάτην*, additis a sec. manu spiritu et priore accentu, M. *τὼς ἀνδρηλάτην* G. sed *τὼς* minio in *θ' ὡς* mutatum, quod habet etiam Taur. *τὼ σ' ἀνδρηλάτην* Lips. *τὸν δ' ἀδρηλάτην* (sic) Vit. a pr. manu habuisse videtur, recentior *τὸν* in *τὼς* mutavit, *οὕτως* suprascripto. *τ' ὡς ἀνδρηλάτην* Rob.

620. *αἰτεῖ* Rob. *γενεθλίους θεοὺς* Colb. 1. Taur.

621. *πατρώας τε* G. *γῆς* M. Vit. Cantabr. 1. 2. Ald. et superscriptum in Par. B. *γᾶς* G. Lips. Par. A. B. Rob. Turn. *λιπὼν* ante sec. manus correctionem M.

622. *βίᾳ* Ald. Rob.

623. *καινοπληγὲς* Par. L. *καινοπηγαῖς* Par. E. *εὔθετον* Arund. Par. A. Ask. A. Rob. et adscriptum, ut videtur, in Cantabr. 2. *εὔκυκλον* M. Vit. Lips. Par. B. L. Ald. Turn. *ἄκυκλον* G. *γρ. εὔθετον, ἵν' ᾖ εὐβάσταχτον. θεῖναι γὰρ τὸ ἰναλαβεῖν λέγουσιν Ἀττικοί· καὶ ὅπλα ἔθεντο, ἀνέλαβον* manus secunda in marg. M. *γρ. εὔθετον, ἀντὶ καλοβάστακτον. θεῖναι γὰρ τὸ ἐναγκαλίζεσθαι λέγουσιν Ἀττικοί, ὡς τὸ ὅπλα ἔθεντο, ἀντὶ ἔλαβον* Par. B.

624. *προσμεμηχανημένον* M. G. Vit. Lips. Arund. Mosc. 1. Par. L. Ask. A. Colb. 1. Taur. Vulgo *προσμεμηχανευμένον.*

625. *τευχηστὴν* M. Lips. *τευχιστὴν* G. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. H. Vind. 2. 3. Ald. Rob. Turn. *τευχιστὸν* Vit. *τεύχη* Par. E.

627. Libri *Δίκη δ' ἄρ'* vel *ἄρ.* Scribendum videbatur *Δίκη γάρ*, ut hoc referretur ad *σωφρόνως ἡγουμένη.* *φασὶν* Vit. *τὰ* omittit G.

628. *λέξει* Lips. et *γ* superscripto Cantabr. 2. Idem M. sed in litura, ut *λέγ* deletum esse videatur. *κατάξω τ'* Par. B.

629. *ἕξει· πατρώων* M. et sic vel *πατρῴων* G. Vit. Lips. et cum plerisque, ut videtur, reliquis Ald. Rob. Turn. *ἕξει πατρῴαν* Porsonus, et sic Blomfieldio teste Arund. *πατρῴαν ἕξει* Cantabr. 1. 2. *τ'* omittunt Par. E. Vind. 2. 4. In M. a sec. manu insertum est.

630. *εἰσὶ* Vit.

631 *πέμπειν γνῶθι τίνα* Cantabr. 1. *δοκεῖς* Lips. Rob. Turn. *δοκεῖ* M. G. Par. H. et adscripto *δοκεῖς ἤγουν νομίζεις* Par. B. *δοκεῖ σοι* Vit. Colb. 1. Par. N. Ald.

632. *τῶνδε* Vit. Colb. 1.

633. *μέμψῃ* libri. Sed *ῃ* in litura scriptum in G. *σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν* libri. Scribendum erat *σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι, ναυκλήρει πόλιν.* Hac sola ratione vis est in repetitione.

634. *θεομενές τε θεῶν* Par. E.

635. *ἐμὸν* G. Par. N. Rob. et *α* superscripto Cantabr. 2. *ὠμὸν* Ox. Ald. *οὐμὸν* Vit.

636. *δὲ νῦν ἀραὶ* G. Vit. *δὴ ἀραὶ νῦν* Vind. 1. 3. Ald. Rob. *τηλεσφόροι* G.

637. *κλάειν* Cantabr. 1.

638. *δυσφορώτερος* M. Lips. Ald. Rob. Turn. *δυσφορώτατος* Vit. Cantabr. 2. Par. K. L. N. Colb. 1. Ven. B. Vind. 2. 4. *δηφορώτατος* G.

639. *Πολυνείκει* Brunckius ex Par. B. restituit. Id habent etiam M. Lips. Par. L. sed in M. *ει* in litura scriptum esse videtur. *πολυνείκη* G. Vit. Ald. Rob. Inde Turnebus fecerat *Πολυνείκη.*

640. *εἰσόμεθα* Vit. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. *οἰσόμεσθα* Cantabr. 1. *τἀπίσημ'* Victorius, et videntur hoc M. G. a pr. manu habuisse. *τοὐπίσημ'* M. G. a sec. manu et Vit. Lips. Cantabr. 1. Arund. Ox. Par. C. Ask. A. Ven. A. Vind. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn. *ὅποι* M. Rob.

642. *σὺν φοίτῳ* Vit. Arund. Mosc. 1. 2. Ox. Par. A. B. C. E. F. H. K. L. Colb. 1. Ven. A. *συμφοίτω*, cum glossa *μανίᾳ* a recentiore manu supra adscripta, M. et Cantabr. 1. Rob. *συνφοίτω* G. Lips. *σὺν τύφῳ* Ald. Turn. Hesychius *φοῖτος, μανία, λύσσα.* Ex Par. B. Faehsius affert *φρενῶν. γρ. φρενί.*

643. *εἰ δὴ* G. *παρθένου δίκην* Ald. *δίκη παρθένος,* omisso *παῖς,* Lips.

644. *φρεσὶν* M. Vit. Lips. *φρεσὶ* G. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. Turn.

645. In *οὔτε νιν* litteras *ε* et *ν* in litura a recentiore manu habet M.

646. *πω* omittit Par. E.

647. *ξυλλογῇ*, superscripto a sec. ut videtur manu *σ*, M. *συλλογῆς* Vit. Ceteri *συλλογῇ*.

πύργῳ, a recentiore manu *ν* supra adscripto, M. *δ'* omittunt Ox. Ald. *ἔκτοθεν* M. G. Vit. Lips. Par. A. *ἔκτοσθεν* Cantabr. 1. Ox. Par. B. Ald. Rob. Turn.

611. *Ζεύς* in Vit. omissum, sed tamquam glossa supra scriptum *ὁ ζεύς*. Id habent Taur. Vind. 1. 3. *κάνοι*, non *καίνοι*, etiam M. sed cum liturae post *ά* vestigio. *κανεῖ* Ask. A. *κονεῖ* Cantabr. 1. et adscripto *γρ. κάνοι* Cantabr. 2. *κονοῖ* Rob. *κράνοι* Par. C.

612. *τὸν* pro *τόνδ'* G. *νῦν* maluit Brunckius. Blomfieldius *τόν τ'* existimavit scribendum esse. Sed *τόνδε* recte dictum est, ut saepe similia, quum sequitur explicatio. *ἑβδόμοις* Vit. Par. N. Colb. 1.

613. *λέγω* Ask. A.

614. *οἵας* Lips. Par. C. Taur. Vind. 1. 3. Turn. et hoc praefixum scholio in G. *οἵας γ'* M. G. Par. B. Rob. sed in M. *ας* in litura scriptum est a recentiore manu et accentus mutatus, apparet enim a pr. manu *οἶ.* Ex Par. B. *οἵας γ' ἀρᾶται. γρ. οἷα* et *οἷος ὁρᾶται* Faehsius affert. *οἵα γ'* Vit. *οἷα γ'* Cantabr. 1. Vind. 4. *οἷα* Ald. *οἷα γὰρ* Vind. 2. Certe nihil hic opus *γέ* particula. *πύλας* pro *τύχας* Ald.

615. *πύργοι ἐπ' ἐμβὰς* Lips. *κἀπικηρύχθειν* Lips. *κἀπικηρυχθείς. χειροτονηθεὶς βασιλεύς. γρ. καπιγυρωθείς* (scr. *κἀπικυρώθεις*) Par. B. *χθονὸς* Par. L.

616. *ἐπεξιαγχάσας* G. *ἐπεξιακχήσας* Taur. *ἐπάξια καγχάσας* Vit. *ἐξιακχάσας* Ald. Turn. *ἐξιακχεύσας* Rob.

617. *ξυμφέρεσθαι* M. G. *συμφέρεσθαι* Vit. Lips. Ald. Rob. Turn.

618. *τώς σ' ἀνδρηλάτην* Ald. Turn. *τὠσάνδρηλάτην*, additis a sec. manu spiritu et priore accentu, M. *τὼς ἀνδρηλάτην* G. sed *τὼς* minio in *θ' ὡς* mutatum, quod habet etiam Taur. *τὼ σ' ἀνδρηλάτην* Lips. *τὸν δ' ἀδρηλάτην* (sic) Vit. a pr. manu habuisse videtur, recentior *τὸν* in *τὼς* mutavit, *οὕτως* suprascripto. *τ' ὡς ἀνδρηλάτην* Rob.

620. *αἰτεῖ* Rob. *γενεθλίους θεοὺς* Colb. 1. Taur.

621. *πατρώας τε* G. *γῆς* M. Vit. Cantabr. 1. 2. Ald. et superscriptum in Par. B. *γᾶς* G. Lips. Par. A. B. Rob. Turn. *λιπὼν* ante sec. manus correctionem M.

622. *βίᾳ* Ald. Rob.

623. *καινοπληγὲς* Par. L. *καινοπηγαῖς* Par. E. *εὔθετον* Arund. Par. A. Ask. A. Rob. et adscriptum, ut videtur, in Cantabr. 2. *εὔκυκλον* M. Vit. Lips. Par. B. L. Ald. Turn. *ἄκυκλον* G. *γρ. εὔθετον, ἵν' ᾖ εὐβάσταχτον. θεῖναι γὰρ τὸ ἰναλαβεῖν λέγουσιν Ἀττικοί· καὶ ὅπλα ἔθεντο, ἀνέλαβον* manus secunda in marg. M. *γρ. εὔθετον, ἀντὶ καλοβάστακτον. θεῖναι γὰρ τὸ ἐναγκαλίζεσθαι λέγουσιν Ἀττικοί, ὡς τὸ ὅπλα ἔθεντο, ἀντὶ ἔλαβον* Par. B.

624. *προσμεμηχανημένον* M. G. Vit. Lips. Arund. Mosc. 1. Par. L. Ask. A. Colb. 1. Taur. Vulgo *προσμεμηχανευμένον*.

625. *τευχηστὴν* M. Lips. *τευχιστὴν* G. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. H. Vind. 2. 3. Ald. Rob. Turn. *τευχιστὸν* Vit. *τεύχη* Par. E.

627. Libri Δίκη δ' ἄρ' vel ἄρ. Scribendum videbatur Δίκη γάρ, ut hoc referretur ad σωφρόνως ἡγουμένη. φασὶν Vit. τὰ omittit G.

628. λέξει Lips. et γ superscripto Cantabr. 2. Idem M. sed in litura, ut λέγ deletum esse videatur. κατάξω τ' Par. B.

629. ἕξει· πατρώων M. et sic vel πατρῴων G. Vit. Lips. et cum plerisque, ut videtur, reliquis Ald. Rob. Turn. ἕξει πατρῴαν Porsonus, et sic Blomfieldio teste Arund. πατρῴαν ἕξει Cantabr. 1. 2. τ' omittunt Par. E. Vind. 2. 4. In M. a sec. manu insertum est.

630. εἰσὶ Vit.

631 πέμπειν γνῶθι τίνα Cantabr. 1. δοκεῖς Lips. Rob. Turn. δοκεῖ M. G. Par. H. et adscripto δοκεῖς ἤγουν νομίζεις Par. B. δοκεῖ σοι Vit. Colb. 1. Par. N. Ald.

632. τῶνδε Vit. Colb. 1.

633. μέμψῃ libri. Sed η in litura scriptum in G. σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν libri. Scribendum erat σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι, ναυκλήρει πόλιν. Hac sola ratione vis est in repetitione.

634. θεομενές τε θεῶν Par. E.

635. ἐμὸν G. Par. N. Rob. et α superscripto Cantabr. 2. ὠμὸν Ox. Ald. οὐμὸν Vit.

636. δὲ νῦν ἀραὶ G. Vit. δὴ ἀραὶ νῦν Vind. 1. 3. Ald. Rob. τηλεσφόροι G.

637. κλάειν Cantabr. 1.

638. δυσφορώτερος M. Lips. Ald. Rob. Turn. δυσφορώτατος Vit. Cantabr. 2. Par. K. L. N. Colb. 1. Ven. B. Vind. 2. 4. δηφορώτατος G.

639. Πολυνείκει Brunckius ex Par. B. restituit. Id habent etiam M. Lips. Par. L. sed in M. ει in litura scriptum esse videtur. πολυνείκη G. Vit. Ald. Rob. Inde Turnebus fecerat Πολυνείκῃ.

640. εἰσόμεθα Vit. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. οἰσόμεσθα Cantabr. 1. τἀπίσημ' Victorius, et videntur hoc M. G. a pr. manu habuisse. τοὐπίσημ' M. G. a sec. manu et Vit. Lips. Cantabr. 1. Arund. Ox. Par. C. Ask. A. Ven. A. Vind. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn. ὅποι M. Rob.

642. σὺν φοίτῳ Vit. Arund. Mosc. 1. 2. Ox. Par. A. B. C. E. F. H. K. L. Colb. 1. Ven. A. συμφοίτω, cum glossa μανίᾳ a recentiore manu supra adscripta, M. et Cantabr. 1. Rob. συνφοίτω G. Lips. σὺν τύφῳ Ald. Turn. Hesychius φοῖτος, μανία, λύσσα. Ex Par. B. Faehsius affert φρενῶν. γρ. φρενί.

643. εἰ δὴ G. παρθένου δίκην Ald. δίκη παρθένος, omisso παῖς, Lips.

644. φρεσὶν M. Vit. Lips. φρεσὶ G. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. Turn.

645. In οὔτε νιν litteras ε et ν in litura a recentiore manu habet M.

646. πω omittit Par. E.

647. ξυλλογῇ, superscripto a sec. ut videtur manu σ, M. συλλογῆς Vit. Ceteri συλλογῇ.

648. Libri omnes προσεῖπε. Id scholiastae et glossatores ἠσπάσατο, προσεφώνησεν, λόγου ἄξιον ἔκρινεν interpretantur. Scholiastes cod. M. προςεῖδε legit, adscripsit enim haec, εἶδεν αὐτὸν καὶ ἐφίλησε. ἀντὶ οὐδὲ ἐν μιᾷ ἡλικίᾳ ἔπραξέ τι δίκαιον. Reponendum censuit προςεῖδε B. Martinus Var. lect. IV. 19. p. 243. reposuere Brunckius, Schützius, Blomfieldius. Tetigerunt hanc loquendi rationem Muretus Var. lect. IV. 20. Iacobsius ad Meleagrum XXIII. 1. interpretes Horatii ad carm. IV. 3, 1. Sed non opus esse videtur ut librorum scriptura mutetur. Similiter enim dicit Euripides Suppl. v. 959. οὐδ' Ἄρτεμις λοχία προςφθέγξαιτ' ἂν τὰς ἀτέκνους, ubi alia exempla attulit Marklandus, sed ut nullum tamen omni ex parte aptum sit. Προςεῖπε καὶ κατηξιώσατο idem est quod προςειπεῖν κατηξιώσατο, ut in Prom. v. 342. τὰ μέν σ' ἐπαινῶ κοὐδαμῇ λήξω ποτέ.

649. οὐδ' ἐν Brunckius ex Par. A. B. et sic etiam Cantabr. 1. Ox. Recte. οὔτ' ἐν ceteri. μὴ pro μὴν M. sed a sec. manu ν supra adscriptum est.

650. οἶμαί νιν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν M. (in quo post νιν litura est) Vit. Cantabr. 1. Ox. Mosc. 2. Par. A. B. H. Colb. 1. Ven. A. Rob. Sic habuerat etiam G. in quo νῦν minio in σὺν mutatum est. οἶμαί νιν αὐτῷ νιν παραστατεῖν Lips. οἶμαί νιν αὐτῷ νῦν συμπαραστατεῖν Ald. οἶμαί νιν αὐτῷ συμπαραστατεῖν Turn. Post πέλας G. addit ῥεῖα.

651. Minore interpunctione in fine praecedentis versus posita, ἦ, quod in libris omnibus est, in ἦ mutavi. Adscriptum est ἦ a recentiore manu in M.

652. συνοῦσα Lips. ξυνοῦσα. γρ. ξενοῦσα καὶ φιλιουμένη Par. B.

654. αὐτῷ Par. L. 655. ἄρχοντι γὰρ Colb. 1.

656. σὺν erat ante Brunckium. ἐχθροῖς Par. E. ξυστήσομαι Taur.

657. αἰχμὴν G. aliique, ut videtur, codices et Ald. Rob. Turn. αἰχμῆς M. Vit. Lips. Arund. Par. H. Colb. 1. idque habuit etiam alter scholiastes. πτερῶν G. Cantabr. 1. Rob. et a pr. manu Vit. Adscriptum hoc in Arund. Cantabr. 2. Vind. 4. et in Lips. qui in textu καὶ πετρῶν bis habet. πετρῶν M. et a sec. manu Vit. et sic cum reliquis plerisque, ut videtur, codicibus Ald. Turn. Commemorat utramque scripturam alter scholiastes, πτερῶν προβλήματα interpretans τοὺς οἰστούς, quod dicere debebat, nisi re vera dixit, τῶν οἰστῶν. Valckenarius ad Phoen. v. 786. si πτερά sagittae dicerentur, non adspernandam ratus πτερῶν, servandum tamen arbitratur πετρῶν. Quae ei lectioni firmandae affert, eorum similia multa colligi possunt, sed sine fructu. Mirum enim et paene absonum est scutum dici tutamen adversus eiusmodi telorum genus, quo non de more, sed rarius et casu utebantur. Hoc sensere, opinor, qui αἰχμῆς καὶ πετρῶν προβλήματα scripserunt. Sed hi alia ratione hunc versum vitiarunt, omnem ei vim et virtutem detrahentes. Quare equidem πτερῶν revocavi, quamvis non meminerim alius loci, ubi sagittae πτερά

dicantur. Sed cur minorem volemus Aeschyli audaciam esse quam Latinorum poetarum, quos *pennam* pro *sagitta* dicere notissimum est? Et *πτερώματα* certe sagittae sunt in Lycophronis v. 56.

τοῖς Τευταρείοις βουκόλου πτερώμασιν,

quem versum afferens Eustathius p. 172, 30. interpretatur *ἤγουν τοῖς τοῦ Τευτάρου Σκύθου ὀϊστοῖς.*

658. *ὁρμὴν* Colb. 1. Par. N. et a sec. manu Vit. qui a pr. manu habuerat *ὀργὴν*, ut ceteri. Adscriptum *ὁρμὴν* etiam in Par. B. *ὅμοιος* G. *ὁμοίως* Ald. *αὐδουμένῳ* G. *αὐδομένῳ* Vit. In M. hoc scholion adscriptum est, *τὸν τρόπον τῷ ἀδελφῷ σου βλασφημούμενος*, et in altera parte *ὑπὸ σοῦ.* Alter scholiastes interpretatur *τῷ κακωνύμῳ Πολυνείκῃ.* Glossa in G. *λέγοντι*, in Vit. *κακίστως λεγομένῳ.* Praestat active intelligere *αὐδωμένῳ*, ut spectentur quae dixisse Polynicen rettulerat nuntius, velle illum cum fratre congredi.

661. *χέρας* M. G. Vit.

662. Ad ultimas syllabas in *ἀνδροῖν* et *ὁμαίμοιν* in Lips. *ω* adscriptum. *αὐτόκτονος* a pr. manu M. recentior accentum correxit. *αὐτοκτόνως* Ox. Taur. *αὐτόκτόνως* Lips. Nominativo utitur poeta quasi dicturus *θάνατος οὐ γηράσκει.*

663. *γῆρας* M. Par. B. Rob. Turn. idemque adscriptum in Vit. Lips. Par. B. C. *πέρας* G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Mosc. 2. Par. C. E. N. Colb. 1. Ven. A. B. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald.

664—666. *φέροι* M. Vit. et cum reliquis, ut videtur, plerisque codicibus Vict. *φέρῃ* G. *φέρει* Lips. Cantabr. 1. 2. Ven. B. Ald. Rob. Turn. Scholiastes, cuius haec est in M. adnotatio, *εἰ ὅλως τις ἀτυχεῖ, καλὸν τὸ δίχα αἰσχύνης*, iungit *αἰσχύνης ἄτερ ἔστω.* Et sic interpunxit Turnebus. *μόνον κέρδος γὰρ* Vit. *ἓν* G. Ox. Vind. 1. 2. 3. 4. et a recentiore manu M. a prima enim *ἐν* habuerat, ut ceteri. Secunda manus hoc scholion adscripsit, *ἡ εὔκλεια ἓν κέρδος, τὸ αὐτὸν ἐκδικῆσαι ἀδικούμενον. ἐὰν δὲ ἀνεκδίκητος ἀποθάνῃ, ἕνεκά γε τῶν εἰς αὐτὸν γενομένων κακῶν καὶ αἰσχρῶν, ἄδοξος.* Postea recentior manus haec adscripsit, *τοῦτο γὰρ μόνον τὸ ἕν, κέρδος· τὸ φέρειν κακὸν ἐμέ* (si ita legendum est obscurius scriptum vocabulum). *τόδε κακὸν καὶ αἰσχρόν.* Deinde *τεθνηκόσιν* M. *τεθνηκόσι* ceteri, nisi quod *τεθνηκότι*, adscripto *τεθνηκόσι*, habet Par. B. Denique *κ' αἰσχρῶν* M. G. Vit. Lips. Ald. Turn. *κ' αἰσχρῶς* Rob. Non puto dici, quod volunt, *μόνον γὰρ κέρδος τοῦτο ἐν τεθνηκόσιν.* Hoc si poeta voluisset, non *γάρ*, sed *τόδε* posuisset. Sed, si haec ita scripsit, hoc dicit, sententia ex philosophia deprompta, ***si quis infelix sit sine turpitudine, esto: nam lucrum omne apud inferos quaerendum est*** (si ibi non punimur: sola quae post mortem est vita consideranda est). ***At infelicitas cum turpitudine coniuncta nusquam in honore est.*** Sed recte videtur Schützius mutari iubere ordinem versuum, ut ultimus sit *ἔστω· — τεθνηκόσιν.* ***Sane,*** inquit, ***declinarem fratrem, si malum hoc, non punire***

ferocientem, sine turpitudine ferre possem: sed quae mala simulque turpia sunt, non dicas laudanda. Esto (congrediar cum fratre): *solum enim apud inferos lucrum est,* i. e. in morte.

667. *τί μέμονας* M. Arund. Cantabr. 2. Par. L. In M. ad *ο* a recentiore manu *η* supra adscriptum est, itemque in Cantabr. 2. *τί μέμηνας* G. Vit. Taur. Ald. Turn. et *ο* ad *η* supra adscripto Lips. *τί μέμηνας* Vind. 2. 4. *μέμηνας* explicat prior scholiastes, *μέμονας* et *μέμηνας* alter: in M. nullum est scholion. *τί καὶ μέμονας* Rob. unde Porsonus *καὶ μέμονας* fecit. *τέκος* Par. H. et adscripto *γρ. τέκνον* Par. B. *μήτι σε* Ald. Rob. Turn. *μήτις σε* M. G. Vit. Lips. Par. A. B. Taur. Vind. 1. 2. 3. *θυμοπληθὺς* G. Vit. *θυμοπλήθυς* Rob.

668. *δορὶ μάργος,* supra scripto a recentiore manu *δορίμαργος,* M. *δορύμαργος* Cantabr. 1. 2. Par. L. Vind. 2. 4. *ἄτη* Lips. Cantabr. 1. 2. Par. C. Ald. Rob. Turn. In M. ad *α* recentior manus *η* supra adscripsit.

669. *ἔκβαλλ',* ut tamen alterum *λ* ab alia manu additum videatur, M. *ἀρχὴν* Cantabr. 2. Omittit hoc vocabulum Lips.

671. *κωκυτὸν* Lips. *παρὰ κωκυτοῦ* Par. L.

672. *φοίβῳ,* ad *ω* supra adscripto *ου,* Lips. *πᾶν* omittit Ven. A. *λαΐον* Colb. 1.

673. *θυμὸς* pro *ἵμερος* Rob. Sic etiam Brunckius, haud dubie codices secutus, nam Robortelli editione carebat. *ἐποτρύνει* Cantabr. 2. Par. L. (si Faehsio fides) Rob. Brunckius. *ἐπ* ad *ἐξ* recentior manus in M. supra adscripsit.

674. *πικρόκακον* Rob. *ἀνδροκλασίαν* M. a pr. manu: recentior *τ* ad *λ* supra adscripsit.

675. *οὐ θεμιστοῦ* M. et hoc Brunckius restituit, quum in Par. B. hanc adnotationem, *γρ. ἀθεμίστου,* invenisset. *οὐ θεμητοῦ* Lips. Ceteri *οὐ θεμιτοῦ.* In M. ad *στ* recentior manus *τ* supra adscripsit.

676. *γὰρ καὶ* Rob. *ἐχθρά* Arund. Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. Par. A. E. F. K. L. Colb. 1. Ven. B. Vind. 2. Rob. *γρ. ἐχθρά* Par. B. *αἰσχρά* M. G. Vit. Lips. Par. B. Ald. Turn. *μοῦ* Par. K. L. *τελεῖ ἄρα* sic M. sed ut prius *ἀρὰ* scriptum fuisse videatur: recentior manus *τελεία* supra adscripsit. *τελεῖ ἀρὰ* G. Vit. Ox. Taur. Ald. *τελείᾶρα* Lips. *τελεία ἀρὰ* Par. K. L. *τελεῖ' ἀρὰ* Rob. *ἀρὰ τέλει* Colb. 1. *τέλει' ἄρα. γρ. καὶ οὕτως. τελεῖ. τελευτᾷ ἀρά. τὸ τελεῖ ἀντὶ τοῦ τελειοῦται* ex Par. B. Faehsius affert. *τελεῖν ἀρὰ* Turn. *τέλει' ἀρὰ* inde a Victorio edebatur. Bonum esset *τελεία,* si ultima syllaba elidi posset. Itaque Turnebi scripturam recepi, ut *τελεῖν* cum *ὄμμασιν προσιζάνει* coniungeretur, quod horum haec vis est, *monet me.* Idem putavit Blomfieldius. Respondet Eteocles his verbis ad ea quae chorus dixerat, *ἵμερός σε ἐξοτρύνει ἀνδροκτασίαν τελεῖν.* Wordsworthius in Museo philologico I. p. 222. *τάλαιν' ἀρὰ* scribendum esse coniecit, comparans Eur. Hipp. 1236. *ὦ πατρὸς τάλαιν' ἀρά.*

677. ξηροῖς τ᾽ Colb. 1. et τ᾽ a recentiore manu addito Vit. ὄμμασιν Porsonus. ὄμασι G. ὄμμασι ceteri. προςιζάνει a pr. manu M. correxit sec. manus.

678. προτέρας ὑστέρου μόρου Vit. a pr. manu: sec. manus μόρου in μόρον mutavit. Habent μόρον G. Colb. 1. Ald. Turn. sed G. cum glossa θανάτου. Hoc dicit, *instigant me patris dirae, lucrum prius commemorantes secutura morte*, i. e. hortantur vindictam sumere quamvis moriturum.

679. μὴ ἐποτρύνου Vit. Par. C. κακὸς δ᾽ οὐ Vind. 2. 3. 4. δειλὸς οὐ Arund. Par. K. L. Ask. A. Ven. B. Rob. et adscripto γρ. κακός Colb. 2. κακὸς γρ. δειλός Par. B. Libri κεκλήσῃ.

680. βίον εὖ κυρήσας, *bene se habens quod ad vitam attinet*, i. e. recte instituens vitam. πατρὸς ante μελαναιγὶς inserunt Vind. 2. 4.

Post μελαναιγὶς libri δ᾽ habent. Deleverunt Arnaldus Animadv. crit. p. 196. et Pauwius.

681. Ad εἶσι in M. recentior manus ν supra adscripsit. δόμους Brunckius. δόμων M. Lips. Par. A. δόμον ceteri. ἐρινὺς M. Ἐρινὺς vulgo. ὅταν Arund. Cantabr. 1. 2. ὅτ᾽ ἂν a pr. manu M. mutatum in οὔτ᾽ ἂν ab alia, fortasse secunda, manu. ὥτ᾽ ἂν a pr. manu Vit. mutatum a sec. manu in οὔτ᾽ ἂν, quod reliqui libri habent praeter Ald. in qua οὔτ᾽ ἂν, et Rob. in qua οὔθ᾽ ἂν est. Scribendum fortasse est ἀφ᾽ ὅτου χερῶν.

682. δέχονται Par. C. Rob.

684. In ὀλομένων alterum ο in litura habet M. ὀλλομένων Vit. Inter ὀλομένων et θαυμάζεται supra versum οὐ adscriptum in G. οὐ θαυμάζεται Taur. Vind. 1.

685. τί γ᾽ οὖν Cantabr. 1. τί νυν Blomfieldius. V. ad v. 190. ἂν σ᾽ αἰνοῖμεν ante sec. manus emendationem habuisse videtur M. σαίνομεν μόρον ὀλέθριον, sed cum glossa κολακεύοιμεν, G.

686—689. νῦν ὅτι Rob. V. ad Suppl. v. 614. παρέστακεν ad α supra adscripto η Lips. παρέστηκεν G. Vit. Ox. Par. C. ἐπεὶ δαίμων λήματος libri omnes, nisi quod λήμματος habet Colb. 2. ἀντροπαίᾳ G. Vit. Lips. et cum reliquis, ut videtur, paene omnibus codicibus Rob. ἀντροπαῖα a pr. manu M. recentior manus acutum accentum adscripsit. ἀντροπαίου, cum glossa τοῦ ἰσχυροῦ, Mosc. 1. ἐν τροπαίᾳ Ald. Turn. χρόνια M. sed ut accentus antea in altera syllaba fuerit, α autem non sit certum. χρόνια G. Vit. Lips. Arund. Ox. Ald. Turn. χρονίᾳ. γρ. χρόνια καὶ βραδέως. καί ποτε ex Par. B. Faehsius affert. χρόνιᾳ Rob. χρονίᾳ editum inde a Cantero. Verbis μεταλλακτὸς ἴσως in Vit. supra adscripta est haec adnotatio, μεταλακτὸς Ἀττικὸν ὁ τοιοῦτος θυμός. Deinde ἂν ἔλθῃ Colb. 2. Par. L. θαλλωτέρωι, litteris αλ in litura, M. θαλερωτέρῳ ceteri omnes, et ita recentior manus in M. correxit. ζῇ Lips. ζῇ Rob. Scholiastae, quorum nulla est in M. adnotatio, nihil frugi ad hos versus afferunt. Qui

quum vocabulum *δαίμων* et per *τύχη* et per *θυμός* interpretentur, videri possunt aliam lectionem secuti esse. Neque credibile est Aeschylum *δαίμων* scripsisse, dochmii forma parum accurate strophicae respondente. *Θαλερωτέρῳ* in G. explicat glossa *ἰσχυροτέρῳ*, in Vit. *χλωροτέρῳ*. Sed hoc alienum est ab horum versuum sententia, quae id postulat, quod prior scholiastes per *ἀσθενεστέρῳ καὶ ἀναπεπτωκότι πνεύματι*, alter per *μαλακωτέρῳ* expressit. Verum ita non potest dici *θαλερώτερον πνεῦμα*. Aliena enim sunt quae Blomfieldius in glossario attulit. Quare scripsi

νῦν ὅτε σοι παρέστακεν· ἐπεὶ κλύδων,
λήματος ἀντροπαίᾳ χρονίᾳ μεταλ-
λακτός, ἴσως ἂν ἔλθοι χαλαρωτέρῳ
πνεύματι· νῦν δ' ἔτι ζεῖ.

Nunc in tua potestate est (licet tibi adhuc evitare mortem): *nam aestus, sera consilii conversione mutatus, remissiore fortasse veniat flamine: nunc autem fervet adhuc.* Praestat autem fortasse scribere *ἂν τροπαίᾳ*, ut *ἂν* ad *μεταλλακτός* pertineat: nam *ἀνατροπαία* non tam *mutatio* est, quam *eversio*.

690. *ἐξέζεσαν* M. G. Lips. Ox. Par. C. E. Ald. Rob. Turn. *ἐξέζησαν* Par. L. *ἐξέζεσεν* Vit. et plerique, ut videtur, reliqui codices. Et videtur hoc in M. alia manus *α* in *ε* mutato fecisse. Ita editur inde a Victorio. Hoc dicit, *fervefecerunt enim animi aestum dirae patris.* Recte autem se habet pluralis *ἐξέζεσαν*, quum *κατεύγματα* personae vicem gerant. *κατεύματα* Lips. *ματεύματα*, cum glossa *αἱ ἀραί*, G.

691. *ἀλληθεῖς* G. *ἀληθῆς* Lips. *ἐνυπνίων φαντασμάτων* M. G. Vit. Lips. Par. B. Ald. (in qua *φαντασμάντων*) Turn. *φαντασμάτων ἐνυπνίων* Cantabr. 2. *φασμάτων ἐνυπνίων* Arund. Cantabr. 1. Par. A. Rob. et adscriptum in Par. B.

692. *δοτήρια* a pr. manu M. secunda manus *οι* ex *α* fecit, recentior primae syllabae *δα* supra adscripsit. *δατήριον* Ald. De hoc somnio dictum fuisse necesse est in praegressa tragoedia Oedipo.

693. *πειθὸς* Lips. *πιθοῦ* Blomfieldius. V. ad Prom. v. 276. *γυναιξὶν* M. *καίπερ μὴ* Par. L. Rob. *ὁμῶς. γρ. νόμους* Par. B.

694. *ἄνη τίς*, a recentiore manu supra adscripto *τὶς*, M. *ἄνη τις* teste Blomfieldio Arund. Id praefixum scholio in M. et hoc, commemoratum a Stephano, primus dedit Canterus. *ἄνυτις* Vit. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. F. L. Ald. Rob. Turn. *ἄνυσις* G. Lips. Par. E. H. N. Colb. 1. Taur. Vind. 1. 2. 3. 4. *οὐ δὲ* Rob. *μακρά* Par. N. Rob. *γρ. μακρά* Par. B. Ante *μακρὰν* in Lips. supra insertum *λέγειν*, cum glossa *πολυλογεῖν*.

695. *μ' ἔλθης ὁδοὺς* Vit. *μὴ λθ ὁδοὺς* sic Lips. *ἐφ'* omittunt Vit. Par. N. *εὐδόμαις* G. *ἑβδόμοις* Vit.

696. *τεθειγμένον* G. *ἀμβλυνεῖς*, a recentiore manu supra scripto *ἀπ*, Vit. *λόγω*, ad *ω* supra adscripto *ου*, Lips.

697. Libri *νίκην γε*, nisi quod G. *γε* omittit, et *κακὴν*, nisi quod

καλὴν habet Lips. Ex scholiastae verbis, *τὴν γὰρ κακὴν δίκην ἢ νίκην, λέγω δὲ τὴν γενομένην ἀνόμως, τιμωρεῖται ὁ θεός*, colligi potest etiam *δίκην* lectum fuisse. In M. hoc tantum scholion est, *τιμωρεῖται. ἢ ἐν ἐρωτήσει ὁ λόγος*. Habet interrogationis signum in fine versus Cantabr. 1. Per interrogationem haec non magis dici possunt, quam *τιμᾶν* significare *ulcisci*. Frustra hunc versum explicare conati sunt interpretes. Putavi scribendum esse

νίκη γε μέντοι καὶ κακὸν τιμᾷ θεός.

At victoria etiam improbos ornat deus. Dehortatur chorus Eteoclem, ne ad certamen cum fratre abeat, quod deus interdum etiam improbo (nunc quidem Polynici) victoriam impertiat. Ad haec respondet ille, non decere virum fortem de eo, quod vinci possit, cogitare.

698. *στέγειν* Ald. *στέργειν γ'* G. *στέργειν τ'* Par. E. *τοὔπος* Taur.

700. *ἐκφύγοις* a pr. manu M. sed recentior *οι* supra adscripsit. *ἐκφύγῃ* Cantabr. 2. Ald. Aberravit ab sententia Nauckius praef. ad Aristophanem Byzantium p. VI. *ἐκφύγοιν* scribendum esse putans.

701. *πέφριξα*, supra adscripto *κα*, Vit. *τὴν* Lips. *ὠλεσίοικον* M. G. Turn. *οὐλεσίοικον* Vit. *ὀλεσίοικον* Par. L. Taur. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. *ὀλοσίοικον* Lips. *ὠλεσίδομον* varia lectio apud Stephanum.

702. *θεὰν* Arund. Cantabr. 1. Ox. Ask. A. et fortasse Par. F. ex quo affertur *θεόν*. In G. Taur. verba hoc ordine collocata sunt *οὐ θεοῖς ὁμοίαν θεόν*. Post hunc versum ante Canterum haec addebantur, *ἃ* (*οὗ* Ox. Ven. A. Ald.) *γὰρ νύκτωρ παρεκελεύσατο* (*παρακελεύσατο* Par. E. *παρεκελεύετο* Vit. *παρελεύσατο* Ox. Ald.) *καὶ γέγονε* (*γέγωνε* Arund. Ox. Rob.). Habent haec verba G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. E. Ask. A. Colb. 1. Taur. Ven. A. B. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn. In M. a recentiore manu in margine adscripta sunt. Nihil haec sunt nisi interpretatio vocabuli *παναληθῆ*, sumpta ex v. 691.

703. *παναληθῆ* etiam M. sed ut eadem manus primum *παναληθεῖ* scripserit.

704. *εὐκτέαν* Arund. *ἀκταίαν* G. *Εὐκταίαν Ἐρινὺν* non puto comparari posse cum Themide *εὐκταίᾳ* Euripidis in Medea v. 170. ut visum est Musgravio et Porsono. Ibi Themis *εὐκταία* est quae vota perficit: hic vix aliud esse potest *εὐκταία Ἐρινὺς* quam excitata Oedipi diris Furia. Sed fateor suspectum mihi esse *εὐκταίαν*. Nam etsi metrum Anacreonteum, sive Ionicum *ἀνακλώμενον*, spondeum pro trochaeo admittit, solet tamen Aeschylus versus diligentissime exaequare: atqui mediam in *εὐκταίαν* syllabam non facilius corripias, quam in *ὠμόφρων* producas. Poterat Aeschylus scribere *πατρὸς ὠκύπουν Ἐρινύν*. Nam hoc rei convenit: *εὐκταίαν* supervacaneum est, quum *τελέσαι κατάρας* sequatur. *ἐρινὺν* M. Arund. Ald. Ceteri *ἐριννύν*.

705. *ὑπερθύμους* Par. F. K. Ask. A.

706. *Οἰδιπόδα βλαψίφρονος* Blomfieldius. Libri *βλαψίφρονος οἰδιπόδα*, nisi quod *βλαψίφρενος* habet Lips. *τοῦ βλαψίφρονος* Cantabr. 2. *οἰδιπόδαο* Vit. *οἰδίποδος* Ox. Ald. *Οἰδιπόδα* Turn.

707. *παιδολέκτωρ* Lips. *παιδολέτω* Ald. *παιδοδέλετωρ* Par. C. Post hanc vocem *δ'* omittunt Cantabr. 2. Ox. Ald. Rob. Turn. Habent particulam M. G. Vit. Lips. *ἔρις. γρ. ἐριννύς* Par. B. *ἅδ'* G. Vit. Lips. (in Lips. *ἥ* superscriptum) Cantabr. 2. Ox. Par. A. B. E. N. Colb. 1. Ald. Rob. Turn. et a recentiore manu M. prima scripserat *ἔρις δ'*, etsi *δ'* praecedit. *ἥδ'* Par. F. *τάδ'* editio Victorii.

708. *ξένους δὲ* Ox. Ald. *κλήρους* dedit Victorius, et hoc a pr. manu habebat M. in quo nunc radendo *ι* ex *υ* factum est. *κλήροις* G. Vit. Lips. Mosc. 2. Ox. Par. C. L. Colb. 1. Taur. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Turn. *κλῆρος* Rob. *ἐπινομᾷ* ex correctione G. *ἐπικομᾷ* idem ante correctionem. *ἐπικωμᾷ*, cum glossa *μεγαλοφρονεῖ*, Mosc. 2. *ἐπινωμᾶν* Par. L.

709. H. Stephani coniecturam *Χάλυψ ὁ Σκυθῶν ἄποικος*, metri negligentior probat Valckenarius ad fragm. Callimachi p. 155. seqq. Hesychius *Χάλυβοι, ἔθνος τῆς Σκυθίας ὅπου σίδηρος γίνεται.* Stephanus Byz. *καὶ Χάλυβοι παρ' Ἑκαταίῳ, "Χαλύβοισι πρὸς νότον Ἀρμένιοι ὁμουρέουσι."* Euripides Alc. v. 980. *καὶ τὸν ἐν Χαλύβοις δαμάζεις σὺ βίᾳ σίδαρον.* *σκυθῶν*, a sec. manu superscripto *ων*, M.

710. *χρηματοδαίτης* Lips. *χρηματοδέτας* G. *χρηματόδοτας* Arund.

711. *πικρὸς* omittit Vit. *ὁμόφρων* Lips. *σίδαρος*, ad *α* superscripto *η*, Lips. *σίδηρος* G. Ald. Turn.

712. *διὰ πύλας* G. Lips. Etiam in Vit. qui *διαπήλας* cum reliquis habet, supra scriptum *ύ*.

713. *ὁπόσαν καὶ* M. (sic, ut videtur, non *ὁπόσοις καὶ*, M.) Arund. Cantabr. 2. Par. K. Colb. 1. Rob. *ὁπόσαν καὶ* Vit. *ὁπόσαν* (ad *α* superscripto *η*) *καὶ* Lips. *ὁπόσην καὶ* Par. F. *ὁπόσην* ex Par. C. enotatum est, *ὅποσα* ex Par. E. *ὁπόσην ἂν καὶ* G. Ald. Turn. *φθιμένοισι* libri, nisi quod *φημένοισι* habet Par. E. Plena oratio haec esset, *χθόνα ναίειν διαπήλας τοσαύτην ὁπόσην διαπάλλει καὶ φθιμένοις κατέχειν*, et his additus est accusativus, quasi ita dixisset, *χθόνα ναίειν διαπήλας τοσαύτην ὥστε αὐτοὺς κατέχειν αὐτὴν ἀμοίρους τῶν μεγάλων πεδίων.* Dictum est *κατέχειν* ut *θῆκας κατέχουσιν* Agam. v. 433.

715. *ἐπεὶ δ' ἂν* G. Mosc. 2. et sic a pr. manu M. *ἐπειδὰν* idem a sec. manu, ut ceteri. *αὐτοκτόνως* Rob. idque ex codice regio Spanhemius enotavit. *αὐτοκτόνωσιν* a pr. manu habuisse videtur M. unde recentior *αὐτοὶ κτάνωσιν* fecit. *αὐτοκτάνωσιν* Lips. *αὐτοὶ κτάνωσι* G. Vit. Mosc. 2. Vind. 1. 2. 3. 4. *αὐτοὶ κτάνωσιν* Ox. Par. E. Taur. Ven. A. Ald. Turn.

716. *αὐτοδαΐκτως* Ask. A.

717. Libri *καὶ χθονία κόνις πίῃ*, repugnante versu antistrophico. Scripsi *καὶ γαῖα κόνις πίῃ*. Hunc ipsum enim versum respexisse videtur

Hesychius, quum scriberet γαῖα κόνις, ἡ γῆ. Sic enim eum scripsisse puto pro eo, quod nunc parum apte legitur, γαῖα, ἡ κόνις, καὶ ἡ γῆ.

718. φοίνιον M. Lips. Ald. Rob. Turn. φόνιον G. Vit. Cantabr. 1. Mosc. 1. 2. Taur. Vind. 1. 2. 3. 4. et οι superscripto Colb. 1. φοίνιον γρ. φόνιον Par. B. φόνον Ask. A.

719. καθαρμοὺς Vit. Lips. et cum ceteris, ut videtur, plerisque codicibus Ald. Rob. Turn. καθαροὺς ex rasura Mosc. 1. καθαρμὸν G. Mosc. 2. Ox. Par. L. Taur. Vind. 3. καθαρμὸν aut καθαρμὸς, non κάθαρμα, M. a pr. manu, sed ultimae tres litterae μὸν litura paene evanuerunt, recentior manus ον supra adscripsit. Secunda manus hoc scholion in margine scripsit, τίς ἂν εὑρηθείη (sic); τίς ἂν αὐτοὺς ἐκλύσει τοῦ τοιούτου μιάσματος;

720. λούσιεν G. λαίσειεν Ald.

721. παλαιοῖσι Arund. Mosc. 1. Ven. B. παλαιαῖς M. et reliqui.

722. συμμιγεῖς G. Vit. Lips. Mosc. 1. 2. Par. C. L. Ask. A. et ad σ a sec. manu ξ adscripto M. ξυμμιγεῖς Ald. Rob. Turn. κακοῖσι Cantabr. 1. Ask. A. Mosc. 1. Ven. B. καλοῖς Lips.

724. παρβασίαν Porsonus. παραβασίαν M. G. Arund. et e correctione Vit. παραιβασίαν Vit. a pr. manu et Lips. Par. B. Ald. Rob. Turn. Ὠκύποινον et αἰῶνα δ' ἐς τρίτον non sibi repugnant. Nam cita poena iam ad tertiam aetatem duravit, celeriter Laium, Oedipum, Iocastam, filios puniens.

725. εἰς Cantabr. 1. μὲν pro μένει Ald. μενεῖ, sed correctum μένει, Par. L.

727. Ad τρὶς supra adscriptum εῖ in Lips.

728. μεσομφάλοιν Rob.

729. θνάσκοντα edidit Victorius, et sic Lips. et ad ά a sec. manu η supra adscripto M. θνήσκοντα G. Vit. Cantabr. 2. Ald. Rob. Turn. γένας G. Mosc. 1. 2.

731. κρατηθεὶς γρ. καρτηθείς Par. B. δ' a recentiore manu scriptum in G. Eiecit particulam Porsonus. Servanda est: refertur enim ad μέν, quod poni debuerat, Ἀπόλλωνος μὲν βίᾳ. ἐκφίλων Ald. Rob. Turn. Brunckius, quod φίλων in Par. B. per ἡδονῶν explicetur, coniici posse ait, scriptum fuisse olim κρατηθεὶς δ' ἡδονῶν ἀβουλίαις. Nec tamen quicquam mutandum censet. ἀβουλίαις G. Lips. Par. B. Ald. Rob. Turn. ἀβουλίᾳ Vit. Par. A. K. L. Ask. A. Ven. B. ἀβουλίαι, ultima littera incerta, M. ἀβουλίας Taur. Vind. 1. Ἐκ φίλων ἀβουλίαις interpretantur *malis amicorum consiliis*. Ita etiam intellexit scholiastes qui in M. adscripsit οἷς ἐκοινώσατο τὸν χρησμόν. Nihil de hac re traditum est ab antiquis, et satis impii fuissent, qui suasissent oraculum contemnere. Hoc dicit, ut alter scholiastes recte vidit, *per uxoris amorem perverso consilio irretitus*.

732. ἐγείνατο Arund. Mosc. 1. Par. K. Ask. A. Rob. γείνατο M. G. Vit. Lips. Ald. Turn. μόνον Par. C. αὐτῷ G. Arund. Mosc. 1. 2.

733. *οἰδιπόδαν* M. Vit. et regius Spanhemii. Idem reliquorum librorum lectioni *οἰδίποδα* supra adscriptum in Par. B.

734. *ὅςγε* Mosc. 1. *ὅς* Ask. A. *μὴ πρὸς* G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. 2. Par. A. B. N. Ald. Rob. idemque in margine M. recentior manus adscripsit. *μητρὸς* Turn. *ματρὸς* M. Par. L. *ἁγναν*, ad alteram vocalem *η* superscripto Lips. *ἁγνὰ* Par. E.

735. *ἐκτράφη* Cantabr. 2. et adscripto *γρ. ἐτράφη* Par. B.

737. *ἔτλη* Mosc. 1. Spanhemii regius, et *α* a sec. manu supra adscripto M. *παραγνοία* M. G. uterque a pr. manu: *παράνοια* uterque a sec. manu. *παράνοια δὲ* Rob. *ἔτλα παρ' ἀνοία. ἔτλη δὲ ἀγνοία* sic scholion in M. *σύναγε* M. Turn. et a sec. manu G. . Idem adscriptum in Par. B. Recentior manus in M. accentum primae syllabae delevit alterique *ἀγ* supra adscripsit. *συνάγαι* G. a pr. manu et cum glossis *ἑνῶσαι, συνάξαι* Mosc. 2. *σύναγεν* Vit. *σύν γε* Ald. *συνάγαγε* Lips. Arund. Cantabr. 1. Mosc. 1. Par. H. K. Ask. A. Colb. 2. Rob. Spanhemii regius. *συνάγαγεν* Colb. 1.

738. *φρενώλης*, supra scripto a recentiore manu *εις*, M. *φρεναλεῖς* Lips. Male haec Schützius de Laii et Iocastae concubitu interpretatur: qua interpretatione praeclara vis, quae in hoc loco est, valde minuitur. *Παράνοια* est error, quem chorus propterea fortiore vocabulo nominat, quod caeci in eum fatorum necessitate, tamquam furibundi, irruerunt Oedipus et Iocasta.

740. *πίτνον* Brunckius. *πίπτον* Vind. 2. 4. *πιτνῶν. γρ. πιτνοῖ* et *πίπτον* ex Par. B. Faehsius affert. Ceteri *πιτνόν*. Omittit hunc versum Lips.

741. *τροιχαλὸν* fuerat in Vit. deleto iota *τροχαλὸν* factum est, quod habent Par. E. Ask. A. Vind. 4. *γρ. τροχαλὸν, ἤγουν κυρτόν* Par. B. in quo alia glossa, *τριπλοῦν ἢ τραχύ*, ad *τρίχαλον* pertinet, quod habet in textu, ut ceteri libri. Wakefieldius in Silva crit. I. p. 63. scribit *τρίχηνον*, ex Hesychii glossa *τρίχηνον, τριχόρυφον*. At codex Hesychii *τριχῆν* habet. Nec tamen contenderim Hesychii locum non huc spectare, modo ne Aeschylum ex Hesychio, sed Hesychium ex Aeschylo corrigas. *Πρύμναν πόλεως* dicit, quod tamquam de navi loquitur. *Ex illo*, inquit, *Oedipi scelere aliud alii succedit malum, quod etiam ipsi urbi minatur.*

743. 744. *ἀλκὰν* Mosc. 2. in quod coniectura inciderat Burgessius. *ἀλκᾶ* Taur. *ἀλκὰ* ceteri. *δι' ὀλίγον* G. *γρ. πύργου* Par. B. *ἐνεύρει* Mosc. 1. 2. Ceteri libri scholiastae *ἐν εὔρει*, nisi quod *εὔνει* ex Par. E. enotatum est. Difficultatem horum versuum iam senserunt scholiastae, nec melius res cessit recentioribus criticis. In M. hoc scholion est, *μεταξὺ δὲ ἡμῶν δι' ὀλίγου ἐστὶν ἡ τῶν πολεμίων δύναμις τῆς ἡμετέρας καὶ τὸ διάστημα ὁ πύργος ὁ διείργων ἐστίν*. Ad *ἐν εὔρει* adscriptum est *ἐν πλάτει, ἐν μεταιχμίῳ*. Frigidissime, immo turpissime additum est *ἐν εὔρει*. Scripsi, mutata una littera,

μεταξὺ δ' ἀλκὰν δι' ὀλίγου
τείνει πύργος ἐν Ἄρει.

In medio, i. e. inter urbem et ei imminentes fluctus, *ad breve tempus munimentum tendit in bello turris.* Confirmavit hanc emendationem Par. B. ex quo *γρ. ἄρει* Faehsius attulit.

745. *δὲ* omissum in Par. N. Colb. 1. *συμβαλεῦσι* ante recentioris manus emendationem fuisse videtur in M.

746. *μὴ καὶ πόλις* Lips. Cantabr. 1. Par. K. Ask. A.

747. *τέλειαι* G. Vit. Lips. Arund. Mosc. 1. 2. Ox. Par. A. E. L. N. Colb. 1. Ald. Rob. *τέλειοι* Cantabr. 1. *τέλεια* Par. B. Turn. et supra adscripto a recentiore manu *ος*, non *οι*, M. in quo hoc scholion additum est, *τὸ τέλεια ἀντὶ τοῦ τέλειαι. ὑφῆκεν δὲ τὸ ι διὰ τὸ μέτρον.* Tum *παλαιφάτων ἀραὶ* M. Ox. Ald. Reliqui omnes *παλαίφατοι ἀραί.* Scripsi, remoto turpi hiatu,

τέλειαι γὰρ παλαιφάτων ἀρᾶν
βαρεῖαι καταλλαγαί.

Sic Aristophanes *πολέμου καταλλαγὴν* dixit in Avibus v. 1588. Eodem modo haec emendavit Engerus in diss. de Aeschyliis antistrophicorum responsionibus p. 17.

749. *πελόμεν'* M. a pr. manu, idemque superscriptum in Cantabr. 2. et *πελόμενα* simul cum *παλλόμενα* et *τελλόμενα* adscriptum in Par. B. *τελόμεν'* G. Lips. Arund. Ox. Par. B. E. Colb. 1. et a recentiore manu M. *τελόμεν* Ald. *τελλόμεν'* Cantabr. 2. Par. N. Rob. Turn. *τελλόμενα* Mosc. 1. *τελούμεν'* Vit. Cantabr. 1. Mosc. 2. Taur. Vind. 1. 4. Deinde omnes *οὐ παρέρχεται*, quod in Mosc. 2. bis, et ante et post *τελούμεν'*, scriptum est. Vulgatum *τὰ δ' ὀλοὰ τελλόμεν' οὐ παρέρχεται* interpretantur *calamitas semel orta non praeterit.* Sed *τελλόμενα*, si haec vera esset scriptura, non *orta*, sed *orientia* mala significaret. Recipiendum *πελόμεν'* erat. Hoc aut cum *οὐ παρέρχεται* coniungendum est, ut sit idem ac si dixisset poeta *τὰ δ' ὀλοὰ οὐ λήγει γινόμενα*, aut ita haec explicanda, *quae perniciosa sunt* (i. e. pestifera, ut dirae), *non praetereunt, sed manent.* Neutrum satis placet, et admonet vitii versus antistrophicus. Quare scripsi

τὰ δ' ὀλοὰ
πελόμεν' οὐ μὰψ ἔρχεται.

Invenitur *μαψίδιος* apud Euripidem Hel. v. 260.

750. *πρὸπρύμναν* Lips. *πρόπρυμναν* Ald. Rob. *πρόπρυμνον* Turn. et ad ultimam syllabam *α* supra adscripto Par. C. *πρόπρυμνα* recte ceteri. *δὲ* plene Vit. *τὲ* Par. N. *ἐκβόλων* a pr. manu, *ἐκβολῶν* a sec. habuisse videtur M. *ἐκβολὰν* recentior manus fecit. Adscriptum hoc scholion, *ὅταν δὲ παχυνθῶσιν οἱ ἄνδρες τῷ ὄλβῳ, τότε ὅλου τοῦ φόρτου ἐκβολὴν ποιοῦνται. τοῦτο δὲ πρὸς Ἐτεοκλέα. ἐκβολῶν δέ, τῶν ὑβριστῶν, οἷον δι' ἐκβολῆς ὑβριζόντων.* Ceteri libri omnes *ἐκβολάν.*

751. ἀλφηστᾶν M. ἀλφηστὰν regius Spanhemii. ἀλφηστάων Par. B. E. Vind. 2. 4. ἀλφιστῶν G. sed ut ι in litura sit. ἀλφιστῶν γρ. ἀλφοιτῶν Taur. ἀλφηστῶν reliqui.

753. γὰρ omittit Lips. τόσον Rob. τοσόνδ' γρ. τοσόν γ' Par. B. ἐθαύμασας Lips.

754. θεοὶ δὲ καὶ Ox. Ald. θεοὶ omisso καὶ Cantabr. 2. Pro librorum scriptura πόλεως dedi πόλεος et addidi ὁ. Sic etiam Dindorfius.

755. Libri omnes πολύβοτος, nisi quod πολύβοστος est in Mosc. 2. Scholion in M. hoc est, πολύβοτός τ' αἰὼν ὁ ὑπὸ πολλῶν ἐμβατευόμενος ἀνδρῶν, ἢ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινόμενος. Unde Blomfieldius collegit fuisse qui πολύβατος legerent. βροτῶν a sec. manu additum in Vit.

756. ὅσων et οἰδίπου Ox. τόντ' Par. E. τίον G. Vit. Taur. Ald. Rob. Turn. τῖον M. τίων Lips.

757. ἀναρπαξάνδρα Colb. 1. Ald. Ceteri ἀναρπαξάνδραν, nisi quod ἀναρπαξανδρὰν habet Lips. qui post hanc vocem addit σφίγγα. Scribendum erat τὰν ἁρπαξάνδραν.

759. ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων. γρ. δ' ἄρ' ἔμφρων ex Par. B. Faehsius affert.

760. γένετο G. Taur.

761. In ἄλγει priores duas litteras a sec. manu in litura scriptas habet M.

762. μαινομένα M. G. Vit. Vind. 1. 2. 4. μαινομένη Cantabr. 2. Turn. μαινομένη Lips. Ald. Rob. κραδίᾳ Turn. καρδίᾳ M. G. Cantabr. 2. Par. L. Vind. 1. 2. 4. Rob. καρδία Vit. Lips. Arund. Ox. Par. E. Ald.

763. κάκ' ἐτέλεσεν M. et regius Spanhemii. κακὰ τέλεσε Arund. κατετέλεσε Lips. τέλησε interpretationi secundi scholiastae praefixum. Ceteri κάκ' ἐτέλεσε.

764. χειρὶ Lips. Cantabr. 1. 2.

765. κρείσσω τέκνων M. Vit. Lips. Ox. Par. A. E. Ald. idemque supra adscriptum in Par. B. κρεισσὼ τέκνων Par. C. κρείσσων τέκνων G. (sic G.) Mosc. 2. Taur. κρεισσοτέκνων Par. B. Turn. supraque adscriptum in Par. C. κρισσοτέκνων Mosc. 1. et regius Spanhemii. κρεισσόνων τέκνων Arund. Par. F. K. Ask. A. Rob. τῶν κρειττόνων τῶν supra adscriptum in Mosc. 2. Deinde δ' ἀπ' ὀμμάτων M. Vit. Lips. (ὀμάτων Lips.) Arund. Par. B. H. L. Colb. 1. Ald. Turn. τ' ἀπ' ὀμμάτων Taur. δ' ὀμμάτων Par. A. ἀπ' ὀμμάτων G. Par. K. Ask. A. Vind. 1. 2. 3. 4. Rob. Certa emendatione scribendum est

κυρσοτέκνων ὀμμάτων ἐπλάγχθη,

privavit se oculis qui liberis occursuri erant, i. e. visuri eos. Conf. Soph. Oed. R. v. 1268. seqq.

766. Libri τέκνοις δ' ἀραίας. Scribendum erat τέκνοισιν δ' ἀράς.

767. ἀφῆκεν G. Mosc. 2. Ask. A. Turn. adscriptumque in Par. B.

ἐπικότοις, supra adscripto *ους*, Lips. *ἐπικότας* Ald. *ἐπισκότους* Taur. adscriptumque in Par. B. *ἐπιτρόπους* Par. E. Deinde libri *τροφάς*. Sed *τροφᾶς* adscriptum in Par. B. Heathii *ἐπίκοτος τροφᾶς* probarunt Brunckius, Porsonus, Blomfieldius. Brunckius tamen *ἐπικότους τροφᾶς* servari posse dixit, servavitque recte Schützius. Scholiastes Sophoclis ad Oed. Col. 1375. postquam versus attulit ex Thebaide, in quibus Oedipus filios propter coxam ab iis missam exsecratus esse narratur, haec addit, *τὰ δὲ παραπλήσια τῷ ἐποποιῷ καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις*. Interpretatus igitur est *τροφᾶς* *propter victum*, idque probavit Heathius. Rectissime Schützius intellexit, potius propterea ira correptum esse Oedipum dici, quod educasset inceste prognatos filios. V. Opusc. VII. p. 204.

768. *αἲ αἲ* M. Lips. Ceteri, ut videtur, *αἶ αἶ*. *πικρογλώσσου ἀρᾶς* Ox. Ald. Ex Par. B. Faehsius haec affert, *ἀρὰς*. *πικρονόμους ἢ πικρογλώσσους. τὸ δὲ αἶ αἶ διὰ μέσου*, et *αἶ αἶ*, *πικρογλώσσους. γρ. πικρονόμους*.

769. *καὶ σφὲ*, ad *καὶ* supra adscripto *ἤ*, Lips. *ἤ σφὲ* Ven. B. *σφε δὴ* ex Taur. affertur. *σιδηρονόμῳ* Lips. Mosc. 1. Turn.

770. *δία χερί* Porsonus. *διαχειρίαι* M. *διαχειρίαν* Cantabr. 1. *διὰ χειριὰ* G. *διαχειρία* Vit. Lips. Taur. Ald. Rob. Turn. *διαχειρίᾳ* inde a Victorio scribebatur.

771. *ποτὲ κτήματα* Par. E.

772. *μὴ δὲ τελέσῃ* Vit. *ἐριννὺς* M. Vulgo *Ἐριννύς*. Tzetzes in Exegesi Iliadis p. 15, 24. *ἡ ποίνιμος καὶ κατ' Αἰσχύλον καμψίπους Ἐρινὺς μετελεύσοιτο*. Hic igitur secutus esse videtur scholiastae explicationem, *ἡ κάμπτουσα τῶν κολαζομένων τοὺς πόδας. οἱονεὶ ἡ συμποδίζουσα καὶ μὴ ἐῶσα φυγεῖν*. Schützius "aliud est" inquit "*γόνυ κάμπτειν*, quod significat *requiescere*, aliud *πόδας κάμπτειν*, quod est *ambulare, ire*. Ideoque *καμψίπους* h. l. est *pedes mobilis*." Interpretationem veram esse puto: et habet eam etiam scholiastes in cod. G. qui allatis, quae etiam in vulgatis scholiis exstant, addit *ἢ ἡ κεκλιμένους ἔχουσα πόδας πρὸς* (scr. *πρὸς τὸ*) *ταχέως παραγίνεσθαι ὅπου ἂν ἔλθοι* (scr. *ἔλθῃ*). Rationem tamen minus idoneam ab se allatam esse animadvertisset Schützius, si meminisset Furiam etiam *καμπεσίγουνον* dictam esse. Hesychius *καμπεσίγουνος, ἡ Ἐρινύς, ἀπὸ τοῦ κάμπτειν τὰ γόνατα τῶν ἁμαρτανόντων*. Praeterea non modo *γόνυ κάμπτειν* *quiescere* est, sed etiam *κῶλα κάμπτειν*, ut apud Sophoclem in Oed. Col. v. 19. Nec dubito quin id etiam *πόδας κάμπτειν* dici potuerit. *Καμψίπους* quidem et *καμπεσίγουνος* de Furia dicta non videntur aliter quam ut Schützius voluit intelligi posse, quum propterea quod huiusmodi composita pedes paene postulant intelligi eius de quo usurpantur, non aliorum, tum quod alia nomina, quibus Furiarum celeritas indicatur, hanc interpretationem suadent. Eandem confirmat vocabulum *καμπεσίγυιος*, de quo vide Hesychium eiusque interpretes. Neque *κάμπτειν γόνυ*

necessario de quiete intelligendum esse Xenophon arguit de re equestri I. 6. τά γε μὴν γόνατα ἢν βαδίζων ὁ πῶλος ὑγρῶς κάμπτῃ, εἰκάζοις ἂν καὶ ἱππεύοντα ὑγρὰ ἕξειν τὰ σκέλη· πάντες γὰρ προϊόντος τοῦ χρόνου ὑγροτέρως κάμπτουσιν ἐν τοῖς γόνασι. Ex quo loco Pollucem I. 191. haec habere animadverterunt interpretes Xenophontis, γόνατα δυςκαμπῆ· ὁ γὰρ ὑγρὸς κάμπτει τὰ γόνατα ἀκοπώτερον καὶ ἀπταιστότερον βαδίζει.

773. παῖδε Lips. Libri τεθραμμέναι. Hoc cum μητέρων coniunctum esset ea ratione, qua σᾶς ἀλόχου σφαγείς et similia dicuntur. Sed valde hoc languet. Scholiastes haec adnotavit, συγγενεῖς, ἢ δειλαί, ὑπὸ μητέρων ἁπαλῶς τεθραμμέναι, quae videri possunt alius scripturae vestigia continere. Scribendum putavi τεθρυμμέναι, *delicatae*.

774. δούλιον Vit. δόλιον Par. E.

775. πέπτωκεν δ' M. πέμπτωκεν Lips. ὀβρίμων M. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. A. B. Colb. 1. Taur. Rob. ὀμβρίμων G. Vit. Lips. Ald. Turn.

776. πόλις τ' Colb. 1. εὐδεία Lips. Cantabr. 1.

778. στέγει M. Vit. Lips. Cantabr. 2. Ald. Turn. στέργει Cantabr. 1. Mosc. 2. Par. C. E. N. Colb. 1. Vind. 2. 4. et adscripto γρ. στέγει Par. B. στέργει habuerat etiam G. sed ρ erasum est. στένει Rob. πύργος καὶ πύλαι· Vit. ἱκανοῖς δὲ ad φερεγγύοις adscripto. φερεγγύους Rob. φερεγγύοις. γρ. φερεγγύους, ἵν' ᾖ πρὸς τὸ πύλας, φερεγγύους πύλας, τὰς δυναμένας φέρειν τὴν ἐγγύην Par. B.

779. ἐφραξάμεσθα Turn. ἐφραξάμεθα M. G. Vit. Lips. Mosc. 1. 2. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. ἐφρεξάμεθα μονομόχμοισι Par. E.

780. καλῶς δ' ἔχει Lips. Cantabr. 1. Colb. 1. 2. Rob. In M. δ' a recentiore manu supra adscriptum est. πλεῖστα ἐξ Vit. Mosc. 1. utercque supra scripto ἐν. In Vit. syllaba una inter πλεῖστα et ἐξ erasa. πυλώμασιν M. Ceteri πυλώμασι.

781. ἑβδομαγέτης Mosc. 1. Dorica forma etiam Proclus usus est in commentario ad Timaeum Platonis III. p. 200. Dixi de hoc nomine Apollinis in Opusc. VII. p. 293.

782. εἵλετο a pr. manu M. εἵλετ' G. εἰδίπου G. οἰδίπους Mosc. 1.

783. παλαιᾶς Lips.

784. πρᾶγος Arund. Cantabr. 1. Par. A. B. L. Vind. 1. 4. Rob. πρᾶγμα M. G. Vit. Lips. Ald. Turn. adscriptumque in Par. B. νεόκοτον M. Vit. Lips. Par. B. Ald. Rob. Turn. νεόκητον G. Mosc. 2. quod in G. per νεωστὶ γεγενημένον, in Mosc. 2. per νεωστὶ κατεσκευασμένον explicatur. νεότοκον Par. H. N. Colb. 1. idemque adscriptum in Cantabr. 2. Par. B. παρόν G. Par. B. aliique, ut videtur, codices et Ald. Turn. πλέον M. Vit. Lips. Cantabr. 1. Mosc. 1. Par. E. N. Colb. 1. adscriptumque in Par. B. In Vit. γρ. παρών a recentiore manu supra scriptum est. καὶ πλέον Rob.

785—801. Quae post versum 784. sequuntur, valde perturbata sunt. Ea in omnibus libris hoc ordine scripta leguntur,

Α. πόλις σέσωσται, βασιλέες δ' ὁμόσποροι
ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων.
Χ. τίνες; τί δ' εἶπας; παραφρονῶ φόβῳ λόγου.
Α. φρονοῦσα νῦν ἄκουσον, Οἰδίπου γένος.
Χ. οἲ 'γὼ τάλαινα, μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν.
Α. οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι.
Χ. ἐκεῖθι κἦλθον; βαρέα δ' οὖν ὅμως φράσον.
Α. οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν.
Χ. οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα.
Α. αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύςποτμον γένος.
τοιαῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα·
πόλιν μὲν εὖ πράσσουσαν, οἱ δ' ἐπιστάται,
δισσὼ στρατηγώ, διέλαχον σφυρηλάτῳ
Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν.
ἕξουσι δ' ἣν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονός,
πατρὸς κατ' εὐχὰς δυςπότμους φορούμενοι.
πόλις σέσωσται· βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν
πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ.

Difficile dictu fortasse videbitur, unde tanta oriri perturbatio potuerit. Factam tamen esse, neque ista hoc ordine scribi ab Aeschylo potuisse, manifestum est. Persequar singula. Primus horum versuum, *πόλις σέσωσται, βασιλέες δ' ὁμόσποροι*, qui infra paene iisdem litteris repetitur, hac ipsa repetitione suspicionem vitii movet. Magis etiam eo, quod nuntio contra morem tragicorum hic duo versus tribuuntur, quum chorus uno interrogaverit. Itaque Porsonus hunc versum uncis inclusit, ut nuntius hoc uno versu responderet, *'ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων*. Sed rectius Porsonus illum versum non hic, sed infra eiecisset. Illo enim loco perabsurdum est, quae modo clare dicta erant, his verbis iterari, *πόλις σέσωσται· βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ*. Quod credas non latuisse librarium, qui codicem Vit. scripsit, vel alium, quem hic secutus est: tribuit enim hos versus nuntio, quum ea, quae inde a verbis *τοιαῦτα χαίρειν* procedunt, choro adscripsisset, similiterque in Lipsiensi ad illum versum *τοιαῦτα χαίρειν* chori nomen adscriptum est, hic autem versus *πατρὸς κατ' εὐχάς* cum duobus sequentibus nuntio tributi sunt. Contra choro interroganti *τί δ' ἐστὶ πρᾶγος νεόκοτον πόλει παρόν;* quid potuit aptius responderi quam *πόλις σέσωσται?* Quid autem ineptius fuisset quam, ubi nuntius respondisset *'ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων*, chorum subiicere *τίνες; τί δ' εἶπας; παραφρονῶ φόβῳ λόγου*, et mox, quod prorsus absurdum esset, *μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν?* Non magis reliqua sana sunt. Illa quidem, *φρονοῦσα νῦν ἄκουσον, Οἰδίπου γένος*, poeta tragicus non posuisset sic ut oratio explenda esset ex praegressis nuntii verbis, sed ut e

sequentibus. Huic versui, οἲ 'γὼ τάλαινα, μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν, non subiecisset illa, quae sunt confirmantis ante dicta, non rem novam afferentis, οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι, sed apertis verbis dixisset *mortui sunt*. Nec posuisset ista, ἐκεῖθι κῆλθον, nisi proxime praegresso, quo referrentur. Nam si aliquam vim esse in his verbis volumus, sententia haec sit necesse est, *eo igitur pervenerunt, ut mutua caede se interimerent?* Quid porro hoc est, quod his verbis, βαρέα δ' οὖν ὅμως φράσον, respondet nuntius οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν? Id vero non narrantis est et ad chori interrogationem respondentis, sed sortem fratrum conquerentis: quare, ut brevius dicam, non nuntii est, sed chori. Denique nihil frigidius fingi potuit, quam eodem modo a choro, si praecedens versus nuntii est, iterari οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα. Haec igitur tam foede depravata ita mutare ausus sum, ut res ipsa, ut mos tragicorum, ut Aeschyli ingenium postulare videbantur. Iam enim metuenti choro, ne aliud urbi malum immineat, respondet nuntius, ut et hac sollicitudine liberet chorum, et, quid acciderit, narrare incipiat,

πόλις σέσωσται· βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν —

Praesagiens mala chorus respondet

τίνων; τί δ' εἶπας; παραφρονῶ φόβῳ λόγου.

Ad haec nuntius, nominatim, de quibus loquatur, indicaturus, adhuc suspensa oratione,

φρονοῦσα νῦν ἄκουσον, Οἰδίπου γένους —

Iam certius rem intelligit chorus:

οἲ 'γὼ τάλαινα, μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν.

Tum vero nuntius concludit orationem,

πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ.

Ibi chorus, facinoris atrocitate exhorrescens, apertius etiam sibi narrari rem postulat:

ἐκεῖθι κῆλθον; βαρέα δ' οὖν ὅμως φράσον.

Respondet ergo non ambigue nuntius,

ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων.

Inde chorus, rem paene incredibilem secum reputans,

οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν.

Confirmat id nuntius:

οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι.

Iterum chorus, eadem cogitatione occupatus,

οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα.

Quae iterum denique confirmat nuntius. Non dubito, qui sensum habent tragicorum lectione bene subactum, re diligenter considerata facile ad meam sententiam perductum iri. Origo autem tantae perturbationis, si ad levem, sed eum satis certum errorem attenderis, patebit planissime. In antiquo illo libro, ex quo nostri codices ducti sunt, librarii negligentia omissus fuerat hic versus,

πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ.

Quem versum librarius una cum illo versu, ad quem haec verba referebantur,

πόλις σέσωσται· βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν,

adiecit in fine huius colloquii, signis quibusdam monens, ad quem ille locum pertineret. Signis illis, ut saepe factum est, neglectis, grammaticus aliquis emendationem aggressus, neque suspicatus duos illos versus alieno loco positos esse, quum omne colloquium chori cum nuntio videret esse perturbatissimum (et quam perturbatum videri debuerit, facile intelliget, qui totum hunc locum, uti a nobis emendatus est, legere volet versu illo omisso), grammaticus igitur versus in alium ordinem redegit, simulque genitivos βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν et τίνων et γένους, qui non habebant quo referrentur, in nominativos mutavit.

785. βασιλέως M. Par. H. In M. a recentiore manu εῖς supra adscriptum. βασιλεῖς G. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. 2. Par. F. Ask. A. Colb. 1. 2. regius Spanhemii, Rob. et ex correctione Vit. in quo antea pro ultima syllaba duae fuerunt, quas nunc vix possis dispicere. βασιλέες Par. B. (hic quidem adscripto γρ. βασιλεῖς) et alii, ut videtur, codices ac Turn. βασιλεῖ Ald. Deinde "ὁμόσποροι, οἱ αὐτάδελφοι. γρ. ὁμοσπόροιν aut ὁμοσπόρων" ex Par. B. Faehsius affert. Servatum est βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν infra post v. 801. ubi quidem βασιλείοιν habent M. Vit. Mosc. 1. Ox. Ald. βασιλέοιν Lips. sed ad οιν in hoc vocabulo et in ὁμοσπόροιν supra adscripto ων.

786. Libri omnes τίνες;

787. τόκος, sed supra scripto a sec. manu γένος, M. Ceteri omnes γένος.

788. οἲ 'γὼ Canterus. οἲ ἐγὼ M. οἲ ἐγὼ G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn.

789. πέπωκεν M. G. Par. B. Turn. πέπτωκεν Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. 2. Mosc. 1. Ox. Par. K. L. Taur. Ald. πέπωκται Rob. Deinde γαῖ' G. Ald. Rob. Turn. Idem adscriptum in Par. B. et in M. a recentiore manu ex γὰρ (sic) factum. γᾶν Vit. Cantabr. 1. Colb. 2. Par. B. et adscripto γρ. γᾶ Lips. γᾶ Mosc. 1. Ox. γᾷ regius Spanhemii. In G. ad πέπωκεν αἷμα γαῖ' hoc scholion adscriptum est, πέπτωκεν αἷμα γαῖα. γράφεται καὶ πέπωκε. πέπτωκεν ἤγουν κέχυται τὸ αἷμα αὐτῶν ἐν τῇ γῇ, τῷ φόνῳ τῷ ἐπ' ἀλλήλων γενομένῳ.

790. ἐκεῖθε Par. E. κεῖσθον, ad primam syllabam a sec. manu .ηλ. supra adscripto, M. κεῖλθον Rob. βαρέα δ' οὖν ὅμως M. G. Vit. Par. B. Ald. Turn. βαρέα μὲν ὅμως Cantabr. 1. 2. Rob. βαρέα μὴν ὅμως Lips. βαρέα μὲν ἀλλ' ὅμως Par. C. F. K. L. Ask. A. Ven. B. idemque adscriptum in Par. B. βαρέα an βαρέως Mosc. 1. habeat dubium. βαρέως μὲν ἀλλ' sine codicis nota Spanhemius adscripsit. φράσω Par. E.

791. ἄνδρες libri. χερῶν G. Turn. χειρῶν M. Vit. Lips. Can-

tabr. 1. Ald. Rob. χρεῶν Par. E. αὐτομάτων, supra scripto a sec. manu .κτόνων., M.

792. ἠναίροντ' Lips. ἠνήροντ' Turn. Nauckio ad Aristoph. p. 18. hoc versu ἅμα, versu qui nobis 794. est ἄγαν scribendum videtur.

793. μὴν M. Lips. Ald. Turn. νῦν G. Vit. Mosc. 2. Vind. 1. Rob. γε μὴν Cantabr. 1. κατεσποδημένοις G.

794. οὗτος G. ὄντως Vind. 1. 3. κοίνως Par. C.

795. Ad δ' a recentiore manu γ supra adscriptum in M. ἐναλοῖ G. ἐναλοῖ, cum glossa ἠφάνισε, Mosc. 2.

796. χαίρειν κακὰ καὶ Vit. Mosc. 1. Par. N. Colb. 1. δακρύσασθαι G. Vit. Taur. Vind. 1. 3. Turn. δακρύσεσθαι, addito σ ab ipsa, ut videtur, prima manu, M. δακρύεσθαι Lips. Arund. Cantabr. 2. Par. A. B. H. K. L. Ven. B. Ald. Rob. δακρύσεσθαι Mosc. 1. Par. E. N. Colb. 1. Vind. 2. 4.

797. πόλις Taur. et hoc ex πόλιν factum in G. εὖ πράσσουσαν M. G. Lips. Turn. εὐπράσσουσαν Vit. Ald. Rob. εὖ πράσσουσα Taur.

799. Σκύθης σίδηρος ex hoc versu habet Stephanus Byz. in v. Σκύθαι, ubi in libris σκύθης ὁ σίδηρος scriptum est. σκύθησισιδηροκτημάτων Lips. χρημάτων a pr. manu Cantabr. 2. παμπησίας Mosc. 1.

800. ἐν ταφῇ M. G. Vit. Ald. Turn. ἐν τάφῳ Par. F. K. L. Ask. A. Rob. ἐν σαφῇ Lips. Omittit has voces Par. E. Libri χθονός. Brunckius scribendum putabat χθόνα, usus argumento inani, quod χθονός non haberet unde regatur. Necessaria tamen illa emendatio est meritoque recepta a Blomfieldio, quia sensus non potest alius esse, quam tantum illos patriae terrae esse habituros, quantum sepulcro sufficiat: quae sententia iam supra prolata erat a choro v. 712. χθόνα ναίειν διαπήλας, ὁπόσαν καὶ φθιμένοισιν κατέχειν, τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοίρους. Sophocles Oed. Col. v. 789. ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον.

801. δυσποτμῶς Cantabr. 1. Libri φορούμενοι. Videri potest hoc intelligendum esse de exsequiis: sed scribendum potius est φρουρούμενοι, ut hoc insolentius active dictum sit.

802. ὦ μεγάλε Ζεῦ afferunt Tzetzes in Exegesi Iliadis p. 121, 20. Eustathius p. 1214, 55. 1843, 17. ὦ μεγάλε Ζεῦ καὶ πολισσοῦχοι θεοὶ Tzetzes ad Hesiodi O. et D. v. 118. Ac πολισσοῦχοι M. Vit. Rob. Turn. πολισοῦχοι G. Lips. Vind. 1. 2. 4. Ald. πολισοῦχον Par. C. πολιοῦχοι Burtonus scribendum esse vidit. καὶ omittit Par. E.

803. 804. Libri δαίμονες οἳ δὴ κάδμου πύργους | τούσδε ῥύεσθε |, nisi quod δὴ omittit Taur. κάμδου habet Lips. τούσδε ῥύεσθαι Lips. Mosc. 1. τούσδ' ἐρύεσθε, supra adscripto τούσδε φυλάσσετε, Mosc. 1. In M. fuisse videtur τούσδ' ἐρύεσθαι, sed ut ipsa prima manus αι in ε mutaverit: hinc deinde factum τούσδε ῥύεσθε. Metrum monstrat aut excidisse aliquid post ῥύεσθε (et putavit Dindorfius excidisse

dipodiam anapaesticam, qua ultima illius verbi syllaba producta fuerit), aut aliter haec perturbata esse. Scripsi

δαίμονες, οἳ τούςδε ῥύεσθε
Κάδμου πύργους.

805. *χαίρων ἀπολολύξω* Lips.

806. *πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι* M. Lips. Ald. Rob. Turn. *πόλεως ἀσινεῖ σωτηρίᾳ* G. Vit. Mosc. 1. (*σωτηρία* Vit. Mosc. 1.) Par. E. N. Colb. 1. Vind. 1. 3. Altera lectio, bona ad sensum, metro repugnat. Prior sensum praebet minime aptum. Nam sive *σωτῆρι* de Iove, sive, quod Stanleius fecit, generatim de deo dici putes, cur servatore urbis potius, quam servata urbe, cur Iove magis aut deo, quam diis his, quos modo invocaverat, laetatur chorus? Itaque scripsi

σωτῆρι πόλεως ἀσινείᾳ.

Σωτὴρ ἀσίνεια est *σωτηρία*. Hinc eo vocabulo solo usus est scholiastes, qui haec adscripsit, *ἄρα χαίρω καὶ ὑμνήσω καὶ παιανίσω ἐπὶ τῇ πόλεως σωτηρίᾳ*. Non legitur haec adnotatio in M. Alter autem scholiastes *ἀσινεῖ*, inquit, *ἀβλαβεῖ. σωτηρίας τοῦτο γὰρ ἐπίθετον*. Eone ordine hic verba posuerit? Et quid attinebat monere, *ἀσινεῖ* epitheton esse *σωτηρίας*, quod neminem latere poterat? Nisi fallor, observatio illa vitium traxit e corrupto textu poetae, scripseratque scholiastes *ἀσινείᾳ, ἀβλαβείᾳ σωτῆρι· τοῦτο γὰρ ἐπίθετον*. Apertum est idoneam caussam fuisse, quare hoc adderet, *τοῦτο γὰρ ἐπίθετον*.

808. *πολεμάρχας*, quod adscriptum est in Par. B. merito recepit Brunckius. Sic etiam Arund. Par. E. Vind. 2. 4. Ceteri *πολεμάρχους*.

809. *καὶ κατ'* Ald. Rob. *ἐπωνυμίαν* M. G. Lips. Par. A. Ald. Rob. *ἐπωνυμίους*, supra scripto *αν*, Vit. *ἐπωνυμίην* Turn. et plerique, ut videtur, codices.

810. *καὶ* omissum prius, sed minio supra scriptum in G. *καὶ πολυνεικεῖς* post *ὀρθῶς* collocavit Blomfieldius. Bothius et Dindorfius haec duo vocabula delenda esse putaverunt. Mihi non videtur esse veri simile aut praetermissum esse Eteoclem aut non significatum Polynicem. Scholiastes haec adnotavit, *ὀρθῶς οὖν καὶ ἐπωνύμως Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης ἐκλήθησαν*. Puto dimidiam versus partem excidisse: quam sic explevi,

κλεινοί τ' ἐτεὸν καὶ πολυνεικεῖς.

Possunt alia excogitari, veluti *σύν τ' εὐκλείᾳ*.

811. *ἀσεβῆ* Lips.

813. *γένεος τ'* Lips. *γένος* Ask. A. Colb. 1. *οἰδίπου*, omisso *τ'*, Rob. *τὸ τέ παρέλκει* adscriptum in Par. B. *οἰδίπου γ'* Cantabr. 1. 2. ut Stanleius scribendum putabat. Brunckius vulgatam scripturam ita tuetur, ut duas imprecationes intelligendas censeat, unam qua olim universum Labdacidarum genus devotum fuisset, alteram Oedipi, quam is filiis dixerit. Recte, puto: sed quae huic explicationi firmandae attulit,

Eur. Phoen. 1075. Soph. Ant. 593. 860. minus apta sunt quam, quem omisit, Phoenissarum versus 1605. ubi Oedipus sic dicit,

ἀρὰς παραλαβὼν Λαΐου καὶ παισὶ δούς.

Ibi scholiastes ἀρὰς δὲ λέγει τὰς παρακολουθούσας τῷ γένει αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Πέλοπος, οὐχ ἃς αὐτῷ ὁ Λάϊος προςηράσατο, ἐπεὶ οὐδὲ φέρεταί τι τοιοῦτον ἀπὸ τοῦ Λαΐου πρὸς τὸν Οἰδίποδα, ἀλλ' ὡς ὁ Πέλοψ Λαΐῳ κατηράσατο δυςθυμήσας ἐπὶ τῇ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου ἁρπαγῇ, ἣν ἡρπάξατο ὁ Λάϊος.

814. κακόν με M. Lips. Arund. Cantabr. 2. Par. B. Rob. κακόν μοι Vit. Colb. 1. κακόν μου G. Cantabr. 1. Mosc. 1. Ox. Par. C. E. F. Ask. A. Colb. 2. Taur. Vind. 1. Ald. Turn. idemque adscriptum in Par. B. Lectum etiam esse κακοῦ ex adnotatione codicis Vit. ἢ κακοῦ ἀντὶ τοῦ κινδύνου, colligas. καρδίαν Cantabr. 1. 2. Par. H. L. ut Brunckius scribendum esse coniecerat. καρδίαι (sic, non καρδίαν) M. καρδία vel καρδίᾳ G. Vit. Lips. Arund. Mosc. 1. Ox. Par. A. B. Ask. A. Colb. 1. Ald. Rob. κραδίᾳ Turn. τι omittit Taur. τὶ in 'πὶ mutatum in Par. B. περιπίτνει a pr. manu M. περιπιτνεῖ M. a recentiore manu et Vit. Lips. Turn. πέρι πιτνεῖ Ald. περὶ πιτνεῖ Rob. περιπίπτει Arund. Par. F. K. Ask. A. περιπνεῖ G. Taur. Ex Par. E. χρού enotatum.

815. μέλος τύμβῳ Arund. μὲ τύμβῳ ex Par. E. enotatum.

816. θυιὰς M. θυὰς ceteri. Ante hanc vocem Rob. ὡς habet, θυὰς ὡς ex Ask. A. affertur. Non habent ὡς M. G. Vit. Lips. Ox. Par. C. E. L. N. Colb. 1. Taur. Ald. Turn. αἱματοστυγεῖς Ald. Rob.

817. δυσμόρως M. (sic M. ut videtur, non δυσφόρως) G. Arund. Mosc. 2. Par. A. B. (ex Par. B. Faehsius δυσφόρους. γρ. δυσμόρους affert) Vind. 3. δυσμόρους Lips. Rob. Turn. δυσφόρως Ox. et Faehsio teste Par. L. δυσφόρους Mosc. 1. Colb. 1. Ald. et adscripto δυσμόρους Vit. Par. N. δυσφόρους μόρους Par. C.

818. θανόντα Rob.

819. ξυναυλίᾳ Ald. δουρός G. Lips.

820. ἀπεῖπεν M. Par. L.

821. πρόθεν Par. C. πατρῴα Par. F. K. In hoc versu desinit Taur.

822. ἄπιστοι ad ι superscripto ει Vind. 4. ἄπιστα Rob.

823. μέριμναι Vit. Lips. Cantabr. 1. Ald. πτόλιν M. Lips. Turn. πόλιν G. Vit. Ox. Par. C. Vind. 2. 4. Ald. Rob.

824. θέσφατ' M. Arund. Par. E. L. Colb. 1. Vind. 1. 2. 3. 4. καὶ θέσφατ' G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn.

825. εἰργάσασθε Ald. Turn.

826. ἦλθ' αἰαχτὰ G.

827. πήματα οὐ Vit.

828. Non animadverterunt critici haec quoque antistrophica esse. In προὖπτος litteras ρουπ in litura habet M. τρεπτὸς Arund.

829. διπλαῖς μερίμναις ante rasuram in M. fuisse videtur.

δίδυμ' ἀνορέα M. G. Vit. Mosc. 1. 2. Ox. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. δίδυμ' ἀνορέᾳ Turn. διδομανόρεα Arund. Par. L. Rob. διδυμανόρια varia lectio apud Turnebum, et sic Lips. sed ut penultima vocalis ι in ει aut in ε mutata videatur. διδυμάνορα Par. A. (δίδυμ' ἄνορα ex Colb. 2. affertur). διδυμ' ἄνορα Cantabr. 1. Deinde κάκ' omnes libri. Scripsi mutatione lenissima

διπλαῖ μέριμναι, δίδυμ' ἀγανόρεα κακά,

gemina fortiter patrata mala.

830. αὐτοφόνα M. Lips. Ald. Rob. αὐτόφονα G. Vit. Turn. αὐτόφονον Par. E. Tum omnes δίμοιρα τέλεια. Denique τὰ πάθη. τί φῶ M. G. Vit. Lips. Vind. 2. 3. 4. Turn. τάδε πάθη. τί φῶ Arund. Par. A. (δὲ τὰ ex Colb. 2. affertur) Rob. τάδε παθεῖν. τί φῶ Ven. B. τὰ δὲ πάθη. τί φῶ Cantabr. 1. 2. Par. K. τε πάθη. τί φῶ Vind. 1. πάθη τί φῶ Ox. Ald. Sententiae pariter et metro ut consulerem, scripsi

αὐτοφόνα, δίμορα, τέλεα τάδε πάθη· τί φῶ;

831. Vulgo τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι πόνων δόμων ἐφέστιοι. Sola hic Rob. editio salutem affert, in qua πόνων omissum est. Eadem δομάτων, sic.

832. Libri ἀλλὰ γόον ὦ φίλαι, nisi quod γόων habent Lips. Arund. Cantabr. 1. Rob. et ο supra scripto Par. C. Idem γόων supra adscriptum in Par. B. Recte hoc recepit Brunckius: sed metrum postulat, ut etiam ὦ deleatur, et scribatur φίλιαι. κατ' οὖργον, sed γ a recentiore manu inserto, M. γρ. κακούργων Par. B.

833. κράτει Par. E. κρατεῖ Par. C.

834. πύτιλον G. αἰεὶ recte G. Vind. 1. 2. ἀεὶ Vind. 3. 4. αἰὲν ceteri.

835. Libri τὰν ἄστονον μελάγκροκον ναύστολον θεωρίδα, nisi quod τὴν habet Par. C. ταἄστονον G. τὰν νῦν ἄστολον Lips. et in margine γρ. ἄστονον, sed addito signo, quod hanc lectionem ad ναύστολον pertinere indicat. ἄστολον pro ἄστονον commemorat etiam secundus scholiastes. τὰν ἄστονον μελάγκροκον ἄστολον θεωρίδα Rob. Deinde μελαγκροκὰν M. μελάγκαρον Ald. Thomas M. p. 181, 10. ed. Ritsch. ex hoc loco affert ναύστολον μελάγκροκον θεωρίδα. Apparet scribendum esse

τὰν ναύστολον μελάγκροκον θεωρίδα.

Vidit hoc etiam Dindorfius. τὰν ναύστολον primo in τὰν ἄστολον, inde in τὰν ἄστονον abiit, et adscripta vera lectio alienum locum occupavit. Αἰεί ostendit ἀμείβεται non esse de hoc praesenti planctu intelligendum, sed de remigatione, qua perpetuo mortui in Orcum transferuntur. Θεωρίς autem non navis est, sed via. Hesychius in v. θεωροί, — λέγουσι δὲ καὶ τὴν ὁδόν, δι' ἧς ἴασιν ἐπὶ τὰ ἱερά, θεωρίδα. Euripides Hec. v. 1105. (1073.) ἢ τὸν ἐς Ἀΐδα μελανοχρῶτα πορθμὸν ἄξω τάλας; Hoc igitur dicit chorus, *largo cum luctu in capite vestro imitamini remigationem manuum, quae perpetuo per Acherontem navalem*

nigram viam, non calcatam Apollini, non lustratam soli, ad omnes recipiens ignotum litus transit. Magna audacia μελάγκροκον poeta dixit, nisi forte scripsit μελαγκρόκων, *mortuorum*, ut μελάμπεπλος dicitur rex mortuorum ab Euripide Alc. v. 859.

836. τὴν Par. C. ἀστιβῆ 'πόλλωνι Pauwius. Libri ἀστιβῆ ἀπόλλωνι. ἀνάλιον ad alteram syllabam η superscripto Lips.

837. πάνδομον, sed cum glossa τὴν πάντας δεχομένην, G. ἀφανῆ Boeckhius in praefatione lectionum aestivarum a. 1827. p. 11. in δυςφαῆ vel νηφανῆ mutandum putavit, utrumque non recte.

838. ἀλλ' ἤκουσ' Colb. 1. 2. οἴκουσ' Par. E. ἐπὶ ἔπράγω Lips.

839. ἀντιγόνην Par. C. ἀντιγόνη τ' ἠδ' M. ἀντιγόνη θ' ἠδ' G. Vit. Colb. 1. Ald. ἀντιγόνη θ' ἢ δ' Rob. Ἀντιγόνη θ' ἠδ' Turn. ἀντιγόνη τ' ἠδ'. γρ. θ' ἦδ' ex Par. B. Faehsius affert. ἀντιγόνη δ' ἰσμήνη Lips.

840. ἀδελφῶν Par. C. ἀδελφοῖν. γρ. ἀδελφῶν. supra scr. ἀδελφόν ex Par. B. Faehsius enotavit. ἀδελφοῖς Cantabr. 2. Post ἀδελφοῖν interpungunt G. Vit. Turn. Et sane melius θρῆνον ἀδελφοῖν cum praecedentibus coniungimus, ut explicetur eo πρᾶγος, quam cum sequentibus.

841. ἐκ omittit Par. N. καὶ pro eo habet Colb. 2.

843. ὑμᾶς Vit. Ask. A. φήμη Par. E. Πρότερον φήμης esse puto *ante luctum sororum.*

844. θ' omittunt G. Vind. 1. Rob. ὕμνον τ' Colb. 2. ἐρινύος M. Ceteri Ἐριννύος.

845. ἴσχειν Par. E. ἀΐδα τ' M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. ἀΐδᾳ τ' edidit Victorius. Friget dativus et praecessit modo ὕμνον Ἐρινύος.

846. ἐπιμάρπτειν varia lectio apud Turnebum. γρ. ἐπιμάπτειν sic Par. B.

847. Male hi versus in libris tribuuntur hemichorio. Chori sunt universi, cuius nomine vel a coryphaeo vel a paucis ex choro pronuntiabantur. Mox demum, quum melica incipiunt, chorus in duas partes dividitur.

848. δυσαδελφώταται G. δυσαδελφότατε Lips.

849. ἐσθῆσιν M. αἰσθῆσι Colb. 2. Ceteri ἐσθῆσι, nisi quod ἐσθῆτα habent Rob. et σι superscripto Cantabr. 2. Probat ἐσθῆτα scholiasta secundus.

850. 851. οὐδεὶς μὴ ἐκ G. Ald. οὐδείμη'κ Lips. μ' ὀρθῶς Cantabr. 1.

852. ἰὼ semel Par. F. Haec antistrophica esse olim a me animadversum est in libro III. de metris, sed ut in nonnullis peccarem.

853. φίλον Ald. φίλων τ' Par. E. ἀπονύμονες Lips.

855. μέλεοι bisyllabum est, ut v. 920. ἀλκᾷ M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. γρ. αἰχμᾷ manus secunda in margine M. et sic Arund. Ox. Par. E. H. ἀκμῇ, supra scripto λκ, Colb. 1.

857. εὕροντο, ad alteram syllabam α supra adscripto, Lips.

εὔραντο Ald. Rob. δόμων omittit Par. E. λύμα Cantabr. 1. Par. B. et η superscripto Lips.

858. ἰὼ semel Colb. 1. δωμάτων M. Lips. Turn. δομάτων Rob. δόμων G. Vit. Ox. Ven. A. Ald.

859. ἱρειψίτοιχοι G. Turn. ἱρειψίτειχοι Cantabr. 1. ἱριψίτοιχοι Vit. Lips. Arund. Cantabr. 2. Ald. Rob. ἱρριψίτοιχοι Par. L. ἱρριψίτοχοι sic M. ἐπὶ pro καὶ Colb. 1. πικρᾶς Lips. Ald. Rob.

860. Libri ἤδη, nisi quod ἤδη Rob. habet, Turn. autem hanc vocem omittit. Scribendum esse τί δὴ vidit etiam Lachmannus. διήλαχθέ Par. C. διηλλάχθαι Arund. διήλλακτε Vit. διήλαχθες Lips.

861. σὺν habent M. G. Vit. Lips. Ald. Turn. Omittunt Cantabr. 2. Par. A. K. L. N. Rob. σιδάρῳ M. Vit. Ald. Rob. Turn. σιδήρῳ vel σιδήρω G. Lips. Cantabr. 2. Par. C. Post hunc versum legebantur hi duo,

οὐκ ἔτ' ἐπὶ φιλίᾳ,
ἀλλ' ἐπὶ φόνῳ διεκρίθητε,

in quibus οὐκέτ' habent Vit. Lips. et, ut videtur, a pr. manu M. οὔκετ' G. οὐκ, omisso ἔτ', Par. A. Eiiciendam esse hanc adnotationem interpretis monui in libro III. de metris p. 422. idemque vidisse Stanleium Butlerus narrat. Omittit ista verba codex Arund. quod ignorabam, quum librum illum scriberem. Ex codice Farnesiano Elmsleius in Museo critico II. p. 458. hanc adnotationem Triclinii edidit, περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ οὐκέτ' ἐπὶ φιλίᾳ ἀλλ' ἐπὶ φόνῳ διεκρίθητε, καὶ ἄμετρον καὶ κοινόλεκτον. διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ.

862. Hemichorii nota carent libri. Post οἰδιπόδα, cui in Vit. ος supra adscriptum est, in Rob. additur κατεύγματα. In Vit. adscripta interpretatio ἀληθῶς, ἢ τὰ κατεύγματα τοῦ Οἰδίποδος, in G. τὰς ἀράς. Iungendum Οἰδιπόδα Ἐρινύς. Accusativum pluralem ἀληθῆ Schützius male in ἀληθὴς mutavit.

863. ἐρινὺς M. Ἐριννὺς vulgo. ἐπέκρανεν M. Par. L. Ald. Rob. ἐπέρανε, eraso κ, G. ἀπέκρανε Lips. Ceteri ἐπέκρανε.

864. Hemichorii notam omittit Arund. et, ut videtur, M.

865. δῆτα M. G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 2. regius Spanhemii. θῆτα θ' Rob. Hemichorii notam ante ὁμοσπλάγχνων habent Lips. Par. L. N. Erasa in M. Inter ὁμ et οσπλάγχνων litura in M. γρ. ὠμοσπλάγχνων Par. B.

866. τε omittunt G. Par. E.

867. Versum excidisse viderunt etiam Lachmannus et Elmsleius Mus. crit. II. p. 458.

868. 869. Hemichorii notam omittunt M. G. Vit. Lips. αἲ αἲ M. Lips. Vulgo αἶ αἶ. Altero loco αἶ. αἶδ' G. θανάτῳ Ald. θανόντων Turn. metro quidem, sed non syllabis antistrophico versui respondentibus. V. ad v. 880.

870. 871. Vulgo haec ita scripta leguntur,

HM. διανταίαν λέγεις πλαγάν.
HM. δόμοισι καὶ σώμασι
πεπλαγμένους ἐννέπω.

Lineolam, mutatae personae notam, M. ante διανταίαν et ante πεπλαγμένους habet, ante δόμοισι erasa est. διαντέαν G. δι' ἀνταίαν Ald. πληγὴν Lips. πλαγὴν Cantabr. 2. δώμασι pro δόμοισι G. Par. F. K. L. σώμασιν M. πεπληγμένους Vit. Lips. Cantabr. 2. Ald. πεπληγμένη Cantabr. 1. πεπληγμένη Ask. A. ἐννεπῶ Lips.

Agnoscunt vulgatam lectionem scholiastae. Sed foede haec corrupta esse et metrum ostendit, et non modo exilis, sed etiam barbare expressa sententia. Ac πλαγάν quidem ab interprete adiectum esse intellexit Elmsleius, qui ita haec conformavit, διανταίαν λέγεις δόμοισι καὶ σώμασιν πεπλαγμένους, omisso ἐννέπω. Mihi σώμασι nihil aliud esse videtur quam vitiose scriptum δώμασι, quod pro δόμοισι aliquot libri habent, poetam autem scripsisse puto

διανταίαν λέγεις πεπλαγμένους
καὶ δόμοισιν ἐννέπειν.

Etiam domum mortifero vulnere percussam esse dicit.

872. Hemichorii notam recte delevit Elmsleius. Non habet eam G.

873. ἀραὶ τ' sic G.

874. σὺν propter metrum addidi.

875. δὲ καὶ etiam G. δέ, omisso καί, Vind. 2. 4. πολιστόνος Par. E. πόλιν τε ὑπ' ἀνδρῶν στόνος Par. F. K. πόλιν τε ex Ven. B. enotatum est.

876. Non habent libri hemichorii notam. στένουσί τε G. στέργουσι Par. E. Ante στένει hemichorii notam habent M. Arund. Rob. ante μενεῖ G. Lips. Rob. δὲ post στένει addunt Lips. Turn.

878. In κτέανα quattuor ultimas syllabas a recentiore manu habet M. τ' (sic, non δ') ἐπὶ γόνοις G. Vit.

879. Hemichorii notam suppeditat G.

880. Libri δι' ὧν νεῖκος ἔβα καὶ θανάτου τέλος. Ad ultimam vocem γρ. μένος adscriptum in Mosc. 1. Non congruit hic versus cum strophico. Suspicari possis v. 869. ante θανάτων syllabam, veluti σφιν, excidisse. Sed melius hic καὶ omittitur, ut τέλος accusativus sit ab ἔβα pendens.

881. Hemichorii notam praebent Lips. Rob. ἐμοίρασαν ποδ' Ald.

882. ὥσθ', a recentiore manu τ' supra adscripto, M. ὡς Lips. Vind. 2. 4. ἴσον G. Lips. Vind. 2. 4. Rob. Turn. ἶσον M. Vit. ἶσα Par. N. Colb. 1. ἴσαν Ald. Scholion in M. ὀξύθυμοι ὄντες ἐμοιρήσαντο (sic) καὶ διενείμαντο τὰ κτήματα ὥστε ἶσον (sic, non ἶσα) λαχεῖν. φησὶν δὲ τὰς ταφάς.

883. Hemichorii nota praefixa in G. Arund. Rob. chori in Lips.

884. ἀμεμφίᾳ Ald. Rob. Ceteri ἀμεμφία. Scribendum erat ἀμεμφεία.

885. ἐπιχαρὴς Ask. A. Vind. 2. 4.

886. Hemichorii notam omittit Arund. Ἀντιγόνη praefixum in Vit. σιδαρόπλακτοι Rob. σιδηρόπληκτοι M. G. Vit. Cantabr. 2. Par. C. et α ad alterum η supra adscripto Lips. σιδηρόπλακτοι Cantabr. 1. Par. L. Ask. A. Turn. σιδηρόπλακτα Ald. ἔχουσιν M. et regius Spanhemii. Ceteri ἔχουσι.

887. Hemichorii notam addunt G. Ald. Turn. Erasa in M. Hic versus in Par. E. hoc loco omissus infra post ἐκ φρενὸς ἅ v. 895. collocatur. σιδαρόπλακτοι Rob. σιδαρόπληκτοι M. σιδηρόπληκτοι G. Vit. Lips. Par. C. σιδηρόπλακτοι Ald. Turn. libri μένουσι.

Post hunc versum in M. Par. L. τετυμμένοι δῆθ' ὁμοῦ ex v. 864. repetitum est.

888. Hemichorii nota praefixa in G. τάχα δ' ἂν Par. N. Colb. 1. Ald. In τις ultimam litteram a sec. manu in litura habet M. εἴπη Vit. Lips.

889. Hemichorii nota praefixa in G. Ald. Turn. Erasa in M. Hoc dicit, *ferri ictu ita prostrati iacent, ferri ictu facta manet eos, mox dici poterit qualis, paterni sepulcri sortitio.* Exilem interpretationem addit scholiastes in G. σιδηρόπληκτοι δέ εἰσιν οἱ τάφοι, διότι ἐλαξεύθησαν οἱ λίθοι δι' ὧν οἱ τάφοι.

890. 891. Hemichorii notam omittunt Vit. Lips. Ox. Ald. Rob. Turn. δόμων μαλαχάεσσα τοὺς προπέμπει M. a prima manu: secunda fecit μάλ' ἀχάεσσα et in margine adscripsit λείπει τὸ προπομπῷ: recentior manus μάλ' ἠχῶ ἐπ' αὐτοὺς adiecit. μάλ' ἀχὼ ἐπ' αὐτοὺς Vit. aliique, ut videtur, codices et Ald. Turn. γρ. ἀχήεις adscriptum in Par. B. μάλ' ἀχὴ εἰς αὐτοὺς Par. C. μάλ' ἀχὼ ἐς αὐτοὺς Colb. 2. Ask. A. Ven. B. μάλ' ἠχὴ ἐπ' αὐτοὺς Lips. μάλ' ἀχὴν ἐς αὐτοὺς Arund. Rob. et agnoscunt ἠχὴν scholiastae. μάλ' αὐτοὺς ἀχὼ G. (sic G.) Vind. 1. μάλ' ἀχὼ αὐτοὺς Vind. 3. δὲ αὐτοὺς ex Par. E. enotatum est. πέμπει Colb. 2. Elmsleius ad Eur. Med. v. 147. scribendum putavit δόμων μάλ' ἀχὰν ἐς οὓς προπέμπει δαϊκτὴρ γόος. Equidem scribendum potius censeo δόμων μάλ' ἀχὰν ἐπ' αὐτοῖς προπέμπει δαϊκτὴρ γόος, *aedium propter eos lamenta meus prosequitur regum luctus.*

892. γόος τ' Rob.

893. δαΐφρων δ' M. G. Vit. Lips. Arund. Ox. Par. C. E. L. Colb. 1. 2. Ven. A. B. δαΐφρων τ' Rob. Particula recte omissa in Ald. Turn. Sribendum autem erat δαϊόφρων. Vidit hoc etiam Blomfieldius. φιλογαθὴς Arund. Cantabr. 2. regius Spanhemii, et sic M. in quo tamen ο radendo ex α factum esse videtur. φιλεγαθὴς ex Par. E. affertur. φιλομαθὴς Vind. 3. Ceteri φιλαγαθής.

894. ἐτύμως omittit Rob. δακρυχέων δ' M. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Par. E. Colb. 1. Vind. 1. 2. 3. 4. δάκρυ χέων δ' Rob. δακρυχέω δ' Par. C. δάκρυα χέων, omisso δ', G. δάκρυ χέων Ald. δακρυχέων Turn. et adscripto γρ. καὶ οὕτως, δάκρυ χέων δ' ἐκ φρ. Par. B.

895. *μου* omittit Lips.

896. *τοῖδε* Lips. *τοῖν δὲ* Vit. Rob. *τοῖν* Par. E. *δοιοῖν* M. *δυεῖν* Par. B.

897. Hemichorii notam praebent M. G. Lips. Rob. *πάρεστιν δ'* M. *δ'* omittunt Arund. Par. E. *πάρα δ'* Cantabr. 2. Par. C. K. Ask. A. Ven. B. et supra adscripto *πάρεστι* Lips. *πάρεστι δ'* praebent G. Vit. Cantabr. 1. Ox. Ald. Rob. Turn. et adscripto *γρ. πάρα δ'* Par. B.

898. *πολίτας* Brunckius ex coniectura, et sic Cantabr. 2. *πολίτες* Par. E. *πολιήταις* Victorius. Ceteri *πολίταις*.

899. *ξένων τε* M. Ald. Turn. *ξένων τ' ἐς* G. Vit. Lips. Ox. Par. C. Ask. A. Ven. A. Rob. *ξένων δὲ* Par. B. Non debet offendere *τέ* post *μέν* positum, transeunte oratione, ut saepe fit, a disiunctione ad coniunctionem.

900. *ἐν δαΐ* M. Par. B. H. L. *ἐν δαΐω* G. Vind. 1. 3. *ἐν δαΐοι* Par. E. K. Vind. 2. 4. Ceteri *ἐν δαΐδι*, idque adscriptum in Par. B.

901. Hemichorii nota carent G. Vit. Ald. Turn. Ante *ἐν δαΐδι* habet eam Rob. Libri *δυσδαίμων σφὶν ἁ τεκοῦσα*, nisi quod *ἡ* habent M. Cantabr. 2. Par. C. H. L. Colb. 2. *ἁ τεκοῦσα* omittit Lips. Elmsleius ad Eur. Med. v. 393. *δυςδαίμων* ex interpretatione ortum esse suspicabatur. In G. haec glossa adscripta, *δυςτυχεῖς λίαν αὐτούς*, in Vit. *δυςδαιμονωτέρους αὐτούς*. Scripsi

δυςδαίμονάς σφ' ἁ τεκοῦσα,

i. e. *ἁ σφὲ τεκοῦσα.*

902. *προπασῶν* Arund. *προ* omittit Ask. A. *πρόπαρθεν* ex Par. E. affertur. In M. a pr. manu *πρὸ πασᾶν* fuisse videtur.

903. *ὁπόσοι* Lips. *παιδογόνοι* Colb. 2. *κέκλυνται* Ald. *κέκληται* Par. C.

904. *αὑτᾶς* Turn. *αὐτᾶς* G. Ald. Rob. et e correctione Lips. In G. asper spiritus minio adscriptus. *αὐτᾶς* etiam M. sed spiritus lenis a sec. manu in litura scriptus est. *αὐτῆς* Vit. et ante correctionem Lips. Deinde *αὐτᾷ* M. *αὑτῇ* G. Vit. *αὐτῇ* Cantabr. 2. Rob. *αὐτὰ* Turn. *αὐτὴ* Ald.

905. *θεμένῃ* Cantabr. 2. *θεμένη* G. Ald. Rob. *τοιούσδ'* Par. F. *τοίουσδ'* Ven. B. *ἔσχ'* pro *ἔτεχ'* G. *οἱ δ'* sic M. Turn.

906. *ὧδε τ'* Par. N. *ἐτελεύτασαν* M. Vit. Par. A. B. L. *ἐτελεύτησαν* Lips. Ald. Turn. *ὧδε τελεύτησαν* G. *ἐτετελεύτησαν* ex Colb. 1. affertur. *ἐτελεύτησε* Par. E. *ἐτέλεσαν* Rob. *τέλεσαν* Arund. aut, ut Blomfieldius dicit, *ἐτέλεσεν*. Deinde *ἀλλαλοφόνοις* M. Cantabr. 1. Par. A. B. *ἀλληλοφόνοις* Vit. Ald. Turn. *ἀλλαλοφόνοισι* G. *ἀλληλοφόνοισι* Arund. Cantabr. 2. Rob. *ἀλλήλων φόνοισι* Lips.

908. Hemichorio haec recte tribuunt G. Rob. Ismenae M. Vit. Lips. Ald. Turn. *δὴ καὶ* Par. A. *δὴ καὶ δῆτα* ex Par. B. Faehsius affert. *πανόλεθροι* Ald. *πανωλέθριοι* Par. E. Vind. 2. 4. et adscriptum in Par. B.

909. Libri omnes *διατομαῖς*, nisi quod in M. a recentiore manu

inde factum est διὰ τομαῖς. Scribendum est διαρταμαῖς. Si quis obvertat διαρταμή non inveniri in lexicis, cogitet lexica e scriptoribus, non scriptores e lexicis colligi. Διαρταμεῖν habet Aeschylus Prom. v. 1027.

910. μενομένα, ad α supra adscripto η, Lips.

912. Hemichorii nota carent libri. γαῖα G. Vit.

913. Scribendum esse ζοὰ φονορρύτῳ etiam Blomfieldius vidit. ζωῇ Vit. Cantabr. 2. ζῶν Par. E. Ceteri ζωὰ, cui in Lips. η supra adscriptum est. Omnes φονορρύτῳ.

914. εἴσ' M. G. Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. Par. A. B. εἴσ' Vit. Lips. Arund. Par. E. N. Rob. εἰσὶν Ald. Turn.

915. Chori nota praefixa in M. Lips. Ald. Turn. semichorii in G. Rob. neutra in Vit.

916. σεισθεὶς Mosc. 1.

917. σίδηρος G. Lips. Cantabr. 2.

918. δατητὰς M. Vit. δατητῆς Lips. Cantabr. 2. Par. C. Turn. διατητῆς Ald. δαητὰς Arund. Rob. δ' ἀητὰς, sed cum glossa μεριστῆς, G. Idem cum glossa ἀφανισμὸν ποιήσας Mosc. 2. δαητῆς Cantabr. 1.

919. In ἀρὰν ultima littera a sec. manu in M. Libri πατρός. Scribendum πατρῴαν. Viderunt hoc etiam Bothius et Burneius. ἀλαθῆ Vind. 1. 3. et η supra scripto Vit. ἀληθῆ ut ceteri M. sed α supra scripto a sec. manu.

920. Haec Antigonae tribuunt M. Vit. Ald. Turn. Ismenae G. hemichorio recte Rob. Nulla personae nota in Lips. ὢ Vit. et parte circumflexi erasa G. Ceteri ὦ. Omittit interiectionem regius Spanhemii, non videtur omittere M. μέλαιοι G.

921. Libri ἀχέων. Scribendum erat ἀχθέων.

922. σώμασι Par. K. σώματος Ald. Turn. Ceteri σώματι. Defendi potest σώμασι, *sub corporibus defunctorum*. Sed melius scribitur χώματι, ut Blomfieldio quoque visum est. Hoc dicit, *sub tumulo satis terrae habebunt*. γᾶς supra adscripto ῆ Lips. γῆς Cantabr. 2.

924. Ismenae haec tribuunt M. Vit. Lips. Ald. Turn. Antigonae G. hemichorio Rob. Ex Par. E. θανθήσαντες affertur. Ceteri ἐπανθήσαντες. Scribendum esse ἐπανθίσαντες Bothius aliique viderunt.

925. πόνοισι γενεὰν πόνοισί γε δόμους, ad ου in δόμους a rec. manu οι supra adscripto, M. πόνοισι γενεὰν πόνοισι τε δόμοι Par. L. Ceteri πόνοισι γενεὰν omittunt, legiturque vulgo πόνοισί γε δόμοι. In Vit. ους ad δόμοι supra scriptum est. γε δόμους habent Par. E. Vind. 2. 4. γε δόμοις Ox. Ald. τε δόμοι Vind. 1. 2. Omisso glossemate recipiendum erat πόνοισι γενεάν. In Vit. adnotatum est λαμπρυνθέντες, στέψαντες τὴν γενεάν.

926. τελευταῖα δ', sed correctum in τελευτᾶ δ', Vit. in quo τελευτᾶ δ' αἴτ' ἐπηλάλαξαν scholio praemissum est. γρ. τελευταίᾳ Par. B. τελαυτᾶ δ' G. τελευτῇ δ' Lips. Cantabr. 2. αἴδ' Vit. Ald. Rob.

Turn. Omittunt hanc vocem Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. F. In G. a sec. manu supra adscripta est. ἄδ' et in sequente versu ἀρὰ Par. E. αἵ M. sed αἵδ' est in lemmate scholii. ἀπηλάλαξαι Vind. 2. 4. Praestat fortasse scribere

τελευταῖαι δ' ἐπηλάλαξαν
ἀραὶ τὸν ὀξὺν νόμον.

928. τετραμμένου, ad ου supra adscripto ον, Lips. τετραμμένον Rob. παντρόφῳ Par. C. φυγῇ Cantabr. 2. τοῦ γένους Rob.

929. ἕστηκε Lips. ἕστακεν, supra adscripto δ post ν, M. ἄτης Lips. ἅπαντας Par. E. τρόπαῖον sic M. τρόπαιον ceteri. ἐν πύλαις omittit Par. K.

930. ἐθείναντο Vit.

931. κρατήσασα Colb. 1. ἔληξε δαίμων M. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. ἔληξ' ὁ δαίμων G. Cantabr. 1. 2. Mosc. 2. Par. A. B. H.

932. Quae hinc usque ad v. 968. leguntur, in libro III. de metris insigni temeritate in alium ordinem redegeram, ut restituerem antistrophica. Fuerunt aliqui, quibus persuaderem. Perpauca tantum eorum, quae tum protuli, vera sunt. Versibus sane antistrophicis hae sororum lamentationes decurrunt, et initio quidem, quod praeclare ab Aeschylo institutum est, sic ut pressa dolore pectora nihil nisi respondentes sibi singultus proferant: paullo post, primo doloris impetu superato, largius funduntur longioribus strophis querelae: denique succedente maestitia paucis brevibus strophis lamentatio paullatim consistit. Personae in libris non ubique recte distinctae sunt. Certa tamen in hoc genere suppetit ratio. Primum enim stropharum summa requiritur aequabilitas. Deinde Polynicis maxime casum Antigona, Eteoclis Ismena dolet. Postremo natu maior Antigona, eademque excelsiore praedita indole, ubique praeit, secundae partes ubique sunt Ismenae, sorori respondentis. In primo versu, qui proodus est, verba παισθεὶς ἔπαισας in M. G. Vit. Ismenae tribuuntur, reliqua versus pars Antigonae, et sic in G. Vit. usque ad v. 938. personae mutatae sunt: in M. lineolae adscriptae. In Ald. Rob. Turn. personae recte distributae. ἔκτανες Par. C. Ask. A. κἀκτανών G. κτανών Par. K. Ven. 2. Vind. 1. θανών Ask. A.

933. 934. δορί τ' ἔκτανες. δορί τ' ἔθανες G. δορὶ δ' ἔθανες. δορὶ δ' ἔκτανες Lips. Ceteri δορὶ δ' ἔκτανες. δορὶ δ' ἔθανες. Pro ἔκτανες scripsi ἔκανες, quod metrum requirit.

935. μελαιόπονος Lips.

936. μελεοπαθές Par. E. Omittit hanc vocem Lips.

937. 938. ἴτω γόος. ἴτω δάκρυα M. G. Vit. Arund. Mosc. 1. 2. Par. A. B. E. K. N. Colb. 1. regius Spanhemii. ἴτω δάκρυα. ἴτω γόος Ald. Rob. Turn. ἴτω δάκρυα Ismenae tribuit Lips. in quo ἴτω γόος omissum est. Scribendum esse δάκρυ etiam Lachmannus vidit.

939. Personae nota abest in Vit. Libri προκείσεται, nisi quod προσκείσεται habet Par. E. προκείσεσθαι G. Scribendum erat πρό-

κεισαι. Post hunc versum Ismenae versus excidit, cuius ea fere sententia fuit, quam his verbis, *πρόκεισαι φονευθείς*, indicavi.

941. 942. *Ἰσμ. ἠὲ ἠέ. Ἀντ. μαίνεται* Arund. Par. K. Rob. Ismenae haec continuat Lips. Antigonae reliqui. Mihi colloquii ratio postulare videbatur, ut prius *ἠέ* Antigonae, alterum Ismenae tribueretur.

943. *δὲ* omittit Par. K. *καρδία* Ald. *κραδία* Turn. *σθένει* Vit.

944. *ἰὼ* semel Lips. Cantabr. 2. Par. E. L. Deinde *πανδάκρυτε* M. Lips. Arund. Cantabr. 1. Par. B. H. L. N. Colb. 1. 2. Ceteri *πολυδάκρυτε*, idque adscriptum in Par. B. Ritschelio in Schedis criticis Aeschylus scripsisse videbatur *πάνδυρτε.* Probabilius scribitur *δακρυτέ.* Euripides quidem El. v. 1181. *δακρύτ' ἄγαν* dixit, sed Aeschylus Choeph. v. 233. nudam posuit hanc vocem,

δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου.

945. *αὖ* G. Par. E.

946. Personae notam omittunt G. Vit. *πρὸς φίλον τ' ἔφθισο* Lips. Par. C. Turn. *πρὸς φίλον τ' ἐφθίσω* Vind. 2. 4. *τεφθίσου* ex Par. E. affertur. Ceteri *πρὸς φίλου γ' ἔφθισο.* Delendam esse particulam etiam Blomfieldius vidit.

947. Antigonae nota praefixa et sic porro personae permutatae in G. Vit. *φίλος* Par. L.

948. *πάρεστιν* post *λέγειν* addunt Vit. Mosc. 1. Par. N. Colb. 1.

950. *ἀχέων τοίων τάδ' ἐγγύθεν* M. Vit. Lips. Par. B. Ald. Turn. *ἀχέων τοίων τάδ' ἐγγύθι* Par. N. Colb. 1. *γρ. ἐγγύθι* Par. B. *γόων τοίων τάδ' ἐγγύθεν* Arund. Cantabr. 1. Par. F. K. Ask. A. Colb. 2. Rob. Supra scriptum *ἀχέων* in Par. F. Colb. 2. *γόων ποίων τάδ' ἐγγύθεν* G. Mosc. 2. In margine M. recentior manus adscripsit *ἀχέω ἤγουν θρηνῶ*, atque secundus scholiastes, qui *γόων* legit, postquam *τοίων* per *διπλῶν* ex antecedentibus sumptum explicavit, haec addit, *εὕρηται δὲ καὶ ἐν παλαιῷ βιβλίῳ ἀχέω τάδ' ἐγγύθεν, ἤγουν ἐκ τοῦ πλησίον θρηνῶ, ὅπερ ἐστὶ κρεῖττον. μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὸ ἐπαγόμενον τὸ πέλας δ' αἵ δ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν.* Ineptum est *τοίων* vel *ποίων.* Scripsi

ἄχεα δοιὰ τάδ' ἐγγύθεν.

Cohaerent haec et sequentia cum praegressis.

951. Personae notam omittunt Lips. Arund. Ald. Rob. Turn. Antigonae versum tribuunt G. Vit. *πέλας δ' αἵδ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν* M. G. (*ἀδελφῶν* G.) Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Par. A. B. F. *πέλας δ' αἱ δ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν* Rob. *πέλας αἱ δ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν* Ald. Turn. Scripsi

πέλας ἀδελφὰ δ' ἀδελφεῶν,

paria fratrum mala. Sophocles Antig. v. 192. *καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω ἀστοῖσι.*

952. 953. Hi duo versus in libris post v. 976. collocati sunt, ad quem locum quare eos hic posuerim explicabitur.

954. Hunc versum Ismenae tribuit Vit. hunc et duos sequentes Ismenae G. Lips. Rob. Antigonae Ald. Turn. *ἰὼ ἰὼ* Rob. *βαρυσδότειρα·* Par. C.

955. Antigonae hic versus est in Vit. *Οἰδίπου σκιὰ* simulacrum Oedipi est quod Eteocli in somniis apparuit: vide v. 691. *Umbra*, mortui simulacrum, *σκιά* est apud Euripidem Herc. fur. v. 494. et apud Sophoclem Ai. v. 1257. et simpliciter *simulacrum* in eadem Sophoclis fabula v. 301. Quod haec rariora sunt, ad alienissima confugerunt scholiastae.

956. Hunc versum cum Vit. Ismenae tribuendum censui. Nam quum omnino parum credibile sit hoc ephymnium ab sola Antigona pronuntiari, tum vero flagitant etiam sequentia, ut utrobique hunc versum Ismena pronuntiet. Vtroque enim loco, quae statim sequuntur, Antigonae verba sunt: a qua non et finiri prior stropha et incipi sequens poterat. *μέλαιν'* Porsonus. *μέλαινά τ'* libri. *ἐρινὺς* M. *Ἐριννὺς* vulgo. *τις* omittunt Ox. Ald.

957. Librarius qui codicem Vit. scripsit, oculis ad alterum ephymnium aberrans, versus 957—972. omiserat, quos versus, errore animadverso, in ima pagina adiecit, omissis tamen versibus 971. 972. Versus 957—959. Antigonae tribuunt G. Vit. Lips. Ismenae Turn. In Ald. ante *ἠὲ* Ismenae, ante *ἐμοὶ* Antigonae nota apposita est. Rob. *ἠὲ* praecedentibus Ismenae verbis addit, Antigonae nomen ante *δυςθέατα* collocat. In M. primo tantum horum versuum lineola appicta est, ut haec omnia Ismenae tributa sint. *ἠὲ* semel Ox. Ald. Rob. Tribuendum erat unum *ἠέ* Antigonae, alterum Ismenae.

958. 959. *δυσθέατα πήματα | ἐδείξατ' ἐκ φυγᾶς ἐμοί* M. (sic M.) Vit. *δυσθέατα πήματα | ἐδείξετε* (supra scripto ad penultimam syllabam *α*) *φυγὰς* (ad *ὰ* supra scripto *ῆ*) *ἐμοί* G. *δυσθέατα πήματ' ἐδείξατ' ἐκ φυγᾶς* (*ἐκ φυγὰς* Lips.) *ἐμοί* Lips. Turn. *δυσθέατα πήματ' ἐδείξατ' ἐκ φυγᾶς | ἐμοὶ* etc. Ald. *δυσθέατα πήματ' ἐδείξατ' ἐκ φυγᾶς*, omisso *ἐμοί*, Rob. *ἐκφυγὰς* Par. C. *ἐκ φυγῶν* Ven. B. Antistrophicorum ratio monstrat alterum versum tribuendum esse Ismenae atque ita emendandum,

Α. δυςθέατα πήματα.
Ι. ἔδειξε δ' ἐκ φυγᾶς ἐμοί.

960. Ismenae hunc versum tribuunt G. Lips. Rob. *κατέκτανεν* M. Lips. *κατέκτανε* G. Ald. Rob. Turn.

961. Antigonae hunc versum tribuunt G. Lips. Rob. personae notam omittit Vit. *ἀπώλεσεν* M. G. Vit. Turn. *ἀπώλεσε* Lips. Ald. Rob.

962. 963. Libri *ἀπώλεσε δῆτα*, nisi quod *ἀπώλεσεν δῆτα* est in M. Haec Ismenae, proxima Antigonae tribuunt G. Lips. Rob. In Vit. omnia Ismenae sunt. Sequuntur autem haec in M. G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. F. N. Colb. 1. 2. Ven. A. Ald. Turn. *καὶ τόνδ'*

ἐνόσφισεν (ἐνόσφισε G. Vit. Par. N. aliique et Turn.). Rob. haec habet καὶ τὸ τοῦδ' ἐνόσφισεν. Scribendum

Α. ὤλεσε δῆτα, ναί.

Ι. τόνδε δ' ἐνόσφισεν.

Ὤλεσε omissa praepositione repetit praecedens verbum ἀπώλεσεν, ut saepius fit in eiusmodi repetitione. Euripides Hec. v. 168. Τρῳάδες, ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πήματ', ἀπωλέσατ', ὠλέσατ'· οὐκέτι μοι βίος ἀγαστὸς ἐν φαεῖ.

964. Ismenae haec tribuunt G. Lips. Nulla persona indicata in Vit. ὦ τάλαν Ask. A.

965. Antigonae haec tribuunt G. Lips. Rob. Nulla persona indicata in Vit. Veram lectionem, τάλαν πάθος, in secunda editione assecutus erat Schützius. τάλαν καὶ πάθος sic G. τάλανα καὶ παθόν vel πάθον M. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. Turn. τάλαινα καὶ πάθον Par. E. et regius Spanhemii. τάλαινα καὶ παθόν. γρ. τάλανα πάθη. γρ. καὶ οὕτως, τάλανα καὶ πάθον Par. B. τάλαιναν καὶ πάθον Ald. τάλαινα καὶ πάθεν Rob. τάλαινα καὶ ἔπαθον Par. F. τάλανα καὶ ἔπαθον Par. K. Ven. B. τάλανα παθόν Par. A. τάλανα καὶ πάθη Vit. Par. N. Colb. 1.

966. Lineola appicta in M. Ismenae nomen adscriptum in G. Lips. Rob. Nulla personae nota in Vit. Vulgo haec praecedentibus Ismenae verbis continuantur. Libri δύστονα κήδε' ὁμώνυμα, nisi quod δύστονο καὶ ex Par. C. affertur, δύστονα καὶ κήδε' ὁμώνυμα Turn. habet. γρ. δύστηνα adnotavit Stephanus. Scribendum

δίπονα κήδε' ὁμώνυμα.

967. Vulgo haec Antigonae tribuuntur. Omittunt personae notam G. Vit. Lips. Rob. Libri δίυγρα τριπάλτων πημάτων, nisi quod τριπάντων habet Par. L. Illud scholiastae explicant. Scribendum

δίυγρα πήματα παλμάτων.

968. 969. Recte personas distinguunt G. Lips. Rob. Vulgo inversae sunt. Omittit notas Vit.

970. Vulgo continuantur haec tributis Antigonae praecedentibus verbis. Ismenae continuantur in Lips. Ismenae nomen praefixum in Vit. Antigonae nomen recte in G. Rob. et lineola in M. ἰὼ omittunt M. Lips. Arund. Par. E. L. Colb. 2.

971. πότνια δ' Ox. Hunc et sequentem versum Vit. omittit: v. ad v. 957.

972. Vulgo haec continuantur Antigonae: v. ad v. 956. μέλαιν' Porsonus. μέλαι τ' Lips. μέλαιν τ' Ald. μέλαινά τ' ceteri. ἐρινὺς M. Vulgo Ἐριννύς.

973. Haec quoque vulgo Antigonae continuantur. Ismenae tribuunt G. Lips. Rob. Lineola praefixa in M. Omissa personae nota in Vit. Libri σὺ τοίνυν. Sed γρ. νίν adscriptum in Par. B. idque coniectura assecutus eram. Scholiastes σὺ οἶδας ὦ Πολύνεικες (ὦ Ἐτεόκλεις M.)

τὴν Μοῖραν ὅσον δύναται, διαβὰς αὐτήν. Deinde *ἦσθα* Par. E. et in litura G. cum glossa *ὑπῆρχες*.

974. Antigonae hunc versum tribuunt G. Lips. Rob. Personae nota abest in Vit. *ὕστερος* M. Vit. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. H. L. N. Colb. 1. Ald. Rob. et *ν* ad *ς* minio supra adscripto G. *ὕστερον* Lips. Turn.

975. Personae notam omittit Vit. Ismenae tribuunt G. Lips. Rob.

976. Personae notam omittunt G. Vit. Antigonae tribuunt Lips. Rob. *τῷδ'* omnes libri habere videntur. *τῷγ'* ex Canteri editione receperat Stanleius. *ἀντηρέτας* ad ultimam vocalem *η* supra adscripto M.

Huic versui vulgo subiicitur hic,

Α. ὀλοὰ λέγειν. Ι. ὀλοὰ δ' ὁρᾶν.

In eo personas invertunt Vit. Lips. Rob. Lineolas, ut solet, habet M. Nihil est in iis, quae praecedunt, quod magis de tristi mortuorum adspectu, quam de malis, quibus quum civitatem, tum gentem illi suam affecerunt, cogitari iubeat. Quare si deesset iste versus, tantum abest, ut eum quisquam desideraturus sit, ut melius etiam impii belli commemorationem statim exceptura essent illa *ἰὼ πόνος· ἰὼ ἰὼ κακὰ δώμασι καὶ χθονί.* Quod vero longe gravissimum est argumentum, quum eadem illa verba bis in hoc carmine inveniantur, fieri non potuit, ut aliter quam locis lege antistrophica sibi respondentibus collocarentur. Itaque aut neutro eorum locorum, in quibus nunc sunt, iustam sedem habent, aut alterutro certe loco cedant necesse est. Et quum hic non sint apta, aptissime autem post v. 967. posita sint, quumque versus 968. 969. nihil habeant quod eis in antistropha respondeat, et quum denique ei loco, qui illis versibus respondet, eadem verba pulcherrime conveniant, quis dubitabit quin e suo loco in alienum migrarint? Itaque haec Antigonae et Ismenae verba hinc sustuli et post v. 951. collocavi. Accedit quod haec eorundem verborum repetitio viam parat ad repetitionem ephymnii quod utroque loco sequitur.

977. Ismenae *ἰὼ πόνος* tribuit Vit. reliqua usque ad *καὶ τὸ πρόσω γ' ἐμοί* Antigonae. *ἰὼ πόνος* Antigonae, reliqua usque ad *πρὸ πάντων δ' ἐμοί* Ismenae G. Lips. Ald. Turn. Omnia haec, *ἰὼ ἰὼ πόνος — δ' ἐμοί*, Ismenae tribuit Rob. *ἰὼ ἰὼ πόνος* M. Rob. Ceteri *ἰὼ πόνος*. Post *πόνος* additum *ὁ ἐφ' ἡμῖν* in Par. N. Colb. 1. *ὁ ἐφ' ἡμῖν* (*ὁ ἐφ' ὑμῖν* Lips. *ἐφ' ἡμῖν* Vind. 2. 4. *ὁ ὑφ' ἡμῖν* Ven. B.) *ἐξημμένος* in G. Lips. Arund. Cantabr. 2. Par. E. F. K. Ven. B. Vind. 2. 4. Rob. Omittunt hanc interpretationem M. Vit. Ox. Par. A. B. C. Ven. A. Ald. Turn. *ἰὼ ἰὼ κακὰ* M. G. Vit. *ἰὼ κακὰ* Lips. Cantabr. 2. Ox. Par. C. E. Ald. Turn. Omittit haec verba Rob. Scribendum

Α. ὢ πόνος. Ι. ὢ κακά.

978. *δώμασιν* M. Vit. Par. L. Omittit hanc vocem Rob. Tribuenda erat Antigonae. *καὶ τῇ χθονὶ* Rob. Omittit *καὶ χθονί* Ask. A. Tribuendum hoc erat Ismenae.

979. δ' omittit G.

980. Huic versui ἰὼ ἰὼ praeponunt G. (sic G.) Ald. Rob. Turn. ἰώ. γρ. μόνως ex Par. B. Faehsius affert. Alterum ἰὼ omittunt Cantabr. 1. Par. C. utrumque M. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 2. Par. K. L. Ask. A. Colb. 1. 2. Deinde καὶ τὸ πρόσω γ' ἐμοί M. G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 2. Ox. Par. B. E. F. K. L. N. Colb. 1. 2. Ald. Turn. τὸ πρόσω τ' ἐμοί, omisso καί, Rob. Inde a Victorio edebatur ἰὼ ἰὼ καὶ πρόσω γ' ἐμοί.

981. 982. Inde a Turn. haec ita leguntur,

I. ἰὼ ἰὼ δυστόνων κακῶν
ἄναξ Ἐτεόκλεις ἀρχηγέτα.

Semel habent ἰὼ Lips. Arund. Ox. Par. B. Ald. Erasum alterum ἰὼ in G. Deinde δυστόνων Lips. Turn. δυστάνων M. Ox. Par. B. E. L. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. δυστήνων Vit. Cantabr. 2. δυσπότμων G. Arund. Cantabr. 1. Par. A. F. K. Ask. A. Ven. B. Rob. Tum πημάτων pro κακῶν Lips. Cantabr. 2. Par. C. Vind. 2. 3. 4. adscriptumque in Par. B. Deinde ἐτεόκλεες Lips. ἐτέοκλες Par. F. ἀρχαγέτα Vind. 1. Verba haec, Ἐτεόκλεις ἀρχηγέτα, omissa sunt in M. Par. B. C. L. Ask. A. Sed in M. sec. manus tamquam interpretationem addidit. Scripsi

A. ἰὼ δυςπότμων *I.* ἄναξ Ἐτεόκλεις.
A. σὺ δ' ἀρχαγέτας *I.* . . . .

Excidit Polynicis commemoratio. Recepti a Brunckio δυςπότμων interpretationes sunt δυστήνων et inde facta δυστάνων et δυστόνων, tum etiam κακῶν et πημάτων.

983. Personae notam omittunt Vit. Lips. Antigonae nomen, sed correctum in Ἰσμ. habet G. ἰὼ ἰὼ Par. F. πάντων πολυπονώτατοι M. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. A. B. C. E. F. L. N. Colb. 1. Ven. A. B. Ald. Turn. In M. haec interpretatio, ἐπιπονώτατοι. λείπει τὸ ἀδελφοί, a sec. manu supra adscripta est. πάντων πολυπονώτατον Lips. πάντων πολυπονώτατε, sed cum glossa πολυπαθέστεροι, G. πάντων πολυπονώτατοι πάντων sic Vit. πολυστονώτατοι πάντων Rob. Recepi quod Victorii editio praebet, πάντων πολυστονώτατοι.

984. Excidisse versum, qui Ismenae erat, antistrophicorum ratio docet.

985. Antigonae nomen habet Vit. et e correctione G. Ismenae Lips. Ald. Rob. Turn. ἰὼ ἰὼ Vit. Par. F. Rob. Ceteri semel ἰώ. δαιμονῶντος Lips. Rob. ἐν ἄτᾳ M. Vit. et plerique, ut videtur, reliqui codices ac Rob. Turn. ἓν ἄτᾳ Ald. ἐν ἄτῃ Lips. Cantabr. 2. ἐν recte omittunt G. Arund. Par. F. Ask. A. Colb. 2. ἐν ἄτᾳ omittit Par. E.

986. Ismenae tribuit hunc versum G. Antigonae Lips. Ald. Rob. Turn. Nulla personae nota in Vit. ἰὼ semel Lips. Cantabr. 2. Par. B. E. In M. alterum ἰὼ a sec. manu insertum est. ποῖ Cantabr. 1. Par. H. et ποῦ supra adscripto Par. B. τήσομεν Ald.

θήσομαι Ven. B. *θάψομαι* Cantabr. 2. *ἐν χθονί* pro *χθονός* G. (sic G.) Arund.

987. Antigonae nomen praefixum in G. Ismenae in Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. *ἰὼ ἰὼ* G. Arund. Cantabr. 1. Par. F. Colb. 2. Rob. *τιμιωτάτων* Par. E.

988. Ismenae nomen praefixum in G. Antigonae in Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. *ἰὼ* semel Vit. Cantabr. 1. 2. Par. F. *πάτριον* Colb. 2. *πάρευνος* Lips.

989. De tertio actore ab Aeschylo hic in scenam producto v. praef. ad Eur. Phoen. p. IX. *μέλοντ'* pro *δόξαντ'* Brunckius ex Par. A. ut ait: ex Colb. 2. *μέλλοντ'* enotatum est. *ἀπαγέλειν*, altero λ supra adscripto, M. *ἀπαγγεῖλαι* Par. E. Vind. 2. 4.

990. *χθονὸς* pro *πόλεως* Gantabr. 1.

991. *εὐναίᾳ* Vit. Ald. In Vit. *τάφῳ* interpretationis caussa adscriptum. *εὐνοίᾳ*, ut ceteri, habet M. sed ut οι ex αι factum esse videatur, adscriptumque est hoc scholion, *εὐφήμως τὸν τάφον εὐνὴν εἶπεν. ἔδοξεν οὖν τοῖς προβούλοις τῶν Θηβαίων Ἐτεοκλέα ἐν τῷ τόπῳ τοῦ τάφου καταθάπτεσθαι. διὰ μέντοι τὸ θάπτειν Ἐτεοκλέα ἀπαγορεύει καὶ μὴ θάπτεσθαι Πολυνείκην. γῆς δὲ κατασκαφὰς εἶπεν οἷον τὰς κάτω σκαφάς.*

992. *ταῖς* pro *γῆς* Vind. 2. 4. *κατασκαφεῖς* Lips.

993. *στυγῶν γὰρ ἐχθροὺς* M. Vit. Lips. Ox. Par. E. L. N. Ven. A. Ald. Turn. *γύγων* ex Par. C. affertur. In M. *εἴργων δηλονότι* a sec. manu supra adscriptum. *γρ. εἴργων* Par. B. *εἴργων ἐχθροὺς*, supra adscripto a sec. manu *στυγῶν γὰρ*, G. *εἴργων γὰρ ἐχθροὺς* alii, ut videtur, codices et Rob. Veram lectionem *στέγων*, cuius depravatio est *στυγῶν*, explicatio *εἴργων*, invenerunt Wakefieldius in Silva crit. I. p. 98. Dobraeus Advers. II. p. 19. Ritschelius Sched. crit. p. 10. *εἷλετ' ἐν πόλει* G. Lips. *εἷλ' ἐν πόλει* Colb. 1. *εἷλε πόλεως* Par. L.

994. *δ'* a sec. manu esse videtur in M. *Ἱερῶν πατρῴων* iungendum est cum *ὅσιος*, quod idem est ac si dixisset *ἄψαυστος* vel simile quid. *μορφῆς* G.

995. Pro *καλόν*, quod a sec. manu supra adscriptum est, *κανὸν* habet G.

996. *ἐπέσταται* Par. E. *ἐντέταλται* Vind. 3. *γρ. τῶνδ' ἐντέταλται ἤγουν ὥρισται* Par. B.

997. *πολυνείκου* Lips. Supra *νεκρὸν* in Vit. scriptum *λέγω*.

999. *ἀναστῆρα* Vit. Lips. Par. E. *καδμείας* solus Par. A.

1001. *τὸ* pro *τῷ* Vit. Lips. Par. C. regiusque Spanhemii. *ἄτος*, cum glossa *ὄνειδος*, Mosc. 1. *καὶ* omittit Vit. *κεκλήσεται* Par. L.

1003. *ἐπ' ἀκτὸν* Lips. *ἡροπόλιν* Ald.

1004. *πετηνῶν* M. *τόνδ'* in *τῶνδ'* mutatum G.

1005. *τοὐπιτίμια* Colb. 1.

1006. τυμβόα Ox. Ald.

1007. προσέβειν G. Vit. Lips. Ald.

1008. ἄτιμον δ' εἶναι δ' Vit. Lips. ἄτιμον δ' εἶναι Ox. Ald. ἄτιμον δ' εἶν' ex Par. L. affertur. Ceteri ἄτιμον εἶναι δ'. Ita etiam M. sed ut post ἄτιμον litura appareat. Brunckius contra libros εἶναι δ' ἄτιμον. Ex Par. B. γρ. δ' ἐκ φθορᾶς. γρ. ἐκφοράν Faehsius affert. ἐκφορὰν, sed ς supra scripto, Cantabr. 1. ἐκφορᾶς, supra scripto ν, Colb. 2.

1009. ἔδοξεν M. τῷγε Par. F. In G. fuerat τῶνδε, sed ν erasum est. In τέλει post τέ lituram habet M.

1010. δὲ omittit Par. E. γε omittunt Ox. Ald. Rob.

1011. εἰ μή τις Ald. Turn. et ad εἰ μή supra adscripto ὧν Lips. δε omittit Par. E. θέλοι M. θέλει Lips.

1012. κἀνὰ κίνδυνον βαλῶ Turn. κ' ἀνακίνδυνον βάλω M. κἀνακίνδυνον βάλω e correctione G. κἂν ἀκίνδυνον βάλω Vit. et ante correctionem G. κἂν ἀκίνδυνον βαλῶ Vind. 2. 4. κἀνακίνδυνον βαλῶ Vind. 1. 3. κἂν ἀκίνδυνον βάλλω Mosc. 2. et βάλλω etiam Cantabr. 1. κἀνὰ ἀκίνδυνον βάλω Ald. κἂν εἰς κίνδυνον βάλω Lips. Rob. κἂν ἀκίνδυνον λάβω Mosc. 1. Scholiastae εἰς κίνδυνον ἐμβαλῶ ἐμαυτήν intelligunt. Vnde Blomfieldius κἀμὲ κινδύνῳ βαλῶ, quod voluisse putat Porsonum, qui obelum apposuit. Sed κίνδυνον ἀναβάλλειν dictum est ut κίνδυνον ἀναρρίπτειν vel ῥίπτειν.

1013. τὸν ἐμὸν δ' οὐκ αἰσχύνομεν Rob.

1014. δ' omittit Par. E. πόλιν, sed cum glossa ἐν τῇ, G.

1015. δεινὸν γὰρ τὸ Par. K. L. Ven. B. Rob.

1017. ἑκοντὶ ex ἄκοντι a sec. manu factum in G. κοινωνεῖ Ask. A. ut scribendum esse male putavit Heathius. κοινωνεῖν fuerat in G. sed ν eraso κοινώνει factum est. κακῶι, sed ut antea κακοῦ fuisse videatur, M. κακῶ Ald. κακῷ Turn. κακῶν recte G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Par. F. H. K. N. Ask. A. Colb. 2. Ven. B. Rob. In margine Lips. adscriptum κοινοῦ κακόν.

1018. ψυχῇ e correctione et supra ῶ, quum ante fuisset ψυχὴν, Vit. συγκόνω, ad ω supra adscripto ου, Lips.

1019. τούτου Vit. et plerique, ut videtur, reliqui codices atque Ald. Rob. Turn. Sic e correctione G. τούτῳ Par. E. L. Vind. 2. 4. et ante correctionem G. Sic etiam Lips. sed ου supra adscripto. δὲ omittit G. οὐδὲ, non οὔτε, etiam G. κοιλογάστερες Vit.

1020. σπάσονται Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. 2. Ox. Par. A. B. E. F. H. In Vit. supra scriptum γρ. καὶ πάσονται ἤτοι γεύσονται. In Lips. γρ. πάσονται ἤγουν φάγωσιν. In G. fuerat σπάσονται, sed eraso priore σ factum πάσονται, adscriptumque γεύσονται. Etiam M. habuisse videtur σπάσονται: nam litura est ante πάσονται, cui γεύσονται supra adscriptum est. πάσονται Ald. Rob. Turn. μὴ δὲ pro μή Vit.

1021. *τάφον γὰρ αὐτῇ* verissime Piersonus Verisim. p. 41. *τάφον γὰρ αὐτοῦ* G. *τάφον γὰρ αὐτῶν* Par. C. Ceteri *τάφον γὰρ αὐτῷ*. In Lips. *ου* ad ultimam in *αὐτῷ* syllabam supra adscriptum est. *ἐγὼ* omittit Lips.

1022. *οὖσα* omittit Rob.

1023. In G. supra *κόλπῳ* scriptum est minio *οις*. Adscriptum enim hoc scholion, *ἐν τοῖς κόλποις βαστάζουσα τοῦ κοκκίνου καὶ βασιλικοῦ ἱματίου*.

1024. *καὐτῇ* Rob.

1025. Interpunctionem post *θάρσει*, quam etiam M. habet, sustulit Porsonus, *θάρσει* cum Burgessio pro dativo habens. Recte vero glossa in G. *ἔχε θάρρος*. *πάρεστι*, sed supra adscripto *γρ. παρέσται. ἤγουν γενήσεται* Lips. *σωτήριος* Cantabr. 1.

1026. Recepi *τάδε* ex M. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. B. E. Colb. 1. 2. regioque Spanhemii et Rob. Sic habuerat etiam G. in quo deinde in *τόδε* mutatum. *τόδε* Ald. Turn. *γρ. τόδε, τὸ τοῦτον θάψαι* Par. B.

1029. *τραχύνεσθ'* Ald. *τραχὺς* Rob. *τράχυνε* recte explicat scholiastes *λέγε πολλάκις, τραχύς ἐστιν ὁ δῆμος, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἀνα-στελεῖς με θάψαι τὸν ἀδελφόν*. Male in Vit. omissum *δ'*, ut in editionibus Pauwiana, Schützziana, Porsoniana.

1030. *σὺ* omittit Vit. *σὺ τιμήσειας* G. Vind. 1. *σὺ μὴ τιμήσῃς* Par. E. Vind. 4. *μὴ σὺ τιμήσεις* Vind. 2. *σὺ κοσμήσεις*, adscripto *γρ. τιμήσεις*, Cantabr. 1.

1031. *οὐ τετίμηται* Vit. *οὐ διατετίμητος* Arund. Ceteri *οὐ διατετίμηται*. Scribendum flagitante sententia

ἤδη τὰ τοῦδ' οὐ δυςτετίμηται θεοῖς.

Talia contra analogiam necessitate quadam formantur, ut *δυςθνήσκειν* apud Euripidem, *δυςαρεσκόμενοι*, *δυςαρεσκομένην* apud Hesychium. V. Lob. ad Phryn. p. 616. 620. Eadem ratio est nominum, ut *δυςτοκέες τοκέες, δύςμητερ, Δύςπαρι, Δυςελένη*.

1032. *πρίν τε* Lips. *λαβεῖν* Par. L.

1033. *κακοῖσι* Lips. *ἀντιμείβετο* G. Lips. Ald. *ἀνταμείβεται* Par. E. *ἀντημείψατο*, sed supra scripto *ἀντημείβετο*, Cantabr. 1. *ἀντημείβου* Par. C.

1034 — 1038. In G. et in editionibus inde a Canteriana hi versus ita distincti leguntur,

ΚΗ. *ἀλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν.*
ΑΝΤ. *Ἔρις περαίνει μῦθον ὑστάτη θεῶν.*
ἐγὼ δὲ θάψω τόνδε· μὴ μακρηγόρει.
ΚΗ. *ἀλλ' αὐτόβουλος ἴσθ', ἀπεννέπω δ' ἐγώ.*

In M. ad primum tantum horum versuum lineola appicta est. In Vit. secundus versus chori est, tertius Antigonae. Lips. primum versuum Antigonae continuat, secundum hemichorio, tertium Antigonae, quartum

praeconi tribuit. In Ald. Turn. primus et secundus versus praeconis sunt, tertius Antigonae, quartus hemichorio tribuitur. In Rob. primo et quarto praeconis, secundo et iterum tertio Antigonae nomen praefixum est. Colloquii aequabilitas postulat ut post primum versum excidisse statuamus versum Antigonae, hac fere sententia, *οἵ γε ξυνηδίκησαν ὑβρίσαντί νιν.* Dicunt autem omnia praeco et Antigona alternis versibus.

1034. *ἀνθενὸς*, non *αὐθενὸς*, G.

1036. *περαίνοι* Ald. ad quam lectionem spectat glossa in Vit. *περαινέτω.*

1037. *θάψων* Ald.

1038. *ἀλλ'* omittit Par. E. *ἴσθ'* M. Vit. Ald. Turn. *ἴστ'* Vind. 2. *ἦσθ'*, supra adscripto *ἴ*, Lips. *ἦσθ'* G. Arund. Cantabr. 2. Par. E. K. Colb. 2. Vind. 1. 3. 4. Rob. et scholiastes secundus. *ἀπ' ἐννέπω* G.

1039 — 1065. In his quoque personae vulgo non recte distinctae sunt. Verba *φεῦ φεῦ — πρυμνόθεν οὕτως* in Vit. Arund. Rob. choro tribuuntur. Sic etiam ex correctione in G. in quo antea fuerant Antigonae. Hemichorio dantur in M. et reliquis libris. Verba *τί πάθω — δεῖμα πολιτῶν* Antigonae sunt in G. Rob. et in G. quidem usque ad *Πολυνείκην.* Ismenae sunt in Vit. Lips. Ox. Par. A. B. Ald. Turn. Lineola praefixa in M. Verba *σύ γε μὴν — πίθοιτο*, quibus in M. lineola praefixa est, in G. Antigonae continuantur. Personae notam omittit Arund. In ceteris omnibus haec hemichorii sunt. Verba *δράτω — τὰ δίκαια*, quae in ceteris omnibus hemichorii sunt, nisi quod priores duo versus in G. Antigonae continuantur, Rob. Antigonae tribuit. Lineola in M. praefixa est. In Lips. Arund. nulla personae nota. Denique verba *ἡμεῖς δ' ἅμα τῷδ'* et quae sequuntur in Ox. Ald. Turn. chori sunt. Hemichorii nota praefixa est in M. G. Vit. Rob. Nulla nota in Lips. Recte Pauwius *φεῦ φεῦ — πίθοιτο* toti choro, reliqua hemichoriis tribuit.

1040. *θαρσιγενεῖς* Rob.

1041. *ἐρινύες* M. *Ἐριννύες* vulgo. *αἴδ'* Cantabr. 2. *οἰδίποδα*, supra scripto *ος*, Vit. *οἰδίποδος ἀγένος*, vitio ex duabus coniunctis lectionibus orto, G.

1042. *ὀλέσατε* Lips. *ὠλέσσατε* Elmsleius ad Med. v. 814. *πρέμνοθεν* Is. Vossius ad Hesychium in v. *αὐτόπρεμνος* et *πρύμναδε.* Libri *πρυμνόθεν.*

1043. *τί δ' ἐρῶ* M. *μήσομαι* G. Vit. Lips. Par. E. Vind. 2. 3. 4.

1044. *πῶς πῶς* Cantabr. 1. Par. B. Ven. A. Ald. Rob. *μήτε σε* M. G. Colb. 1. *μήτε*, omisso pronomine, Par. H. *μή σε* Rob. *μήποτε σέ* vel *μήποτέ σε* Vit. Ox. Par. L. Ven. A. Ald. et adscriptum in Par. B. *μήποτε*, omisso pronomine, Turn. *κλαίειν* M. G. Vit. Lips. Par. B. *κλᾴειν* Victorius, et hoc adscriptum in Par. B. *κλάειν* Par. A. Ald. Rob. Turn. *κλαύσειν*, adscripto *κλαίειν*, Par. N.

1045. *μήτε* M. G. Vit. Lips. Arund. Par. A. B. E. *μήποτε* Par. L. Ven. A. B. *μήποτέ σε* Ox. Par. C. Ald. Rob. Turn. *τύμβῳ* M. G. Vit. Par. B. Ald. Turn. *τύμβων* Rob. *τύμβον*, fortasse rectius, Lips. Arund. Mosc. 2. Par. A. K. L. adscriptumque in Par. B. In Par. E. post verba *μήτε προπέμπειν* legitur *πολιτῶν δεῖμα.*

1047. Hunc versum omittit Lips.

1048. *σύ γε μὲν* Lips. Cantabr. 1. *πενθητηρίων* Par. E. Vind. 2. 4.

1049. Libri *τεύξῃ*.

1050. *μονόκλαυστον* G. Vit. Vind. 2. 4. *ἔχων θρῆνον* G. Vit. Turn. *ἔχων θρῆνος* M. *θρῆνον ἔχων* Lips. Cantabr. 2. Par. N. Colb. 1. Vind. 2. 4. Ald. Rob.

1051. *εἴσιν. τίς ἂν οὖν τὰ πείθοιτο* sic M. *εἶσι. τίς ἂν οὖν τὰ πείθοιτο* Lips. (sic Lips.) Cantabr. 2. Par. L. (teste Butlero) et supra scripto *ταῦτα πίθοιτο* Colb. 2. *εἶσι. τίς ἂν οὖν τὰ πίθοιτο* Arund. Turn. *εἶσι. τίς οὖν ἂν τὰ πείθοιτο* G. Cantabr. 1. Par. F. *εἶσι τίς οὖν ἂν τὰ πίθοιτο* Par. L. teste Faehsio. *εἶσι* (vel *εἶσιν*). *τίς οὖν τὰ πείθοιτο* Vind. 3. *εἶσι* (vel *εἶσιν*). *τίς ἂν οὖν ταῦτα πείθοιτο* Par. E. N. Falli videtur Butlerus, qui ex Par. H. Colb. 1. *εἰσίν* (sic)· *τίς ἂν οὖν πείθοιτο*, omisso pronomine affert; certe fallitur, quum eadem in M. esse dicit. *εἶσι. τίς οὖν ταῦτα πείθοιτο* Ox. Vind. 2. 4. Ald. Rob. *εἶσιν. τίς ἂν οὖν ταῦτα πίθοιτο* Brunckius, qui *τίς ἂν οὖν* Par. A. B. habere dicit. Quod Porsonus dedit, *εἶσι. τίς ἂν ταῦτα πίθοιτο*, exhibet Vit, nisi quod *πύθοιτο* scriptum est. Sed neque cohaerent haec cum praecedentibus, neque omnino commodum sensum praebent. Scripsi

εἶσι. τὶς οὖν ἂν τὰ πίθοιτο;

At metuo, **inquit, *et aversor facere unde mihi cives timendi sint. Sane quidem tu a multis lugeberis: hunc autem nemo praeter sororem flebit: ecquis ergo ad eum una cum illa lugendum adducetur?***

1052. Libri *δράτω πόλις*. Turnebus *δὲ*, Canterus *τε* post *δράτω* inseruit. Scribendum erat *δράτω τι πόλις*. Vidit hoc etiam vir doctus apud Elmsleium ad Med. v. 1224.

1053. *πολυνείκη* M. *πολυνεικῆ* Ask. A. *πολυνείκης* Par. E. Ceteri *πολυνείκην*.

1054. *ἡμεῖς μὲν* inde a Victorio editur. *ἡμεῖς μὲν γὰρ* G. (sic G.) Cantabr. 1. Colb. 2. *ἡμεῖς γὰρ* M. (sic M.) Vit. Lips. Arund. Cantabr. 2. Ox. Par. E. N. Colb. 1. Ven. A. Ald. Turn. *ἴσμεν* G.

1055. *πόμπιμοι* Par. C. Idem et *προπομπεῖ* adscriptum in Par. B.

1056. Comparatio alterius systematis ostendit dimidium versum excidisse. Videtur autem excidisse *τῇ Καδμείων* vel, ut Ritschelius Sched. crit. p. 13. seq. coniecit, *τῇ Καδμογενεῖ*. *ἄχθος* Lips. Rob. *ἄλγος* Par. N.

1057. *καὶ πόλις γ' ἄλλως* Vit. Lips. Par. N. Colb. 1. *καὶ πόλις οὐκ ἄλλως* Rob.

1059. *ὥσπερ πόλις* Lips. *ὥσπερ τὶς πόλις* Ox. Ald. *ὥσπερ καὶ πόλις* Par. L.

1060. *καί τε* Par. E. *συνεπαινεῖ* G. Lips.

1061. *θεῶν* pro *Διὸς* Cantabr. 2.

1063. *μὴ ἀνατραπῆναι* M. G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. E. Rob. *μὴ ἀνατροπῆναι* Ald. *μὴ'νατραπῆναι* Turn. *ἀλλοδαπῶν* Vit. Ald. Rob. Turn. *ἀλλοδαπᾶν* Lips. *ἀλλοδαπῷ* M. G. Par. E. F. H. L. Colb. 2. Vind. 2. 4.

1065. *συγκατακλυσθῆναι*, sed *συγ* a recentiore manu, G. *τὰ μάλιστα* M. Vit. Arund. Vind. 2. 4. Ald. Rob. *ταμάλιστα* G. Turn.

ADNOTATIONES AD AGAMEMNONEM.

Personarum indicem non habet M. sed haec tantum post nomen fabulae, *θεράπων ἀγαμέμνονος ὁ προλογιζόμενος, οὐχὶ ὁ ὑπὸ αἰγίσθου ταχθείς*. Eadem post argumentum et personarum indicem habent G. Ald. Turn. *χορός* G. Flor. Ven. Ald. Rob. Turn. *χορὸς πρεσβυτῶν* in M. G. versui 40. praefixum. Post *χορὸς* in libris *ἄγγελος* sequitur. In fine addunt *προλογίζει ὁ φύλαξ* G. *προλογίζει δὲ ὁ φύλαξ, θεράπων* (*ὁ θεράπων* Ven.) *ἀγαμέμνονος* Flor. Ven. *θεράπων ἀγαμέμνονος ὁ προλογιζόμενος* Rob. Additi sunt personarum indici a Turnebo ex Choephoris *Ὀρέστης, Ἠλέκτρα, Τροφός*.

1. Prima totius fabulae elementa sunt apud Homerum Od. III. 234. seqq. 258. seqq. IV. 512. seqq. XI. 404. seqq. Excubitorem autem sumpsit Aeschylus ex his, IV. 524.

τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός, ὅν ῥα καθεῖσεν
Αἴγισθος δολόμητις ἄγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθόν,
χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα· φύλασσε δ' ὅγ' εἰς ἐνιαυτόν,
μή ἑ λάθοι παριών, μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν.

2. Vulgata scriptura inde a Victorio haec est, *φρουρᾶς ἐτείας μῆκος, ἣν κοιμώμενος*. Et sic Flor. Farn. Ven. *ἐτείας· μῆκος δ' ἦν* M. Marc. *ἐτείας, μῆκος δ' ἦν* G. Ald. *ἐτείας, μῆκος δ' ἦν κοιμώμενος* oratione usque ad *δίκην* continuata Rob. *μῆκος δ' ἦν* etiam Bess. In margine M. adscriptum *ἦν ἐπὶ μῆκος κοιμώμενος*, in Flor. *ἐπὶ μῆκος δὲ ἦν κοιμώμενος*. In altera margine M. hoc scholion est, *τῶν κατὰ τὸ μῆκος τῆς ἐτείας φρουρᾶς*. Turnebus, coli signo in fine primi versus posito, *φρουρᾶς ἐτείας μῆκος ἣν κοιμώμενος, στέγαις — δίκην*. Valckenarium, qui ad Herod. IV. 151. p. 743. *μῆχος* scribi iussit, vocem non alibi usurpatam Aeschylo, qui *μῆχαρ* praetulisse videtur, secuti sunt Porsonus, Blomfieldius, alii. *Μῆκος* quos defensores nactum est, eorum quidam *ἐτείας κατὰ μῆκος* interpretati sunt: quos refutare nihil opus esse videtur. Longum annuae observationis spatium intelligi Aeschylus

voluit, accusativum adiiciens intellecto tali verbo, quo significaretur *in mente habeo.* Sic infra v. 1054.

μαρτυρίοισι γὰρ τοῖςδ' ἐπιπείθομαι,
κλαιόμενα τάδε βρέφη σφαγάς.

Et Sophocles Ant. v. 857.

ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας,
πατρὸς τριπλοιστὸν οἶκτον.

Sed quid exemplis opus in re pervulgata?

3. *ἔγκαθεν* G. Ald. Hesychius mendose *ἀγρίαθεν, ἀνέκαθεν. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι.* Idem *ἄκκαθεν, ἀνέκαθεν.* Sed ibi codex *ἄκκαθεν, ἄναλθεν.* Disertius grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 337, 25. *ἄγκαθεν, κατὰ ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν. οὕτως Αἰσχύλος.* Sic etiam scholiastes. Mira apocope, qua vocalis necessarius abiicitur. Et licebat hic *ἀνέκαθεν* dicere, ut factum est in Choeph. v. 422. Fierique potuit, ut quemadmodum in Eum. v. 361. male scriptum erat *ἄγκαθεν*, ubi metrum *ἀνέκαθεν* ab Aeschylo profectum ostendit, ita hic quoque peccarent librarii. Diversum est *ἄγκαθεν* ex *ἀγκάς* derivatum, quo utitur Aeschylus in Eum. v. 83. quod est *ἐν ἀγκάλαις*, quae interpretatio in Farn. Agamemnonis versui adscripta est. Videtur ea vera esse. Nam etsi *ἀγκάς, ἀγκάλη, ἀγκαλίζω* de interiore parte brachii dici solent, ut *ἀγκάς, ἄγκαθεν* sit *in ulnis*, tamen, ut *ἀγκών*, quo vocabulo exterior pars significatur, de interiore dicitur non solum apud Longum I. 6. sed etiam apud Sophoclem Ant. 1237. et apud Euripidem Suppl. 817. Iph. Aul. 131. ita *ἄγκαθεν* significabit quod *ἐπ' ἀγκῶνος* dicitur. Aptissimus Aeschyli loco versus Homeri est Od. XIV. 494. *ἦ, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, εἶπε τε μῦθον.*

4. *νεκτέρων* G. Marc. Ald.

5. *θέρος βροτοῖς* M. Bess. et edd. Ita etiam Achilles Tatius, qui in Isagoge in Arati Phaenomena p. 81. sive in Petavii Vranologio p. 122. versus 4. 5. 6. affert. *θέρος βροτοὺς* G. *βροτοῖς θέρος* Ven. Flor. Farn.

6. *ἐνθέρει* pro *αἰθέρι* Bess.

7. *ὅταν* Flor. Turn. *ὅτ' ἂν* M. G. Bess. Marc. Ven. Ald. Rob. ut solent. Quoniam Achilles Tatius non habet hunc versum, Valckenarius ad Phoen. v. 506. eum ut ineptum damnavit: cui assensi sunt quum alii, tum Porsonus in Appendice ad Toup. p. 479. et in editione Aeschyli. Tuiti eum sumus, Heathius, ego in Opusc. II. p. 78. Petersenus in Misc. Hafn. I. p. 45. Conzius, Vossius in Curis Aeschyleis p. 14. Orellius in Symbolis ad philol. ex Helvetia I. p. 193. Nam nec Tatio magna fides habenda, cuius liber non est emendatissimus, et in ipso versu potius cur servetur, quam cur abiiciatur, videtur inesse. Omisso enim, ut recte dicat excubitor se signa quae anni tempestates afferant contemplari, tamen hoc loco rectius addet observare se quando occidant atque oriantur. Numerare enim dies et computare tempora solent, quibus molesta est diuturna exspectatio. Quaerendum vero est, qua ratione iungenda sint

verba. Si subiectum est *δυνάστας*, et interpungitur demum post *αἰθέρι*, friget sane addita explicatio *ἀστέρας:* sin, ut quibusdam placuit, iunguntur haec, *ἐμπρέποντας αἰθέρι ἀστέρας*, non est id multo melius, quia descriptio prope idem quod nomen ipsum significat, nec stellae sunt quae non sint in aethere. Quare *ἀστέρας* pro subiecto habendum videtur, *καὶ τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς ἀστέρας*, quibus adiiciatur amplificandi caussa non *λαμπροὺς δυνάστας, ἐμπρέποντας αἰθέρι*, sed *ἐμπρέποντας αἰθέρι λαμπροὺς δυνάστας*, ***sidera, quae lucidi in aethere reges micant.*** In *τῶν* non esse quod offendat monuit Boissonadus, afferens Suppl. 343. *τῶν γὰρ οὐ δεῖται πόλις*, 422. *ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἴρεσθαι μέγαν*, Sept. ad Th. 178. *χὤτι τῶν μεταίχμιον*, 366. *ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον.* Non est autem *ἀντολάς τε τῶν* interpretandum ***et ortus horum***, sed ***et aliorum ortus.***

10. 11. *κρατεῖ* codices et Rob. *κρατεῖν* Ald. Turn. Proximo versu *ἐλπίζον* M. Marc. Flor. Ven. Farn. Rob. In M. *ο* iterum super *ἐλπίζον* scriptum est. *ἐλπίζων* G. et *ο* supra adscripto Bess. *ἐλπίζω* Ald. Turn. ***Sic***, inquit, ***imperat sperans virile mulieris cor.*** Placebat Reizio quoque haec scriptura, *κρατεῖ ἐλπίζον*, receptaque est ab novissimis editoribus, vellemque non essent alteram defendere conati Elmsleius in censura editionis Blomfieldianae et, qui eleganter in Anglicum sermonem hanc fabulam transtulit, I. Symmons. Elmsleium commoverant haec duo, quod nude dictum esset *ἐλπίζον*, quasi significaretur *εὔελπι:* adiiciendum enim fuisse aliquem accusativum: deinde quod in periphrasi, qualis esset *γυναικὸς κέαρ*, non locum haberet duplex epitheton, sicut non dicturum fuisse Homerum *ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο δεδεγμένη.* Fallitur in utroque. Nam *ἐλπίζον*, non participii, sed adiectivi potestate positum, non opus habet accusativo, quia quid speret Clytaemnestra ex re ipsa intelligitur. Ac fortasse consulto ita loqui putandus est excubitor, quo innuat aliquid illam amplius quam excidium Ilii sperare. Intelligit enim excubias eam propterea instituisse, ut ne ex improviso adveniens Agamemno deprehenderet indicia adulterii. Periphrasis autem non est qualis in illo *ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο*, quae pro ipso est nomine proprio, sed pertinet ad illud genus, in quo singula verba vim suam habent, eoque aliis in construendo legibus tenentur: accedit quod cor sedes est spei, ut Clytaemnestra si sperat, proprie cor eius sperare dicatur. Praeterea, si *ἐλπίζω*, ut Elmsleio placet, pro *νομίζω* dictum esset, non apparet quid sibi velit excubitor illa sententia. Nam nisi Elmsleius *κρατεῖν* sic dictum voluit, quasi esset *κρατήσειν*, quomodo excubitor, quod certo scit, putare se scire dicat? Sin pro *κρατήσειν* positum existimavit hoc sensu, ***sic victricem fore mulierem puto***, multo id minus ferri potest. Non enim homo iste, etiamsi praesagiret quod minime praesagit, tam aperte proloqui, quid metueret, auderet. Quare non dubitandum est quin verum sit *κρατεῖ ἐλπίζον.* Rarius est *κρατεῖν* sic dictum ut aliquid imperare magis

quam tenere imperium significet. Sic tamen in Hecuba v. 282. *οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν ἃ μὴ χρεών.* Neque quod apud Aeschylum excubitor dicit, proprie significat *sic iubet*, sed *sic imperat*, i. e. tam durum et grave est reginae hoc imperium. Severitatem enim eius imperii ipse quam maxime experitur. *Ἀνδρόβουλον* recte explicat Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 19, 23. *ἀνδρόβουλος γυνή, ἡ ἀνδρὸς βουλεύματα βουλευομένη· ἀνδρὸς δέ, τοῦ κατ' ἔπαινον λεγομένου.* Sic infra v. 336.

γύναι, κατ' ἄνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις.

Sophocles apud Stobaeum LXXIII. 54.

κατ' ὀρφανὸν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή.

12. Ad *δὲ* in Flor. *γε* supra adscriptum. Haeserat scilicet librarius in constructione expedienda, quae etiam aliorum non optimos conatus provocavit.

14. Libri in principio versus *ἐμήν*, quod et languidum est et loco positum ineptissimo. Quare iure offendit Auratum, qui *ἐμοὶ φόβος τότ' ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ* coniecit. Haesit in structura verborum etiam scholiastes. Tueri eam studuit Elmsleius. Ego non dubitavi *τί μήν;* reponere. Non accommodata quidem ad hunc locum explicatio Suidae est, *τί μήν; κατάφασιν δηλοῖ, ἀντὶ τοῦ πῶς γὰρ οὔ; διὰ τί γὰρ οὐ;* Aptius quod est in cod. Leidensi Etymologici apud Koenium ad Greg. Cor. p. 236. *τί μήν; τί γάρ; τί οὖν;* V. Schaeferum ad Soph. Trach. v. 390. Est id *quid aliud?* Sic in Eum. v. 202.

ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι. τί μήν;

16. Proverbium *φρουρᾶς ᾄδων* exstat apud Aristophanem Nub. v. 720. ubi vid. schol.

17. *ἐκτέμνων* Ven. et *ἐν* supra scripto Flor.

22. Iacuerat cubito innixus excubitor. Nunc viso igne exsilit, postquam paullum tacuerat. De qua re recte scholiastes. In libris *ἰοὺ ἰού* positum est post *τῆςδε συμφορᾶς χάριν* v. 25. Scribi id debebat *ἰοῦ ἰοῦ.* Suidas *ἰοῦ ἰοῦ· τὸ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς.* Inde Zonaras p. 1115. Et sic boni libri apud Aristophanem. Quod Reisigius in comm. crit. ad Soph. Oed. Col. v. 1485. monuit, hanc in laetitia exclamationem propriam esse comoediae, recte dictum est, dicique poterat etiam si recordatus esset huius loci. Vulgaris enim vitae consuetudinem Aeschylus in hoc excubitore, ut in nutrice quae in Choephoris est, expressit. Sed illas interiectiones quod hic collocandas esse in praefatione ed. prioris Hecubae p. 56. contendi, reprehenderunt Blomfieldius aliique. Qui si tueri vulgatum volebant, non illud debebant afferre, quod expergefacere Clytaemnestram vocibus illis vellet custos: nam haec nimis stolida esset hominis rusticitas: sed rectius dixissent, nunc demum illum plane quantum hoc gaudii sit persentiscere, eoque in voces illas erumpere. Et concederem profecto id non inepte inventum esse, modo, ubi primum ignis conspicitur, alia interiectio, ut *ἆ ἆ*, esset posita. Ipsa enim natura

flagitat, ut, qui diu frustra finem exspectaverit molestissimae observationis, tandem conspecto exoptato fulgore, priusquam verba quibus gaudium eloquatur, inveniat, interiectione aliqua proclamet sensum quo perfunditur. Ac nescio an quae ad *ὢ χαῖρε* adscripta sunt scholiastae verba, potius ad interiectiones illas pertineant: *δεῖ διαστήματος ὀλίγου, εἶτα ἀνακραγεῖν, ὡς θεασάμενον τὸν πυρσόν.*

23. Nulla in Rob. interpunctio. In Ald. virgula post *λαμπτὴρ* et post *νυκτὸς* distinctum. In Turn. tantummodo post *λαμπτήρ*, ex scholiastae sententia. A Victoriana ducitur interpunctio post *νυκτός*, quae orationem habet non solum simpliciorem atque idcirco graviorem, sed omnino magis accommodatam huic loco, quum quod subiicitur *ἡμερήσιον φάος* non tantum de clara luce diei intelligendum sit, sed adiunctam habeat faustae laetaeque rerum Argivarum conditionis notationem.

24. *νῦν φῶς* pro *φάος* Ven. Flor. Farn. Tum *χωρῶν* G. Ald.

26. *σημανῶ* Bess. Ven. Flor. Farn. *σημαίνω* M. G. Ald. Rob. Turn. Blomfieldius quum scholiastam *σημαίνω* legisse ex eo colligit, quod is *τορῶς* per *μεγαλοφώνως* interpretetur, ad hanc opinionem eo adductus esse videtur, quod ei excubitor per illud *ἰοῦ ἰοῦ* ex somno excitare velle Clytaemnestram videbatur. Vix dubitari potest veram scripturam esse *σημανῶ.*

27. *εὐνῆν* G. Ald.

29. *ἐποϱθιάζειν* Ven. Flor. Farn. Turn. *ἐποϱθϱιάζειν* M. Marc. Bess. G. Rob. *ἐπ' ὀϱθϱιάζειν* Ald.

30. *ἀγγέλλων* Ven. Farn. Rob. Turn. *ἀγγέλων* M. Marc. Bess. Flor. G. Ald.

32. Hunc et sequentem versum afferunt Photius et Suidas in *τρὶς ἕξ.*

33. Apud Suidam legitur *τρὶς ἓξ βαλοῦσα τῆς ἐμῆς φρυκτωρίας.* Apud Eustathium p. 1414, 5. *τρὶς ἓξ βαλούσης τῆς Διὸς φρυκτωρίας.* Copiose rem illustravit Salmasius ad Vopiscum p. 471. seq. Diversum genus quattuor talis ludendi, de quo Cicero de div. I. 13. Orationis figuram, qua hic usus est Aeschylus, audacissimam appellat T. Hemsterhusius ad Lucianum t. I. p. 487. quam numquam sibi indulsisset castigata maiestas Sophoclis. Nulla hic Aeschyli audacia, sed imitatio sermonis vulgaris eadem, quae apud Sophoclem in custode, qui est in Antigona.

36. Originem huius proverbii, de quo multa et Aeschyli et Hesychii interpretes aliique ad Zenob. II. 70. Diogen. III. 48. 61. attulerunt, ne Welckerus quidem ad Theogn. p. 111. explicare est ausus. Quod plerique crediderunt, nummo veterum Atheniensium, cui bos signum fuerit, corruptos intelligi, quos Reisigius quoque in Enarratione Oed. Col. ad v. 1047. secutus est et qui scholiastae Aristophanis ad Av. v. 1106. auctoritatem excitavit Ferd. Bambergerus in diss. de Agam. p. 22. fabulam esse Eckhelio auctore II. p. 207. censet in Aglaophami vol. I. p. 36. Lobeckius, ingeniose de boia sive camo, qui damnatorum ori applicatus fuerit, cogitans. Vsurpatur enim hoc proverbium de iis, qui prae metu tacent. De

nummo tamen testis est etiam Plutarchus in Theseo c. 25. *ἔκοψε δὲ καὶ νόμισμα βοῦν ἐγχαράξας ἢ διὰ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον ἢ διὰ τὸν Μίνω στρατηγὸν ἢ πρὸς γεωργίαν τοὺς πολίτας παρακαλῶν.* Neque Eckhelius fabulam esse dixit, sed in dubio rem relinquens non inventum esse talem nummum adnotavit. Nihil ad rem illustrandam confert quod similiter dixit Menander in Piscatoribus apud Athenaeum. XII. p. 549. D. *παχὺς γὰρ ὗς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα.* Nam id in Dionysium Heracleae tyrannum, obesissimi corporis hominem, sic dictum est, ut per illum impositam esse silendi necessitatem appareat. Multa proverbia tam fortuitam habent originem, eam ut, nisi casu servata est memoria, nemo possit eruere. Quod apud nos vulgo dicitur *das maul stopfen*, a nutricibus sumptum est, quae infantibus, ut plorare desinant, offam in os ingerunt. Hoc Graecorum fortasse a bove vel pedi hominis pedem suum imponente, vel stragulo aut alii alicui rei insistente, ut subtrahi non possit, sed quasi affixa maneat. Philostratus in vita Apollonii II. 11. p. 241. hoc proverbium a Pythagora repetere videtur, de quo sic scribit, *γλῶττάν τε ὡς πρῶτος ἀνθρώπων ξύνεσχε, βοῦν ἐπ' αὐτῇ σιωπῆς εὑρὼν δόγμα.* Eustathius, sive quem is secutus est, ad linguam nimis crassam referre videtur p. 962, 19. *παροιμιάζεται δὲ ὁ βοῦς καὶ ὥςπερ ἐπὶ βουγλώσσων ἐν τῷ βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρεις.* Vt Aeschylus, sic Strattis apud Hesychium, *βοῦς ἐμβαίη μέγας*, non adiecto tamen, ut videtur, linguae nomine: nam Hesychius sic dicit, *βοῦς ἐμβαίη μέγας Στράττις εἶπε παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν βοῦς ἐπὶ γλώττῃ.* Dubitari potest an positum fuerit illud proverbium in Phocylidis poemate *νουθετικῷ* v. 18. ubi legitur *γλώσσῃ νοῦν ἐχέμεν· κρυπτὸν λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.*

38. *λέξει'. ὡς* Flor.

39. *αὐδῶν* Bess. *κοὐ* M. ex correctione: antea fuerat *καὶ οὐ*, quod habent G. Ald. *οὐ* Bess.

40. *ἐπὶ πριάμῳ* Ald. Turn. *ἐπεὶ πριάμω* M. Bess. G. *ἐπεὶ πριάμῳ* Rob. *ἐπὶ πριάμου* habere videtur Farn. *ἐπεὶ πριάμου* Ven. Flor. Hanc scripturam, quae exstat etiam apud scholiastam Euripidis ad Hec. 246. (239.) reposuit Victorius.

44. *ἀτρειδᾶν* codices et Rob. *ἀτρειδῶν* Ald. Turn. Aeque ad *τιμῆς* pertinet *ζεῦγος* atque ad *Ἀτρειδᾶν.*

45. *ἀρδείων* Rob. Ad *χιλιονaύταν* in M. G. Flor. adscripta alia lectio, *ἴλιον αὐτάν.* Quod alias *χιλιόναυς*, hic *χιλιοναύτας* dictum, ut in Iph. Taur. v. 141. *σὺν κώπᾳ χιλιοναύτᾳ.*

46. In Ven. ingens lacuna: finitur enim folium v. 45. proximum incipit v. 1054.

47. *στρατιώτην* Ald. Rob. *ἀρωγὰν* ad ultimam vocalem *η* supra adscripto M. Non puto haec verba, *στρατιῶτιν ἀρωγάν*, per appositionem ad *στόλον* addita esse, sed epitheti officio fungi: *exercitum eduxerunt ad militare auxilium.*

48. *κλάγξαντες* Flor. Farn.

50. Hesychius ἐκπάτιον, τὸ ἔξω πάτου. ἄλγεσι παίδων codices et Rob. ἄλγεπι ποδῶν Ald. Hinc Turn. ἄλγεσσι ποδῶν. Non latuit Bochartum Hieroz. II. p. 319. esse haec ex illis Homeri expressa, Od. XVI. 216.

κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ τ' οἰωνοί,
φῆναι, ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα
ἀγρόται ἐξείλοντο, παρὸς πετεεινὰ γενέσθαι.

52. ἐρετμοῖσι Bess.

53. 54. Inutilis est Musgravii coniectura γόνον. Hesychius δεμνιοτήρη πόνον. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. καθόσον οἱ νεοσσοὶ ἔτι τοιοῦτοί εἰσιν ὡς τὰ δέμνια τηρεῖν καὶ κατέχειν, μηδέπω πέτεσθαι δυνάμενοι. πόνον δὲ τὰ περὶ τὴν τροφὴν αὐτῶν. Non satis accurate. Δεμνιοτήρης πόνος ὀρταλίχων est **cubiliprema cura pullorum**, sive labor quem parentes pullis incubando sustinuerunt.

55. ἥτις G. Ald. Τὶς cum nomine proprio coniunctum significat talem aliquem qualis est qui nominatur. Explicavit hunc usum Fritzschius in Quaest. Lucian. p. 16. Hic Aeschylus primo agrestes deos, ut proprios in hac re, Apollinem et Panem, tum iracundius assurgens, quippe iam quo tendat similitudo illa in animo habens, supremum deorum Iovem nominat. Mire abutitur doctrina sua Müllerus in Doriens. vol. I. p. 295. Iovem ut regnatorem mundi, Pana ut concitatorem insaniae, Apollinem ut deum punitorem nominari censens.

57. Libri τῶνδε μετοίκων. Nulla in Rob. interpunctio. In Ald. post οἰωνόθροον, tum post ὀξυβόαν et post ὑστερόποινον interpunctum. A Turnebo virgula post μετοίκων posita, ut iungerentur οἰωνόθροον γόον ὀξυβόαν τῶνδε μετοίκων. Ita construxisse videtur scholiastes Sophoclis ad Oed. Col. 934. μετοίκους δὲ καλοῦμεν τοὺς ἀπὸ ἑτέρας χώρας οἰκοῦντας πρὸς τοὺς μετοικισθέντας ποθέν· τοῦτο δὲ ἔνοικον. κέχρηται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐπὶ τῶν οἰωνῶν ἐν Ἀγαμέμνονι λέγων οὕτω, τῶνδε μετοίκων, ἀντὶ τοῦ ἐνοίκων· μετοίκους γὰρ εἶπε τῶν ὑψηλῶν τόπων τοὺς οἰωνοὺς κἀκεῖσε ἀντὶ τῶν ἐνοίκων. Sic haec ex codice edidit Elmsleius. Eadem fere Suidas habet. Aliter paullo scholiorum editio Romana, aliter rursum Brunckiana, non tamen ut emendatus sit locus. Si τῶνδε μετοίκων iungitur cum superioribus, luctus ob amotos pullos est intelligendus. At ita τῶνδε inutile est, quoniam aut τῶν μετοίκων aut μετοίκων ponendum erat. Pauwium, qui verba illa ad sequentia referri iussit, secuti sunt recentiores editores. Scholiastes quo retulerit, non liquet, qui scribat ὑπὲρ τῶν μετοικισθέντων νεοσσῶν. Παραβᾶσιν, quod non potest de raptoribus pullorum anguibus dictum esse, aperte refertur ad Troianos, qui Helenam rapuerint violato iure hospitii. Eodem modo ad hanc rem, non ad pullos, respexit poeta, quum paullo ante Iovem commemoravit. Itaque etiam μετοίκων de Helena dictum est, ut omnino ineptum sit τῶνδε. Scripsi τῶν δὲ μετοίκων, ut ad ὕπατος δ' ἀΐων intelligeretur verbum substantivum. Dubitari autem potest, an post

ὀξυβόαν exciderit hemistichium, hac sententia, μέγα θυμοῦται. Idque confirmatur fortasse eo quod in codice M. ceterisque antiquis libris versus ita distincti sunt, γόον ὀξυβόαν | τῶνδε μετοίκων ὑστέροποινον.

59. παρὰ βᾶσιν G. Ald. Tum ἐρινύν M. Bess. G. Ald. Rob. ἐριννύν Flor. Farn. Turn.

60. Ἀτρέος Turn.

63. γυιοβαρῆ Turn. Virgulam quidam recentiorum editorum post γυιοβαρῆ posuerunt. Magis conveniunt poeticae dictioni παλαίσματα γόνατος, quam genitivi absoluti.

64. ἐρειδομένου Bess. G. Ald. Rob. Turn. ἐριδομένου M. ἐρειπομένου Farn. et δ ad π supra scripto Flor. In Farn. glossa πίπτοντος.

65. ἐμπροτελείοις G. ἐν πρωτελείοις Flor.

66. δαναοῖσιν M. Marc. G. Flor. Farn. Ald. Rob. δαναοῖσι Bess. Turn. Quam egregie hoc verbo, non iis quae sequuntur, Τρωσί θ' ὁμοίως, poeta systema concluserit ostendi in Elem. doctr. metr. p. 379.

69—71. Omnes in initio quoque οὔθ'. Non placet asyndeton. Quare, nisi forte aliquid excidit, malim οὐδ'. Legitur autem vulgo οὔθ' ὑποκλαίων οὔθ' ὑπολείβων οὔτε δακρύων ἀπύρων ἱερῶν ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλξει. Habent ὑποκλαίων M. Marc. Bess. Flor. Farn. Rob. ὑποκλέων G. ὑποκλίων Ald. ὑποκλείων Turn. Pauwii coniecturam, ὑποκλάζων, ne quis probet, meminerit id non significare in genua procumbentem: v. Ruhnk. Ep. crit. p. 243 (276). Casaubonus scribendum putabat ὑποκαίων. Delenda potius sunt haec verba, οὔτε δακρύων, in quibus Aldinae error δακεύων fecit ut Turnebus ederet δοκεύων. Potest quidem δακρύων de fletu, ὑποκλαίων de lamentis accipi: sed coniungenda potius, quam interposito quod diversi generis est οὔθ' ὑπολείβων separanda erant. Nihil est illud οὔτε δακρύων nisi interpretatio adscripta aut ad οὔθ' ὑποκλαίων, aut fortasse ad οὔθ' ὑπολείβων. Hesychius λείβειν, σπένδειν. Δι' λείβειν αἴθοπα οἶνον. καὶ δακρύειν, ὅ ἐστι τοῖς δακρύοις ῥέειν. δάκρυα λείβων καὶ στάζων. Delendum esse οὔτε δακρύων vidit etiam Paleius, sed ut falsa admisceret. In sequentibus verbis decepit interpretes scholiasta, ἀπύρων ἱερῶν de Parcis Furiisque dici putans. Eum refutare non ausus Spanhemius ad Callimachi Lav. Pall. v. 107. aliorum testimoniis scriptorum vindicare ignem illis sacris satis habuit. Quae Pindarus Ol. VII. 88. proprie ἄπυρα ἱερά dixit, apud Aeschylum metaphorice dicta sunt, ut sacra igne carentia ea intelligantur, quae irrita sunt impieque facta. Hesychius ἀπύρου, ἀθύτου. Σοφοκλῆς Μυσοῖς. Ita apud Aeschinem contra Ctesiph. §. 131. 152. ἀθύτων καὶ ἀκαλλιερήτων τῶν ἱερῶν, ubi ad priorem locum videndus est Taylorus. Respicit autem chorus immolationem Iphigeniae, quam v. 140. similiter θυσίαν ἄδαιτον vocat. Participia cum scholiasta ad omissum τὶς referenda sunt, de qua constructione dixi ad Hecubae v. 485. Sed cogitat chorus de Agamemnone.

72. ἀτίτᾶι M. ἀτίταῖ G. ἀτιταὶ Farn. ἀτίται Flor. Ald. Turn.

ἀτίτᾳ Marc. Rob. Vict. *ἀτιταία* Bess. Non temere damnandus est nominativus *ἀτίται*, etsi terminatio illa *ης* pro *ος*, de qua dixerunt Valckenarius ad Phoen. v. 120. Lobeckius ad Phryn. p. 639. et ad Ai. v. 604. quum est in vocibus a verbis factis, raro passivam significationem habet. Sed dictum ita est *ἀτίτας* Eum. v. 254. V. Lob. ad Ai. v. 241. Paralip. p. 428. Hesychius *ἀτίτην*, *ἀτιμώρητον*, *ἄπορον*, *ἄτιμον*, *τὸν μὴ ἔχοντα ἀποτῖσαι*. Praestare tamen videtur *ἀτίτᾳ*. Homerum ego Il. XIV. 484. *δηρὸν ἔῃ ἄτιτος* posuisse credo cum Clarkio et Heynio, non *δηρὸν ἄτιτος ἔῃ*, quod in libris est. *Πολύτιτον ἐόντα* tamen in oraculo est apud Herod. V. 92. et inde apud Eusebium Praep. euang. V. 29. quod poterat *πολύτιμον* dici.

75. *ἰσόπεδα* Flor. Rob.

76. Librorum scripturam *ὅτε* emendavit Auratus. *νοερὸς* Bess.

77. Libri *ἀνάσσων*, non aptum infirmae medullae verbum. Correxi in priore Aristophanis Nubium editione ad v. 994.

78. *οὐκ ἔνι χώρᾳι* M. *οὐκ ἔνι χώρᾳ* Farn. Vict. *οὐκ ἐνιχώρᾳ* Rob. *οὐκένι χώρᾳ* G. *οὐκένι χώρα* Ald. *οὐκ ἔνι χώρα* Turn. *οὐκ ἐνὶ χώρᾳ* Bess. Frustra *οὐκ ἔνι χώρᾳ* quum ab aliis, tum a Wakefieldio Silv. crit. II. p. 44. tentatum est. De formula *ἐν χώρᾳ*, *κατὰ χώραν*, quae usurpatur de iis quae firma suo loco stant sive, ut Horatii verbis utar, *certa sede manent*, videndi Valckenarius ad Herod. IV. 135. ad Theocr. Adon. p. 365. Ernestius ad Callim. h. D. v. 192. Boissonadus ad Eunap. p. 306. Apud Callimachum est *πλαζομένη πελάγεσσι, πόδες δέ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρᾳ*. Similiter Pindarus Pyth. IV. 485. *ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ ἀφαυροτέροις, ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὖτις ἕσσαι δυςπαλὲς δὴ γίγνεται*. Verum id non satis aptum hoc loco videtur, praesertim si *ἔνι* scribitur. Id recte se haberet, si ullo pacto admitti posset scholiastae explicatio *τῷ τόπῳ ἐκείνῳ*. Nam *ἔνι* si legitur, omnis vis in hoc verbo est. Eatenus recte Boissonadus cum cod. Bess. *οὐκ ἐνὶ χώρᾳ*. Sed id vix potest aliter defendi, quam ut tota formula ex epicis petita dicatur. Nam in Attico scriptore requirimus potius *οὐκ ἐν χώρᾳ*, neque tragici *ἐνί* alibi quam in melicis admisisse videntur. Equidem *χώρᾳ* intellexerim de loco et numero in quo quid habetur, ut apud Theognidem v. 151.

ὕβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρί,
οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.

et v. 821.

οἳ δ' ἀπογηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
τούτων τοι χώρη, Κύρν', ὀλίγη τελέθει.

Dicit igitur chorus *non inest, non censetur in loco aliquo et numero.*

79. *τίθιπεργήρως* M. G. (sic M. G.) *τίθι περ γήρως* Marc. Ald. *τίθι περ γήρυς* Rob. *τόθι περγήρως* Bess. *τόθιπερ γήρως* Flor. *τόθη περ γήρως* Turn. *τόθ' ὑπεργήρων* Farn. *τόθ' ὑπέργηρων* Vict. De accentu v. Göttlingium p. 288. Tum *φυγάδος* G. *φυλάδος* Ald.

80. τρίποδος Flor. Farn.

81. δ' omittit Bess. ἀρείςων Ald. Ad γέρων, quod in ὑπεργήρων inest, referendum esse ἀρείων Blomfieldius intellexit.

82. ἡμερόφατον M. Bess. G. Ald. Rob. Emendatam scripturam habent Farn. Turn. Vict.

83. Egressam interea dum locutus erat coryphaeus ex regiis aedibus Clytaemnestram compellat, quae in scena sacris faciendis occupatur. Pro Τυνδάρεω nescio an scribendum sit Τυνδαρέου. V. ad Eur. Iph. Aul. v. 596.

87. πυθοῖ Flor. πειθοῖ Farn. cum reliquis. Quod Blomfieldius scribendum coniecit, πευθοῖ, Scaliger primus coniecerat, probabile illud, sed ut non necesse sit πειθοῖ mutare. Tum Turn. θυοσκεῖς, probatum Aurato, Vossio, Bentleio, Stanleio, Blomfieldio. In Farn. in quo θυοσκινεῖς, ut in ceteris libris, scriptum est, adscripta haec glossa est, θύματα κινεῖς, πέμπεις. Ibidem scholion εὕρηται καὶ θυοσκοεῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ θυοσκόος, ὁ διὰ θυσιῶν τὸ μέλλον κοῶν ἤτοι νοῶν. θύος γὰρ τὸ θῦμα. Hesychius θυοσκεῖν, ἱεροῖς παρέχεσθαι, ἢ θεοῖς, quod recte emendatur ἱερὰ παρέχεσθαι τοῖς θεοῖς. Eustathio assentitur Blomfieldius, p. 1626, 47. et 1905, 22. θυοςκόος a κέω pro καίω derivanti, licet posteriore loco, ut p. 1346, 36. 1601, 3. etiam alteram rationem, qua a κοεῖν dici voluerunt, sicut Etym. M. p. 457, 42. et Orion p. 73, 16. 102, 21. afferat. V. etiam schol. ad Il. XXIV. 221. Si recte se habet θυοσκεῖν, eadem haec analogia est quae in βοηθεῖν, βοηθόος. Sed si θυοςκόος non est a θυοσκέω factum (ignorare autem videntur hoc verbum grammatici, qui κοεῖν pro fonte ponant), verbum esse debebit θυοςκοεῖν, ut recte scriptum sit in scholio codicis Farn. θυοςκοεῖς. Quis autem contendat non Hesychium quoque θυοςκοεῖν potius quam θυοσκεῖν scripsisse? Quamquam non probo Boissonadum, qui exhibuit quod Lobeckio ad Phryn. p. 523. in Aeschyli versu placebat, θυοςκοέεις. Id saltem θυοςκοιεῖς scribendum erat. Pro θυοςκόος etiam θυηκόος ab Hesychio adnotatum est, quae nominis forma restituenda est Eustathio p. 1601, 3. Accedunt ad haec alia huius verbi vestigia apud Hesychium: κοίης, ἱερεὺς Καβείρων ὁ καθαίρων φονέα· οἱ δέ, κόης. Item κοιᾶται, ἱερᾶται, et κοιώσατο, ἀφιερώσατο, καθιερώσατο. Quae quum ita sint, non ausus ego quidem sum tam dubia fide nisum θυοσκεῖς admittere, sed servandum duxi quod libri habent θυοςκινεῖς, etsi ne hoc quidem verbum aliunde innotuit. Videtur sic etiam Porsonus sensisse, qui nullam suspicionis notam apposuerit. Θυοσκεῖς si scripsit Aeschylus, decem habemus systemata, caditque Lindneri observatio, quam suam fecit O. Müllerus, ternario numero procedere anapaestorum systemata. De eo invento dixi in Opusc. VI. p. 142.

90. Hunc versum editores nonnulli, in iisque Porsonus, Heathio suasore eiiciendum censuerunt. Non est cur damnetur. *Omnium*, inquit, *in aris deorum ardet flamma, qui urbem regunt, superum, inferum.*

quique in caelo degunt, quique hominum negotiis adsunt. Praeterea ne idem quidem si significaretur hoc versu quod praecedente, reprehendi posset. Sic Sophocles Ant. v. 851. *οὔτε βροτοῖσιν οὔτ' ἐν νεκροῖσιν μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσιν.* Quin ipse Aeschylus tuetur hunc versum, quum in Sept. ad Th. v. 254. dicat *χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς, πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις.* Quos ibi dicit *πολισσούχους*, eos hic *ἀστυνόμους*, quo modo *ἀστυνόμους ὀργάς* Sophocles Ant. v. 355.

91. *δώροις* M. Marc. Bess. G. Flor. Ald. Rob. *δώροισι* Farn. Turn. Vict. Schol. Aristophanis ad Equitum v. 1317. *ἔθος ἦν τοῖς ἐν ἀγυιαῖς ἱσταμένοις θεοῖς ἐπὶ ταῖς ἐρχομέναις ἀγγελίαις θύειν, ὡς ἂν εἰ ἀγαθαὶ εἶεν, ἐπινεύσαιεν ταύταις, εἰ δὲ τοὐναντίον, ἀποτρέψαιεν.*

94. *χρίματος* M. Marc. Rob. *χρήματος* Bess. G. Ald. *χρίσματος* Flor. Farn. Turn. Antiquior et poetis usitata forma *χρῖμα* est.

97. *τοῦτον* Marc. Rob. Deinde *λέξασ'* M. Flor. Bess. Farn. Rob. *λέξας* G. *λέξ'* Ald. Turn. Tum *ὅτι καὶ δυνατὸν* M. Bess. Farn. Ald. Rob. *ὅ τι καὶ δυνατὸν* Flor. Vict. Solus Turn. *ὅτι καὶ σοὶ δυνατὸν*, deceptus errore Aldinae *λέξ'*. Frustra haesitatum est in constructione. Monui iam in priore Nubium editione ad v. 180. et ad Vigerum n. 219. copulam participio, quasi id verbum rectum esset, esse subiectam, ut apud Homerum Il. XXII. 247. *ὣς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη*, ubi unus scholiastarum *ἢ περισσὸς ὁ καί, ἢ τὸ φαμένη ἀντὶ τοῦ ἔφη.* Sed quod addit, *ἢ πρὸς τῷ ταῦτα εἰρηκέναι καὶ δολίως ἡγήσατο*, ab Homerica dicendi consuetudine abhorret. Id non reputavit Doederlinus, qui in Lectionum Homericarum specimine II. p. 9. seqq. exempla, quae hoc genus constructionis habent, parum feliciter removere conatus est. Hesiodi quidem illud in Theog. v. 86. *ὃ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων, αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσεν*, non est hoc modo dictum, sed *τέ* eam habet potestatem, ut plerumque fieri solita notet.

98. *εἰπεῖν* Victorius ex Flor. Farn. Canterus ceterorum librorum scripturam *αἰνεῖν* restituit, cuius explicatio est *εἰπεῖν*. Ancipitis enim significatus est *αἰνεῖν*, ut Latinum *praedicare*. Vt hic, ita Choeph. v. 187.

100. *ἢ νῦν τοτὲ μὲν* M. Flor. Bess. Rob. Turn. In M. glossa *ἔσθ' ὅτε μὲν* adscripta est. *ἢ νυν* (cum gl. *δή*) *τοτὲ* (cum gl. *ποτέ*) *μὲν* Farn. *ἢ νῦν ἔσθ' ὅτε μέν*, verbis *ὅτε μὲν* punctis deletis et supra scripto *τότὲ μέν*, G. *ἢ νῦν εὖθ' ὅτε*, omisso *μέν*, Ald.

101. *ἀγανὰ φαίνεις* M. G. Turn. *ἄγαν ἀφαίνεις* Ald. *ἀγανὰ φαίνει* Bess. *ἀγανὰ φανεῖσ'* Rob. *ἀγανὰ φαίνουσ'* Flor. Farn. Vict. Butleri elegantem coniecturam *σαίνουσ'* in textum recepit Blomfieldius. Sed recte se habere videtur *φαίνουσ'*, etsi Porsono quoque suspectum erat, non illud quidem cum Wunderlichio et Wellauero omissione participii, sed propria vi verbi defendendum. Est enim *φαίνειν lucere*, et hinc

demum activa collustrandi declarandique potestas deducta. Euripides El. v. 1233. de Dioscuris

> ἀλλ' οἵδε δόμων ὑπὲρ ἀκροτάτων
> φαίνουσί τινες δαίμονες ἢ θεῶν
> τῶν οὐρανίων.

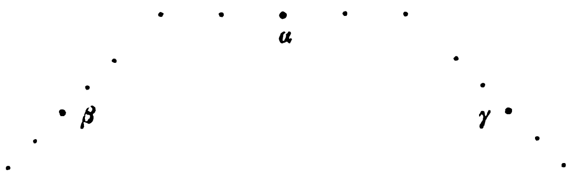
Quod recte interpretatus est Seidlerus. Vt ex ἀείρω factum est αἴρω, sic φαίνω ex Homerico φαείνω.

102. ἄπλειστον M. G. Ald. Rob. Veram scripturam ceteri habent.

103. τὴν θυμοφθόρον λύπης φρένα M. Bess. G. Ald. Rob. τὴν θυμοβόρον λυποφρένα Farn. τὴν θυμοβόρον λύπης φρένα Vict. ex Flor. τὴν θυμοβόρον φρένα λύπην ex coniectura Turn. Porsonus ex Pauwii coniectura τὴν θυμοβόρον φρενὶ λύπην. Languet haec appositio. Quam nonneminis coniecturam in Annalibus Heidelbergensibus memoratam dicit Blomfieldius, τῆς θυμοβόρου φρενολύπης, mea est, non illa quidem a genere dicendi Aeschyleo aliena et, ut mihi videtur, aliis coniecturis melior. Requiritur enim genitivus ad ἄπληστον. Et sane cogitatio insatiabilis est sollicitudinis de capta urbe et salute Agamemnonis.

Non respondet choro Clytaemnestra. Scilicet quum ante aedes regias in scena complures arae cerni videantur, in quibus ignis vel accensus erat vel iam accendebatur, egressa ex aedibus regina, ut mos est, cum duabus ancillis, ad eas aras deinceps accedit, tus et suffimenta in ignes iniiciens. Deinde videtur spectatoribus a dextra abire, ut in urbe sacra factura; tum redire finito chori carmine. Postquam igitur chorus parodum et coniunctum cum ea stasimon cecinit, propius ad orchestram accedente Clytaemnestra, unde v. 241. τόδ' ἄγχιστον Ἀπίας γαίας ἕρκος vocatur, iterum eam compellat, spectareque ad illud quod antea non responderat videntur haec verba v. 248. οὐδὲ σιγώσῃ φθόνος. Parodum autem quum chorus canere incipit, aliquid nuntii acceptum esse ex accensis ignibus coniiciens, adhuc se de reditu sperare significat. Ceterum parodus haec chori similiter composita est ut illa quae est in Persis, ut anapaestos sequantur stropha, antistropha, epodus, tum autem carmen quod iusti chorici carminis formam habeat a totoque choro cani videatur, praegressum autem carmen epodicum inter partes quasdam chori sit distributum. Quomodo ea distributio facta sit, certo dici non potest. Illud patet, non esse de hemichoriis cogitandum, quae strophas cecinerint, epodum deinde universo choro canente. Id enim fieri non patiebatur Calchantis oratio, coepta in antistropha, finita autem in epodo. Multo credibilius est hanc trium partium distinctionem ad tres στοίχους pertinuisse. Atque haud scio an pauci, ac fortasse non plures quam cuiusque στοίχου medius, simul cecinerint stropham, antistropham, epodum; versum autem intercalarem, αἴλινον αἴλινον εἰπέ, τὸ δ' εὖ νικάτω, in stropha totus secundus στοῖχος, in antistropha totus tertius, in epodo vel totus primus vel omnes tres στοῖχοι cecinerint. Certe si aequalitatis studium respici-

mus, quod tam magnum apud tragicos invenitur, consentaneum est ordines sic fuisse dispositos,

Quae O. Müllerus in Eumenidibus p. 196. de parodo excogitavit, ab ipso conficta sunt, nec sane perite.

104. Attulit hunc versum Aristophanes in Ranis v. 1308. (1276.) ubi vulgo *ὅσιον κράτος αἴσιον* legitur. Ravennatis libri scripturam *ὅς δῖον* patet ex *ὅσιον* et *ὅδιον* in unum coniunctis esse conflatam. Scholiastae ad Aristophanis locum verba, *ἐν τοῖς πλείστοις αἴσιον, Ἀσκληπιάδης τὸ ὅσιον*, rectene emendaverit, quem Brunckius probat, Pauwius, *ἐν τοῖς πλείστοις ὅδιον, Ἀσκληπιάδης δὲ ὅσιον*, an contrarium ille rettulerit, dubitari potest. Si ita iudicavit Asclepiades, fecit id eo, quod *ὅδιον* idem esse atque *αἴσιον* existimavit. Nam Hesychius *ὅδιος οἰωνός, αἴσιος*. Hic quidem ego Aeschylum non hoc, sed proprio significatu *ὅδιον κράτος* dixisse puto *vim viatricem*, quo indicaret profectionem instituentes. Nam etiam *ὅδιος οἰωνός* non quaevis fausta avis est, sed quae iter facturo fausta pronuntiat. Vnus apud Brunckium Aristophanis codex *λέγειν* pro *θροεῖν*.

105. Libri omnes *ἐκτελέων*, nisi quod Rob. divisim *ἐκ τελέων*. Afferuntur haec, *αἴσιον ἀνδρῶν ἐκτελέων*, in scholio ad Aristoph. Ran. v. 1295. Certatim viri docti *ἐντελέων* emendarunt, Auratus, Scaliger, Casaubonus, alii. Nam *ἐντελεῖς* grammatici interpretantur per *οἱ ἄρχοντες*. Librorum scripturam qui defendere volet, divisim scribere debebit *ἐκ τελέων*, ut *κράτος ἐξ ἀνδρῶν τελέων* dicatur imperium quo a supremis ducibus imperata est expeditio. Sic Agamemno *ἀνὴρ τέλειος* dicitur v. 939. et *κράτος*, licet alio significatu, *ἔκ τινος* v. 1438. *κράτος ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν*. Sed multo praestabilius est *ἐντελέων*. Deinde *καταπνείει* Ald. *καταπνέ ει*, erasa post *έ* una littera, M. *καταπνέει* Rob. Turn. *καταπναίει* G. *καταπνεύει* Bess. Flor. Farn. In Farn. ad *καταπνεύει* adscriptum *διὰ τὸ μέτρον*.

106. 107. *μολπὰν* etiam M. Deinde omnes libri *ἀλκὰν σύμφυτος αἰών*. Scholiastes *ὁ γὰρ σύμφυτός μοι αἰών, ὅ ἐστι τὸ γῆρας, διὰ τὴν εἰς θεοὺς πειθὼ μολπήν μοι καὶ ἀλκὴν καταπνεῖ. ὅ ἐστιν, εἰ καὶ γέρων εἰμί, ὅμως μέλψω τὰ γεγονότα· πέποιθα γὰρ ὅτι εἰς πέρας αὐτὰ ἄξουσιν οἱ θεοί.* Patet haec neque cum verbis poetae congruere, nec, si congruerent, aptam sententiam praebere. Non minus inepta sunt quae recentiores, vel ut similem sententiam extunderent

interpretando, vel temere coniectando attulerunt. Quid dici oporteat, res ipsa monstrat. Nam chorus quum dicit *adhuc mihi fiducia cantum inspirat, quo augurio suscepta sit expeditio*, quid aliud indicat quam adhuc se confidere ratum fore augurium? Cur autem adhuc? Nempe quia destinatum tempus nondum est exactum. Ex quo manifestum est ad *πειθώ* per appositionem adiectum fuisse id quo niteretur ea fiducia. Quare scripsi *ἀλκᾷ σύμφυτος αἰών*. Saepe *ἀλκή* pugnam et bellum significat, ut in Sept. ad Th. v. 855. Bello autem *σύμφυτος αἰών* tempus est coniunctum cum eo, satis usitato genere dicendi. Sophocles Oed. C. v. 7.

στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὼ χρόνος ξυνὼν
μακρὸς διδάσκει.

Oed. R. v. 1082.

οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.

Ita Euripidi Herc. fur. v. 1293. *συγγενῶς δύστηνος ὤν* dicitur qui per omnem vitam infelix fuit. Saepe autem *σύμμετρος* eodem modo dicitur, ut in Choeph. v. 602. et in Oed. R. v. 1113. vel *συμμετρούμενος*, ut ibidem v. 73. 963. Aliter paullo, sed tamen non plane dissimiliter persona indutus *Αἰὼν* apud Nonnum VII. 9.

καὶ Διῒ παμμεδέοντι δυηπαθέων γένος ἀνδρῶν
ἄμμορον εὐφροσύνης ἐπεδείκνυε σύντροφος Αἰών.

Insolentius autem Aeschylus *αἰῶνα*, *aetatem*, de spatio temporis dixit. Sic tamen etiam Apollonius IV. 1216.

ἀλλὰ τὰ μὲν στείχοντος ἄδην αἰῶνος ἐτύχθη.

108. Hunc quoque versum habet Aristophanes Ran. v. 1317. (1284.) apud quem vulgo ut in Aeschyli libris *ἥβαν* legitur, sed codices Rav. Ven. aliique veram lectionem *ἥβας* conservarunt. Scholiastes ibi *δίθρονον δὲ κράτος, αὐτόν τε καὶ τὸν Μενέλαον. ἀκμὴν δὲ τὴν νεότητα. ἔστι δὲ ἀναπόδοτον.* Scilicet *ἥβαν* erant *ἀκμήν* interpretati, ex quo in nonnullis Aristophanis codicibus ad *ἥβας* adscriptum est *ἀκμῆς, ἰσχύος.*

109. *ξύμφρονα* M. G. et edd. *σύμφρονα* Bess. Flor. Farn. *τὰν γᾶν* M. G. Ald. Rob. *ταγᾶν* Turn. *τᾶγάν*, cum glossa *τὴν ὁμόφρονα τάξιν*, Farn. *ταγάν* Flor. Bess. Vict. Blomfieldius, quod *ταγή* prima brevi est, scripsit *ταγόν*. Adiungenda est altera caussa, non illa levior, quod sententia duces nominari postulat. At non erat scribendum *ταγόν*, sed accentu tantum mutato *τάγαν*. Hac uti forma maluit poeta non solum quod magis poetica esset, sed etiam quod longa vocalis aptius responderet antistrophico *πύργων*.

110. 111. *σὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι θούριος ὄρνις* affert Aristophanes Ran. v. 1321. (1289.) qui visus est viris doctis veram servasse scripturam. Aeschyli libri *πέμπει σὺν δορὶ δίκας πράκτορι θούριος ὄρνις*, hac tantum differentia quod *πέμπει σὺν* habent M. G. Ald. Turn. *πέμπει ξὺν* Bess. Farn. Flor. *πέμπῃ σὺν* Rob. *πέμπῃ ξὺν* Vict. et

deinde πλάκτορι Ald. Scholiastes Aristophanis τὸ δὲ ξὺν δορὶ καὶ χειρὶ πράκτορι ἐξ Ἀγαμέμνονος, ἐκ τῆς συνεπείας τοῦ κύριός εἰμι θροεῖν. Aristophanes ista vel minus fida memoria citavit vel pro suo arbitrio paullum mutavit. Aeschylum aliud scripsisse et libri arguunt et ostendit metrum versus antistrophici. Id fuit ξὺν δορὶ πράκτορι ποινᾶς.

112. νέων Ald. Turn. ἀργίας M. Bess. Flor. Farn. Rob. Turn. ἀργείας G. Ald. Simili errore Suidas ἀργείης, ὁ λευκός. Scribendum erat ἀργήεις, et apud Aeschylum ἀργᾶς, quod Blomfieldius quoque et Heindorfius apud Buttmannum in Gramm. Gr. I. p. 172. viderunt. Pindarus Ol. XIII. 99. ταῦρον ἀργᾶντα. V. ad Eur. Hel. v. 1322. Hanc aquilam, quae πύγαργος sive νεβροφόνος vocatur, magnitudine primam, quae autem μέλας sive μελανάετος et λαγωφόνος dicitur tertiam magnitudine, sed validissimam esse scribit Aristoteles Hist. An. IX. 32.

113. οἱ φανέντες Flor. ἴκταρ μελάθρων affert Thomas M. p. 188. ed. Ritsch. χειρὸς Bess. δορυπάλτου M. G. Bess. Flor. Farn. Rob. δορυπάλκτου G. δορυπάλκτον Ald. δοριπάλτου Turn. Vict.

114. παμπρέπτοις scribendum esse Abreschius vidit, et sic παμπρέπτοις ἐν ἕδραισι Bess. παμπρέποις ἐν ἕδραισιν M. Ald. et ultima littera omissa Turn. Vict. παμπρέποις ἐνέδραισιν G. Rob. παμπρέποισιν ἕδραις Flor. παμπρέπεσιν ἕδραις, cum glossa εὐπρεπέσιν. ἡ εὐθεῖα ἡ παμπρέπτης, Farn. Errant qui Stanleio duce has παμπρέπτους ἕδρας de palatio Agamemnonis intelligunt. Caeli fausta portendens regio est quam dicit chorus. Euripides Herc. fur. v. 596.

ὄρνιν δ' ἰδών τιν' οὐκ ἐν αἰσίοις ἕδραις.

Plura vide apud Spanhemium ad Callim. Lav. Pall. v. 124. Quod Aeschylus, similiter dixit Ennius apud Ciceronem de div. I. 48.

cedunt de caelo ter quattuor corpora sancta
avium, praepetibus sese pulcrisque locis dant.

115. βοσκομένην Farn. Tum ἐρικύματα φέρματι M. (sic M. non φέρματα) G. Rob. ἐρ' ἰκύματα φέρματι Ald. ἐρικύματα φέρματα Turn. ἐρικύμονα φέρματι Bess. ἐρικύμονα φέρβοντο Victorius ex Flor. Farn. In Farn. adscripta glossa ἤσθιον. Elegans est Seidleri coniectura ἐρικυμάδα, hausta ex eo quod Hesychius adnotavit κυμάδας, ἐγκύους. Sed non ausim reiicere ἐρικύμονα, quum facile propter sequens φέρματι corrumpi potuerit. Et scholiastes πολυκύμονα adscripsit.

116. Ad βλαβέντα intelligendum est λαγωόν. Non dicit autem λοισθίων δρόμων de postremo ante partum cursu, sed ut significetur quum iam in eo esset ut effugeret lepus impetum aquilarum. Refertur enim augurium ad captam post diuturnum bellum Troiam, sperantibus Troianis non simulato reditu vela dedisse Graecos. Aquila leporem lacerans, itemque serpens passerum nido inhians, conspicitur in anaglypho cuius picturam Böttigerus primo volumini Amaltheae praefixit, quem vide ibi p. 48.

117. αἴλινον semel Flor. τὸ δ' εὖ νικάτω Farn. Vict. τόδ'

εὖ νικάτω M. Rob. Turn. τόδ' εὐνικάτω G. Ald. Infra v. 334. τὸ δ' εὖ κρατοίη. Comparari potest hoc Demosthenis in fine Philippicae I. νικῴη δ' ὅ τι πᾶσιν ὑμῖν μέλλει συνοίσειν.

118. δύω G. Ald. Rob. λήμμασι Flor. Farn. Omnes διασσούς. Auratus et Canterus coniecerunt διασσοῖς, quod Blomfieldius recepit. Διασσούς si verum est, non *geminos*, ut verterant, sed *diversos* significare dixi ad Soph. El. v. 635. Videri autem potest Aeschylus diversitatem eam ducum intellexisse, qua Plato in Convivio p. 174. C. ex Homero Agamemnonem διαφερόντως ἀγαθόν, Menelaum autem μαλθακὸν αἰχμητὴν dixit. Non male, opinor, coniiciat quis δύο λήματα, δισσοὺς Ἀτρείδας. Saepius enim λῆμα de ipsa persona dicitur. Pindarus Pyth. III. 42. ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν ἀάταν καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος. Sophocles El. v. 1426. μηκέτ' ἐκφοβοῦ μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ. Oed. Col. v. 960. ὦ λῆμ' ἀναιδές, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς; Euripides Iph. Aul. v. 1422. ὦ λῆμ' ἄριστον, οὐκ ἔχω πρὸς τοῦτ' ἔτι λέγειν, ἐπεί σοι τάδε δοκεῖ. Elegans est Lobeckii ad Ai. v. 151. p. 139. coniectura δύο λήμασι πιστούς, ut est in Persis v. 56. τοξουλκῷ λήματι πιστούς, et in Simonidis epigr. 38. εὐτόλμῳ ψυχᾶς λήματι πειθόμενοι, quod Thucydides II. 39. dixit πιστεύοντες τῷ ἀφ' ἑαυτῶν εὐψύχῳ.

119. Ἀτρεΐδας Blomfieldius Monkio auctore. Recte fortasse. Deinde λαγοδαίτας Victorius ex Flor. Farn. λογοδαίτας M. G. Bess. Ald. Rob. Turn.

120. ἀρχάς M. G. Bess. Ald. Rob. Turn. quod recte restituit Blomfieldius. ἀρχούς Victorius ex Flor. Farn.

121. δ' οὖν pro δ' Flor. Pro τεράζων scripsi τεράζων. V. Etym. M. p. 737, 11.

122. Libri omnes ἀγρεῖ. In Farn. glossa est ἀγρεύσει, πορθήσει. Blomfieldius Elmsleio auctore αἱρεῖ. Illo verbo usa est Sappho II. 14. πόλιαδε, superscripto ν, M.

124. προσθετὰ M. G. πρόσθετὰ Bess. πρόσθε τὰ ceteri. Deinde δημιοπλησθῆ Ald. Dici quidem potest πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ pro τὰ πρόσθε δημιοπληθῆ: v. similia apud Soph. El. 1486. Oed. R. 617. collato Eustathio p. 1062, 40. Antig. 710. Eur. Alc. 1050. Andr. 215. Sed sententia frigida est, quia πύργων κτήνη si antea dicuntur populi Troiani fuisse, tam nihil id ad indicandam opulentiam confert, ea ut minui potius videatur. Recte Pauwius πρόςθετα. Sententia haec est, *vi fatum turrium opes diripiet collatas a populo* Opulentiam dicit Priami, ex tributis civium collatam. Δημιοπληθῆ est πολλὰ δήμια, ut dicitur ἀρσενοπληθής in Suppl. v. 29. et γυναικοπληθής in Pers. v. 122.

125. μοῖρ' ἀλαπάξει vulgo. μοῖρα λαπάξει Farn. quod merito probarunt Elmsleius ad Med. v. 888. et Blomfieldius.

126. οἷον M. Bess. Flor. Farn. Turn. In Farn. glossa μόνον. Ita et scholiastes. οἷον G. Ald. Rob. Vict. Deinde omnes ἄτα, nisi quod

ἄτα Ald. Burneii ἄσα probavit Elmsleius ad Med. v. 240. Quod ego in adnotationibus ad Humboldti versionem et in El. doctr. metr. p. 704. suasi, ἄγα, receperunt Blomfieldius aliique. Tum κνεφάσειε Farn. Deinde προτυπὲν M. Bess. Flor. Rob. Vict. προτυπὲς G. Ald. προτυφθὲν Farn. Non videtur hoc verbo proruens exercitus significari posse, quum ea activi tantum verbi potestas sit; multo minus autem procusum ferrum: sed proprie intelligendum, *prius percussum*, i. e. ante belli clades immolatione Iphigeniae afflictum. ἐπό μιον G. spatio relicto, quo novi versus initium indicatur.

127. στρατωθὲν M. Bess. Flor. Farn. Rob. στρατῶθεν G. Ald. στρατευθὲν Turn. Vict. quae Turnebi coniectura esse videtur. Recte Blomfieldius στρατωθὲν restituit. Est autem στρατοῦσθαι, quod significat *in castris esse*, diversum a στρατεύεσθαι. Hic commorantes Aulide intelliguntur. οἴκτῳ Scaliger: non recte. ἐπὶ φθόνος ἄρτεμις ἀγνὰ G. ἔπι, φθόνος ἄρτεμις ἀγνά Ald.

128. πτανοῖσιν M. πτανοῖσι G. Bess. Ald. Rob. Turn. Vict. πτανοῖς Flor. Farn. κυσὶν M. Rob. Dubitari posset an per parenthesin insertis his verbis, οἴκῳ γὰρ ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἁγνά, quae sequuntur cum praecedentibus essent coniungenda, nisi adderetur στυγεῖ δὲ δεῖπνον αἰετῶν. Ex quo patet πτανοῖσιν κυσὶ πατρός non ad ἐπίφθονος referendum esse, ut propter aquilas irata esse Diana dicatur, sed pertinere ad primariam loci sententiam, ut sit *quantum per aquilas cognosci potest*.

129. πτάκα Porsonus, et ita M. G. πτᾶκα Rob. πτῶκα Flor. Farn. Turn. Vict. πτάωνκα Bess. Etiam Ald. πτάων καθνομένοισιν. θνομένοισι Bess.

131. αἴλινον semel Flor. εἶπε Bess. τό δ' εὐνικάτω G. Ald. sed in G. οἶμαι εὖ νικάτω supra scriptum. τόδ' εὖ νικάτω Rob. Emendate Vict.

132. τόσσων M. G. Ald. Rob. τόσον rectius fortasse Flor. Farn. τόσσον Turn. Vict. Tum εὔφρων καλὰ M. G. Rob. ἄφρων καλὰ Bess. Ald. ἄφρων καλαδρόσοισιν, altera voce cum sequente coniuncta, Turn. εὔφρων ἁ καλὰ Flor. Farn. Vict. In Farn. glossa ἄρτεμις adscripta. Καλλίστη Diana est apud Euripidem Hipp. v. 66. et apud Leonidam Tar. epigr. 20. eoque nomine culta ab Arcadibus: v. Paus. VIII. 35, 8. et Athenis, teste eodem I. 29, 2. Non infestam feris, sed patronam potius habitam esse monuit Müllerus Dor. I. p. 379. Atque ipsum nomen deae rerum naturae integritatis conservatricem prodit. Quum igitur dicit Aeschylus τόσον περ εὔφρων, hoc significat, *quamvis tantopere favens catulis ferarum, tamen bona vult portendi.*

133. δρόσοις Farn. Ceteri δρόσοισιν. Tum ἀέλπτοις M. G. Ald. Rob. Turn. ἀέπτοις Bess. Flor. ἀέπτοισι, cum glossa τοῖς μὴ δυναμένοις πτῆναι, Farn. et sic Vict. Scribendum erat δρόσοις ἀέπτοις. Verissime scholiastes in M. ἀέλπτοις δέ, τοῖς ἕπεσθαι γονεῦσι μὴ (μὴ

omittit M.) *δυναμένοις*, quae interpretatio ad *ἀέπτοις* pertinet. Blomfieldius coniecit *ἀλέπτοις*, quod vocabulum proprie significaret pullum ovo nondum exclusum, *ἄεπτος* in omnes analogiae regulas peccare ratus. De analogia quod dicit, neque Aristophani grammatico ita visum esse ex scholiis ad Il. I. 567. patet, et falsum esse vel *ἄαπτος*, quod eodem modo formatum est, demonstrat. Wellauerus non dubitavit *λεπτοῖς* reponere, facili ad litteras emendatione: at illud ostendendum erat, potuisse catulos leonum *λεπτοὺς* dici. Deinde *μαλερῶν ὄντων* M. G. Bess. Ald. Turn. Vict. *μαλερῶν ὄλτων* Rob. Posteriorem vocem omittunt Flor. et Farn. in quo *τῶν φθαρτικῶν πετεινῶν* adscriptum est. Etym. M. p. 377, 37. *ἔρσαι, αἱ ἐν ἔαρι γεννηθεῖσαι· ἢ αἱ ἁπαλαὶ καὶ τελείως νέαι, μεταφορικῶς, ὡς καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι τοὺς σκύμνους τῶν λεόντων δρόσους κέκληκε, μεταφράζων τοῦτο.* Inde Stanleius correxit *μαλερῶν λεόντων*.

135. *ὀβρικάλοις* Flor. Farn. *ὀβρικάλοισι* M. Bess. Rob. Turn. Vict. *ὀκρικάλοισι* G. Ald. Aelianus V. H. VII. 47. *τῶν δὲ ὑστρίχων καὶ τῶν τοιούτων ἀγρίων τὰ ἔκγονα ὄβρια καλεῖται. καὶ μέμνηται Εὐριπίδης ἐν Πελιάσι τοῦ ὀνόματος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ Δικτυουλκοῖς.* Hesychius *ὀβρικάλοις, τοῖς τῶν θηρίων ἐκγόνοις.* Photius *ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα, τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκυμνία. Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς.* Eustathius p. 1395, 47: *ἐκεῖθεν καὶ ὀβρίκαλα παρὰ Αἰσχύλῳ λεόντων σκυμνία, τὰ δηλαδὴ καὶ ὄβριμα καὶ καλά.* Et p. 1625, 42. *ὑστρίχων δὲ καὶ τῶν τοιούτων ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα, ὧν χρῆσις καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἀγαμέμνονι.* Idem p. 281, 16. *Αἰσχύλος δὲ ὀβρίκαλά φησι τοὺς λεοντιδεῖς*, ubi de *ἅπαξ λεγομένοις*. Post *ὀβρικάλοις* vel *ὀβρικάλοισι* vulgo statim scriptum est *τερπνὰ* cum sequentibus verbis coniunctum. In Farn. ad *τερπνὰ* adscripta glossa *ἄρτεμις*. Scribendum videtur *θηρῶν ὀβρικάλοις ἔπι τερπνά*, ut *τερπνά* passive dictum sit, *laeta*. Non puto Aeschylum nisi addito *ἔπι* sic dicturum fuisse, sed omiserunt librarii *ἔπι*, quia *τερπνά* ad *ξύμβολα* referebant. At id absurdum ad sententiam, pravumque ad metrum est, quod dactylicum esse debet.

136. Ad *αἰτεῖ* adscriptum *με* in Farn. Tum *κράναι* M. G. Bess. Ald. Rob. *κρᾶναι* Flor. Farn. Turn. In M. ad hunc versum hoc scholion adscriptum est, *τὰ σύμβολα αἰτεῖ με φάναι.* In Farn. *κρᾶναι* ita explicatur, *τελέσαι, ἀντὶ τοῦ φᾶναι τελεσθῆναι.* Hinc Victorius *φάναι* posuit. Scribendum erat *κρῖναι*.

137. *κατάμορφα* Rob. *φάσματα στρουθῶν* M. G. Bess. et edd. *φάσματα τῶν στρουθῶν* Flor. Farn. Porsonus Adv. p. 157. (138.) deleri iussit *στρουθῶν*, ut adscriptum ex Il. II. 311. Sed hoc vel quia sic iusta catalexis deesset fieri non potest. Molestum est autem *ξύμβολα* et *φάσματα* iungi, quorum alterutrum satis erat. Scribendum *φάσματι τῷ στρουθῶν*. Scholiastes *στρουθῶν* interpretatur *τῶν ἀετῶν*. Id probari non potest. Alienum est enim quod Eustathius p. 228, 38. docet,

στρουθόν esse etiam *γενικὴν λέξιν*, his verbis usus Aelii Dionysii, *ἄγριαι στρουθοὶ αἱ στρουθοκάμηλοι*. Immo notum ex Iliade passerum augurium intelligendum est, quo Troiam decimo anno captum iri significabatur. Id augurium cum altero aquilarum augurio comparat Calchas. Anaglyphum, in quo utrumque coniunctum est, commemoravi ad v. 116.

138. *ἴηον* Ald. Turn. *ἴκιον* Rob. Non Apollinem ad avertendam Dianae iram invocat Calchas, sed Paeanem, qui, quisquis est, non est frater Dianae.

139. *ἀντιπρόους* G. *ἀντὶ πνόους* Ald. *χρονίας* Farn. habet post *ἐχενῇδας*: sic enim libri. *ἀπλοίας* Turn. Vict. *ἀπλοΐας* M. G. Bess. Rob. *ἀπλοΐας* Ald. *ἀπλοΐδας* Flor. Farn.

140. Ex scholiastae adnotatione, *ὦ Ἄρτεμι*, patet fuisse qui *τεύξῃς* legerent. *σπευδομένα* M. Bess. Flor. Farn. Rob. Vict. *σπευδόμενα*, sic, sed mutatum in *σπενδόμενα*, G. Inde *σπενδομένα* Ald. Turn. Reprehensum ab Elmsleio ad Med. v. 179. medium *σπεύδεσθαι* tuitus est Blomfieldius Eumenidum v. 355. cui loco minime fidendum est. Hic quidem etsi *σπερχομένα* scribere poterat poeta, tamen, quoniam ipsi Dianae hoc sacrificium fit, recte usus est medio *σπευδομένα*. Qui *ἑτέραν infaustam* interpretantur, inferunt quod noluit poeta dicere. Respexit is Iphigeniae immolationem, quae *ἑτέρα* est, alia quam aquilarum, quas *μογερὰν πτάκα θυομένους* dixerat.

141. *συμμενεῖ φυτὸν* pro *σύμφυτον* Bess. Videtur librarius *μενεῖ*, interpretationem ad *μίμνει* adscriptam, textui intulisse. Bene vidit Lachmannus deesse post *δεισήνορα* unum trochaeum, quem tamen non apte per *μῆτιν* supplendum coniecit: quamquam minus etiam probari potest quod mox scripsit *μίμνει γὰρ ἁ φοβερά*, sententia pariter ac metro adversantibus. Numero quidem per novem dactylos porrecto non offenderer, nisi sic *μίμνει* obscuraretur, *γάρ* autem erigeretur. Credibilius est *φωτός* excidisse. Erant autem hi versus 138 — 143. aliter atque vulgo factum est disponendi.

142. *γὰρ* omittunt Flor. Farn. *παλίνορτος* M. (sic M.) Bess. G. Flor. Farn. Ald. Rob. *παλίνορσος* Turn. Vict. Etym. M. p. 648, 27. *παλίνορσος. παρὰ τὸ ὄρω γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα ὀρτός, καὶ παλίνορτος. ἐχρῆν διὰ τοῦ τ γράφεσθαι, οὐχὶ διὰ τοῦ σ, ἵν' ᾖ ὁ πάλιν ὡρμημένος. σημαίνει δὲ τὸ ὀπισθόρμητος, ἐκ τοῦ πάλιν, τοῦ σημαίνοντος τὸ εἰς τοὐπίσω, καὶ τοῦ ὄρσω Αἰολικοῦ μέλλοντος.* Quae adnotatio ad Il. III. 33. pertinet.

143. *μνάμην* Ald. Turn. sed G. cum ceteris *μνάμων*.

145. *ἀπέκλαιξεν* M. G. Ald. Ceteri *ἀπέκλαγξεν*.

146. *οἶκος* Flor.

147. *τοῖςδ'* Vict. *ὡμόφωνον* Bess. *ὁμόφρονον* Ald. unde Turn. *ὁμόφρων ὤν*. Sed G. cum ceteris *ὁμόφωνον*.

148. *αἴλινον* semel Flor. *τόδ'* G. Ald. Rob. Turn.

149. 150. Incipit carmen universi chori trochaeo semanto. *εἰ τό δ' αὖ τῷ* Ald. *εἰτὸ δ' αὐτῷ* Rob.

151. *τοῦτον νὶν* G. Ald. *προςἐννέπω* G. *πρὸς ἐννέπω* Rob.

154. *διὰ* Ald. *Δία* Turn. Sed *διὸς* ut ceteri G. Deinde libri *εἰ τόδε μάταν*, praeter Farn. in quo ex Triclinii emendatione *εἴγε μάταν* est. *εἰ τό γε μάτας* Auratus, et *μάτας* vel *ματᾶν* placet Blomfieldio. Legisse videtur *μάτας* scholiastes, cuius haec interpretatio est, *εἰ τὸ τῆς ματαιότητος ὀφείλει τις ἀποσείσασθαι τῆς γνώμης, Δία νομιζέτω.* Habuit *μάταν* alius scholiastes, cuius explicationem (quae non est in Rob. neque in codicibus M. G.) edidit Stephanus, *ἐγώ, φησί, πάντα ἐρευνῶν καὶ πάντα ἐξετάζων ὡς ἐν σταθμῷ τινί, οὐκ ἔχω ὅμοιόν τι εὑρεῖν τῷ Διΐ, εἰ χρὴ ἀληθῶς ἀποβαλεῖν ἀπὸ τῆς φροντίδος καὶ τοῦ λογισμοῦ μάταιον ἄλλο ἄχθος. τὸ γὰρ περί τινων ἄλλων διαλογίζεσθαι μάταιον ἐστὶν ὄντως ἄχθος. ἡ δέ γε περὶ θεοῦ ἔννοια καὶ τὸ διὰ μνήμης ἐκεῖνον ἔχειν ἀεί, οὐ μόνον ἄχθους παντός ἐστιν ἀπηλλαγμένον, ἀλλὰ καὶ χαρᾶς ἀφάτου τὴν καρδίαν πληροῖ. ὡς καὶ Εὐριπίδης φησίν, "ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν μελεδήμαθ', ὅταν φρένας ἔλθῃ, λύπας παραιρεῖ." τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ "ἐμνήσθην τοῦ θεοῦ, καὶ εὐφράνθην." ταῦτα δὲ ἄγαν ἐστὶν εὐσεβῆ.* Quae adnotatio ita comparata est, ut suspiceris, qui eam scripsit, in codice suo legisse *εἴ τι μάταν ἄλλο φροντίδος ἄχθος*. Sed quidquid ille legit, a poetae mente longe aberravit. Recte Porsonum ex Pauwii coniectura scripsisse puto *εἰ τὸ μάταν*. Vocat chorus suam sollicitudinem *τὸ μάταν ἄχθος*, quia caussam eius non idoneam esse videt.

155. *ἐτυτήμως* G. Ald.

158. *οὐδὲν λέξαι* M. G. Bess. Flor. Ald. Rob. Turn. *οὐδέν τι λέξαι* Farn. Vict. Deinde *πρὶν ἂν* Turn. Ceteri *πρὶν ὤν*. Schützius scripsit *οὐδὲν ἂν λέξαι*, quod non recte interpretatus est ***nec quicquam nobis dicere possit,*** quum deberet, ***nullius momenti*** est. Monui in addendis ad Eur. Suppl. v. 612. et ad Vigerum adn. 189. Aristophanes Eq. v. 334. *νῦν δεῖξον ὡς οὐδὲν λέγει τὸ σωφρόνως τραφῆναι.* Athenaeus XIV. p. 628. D. *εἰ δέ τις ἀμέτρως διαθείη τὴν σχηματοποιΐαν καὶ ταῖς ᾠδαῖς ἐπιτυγχάνων μηδὲν λέγοι κατὰ τὴν ὄρχησιν, οὗτος δ' ἦν ἀδόκιμος.* Non recte haec intellecta erant. Hoc dicit, ***si quis cantu probaretur, nihil autem valeret saltando, contemnebatur.*** Blomfieldius, qui *οὐδὲν ἂν δεῖξαι πρὶν ὤν* legendum coniecit, id ut esset, ***non se quicquam fuisse ostendet,*** non videtur animum neque ad *πρίν* attendisse, neque ad totam sententiam, quae haec potius esse deberet, ***non se nunc aliquid esse ostendet,*** nec denique ad numeros, in quibus dubitari non potest quin vitiosus sit spondeus. Isque etiam Schützianae emendationi refragatur, praesertim quum vel praeter numeros poeta rectius *λέγοι* dicturus fuisse videatur. Scribendum puto *οὐ λελέξεται πρὶν ὤν*, ***neque, qui antea potens erat, non dicetur fuisse,*** i. e. ille dicetur non amplius esse. Ceterum recte haec interpretatus est Schützius, Vranum et Satur-

num dici videns, qui ante Iovem regnaverint, recteque quum illa comparans in Prometheo v. 960.

οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ
δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην;
τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι
αἴσχιστα καὶ τάχιστα,

tum quae de Vrano Hesiodus narrat in Theog. v. 154. seqq. Nam hunc παμμάχῳ θράσει βρύοντα dicit Aeschylus propter saevitiam, qua quiqui ei nati sunt filii, eos non sivit in lucem prodire, sed sub terra occuluit.

162. φρονῶν Rob.

164. Libri omnes τῷ πάθει, ad quod in M. adscriptum est τῷ παθόντι. Deinde μάθος M. Bess. Farn. Ald. Rob. Turn. μάθοις, ultima syllaba punctis notata, supra autem scripto ος, G. μάθ, supra scripto ο, et super ea littera η, Flor. τῷ πάθει μαθὼν Vict. Schützius τὸν pro τῷ, quod receperunt Porsonus et Blomfieldius. Recte se habere τῷ πάθει μάθος θέντα vidit Wellauerus. Iuppiter dicitur βροτοὺς φρονεῖν ὁδῶσαι θεὶς τῷ πάθει μάθος κυρίως ἔχειν.

166. πρὸς καρδίας Turn. Gravissima, sed obscurius expressa sententia non videtur satis percepta esse. Ad στάζει ex sequentibus, ut particula post ἐν posita ostendit, accusativus τὸ σωφρονεῖν supplendus est. Μνησιπήμων πόνος, etsi conscientiam malefactorum significari patet, tamen utrum, ut Blomfieldio placuit, angor sit ex recordatione malorum, an quod mihi et aptius et fortius dictum videtur, angor excitans vel recordationem peccatorum vel cogitationem poenarum, valde ambigi potest. Certe μνησιπήμων similiter ut in contrariam partem λαθικήδης dictum videtur. Vtcumque est, eadem ambiguitate Latine dicas *instillat et in somno cordi moderationem admonitor malorum labor, et venit illa ad invitos.*

169. δέ που Ald. Rob. βιαίως M. Bess. Flor. Farn. Ald. Vict. et e correctione G. βιαίω Rob. βιαίως Turn. et ante correctionem G. Quod Schützius in ultima editione posuit, βίαια, sensu carere visum Wellauero, verissima est Bothii emendatio. Βίαια sic adverbialiter dictum est in Suppl. v. 789. Versus harum stropharum ultimus recte a Bothio factus est trimeter brachycatalectus, neque credibile est in antistrophico versu Aeschylum non παλιρρόθοις scripsisse, sed aliud quid, veluti παλιρροίβδοις, quo vocabulo Oppianus Hal. V. 220. utitur. Ab sensu autem loci Bothius aeque ut alii aberravit, quum βίαια *potenter* vertit. Hoc dicit poeta, malis ut corrigantur homines deorum forsitan benignitate institutum esse, per vim imperia sua exsequentium, si sponte sua virtutem colere mortales negligant. Blomfieldio δαιμόνων χάρις ab interpretibus mirum in modum pro dono deorum accepta esse visa est. Magis mirum est ipsum non sic, sed de reverentia diis adhibenda accepisse.

172. ἀχαιϊκῶν M. G. Bess. Flor. Farn. Ald. Rob. ἀχαϊκῶν Turn. Vict.

174. ἐκπαίοις τύχεσι Ald. unde ἐμπαίοις τείχεσι Turn. ἐμπαίοις

τύχαισι G. ut ceteri praeter Flor. qui ἐμπαίοις τύχαις habet. Deinde συμπνέει Farn.

175. ἀπλοΐᾳ M. G. Bess. Farn. ἀπλοίω Ald. ἀπλοίᾳ Rob. Turn. Vict. Deinde κεναγει Ald. κεναγεῖ Turn.

176. ἀχαιϊκὸς M. G. Bess. Farn. Ald. Rob. Turn. ἀχαϊκὸς Vict.

178. Livius XXVIII. 6. de Chalcide, *ex patenti utrimque coactum in angustias mare speciem intuenti primo gemini portus in ora duo versi praebuerit: sed haud facile alia infestior classi statio est. nam et venti ab utriusque terrae praealtis montibus subiti ac procellosi se deiiciunt, et fretum ipsum Euripi non septies die, sicut fama fert, temporibus statis reciprocat, sed temere in modum venti nunc huc nunc illuc verso mari velut monte praecipiti devolutus torrens rapitur. ita nec nocte nec die quies navibus datur.*

182. νεῶν τε καὶ Porsonus. Libri ναῶν καί.

183. πολυμήκη Flor. et supra adscripto παλίμμ Farn.

184. Τρίβῳ exquisitius dictum pro τριβῇ. V. Steph. Thes. κατέξενον, sed αι ad penultimam syllabam superscripto, M. κατάξενον Bess. Libri ἀργείων. Scribendum Ἄργους.

185. ἐπειδὴ καὶ Rob.

187. πρόμοισιν M. G. Bess. Ald. Rob. πρόμοισι Flor. Turn. Vict.

188. ἔκλαγξεν Porsonus. Libri ἔκλαγξε.

189. ὥς τε Farn. Rob. Turn. ὅς τε Ald. Recte ceteri. μάκτροις Rob.

192. Libri τόδ' εἶπε φωνῶν, nisi quod τό δ' εἶπε φρωνῶν est in Ald. Haec verba quum aperte repetant quod v. 171. dici coeptum erat, καὶ τόθ' ἡγεμὼν ὁ πρέσβυς, non τόδε, sed τότε dici postulant. Vidit hoc Stanleius, cuius emendationem eo minus dubitavi recipere, quod, pronomine si uti voluisset poeta, credibilius est τάδε dicturum fuisse.

193. πιθέσθαι Turn. πειθέσθαι M. G. Bess. Ald. Rob. πείθεσθαι Farn. Vict.

196. παρθενοσφάγοισιν M. G. Ald. Rob. Turn. παρθενοσφάγοισι Farn. Vict. παρθενοσφάγοις Flor.

197. Vulgo legitur ῥεέθροις· πατρῴους χέρας βωμοῦ πέλας. Quod Porsonus scripsit, ῥείθροις, habet Farn. ex Triclinii, ut patet, coniectura. Deinde πατρῴοις G. πατρώοις Ald. πατρώας Bess. Tum πέλιας mendose Ald. Βωμοῦ credibile est ab interprete profectum esse. Deleto hoc vocabulo et mutato verborum ordine usitatum metrum sic restitui,

πέλας πατρῴους χέρας ῥεέθροις.

Ῥέεθρα, quae forma multo usitatior tragicis est quam contracta, ad profusum sanguinem rettulit Aeschylus, quum alibi, saltem apud tragicos, tantum de fluviis dictum inveniatur.

199. τί πώς M. G. Bess. Flor. τὶ πῶς Rob. τί; πῶς Vict. τί

τῶς Ald. Turn. Deinde *λιπόναυς τε γένωμαι* M. G. Ald. Rob. Turn. In Bess. *τε* supra adscriptum est. *λειπόναυς τὲ γένωμαι* Flor. Vict. Veram scripturam *πῶς λιπόναυς γένωμαι*, quam Porsonus restituit, habet Farn. Male plerique interpretes *λιπόναυς* active dictum putarunt. Hoc dicit, *quomodo a classe destituar, orbatus sociis?* Nam si nolet immolare filiam, destituent eum qui se socios praebuerunt expeditioni in ipsius et fratris gratiam susceptae.

200. *ἁμαρτῶν* G.

202—204. *ὀργᾶι* M. *ὀργᾷ* vel *ὀργᾶ* G. Bess. Flor. Ald. Turn. Vict. *ὀργαὶ* Rob. In G. *αὐδᾷ* ad *ὀργᾷ* superscriptum. *αὐδᾷ*, cum glossa *λέγει ὁ μάντις*, Farn. In M. G. hoc scholion est, *τῷ τρόπῳ γὰρ αὐδᾷ ὁ μάντις δηλονότι.* Scribendum *ὀργᾷ, τῷ τρόπῳ. γρ. αὐδᾷ, ὁ μάντις δηλονότι.* Ex iis, qui vulgatum *ὀργᾷ* explicare studuerunt, fuere qui verba haec, *ὀργᾷ περιόργως*, fortasse quod *περιόργως* etiam *ὑπεροργώντως* significat, de Diana, quae irata eiusmodi sacrificium exigeret, dictum existimarent. Quo factum ut Casaubonus adscripserit *ἐπιθυμεῖ Ἄρτεμις* et Ruhnkenius ad Timaeum p. 194. tacens posuerit *παρθενίου θ' αἵματος ὀργᾷ, περιόργως τ' ἐπιθυμεῖ Ἄρτεμις*, non laudabili levitate metrorum negligens. Sed ne sententiam quidem haec ratio aptam praebet, propter adiectum *παυσανέμου*, quod hic aperte non ornatus caussa, sed significanter ob rem ipsam est additum. Sacrificium si sibi poscit Diana, poscit, ipsa ut placetur, non ut cessent adversi venti. Illi vero interpretes, quibus *ὀργᾷ* cum scholiasta non pro verbo, sed pro nomine accipere placuit, quod fecerunt H. Vossius, Blomfieldius, Wellauerus, quam moleste inutili additamento oneravērint orationem, non opus est demonstrari. *Ὀργᾷ* nihil aliud est quam error librarii, ad sequens vocabulum *περιόργως* aberrantis. Recte vero se habet *αὐδᾷ περιόργως ἐπιθυμεῖν θέμις*, *vates dicit fas esse avide expetere ventos pacans sacrificium virgineumque sanguinem.* De indeclinabili *θέμις* dixi ad Soph. Oed. Col. v. 1189. Non intellectus hic usus fecit ut *θέμις γὰρ εὖ εἴη* scriberetur in Flor. Farn. Quod reliqui libri habent, *εὖ γὰρ εἴη*, ita explicandum est, ut omissa censeatur sententia, ad quam *γάρ* referatur: *sic fiat.* Ita quod brevissime dixit poeta, accipiendum est hunc in modum, *nam, quoniam evitari non potest, optandum ut bene vertat.*

205. *λέδαπνον* Bess. 206. *δυσεβῆ* Flor. *τρόπαιαν* G. Ald.

207. *θ' ὅθεν* pro *τόθεν* Turnebus.

208. *τὸ παντότολμον* M. G. Bess. Flor. Farn. *τόπαν τότολμον* Ald. *τὸ ταντότολμον* Rob. *τὸ πάντολμον* Turn. Vict.

209. Omnes libri *βροτοῖς*, quod servavit Porsonus una cum mala post hanc vocem plena interpunctione, quae in Ald. recte posita est post *μετέγνω.* Schützius quum recte corrigeret *βροτούς*, peccavit eo, quod non ad sequentia hoc verbum rettulit. Id et ego feci et Blomfieldius. Perperam sic emendatum esse pronuntiavit parum considerate G. Bernhardy in Syntaxi p. 93.

212. *γυναικοποίνῳ πολέμῳ ἀρωγὸν* infelici coniectura Turnebus.

213. *προτέλειῳ* G. *προτελείῳ* Ald. Turn. Ceteri recte *προτέλεια.*

214. Male strophas distinxerat Canterus. Correctae sunt a me, ab Erfurdtio, a Blomfieldio.

215. *παρθένιον* M. G. Bess. et edd. Emendate *παρθένειον* Flor. Farn. Copulam *τ'* addendam esse primus vidit Pearsonus.

216. *βραβῆς* M. G. Ald. Rob. *βραβῆς* Turn. Vict. *βραβεῖς* Bess. Flor. Farn.

217. *φράσε δ' ἀόζοις* Flor. Turn. *φράσεν δ' ἐν ὅσσοις* Farn. Post *μετ' εὐχὰν* Ald. ut in fine versus puncto distinguit, Turn. commate, quem plerique secuti sunt. Recte eam distinctionem omisere Rob. Vict. Nam *μετ' εὐχὰν* cum *λαβεῖν* coniungendum est.

218. *χιμαίρας* Flor. Farn. Turn. Vict. *χειμαίρας* M. G. Bess. Ald. Rob. *ὕπερθεν* Flor. Vict. Ceteri recte *ὕπερθε.*

219. *περιπετεῖ* G. Ald. sed in G. *εῖ* a pr. manu in *ῆ* mutatum.

220. *βαλεῖν* Farn. Deinde *αἴρδειν* Flor.

221. *καλλιπρώιρου* M. *καλλιπρώρου* Bess. Flor. Farn. Rob. Turn. Vict. *καλλιπρῴρον* G. *καλλιπρώρον* Ald. Deinde *φυλακάγκατασχεῖν* Ald. unde *φύλακ' ἀγκατασχεῖν* Turn. Sed G. ut ceteri *φυλακὰν κατασχεῖν.*

223. *τ'* M. G. Bess. Flor. et edd. *δ'* Farn. *ἀναύδων* Flor.

224. 225. *δ'* omittit Farn. *χέουσα ἔβαλλ'* M. Bess. Farn. Rob. Turn. *χέουσα ἔβαν* G. Ald. *χέουσ' ἔβαλ'* Flor. Vict. Deinde *ἕκατον* Bess. Non credam isto hiatu *χέουσα ἔβαλλ'* Aeschylum non abstinuisse. Suspicetur quis forsitan, quoniam post *βαφὰς* in Farn. *δ'* omissum est, scribendum esse *χέουσα δ'*. Sed et parum elegans haec collocatio est et syllabam in fine versus longam requirimus. Scripsisse videtur Aeschylus

κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσ', ὧδ'
ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων.

Qui cum Stanleio *κρόκου βαφάς* de sanguine intelligendum censuerunt, non cogitarunt mox dicere chorum *τὰ δ' ἔνθεν οὔτ' εἶδον οὔτ' ἐννέπω.* Nec sanguis nec vittae intelligendae, de quibus Lucretius immolationem Iphigeniae describens I. 88.

cui simul infula virgineos circumdata comptus
ex utraque pari malarum parte profusa est.

Qui non abiectas, sed aptatas capiti vittas dicit. Eaeque non croceae, sed albae erant. Aliud est quod Aeschylus narrat. Iusserat Agamemno prehendi Iphigeniam obvolutamque vestibus ne mala imprecaretur ad aram sisti. At illa reiecto croceo velamine, quo ut regia virgo induta erat, sponte vocem comprimit, satis habens adspicere duces, tamquam verba factura.

226. *ἀπὸ ὄμματος βέλει* M. *βέλει ἀπ' ὀμμάτων* Farn.

230—232. *ἔμελψεν* M. Bess. Flor. Farn. Vict. *ἔμελθεν* G. Ald. Rob. *ἔμελλεν* Turn. *Ἔμελψεν* aperte ineptum est. Neque enim illo

aevo in conviviis cantabant virgines, quaeque id Aeschyli tempore faciebant, tibicinae erant et saltatrices, et arte illa et corpore quaestum facientes. Scribendum ἔμιχθεν, *quoniam illi saepe in hospitali domo patris ad mensam convenerant.* Deinde ἁγνᾷ Schützius: libri ἁγνά. Tum αὐδά M. Bess. Turn. Ceteri αὐδᾷ. Deinde τριτόσποδον Rob. Tum εὔποτμον M. G. Bess. et edd. εὐπόταμον Flor. εὔποτον Farn. Elmsleium secutus Blomfieldius εὔποτμόν τ' addita copula scripsit. Scribendum potius videtur εὐπότμαν. Codicis Flor. scriptura ex εὔποτμον orta est. De his formis v. Lobeckium ad Ai. v. 604. In explicando hoc loco mirum quantum a vero aberraverint interpretes. Scholiastes ἀταύρωτος interpretatur ἄζευκτος, παρθενική. Hesychius ἀταύρωτος, ἄζυγος, καὶ παρθένος, παρ' ὅσον ἐζεῦχθαι γάμοις αἱ γεγαμημέναι λέγονται. Vide etiam Eustathium p. 259, 9. 1554, 28. et Valckenarium animadv. ad Ammonium p. 40. seq. Non negaverim hoc significatu potuisse hanc vocem ab aliquo tragico usurpari. Sic Aeschylus infra v. 1084. ἄπεχε τῆς βοὸς τὸν ταῦρον, et Horatius *nondum subacta ferre iugum valet cervice, nec tauri ruentis in Venerem tolerare pondus.* Eiusmodi locum in mente habuisse videtur Aristophanes in Lysistrata v. 217. quem versum afferens Suidas scripsit ἀταυρώτη, ἀντὶ τοῦ ἁγνὴ καὶ ἄμικτος. ταῦρος γὰρ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, καὶ διὰ τοῦτο ἀταυρώτη ἡ ἁγνὴ ἢ ἄζευκτος γάμου καὶ ἀζυγής: quam obscenam explicationem mirum est probare potuisse Blomfieldium. Idem Suidas mox addit ἐπειδὴ οἱ ταῦροι κατωφερεῖς· "οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον." Ab Aeschyli loco haec significatio tam aliena est quam quod maxime. Quid enim attinebat hic virginem incorruptam vocari Iphigeniam? Immo ἀταύρωτος est *non efferata.* Hoc enim dicit poeta, puellam, non indignatam quod immolaretur, pio silentio honorasse sortem patris, faustam futuram per hoc sacrificium. Euripides Med. v. 91.

> ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
> τοῖσδ'.

Et v. 190.

> καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
> ἀποταυροῦται δμωσίν.

Eodem pertinent haec in Herc. fur. v. 867.

> καὶ διαστρόφους ἑλίσσει σῖγα γοργώπους κόρας,
> ἀμπνοὰς δ' οὐ σωφρονίζει, ταῦρος ὣς ἐς ἐμβολήν,
> δεινὰ μυκᾶται δέ.

Recte vero Schützius ἁγνᾷ αὐδᾷ, quod eodem modo dictum quo τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες apud Sophoclem Oed. Col. v. 131. Τριτόσπονδον autem αἰῶνα quum dicit, de quibus verbis videndum Blomfieldii glossarium, ad libationem respicit Iovi Servatori factam, qui scilicet servaturus sit classem adversis ventis ab destinato cursu prohibitam.

234. ἄγραντοι Ald. ἄχραντοι Turn. Dicit hoc universe, *non*

vana est ars Calchantis. Respicit enim quae supra commemoraverat v. 126. seqq. non ex omni parte prospere successuram esse expeditionem, quumque modo de impio facto Agamemnonis dixisset, simul ex hoc aliquid mali nasciturum praesagit.

235. 236. δίκα δὺς τοῖς error Aldinae a Turnebo repetitus. Deinde omnes libri παθοῦσι. Sensus est, *iustitia his quidem* (eos dicit qui virginem immolarunt) *experiundo admovet cognitionem futuri.* Id supra dixerat πάθει μάθος ἔχειν. Activum est ἐπιρρέπει, ut Eum. v. 875.

οὔτἂν δικαίως τῇδ᾽ ἐπιρρέποις πόλει
μῆνίν τιν᾽ ἢ κότον τίν᾽ ἢ βλάβην στρατῷ.

Et apud Theognidem v. 157.

Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως.

237. Libri τὸ δὲ προκλύειν, nisi quod in Farn. haec verba omissa sunt. In M. ab alia manu adiecta sunt. Deinde post προκλύειν sequitur ἐπιγένοιτ᾽ ἂν κλύοις (sic M. G. ἀνκλύοις Rob.) προχαιρέτω M. G. Rob. et Ald. nisi quod haec ἀνηλύοις habet. ἐπεὶ γένοιτ᾽ ἂν κλύοις προχαιρέτω Bess. Flor. et sic etiam Farn. ἐπεὶ γένοιτ᾽ ἂν ἡ λύσις προχαιρέτω Turn. Vict. Triclinius, cuius recensionem codex Farn. exhibet, videtur haec sic constituisse, τὸ μέλλον, ἐπεὶ γένοιτ᾽, ἂν κλύοις. Aurati coniectura est ἤλυσις, in quam Schützius quoque incidit. Elmsleius quum τὸ δὲ προκλύειν in Farn. omissum videret, non satis caute τὸ προκλύειν ab interprete adiectum esse iudicavit, quod verbum minime redolet interpretem, aperteque ad haec verba refertur quod sequitur ἴσον δὲ τὸ προστένειν. Secutus eum tamen Blomfieldius exhibuit δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν μαθεῖν ἐπιρρέπει· τὸ μέλλον δ᾽ ἐπεὶ οὐ γένοιτ᾽ ἂν λύσις, προχαιρέτω, atque ἐπεὶ οὐ γένοιτ᾽ ἂν ἡ λύσις iam alii coniecerant. Sed haec, sive numeros, sive sententiam spectes, non habent quo commendentur. Ad sensum quidem reprehendi non potest τὸ προκλύειν δ᾽, ἐπεὶ γένοιτ᾽ ἂν ἤλυσις, προχαιρέτω: sed ita si legitur, debet aliquid omissum ab librariis in strophicis putari, in quibus tamen nulla est omissionis suspicio. Ego non dubitavi reponere, quod in adnotationibus ad Humboldti versionem conieci,

τὸ προκλύειν δ᾽ ἤλυσιν προχαιρέτω.

Nam illud potius ἐπεὶ γένοιτ᾽ ἂν ἤλυσις ab interprete adscriptum fuerat.

238. ἴσον Farn. Ceteri ἶσον.

239. συνορθὸν ἀνταῖς (id est αὐταῖς) M. συνορθὸν αὐταῖς Rob. σὺν ὀρθὸν αὐταῖς G. Bess. Ald. Turn. σύναρθρον ἀὐταῖς Flor. Farn. Glossa in Farn. συνηρμοσμένον βοαῖς καὶ θρήνοις, et alia, συνίζησις. Blomfieldius αὐταῖς cum Stanleio ad artes Calchantis refert, quod patet quam putidum sit. Nec melius Elmsleii αὐτῷ, scilicet τῇ δίκῃ. Mea coniectura est αὐγαῖς. Fallitur Wellauerus, αὐγαῖς de luce diei intelligi posse negans, nisi accesserit aliquid quod de his sermonem esse indicet. Quasi non λεύσσειν ὑπ᾽ αὐγάς per se intelligatur, aut non in hac ipsa fabula v. 1140. legatur ὥστε κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε

πήματος πολὺ μεῖζον. Recte tamen, quamquam non recto usus argumento, coniecisse videtur Wellauerus σύνορθρον αὐγαῖς. *Orietur*, inquit, *cum luce solis eventus.*

240. πέλοι δ' οὖν Rob. Deinde τούτοις Flor. Vict. Sed τούτοισιν M. G. Bess. Farn. Ald. Rob. εὔπραξις, quod libri habent, non Graecum esse censuit Lobeckius ad Phryn. p. 501. Scribere possis εὖ πρᾶξις, ut dicitur v. 478. εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προςθήκη πέλοι. Sed εὔπραξις defensum est in Parisina editione Thesauri Stephani in v. εὐθεράπευσις.

241. 242. Vix credas fuisse qui his verbis chorum semet ipsum dicere existimarent, scholiastam secuti, nec viderent quam haec stolida et importuna esset iactatio, praesertim quum in eo sit, ut alloquantur reginam illi, qui se ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνειν supra dixerunt. Diversae et originis et significationis esse Homeri ἀπίην γαῖαν, ex praepositione ἀπό dictam, et tragicorum Ἀπίαν, appellatam ab antiquissimo rege Apide, bene animadvertit Buttmannus in Lexilogo c. 19. vol. I. p. 67. sed ille quae de aliquot aliorum nominum cum isto Apide cognatione dixit, cur falsa sint, non opus videtur demonstrare. Ἆπις, Doricae linguae nomen, cognatum esse cum ἤπιος satis ostendunt quae de Apide praedicat Aeschylus in Suppl. v. 249. seqq.

243. In G. Bess. Flor. Ald. Turn. Vict. et a sec. manu in M. praefixum ἄγγελος. ἄγγελος φύλαξ Farn. φύλ. Rob. Chori nomen apposuit Stanleius.

244. ἐπιφωτὸς error Aldinae.

245. ἄρσενου G. ἀρσένου Ald. Turn.

246. εὖ δ' εἴτε κεδνὸν error Aldinae. Inde εὖ δ', εἴτε κεδνὸν Turn. σὺ δ' εἴτε κεδνὸν codices et Rob. Vict. sed in M. ultima in εἴτε littera e correctione ε est. Aurati coniectura est σὺ δ' εἴ τι κεδνόν, quam ex margine Askewiana Blomfieldius recepit. Estque id aptius, licet defendi possit εἴτε. Nam potius hic est, num quid fausti acceperit quaeri.

247. ἐλπίσι M. Bess.

248. Clytaemnestrae hunc versum tribuunt Bess. Flor. Farn. Turn. σιγῶντι Flor. Farn. σιγώισηι M. Ceteri σιγώσῃ. Correctoris mutatio est σιγῶντι, qui haec verba a Clytaemnestra dici putaret. V. ad v. 256.

249. Clytaemnestrae nomen adscriptum in M. G. Ald. Vict. ἄγγ. in Bess. Flor. Farn. Omissae personae nota in Rob. Eustathius p. 22, 32. affert εὐάγγελος ἠὼς γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα, comparans cum Soph. Trach. v. 95.

251. In M. hic et in sequentibus lineola personas distinguit. Nuntii nota adscripta in G. Ald. Rob. Turn. Vict. Nulla personae nota in Rob. πεύσει Bess. Ceteri πεύσῃ.

253. Versus chori in G. Bess. Flor. Farn. Ald. Turn. Vict. Cly-

taemnestrae, Clytaemnestrae versus nuntio tributi sunt. Illis Clytaemnestrae nomen, his φύ. praefixum in Rob.

254. ἦτορ ὡς G. Ald.

255. Ad Od. XIX. 471. τὴν δ' ἄρα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένας, haec habet scholiastes, Σοφοκλῆς "χάρμα ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλουμένη." Aeschyli esse et Barnesium fugit et Buttmannum. Ad eundem Homeri versum Eustathius p. 1872, 64. ὅθεν λαβών φασι Σοφοκλῆς ἔφη, ὡς χάρμα ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλούμενον.

256. φρονούσης Flor. Farn. Vict. quod correctoris est prava personarum distinctione moti. ὄμμα σοῦ Farn. Turn. Vict. et ante rasuram M. ὄμμα σου G. Ald. Rob. et nunc M.

257. Libri τί γὰρ τὸ πιστόν ἐστιν τῶνδέ σοι τέκμαρ, nisi quod ἔστιν habet Ald. τί δ' ἄρ Auratus. Sentiebat enim vulgatam scripturam non congruere cum eo quod respondet Clytaemnestra. Eam ob caussam Abreschius τὶ γὰρ τὸ πιστὸν scribi volebat, quod esset *ecquod, quod certum sit, signum.* Optime Schützius τί γάρ; τὸ πιστὸν ἐστὶ τῶνδέ σοι τέκμαρ; Tenuere tamen vulgatum Blomfieldius et Wellauerus, Schützium bene refutatum esse rati a Doederlino in Actis Monac. I. p. 40. Scilicet, ut hic, sic ipsi quoque in solam articuli cum τίς consociationem, de qua nemini dubium esse potest, intuentes, parum solliciti de sententia, ne caussam quidem perspexerunt, qua ad mutandam distinctionem vir egregius, qui se poetam legere, non construendi exercitia ante oculos habere sciret, fuerit adductus.

258. ἔστιν. τί δ' M. Farn. Rob. Vict. ἔστιν τὶ δ' G. ἔστι τί δ' Bess. ἔπιν τ' δ', omisso per errorem ι, Ald. unde Turn. ἐστὶ τάδ'.

259. εὐπειθῆ G. Ald. Ceteri εὐπειθῆ. Recte Blomfieldius εὐπιθῆ.

261. ἐπίανε Bess. εὔπτερος Turnebus. Ceteri omnes ἄπτερος. Scholiastes ἰσόπτερος, κούφη. Hesychius ἄπτερα, ἰσόπτερα, ταχέα, ἡδέα. Idem ἄπτερος, αἰφνίδιος, παρὰ Ὁμήρῳ. ὁ προσηνὴς ἢ ταχύς. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. αἰφνίδιον. Idem ἀπτέρωτα, ταχέα, αἰφνίδια. Etym. M. p. 133, 26. ἄπτερος. "τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος." ταχὺς πρὸς τὸ πεισθῆναι, καὶ ἰσόπτερος. ἡ γὰρ ᾱ στέρησις δηλοῖ καὶ τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἴσον, οἷον ἀτάλαντος, ἄλοχος. ἔνιοι δέ, οὐ παραπτάς, ἀλλ' ἔμμονος. ἔνιοι δέ, ἄπτερον τὸ ἡδύ, ἄσμενον, ὀρθόν. Partem horum habet etiam Zonaras. Vide etiam Apollonium in Lex. Hom. et Eustathium p. 1811, 39. In Etym. M. p. 133, 34. et 183, 24. ἀπτερέως ex Hesiodo affertur, pro quo Ruhnkenius in Epist. crit. I. p. 67 (sive 105. et noviss. ed. 158.) vereor ne temere Apollonii Rhodii nomen, IV. 1765. ea voce ita ut sit *celeriter* usi, substituendum censuerit, Parmenidem quoque afferens apud Sextum Emp. adv. log. I. p. 393.

ὡς σφιν βαλανωτὸν ὀχῆα
ἀπτερέως ὤσειε πυλέων ἄπο.

Eodem significatu ἀπτέρως dixit Lycophron v. 627. et nescio qui alius poeta apud Pollucem IX. 152. ἀπτέρῳ τάχει, quod ab Leone Diacono

VII. 2. assumptum attulit Boissonadus. Scribit autem Etymologus p. 133, 34. *ἀπτερέως παρ' Ἡσιόδῳ, ὥςπερ τὸ ἀψοφέως. σημαίνει τὸ . . . . . . ἔστιν ἀπωτέρω, ἀπτέρω. οὕτως Ἡρωδιανός. ἔστι ταχέως, ἑτοίμως, ἀφροντίστως. οἱ δέ, ἀπροθύμως, ἐλαφρῶς. ἔνιοι δέ, ἠμελημένως.* Et p. 183, 24. *ὅμοιον δὲ τούτου* (*ἀψοφέως* dicit) *καὶ τὸ ἀπτερέως παρ' Ἡσιόδῳ. ἀπὸ τοῦ πτερέως, τὸ ταχέως.* Hoc *πτερέως* quidem a grammaticis fictum puto, etsi apud Hesychium est *ἀγαπτερέως, ἀσμένως, προθύμως, ταχέως.* Quod nescio an ipsum quoque inconsiderate Ruhnkenius *ἀπτερέως* scribi iusserit. Pertinet huc etiam verbum *ἀπταρύσσεται*, quod Hesychius *πέτεται* interpretatur, et *ἀπτερύονται* apud Aratum v. 1009. agnitum quidem illud a scholiasta, sed in libris etiam *αὖτ' ἐρύονται* et *αὖ πτερύωνται* scriptum. Vtrumque suspectum habeo vereorque ne fuerit *ἀμπερύσσεται* et *ἀμπτερύονται.* Apud Atticorum tragicos sicubi *ἄπτερος* invenitur, propria significatione nunc ***non alatum*** notat, ut in Eum. v. 53. 249. et in Iph. Taur. v. 1095. uunc ***implumem***, ut in Herc. fur. v. 1039.

ὃ δ', ὥς τις ὄρνις ἄπτερον καταστένων
ὠδῖνα τέκνων, πρέσβυς ὑστέρῳ ποδὶ
πικρὰν διώκων ἤλυσιν πάρεσθ' ὅδε.

Et hic quidem locus accommodatissimus est ad tuendam hanc vocem in Agamemnone. Nam *ἄπτερος φάτις* est ***rumor immaturus***, cui nondum fides habenda, comparatione ab avibus petita, quibus nondum ad volatum pennis firmatae sunt alae. Non est autem obscurum, etiam qui illa voce in contrarium significatum usi videntur, re vera non recessisse a proprio. Sunt enim illi Homerum secuti, cui quum *ἄπτερος μῦθος* ***dictum*** significet ***non avolans***, sed sedulo mente custoditum, *ἄπτερος, ἀπτέρως, ἀπτερέως* de iis rebus dictum est, quae non leviter aut oscitanter, sed sedulo et strenue aguntur.

262. *ὡς* sine accentu M. G. Ald. Rob.

265. *καὶ πῶς* Farn. *καὶ τὶς* Rob. Ceteri *καὶ τίς.* Deinde *ἐξ ἵκοιτ' ἀναγγέλων* ex primae manus correctione, quum antea scriptum fuisset *ἐξ ἵκοιτ' ἀναγχος*, G. *ἐξ ἵκοιτ' ἂν ἀγγέλων* Ald. *ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλων* ceteri. Stanleius *ἀγγέλλων* scribi volebat, Abreschio vel hoc placebat vel *ἀγγελῶν*, quod recepit Porsonus. Hoc cur praestet vulgato, ac non potius deterius sit, vix intelligas.

267. *ἀπαγγέλου* G. et a pr. manu M. *ἀπ' ἀγγέλου* M. a sec. manu et ceteri. *ἀγγάρου* commendatum a Cantero receptum est inde a Schützio et Porsono. Etym. M. p. 7, 16. et grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 212, 5. *ἔλεγον δὲ καὶ τοὺς σταθμοὺς ἄγγαρα, καὶ τοὺς ἐπὶ τὸ καθοδηγεῖν παραλαμβανομένους ἄκοντας. Αἰσχύλος γοῦν ἐν Ἀγαμέμνονι τὸν ἐκ διαδοχῆς πυρσὸν "ἀπ' ἀγγάρου πυρός" ἔφη.* Suidas et grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 325, 13. *ἄγγαροι, οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἀστάνδαι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι "φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου*

πυρὸς ἔπεμπεν." Eustathius p. 1854, 26. *παρὰ τῷ αὐτῷ δὲ ποιητῇ ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ οἱ ἄγγαροι κεῖνται, λέξις φανερῶς Περσική· "φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἔπεμπε." τοιοῦτον δὲ τὸ τῶν φανῶν. κυρίως δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἄγγαροι οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοί, φησί, καὶ ἀστάνδαι Περσικῶς.* Descripsit rem Herodotus VIII. 98. V. Brodaei Misc. VI. 6.

268. *ἑρμαῖον* G. Ald. Vict. et ut videtur M. *ἕρμαιον* Rob. Turn. Non quadrare videtur in hunc montem quod Arcadius praecipit p. 43, 8. *Ἕρμαιος* scribi nomen proprium. *Ἑρμαῖος λόφος*, de quo Etym. M. p. 375, 57. est Od. XVI. 471.

269. Libri *φανόν*. Porsonus *πανὸν* ex Athenaeo XV. p. 700. E. *πρότερος δὲ τούτων* (Menandrum et Diphilum dicit) *Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι μέμνηται τοῦ πανοῦ· ἐχρῶντο δὲ αὐτῷ ὡς λαμπάδι.* Ammonius p. 90. *φανός* comicorum, *πανός* tragicorum esse ait. Valckenarius in Animadv. ad Amm. p. 147. ab scholiasta Aristophanis ad Pacem v. 841. promiscuum utriusque formae usum tragicis adscribi dicit. Sed quum scholiastes iste sic scribat, *τοὺς νῦν φανοὺς καλουμένους λύχνους τινάς φασι λέγειν τῶν παλαιῶν, τὰς δὲ λαμπάδας τοὺς τραγικοὺς φανοὺς ἢ πανοὺς διὰ τοῦ π*, non ille repugnare Ammonio videtur, sed indicare idem esse *πανός*, quo pro altera forma utantur tragici. Photius *πανόν, ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέντα, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σοφοκλῆς Ἑλένης γάμῳ.* Idem *πανός, δέσμη κληματίδων. οἱ δὲ νεώτεροι Ἀττικοὶ φανόν. Ἀριστοφάνης.* Pollux X. 117. *πανὸς μέντοι καὶ φανὸς ἡ λαμπάς, ὡς ὅταν φῇ ἐν τῇ Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδης "πόθεν δὲ πεύκης πανὸν ἔξευρες λαβών;"*

270. *Ἀθῷον* Blomfieldius. Libri *ἄθωον*. Affert hunc versum schol. Vict. ad Il. XIV. 229. Iovem in illo monte cultum dicens. Eustathius p. 358. *ὅτι δὲ Θρακικὸς καὶ ὁ Ἄθως, οὗ μνεία καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, δηλοῖ φασὶ Σοφοκλῆς ἐν Θαμύρᾳ, "Θρῆσσαν" εἰπὼν "σκοπιὰν Ζηνὸς Ἀθῴου." ἔνθα ὅρα τὸ Ἀθῷον, ὁμωνυμοῦν τῷ ἀθώῳ, ὑφ' οὗ δηλοῦται ὁ ἀζήμιος. ὧν διαφορά, καθά που καὶ ἑτέρωθι δηλωθήσεται, οὐ μόνον κατὰ σημασίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τόνον. ἀθῶος μὲν γὰρ κατά τινας προπερισπωμένως, ὁ ἀζήμιος, Ζεὺς δὲ Ἄθωος προπαροξυτόνως, ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ τιμώμενος, ὅν φασιν ἔστι καὶ Ἀθώϊον κατὰ διαίρεσιν εἰπεῖν, ὁμοίως τῷ Ἄρειος, Ἀρήϊος. κατὰ μέντοι ἑτέρους, ὧν ἐστὶ καὶ Ἡρωδιανός, ἀνάπαλιν, ὁ μὲν παρὰ τὸν Ἄθων Ζεὺς Ἀθῷος περισπασθήσεται, κατὰ τὸ ἥρως, ἡρῷος, Μίνως, Μινῷος, γάλως, γαλῷος, τὸ δὲ ἕτερον παροξυνθήσεται, καὶ ἔσται θωή, ἄθωος, ὡς ψυχή, εὔψυχος, βούλη, εὔβουλος, τιμή, ἄτιμος.* Videtur *ἄψυχος* et *ἄβουλος* scripsisse. De eadem re idem p. 218, 3. 953, 42.

271. *ὑπερτελῆστε* sic M. *ὑπερτελησατε* sine accentu G. *ὑπερτελής τε* Ald. Turn. *ὑπερτελείς τε* Bess. *ὑπερθ' ἑλλής τε* Rob. *ὑπεὶρ ἕλης τε* Flor. Farn. Vict. In Farn. glossa *ὑπὲρ τὸν ἑλλήσποντον.* Deinde

πόντων Ald. De verbo νωτίσαι, *tegere* significante, dixit, hoc quoque loco allato, Porsonus ad Phoen. v. 663. Quare Musgravii coniectura φωτίσαι non opus est. Ὑπερτελής autem *super eminentem* notat, ut apud Eur. Ion. v. 1549. et ita ὑπερτελέσαι infra v. 344. eademque metaphora ὑπερτελής apud Sophoclem Trach. v. 36. Hesychius ex hoc Aeschyli loco, ut videtur, ὑπερτελής, ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικνουμένη. Blomfieldio Aeschylus scripsisse videbatur ὑπερτελεῖ τε. V. ad v. 272. 273.

272. 273. ἰσχὺν dedit Blomfieldius, id habere dicens marg. Ask. et Musgr. Puto hanc coniecturam esse Askewii et Musgravii. Libri enim ἰσχύς, quod scholiastes interpretatur μεγίστη πεύκη, ἰσχὺς πυρός. Non opus est ἰσχὺν scribere: sed πευκῆ, quod libri habent, ad ἰσχὺς appositum languet. Id Schützius recte in πεύκης mutandum esse censuit: cetera autem non recte tractavit. Coniecit enim πρὸς ἐκδοχήν, πεύκης τὸ χρυσοφεγγὲς — σέλας. Sed in πρὸς ἡδονήν, quod etiam Pearsono in πρὸς ἐκδοχὴν mutandum esse videbatur, nihil vitii est, si repútes non δέ, sed τέ post ὑπερτελής scriptum esse. Nam δέ si legeretur, requireretur verbum pro nomine πεύκη, veluti πηδᾷ, ut in Ione Euripidis v. 1144. ἔνθα πῦρ πηδᾷ θεοῦ Βακχεῖον. Nunc vero, τέ posito, ἐξεδέξατο etiam ad sequentia refertur. *Excepit flammam Athos et vis flammae altissime eminens, ut mare collustraret, luxuriante pinu.* Significat enim πρὸς ἡδονὴν πεύκης *ut pro lubitu luxuriaretur flamma.* Mox γλυσοφεγγὲς Bess.

274. παραγγείλας ἀμακίστου σκοπάς G. Ald. παραγγείλασα μακίστου σκοπάς M. Bess. Flor. Farn. Rob. παραγγείλασα μακίστου σκοπαῖς Turn. Vict. Lesbi montem Macistum memorat Plinius H. N. V. 39. (140). Habuit etiam Triphylia montem altum cui nomen fuit Macistum, memoratum a Strabone VIII. p. 346. in quo urbs fuit Macistus, de qua Stephanus Byzantius. Aeschylo qui mons hic dictus est, situs ille, ut ordo locorum monstrat, in Euboea, masculino genere Μάκιστος videtur appellatus fuisse, si recte editum est σκοπαῖς. Blomfieldius σκοποῖς scripsit, vix dubium esse ratus quin σκοπᾶς ortum sit ex σκοποῖς. At σκοποῖς absonum foret, quia sic quod sequitur ὃ δέ perperam dictum esset, quod, ubi σκοπαῖς legitur, non potest non ad Macistum referri; non item de monte dictum videretur, si σκοποῖς praecessisset. Sed illud σκοπᾶς, quod ipse in M. G. Ald. Rob. esse dicit, in nullo horum librorum, qui omnes σκοπάς habent, legitur. Solus H. Stephanus σκοπᾶς ut aliam lectionem adnotavit, sed is haud dubie scribendi error est, quum σκοπάς exarare vellet. Scribendum vero σκοπῷ.

275. ἀφράσμιων ὡς Turn. ἀφασμόνως Rob. Ceteri omnes ἀφρασμόνως, quam formam probat Lobeckius ad Ai. v. 23.

276. Nihil caussae erat cur Blomfieldius hic quoque ἀγγάρου scribendum coniiceret. Παρῆκεν male Stanleius interpretatus est *praetermisit*, si id voluit significare *neglexit.* Alio transmissum nuntii officium

dixit Aeschylus, quod Orellius non negasset, si reputasset *οὔτι μέλλων* esse *celeriter*, neque *οὔτι* separari ab eo participio posse.

277. *εὐρίππου* Bess.

278. *μεσσαπίου* M. G. Rob. *μεσαπίου* Bess. Flor. Farn. Turn. Vict. *μεταπίου* Ald. Scholiastes *Μεσάπιον ὄρος μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας*. Euboeae montem Messapium esse tradit Stephanus Byzantius: sed Boeotiae est. Strabo IX. p. 405. *ἐν δὲ τῇ Ἀνθηδονίᾳ Μεσσάπιον ὄρος ἐστίν, ἀπὸ Μεσσάπου.* Servius ad Aen. VIII. 9. *in Anthedonis enim ora, quae Boeotiae est, mons stat Messapius, a duce Messapo nominatus*. V. etiam Müllerum in Orchomeno p. 24. Alius est eo nomine mons Macedoniae, memoratus Aristoteli Hist. an. IX. 32, 1. De utroque v. Schneiderum ad Aristot. vol. IV. p. 232. et Heynii excursum VIII. ad Aen. VII. *φύλαξ*, pro *φύλαξι* error Rob. *μολόν* M. G. Bess. Farn. Ald. Rob. *μολών* Turn. Vict.

279. *οἵ τ'* Flor.

280. *γαίας* Ald. Turn. Sed G. cum ceteris *γραίας*.

281. *λαμπάδ'* G. *λαμπά δ'* Ald. Deinde *οὐδέπω 'μαυρουμένη* Rob.

282. *πεδίον ἀσωποῦ* Flor. Farn. Vict. *παιδίον ὠποῦ* M. G. Bess. Ald. *πεδίον ὠποῦ* Rob. *πεδίον Ὠρωποῦ* Turn.

283. *φαιδρὰς* G. Ald.

286. *φρουρᾶ* Ald. In G. prius scriptus circumflexus post in gravem mutatus.

287. Etym. M. p. 384, 32. *Ἐσχατιῶτις, λίμνη κειμένη μετὰ τὸν Ἰσθμόν, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀπὸ Θρᾴκης σὺν Εὐμόλπῳ στρατευσαμένων ἐπ' Ἀθήνας ἐν αὐτῇ λουσάμενοι ἀπέθανον, ὥςπερ ἐσχάτῳ λουτρῷ χρησάμενοι. ἢ ἀπὸ τῆς Ποσειδῶνος θυγατρὸς Ἐσχατιώτιδος, ἥτις ἐκεῖ κατῴκησε· Ποσειδῶνος αὐτῇ χαρισαμένου ἀπόσπασμα θαλάσσης εἰς λουτρόν. ὕστερον δὲ Γοργῶπις ἐκλήθη ἀπὸ Γόργης τῆς Μεγαρέως θυγατρός, γυναικὸς Κορίνθου, ἥτις ἀκούσασα τὸν τῶν παίδων φόνον, περιαλγὴς γενομένη, ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν λίμνην.* Ita enim haec scribenda sunt. Hesychius *Γοργῶπις. Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ. λίμνην φασὶν εἶναι ἐν Κορίνθῳ, εἰληφέναι δὲ τοὔνομα διὰ τὸ Γόργην ἐμπεσεῖν εἰς αὐτήν.* Scholiastes, Aegiplanctum Megaridis montem esse affirmans, non sinit dubitare quin Gorgopis ista eadem sit cum illa de qua Aeschylus.

288. *αἰγίπλακτον* Bess.

289. *δὴ χαρίζεσθαι* Farn. Ceteri omnes *μὴ χαρίζεσθαι*. Schützius in prima editione recte receperat Heathii emendationem *μὴ χατίζεσθαι*, quod fecit etiam Porsonus. Non potest probari Th. Bergkii coniectura *θεσμὸν ἀγγαρίζεσθαι*, proposita in Diurn. antiq. a. 1835. p. 958. qui quum negaret *χατίζεσθαι* passive dici posse, et novum ipse finxit verbum, et non reputavit non dici hic *θεσμὸς οὐ χατίζει πυρός*, sed *πυρὸς θεσμὸς οὐ χατίζεται*, *non desideratur*. Hesychius *χατεύει*,

χατίζει, ἐπιθυμεῖ. Idem *χατίς, ἐπιθυμία, χρῆσις.* Stanleius secundis curis *μῆχαρ ἵζεσθαι.* Id quamvis facillimum, tamen ad sententiam molestum potius quam elegans videtur: *excitavit legem* (sive *legis observatorem*) *ut consideret subsidium ignis.*

290. *μέρει* Rob.

292. 293. *κάτοπτρον πρῶν' ὑπερβάλλειν* M. G. Bess. Flor. Farn. Rob. Vict. *κάτο πτρονοῦ περβάλλειν* Ald. ex quo Turn. fecit *κάτοπτρον οὐχ ὑπερβάλλειν.* Canterus tacite emendavit *κάτοπτον πρῶν' ὑπερβάλλειν.* Confirmat scholiastae interpretatio *τὸ κατόψιον.* Merito *κάτοπτον* ab recentioribus receptum est. Permirum ac potius incredibile est Godofredum Bernhardy in Syntaxi linguae Graecae p. 50. non solum id male emendatum pronuntiasse, sed etiam novo planeque inaudito modo illud *κάτοπτρον πρῶνα spiegelfläche* interpretatum esse. Difficilior quaestio est, quem locum appellet poeta *κάτοπτον πρῶνα.* Si adversum Megaridi litus sinus Saronici, satis bene se habebit infinitivus *ὑπερβάλλειν*, et *καί adeo* significans. Sed Is. Vossius ad Melam p. 154. montem intelligi volebat vicinum Hermionae, qui proprio nomine *Πρῶν* appellabatur, de quo accurate scripsit Pausanias II. 34, 11. iterum eius mentionem faciens II. 36, 2. At non facile montem hic certum nominaret poeta, nisi ut in eo quoque monte ignem accensum esse diceret: quare scribendum mox esset *ἔνθ' ἔσκηψεν· εἶτ' ἀφίκετο Ἀραχναῖον αἶπος*, i. e. *ubi* (in Prone) *constitit: tum venit ad culmen Arachnaeum.* Accedit quod Pron remotior est ab Aegiplancto quam mons Arachnaeus: quare quodammodo retro signum a Prone ad Arachnaeum perferri debuisset. Haec qui consideraverit, vix, opinor, dubitare poterit quin *Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κάτοπτος πρῶν*, uti diximus, litus sit trans Saronicum sinum conspicuum. De hac vocis *πρῶν* significatione dictum est ad Pers. v. 129. Sed critici qui *καί*, quod est ante *Σαρωνικοῦ*, vel non animadverterunt *adeo* significare, vel non crederent, alii aliud coniecere. In proximo enim versu *εἶτ' ἔσκηψεν, εἶτ' ἀφίκετο* habent M. Farn. Rob. Turn. Vict. et, ut videtur, etiam Bess. Flor. *εἴτ' ἔσκηψεν, εἴτ' ἀφίκετο* G. Ald. Scaliger quid in mente habuerit, quum *ὑπερβάλλων* adscripsit, non exputo. Stanleii coniecturam, *εἶτ' ἔσκηψεν, ἔς τ' ἀφίκετο* recepit Porsonus. Schützius autem in minore editione posuit *καὶ Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κάτοπτον πρῶν' ὑπερβάλλει πρόσω φλέγουσα· κἆτ' ἔσκηψεν, ἔς τ' ἀφίκετο Ἀραχναῖον αἶπος.* Blomfieldius versum excidisse suspicatur. Wellauerus denique, quoniam *σκήπτειν* ubi hoc in loco invenitur, idem atque *ἀφίκετο* sit, *εἶτα* cum vi quadam repetitum putat, propter laetitiam, quod nuntius pervenerit iam ad eam stationem quae proxima sit aedibus Atridarum. At haec figura non solum ab ingenio Clytaemnestrae, superba cum gravitate loquentis, abhorret, sed etiam, si ea uti voluisset poeta, fecisset id in iis verbis quibus ad ipsam domum Atridarum accessio signi describitur. Nihil horum ferri potest, sed scribendum est *ἔστ' ἔσκηψεν, εὖτ' ἀφίκετο Ἀραχναῖον αἶπος.*

294. ἀστυγειτοvασκοπὰς ad σ ab alia manu altero σ supra adscripto, M. ἀστυγείτονας σκόπας G. Turn. ἀστυγείτονα σκόπας Ald. ἀστὸ γείτονας σκοπὰς Rob.

295. ἐστόγε σκήπτει M. G. ἐς τόγε σκήπτει Rob. Turn. ἐπόγε σκήπτει Ald. ἐς τόδ᾽ ἐνσκήπτει Bess. ἐς τόδε σκήπτει Flor. Farn. Vict. Post hunc versum in M. G. et editionibus ante Victorianam statim sequitur v. 1026. Etenim in M. quaternio deest. Post v. 295. quo quaternio finitur, in M. recentior manus adscripsit λείπει πολλά. Robortellus defectum his verbis interpositis indicavit, *Hic videntur multa deesse.*

297. ἕτυμοι Flor. Vict. Quod coniectura assecuti sunt Stanleius et Heathius, ἕτοιμοι, habent Bess. Farn. Mirum est Porsonum cum Schützio dedisse τοιοίδε τοί μοι.

300. τοιοῦτον Flor. Farn. τοιοῦτοι Bess. τοιοῦτο Victorius.

302. Personae nota ante hunc versum in Bess. Flor. Farn. In Victoriana editione hic versus 302. Clytaemnestrae continuatur, proximo κλ. praefixum est, versui 305. ἄγγ. Tum versui 306. κλυ. praefixum in Bess. Flor. Farn. Vict. Canterus versus 302—304. choro dedit, v. 305. nuntio, v. 306—335. Clytaemnestrae. Perfecit emendationem Stanleius.

304. Blomfieldius διανεκῶς, quia Moeris p. 129. διανεκεῖ λόγῳ ut Atticum ex Platone attulit. ὡς λέγοις Flor. Farn. Vict. Quod Blomfieldius ex coniectura posuit, ὡς λέγεις, habet Bess. Ὡς λέγοις πάλιν neque *ut dicas iterum* significare potest, quia sic inverteretur ordo sententiarum, neque *nam dicas iterum*, quia hoc genus iubendi, tertiae id personae proprium, obiter imperandi speciem habet, ideoque superbiae aliquid prae se fert, ut infra v. 911. ἀλλ᾽ εἰ δοκεῖ σοι ταῦθ᾽, ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος. Non potest, quod Wellauero visum est, de confusione duarum locutionum cogitari, ut θέλοιμ᾽ ἂν et ad ἀκοῦσαι κἀποθαυμάσαι et ad λέγοις πάλιν referatur: neque enim integrae duae locutiones confundi in unam possunt. Recte Bothius οὓς λέγεις.

306. Non recte βοὴν δ᾽ Auratus.

307. ἄλειφά τ᾽ ἐγχέας Canterus. ἄλειφά τ᾽ ἐκχέας Flor. Farn. Vict. ἀλείφατ᾽ ἐκχέας Bess. Pearsonus, Schützius, alii ἄλειφάρ τ᾽ ἐγχέας, quod Blomfieldius dubitabat an recipiendum esset, quia ἄλειφα Ionicum esse videretur. Nisi tamen etiam poeticum esse existimandum est. Antiquius altero putat Göttlingius ad Hes. Theog. v. 553.

308. Libri οὐ φίλως. Auratus adscripserat διχοστατοῦντα οὐ φίλα. Stanleius emendavit οὐ φίλω, quod recepere Schützius, Porsonus, Blomfieldius, quibus male contradixit Wellauerus. Tantum abest enim ut οὐ φίλω languidam repetitionem contineat, ut etiam gravius affirmet: quod contra οὐ φίλως διχοστατοῦντα frigidum est, quia hic dissidere insociabilia, non quomodo dissiderent dicendum erat. Male autem in fine huius versus plene interpungebatur: nam τέ, quod post ὄξος est, non ad proxime sequens τέ, sed ad καί v. 309. refertur.

309. In Flor. δὲ post ἁλόντων scriptum erat, sed deletum est.

310. ἐστὶν Flor.

311. σώμασι Bess. πεπτωκότων Auratus.

313. Libri παῖδες γερόντων. Quod Stanleius protulit, παῖδες, γέροντες, suffuratus est Aurato. In editionibus Victorii et Canteri iunguntur haec, φυταλμίων παῖδες γερόντων. In editione Stanleii aliisque virgula post φυταλμίων posita est, quod quum probabat disserens de ea voce Reisigius in Enarr. ad Oed. Col. p. XLIX. neque cogitavit firmandum aliquo exemplo fuisse nomen hoc vi substantivi positum, neque ostendit cur hic omnino commemorentur senum corpora. Sed negligentius ille hos versus inspexerat, ut stratos alios super alios dici putaret, quos vivos amplexos esse corpora mortuorum narrat Aeschylus. Atqui mortui illi non sunt alii quam qui armis captis in hoste ab urbe defendendo ceciderant. Quorum in numero non apparet quomodo hic senes dici potuerint, quum quae praecedunt nomina non ipsorum aetatis diversitatem, sed varietatem necessitudinum indicent. Quare maritis fratribusque memoratis tertii adiici patres debebant, quibus si est παῖδες additum, sponte patet ad cetera nomina similiter uxores sororesque debere intelligi. Itaque duarum sive rectius unius litterae mutatione τεκόντων restituendum est. Sic Sophocles in Etym. M. p. 803, 5. προςῆλθε μητρὶ καὶ φυταλμίῳ πατρί.

315. νυκτίπλακτος Farn.

316. νῆστις Flor. Vict. νήστισι Bess. νήστεις Farn. quod coniecerat Pearsonus. Id recipiendum duxi ut maxime simplex.

319. οἰκήμασιν Farn. Vict. οἰκήμασι Bess. Flor.

320. νέουσιν Vict. ναίουσιν Bess. Flor. Farn. ut ex Aurati emendatione, quam tacens adscivit Stanleius, deinceps editum est.

321. ἀπαλλαχθέντες Bess. Deinde libri ὡς δυσδαίμονες. Blomfieldius recepit quod Vossius, Stanleius, Musgravius coniecerunt ὡς δ' εὐδαίμονες. Alii alia coniecerunt. Mihi olim videbatur scribendum esse ὡς δὲ δαίμονες: cum diis enim comparantur quicumque vel sunt beati vel esse sibi videntur. Sed videtur tamen Schützius sententiam huius loci recte intellexisse. Is τῶν δ' ὑπαιθρίων corrigens servavit ὡς δυςδαίμονες, ut dicantur Graeci haud secus ac pauperes, quibus nihil est quod custodiant, incustoditam totam noctem dormire. Eandem sententiam ut efficerem, scripsi ὡς δ' ἀλήμονες. Incerta tamen res est. Fortasse Aeschylus scripsisse putandus est ὡς δ' ἀδείμονες, etsi non habeo huius vocabuli exemplum: sed huiusmodi formae rariores sunt, ut ἀχρήμων apud Euripidem Med. v. 461. et eadem comparatione qua δειμαίνω, ἀδείματος, ἄδειμος, ἀδείμων, etiam κυμαίνω, ἀκύματος, ἄκυμος, ἀκύμων dicuntur.

323. Libri εὐσεβοῦσι. Correxit Valckenarius ad Phoen. v. 1331.

324. θεῶν τ' ἱδρύματα Bess.

325. οὐκ ἂν γ' ἑλόντες Flor. Farn. Vict. οὐκ ἀνελόντες Bess. Scripsi οὔτἂν ἑλόντες. V. Opusc. IV. p. 379. et 381. Deinde αὖθις

αὖ θάνοιεν ἂν Flor. Farn. Vict. *αὖθις ἂν θάνοιεν ἂν* Bess. Duplici manu in excerptis Aurati scriptum *ἀνθάλοιεν* pro suo vendidit Stanleius recte scriptum *ἀνθαλοῖεν*. Recepere, pravo tamen accentu, Schütziu et Porsonus. Blomfieldius *ἀνθαλῷεν*, afferens Eustathium p. 1268, 26. et Choeroboscum in Etym. M. p. 73, 43. et Suidam, apud quem est *ἁλῷεν*, *ληφθεῖεν*, *πορθηθεῖεν*, pro quo *ἁλῷεν* scriptum in Bekkeri Anecd. p. 379, 17. contendensque *ἁλῷεν* Atticum, *ἁλοῖεν* Homericum esse. Contraria Buttmanni sententia est. Quam Blomfieldius analogiam affert, *βιῴην*, *δῴην*, *συγγνῴην*, meam citans dissertationem de ellipsi p. 231. Buttmannique ad eam epimetron, ea certe non constans est. Quare *ἀνθαλοῖεν* servandum duxi.

326. *πρῶτον* solus Bess. Deinde *ἐμπίπτει* Bess. *ἐμπίπτῃ*, sed *οι* ad *η* supra adscripto, Flor. *ἐμπίπτοι* Farn. *ἐμπίπτῃ* Victorius. Metuendi verbum si intelligitur, recte se habet coniunctivus praesentis, quo tempore utitur Clytaemnestra, quod praesentia, non futura metuit.

327. *πορθεῖν* Bess. Farn. quod Blomfieldius recepit. *ποθεῖν* Vict. idque ex Flor. mihi enotatum est. De delubris vastandis, quod placet Blomfieldio, vereor ut cogitaverit Aeschylus, quum incensa urbe etiam *fana flamma deflagrata, tosti alti stent parietes.* Illa potius in mente habuisse videtur, quae aliis modis impie aut crudeliter facta sunt, ut quod Cassandrae vim inferre, idque in templo Minervae, Aiax Oilei est conatus, quod Astyanax de turri deiectus, quod Polyxena Achilli immolata. Itaque *ποθεῖν*, sive id habeat Flor. sive felix error sit editionis Victorianae, verissimum esse videtur. Deinde *τὰ* pro *ἃ* Bess. et *κέρδεσι* Bess. Flor. sed *κέρδεσιν* Farn. Vict.

329. *κάμψαι*, superscripto ultimae litterae *σ*, Flor.

330. *θεοῖς δ' ἀναμπλάκητος* Bess. Farn. Vict. *θεοῖς δ' ἂν ἀμπλάκητος* Flor. Porsonus *θεοῖς δ' ἄν, ἀπλάκητος*. Canterus scribendum coniiciebat *θεοῖς δ' οὐκ ἀναμπλάκητος*. Male Blomfieldius, servans *ἀναπλάκητος* (sic ipse cum aliis popularium suorum scribit), sensum esse hunc vult, *quin etiam, si nullis erroribus actus redierit exercitus, diis tamen ira ob eos qui interierunt reviviscat, etiam si nihil novi acciderit.* At nusquam *ἀμπλακεῖν* significat *erroribus agi* vel *vagari*, sed plane ut *ἁμαρτάνειν* dicitur. Recte Stanleium coniecisse puto *θεοῖσι δ' ἀμπλάκητος*. Hoc dicit Clytaemnestra, *sed si se adversum deos impiaverit exercitus, reviviscat occisorum vindicta, nisi etiam improvisa mala accedant.* Plato in Phaedro p. 242. D. *καί πως ἐδυςωπούμην κατ' Ἴβυκον, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.*

331. Libri *ἐγρήγορον*. Adiectivum hoc, adnotatum ab Hesychio usurpatumque ab recentioribus, etsi Abreschius non male defendit simili adiectivo *γεγωνός*, tamen cum Porsono et Lobeckio ad Phryn. p. 119. aliisque apud Aeschylum cedere debere participio existimavi.

332. *τύχη* Farn.

333. τοιαῦτά σοι Farn. Deinde κλύοις Flor. Farn. Vict. κλύεις scribendum esse vidit Dobraeus Adv. II. p. 23. idque praebet Bess. In hoc versu desinit Bess.

335. Libri τὴν ὄνησιν. Meam emendationem, τήνδ' ὄνησιν; quae necessaria est, recepit Blomfieldius. *Bona, inquit, ut haud ambigue vincant, hunc ego fructum multae prosperitati praefero.*

336—339. Hos quoque versus choro dedit Stanleius, quum antea nuntio essent tributi. Pro εὐφρόνως Spanhemius et Abreschius ἐμφρόνως scribi volebant. At ἔμφρων tragicis est mentis sanae compos, non insaniens aut ebrius aut animi deliquium passus. Neque hic prudentiam mulieris laudat chorus, sed quod, ut vir sapiens, moderate modesteque sentit.

338. Iungendum προςειπεῖν εὖ. Male putat Paleius εὖ in αὖ mutandum esse propter αὖθις v. 302.

339. Post hunc versum abit de scena Clytaemnestra.

340. Chori nomen praefixum in Flor. Farn. Vict. Godofredus Bernhardy in Syntaxi linguae Graecae p. 74. interpunctionem corrigi, i. e. minus plene v. 346. post παναλώτου interpungi voluit, ut efficeret, quod ipsi placuit; quo Pindarus et Sophocles non antiquo scilicet genere dicendi usi sint, ut vocativum in principio orationis ponerent ad quem nullum verbum referretur, non usum esse Aeschylum. Illud rectius quaeras, cur Aeschylus abhorruisse ab ea re censendus sit, quae non aevi alicuius aut certorum hominum propria, sed communis omnium est atque in ipsa insita hominis natura. Exemplo si alio opus, vide v. 1486.

341. τῶν μεγάλων Farn. ex Triclinii imperitia.

345. Miro diversa sunt iudicia Schützii, qui μέγα δουλείας faciendum putabat, et Reisigii in Coni. p. 269. qui post haec verba excidisse δειλαιοτάτας opinabatur, quo antistrophas cum prodo efficeret, obsequiosum habens Ritschelium in Schedis criticis p. 39.

346. Recentiores cum Stanleio virgula distinxerunt post γάγγαμον, ut in appositione esset ἄτης παναλώτου. Mihi neque Stanleii ratio, neque si δουλείας pro adiectivo sit, tam videtur dictioni poeticae conveniens esse, quam ut alter genitivus ex altero pendeat, sensusque sit μέγα γάγγαμον ἄτης παναλώτου τῆς δουλείας. Stanleius ad Prom. v. 1077. et Pearsonus scribendum coniecerunt πανάλωτον. Pollux X. 132. γάγγαμον, ἀφ' οὗ καὶ Αἰσχύλος τὸ δύςλυτον κακὸν ἢ δυςέλικτον ἔφη "γάγγαμον ἄτης παναλώτου."

348. 349. Interpungebatur τὸν τάδε πράξαντ' ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ, τείνοντα. Correctum a me et a Blomfieldio. Auratus τείναντα, quod non recte recepit Blomfieldius. Tentum diu in Alexandrum habens arcum perfecit illa Iuppiter. Haesitatum est etiam in ὅπως ἄν, quod visum est sine ἄν dici debuisse. At ut rarius ita loquantur Attici, recte tamen optativo iunguntur hae particulae: v. de particula ἄν III. 4. Nec si quis ὅπως ἄν hic *eo modo quo* interpretari malit, quicquam obstat.

350. Aurati coniectura est ὑπέραστρον. Frustra haec verba ὑπὲρ ἄστρων torserunt Blomfieldium. Recte vidit Stanleius explicanda esse ex proverbio εἰς οὐρανὸν τοξεύειν, de quo Zenobius III. 46. ἐπὶ τῶν διακενῆς πονούντων, Suidas VI. 14. ἐπὶ τῶν διακενῆς κατ' αὐθάδειάν τι ποιούντων, Apostolius VII. 74. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, καὶ διακενῆς πονούντων. .Ex Aeschyli loco intelligitur proprie significari nimis longe iaculantes.

351. Innocenti spondeo territi Porsonus et Burgesius vix credibilia tentarunt. Ea qui cupit cognoscere, petat a Blomfieldio.

352. ἔχουσ' Vict. Quod Stanleius scribendum esse vidit, ἔχουσιν, inventum est in Farn. Ex Flor. ἔχουσαν affertur, sed mihi notatum est ἔχουσιν esse in eo codice, ita tamen ut σιν a correctore scriptum sit. Dictionis numerorumque concinnitate contempta Blomfieldius Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν. εἰπεῖν πάρεστι τοῦτο κἀξιχνεῦσαι. Nec melius Boissonadus εἰπεῖν πάρεστι, τοῦτό τ' ἐξιχνεῦσαι.

353. τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι Farn. Vict. τοῦτ' ἐξιχνεῦσαι Flor.

354. Libri ὡς ἔπραξεν, ὡς ἔκρανεν. Meo monitu prius ὡς delevit Blomfieldius. Scribendum vero erat ἔπραξαν ὡς ἔκρανεν. Alioqui dixisset ἔκρανεν ὡς ἔκρανεν. Vidit hoc etiam Franzius.

355. Rarior usus medii ἀξιοῦσθαι, quod significat se aliquid dignum iudicare. Sic in Eum. v. 417. φονεὺς γὰρ εἶναι μητρὸς ἠξιώσατο. Diagoram Melium his versibus tangi ratus Blomfieldius in glossario de tempore, quo ille vixerit, disseruit. Eum ut respexerit Aeschylus, certe propterea captavit istam ambiguitatem, quia hic proprie non Diagoram, sed Priamum intelligi volebat.

358—363. Libri πέφανται δ' ἐγγόνους ἀτολμήτων ἄρη πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως, φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ ὑπὲρ τὸ βέλτιστον. ἔστω δ' ἀπήμαντον. Pravas scripturas peius interpretatus est scholiastes. ἐγγόνους ut Flor. Vict. etiam Farn. habet, sed κ ad prius γ supra adscriptum est. In Flor. ad φλεόντων supra adscriptum est φλυαρούντων. Stanleius ἐγγόνοις ἀτόλμητον scribendum esse coniecit, ad sensum bene, non item ad metrum. Boissonadus edidit πέφανται δ' ἐκ γένους ἀτολμήτων, volens ὢν intelligi, cetera ut vulgo. Sequebatur enim Blomfieldium πέφανται δ' ἔκγονος ἀτολμήτων scribentem, ut haec in atheum dicerentur. Quid vero? Num Diagoras, si de hoc cogitavit, a Priamo Troianisve duxit originem? An, si Paris est qui deos malefacta non punire putavit, hunc filium repertum esse Priami dixisset Aeschylus? Quis id nesciebat? aut quid id, si quis nesciret, hic ad rem? Cetera quae Blomfieldius attulit, posita plena interpunctione post δικαίως sic scribendum putans, φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ, ὑπὲρ τὸ βέλτιστόν ἐστ', οὐδ' ἀπήμαντον, eo minus opus est refutari quia ne ipsi quidem valde placuerunt. Aliquid horum emendavi in interpretatione Humboldti, sed ut mihi non satisfecerim. Scribendum

πέφανται δ' ἐκγόνοις

ἀτολμήτως Ἄρη
πνεόντων μεῖζον' ἢ δικαίως,
φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ·
ὅπερ τὸ βέλτιστον· ἔστω δ' ἀπή-
μαντον.

Vindictam Iovis in mente habens chorus, *apparuit*, inquit, *natis intolerabiliter maiorem quam fas erat Martem spirantium, nimis affluente opibus domo: quod est quidem praestantissimum: sed vacuum esto crimine.* Ἀτολμήτως scribendum esse vidit etiam Bambergerus.

363. ὥστ' ἀπαρκεῖν Flor. ὥστε κἀπαρκεῖν Farn. Vict. Est id καὶ ἀπαρκεῖν, *ita ut satis sit.* Sic in Pers. v. 469.

364. Non opus esse Schützii coniectura λαχόντι, hodie nemini ignotum est.

367. ἐκλακτίσαντι μεγάλα, cum glossa μεγάλως, ἀντὶ μιᾶς, Farn. λακτίσαντι μεγάλα Flor. Vict. Emendavit Canterus. Patet autem coniungendum esse οὐ γάρ ἐστιν ἔπαλξις πλούτου εἰς ἀφάνειαν.

369. Male haec a multis intellecta sunt. *Vrget*, inquit, ut quis in perniciem ruat, *audax suada, consultrix filia effrenata culpae.* Nam semel admissa culpa suadet opus potentiamque ad tuendum conferre quod iniuria possidetur, subministratque ei rei consilia. Referuntur haec ad ea quae proxime praegressa sunt, diciturque suada πρόβουλος, quod ἔπαλξιν πλούτου quaerit.

370. Post ἄτας commate distinxit Victorius, quo ἄτας accusativus esset construereturque cum βιᾶται. Recte vero scholiastes pro genitivo accepit, quem necessario requirit προβουλόπαις.

371. ἄκος δὲ παμμάταιον οὐκ ἐκρύφθη. πρέπει δὲ Victorius. Correxit interpunctionem Schützius. ὡς ἄκος δὲ Farn. πᾶμ μάταιον Meinekius ad Euphorionem p. 187. et coniecerat πᾶν μάταιον Musgravius. Recte fortasse.

372. Victorius distinxit πρέπει δὲ φῶς, αἰνολαμπὲς σίνος. Male Schützius φώς. Auratus σέλας pro σίνος. Ea scholiastae interpretatio est, quam rectius ad φῶς referas. Non dicit autem neque incendium Troiae neque ignes in montibus accensos, de quibus mirum est cogitare quemquam potuisse, sed hic sensus est, *non in occulto manet, sed conspicua est lux triste lucens, noxa*, i. e. in clara sed tristi luce conspicitur eventus mali facinoris.

374—376. τε deest in Flor. Idem et Farn. Vict. προβολαῖς. Emendaverunt Pearsonus et Stanleius. Vereor autem ne non de lapide Lydio loquatur poeta, sed aes adulterinum dicat, quod usu tritum amisso falso splendore cognoscitur. In explicando verbo δικαιωθείς fraudem fecit interpretibus male posita in editionibus Vict. Cant. Stanl. virgula post μελαμπαγής, quae, si opus, ponenda erat post πέλει. Hoc enim dicit, *ater est, quum est aestimatus quanti sit.*

377. Proverbium τὰ πετόμενα διώκειν illustravit in glossario

Blomfieldius. Eius hic haec vis est, ut inania sperasse dicatur Paris, quum se bello victorem fore credidit. πτανὸν ὄρνιν Flor. Vict. πτανόν τιν' ὄρνιν ex mala Triclinii coniectura Farn. Emendatio debetur Schützio.

378. ἄφερτον θεὶς Flor.

380. Ἐπίστροφον τῶνδε active dicit auctorem qui intulit urbi illud ἄφερτον πρόςτριμμα. Blomfieldius quum τούτων contra libros edidit, non cogitavit recte se habere syllabam ancipitem, diverso genere numeri sequente.

383. ἐς δόμον Flor. Vict. εἰς οἶκον Farn. τῶν Flor. Vict. τὸν Farn. ut Canterus scribendum esse vidit.

384. τὴν ξενίαν Farn.

385. κλοπαῖσι, ut Stanleius scribendum vidit, Farn. κλοπαῖς Flor. Vict.

387. Non eleganter hic τέ positum est. Videtur Aeschylus scripsisse ἀσπίστοράς τε καὶ λογχίμους κλόνους ναυβάτας θ' ὁπλισμούς.

388. Blomfieldio placuit Ἰλίου scribere, etsi libri ἰλίῳ habent.

389. βέβακεν Farn. Vict. Blomfieldius cum Porsono βέβακε, quod est in Flor. Recte opinor. Nam hoc genus metri, quod ferebam in Elem. doctr. metr. p. 230. nec per se apte compositum nec firmatum idoneis exemplis est. Neque perite ν paragogicum adiecit Triclinius.

390. πολὺ δ' ἀνέστενον Flor. πολὺ δ' ἔστενον Vict. Quod Pauwius coniecerat, πολλὰ δ' ἔστενον, inventum est in Farn.

391. Recte Blomfieldius cum Butlero τάδ'. Et iam in Aurati excerptis est τάδ' vel τόνδ'. Flor. Vict. τόδ', idemque esse putandum est τό δ', quod cum glossa ἤγουν τὸ γεγονός Farn. habet. Stanleius seu verius Auratus coniecerat τόνδ' ἐννέποντες δόμον προφῆται. Ac frigidum illud δόμον recepit Blomfieldius. Nihil mutandum esse vel στρατόμαντις v. 118. potuerat ostendere.

392. ἰὼ δῶμα καὶ πρόμοι Flor.

394. 395. πάρεστι σιγᾶς ἄτιμος ἀλοίδορος ἄδιστος ἀφεμένων ἰδεῖν Flor. Farn. et Vict. nisi quod is σιγᾶσ' edidit. Auratus σιγῶσ'. Non adeo conclamatus hic locus est quam visum est criticis, non recte ille aut a me libro III. de metris p. 432. atque in interpretatione Humboldti, aut ab Orellio ad Isocr. p. 370. aut a Tafelio in programmate Tubingae a. 1828. edito tentatus. Omnium minime admitti potest, quod audacissima coniectura posuit Boissonadus, πάρεστι σιγαῖς, ἄτιμος, ἀλοίδορος, ἄδιστος, αὖ σφε μένων ἰδεῖν, quod significare vult *blandissimus, illamque venturam adhuc exspectans.* Scribendum erat

πάρεστι σιγὰς ἀτίμους ἀλοιδόρους
αἴσχιστ' ἀφειμένων ἰδεῖν,

licet videre silentia sine honore, sine vituperatione turpissime desertorum. Ἀφειμένα sunt haec ipsa, quae turpiter missa fecit Helena, domum, torum, maritum. Eo significatu Euripides Or. v. 379. κράτιστον

εἰκῇ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα. Et Sophocles Ant. v. 1165. καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα.

396. ὑπερποντίας, ut Stanleius sive potius Auratus scribendum vidit, Farn. ὑπὲρ ποντίας Flor. Vict.

397. Auratus ἄναξι, unde Stanleius malle se dixit ἄναξιν.

398. εὐμόρφων δὲ Flor. εὐμόρφων γὰρ Farn. Vict. Aurati δ' ἄρ suum fecit Stanleius. Κολοσσοί sunt columnae in domo et fortasse etiam statuae, sed non Helenae.

399. Aurato duce Stanleius coniecit ἔρρεται, male. ἀνδρί, ut Pauwius scribendum vidit, Flor. τἀνδρί Farn. Vict.

400. Ἀχηνία invenitur etiam in Choeph. v. 298. et in versu quem ex Aristophanis Amphiarao Suidas in hac voce habet, quae exempla cum grammaticorum adnotationibus, non omnibus tamen, attulit in glossario Blomfieldius. Falli eos qui ab ἔχειν derivant, in quibus est Proclus in Bekkeri Anecd. p. 1163. cui restituit ἀχῆνας Meinekius ad Theocr. XVI. 33. ostendunt ἠχῆνες Hesychii et ἠχάνω, quod ἠχαίνω scribendum, Suidae. Hinc non est quod quis cum Emperio ἀχηνίαν prima syllaba longa dictum credat, pro quo ille non sublato, quod tollere volebat, mensurae vitio ἀγληνίαις scribendum esse coniiciebat. Koppiersius quod in Obs. phil. p. 67. sibi monstratum dixit oraculum apud Eusebium, in quo vox ista reponenda videretur, monstratum fuit a Valckenario, ut ex adnotatione ad Hesychii ἀχῆνες manu eius adscripta colligo, ubi oraculum memoravit apud Eusebium Praep. eu. p. 215. ed. Col. v. 23. in Ἀχαιοῖς, ut videtur, latere eam opinatus. Eleganter, sed iusto doctius Schützius ὀμμάτων ἀχηνίας de oculis statuarum hiantibus nec videntium speciem clare prae se ferentibus interpretabatur. Simplicius est dici adspectu Helenae deficiente omnem voluptatem cessare.

401. ἀφροδίτη Flor.

403. Libri πάρεισι δόξαι, praeter Flor. ex quo adnotatum habeo πάρεστι. Non fecit hic Aeschylus dochmiacum, qualem putabat Wellauerus, πάρεισιν δόξαι. Apud Hesychium legitur δόκαι, ἐνέδραι, παρατηρήσεις, et δόκην, δόκησιν, δοχήν. Inde ad interpretationem Humboldti et in El. doctr. metr. p. 256. corrigebam πάρεισιν δόκαι. Blomfieldius, cui haec vox aliud quam δόκησιν significare visa est, non videtur inspexisse quae Hesychii interpretes attulerunt. Arcadius p. 106, 14. τὰ εἰς κη ἰαμβικὰ ἀσυνάλειπτα, εἰ μὲν τῷ ο παραλήγοιτο, ὀξύνεται ῥηματικὰ ὄντα, πλέκω πλοκή, δέκω δοκή, ἡ ὑπόνοια, πέκω ποκή, τὸ ἔριον. τὸ μέντοι κρόκη ἀπὸ τοῦ κρόκος. Recte hic quidem de accentu, quum insidiae significantur. Videtur autem scripsisse δοκή, ἡ δοχή, δόκη δὲ ἡ ὑπόνοια. Nam quam adiecit interpretationem, ἡ ὑπόνοια, ea pertinet ad δόκη, quemadmodum apud Hesychium et Favorinum scriptum est, quae vox non a δέκω, sed a δόκος facta est, quo vocabulo, quod eundem significatum habet, usi sunt Xenophanes in verbis, quae multi veterum memoravere, δόκος δ' ἐπὶ πᾶσι τέτυκται (p. 61. Brandisii

commentationum Eleaticarum partis I.) et Callimachus fr. 100. apud quem negligenter ex Eustathio p. 1627, 43. 1761, 34. editum est *τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ*. Nam ipse Eustathius p. 1967, 25. monet *δόκος μέν, δόκησις καὶ ἀγχόνη· δοκὸς δέ, ὁ τῆς στέγης*. Apud Hesychium tamen legitur *δοκόν, τὴν ἀγχόνην*. Aliud eiusdem potestatis vocabulum est *δοκώ*, quo est Euripides usus. Cum Aeschyli verbis comparari potest *δόκημα νυκτερωπὸν ἐννύχων ὀνείρων* in Euripidis Herc. fur. v. 111.

404. Interpungebatur, *μάταν γὰρ εὖτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὁρᾷν, παραλλάξασα διὰ χερῶν, βέβακεν ὄψις*. Reisigius in comm. crit. ad Oed. Col. p. 375. coniiciebat *εὖ τά γ' ἐσθλά τις δοκῶν ὁρᾷν*. Wellauerus, ut *εὖτ' ἂν* cum participio constructum defenderet, Lobeckium ad Soph. Ai. v. 882. me ad eiusdem fabulae v. 179. Seidlerum ad Eur. El. v. 533. auctores nominavit. Meam et Lobeckii adnotationem si attentius inspexisset, contrarium ibi doceri vidisset. Putabam ego quidem in adnotationibus ad Vigerum p. 832. *εἰ* cum participio construi, sed nec recte satis neque explicate de ea ratione ibi expositum est. *Εἰ* similesque particulas ita cum participio consociari, ut id participium pro verbo recto sit, negandum esse arbitror. Xenophontis locum Mem. Socr. II. 6, 25. recte interpretando removit Bornemannus. Platonis verba in Phaedro p. 260. D. quae Schaeferus in Seidleri ad Electram adnotatione adscripsit, iam sunt e codicibus emendata. Apud Pindarum Ol. II. 102. quod legitur, *εἰ δέ μιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον*, quum sententiae quoque perversitatem aliquam contineat, sic dictum esse, ut *εἰ* sit cum *οἶδεν* constructum, in adnotationibus monui: nisi quis putabit scripsisse Pindarum *εὖ δέ μιν ἔχων τις οἶδεν τὸ μέλλον*. Id vero recte fieri posse videtur, ut omisso verbi *ἐστί* participium cum *εἰ* coniungatur: quam rationem patet ibi modo posse admitti, ubi liceat pro simplice verbo participium cum verbo auxiliari ponere, id est ubi non facere quis aliquid, sed esse talis, qui faciat, dicatur. Hoc si verum est, recte scripsisse putabimus Euripidem in Electra

οὐκ ἔστιν, εἰ καὶ γῆν κασίγνητος μολών,
κερκίδος ὅτῳ γνοίης ἂν ἐξύφασμα σῆς;

Idemque statuendum erit necessario de hoc Platonis loco in Phaedone p. 87. B. *ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ ὁμοίως λέγεσθαι ταῦτα, ὥςπερ ἄν τις περὶ ἀνθρώπου ὑφάντου πρεσβύτου ἀποθανόντος λέγοι τοῦτον τὸν λόγον, ὅτι οὐκ ἀπόλωλεν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἔστι που ἴσως, τεκμήριον δὲ παρέχοιτο θοἰμάτιον ὃ ἠμπείχετο αὐτὸς ὑφηνάμενος, ὅτι ἔστι σῶν καὶ οὐκ ἀπόλωλε, καὶ εἴ τις ἀπιστῶν αὐτῷ, ἀνερωτῴη πότερον πολυχρονιώτερόν ἐστι τὸ γένος ἀνθρώπου ἢ ἱματίου ἐν χρείᾳ τε ὄντος καὶ φορουμένου, ἀποκριναμένου δέ τινος ὅτι πολὺ τὸ τοῦ ἀνθρώπου, οἴοιτο ἀποδεδεῖχθαι ὅτι παντὸς ἄρα μᾶλλον ὅ γε ἄνθρωπος σῶς ἐστίν, ἐπειδὴ τό γε ὀλιγοχρονιώτερον οὐκ ἀπόλωλε*. Quo in loco qui Heindorfio auctore contra libros omnes *ἀπιστοῖ* ediderunt, non videntur reputasse, si id scripsisset Plato, paullo post eum *ἀποκρινα-*

μένου δέ sine *τινός* dicturum fuisse. Nunc, quum posuerit illud *τινός*, eo ostendit non interrogari illum incredulum, sed qui loquens fingitur, eum dicere *quaero, si quis sit qui non credat quod dico, homone sit an vestis diuturnior*. Mutata enim constructione dicit *ἀποκριναμένου δέ τινος* pro *ἀποκρίναιτο δέ τις*. Iam, ut ad Aeschyli versum redeam, nullus est in eo locus omisso *ἐστίν:* ex quo consequitur *εὖτ' ἂν* non magis cum participio constructum esse quam construi potest cum *βέβακεν*. Itaque quum *ὁρᾶν*, pro quo *ὁρᾷ* dicendum erat, statim ex *δοκῶν* aptum sit, ne idem verbum repeteretur, omissum est *ὁρᾷ*. Plena enim oratio esset *εὖτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὁρᾶν ὁρᾷ*. Coniungendum est autem *μάταν* cum *βέβακεν*. *Nam iucunda si quis videre sibi visus est, vanum abiit elapsum e manibus simulacrum, non rediturum posthac cum somno*. Placuit haec ratio etiam Boissonado.

405. Libri *παραλλάξασα*. Id per se non falsum est. Euripides Hipp. v. 934. *σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με λόγοι παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν*. Hic tamen interpretis esse metrum docet, de quo ad strophae versum dictum est. Scribendum est *παραλλαγαῖσι*. Deinde *χειρῶν* Flor.

407. Libri *πτεροῖς ὀπαδοῖς*. Quod etsi explicari potest, ut sit *πτεροῖς οὐ μεθύστερον ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις*, tamen neque eleganter collocata sunt verba, neque eminet satis quae in voce *πτεροῖς* inest notio. Quod virum doctum coniecisse ait Stanleius, *πτερὸς ὀπαδός*, male enotavit Aurati coniecturam, *πτερόεις ὀπαδός*, quem Blomfieldius, Vossio tribuens, *πτεροῦσσ' ὀπαδὸς* scribere voluisse putat. Ego quidem multo ante, quam ista mihi sive Aurati sive Vossii coniectura innotuerat, *πτεροῦσσ' ὀπαδοῦσ' ὕπνου κελεύθοις* scribendum censui. His verbis finitur oratio vatum.

408. 409. Libri *ἐφ' ἑστίας*. Vossius, ut Blomfieldius refert, et Stanleius *ἐφεστίους*. Sic etiam Abreschius ad Sept. c. Theb. v. 73. p. 79. Id recepit Blomfieldius, sed cum Aurato male ut interpretationem uncis inclusit. Potuit hic *ἐφεστίους* scribi, et nescio an scripserit Aeschylus, quamquam non falsum est *ἐφ' ἑστίας*. Sed quid essent *οἶκοι ἐφέστιοι* neque Abreschius nec Blomfieldius vidit. Appellatur ita domus quae cuique sua et propria est. Vulgatum *τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἑστίας ἄχη τάδ' ἐστὶ καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα* Halmius in Lect. Aesch. part. I. p. 26. recte vidit sic scribendum esse, *ἄχη· τὰ δ' ἐστὶ* etc.

410. Libri *ἀφ' ἑλλάδος αἴας*. Potuit Aeschylus scribere *ἀφ' Ἕλλανος αἴας:* v. ad Eur. Iph. Taur. v. 334. Puto tamen scripsisse eum *ἀφ' Ἑλλανίδος γᾶς*.

411. Libri *τλησικάρδιος*, qua voce recte usus est poeta in Prom. v. 159. Idem Pindaro est *τλάθυμος*. Hic explicatu difficilior est. Vnde Vossius *πλησικάρδιος*, quod suum fecit Stanleius. Aptior scriptura in excerptis Aurati est, *τηξικάρδιος*. Atque glossa est in codice Farn. *τὴν καρδίαν τήκουσα*, quae etsi aperte ad *τηξικάρδιος* spectat, tamen dubitari potest sitne ab Aeschylo sic scriptum, an grammaticus, quod

τλησικάρδιος non aptum videretur, ita coniecerit. Sed sicut *ταλαίφρων* saepe miserum significat, recte etiam *πένθεια* potuit *τλησικάρδιος* dici.

412. Auratus *δόμοις*, quod in minore editione posuit Schützius. Scholiastes haec sic explicat, *τῶν συνηγμένων ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἁπάντων ἑκάστου τοῖς οἴκοις ὀδυνηρὰ πένθησις διαπρέπει.* Non collegerim hinc legisse eum *συνορμένων* et *δόμοις*. In Farn. ad *δόμων* glossa *τῶν οἴκων* adscripta est.

414. *οὓς μὲν γάρ τις* Porsonus. Libri *οὓς μὲν γὰρ*, unde in Farn. interpretatio *ὁ δόμος* adscripta est. Deinde *πέμψεν* Farn.

415. *ἀντὶ δὲ βροτῶν* Farn.

416. 417. *εἰς ἑκάστου τοὺς δόμους εἰςαφικνεῖται* Vict. *τοὺς* omittit Flor. *πρὸς ἑκάστου τοὺς δόμους εἰςαφικνεῖται* Farn. Emendatum a me libro III. de metris p. 432. et a Porsono.

421. Schützii coniecturam, *βραχύ*, recepit Blomfieldius. Et est ea sane veri simillima.

423. 424. *γεμίζων λέβητας εὐθέτου* Flor. *γεμίζων τοὺς λέβητας εὐθέτου* Farn. Vict. *εὐθέτους* Aurati emendatio est. Quod conieceram scribendum esse *γεμίζον*, ut *ψῆγμα σποδοῦ* coniungeretur, propterea improbavit Blomfieldius, quia hoc verbum non de re, quae aliquid impleret, diceretur. Recte fortasse: etsi non apparet cur vinum calicem non vino implere dicatur. Certe non opus est ut *γεμίζων* mutetur, modo post *δυςδάκρυτον* cum Blomfieldio virgula ponatur.

428. *διὰ* Flor. Vict. *γε διὰ* Farn. *διαὶ* a me de metris libro III. p. 348. deinde ab aliis restitutum est. Atque ita legitur in Crameri Anecd. Oxon. I. p. 119, 13. *καὶ ἐν Ἀγαμέμνονι "ἀλλοτρίας διαὶ γυναικός," ἀντὶ τοῦ ἕνεκα.*

429. Libri *τάδε*. At quaenam sunt illa? Male profecto Schützius ***et hoc ipsum multi sunt qui tacite mussitent.*** Immo scribendum est *τὰ δέ*, quod iungendum praecedentibus, *τὸν μὲν λέγουσιν ὡς μάχης ἴδρις, τὸν δὲ ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντα, τὰ δὲ σῖγά τις βαΰζει*, ***alia tacite quis mussitat***, non suscipiendum scilicet bellum fuisse propter mulierem adulteram. Flor. *σιγᾷ τίς.*

431. *προδίκοις* Farn. *προδίκοισιν* Flor. Vict.

434. 435. *εὔμορφοι* Flor. Vict. *εὐμόρφως* Farn. Plane otiosum ratus *εὔμορφοι* Blomfieldius scribendum putabat *εὐμόρφους*. Profecto, si, ut Schützius, ***formosi*** interpretere, nescias quid de poeta statuas. Venustius Valckenarius in exemplo quod possideo adscripsit *l. εὔμοροι.* Id scribendum esset *εὔμοιροι*. Sed obstare videntur sequentia verba: neque enim felices praedicandi sunt qui non in patrio solo sunt sepulti. Non sollicitem ego quidem vulgatam scripturam. Nam *εὔμορφος* non semper proprie dicitur, sed refertur etiam ad alia quae laudabilia vel ornata sunt. In Choeph. v. 484. *ὦ Περσέφασσα, δὸς δέ γ' εὔμορφον κράτος.* Et in Cyclope Euripidis v. 317. *τὰ δ' ἄλλα κόμποι καὶ λόγων εὐμορφίαι.* Itaque intelligendum esse videtur ***decori.*** Paleius ***non combustos, sed***

integro corpore interpretatur, oppositos cineri combustorum, sententia bona, sed ut scribi debeat *ἔμμορφοι*. Deinde *ἐχθρὰ δ᾽ ἔχοντας ἔκρυψεν* Flor. Vict. *ἐχθρῶν δ᾽ ἔχοντας ἔκρυψεν* Farn. Orellius ad Isocr. p. 371. *ἐχθρὰ δ᾽ ἐχθοντας ἔκρυψεν*. Melius Auratus aliique *ἑλόντας*. Sed recte se habet *ἔχοντας*, quod propter praegressum *κατέχουσι* dictum, etsi, ut vere animadvertit Blomfieldius, ad *θήκας* refertur, tamen sic est dictum, ut simul compotitos terrae illius significet.

436. Libri *σύν*.

437. *δημοκράντου* Porsonus. Libri *δημοκράτου*. Ambigua est sententia. Aut hoc dicit, *decretae a populo imprecationi persolvit iracundus rumor debitum*, h. e. punit auctores multarum caedium, aut hoc, *iratus populi rumor persolvit debitam populi imprecationem*. Hoc probem.

438. *τί μου* Flor. *τι μοῦ* Farn. Vict.

441. 442. *ἀπόσκοποι* Flor. *κελαιναὶ δ᾽ οὖν ἐριννύες* Farn. Vict. *κελαιναὶ δ᾽ ἐριννύες* Flor. quem recte secutus est Blomfieldius.

444. *παλιντυχῆ* Flor. Vict. *παλιντυχῆ*, cum gl. *ἐναντία δυστυχεῖ*, Farn. *παλιντυχεῖ* Scaliger et in Excerptis Grotius, indeque alii.

445. Ambigue dicit *ἀΐστους*, quamquam ipse de mortuis cogitans.

447. Libri *ὑπερκότως*. Glossa codicis Farn. *ἤγουν τὸ λίαν, ἁπλῶς*. Grotius, Vossius, Pearsonus, Heathius *ὑπερκόπως*, quod recte recepit Blomfieldius, qui tamen eo progreditur, ut *ὑπερκότως* nullius auctoritatis vocem esse dicat. Eius parum firmam disputationem v. ad Sept. c. Theb. v. 387. Assentiri tamen videtur Aug. Matthiae ad Eur. Herc. fur. v. 1059. ubi cur convenientissimum *ὑπερκότως*, vocabulum recte compositum, damnandum sit, non magis perspicio, quam quomodo *πάγας ὑπερκόπους* in Agam. v. 789. praestet vulgato *ὑπερκότους*. Temere itidem damnatum *ὑπέρκομπος* a metro praesidium habet in versibus Menandri apud Strabonem X. p. 452. Hic quidem, ubi de sola immodica felicitate sermo est, praeferendum erat *ὑπερκόπως*. Choeph. v. 129. *οἳ δ᾽ ὑπερκόπως ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα*. Sept. c. Theb. v. 435. *πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον, πωλικῶν θ᾽ ἑδωλίων μ᾽ ὑπερκόπῳ δορί ποτ᾽ ἐκλαπάξαι*.

448. *Ὄσσοις* ita addit ut lumine oculorum et luce vitae privatos dicat: referuntur enim haec ad *τιθεῖσ᾽ ἀμαυρόν* et *ἐν ἀΐστοις τελέθοντος*. Mira est Lobeckii coniectura in Aiacis ed. sec. p. 344. *βάλλεται γὰρ Ὄσσα Διόθεν κεραυνός*.

451. *μήτ᾽* Farn. Vict. *μὴ δ᾽* Flor. quo etsi melius connecti sententiae videri possunt, tamen hoc in genere dicendi, quo praegressa sententia aliis verbis explicatur, omitti solet copula. Pro *πτολιπόρθης*, quod libri habent, Blomfieldius scripsit *πτολίπορθος*. Mihi quidem de industria Aeschylus ea forma usus esse videtur quae substantivi potius quam adiectivi speciem praeberet.

453. Iuvenustissime Valckenarius coniiciebat κατέδοιμι.

454. O. Müllerus in Notitiis litterariis Gottingensibus a. 1834. n. 198. 199. non se videre ait quomodo hi versus epodus esse possint, quum epodi sit comprehendere summam eorum quae praegressa sint atque ita efficere ut iusto fine carmen lyricum ut totum quid absolvatur. Praeterea etiam numeros plane diversos esse. Itaque haec esse commatica, quae ita distinguit, *A.* πυρὸς v. 454. *B.* τίς ὧδε v. 458. *Γ.* πιθανὸς v. 464. Epodi notionem, quam sibi ipse finxit Müllerus, antiquis ignotam fuisse vel lyricorum carmina ostendunt. Res haec mere metrica et musica est. Et hanc quidem vere epodum esse praegressi carminis etiam ipsi docent numeri, qui ab initio iidem sunt cum praegressis numeris. Illa autem diversitas, qua pro argumento utitur Müllerus, etiam aliis in epodis est, quas certo nemo negare potest epodos esse. Sed commatica haec esse recte vidit, etsi nec distribuisse recte videtur, et rationem rei plane falsam est commentus. Putat enim, quia v. 573. multis in urbe locis sacra fieri atque ὀλολυγμὸν tolli Clytaemnestra iusserit, eum ὀλολυγμὸν nunc ex propinquo audire chorum, eaque re tantopere commoveri. Immo contrarium in mente habuit Aeschylus. Laeto nuntio accepto facile omnium animi eriguntur ad gaudendum: sed mox, praesertim tali nuntio accepto qui facile fallere potuerit, alius atque alius dubitare incipiunt. Id in hac epodo egregie expressit poeta, quum praesertim veri simile esset suspicionem aliquam fraudis nasci, quia parum sincero animo esse Clytaemnestram novit chorus. Eam putandum est, dum epodus canitur, rursum ad aras accessisse, finita epodo autem reverti ad chorum. Canere autem videntur non tres, ut Müllerus, ζυγὸν in mente habens, putabat, sed quattuor, tacente μέσῳ ἀριστεροῦ, coryphaeo.

455. τὴν πόλιν Farn. Vict. Delevit articulum Porsonus, omissum etiam in Flor.

456. Libri ἐτητύμως. Aurati emendatio est ἐτήτυμος, ex libro Bigotiano a Blomfieldio recepta.

457. τίς οἶδεν· ἤ τοι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος Vict. et sic Farn. nisi quod post οἶδεν non interpunctum est. ἤ, τοι, sed ad priorem syllabam supra scripto ει, Flor. Idem ἐστὶν habet. Stanleius scribendum coniecit εἴ τοι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος. Schneidewinus ad Ibycum p. 213. male εἴτε. O. Müllerus τίς οἶδεν, ἤτοι θεῖόν ἐστιν ἢ ψύθος, neque oratione iusta, nec metro puris iambis incedente, ex quibus vix dubitari potest quin hic versus constiterit, nec sententia apta. Nimis enim rude convicium est ψύθος, si ita dicitur. Nihil nisi aut errorem aut divinitus falsam speciem commemorari decebat. Itaque scribendum erat

εἰ δ' ἐτήτυμος,
τίς οἶδεν; εἴ τι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος.

verane, quis scit? nisi divina aliqua fraus est.

459. Libri παραγγέλμασι. Metro prospexit Porsonus.

460. καρδίαν, ἔπει | ἔπειτ' Flor.

461. *λόγους* Flor. Vict. Quod Schützius et Wakefieldius in Silva crit. V. p. 83. reponendum viderunt, *λόγου*, exhibet Farn.

462. *ἐν γυναικὸς* libri. Recte *ἐν* delevit Porsonus. Blomfieldius, cui *γυναικὸς αἰχμά* hic et in Choeph. v. 620. indolem femineam, non imperium significare videbatur, merito notam subiit Wellaueri.

464. Blomfieldius dubitabat an *ἔρος* scribendum esset. Sed tamen ipse memoravit v. 1113. quamquam id proprie intelligi potest,

πόθεν ὅρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ
κακορρήμονας;

Verum hic *ὅρος* est *decretum*, referturque ad sacrificia Clytaemnestrae iussu per urbem instituta. Alio modo determinationem significat *ὅρος* in his Euripidis Phoen. v. 1263.

ἄκραν τε λαμπάδ', ἣ δυοῖν ὅρους ἔχει,
νίκης τε σῆμα καὶ τὰ τῶν ἡσσωμένων.

466. Quod Vrsinus in Virgilio cum Graecis scriptoribus collato p. 343. posuit, *γυναικογήρυτον*, habent Flor. et Farn. *ἤτοι τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν* glossa in Farn. *γυναικοκήρυκτον* ex coniectura Vict.

467. *εἰσόμεθα* Flor. Clytaemnestrae nomen huic versui praefixum in Flor. Farn. Vict. Recte Wellauerus, nesciens eandem Scaligeri fuisse sententiam, hanc choragi orationem esse iudicavit, quoniam per totam scenam non loqueretur Clytaemnestra, chorique esse soleret advenientes primo conspicere. Dicit haec coryphaeus medius stans inter quattuor illos quorum dicta epodus continet.

469. Cohaerent *ὀνειράτων δίκην ἐλθὸν τερπνόν*, *somniorum ritu veniens ut oblectaret.*

470. Libri *ἐφήλωσε*. Emendavit Porsonus.

473. Hesychius *διψία κόνις, ξηρά*. V. Soph. Ant. v. 429.

474. *ὡς* Flor. Deinde libri *οὔτε σοι δαίων φλόγα*. Sed ineptum est *σοί*. Scribendum *οὔτε του*.

475. *Ἄχνη* de fumo ab Aeschylo dictum (fr. 426.) apertum est non posse ad hunc locum referri, quae Alberti suspicio erat ad Hesychium in v. *ἄχνη*.

478. *προσθήκει* Farn. In eodem ad *πέλοι* duae adscriptae glossae, *ἄν*, et *ὑπάρχει*.

479. Chori nomen huic versui in Flor. Farn. Vict. praefixum, ut v. 467. Clytaemnestrae, delevit Scaliger. Dicit haec chorus de Clytaemnestra cogitans. Rectius autem posita essent verba sic, *τάδ' ὅςτις*.

481. Praeconis nomen, in Vict. omissum, apposuit Canterus. Habent illud Flor. Farn.

489. Libri *ἦλθες ἀνάρσιος*, nisi quod *ἦλθ'*, superscripto *ες*, Flor. Fuere qui ad puerile traiectionis auxilium confugerent, quos notavi Opusc. III. p. 105. Blomfieldius ex margine Askewiana recepit *ἦσθ'*, in quo nihil est quod quis reprehendat, modo appareret unde *ἦλθες* in libros

venisset. Apparet vero, si, cuius illud interpretatio est, ἦσθ' scribitur. Non recordabatur huius loci vir egregius, cuius huius quoque formae investigationem debemus, P. Elmsleius in censura meae Euripidis Supplicum editionis ad v. 752. in Diario classico part. XVII. p. 51. seq. ubi Platoni in Euthyphr. p. 4. B. reddendum monuit ἐπεξῇσθα. Vulgo ibi ἐπεξίησθα, codices fere ἐπεξῄεισθα, ut διῄεισθα in Timaeo p. 26. C. quod διῇσθα scribendum esse videtur.

490. *καὶ παγώνιος* Flor. *κἀπαγώνιος* Farn. Vict. *Κἀπαγώνιος* Auratus et Heathius putabant *καὶ ἐπαγώνιος* esse. Spanhemius ad Aristophanis Plutum v. 1161. *κἀναγώνιος* legi malebat. Dii *ἀγώνιοι* vel *ἐναγώνιοι* proprie sunt gubernatores certaminum, ut Mercurius apud Aristophanem: qui quoniam ideo potissimum invocantur, ut victoriam praebeant, Latine victores dici possunt. Sophocles Trach. v. 26. *τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς*. Plato de leg. VI. p. 783. A. *ἃ δὴ δεῖ τρία νοσήματα τρέποντα εἰς τὸ βέλτιστον παρὰ τὸ λεγόμενον ἥδιστον τρισὶ μὲν τοῖς μεγίστοις πειρᾶσθαι κατέχειν, φόβῳ καὶ νόμῳ καὶ τῷ ἀληθεῖ λόγῳ· προσχρωμένους μέντοι Μούσαις τε καὶ ἀγωνίοισι θεοῖς, σβεννύντων τὴν αὔξην τε καὶ ἐπιρροήν*. Sed quid ista significatio ad hunc Aeschyli locum, in quo neque ut tribuat victoriam invocatur Apollo, neque ob tributam gratiae aguntur? Scholiastes *ἀπαγώνιος* intellexit, quod interpretatur *ἀπόμαχος*. Id si cum Blomfieldio probamus, hoc dicit praeco, *nunc servator adesto et liberator a belli certaminibus*. Verum in cod. Flor. scriptura *καὶ παγώνιος* nihil inesse videtur aliud quam quod Dobraeus Adv. II. p. 24. invenit, *καὶ παιώνιος*. In eandem emendationem incidit H. L. Ahrens. Qui proximo versu dicuntur *ἀγώνιοι θεοί*, illi sunt qui dederunt victoriam. Neque enim *ἀγοραίους* recte quis intellexerit, quos *ἀγωνίους* vocatos ab Aeschylo esse scholiastes Venetus ad Il. XXIV. 1. et Eustathius p. 1335, 58. tradunt, quorum adnotatio pertinere videtur ad Suppl. v. 175. 229.

493. *Φίλον κήρυκα* dicit *ἐσθλὰ κηρυκεύσαντα*, ut in Suppl. v. 208. *ἐλευθέροις νυν ἐσθλὰ κηρυκευέτω*.

494. Sui id Aeschylus aevi more, non antiquo illo Homeri fecit, ut heroes praeco invocet.

497. De hac vocabuli forma, *ἀντήλιος*, v. Lob. ad Ai. p. 356.

498. Libri ἦπου, cui in Farn. adscripta glossa ὄντως, ἴσως. Excerpta Aurati *εἴ που πάλαι, ἢ δώμασι ἢ φαιδροῖς ἰδόντες*. Hinc Stanleius *εἴ που* sumpsit, quod recentiores editores receperunt. In Flor. in *πάλαι* priori vocali *υ* superscriptum est. *τοῖσιν ὄμμασιν* Farn.

499. *δέξασθε* Flor. Vict. *δέξαισθε*, cum gl. *ἄν*, Farn.

500. *ὑμῖν* Farn. Vict. *ἡμῖν* Flor.

503. Praestat fortasse *τῇ δικηφόρῳ*. Aeschylus, ut opinor (v. de Niobe Opusc. III. p. 53.)

ὦ μῶρε, μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας,
δείσασ' ὅπως μή σου γένος πανώλεθρον

Διὸς μακέλλῃ πᾶν ἀναστρέψῃ Δίκη,

apud Aristophanem Av. v. 1240. et ibidem apud scholiastam Sophocles

χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ.

505. Quod Salzmannus, qui a. 1822. Berolini Observationes in Agamemnonem edidit, existimabat, versum hunc ex Persis illatum esse, in quibus v. 813. legitur

βωμοὶ δ' ἄϊστοι, δαιμόνων θ' ἱδρύματα,

etsi non inepte coniectum est, quoniam optime cohaerent *τῇ κατείργασται πέδον καὶ σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός*, tamen non eam habet veri similitudinem, ut sine librorum fide delendus esse versus videatur.

507. Ex Flor. adnotatum habeo *τοιοῦδε τροίᾳ.*

512. Libri *ὄφλων*. Emendavit Blomfieldius.

513. Stanleium, qui utramque significationem *ῥυσίου*, et *pretium redemptionis* et *pignus*, hic aptam esse censet, non magis quam Schützium, qui *praedam* interpretatus est, intelligere me fateor. Molestiam fecit haec vox etiam aliis in locis Piersono ad Moer. p. 337. et Brunckio ad Oed. Col. v. 858. Hesychius *ῥύσια, ἐνεχυράσματα, σωτήρια, λύτρα, λεηλασία.* Etym. M. p. 706, 41. *ῥύσια, ἐνεχυρώματα, σωτήρια· "ῥύσι' ἐλαυνόμενος" Ἰλιάδος λ.* (v. 673.) *ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρα, τὰ ἀντί τινῶν ἑλκόμενα, ἅπερ ἀντὶ τῶν ἡρπασμένων ἁρπάζονται. λέγεται ῥύσια καὶ τὰ ὑπὲρ ὑγείας καὶ εὐτυχίας εὐχαριστήρια, παρὰ τὸ ῥύεσθαι, ὡς παρὰ Διονυσίῳ τῷ περιηγήτῃ* (v. 527.) *"ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χοροὺς ἀνάγουσιν ἅπασαι."* Eadem fere Eustathius ad Hom. p. 877, 35. et Favorinus. Conferri cum his potest scholiastes ad Il. XI. 673. et Suidas. Photius *ῥύσια, ἐνέχυρα· καὶ ῥυσιάζεσθαι, τὸ ἐνεχυριάζειν.* Zonaras p. 1622. *ῥύσια, λύτρα, ἐλευθερίας ἐνέχυρα.* Prae ceteris digna memoratu Eustathii adnotatio est ad Dionysii versum: *ὅτι αἱ Κυκλάδες — χοροὺς ἀνάγουσι τῷ Ἀπόλλωνι, οὓς καὶ ῥύσια λέγει, ὡς ῥύσεως χάριν καὶ ἐπὶ σωτηρίᾳ γινομένους. καίτοι κυρίως ῥύσια, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι φαίνεται, τὰ ἐξ ἐπιδρομῆς ὁπλιτικῆς καὶ ἑλκυσμοῦ λαμβανόμενα εἰς ἐνέχυρον, ἀπὸ τοῦ ῥύω τὸ ἑλκύω ἐτυμολογούμενα· καταχρηστικῶς δὲ ποτὲ καὶ ἐπὶ ἁπλῶς ἐνεχύρου ἡ λέξις λαμβάνεται. ὁ μέντοι Διονύσιος κατὰ δριμύτητα ῥητορικὴν συνήθη αὐτῷ ἐπὶ δώρων σωτηρίων τὴν λέξιν εἴληφεν, ἅπερ μᾶλλον σῶστρα λεχθήσονται, καθάπερ λύτρα τὰ ὑπὲρ αἰχμαλώτων διδόμενα.* Non satis explicate haec a grammaticis sunt tradita. *Ῥύσιον*, ab *ῥύεσθαι* factum, proprie significat rem ademptam, quae vi vindicanda est atque ita salva praestanda. Ita Aeschylus in Suppl. v. 397.

καὶ μήτε δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται.

Et v. 698.

ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες.

Sic apud Sophoclem Oed. Col. v. 858. Creon Oedipum una cum filiabus abstrahens dicit

καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα
θήσεις; ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν.

Eo modo etiam in Agamemnonis versu Helena a Paride rapta, a Graecis vindicata, ῥύσιον vocatur. Secunda significatio est pignoris, quod pro ea re, quae adempta est, capitur. Ita in Il. XI. 673. ῥύσι' ἐλαυνόμενος. Hinc tertius nascitur significatus, qui est satis dationis sive vindictae, quum pignus, si res ipsa restitui non potest, ad satis faciendum laeso adhibetur. Ita Sophocles in Phil. v. 959.

φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας.

Alia est quarta vocabuli potestas, ex primo deducta significatu, quo liberatio rei ex aliena potestate atque in integrum restitutio indicatur. Sic Io quum Iovis contactu Epapho gravida facta formam humanam recuperasset, eam formae restitutionem ῥύσια dixit Aeschylus in Suppl. v. 300.

Ἔπαφος, ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος.

Hinc denique quintus prodiit usus, quo quidquid pro salute fit intelligitur, eoque modo accipiendum hoc vocabulum est apud Dionysium periegetam.

514. Porsonus ut suspectum notavit αὐτόχθονον. Parum circumspecte Blomfieldius, αὐτοχθόνοις apud Lycophronem v. 714. male in quibusdam libris pro αὐτοκτόνοις legi observans, quum αὐτόχθον' ὂν edidit, duplici vitio auxit Aeschylum, altero languidissime inserti pronominis, altero vocis consulto a poeta declinatae. Nam αὐτόχθων quum significet eum qui ipsa in terra natus est, alia forma opus esse videbat poeta, si dicendus esset qui ipsa cum terra sua aliquid pateretur. Vidit hoc etiam Scholefieldius. Formam autem vocabuli defendit Lobeckius Paralip. p. 202. Ad ἔθρισεν in Flor. ab alia manu supra adscriptum ἐθρίσεν. Scholiastes ἔθρισεν, ἐθέρισεν, ἔκειρε. κοινῶς δὲ ἔθριξεν, ἀφεῖλεν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θρίξ. καὶ Εὐριπίδης (Or. v. 128.) "ἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθριξε τρίχας."

515. Libri θάμάρτια, quod genuinum visum est Abreschio, quoniam etiam in Persis v. 678. inveniatur. Et videatur fortasse ἁμάρτημα, ἁμαρτία, ἁμάρτιον eadem comparatione dictum esse ut ἀμπλάκημα, ἀμπλακία, ἀμπλάκιον, quo postremo usus est Pindarus Pyth. XI. 41. Sed Persarum versus a me et Blomfieldio emendatus est: hic quum aptissimus sit dualis, scribendum est θἀμαρτία. Intelligit praeco peccata, quae modo dixerat, ἁρπαγήν et κλοπήν. Auctor fuit Aeschylo Homerus, quum aliis locis, tum Il. XIII. 626. ubi Menelaus de Troianis

οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ.

Id uberius narratum fuisse in carminibus Cypriis ex Proclo coniici potest. Non dixit autem Aeschylus διπλῆ, quia id ambiguum fuisset, utrum duae duorum peccatorum poenae, an magnitudine duplae essent intelligendae. Ἁμαρτία autem τίνειν, ut ἀδικίας apud Euripidem in Ione v. 447.

516. Quae chorus in hac στιχομυθίᾳ loquitur, in libris tributa

sunt Clytaemnestrae. Animadvertit errorem Heathius. In his verbis *κήρυξ Ἀχαιῶν τῶν ἀπὸ στρατοῦ* notanda est attractio, qua duae locutiones in unam confusae sunt, *κήρυξ Ἀχαιῶν τῶν ἐν στρατῷ* et *κήρυξ ἀπὸ στρατοῦ*. V. ad Soph. El. v. 135.

517. Farn. Vict. et scholiastes ad v. 528. *χαίρω. τεθνᾶναι δ' οὐκ ἔτ' ἀντερῶ θεοῖς.* In Flor. *ἔτ'* omissum est. *Τεθνάναι* mediam syllabam et analogiae lege et usu correptam habet. Aristophanes Ran. v. 1012.

τί παθεῖν φήσεις ἄξιος εἶναι; τεθνάναι· μὴ τοῦτον ἐρώτα.

Quamquam ibi scholiastes, ut de inusitata re, *βραχυκαταληκτεῖ δὲ ἐνταῦθα.* Legebatur quidem apud Theognidem v. 181.

τεθνᾶναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρί,

sed quod vel sine codice reponi debebat reponendumque viderat Davisius ad Cic. Tusc. disp. I. 8. *τεθνάμεναι*, ex antiquissimo libro restitutum est. Simillimum est *βεβάναι* apud Euripidem Heracl. v. 610.

οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἀεὶ βεβάναι δόμον
εὐτυχίᾳ.

Non sum nescius memorare grammaticos *τεθνᾶναι.* Thomas M. p. 355. ed. Ritsch. *ἀπὸ τοῦ θανῶ μέλλοντος ἕτερον ῥῆμα παράγωγον θανέω θανῶ, καὶ θνῶ κατὰ συγκοπήν, ἐξ οὗ θνήσω, τέθνηκα, τέθνημαι, ἐτέθνην, τεθνείς, τεθνείην καὶ τροπῇ Δωρικῇ τοῦ ε̅ εἰς ᾱ τεθναίην. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐτέθνην, ἐτέθνης, ἐτέθνη, τεθνῆναι, καὶ Δωρικῶς τεθνάναι* (id quidem videtur *τεθνᾶναι* scribendum fuisse, sed tamen *τεθνάναι* legitur etiam apud Favorinum, qui eadem habet in v. *θανέω*). *εἰσὶ δὲ οἳ λέγουσι ταῦτα καὶ οὕτως· ἀπὸ τοῦ θανέω θανῶ καὶ θνῶ, θνῆμι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔθνην, ἡ μετοχὴ ὁ θνάς, καὶ κατὰ ἀναδίπλωσιν τεθνάς, τεθνάντος, τεθνάναι, καὶ τεθναίην τὸ εὐκτικόν.* Non dissimilia leguntur apud Favorinum in v. *θνήσκω* et *τεθνάναι* et in Hortis Adonidis p. 159. aversa sive ed. Dind. p. 417, 4. tum in Appendice Etymologici Gudiani p. 637, 4. Sed magna in his opinionum perversitas est, quum aoristum *ἔθνην* vel etiam *ἐτέθνην* assumpserunt. Diversissima miscuit is qui Draconis Stratonicensis nomen mentitur p. 39, 12. qui quum ostendisset infinitivos praesentis verborum in *μι* exeuntium brevi penultima, aoristorum autem longa esse, sic pergit, *καὶ τῆς μὲν πέμπτης τὸ σημᾶναι καὶ τὸ ὑφᾶναι καὶ τεθνᾶναι καὶ διαδρᾶναι καὶ φῦναι, ὡς μαρτυρεῖ τὸ θεῖναι καὶ δοῦναι. καὶ ταῦτα γὰρ ἀορίστου ὄντα ἐμφανέστατα μακρὰν ἔχει.* Nec fidem habeo isti homini p. 108, 24. dicenti *τὰ δὲ εἰς αναι, ὡς τὸ τεθνάναι, ἔσθ' ὅτε ὑπὸ ποιητῶν Ἀττικῶν ἐκτείνει τὸ α.* Magis etiam mira traduntur in Hortis Adonidis p. 186. *τεθνάναι κανόνισον· ἔστι ῥῆμα πρωτότυπον θείνω τὸ τύπτω, ὁ μέλλων θενῶ, καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν θνέω θνῶ· μεταποιεῖται γὰρ εἰς περισπωμένην σημασίαν ὁ μέλλων, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ· οὗ ὁ μέλλων θνήσω, ἀφ' οὗ θνῆσις. ὥςπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ θέω θῶ τίθημι, οὕτω καὶ ἀπὸ θνέω θνῶ τέθνημι, ὁ μέλλων θνήσω, ὡς*

στήσω. ὁ παρακείμενος τέθνακα, ὡς ἕστακα. τὸ ἀπαρέμφατον τεθνακέναι καὶ κατὰ μετάθεσιν τεθνάναι. διὸ καὶ περισπᾶται. τὸ γὰρ α καὶ ε εἰς α μακρὸν κιρνᾶται. πᾶσα φύσει μακρὰ πρὸ βραχείας ληκτικῆς ἐν ἑνὶ μέρει λόγου οὖσα καὶ ἐφ' ἑαυτῆς ἔχουσα τὸν τόνον περισπᾶται· ἐπεὶ τὸ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις δίφθογγον βραχύ ἐστιν. οὕτω δὲ γίνεται καὶ τὸ ἑστᾶναι οὐ κατὰ συγκοπὴν τῆς κε συλλαβῆς ἀπὸ τοῦ ἑστακέναι, οὐ γὰρ ἐφίησι (legitur *ἀφίησι*) *τὸ τεθνεώς καὶ ἑστώς· ὀξύνεται δὲ μόνον τὸ ἑστώς καὶ τεθνεώς· οὐκ ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας περισπῶνται, ἀλλ' ἐκ βαρείας καὶ ὀξείας ἡ κρᾶσις ἐγένετο· τὰ μὲν γὰρ ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας περισπῶνται, οἷον Πηλέϊ Πηλεῖ· τὰ δὲ ἐκ βαρείας καὶ ὀξείας ὀξύνονται, ἑσταώς ἑστώς, βεβαώς βεβώς, τεθνεώς τεθνώς· τὰ δὲ ἐκ δύο βαρειῶν πάλιν βαρύνονται* (sic pro *βραχειῶν* et *βραχύνονται* scribendum), *οἷον Δημοσθένεϊ Δημοσθένει, ποίεε ποίει. τὸ δὲ ἑστᾶναι καὶ τεθνᾶναι οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν. εἴποι γὰρ ἄν τις ὅτι καὶ ἐκεῖνα ἐκ βαρείας* (legitur *βραχείας*) *καὶ ὀξείας συνεκράθησαν, καὶ ὤφειλον πάλιν ὀξύνεσθαι· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ παραλήγουσα φύσει μακρὰ ἐγένετο, ἡ δὲ λήγουσα βραχεῖά ἐστι, νικᾷ μᾶλλον περισπᾶσθαι κατὰ τὸν κάνονα τὸν λέγοντα, πᾶσα φύσει μακρὰ πρὸ βραχείας ληκτικῆς, ὡς ἔμαθες. ἀλλ' οὕτω μὲν τὸ τεθνᾶναι κανονίζεται δευτέρας ὂν συζυγίας τῶν εἰς μι, ὡς εἴπομεν.* Apertum est commenta haec esse recentiorum grammaticorum, qui quod *τεθνάναι* et *ἑστάναι* ut vulgus male pronuntiarent, syllabam putabant longam esse. Quo magis miror quod Buttmannus in Gramm. vol. II. p. 14. in similem ut grammatici, quos non consuluit, sententiam incidit, Göttlingius autem in Doctrina accentus edita a. 1835. p. 93. poetis productionem concessit. Aeschylum ut *τεθνᾶναι* dixisse credam non adducor. Potest scripsisse videri

χαίρω τε, τεθνάναι δ' οὐκ ἔτ' ἀντερῶ θεοῖς.

Rectius tamen, adhibita codicis Florentini scriptura transpositisque verbis, scribetur

χαίρω· θεοῖσι τεθνάναι δ' οὐκ ἀντερῶ.

Veri enim simile est Triclinium, cui *τεθνᾶναι* videretur dici debere, haec mutavisse. Ad sententiam apte comparavit Butlerus Od. VII. 224.

ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.

519. *ἐνδακρύειν* Flor. Vict. *ἐκδακρύειν* Farn. quod non notavit Elmsleius. Id recepi. Euripides Or. v. 1122.

ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ', ἔνδοθεν κεχαρμένη.

Phoen. v. 1353.

ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον.

In Orestis versu aliquot libri *ἐνδακρῦσαι.*

520. *ἴστε* Flor. *ἦτε* Farn. Vict. Signum interrogandi praeter necessitatem huic versui apposuit Stanleius. Hinc Th. Bergkius in Diurnis antiq. a. 1835. p. 958. *ἦστε,* afferens Sophoclis fr. 317. et alia. Vereor

ne Bergkium rariorum formarum amor ab recta via abduxerit. Nam quis malit dicere *suavis ergo huius morbi sciebatis vos compotes esse*, quam *eratis compotes?* Mihi ἦτε a Triclinio profectum, vera autem scriptura esse videtur codicis Florentini, ut hoc dicat, *scite vos compotes esse huius suavis morbi.*

521. Libri πῶς δὴ διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου; Emendavit interpunctionem Schützius. Sic in Suppl. v. 276.

διδαχθεὶς δ' ἂν τόδ' εἰδείην πλέον.

Alia quaedam de multis v. apud Erfurdtium ad Soph. Oed. R. v. 1517.

522. Libri πεπληγμένος. Rectissime Tyrwhittus et Schützius πεπληγμένοι. Non enim quomodo praeco intelligere superiora chori verba debeat dicendum est, sed quid sit cur exercitus prae gaudio lacrimari possit.

524. Libri ἐκ φρενὸς ἀναστένειν. Scaliger et Schützius μ' inseruerunt. Ὡς pro ὥςτε de effectu dictum tetigi ad Soph. Ant. v. 292. Adde Eur. Andr. v. 588. Iph. T. v. 293. Vide etiam mox v. 528.

525. Libri στύγος στρατῷ. Quod quum aperte non conveniat huic loco, Auratus στρατοῦ coniiciebat, quo nihil proficimus. Schützius, eiecto στρατῷ, legendum putabat θυμῷ στύγος; Iacobsius in Animadv. ad Eurip. p. 195. non ineleganter στρατῷ in φράσον mutandum esse censebat. Wellauerus στρατῷ interpretandum existimavit *populo*, ut in Soph. El. v. 739. Et sic ipse Aeschylus in Eum. v. 558. 678. 876. Vereor tamen ne id hic non satis aptum sit, ubi στρατός, ut modo v. 523. a civibus distinguitur. Confidenter posui στύγος φρενῶν, quod legitur infra v. 1267. et Choeph. v. 70. Aliud agenti librario ex v. 523. in mente haeserat στρατός. In eandem emendationem incidit Emperius in Diurn. antiq. a. 1835. p. 627.

527. τυράννων Flor. Vict. κοιράνων Canterus, et habet id Farn. Continuabatur καὶ πῶς cum sequentibus verbis. Non bene Klausenius καί πως. Stanleius recte signum interrogandi poni voluit post καὶ πῶς. Secuti sunt Schützius et Scholefieldius; non secuti Porsonus, Blomfieldius, Wellauerus, Boissonadus. Et tamen ineptum est quaeri quomodo absente rege aliquem timuerit civitas, quum magis, si praesente timeat, mirandum videatur: nisi putarunt ipsum regem esse qui timeretur. At id iterum ineptum est, quia sic laudari videretur conditio populi nulli parentis imperio. Καὶ πῶς mirandi significatum habet: v. infra v. 1269. Choeph. v. 526. 763.

528. Libri et scholiastes ὧν νῦν. Emendavit primus Scaliger. τὸν σὸν error Vict.

530. Libri τὰ μέν τις εὖ λέξειεν. Porsonus, ut Blomfieldius refert, ἂν reponi voluerat in praecedente versu, hoc modo, ταῦτα δ' ἂν πολλῷ χρόνῳ. Sed postea edidit, ut Auratum secuti alii, τὰ μέν τις ἂν λέξειεν, quod non dubium videtur quin verum sit. Pro ταῦτα Auratus coniiciebat τἄλλα.

533. Primus post δυςαυλίας distinxit Stanleius.

534. κακοτρώτους Flor. Vict. κακοστρώτους Canterus, et sic Farn. Παρήξεις Aeschylus non dixit, ut scholiastes interpretatur, παραδρομὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· τῶν νεῶν, sed, ut Schützius vidit, raras ad terram appellandi opportunitates. Nam quae sequuntur, hic de profectione classis ad Troiam, diu in Aulide retentae, sermonem esse docent. Ἥξις ex Euripidis Troad. v. 396. affert Antiatticista Bekkeri p. 99, 4. ubi Euripidis libri ἴξις habent.

535. Libri οὐ λαχόντες. Quod Wellauerus verbis quae intelligi nequeunt interpretatus est, *qua parte diei non suspiravimus, quum illa nobis non acciderint?* Id esse voluit *nulla parte diei illa nobis non acciderunt.* Tum vero vertere debebat *qua parte diei non gementes, non sortiti illa eramus?* At id facilius, si quidem, ferri posset, si hoc ordine verba posita essent, τί δ' οὐ λαχόντες, οὐ στένοντες. Optime Stanleius οὐ κλαίοντες. Aptissimum est enim verbum simile ut στένοντες, et id necessario praesentis: quare qui οὐ καμόντες coniecit Pauwius, οὐ κάμνοντες debebat. Schützius edidit facillima sane mutatione οὗ λαχόντες, quae a me ad Vigerum p. 770. non est recte explicata, quum οὗ *ubi* esse volebam, quod dici hic ὅπου debebat. Si ita scripsit Aeschylus, οὗ non ad μέρος referendum est: nam λαγχάνειν cum genitivo iunctum significat compotem fieri eius quod quis optat: sed pertinet ad ἤματος, *nulla parte diei, qui nobis obtigisset, non gemebamus.* Dubitari tamen potest an scripserit τί δ' οὐ στένοντες, εὖ λαχόντες, ἤματος μέρος; *qua parte diei, si bene cecidisset, non gementes?* Sed tantopere se commendat οὐ κλαίοντες, ut omnium videatur esse veri simillimum. Apodosis deest, quae referatur ad εἰ λέγοιμι, ut in sermone familiari: i. e. vix finem invenirem.

536. Interpungebatur virgula post προςῆν, credo quod τά pro ἅ acceptum erat. Mutavi eam interpunctionem: nam τὰ δέ, ut saepe, *alia* significat, καί autem iungendum cum πλέον.

537. Δηΐων hic tantum legitur et non recte δηΐοις in chori carmine Choeph. v. 618. Nusquam ita Sophocles, neque Euripides. Et δαΐων ipse Aeschylus in Sept. c. Theb. v. 260. Itaque probanda videtur sententia Dindorfii, scribendum esse δαΐων.

538. Pearsonus, Heathius aliique, quos secutus est Blomfieldius, δέ pro γάρ posuere: quos bene refutavit Wellauerus. Nam qui praecedit versus, parenthesis est. Deinde λειμωνίαι, cum accentu in penultima, Flor. Vict. λειμώνιαι Farn. Schützii coniecturam, λειμωνίας, recepit Blomfieldius. Non inepte animadvertit Wellauerus, quibus δρόσοι λειμώνιαι a caelo stillantes offensui sint, eodem iure offendi debuisse verbo καταψεκάζειν, quod proprie non cadat in humorem prati. Neque perversa est oratio, si sic verba intelliguntur, ἐξ οὐρανοῦ δρόσοι καὶ ἀπὸ γῆς δρόσοι λειμώνιαι. Sed tamen accentus in codice Flor. monet ut potius cum Schützio credamus λειμωνίας scri-

ptum fuisse, quod quum esset in λειμωνίαι mutatum, correxit accentum Triclinius.

539. Dindorfius κατεψάκαζον scripsit ex Atticistarum sententia. V. Blomf. ad v. 1512.

540. Fuerunt qui τρίχα de vestibus dictum putarent. Simplicius est capillos ipsorum intelligere Graecorum, sicut in Aiace Sophoclis scriptum v. 1207. κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας, λυγρᾶς μνήματα Τροίας. Masculinum τιθέντες ut defenderet, aliena attulit Wellauerus. Perplexe loquitur G. Bernhardy in Synt. p. 429. Indulserunt talia sibi poetae vel metri vel suavioris soni caussa. Nisi hic ὄμβροι animo poetae est obversatum.

541. λέγει Farn.

543. Pessime Abreschius, quem sequitur Blomfieldius, μεσημβρινὰς κοίτας de meridiana quiete Graecorum intellexit. Ventorum intermissiones meridianas dici vidit Stanleius.

546. 547. Sententia propter brevitatem paullo obscurior. Hoc dicit, *praeterierunt illa mortuis, ut non amplius querantur, et, ne si daretur quidem, in vitam redire velint.* Bene defendit hoc adversus Blomfieldium, qui τὸ μηδὲ μέλειν παροίχεται construendum putabat, Elberlingius in Observationibus in locos quosdam Agamemnonis. Non opus est ut cum Aurato αὐτοῖς pro αὖθις scribatur.

548. Ἐν ψήφῳ λέγειν est *enumerare.* Rhesi scriptor v. 309.

στρατοῦ δὲ πλῆθος οὐδ' ἂν ἐν ψήφου λόγῳ
θέσθαι δύναι' ἄν, ὡς ἄπλατον ἦν ἰδεῖν.

549. Ἀλγεῖν cum genitivo constructum ut in Euripidis Hec. v. 1256.

ἀλγεῖς; τί δ' ἡμᾶς παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;

De vocabulo παλίγκοτος copiose disseruit Elberlingius.

550. Libri συμφοραῖς. Mirum est Blomfieldio ξυμφορὰς scribendum videri, qui in Monkii adnotationibus ad Eur. Hipp. v. 112. ubi accusativos restituendos censet etiam apud Diphilum Athenaei IV. p. 157. A.

οὗτος ἱερὸς ἀνθίας,
ὃς πολλὰ χαίρειν ταῖς κίχλαις ἤδη λέγει,

attulerit Rufini verba in Anthol. VII. 136.

Ῥουφῖνος τῇ 'μῇ γλυκερωτάτῃ ἐλπίδι πολλὰ
χαίρειν.

Vt haec re eodem redeant, at dicendi modo differunt, *mala valere iubenda censeo*, et *malis aequum censeo valeatis dicere.* Non intellexit poetam scholiastes, cuius haec est adnotatio, ἐπὶ τῇ ἀποβολῇ τῶν ἀπολλυμένων δεῖ τὸν ζῶντα ἀλγεῖν, καὶ πάλιν ἐπὶ ταῖς εὐποτμίαις χαίρειν.

554. Blomfieldius quum ποτώμενοι legendum putabat, non attendit ad id quod hoc loco dicendum erat. Non gloriae pars est quod mare terramque superarunt, sed felix sors eorum qui non ceciderunt in bello. *Itaque nos*, inquit, *qui per mare per terras incolumes reversi sumus,*

gloriari aequum est quod tandem capta urbe diis spolia suspendimus. Lachmanno tamen hic versus ante praecedentem collocandus esse videtur, ut coniungantur haec, ἡμῖν — ποτωμένοις.

555. τροίην Flor. Vict. Porsonus Τροίαν restituit, et sic Farn.

556. Male Valckenarius ad Phoen. v. 88. θεῶν scribi volebat. Aptius est dici quibus dedicentur spolia, quam quorum templis affigantur. Cohaerent autem θεοῖς τοῖς καθ' Ἑλλάδα.

557. Porsoni coniecturam, ἀρχαίοις, non debebat recipere Blomfieldius. Ἀρχαῖος enim ad ea quoque transfertur, quae diuturna sunt atque inviolata manent, sive sancta velis dicere. Sic Sophocles Oed. C. v. 1632. πίστιν ἀρχαίαν fidem dixit quae firma maneat, olim antiqua futura. Petro Campero ad Euripidis Electram p. 183. praeco se quasi inter posteros sistere visus est. Non dixisset id, si attendisset ad illa, ὡς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει.

558—560. Interpungebatur τοιαῦτα χρὴ κλύοντας, εὐλογεῖν πόλιν, καὶ τοὺς στρατηγούς· καὶ χάρις τιμήσεται Διὸς τάδ' ἐκπράξασα, quasi haec esset sententia, *haec vos audientes et urbem et duces laudare oportet.* At sic non recte πόλιν poeta dixisset, quum deberet στρατόν. Iungenda sunt κλύοντας πόλιν, i. e. κλύουσαν τὴν πόλιν χρὴ εὐλογεῖν καὶ τοὺς στρατηγοὺς καὶ τὸν Δία. Quae quum sic dicenda essent, usitata familiari sermoni negligentia, quam consectatur poeta in humilioribus conditionis hominibus, mutata constructione dixit καὶ χάρις τιμήσεται Διός.

560. Editiones quaedam recentiores τόδ'. Sed Flor. Farn. Vict. τάδ'.

563. 564. Hoc dicit, *singula accuratius exquirere maxime Clytaemnestram decet, eamque me simul ditare his,* i. e. me participem fieri sinere narrationis illius.

565. Divisim scriptum ἀνωλόλυξα μὲν debetur Stephano. Flor. Farn. ἀνωλολύξαμεν. Glossa in Farn. ἤγουν ἐπαιανίσαμεν. Scriptor Christi patientis v. 70. ἀνηλάλαξά πως πάλαι χαρᾶς ὕπο.

568. ἐνίπτων Flor. Libri φρυκτώρων διά. Pravum accentum φρυκτώρων emendavit Schützius.

571. πλακτὸς Farn. Scriptor Christi patientis v. 74.

λόγοις δὲ τοῦδ' εὔπλαγκτος οὖσ' ἐφαινόμην,
πεισθεῖσα τῷ φέροντι θέσκελον φάτιν.

Hinc in dissertatione de versibus spuriis apud Aeschylum (Opusc. II. p. 84.) comieci alterum quoque versum ex hoc Aeschyli loco sumptum esse. A qua sententia non dimoveor eo quod Blomfieldio scriptor iste πεισθεῖσα manifesto e v. 569. sumpsisse videtur. Nam id eo minus manifestum est, quod tragici saepissime in brevi spatio eadem verba iterant, et versus iste aliquanto melior est quam ut ab ipso illo homine factum esse credam. Accedit quod aptissime haec addere videtur Clytaemnestra. Augent enim vim et vigorem sententiae, quae haec est, *stulta videbar*

esse, quae fidem haberem mirabilia nuntianti, et tamen non minus creduli, qui me vituperabant, sacra cum laetis acclamationibus faciebant. Θέσκελος quod non alibi, quod sciam, apud tragicos invenitur, neminem, praesertim in Aeschylo, morabitur. Constat autem ea voce admirabilia et incredibilia significari. V. Il. III. 130. XXIII. 107. Od. XI. 373. 609.

572. Recte commate interpunctum est post ἔθνον in editionibus Vict. et Cant. Male Stanleius, ἔθνον singularem esse ratus, coli signum posuit: quod secuti sunt alii. Totum hunc versum habet scriptor Christi patientis v. 78.

573. ὀλολυγμὸν, et ω super secundo ο, Flor. Christi patientis scriptor ἀλαλαγμὸν legisse videtur, quum scripserit v. 79. ψυχῆς τ' ἔπεμπον ἀλαλαγμὸν ἐκ μέσης.

574. ἐνθέων Vict. Ab Aurato accepit Stanleius ἐν θεῶν, quod est in Flor. Farn. Virgulam, quae post ἕδραις posita erat, post εὐφημοῦντες recte posuit Schützius, languide tamen inserens θ' post ἐν θεῶν. Editio Glasguensis a. 1795. quae falso tribuebatur Porsono, ἕδραις ἐν θεῶν, contra Porsoni de trimetro praecepta.

575. Scriptor Christi patientis v. 81. θυηφάγον φέρουσά τ' εὐώδη φλόγα, ut videatur φέροντες legisse. Libri κοιμῶντες, ad quod in Farn. glossa adscripta est πραΰνοντες ἐπὶ τῷ ὀπτῆσαι ἢ θυμιᾶσαι. Mirum est placere quibusdam potuisse Butleri commentum, intelligenda haec esse de laetis acclamationibus in fine sacrorum. Quis enim adeo perversus sit, ut, gratulatos ob laetum nuntium dicere volens, finem gratulandi quam initium factum dicere malit? Legrandius male κοσμοῦντες. Melius, sed audacius, Casaubonus καίοντες. Si κοιμῶντες genuinum est, versum excidisse credam, quo contineretur *iniectis libis et suffimentis.* Aliter enim κοιμᾶν simpliciter *exstinguere ignem* significat. Phrynichus Bekkeri p. 46, 26. κατακοιμίζειν τὸν λύχνον, ἀντὶ τοῦ σβεννύναι. Auctores Suidas in v. κοιμίσαι Nicophronem in Pandora, Athenaeus XV. p. 701. F. et Pollux VII. 178. Phrynichum in Μονοτρόπῳ nominant. Si nihil deest, scripsisse Aeschylum putem κοιῶντες. Hesychius κοιᾶται, ἱερᾶται. Idem κοιώσατο, ἀφιερώσατο, καθιερώσατο. Et κοίης, ἱερεὺς Καβείρων ὁ καθαίρων φονέα. οἱ δέ, κόης. Item κοιόλης, ὁ ἱερεύς, quod habet etiam Moschopulus περὶ σχεδῶν p. 5. et mendose scriptum Theognostus in Crameri Anecd. Ox. II. p. 21, 25. Ex hoc verbo vel eius radice ductum esse videtur θυοσκόος, de quo supra dictum ad v. 87.

578. Non dicit σπεύσω δέξασθαι ὅπως ἄριστα, sed ὅπως σπεύσω δέξασθαι ἄριστα. V. Porsonum ad Hec. v. 398.

580—582. Interpungebatur in editionibus veteribus τί γὰρ γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον, δρακεῖν ἀπὸ στρατείας ἄνδρα, σώσαντος θεοῦ, πύλας ἀνοῖξαι; Coniungenda esse ἥδιον δρακεῖν apertum est, videruntque plerique. Neque ἀνδρὶ legendum, quod Blomfieldius edidit, sed corrigenda erat interpunctio, τί γὰρ γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον

δρακεῖν, ἀπὸ στρατείας ἄνδρα σώσαντος θεοῦ, πύλας ἀνοῖξαι; Sic etiam Matthiae ad Eur. Alc. v. 899. nisi quod is *ἤ* omissum censet. At pro eo *τούτου* additum est, quod ipsum omitti potuit, ut in Alcestide, *τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, ἁμαρτεῖν πιστῆς ἀλόχου;* V. quae ibi adnotavi ad v. 890. Sic patet nihil caussae esse cur cum Schütziο aliisque scribatur *πύλας τ' ἀνοῖξαι.* Quod autem dicit *ἀπὸ στρατείας*, intelligendum est *revertentem ab expeditione*, ut Eum. v. 621.

584. Schützius coniecit *ἔνδον εὑρήσει.* Magnopere falsi sunt Blomfieldius et Wellauerus, quum *εὕροι* *utinam inveniat* sunt interpretati, quo sententia paene ridicula evadit. Recte Matthiae in Miscellaneis philologicis vol. II. p. 54. orationis obliquae optativum esse vidit.

586. *Πολεμίαν τοῖς δύςφροσιν* ambigue dicit Clytaemnestra, de Agamemnone cogitans.

589. 590. Non dixit Blomfieldius cur cum Schützio *οὐκ οἶδα* ediderit. Aperte verum est *οὐδ' οἶδα.* Sed in Christo patiente v. 64. legitur *οὐκ οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίψογον φάτιν ἄλλου πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς.* Et iterum v. 521. *οὐκ οἶδα τέρψιν.* Expressit autem Aeschylus mores hominum improborum, qui quibus vitiis laborant, iis se maxime immunes iactare solent. Ita hic Clytaemnestra, adultera, pudicam se esse praedicat, quumque necem marito meditetur, a caedis crudelitate abhorrere. *Χαλκοῦ βαφάς* de caede dictas esse vel illud in Aiace v. 95. ostendere potuerat,

ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ.

Sed ipse etiam Aeschylus ita locutus est in Prom. v. 866.

δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος.

Et Choeph. v. 1005.

μαρτυρεῖ δέ μοι
φᾶρος τόδ', ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος.

Non tamen, ut Wellauero visum est, quod vulneratus sanguine tingatur, sed quod ferrum immergitur in corpus. Miraculosa placuerunt Welckero in Appendice Trilogiae p. 42. seq. quem perturbarunt Blomfieldii Elmsleiique dubitationes, de tingendo aere cogitantium.

591. 592. Hi duo versus in libris praeconi tributi sunt. At nec decet praeconem respondere, nec potuit ille *τοιόςδ' ὁ κόμπος* dicere, sed dicere debuit *τοιόςδε κόμπος*, nec iustus finis factus erat orationi Clytaemnestrae. Itaque huic hos versus dedi. *Γενναίαν* se vocare potuit mulier, etiam si non esset superba, ut Oedipus Sophoclis in Colono.

594. Scholiastes *οὕτως εἶπεν ἀκριβέσι λόγοις καὶ ἐξηγητικοῖς ὥςτε σε μαθεῖν.* Quem Blomfieldius *λόγοις* legisse putans, id reposuit. Falli eum intellexit Wellauerus, non ille tamen hunc locum recte explicans, in quo interpretando alia via aberravit G. Bernhardy Synt. p. 128. Hoc dicit chorus, *sic haec tibi speciose rem exposuit, cognoscenti per veraces scilicet interpretes.* Patet autem ironice chorum reprehendere Clytaemnestram de se ipsam edentem testimonium. *Τοροὶ ἑρμηνεῖς*

sunt qui rem aperte et perspicue explicant. Sic infra v. 1021. ἑρμηνέως ἔοικεν ἡ ξένη τοροῦ δεῖσθαι. Dicit autem haec chorus ita ut non audiat Clytaemnestra, quae iam de scena abit. Campero ad Eur. El. p. 212. scribendum videbatur τοροῖσί γ' ἑρμηνεῦσιν.

596. Libri εἰ νόστιμός γε. At non *si quidem veniet* dicit chorus, sed *veniatne*. Quare εἰ νόστιμός τε scripsi.

598. 599. Male in editionibus Vict. et Cant. virgula post ψευδῆ distinctum. *Non narrem,* inquit, *falsa bona, quibus diu fruantur amici.* Proprie *ad id,* i. e. *eo consilio ut diuturnus ex iis fructus sit.* Libri ἐς τὸν πολύν. Blomfieldio εἰς dare placuit. Patet errasse eos, qui ἐς οὐ πολὺν scribendum putarunt, Auratum, Casaubonum, Pearsonum.

600. In Flor. Farn. Vict. Cant. hoc et sequentia chori disticha Clytaemnestrae tributa sunt. Emendavit Stanleius. τἀληθῆ τύχης Flor. τάληθῆ τύχης Vict. τἀληθη τυχ Farn. Auratus μὴ 'ληθῆ. Schützius κἀληθῆ τύχοις. Optativum etiam Porsonus restituit. Verum est, quod Wellauerus vidit, ad τύχοις repetendum esse εἰπών, hoc modo, πῶς δῆτ' ἄν, εἰπὼν κεδνά, τἀληθῆ εἰπὼν τύχοις;

601. Libri γίνεται.

602. Libri ἀνήρ. Scribendum ἁνήρ. Deinde ἀχαϊκοῦ Vict. Sed ἀχαικοῦ Flor. Farn. De dissensu grammaticorum dixit Blomfieldius, parum sibi constans, quum Ἀχαιϊκός Homeri ad exemplum dixisse Aeschylum putat, alibi autem κάειν, κλάειν, ἀετός tuetur.

605. Ad ἄχθος glossa βάρος adscripta in Farn. Casaubonus et Pearsonus coniecerunt κοινὸν ἔχθος.

606. τοξότας Flor.

615. Scholiastes ἤγουν ταῦτα λέγοντες ἀτιμάζομεν τοὺς θεούς. Male. Laborarunt interpretes in his verbis propterea quod ἡ τιμὴ θεῶν pro ἡ θεῶν τιμή dictum putarunt. At ea soloeca constructio foret. Sententia haec est, ἡ τιμὴ χωρὶς θεῶν ἐστί, *praemium sine diis est*, i. e. praemium accipit malorum in re laeta nuntius tale cui non favent dii.

618. Frustra Blomfieldius malebat τυχόν. Hoc dicit, *quum afflictus nuntiatur exercitus, unum civitati vulnus est, quod ea res communis est atque ad omnes pertinet cives.*

619. ἐξαγισθέντας scholiastes interpretatur ἐξορισθέντας. Hesychius ἐξάγιστον, τὸ οὐ δεόντως εἰςενεχθὲν εἰς ἱερόν, ἢ τὸ ἀκάθαρτον. Et ἐξάγιστα, πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ἀφωσιωμένα, ἃ οὐχ οἷόν τε ἐκκομίζεσθαι τῶν ἱερῶν. ἔνιοι δὲ ἁγνὰ ἀπέδοσαν. Sophocles Oed. C. v. 1526. ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ, αὐτὸς μαθήσει, *piacularia.* Vix alibi ἐξαγίζειν exstat. Intelligendi videntur *consecrati, devoti duplici Martis flagello.*

620. Διπλῆ μάστιξ quum proprie duplex flagellum significet, quali utebantur, ut vel ex Aiace Sophoclis v. 242. constat, translata hic est ad duplex malum, ut in Choeph. v. 370. et, quo minus dubitari quid significetur possit, δίλογχον ἄτην, φοινίαν ξυνωρίδα additum.

621. Post ξυνωρίδα punctum erat positum. Correxit interpunctionem Pauwius.

622. Libri σεσαγμένων. Schützii emendationem, σεσαγμένον, receperunt Porsonus et qui secuti sunt editores. Hoc praeferendum sit, an σεσαγμένῳ, dubitari potest. Sic supra v. 462.

γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει ·
πρὸ τοῦ φανέντος χάριν ξυναινέσαι.

Euripides Hipp. v. 115.

φρονοῦντες οὕτως ὡς πρέπει δούλοις λέγειν.

623. Libri παιᾶνα τόνδ' ἐριννύων. Male Stanleius coniecit τῶν. Fallitur cum aliis Blomfieldius ad τόνδε intelligens ἄγγελον, quod nullo pacto fieri potest. Παιᾶνα τόνδε recte iunxit Wellauerus.

626. Abrumpitur oratio. Proprie enim dicendum erat οὐ χρή με κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμῖξαι.

627. Libri χειμῶν' ἀχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς. Quod Blomfieldius in glossario dicit, usitatiorem constructionem fuisse χειμῶν' Ἀχαιοῖς, οὐκ ἀμήνιτον θεῶν, id ego diu est quum ponendum censui, sed vacuum vitio quod interpungendo intulit Blomfieldius. Neque enim Ἀχαιοῖς cum χειμῶνα coniungendum est, sed pendet ab ἀμήνιτον. Plutarchus de genio Socratis p. 578. A. ἀλλ' οὐδὲ αὐτοῖς, ἔφη, Λακεδαιμονίοις ἀμήνιτον ἔοικεν εἶναι τὸ δαιμόνιον. Dictum est ἀμήνιτον θεῶν ut apud Sophoclem Trach. v. 691. ἀλαμπὲς ἡλίου.

631. Recte libri ὠρώρει. Nihili est, de quo disputatum videas, ὠρόρει. Nam ὤρορε Homericum aoristus est. Ceterum displicent haec verba, ἐν νυκτί, in principio posita, tamquam si primaria essent. At non possunt esse primaria: nam etsi per noctem atrocius factum est malum, tamen non nox, sed tempestas classem afflixit. Quare videtur aut non suo loco positus esse hic versus, ut collocandus sit post v. 635. ubi cohaereant ᾤχοντ' ἄφαντοι — ἐν νυκτί· δυςκύμαντα δ' ὠρώρει κακά, aut interpungendum certe, servato loco quo versus nunc legitur, post ἐν νυκτί.

632. ἀλλήλαισι Farn. ἀλλήλῃσι Flor. Vict. Deinde θρήϊκιαι Flor. Vict.

633. ἤρειπον, cum glossis κατέβαλλον, συνέκρουον, Farn. Deinde libri κερωτυπούμεναι. Quod Wassius ad Thuc. II. 84. posuerat, κεροτυπούμεναι, firmavit Porsonus in praefatione ad Hec. p. VIII.

634. Editiones veteres χειμῶνι, τυφῶ σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ. Et τυφῶ etiam Flor. Farn. Blomfieldius τυφῷ scripsit idque ad χειμῶνι adiunxit, quod fieri nullo modo potest. Recte veteres editiones, nec Wellauerus H. Vossio duce in Curis Aeschyleis p. 22. genitivum τυφῶ cum χειμῶνι debebat consociare, qui pertinet ad ζάλῃ.

635. Libri ποιμένος κακοῦ στρόβῳ. Schützius quum ποιμένος κακῷ στρόβῳ coniecisset, qua coniectura melior est Aurati ποιμένων κακῷ στρόβῳ, revocavit postea antiquam scripturam auctore Heinrichio

in Observationibus in veteres auctores p. 33. ut *ποιμένος κακοῦ* per appositionem ad *τυφῶ* referretur; id quod suaserat Heinrichius, quoniam in Suppl. v. 737. procellae *ναῶν ποιμένες* dicerentur. At Supplicum versum negligentius inspexit, in quo de gubernatoribus navium sermo est. Aptius afferretur, quod apud Lycophronem v. 1018. duo antiquissimi codices praebent, *βαρεῖ πρηστῆρι ποιμαίνων ἅλα.* Sed ibi cum ceteris libris recte videtur Bachmannus *κυμαίνων* edidisse. Assensi sunt Schützio Blomfieldius et Wellauerus, quibus contradixit Boissonadus. Sensisse eum credo tolli appositionem substantivo ad nomen appositum adiecto. Nam perdurum esset *τυφῶ στρόβῳ* iungi. Sed de gubernatoribus non est cogitandum, quorum in tanta tempestate si culpa commemoraretur, minueretur magnitudo et atrocitas periculi. Omnino hic procella *ποιμήν* appellatur: sed qui id viderunt, non perspexerunt qua conditione appositioni locus esset. Scribendum erat *κακοστρόβου.* Nec librorum scriptura aliud quam hoc ipsum esse videtur: natam enim puto librariorum errore, quum ad *κακοστρόβῳ* veram scripturam *ου* superscriptam videntes, uti ea nesciverunt.

637. Scriptor de barbarismo, quem Valckenarius cum Ammonio edidit, p. 197. hunc versum ut exemplum *ἀκυρολογίας* affert. Scriptum ibi erat *Αἴγεον.* Hemsterhusius ad Luciani Nigrinum c. 16. p. 55. mortuorum cruore rubens mare vel spumans dici putabat: cum qua interpretatione conferri potest Bergleri adnotatio ad Alciphr. I. 1. Nihil tam artificiosis commentis indigemus. Florere dicitur quod abundat aliqua re. In hymno Homerico in Apoll. v. 135. 139.

χρυσῷ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα
ἤνθησ', ὡς ὅτε τε ῥίον οὔρεος ἀνθέον ὕλῃ.

Legitur ibi *ἄνθεσιν ὕλης*, quod Lobeckius quum ad Phryn. v. 283. seq. *ἄνθεεν ὕλῃ* scribi iussit, tantum non penitus persanavit. Vide eundem ad Aiacem p. 332.

638. Libri *ναυτικῶν τ' ἐρειπίων*, nisi quod Flor. Farn. *ἐριπίων.* Genitivos hos cum verbo *ἀνθοῦν* constructos esse putarunt Matthiae in Misc. philol. vol. II. p. 6. et Lobeckius ad Ai. p. 332. Ferri id posset, nisi praegressum esset *ἀνδρῶν Ἀχαιῶν*, quod postulat ut alteri quoque genitivi ad *νεκροῖς* referantur. Quare verum est quod ante Schützium Aurato in mentem venerat, *ναυτικοῖς τ' ἐρειπίοις.*

639. Auratus et Casaubonus *νεώς τ'*. Alii *νεῶν τ'*. Quod ad sententiam attinet, recte fortasse Schützius *ἀκήρατον* cum *ναῦν* coniunxit, intellecto *κατά*, quam ellipsin illo tempore nemo suspectam habebat. Etiam Lobeckius in Paralip. p. 263. *ἀκήρατον* ad *ναῦν* refert. Quamquam res eodem redit, si ad *ναῦν* apposita sunt *ἀκήρατον σκάφος*, ut dicat *nos navemque, illaesum alveum.* Vtrovis enim modo significat alveum navis integrum servatum esse, etsi malo, antennis, remis confractis.

640. *ἠξῃτήσατο* Flor. *ἤ 'ξῃτήσατο* Farn. Vict. Schützius *ἤ 'ξῃγήσατο.* Cui quae Blomfieldius obiicit, verbum illud a tragicis hoc signi-

ficatu non usurpari, praetereaque ea emendatione sententiam debilitari atque enervari, quod nulla sit oppositio inter duo verba, quae insit vulgatis: *aliquis deus (fatis) nos suffuratus est vel impetrando servavit:* in iis non multum veri est. *Ἐξηγήσατο est ducem se praebuit.* Et ita Sophocles Oed. Col. v. 1520.

χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι
ἄθικτος ἡγητῆρος.

Et v. 1587.

ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἷρπε, καὶ σύ που παρὼν
ἔξοισθ', ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων,
ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος.

Nam ex *ἡμᾶς* et *ναῦν* apud Aeschylum dativos ad hoc verbum repetendos esse non est quod moneam. Deinde opponi sane sibi potuerunt *ἐξέκλεψεν* et *ἐξηγήσατο.* Nam aut subducere deus navem ex procella potuit miraculo aliquo, ut Paridem Venus Il. III. 380. *τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη, ῥεῖα μάλ', ὥςτε θεός,* et Hectorem Apollo, quod iisdem verbis dictum XX. 443. idemque similiter Agenorem XXI. 597. aut potuit sine miraculo adiuvare navem gubernantes, ut vincere undarum ventorumque impetum contingeret. Contra quid est *impetrando servare?* A fatis scilicet. At haec Blomfieldius intulit, non memoravit Aeschylus. Wellaueri interpretatio, *deus aliquis aut dolo aut precibus effecit ut servaremur,* paene ridicula est. Quem enim precetur deus maiorem deo? Sic quoque ad fatum nusquam memoratum reiiceremur, idque exoratum, quamvis natura sua inexorabile sit: aliter enim ne esset quidem fatum. Et cur tandem addidisset Aeschylus *οἰακὸς θιγών,* in quae verba interpretes isti ne oculos quidem coniecisse videntur? Sed Schützii tamen illud *ἢ 'ξηγήσατο* hoc habet incommodi, quod *ἐξ* aliter in *ἐξηγήσατο* quam in *ἐξέκλεψεν* dictum est. Itaque recte mihi videor scripsisse *ἢ 'ξηρήσατο.* V. Lob. ad Phryn. p. 718. Id verbum recte in *ἡγήσατο* mutatum est in Demosthenis or. fun. §. 31. p. 1399, 2. Sed firmum stare videtur in Aristophanis Thesm. v. 760.

τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδα σοῦ 'ξηρήσατο;

Quod si forma ista vulgaris sermonis fuit, optime convenit praeconi. Iustissima autem sic est verborum apud Aeschylum oppositio.

642. Quod libri habent, *ναῦν θέλουσ',* in eo nihil est quod magnopere reprehendatur, tuitusque est Abreschius. Canteri tamen coniectura, *ναῦν στελοῦσ',* a Porsono recepta est. Recte intellexit Blomfieldius requiri praesens: quare *ναυστολοῦσ'* edidit, quae Casauboni coniectura est, valde illa quidem probabilis.

643. Butlerus coniecit *ἀνόρμους.* Heathius, miro modo *ἐν ὅρμῳ κύματος* iungens, navium in ancoris stationem intellexit. At ea aperte ab *ὅρμῳ* distinguitur in Suppl. v. 734.

οὔτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στρατοῦ στολή,
οὐδ' ὅρμος, οὐδὲ πεισμάτων σωτήρια

ἐς γῆν ἐνεγκεῖν· κοὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις
θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παραυτίκα.

Hoc dicit poeta, *ut neque in portu fluctibus iactaretur navis, quo impediretur exscensio in terram, retroque in mare navis reiiceretur, neque in saxa et scopulos illideretur.*

649. Inutilis Valckenarii coniectura est ἀμπνέων.

651. Libri ἡμεῖς τ' ἐκείνους ταὐτ' ἔχειν δοξάζομεν, recte. Schützius ἡμεῖς δ' ἐκείνους ταὐτ' ἔχειν δοξάζομεν, et ταὐτ' ex Stanleii coniectura etiam Blomfieldius.

652. Aurati coniecturam, δ' ἄρ' οὖν, quam suffuratus est Stanleius, recepit Blomfieldius. Male. Non, ut Wellauerus putat, cur fausta cupienda et exspectanda sint, caussa additur, sed potius, quoniam praeco, quum optat, sperare se indicat, addit cur speret.

654. Aurati coniecturam, εἴ γ' οὖν, suam fecit Stanleius. Recepit eam Boissonadus, sublata in fine praecedentis versus plena distinctione, et plene interpungens post ἐξαναλῶσαι γένος, quo tollitur concinnitas. Vossius εἰ γοῦν, non male. Blomfieldius εἰ γάρ. Nihil mutandum est. Εἰ δ' οὖν est *si igitur.* τίς ἀκτὶς Flor.

655. Libri καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα. Toupius Emend. III. p. 557. ex eo quod apud Hesychium legitur, χλωρόν τε καὶ βλέποντα (male scriptum βλέπον), ἀντὶ τοῦ ζῶντα, scribendum censuit χλωρόν τε καὶ βλέποντα, mea quidem sententia verissime. Sed Blomfieldio ridiculum videtur χλωρόν, *iuvenem*. Quid vero, ut ridicule interpretaretur, eum impulit? *Valentem* intelligi poeta voluit.

657. τίς αὐτὸν Flor.

658. κλύων Flor. ut Vict. sed ab eadem manu ειν supra scripto. κλύειν Farn. cum glossa ἀκούειν.

659. Si recte legitur ὠνόμαζεν, intelligendum putem ita ut sit *coepit nominare*. Sed dubitari potest an ὠνόμαξεν scripserit Aeschylus. V. ad Eur. Iph. Aul. v. 418. 1072. Σφετεριξάμενοι dixit Aeschylus Suppl. v. 38. Infra v. 751. verum fortasse est σεβίξω, quod Flor. praebet.

661. Libri προνοίαις. Emendavit Pauwius. Hoc dicitur, *an aliquis, quem non videmus, fatis destinatorum praescius linguam opportune regens?*

664. Hunc versum non logaoedicum esse, qui sequuntur Anacreontei videntur arguere. Quare, ut concinni sint inter se concordantes numeri, prima syllaba recidenda esse videtur, ut sola per se constet:

´ | ◡ ◡ ´ ◡ – ◡ – –

666. Libri ἑλένας. Id Salmasius in Exerc. Plin. p. 78. Dorice pro ἑλένανς dictum esse putavit. Scholiastae ineptae explicationi, ὁ ἑλὼν καὶ καθελὼν τὸν τῆς Ἑλένης ἄνδρα Ἀλέξανδρον, καὶ τὴν πόλιν αὐτοῦ, Scaliger haec adscripsit, "si Agamemnon est ἕλανδρος τῆς Ἑλένης, non tamen propterea Ἑλένη dicta fuerit ἀπὸ τοῦ ἑλεῖν." Schnei-

dewinus ad Ibycum p. 146. Ἑλενᾶς. Quod graviter vituperat Lobeckius Paralip. p. 228. defendens ἑλένας, sed ut non satisfaciat. Recte ἑλέναυς Blomfieldius et Elmsleius ad Bacch. v. 508. ubi aliquot similia ex tragicis exempla congessit. Ceterum et numerorum concinnitas, et quae in recitando tribuenda singulis verbis vis est, monstrat non posse hunc cum sequente versu in unum coniungi numerum, sed in ἑλέπτολις ultimam syllabam ancipitis lege pro longa esse.

667. Ad ἁβροτίμων in Farn. adscripta est interpretatio τῶν λίαν τιμίων. Salmasius in Exerc. Plin. p. 78. scripsit ἁβροπήνων, quod Porsonus et Blomfieldius receperunt. Vsus est hac voce Lycophron v. 863. quem ab Aeschylo eam sumpsisse Blomfieldius coniicit ex eo quod paullo ante ad v. 855. a Tzetza dictum est γίνωσκε, ὦ Λυκόφρων, ὅτι τινὰς μὲν λέξεις ἀπ' Αἰσχύλου κλέπτεις. At id ad εὐμαρίδας spectat. Interpretem codicis Farnesiani aliquis ἁδροτίμων legisse suspicetur. Ego quidem etsi aptissimum esse ἁβροπήνων fateor, tamen audacius compositam vocem eo minus spreverim, quod simili ἁβρόπλουτος Euripides usus est in Iph. Taur. v. 1147.

668. Quid προκαλύμματα sint declaratur Pollucis verbis III. 37. τὸ δὲ παρὰ τῇ εὐνῇ παραπέτασμα παστός. Scriptum ἔπλευσεν in libris est.

669. Bene Wakefieldius in Silva crit. I. p. 41. huc rettulit Hesychii adnotationem γίγαντος, μεγάλου, ἰσχυροῦ, ὑπερφυοῦς.

671. 672. Libri πλάταν ἄφαντον κελσάντων. Ad πλάταν in Farn. adscriptum τὴν κώπην. Canterus πλάτας coniecit, Heathius πλατᾶν. Et potuit profecto ἴχνος πλατᾶν ἄφαντον coniungi, quum πλάται numero plurali etiam unam navem interdum significent, ut in Iph. Taur. v. 1140. 1358. Deinde κέλσαντες Blomfieldio teste Auratus, quem Spanhemius ἔκελσαν τὰς coniecisse scribit, et Musgravius. Recepit hoc Porsonus: sed quum ita interpunxerit, κυναγοὶ κατ' ἴχνος, πλάταν ἄφαντον κέλσαντες Σιμόεντος ἀκτὰς ἐπ' ἀξιφύλλους, pervertit sententiam. Non enim persequentium, sed eorum quos persequebantur navis ἄφαντος erat dicenda. Id animadvertens, ut videtur, Blomfieldius, in ceteris sequens Porsonum, κατ' ἴχνος πλατᾶν ἄφαντον scripsit. Nihil mutandum esse vidit Wellauerus. Paris enim et Helena sunt de quibus dictum est κελσάντων πλάταν ἄφαντον ἐπ' ἀκτὰς Σιμόεντος, quorum κατ' ἴχνος sunt (nam omissum est εἰσί) illi qui eos persequuntur armati. ἀκτᾶς Flor.

673. Mirum est quod Porsonus et servavit ἐπ' ἀξιφύλλους, quod in Flor. Vict. est, et ne dubitationis quidem notam apposuit. In Farn. paullo emendatius scriptum, Elmsleio teste, εἰς ἀεξιφύλλους, et additum συνίζησις. Sed εἰς pro ἐπ' esse scriptum non adnotavit Bekkerus.

676. τελεσσίφρων, ut Arnaldus scribendum vidit, Farn. τελεσίφρων Flor. Vict.

677. 678. ἔλασε τραπέζας ἀτίμως, ἵν' ὑστέρῳ χρόνῳ Flor.

Vict. ἤλασε τραπέζας ἀτίμως ὑστέρῳ χρόνῳ, adiectis glossis ἐπέφερε et ἕνεκα, Farn. ἤλασεν Porsonus. Cantero ἀτίμωσιν debetur.

681. Quod libri habent, τίοντας, quum visum esset *honorantes* significare, non mirum est de scriptura dubitatum esse. Male vero Blomfieldius τίοντος, Schützii coniecturam, recepit, id ut esset *punientis*. Id Graece diceretur τιομένου. Intelligendum est *luentes*. Hoc autem vereor ne Aeschylus non dixerit insolenter τίοντας, sed τίνοντας. Adverbium ἐκφάτως Blomfieldio idem quod ἀφάτως esse videbatur. Invenitur ἔκφατος apud Maximum v. 451. ἢ διχόμηνον ἄγοι σέλας ἔκφατον. Sed non ut ἐκνόμως atque alia huic similia ἐκφάτως dici potuit. Magis crediderim *supra modum dicendum* significare, sicut in malam partem ἐκτόλμως dictum est a Manethone III. 331.

682. ἐπέπρεπεν, cum glossa ἥρμοζεν, Farn. ἐπερρεπ̄ Flor. Recte ἐπέρρεπεν Vict. Hoc verbo supra v. 236. activo, hic neutrali poeta usus est. Nescio autem an scribendum sit ὑμέναιον οἷς τότ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν, *luentes laudem nuptialem, quibus tum hoc incubuit ut hymenaeum sponsis canerent.*

685. Auratus γεραιοῦ. Apte Stanleius comparavit Horatii Carm. I. 15, 18. *et regnum Priami vetus.*

688. Libri παμπρόσθη πολύθρηνον. Posteriorem vocem Schützius aliquando censuit in πολύδακρυν mutandam esse, quoniam apud Hesychium scriptum est πολύδακρυ, πολύθρηνον. Ad priorem emendandam quae allata sunt, ut inepta et aperte falsa omittam, sensum certe praebent παμπενθῆ Aurati et παμπήδην Schützii. In Opusc. IV. p. 337. hanc protuli emendationem, κικλήσκουσα Πάριν τὸν αἰνόλεκτρον πάμπροσθ', ἢ πολύθρηνον αἰῶνα. Melior tamen est et, ut puto, vera Seidleri emendatio, κικλήσκουσα Πάριν τὸν αἰνόλεκτρον, παμπορθῆ πολύθρηνον αἰῶνα.

689. 690. Libri αἰῶν' ἀμφὶ πολίταν. Genitivum πολιτᾶν Auratus, Scaliger, alii restituerunt. Deinde μέλεον Flor. ex correctione pro ante scripto μέλαιον. Meam emendationem Humboldtus expressit, αἰῶνα, φίλον πολιτᾶν μέλεον αἷμ' ἀνατλᾶσα. Non norat ἀμφί scholiastes, qui haec adscripsit, αἰῶνα πολύθρηνον καὶ μέλεον αἷμα ἀνατλᾶσα.

693. οὗτος ἀνὴρ Flor. Vict. sed in Flor. ad ultimam οὗτος vocabuli syllabam ως supra adscriptum est, habetque οὕτως Farn. Id Auratus coniectura assecutus erat. Non est illa tamen, ut ex metro cognoscitur, vera scriptura, sed ὧδ'. Id et sic et ὅδ' esse videtur scriptum, ut alii οὗτος, alii οὕτως interpretandi caussa apponerent.

697. Libri ἔσχ'. In Farn. glossae adscriptae πρόσεσχε, προσῆλθε. Casauboni Pearsonique coniecturam ἔσχ' a Blomfieldio, Wellauero, Scholefieldio receptam videas quod ea forma in Persis v. 658. inveniatur. At nec veri simile est hic tam exili forma dicendi usum esse poetam, et quid tandem reprehendat quis in librorum scriptura, quum ἔχειν neutrali significatu non raro dicatur? Supra v. 176.

Ἀχαϊκὸς λεώς, Χαλκίδος πέραν ἔχων παλιρρόθοις ἐν Αὐλίδος τόποις.

698. νεοτρόφον Flor.

702. τοκήων Flor. Vict. τοκέων recte Farn.

703. χάριν γὰρ τροφᾶς Flor. Vict. χάριν γὰρ τροφεῦσιν Farn. quod receperunt Blomfieldius et Scholefieldius, quia, si v. 693. οὕτως legitur, metra exaequantur. Corrupit hunc locum Wellauerus, quum ἔθος τὸ πρόσθε τοκήων scripsit, quod ipsi sensus poscere est visus. Altero in versu ex Pearsoni Heathiique sententia χάριν τροφᾶς γὰρ posuit. Hoc ego quoque probandum censui, qui τροφεῦσιν Triclinii coniecturam esse credam, numeros quidem eosdem praebentem quos servatum in stropha οὕτως habet, sed eos, si quid video, non satis concinnos.

704. ἄταισιν Farn. Vict. ἄταις Flor. In Farn. adscripta interpretatio ἤγουν πολέμοις. Fuerunt qui ἄγραισιν aut σὺν ἄταις scribendum esse putarent. Quod ego in El. doctr. metr. p. 326. proposueram, ἄγαισιν, receperunt Blomfieldius aliique, sed non explicuerunt. Patet autem non esse dictam eam vocem ut v. 126. ubi invidiam atque indignationem significat, sed eandem vim habere atque ἄγος. Proprie enim stuporem significat admiratione ortum, quae quum rei malae atque infandae magnitudine excitatur, coniuncta est cum indignatione atque aversione animi. Inde ἄγη etiam de ipsa re, quae eos sensus excitat, dictum esse videri potest. Sic in Choeph. v. 820. ἔνδοθεν φοινίαν ἄγαν τιθείς, nam ibi quoque male legitur ἄταν. Sed fateor id et mirum videri nec satis aptum huic loco. Quare non dubito quin ab ἄγη diversum fuerit ἅγη, factum ab ἅζω, quod significaret *consecrationem, sacrificium.* Nam ἅζεσθαι est *sibi sacrum reddere*, ut, si ἅζειν activum umquam in usu fuit, id *consecrare alii aliquid* esse debuerit. Conspirat autem ἁγνός, quod *consecratum* proprie significavit. Simul ex hac duarum vocum confusione explicari potest interpretationis apud grammaticos fluctuatio.

707. ἄμαχον δ' ἄλγος Flor. Vict. Particulam, quam Pauwius vidit delendam esse, omittit Farn.

710. Libri προσετράφη. Heathius προςετρέφθη, qui videtur scribere voluisse προςεθρέφθη, quod reposuit Porsonus.

711. πάραντα δ' ἐλθεῖν Flor. παραντὰ δ' οὖν ἐλθεῖν Farn. Vict. Et οὖν quidem atque in antistrophico versu τοῖς iam ante cognitam Flor. codicis scripturam a me deleta erant. In πάραντα hunc accentum tenui, quo hodie quoque Graecos uti testatus est Coraes in dissertatione Prodromo bibliothecae Graecae praemissa p. 50. Hesychius πάραντα, παραχρῆμα, εὐθέως, παραντίκα. Vitiosam eam prosodiam putabat Dorvillius ad Char. p. 311 (388).

713. Libri ἀκασκαῖον ἄγαλμα. Post ἄγαλμα distinctionem addidit Stanleius. Porsonus ἀκασκαῖον δ' edidit: quem omnes secuti sunt. Porsonus enim si praesul soloecismum facit, quis non redamtruet olli? Δέ non habet locum nisi aut verbo vel novo addito vel repetito priore,

aut rebus quae per *μέν* et *δέ* distinguuntur sibi oppositis, ut paullo post v. 730. de quo genere dixit Boeckhius ad Pindari Pyth. XI. 1. Itaque in Aiace v. 624. scribendum est

ἦ που παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἁμέρᾳ
λευκῷ τε γήρᾳ μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα
φρενομόρως ἀκούσῃ,

quamvis libri omnes *δέ* habeant. Eodem modo Aeschyli versus corrigendus erat. Illud *μὲν — τε* vel *μὲν — καί* frequens est apud Pindarum. *Ἀκασκαῖον* explicandum ex Hesychio, *ἄκασκα, ἡσύχως, μαλακῶς, βραδέως.* Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 371, 1. *ἄκασκα, ἥσυχα, βραδέα* (legitur *φαρδέα*). *Κρατῖνος Νόμοις.*

ἢ πρεσβῦται πάνυ γηραλέοι, σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες.

Eustathius p. 668, 28. *τὸ δὲ ἀκήν, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ εἴρηται, εὕρηται λεγόμενον καὶ ἀκασκᾶ. Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ χρῆσιν παράγει Κρατίνου ταύτην "σκηπτροῖσιν ἀκασκᾶ προβιβῶντα."*

716. *παρακλίνουσ'* Farn. Vict. Coli signo post hanc vocem interpungunt Vict. Cant. Auratus *παρακινοῦσ' ἐπέκρανεν*, si recte notavit Spanhemius. Certe viderat Auratus verbum hoc cum sequentibus coniungendum esse, quod monuerunt deinde etiam alii, non illi tamen rem apertissimam persuadentes Porsono Blomfieldioque. In Flor. scriptum est *παρακλίνασ'*, idque propter codicis auctoritatem praetuli. Dictum id est neutraliter, *declinans*, i. e. a pristina via decedens.

717—721. *πικρὰς* Farn. Vict. *πικροῦ*, sed *ἀς* supra scripto, Flor. Idem liber *τελευτᾶς*, sed circumflexo in gravem mutato. Obscuram atque ambiguam reddiderunt horum versuum interpretationem qui sic interpunxerunt, *γάμου πικρὰς τελευτάς, δύςεδρος καὶ δυςόμιλος, συμένα Πριαμίδαισι, πομπᾷ Διὸς ξενίου, νυμφοκλαυτὸς Ἐριννύς.* In Vict. Cant. nulla post *τελευτὰς* et *δυςόμιλος* interpunctio est. Haec posterior si omittitur, Helena dicitur *δύςεδρος καὶ δυςόμιλος συμένα Πριαμίδαισι*, postremis autem verbis significatur eam Iovis missu pro Furia esse. Rectius videtur virgula interpungi post *τελευτάς*, cetera autem omnia sine interpunctione continuari, Helena ut dicatur tamquam Furia *δύςεδρος καὶ δυςόμιλος* ab Iove missa Priamidis venisse. Ipsumque eo ducit *συμένα*, verbum convenientissimum Furiae, quas magnis et rapidis gressibus ruere constat.

719. *πριαμίδαισιν* Bekkero teste Farn. *πριαμίδαισι* Flor. Vict.

721. *ἐρινύς* Flor. *ἐριννύς* Farn. Vict.

722. *ἐν βροτοῖς* Flor. *ἐν τοῖς βροτοῖς* Farn. Vict. Patet Triclinium voluisse trimetrum facere.

726. Libri *ὀϊζύν.* Correxit Pauwius.

728. Libri *τὸ γὰρ δυσσεβὲς ἔργον.* Emendarunt Pauwius et Heathius.

729. *μετὰ* libri. Male Auratus *τέκνα* coniiciebat. Satius erat per anastrophen indicare *μέτα* esse *post.*

731. Recte libri *γάρ*. Malam Aurati aliorumque coniecturam *δ' ἄρ'* Porsonus aliique receperunt, non animum advertentes ad usum eum quo *γάρ* in sententia parenthetice inserta dicitur: *nam illud quidem non dubium est, iustae domus prosperam sortem esse.* Ac *δ' ἄρ'* ne potuit quidem dici.

736. 737. *τότ' ἢ τόθ' ὅταν τὸ κύριον μόλῃ νεαρὰ φάους. κότον* Flor. Farn. et omissa post *φάους* interpunctione Vict. Improbabilia multa de his versibus prolata sunt, neque nunc probo quae ipse olim proposui. *Κότον* explicatio esse videtur, adscripta ad *δαίμονα τὸν ἄμαχον*. Aeschylum autem scripsisse puto

τότ' ἢ τότ', ἔστ' ἂν ἐπὶ τὸ κύριον μόλῃ
νέᾳ ῥαφᾷ.

738—740. *δαίμονά τε τὸν ἄμαχον, ἀπόλεμον, ἀνίερον θράσος μελαίνας μελάθροισιν ἄτας εἰδομέναν τοκεῦσιν* Vict. Sic etiam Flor. nisi quod *μελάθροις* et *τοκεῦσι* habet. In Farn. *μελάθροισιν* et *τοκεῦσιν* scriptum est, omissum autem *ἄμαχον*, quod Triclinius expulit, atque ad *ἀπόλεμον* adscripta glossa *τὸν ἄμαχον, ἀντὶ μιᾶς*. Scribendum esse *δαίμονά τε τὰν ἄμαχον, ἀπόλεμον, ἀνίερον*, dixi in adnotationibus ad Humboldti interpretationem. Quod additur *θράσος Ἄτας* idem est quod *θρασεῖα Ἄτη*, neque opus est ut *εἰδομέναν* cum Casaubono et Heathio in *εἰδομένας* mutetur, neque ut cum Aurato *μέλαιναν ἄταν* scribatur.

742. *δώμασιν* Farn. *δώμασι* Flor. Vict.

744. *τὰ χρυσόπαστα δ' ἐσθλὰ* Flor. Vict. *τὰ χρυσόπαστ' ἐσθλὰ* Farn. Praeclare Auratus *τὰ χρυσόπαστα δ' ἔδεθλα*, quod suum fecit Stanleius. Recepit Schützius, non etiam alii, quamquam evidentissime verum. Vsus ea voce Callimachus h. Apoll. v. 71. qui ibidem v. 61. et in hymno Deli v. 228. *ἐδέθλιον* dixit.

745. *παλιντρόποις*, quod Flor. Vict. habent, Elmsleius etiam ex Farn. attulit, Bekkerus autem *παλίντροπ'*, eumque verum vidisse puto. Volebat enim Triclinius haec verba, *παλίντροπ' ὄμμασι*, respondere illis, *νεαρὰ φάους κότον*. Non potest autem dubitari quin verum sit *παλιντρόποις*.

746. Libri *προσίβα τοῦ*. Articulus iste huc ex sequente versu venisse videtur, quum supra scriptus esset ad *πλούτου*. Pro *προςέβα* in adnotationibus ad Humboldti interpretationem scribendum esse conieci *προςέβαλε*, quo verbo attendendi reputandique significatu usus est Sophocles in Trach. v. 580. *χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προςβαλοῦσ' ὅσα ζῶν κεῖνος εἶπε*, et iterum v. 844. *τὰ μὲν οὔτι προςέβαλε*. Sed et artificiosius quaesitum et non satis aptum huic loco, qui simplicius ideoque gravius verbum desiderat, *προςβάλλειν* est. Scribendum potius erat *προςέμολε*.

748. Libri *πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾷ*. Duplicem Stanleius explicationem proposuit, *omnia dirigit ad finem*, et *omnium rerum exitum dirigit et disponit*. Prior interpretatio vel propter ambiguitatem admitti non

potest, dicique hoc sensu debuit *πάντα.* Altera non congruit cum verbis, nisi voluit *omnem* exitum intelligi. Nec placet tmesis. Aperte *πάντέρμα* coniungendum, *ἔπι* autem, quod sine nomine positum retractionem accentus requirit, dictum est ita ut referatur ad utrosque qui ante sunt commemorati. Nam quum chorus, a communi opinione dissentiens, recte factis prospera, male factis funesta gigni ostendat, Iustitiam, quae humilis casae probitati faveat, opulentae autem domus impuras manus aversetur, omnem attribuere ait exitum, i. e. bonum et malum, ut quisque sit meritus. Haec omnia etsi chorus cogitatione malorum, quibus Troiani raptum Helenae luerunt, commotus dicit, tamen simul referuntur ad metum, quo ab ipso in orchestram accessu plenum se esse prodit, ne Iphigeniae immolatio alicuius tristis eventus caussa exsistat. Hinc intelligitur cur sic, ut mox facit, Agamemnonem alloquatur.

749. Libri *πολίπορθ'.* Recte Blomfieldius formam Homeri usu stabilitam posuit.

751. *σεβίζω* Farn. Vict. Doricam formam *σεβίξω* Flor. habet, nescio an recte. Vsitatior certe est in deliberatione de eo quod agendum sit aoristi coniunctivus. Quamquam aliquando etiam praesenti utuntur, *τί δρῶ; τί δρῶμεν; τί λέγω;* et similia dicentes.

753. *τὸ δοκεῖν εἶναι* significare *esse videri* monui ad Vigerum adn. 20. Philemo apud Stobaeum IX. 22.

ἀλλ' ὅςτις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
εἶναι δίκαιος κοὐ δοκεῖν εἶναι θέλει.

754. *παραβάντες* Flor. Vict. *παραβαίνοντες* Farn. Triclinius enim male saeviit in huius carminis paroemiacos.

755. Hunc et quattuor sequentes versus affert Stobaeus CXII. 12. apud quem, ut in Aeschyli libris, *τῷ δυςπραγοῦντι δ'* est scriptum. At id, quoniam quae sequuntur explicandis per duo opposita praegressis inserviunt, *τῷ δυςπραγοῦντί τ'* erat scribendum. Sic infra v. 803.

756. *δεῖγμα* Flor. Vict. *δῆγμα* Farn. ut apud Stobaeum legitur, quod Stephano probatum primus recepit Canterus. In codicibus Stobaei A. B. nihil amplius scriptum legitur quam *τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστεναχεῖν πᾶς τις ἕτοιμος,* omissis reliquis.

757. Farn. ex Triclinii iudicio *προσεφικνεῖται.*

758. *καὶ ξυγχαίρουσιν* Flor. Farn. Vict. Apud Stobaeum *καὶ νυκτὶ δὲ χαίρουσιν.* Id ego quum deleto *καὶ* probassem, Blomfieldius ea correctione locum penitus enervari pronuntiavit: nam manifesto coniungi homines qui ridentibus adrideant et flentibus adfleant, qui parati sint *τῷ δυςπραγοῦντι ἐπιστενάχειν καὶ τῷ χαίροντι ξυγχαίρειν.* De sententia loci recte iudicavit: verum non debebat eam enervari illa lectione dicere, auget enim priorem partem sententiae, sed privari altera parte, nisi quis eam excidisse statueret. Id vero facere debebam. Moverat enim me et scriptura Stobaei, et quod *ἀγέλαστα πρόςωπα βιάζεσθαι* potius *fingere vultum ad ostendendam coactam tristitiam*, quam *tristem*

vultum cogere ut laetus appareat significare videretur. *Νυκτὶ ὁμοιοπρεπεῖς* autem defendi poterat Homerico *νυκτὶ ἐοικώς*. Aliud vero, quod maxime debebat, non reprehendit Blomfieldius. Nam si *νυκτὶ δὲ χαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς* legitur, verbum principale *χαίρουσιν* positu suo male obscuratur, quod isto si loco poneretur, praecedere debebat *ἔνδον* vel *κρύβδα*, quod probe sentiens Humboldtus vertit quasi ita scriptum esset. Ob eam caussam repudiavi ego quidem iam dudum istam coniecturam rediique ad Aeschyli librorum lectionem, sed aliter quam Blomfieldius. Primo ipsa loci ratio ostendit, omnium maxime necessarium esse, ut memorentur qui gaudere se aliorum rebus bene gestis simulant. Nam rege et sospite et victore reverso gaudere quum Clytaemnestram, tum chorum par erat, qui quod non tanta quanta exspectari poterat laetitia exsultat, hac excusatione utitur: idque sic facit ut simul, quoniam non vacuus metu est propter reginam, quam et scit et modo vidit non sincero animo laetari, moneat regem ne fidat simulato gaudio. Quae autem dicit de simulatione, ea apertum est male nexa esse cum praegressis, si legitur *τῷ δυςπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν πᾶς τις ἕτοιμος*. Nam quod aiunt *δέ* pro *γάρ* poni, quum per se vanum sit, tum falsum esse apparet ex diverso genere probandi. Nam *γάρ* simpliciter rationem reddit, *δέ* autem vel repetenda eadem re vel nova addenda modo graviter asseverat, modo leviter comprobat, non etiam explicat et dividit praegressa. Ex quo patet hic *τῷ δυςπραγοῦντί τε* dicendum fuisse, tantoque magis, quod ei respondet mox *καί*. Deinde etsi quem hiatum facit *βιαζόμενοι* defendi fortasse possit propter aliquam pausam in dicendo factam, tamen non esse ab Aeschylo admissum dubitari non potest. Amat Aeschylus brevia anapaestorum systemata, et quum etiam saepius quam necesse sit utatur paroemiaco, quis sibi persuadeat adhibitum esse in media sententia,

οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προςικνεῖται,

non esse autem adhibitum, ubi maxime debebat, in fine totius sententiae? Quin egregie confirmat omissi paroemiaci suspicionem universa descriptio carminis huius anapaestici, quae non temere ut casus ferebat, sed quadam ratione proodica facta esse videtur, ut primum systema, quod est versuum sex, duo sibi respondentia trium versuum systemata exciperent, quarto systemati autem, quod quattuor versuum est, duo subiicerentur systematum paria, utrumque ex duobus systematis constans duum et trium versuum cum dimidiato, hac forma, 6. 3. 3. 4. 2. 3½. 2. 3½. Quam ob caussam in carminis fine dimidiati istius versus omissionem, etsi ad sententiam nihil deest, notandam signis putavi. Quod si deest aliquid post *βιαζόμενοι*, illud incertum manet, utrum *ξυγχαίρουσιν* participium sit constructum cum *ὁμοιοπρεπεῖς*, an sit verbum, *ὁμοιοπρεπεῖς* autem dictum pro *ὁμοίως*, i. e. ***pari, ut qui dolere se cum dolentibus videri volunt, simulatione,*** quae Elberlingii sententia est. Si tertiae personae est *ξυγχαίρουσιν*, suspicari licet excidisse *δυςαρεσκόμενοι*

γελάσαντι. Certe *δυςαρεσκόμενοι* apud Hesychium, et fortasse etiam *δυςαρεσκομένην*, non minus Aeschylea esse credam quam *δυςτετίμητα* in Septem c. Thebas v. 1031.

759. Grammaticus in Bekkeri Anecdotis p. 336, 29. *ἀγέλας πόνων Εὐριπίδης εἶπεν, ἀνδρῶν δὲ ἀγέλας Πλάτων. ἀγέλαστα δὲ πρόςωπα Αἰσχύλος.* Postrema verba ex alio articulo irrepsisse coniicias: sed videtur grammaticus legisse *ἀγέλας τὰ πρόςωπα*, uti scriptum est in Stobaei editione Trincavelliana, *τὰ πρόςωπα τῆς ἀγέλης* dixisse Aeschylum ratus, quod ille mox memorat *προβατογνώμονα*.

760. De omisso versu paroemiaco v. ad v. 758.

761. *πρωβατογνώμων* Flor. Etym. M. p. 236, 49. *γνώμων, ὁ ὀδοὺς τῶν ἀλόγων ζώων. ἔνθεν καὶ προβατογνώμων εἴρηται, ἀπὸ τοῦ τὸν χρόνον διαγιγνώσκεσθαι.* Mire scholiastes *ἤγουν ἁπλοῦς καὶ ἄκακος τὴν γνώμην.*

764. *Ὑδαρεῖ φιλότητι* Schützius de benevolentia humore ex oculis stillante prodita dictum putabat, non ille quidem recte, sed tamen ut, qui aliter senserunt, ostendere debuerint, quomodo *ὑδαρῆς φιλότης* hic ita dici potuerit de parum sincera amicitia, ut verbi usus postulat, a P. Victorio Var. Lect. I. 13. Aristotelis verbis in Polit. II. 8. (4. p. 27, 19. Bekk.) confirmatus, *ἐν δὲ τῇ πόλει τὴν φιλίαν ἀναγκαῖον ὑδαρῆ γίνεσθαι διὰ κοινωνίαν τὴν τοιαύτην.* Exspectes enim propter *τὰ δοκοῦντα εὔφρονος ἐκ διανοίας* contrarium, oculos, qui videantur sinceram prodere amicitiam, quae tamen non sit talis, aut omissis *δοκοῦντα εὔφρονος ἐκ διανοίας* simpliciter *τὰ ὑδαρεῖ σαίνοντα φιλότητι.* Quare sic statuendum est, in recitando hanc vocem *ὑδαρεῖ* brevi ante et post pausa facta a ceteris verbis separari, ut non ad *δοκοῦντα εὐφρόνως ἐκ διανοίας* referatur, sed ipse quid de ea sentiat chorus indicet. Attii memorantur Agamemnonidae, quae fabula, si quid ex nomine divinari licet, vel idem argumentum quod Aeschyli Choephori et Sophoclis Electra habuit, vel totius Aeschyleae trilogiae quaedam epitome fuit. In ea apud Nonium in v. *componere* p. 260. non dissimilis sententia his versibus dicta est,

multi, animus quorum atroci vinctus malitia est,
composita dicta e pectore evolvunt suo,
quae quum componas dicta factis discrepant.

Comparari etiam licet Plautum in Colace apud Frontonem Ep. ad M. Caesarem II. 9.

qui data fide firmata fidentem fefellerint
subdoli subsentatores, regi qui sunt proxumi,
qui aliter regi dictis dicunt, aliter in animis habent.

Editum est *in animo.*

766. Libri *οὐ γὰρ ἐπικεύσω.* Vitii signo notavit Porsonus. Musgravius et Butlerus *σ'* inseruerunt, quos secutus est Wellauerus. Quod Pauwio auctore posuit Blomfieldius, *οὐ γὰρ ἐπικρύψω*, non scripsisset

Aeschylus; multo minus *οὐ τἄρ' ἐπικεύσω*, quod idem aliquando se coniecisse ait. Hic quoque versus paroemiacus in acatalectum mutatus est. Aeschylum enim non dubito scripsisse *οὐκ ἐπικεύσω*.

767. 768. Elmsleius ad Med. v. 102. sine iusta caussa scribendum censebat *κάρτ' ἀπόμουσός τ' ἦσθα γεγραμμένος, οὔτ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων*. Peior etiam coniectura Blomfieldii in glossario putantis legendum esse *ἀπομούσων*.

769. 770. *θράσος ἑκούσιον* Flor. Vict. *θάρσος ἑκούσιον* Farn. Deinde Farn. ex inepta Triclinii mutatione *ἀνδράσιν εὖ θνήσκουσι κομίζων*. Canteri coniecturam, *θράσος ἀκούσιον*, Schützius, Porsonus, Blomfieldius, alii receperunt. Sed Blomfieldius vix satis se intelligere ait, quid sit *θνήσκουσι*, quod vertant *ad mortem destinatis*. Non tam in hoc verbo, quam in *κομίζων* caussa est dubitandi. Nam quod crediderunt interpretes, fortitudinem involuntariam allatam viris ab Agamemnone esse dici, id vereor ne non sit Graece dictum, si additam animis illam fortitudinem intelligunt. Aliud enim *κομίζειν* est, quod significat *apportare* vel *adducere* ad aliquem ita ut quod affertur vel adducitur prope illum statuatur, aliud *φέρειν*, quod latius patet atque sic dicitur ut res allata etiam inseri ei ad quem affertur significari possit. Quod si posset hoc sensu dici *κομίζειν*, sententia bona esset, si *θράσος ἀκούσιον* legitur. Recte vero Boissonadus recepit *θάρσος ἑκούσιον*. Hoc ita explicandum est, *vehens* (ad Troiam) *spontaneam audaciam mori volentibus viris*. Id acerbe dictum de mortifera expeditione.

772. *εὔφρων τὶς πόνος εὖ τελέσασιν* Farn. Vict. *τὶς*, quod a Triclinio additum esse apparet, non est in Flor. In *πόνος εὖ τελέσασιν* libri conspirant. Bothii coniecturam, *πόνον*, in quam etiam Auratus inciderat, receptam olim ab Schützio, deinde reiectam, Blomfieldius et Boissonadus admiserunt. Interpretatur Blomfieldius *hodie vero ex alta mente et vere benevolus videris, quum iam laborem feliciter perfecerint.* Pessima vero ista mutatio est, qua dictio poetica in pedestrem eamque non expeditiorem, sed impeditiorem convertitur. Nam sic *εὔφρων* de Agamemnone dictum esset, quod perversum est in novo systemate, si *ἐστί* suppletur, perversiusque, si refertur ad *γεγραμμένος*. Nam et nomen sibi suum et verbum proprium poscit novum systema. Quare intelligendum quidem *ἐστί*, sed servandum etiam *πόνος*. *Εὖ τελέσασιν* autem est *per eos qui perfecerunt*, sive *πόνος* sive *πόνον* legas. Est autem *πόνος εὔφρων acceptus*.

773. Libri *γνώσῃ*.

775. De omisso monometro dictum ad v. 758. Poterat dici *σοῦ ἀφεστῶτος*.

778. *Μεταιτίους* dixit, ut saepe solent, pro simplici *αἰτίους*. Luculentum exstat exemplum in Soph. Trach. v. 1234.

ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
μεταίτιος, σοί τ' αὖθις ὡς ἔχεις ἔχειν.

780. De formula *ἀπὸ γλώσσης* vide Suidam in v. *ἀποστοματίζειν* et Abreschium ad hunc Aeschyli versum. Non de caussidicis cogitandum est, sed de eo quod verbis tantum dicitur, non re est, ut *οὐκ ἀπὸ γλώσσης* sit *non obiter ac negligenter*. Opponitur enim *ἀπὸ γλώσσης* fere ei quod de scripto recitatur.

781. Porsonus quum dubitationis signum ad *ἀνδροθνῆτας* appinxisset, non dubitavit Blomfieldius *ἀνδροκμῆτας* reponere, quod eam vocem amet Aeschylus. Quasi non potuerit alia voce eaque fortiore uti. *Ψήφους ἔθεντο Ἰλίου φθοράς* pro *ἐψηφίσαντο Ἰλίου φθοράς* dictum esse hodie neminem fugit.

784. Libri *χειρός*. Casaubonus *χεῖλος*. Aliis placuit Pauwianum *χηρός*. Legrandius *χωρίς*. Porsonus vocem suspectam habuit. Merito. Est enim inutilis, sive educturam calculos ex urna manum, ut Schützius, sive immissuram, ut alii, intelligas. Nam quod Blomfieldio in mentem venit, *χειρὸς οὐ πληρουμένῳ* dictum esse ut sit *ὑπὸ χειρὸς οὐ πληρουμένῳ*, certo non inveniet a quo probetur. Eidem tamen non displicebat Bothii coniectura, *προσίει χεῖρας*. Scripsi *χρεῖος*, *indiga*.

785. Diversa sunt *νῦν ἔτι*, quod est *hoc ipso tempore adhuc*, et *ἔτι νῦν*, quod est *etiamnum*.

786. Difficultatem explicationis, quam hic locus habet, plerique ne animadvertisse quidem videntur. Partem eius aliquam perspexit Heathius. Nam *συνθνήσκουσα* requirit aliquid quicum mori favilla dicatur. Is igitur *σὺν τῷ πλούτῳ θνήσκουσαν* intelligebat, ac proinde *προπέμπει* significare volebat *deducit, viae comitem se adiicit*. At vel si *πλούτῳ* legeremus, parum apta haec ratio dicendi esset, nisi praeposita illa voce, *πλούτῳ δὲ συνθνήσκουσα*. Neque vero *προπέμπειν* hic aliud quam *emittere* significat. Quo igitur referemus *συνθνήσκουσα*? Num ad *ἁλοῦσαν πόλιν*? At et perobscure id dictum esset, et obstant quae in medio posita sunt *ἄτης θύελλαι ζῶσι*, tantoque magis, quod hoc verbum *ζῶσι* contrariam notionem continet: quis enim *θυέλλαις ζώσαις συνθνήσκειν τὴν σποδὸν* dicat? An respici putabimus rapiendi atque auferendi notionem, quae fere cum isto nomine *θύελλα* est coniuncta? At hoc quoque tam est obscurum, ut non possit magis esse. Praeterea vero ipsum etiam nomen *θύελλα* hic quidem, ubi de fumante urbe sermo est, non satis aptum videtur. Prorsus alienum est quod Stanleius comparavit Tryphiodori dictum v. 559.

παννυχίη δ' ἐχόρευεν ἀνὰ πτόλιν, οἷα θύελλα,
κύμασι παφλάζουσα πολυφλοίσβου πολέμοιο,
αἵματος ἀκρήτοιο μέθης ἐπίκωμος Ἐνυώ.

Nam is de caedibus et strage loquitur, quam Graeci noctu in urbe capta ediderunt. Apud Aeschylum vero potius *θυηλαί*, quam quas libri habent *θύελλαι*, exspectantur. Sic Sophocles El. v. 1421. *φοινία δὲ χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος*. Itaque scripsi *ἄτης θυηλαὶ ζῶσι*, *sacrificia et victi-*

mae perniciei vivunt: quod quum sit consumi igne omnia, recte potuit *συνϑνήσκουσα σποδός* adiungi.

789. 790. Libri *καὶ πάγας ὑπερκότους ἐπραξάμεσϑα*, nisi quod *ἐπραξάμεϑα* est in edd. Vict. Cant. Etiam scholiastes *καὶ πάγας* legit. Tyrwhittus autem et Orellius ad Isocr. p. 371. coniecerunt *χάρπαγάς*. Hoc si scripsisset Aeschylus, inepte adiecisset epitheton *ὑπερκότους* vel *ὑπερκόπους*. Et Blomfieldius quidem ex Heathii sententia *ὑπερκόπους* edidit, totam vocem *ὑπέρκοτος* ex lingua Graeca expellendam censens: de qua re dictum est ad v. 447. Nobis *iracunda retia* multo et significantius et aptius dici videntur, quam *ὑπέρκοποι πάγαι*, quod ne satis quidem patet quomodo sit intelligendum. Scribendum vero erat *ἐφραξάμεσϑα*. Infra v. 1334.

> *πᾶς γάρ τις ἐχϑροῖς ἐχϑρὰ πορσύνων, φίλοις*
> *δοκοῦσιν εἶναι, πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν*
> *φράξειεν ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος.*

791. Porsonus dubitationis notam ad *Ἀργεῖον* apposuit, qua commotus Blomfieldius *ἄγριον* scribendum esse coniecit. Recte vero hic, ut Graecorum laudetur virtus, *Ἀργεῖον* dicit poeta.

792. *ἀσπιδηστρόφος* Flor. Vict. *ἀσπιδοστρόφος* Farn. recte, quod ad formam vocabuli attinet. Nam *ἀσπιδηστρόφος* iure in dubitationem vocatum a Lobeckio ad Phryn. p. 683. et Blomfieldio, quem v. in glossario ad Sept. c. Th. v. 415. Comparari potest Homeri illud Il. VII. 238. *οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην.* Sed multo hic quidem aptius est quod Blomfieldio debetur, *ἀσπιδηφόρος*.

793. *ὀρούσας* Flor. De tempore captae urbis copiose dixit Stanleius. Conf. schol. Euripidis ad Hec. v. 914. (892. Matth.) et quos citavit C. G. Müllerus de cyclo epico p. 113. Magno cum doctrinae apparatu hanc rem disputavit Boeckhius in Corp. Inscr. vol. II. p. 328—330. Hic, quod ea tempestate anni, qua capta putabatur Troia, Vergiliae non occiderint noctu, Aeschylus autem vix aliam anni tempestatem in mente habuerit, audacius cum nocturnum tempus *ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν*, antequam ortae essent matutino Vergiliae, dixisse censet. Haec quidem Aeschyli verborum explicatio manifesto non potest admitti; ut recte dixerit O. Müllerus in Notitiis litt. Gotting. a. 1834. n. 198. 199. nondum satis explicatum esse hunc locum. Credibile est autem Aeschylum eorum aliquem veterum poetarum, qui *Ἰλίου πέρσιν* scripserunt, secutum esse. Fabulam de Electra tetigit scholiastes Arati ad v. 257. et 259.

794. *ὑπερϑορών* Vict. *ὑπερϑορῶν* Flor. Farn.

795. *ἄδδην* Farn. quod neglexit Elmsleius.

796. Athenaeus XIII. p. 573. B. *καταλέξω δέ σοι, Κύνουλκε, Ἰωνικήν τινα ῥῆσιν ἐκτείνας κατὰ τὸν Αἰσχύλου περὶ ἑταίρων.* Meinekius Philol. Exerc. II. p. 29. *κατὰ τὸν Αἰσχύλου Ἀγαμέμνονα* Respicitur enim ad v. 796. 883.

797. Non recte quidem Schützius *φρόνημ', ὃ μέμνημαι κλύων*

coniecerat: sed qui id ei ut ineptissimum exprobrat Wellauerus, num quid aptius protulit, quum his verbis explicavit sententiam, *quod vero ad tuum erga me animum attinet, memini me audire?* Hoc dicit, *memini, neque obliviscor, quae audivi.*

798. Libri *ταῦτα*. Emendavit primus Auratus.

799. Hic et sequens versus exstant apud Stobaeum XXXVIII. 28.

800. Consentiunt et Stobaeus et Aeschyli libri in *φίλον*, quod Elmsleius aliquando in *φίλων* mutandum esse censuit. Mutavit tamen postea sententiam. Vide quae dixi ad Soph. Ai. v. 998. Deinde *φθόνος* Farn. Vict. Apud Stobaeum est *ψόγου*. In Flor. *φθόνων*, quod ut exquisitius recipiendum duxi. Plato leg. VII. p. 801. E. *μετά γε μὴν ταῦτ' ἤδη νόμος ἄνευ φθόνων εὐθὺς γίγνοιτ' ἂν ὅδε.*

801. Libri *καρδίαν*. Casaubonus, Grotius in Excerptis, Pearsonus *καρδίᾳ*, quod Blomfieldius recepit. Defendendam putavit librorum scripturam Lobeckius ad Ai. v. 191. p. 151. ed. sec. Ei qui assentitur Wellauerus, male memoravit Reisigii Enarrationem Oed. Col. ad v. 1162. qui prorsus de alio genere constructionis loquitur. In eadem sententia est Matthiae in Gramm. Gr. §. 409. 4. b. p. 748. sed hic quoque dissimilia consocians. Multo magis omnia conturbavit G. Bernhardy in Syntaxi p. 266. ut vel Sophoclis illud in Trach. v. 836. *δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προςτετακὼς φάσματι* in exemplis accusativi cum verbis e *πρός* compositis constructi afferret. Sed etiam cetera quae memoravit incredibili quodam modo confudit: quorum *προςτρέπεσθαι*, *προςέρπειν* ne possunt quidem aliter pro significatione sua construi; alia autem accusativum propter subiectam notionem non verbi per se propriam poscunt, ut *προςκυνεῖν, προςεύχεσθαι, προςπαίζειν, προςκύρειν, προςερεύγεσθαι;* alia denique eadem necessitate, quum de accessione ad aliquid dicuntur, accusativum requirunt, ut *προςκαθέζεσθαι*. Thuc. I. 61. *προςκαθεζόμενοι δὲ καὶ αὐτοὶ τὴν Πύδναν ἐπολιόρκησαν μέν.* Demosthenis quem locum dicat, nescio: si talem qualis p. 193, 5. ed. Reisk. de Samo, *τὴν δέ, προςκαθεζόμενος καὶ βοηθήσας, ἠλευθέρωσε*, ambiguum est accusativusne an dativus intelligi debeat. Plane autem fieri nequit ut *προςπασσαλεύειν* ita construatur. Nam quod affert Herodoti IX. 120. *ἀπαγαγόντες δὲ αὐτὸν ἐς τὴν ἀκτὴν ἐς τὴν Ξέρξης ἔζευξε τὸν πόρον, οἱ δὲ λέγουσι ἐπὶ τὸν κολωνὸν τὸν ὑπὲρ Μαδύτου πόλιος, σανίδα προςπασσαλεύσαντες ἀνεκρέμασαν*, id scripsit ille *σανίδι* vel, ut Schweighaeuserus edidit, *πρὸς σανίδα*, praesertim quum de eadem re eodemque homine VII. 33. dicat *πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν*, quod etiam *πρὸς σανίδα προςδιεπασσάλευσαν* legitur. Nam *σανίδα προςπασσαλεύσαντες* non potest aliter intelligi quam, quod non credibile est dicere Herodotum voluisse, *σανίδα αὐτῷ προςπασσαλεύσαντες*. Quamquam fuisse videntur qui hoc probarent. Eustathius enim p. 1923, 43. scribit *ἰστέον δὲ ὅτι εὑρόντες τινὲς παρὰ Ἡροδότῳ κείμενον τὸ "ζῶντα" τὸν δεῖνα "πρὸς σανίδα διεπαττάλευσαν," ἐβιάσαντο καν-*

ταῦθα ὅμοιόν τι νοῆσαι καὶ ἐπὶ τοῦ "σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθεν·" ἀλλὰ κρεῖττόν ἐστι νοεῖν ἁπλούστερον αὐτὸ ἀντὶ τοῦ τὰς θύρας κλείσαντες ἐκδῆσαι αὐτὰς μετὰ ταῦτα. Dicit hoc de poena Melanthii Od. XXII. 173.

σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
ἐν θαλάμῳ βαλέειν, σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθεν.

Nam hoc qui Herodoto auctore usi interpretabantur, male quidem, de asseribus alligatis Melanthio, eos non verba Herodoti quae in septimo, sed quae in nono sunt libro, spectasse apparet. Vt ad Aeschylum redeam, si is *καρδίᾳ προςήμενος* dixit, assidentem cordi invidiam, sin *καρδίαν προςήμενος*, accedentem ad cor ibique locum occupantem intelligi voluit. A quo genere plane diversum est, quod Matthiae apposuit, Sophocli in Oed. Col. v. 1166. dictum

τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προςθακῶν ἕδραν;

Nam *πρός* refertur ad *τῷ βωμῷ*, quod ex re ipsa intelligitur: ad Neptuni enim aram consederat Polynices: *ἕδραν* autem eo modo additum est, quo *πονεῖν πόνον* et innumerabilia alia dicuntur. Apud Aeschylum dativum praetuli.

802. Male Stanleius coniecit *διπλάζει*. V. Lob. ad Phryn. p. 616. Deinde libri *πεπαμμένῳ*, quod Porsonus correxit. Denique perelegans est et nescio an verum quod in excerptis Aurati adnotatum est, *νόσου*, credo ut, *ἄχθος νόσου* iunctis, ad *τῷ πεπαμένῳ* suppleatur *τὸν ἰόν*.

803. *αὐτοῦ πήμασι* Flor.

805—807. In editionibus veteribus coli signo post *λέγοιμ' ἂν* distinctum, cetera usque ad *ἐμοί* sine interpunctione continuata. Porsonus commata post *λέγοιμ' ἂν* et *κάτοπτρον* posuit, cum Schützio haec verba, *εὖ γὰρ ἐξεπίσταμαι ὁμιλίας κάτοπτρον*, in parenthesi dicta volens. Blomfieldius parenthesin fecit haec tantum, *ευ γὰρ ἐξεπίσταμαι.* Ad explicandam sententiam alius alio magis incredibilia attulerunt. Orellius ad Isocr. p. 202. *κάτοπτρον* nominativum esse putabat, ut eo nomine sese appellaret Agamemno: eaque videtur scholiastae sententia fuisse, qui sic scribit, *ἤγουν καλῶς οἶδα διακρίνειν τὰς ὁμιλίας τῶν συνόντων μοι, ὡς τὰς ἐμφάσεις τῶν προςώπων τὸ κάτοπτρον.* At id et ad dictionem valde durum et molestum est, ad sensum autem ne aptum quidem, quia quae sequuntur verba, *εἴδωλον σκιᾶς*, contrarium de speculo praedicant. Duplex enim speculi vis est, una, ut veram speciem ostendat, quo sensu dictum est illud Aeschyli *κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ*, quod Abreschius et Blomfieldius, quamvis alienissimum ab hoc loco, attulerunt; altera, quod imaginem rei, non rem ipsam exhibet, id quod hic erat spectandum. Absurdus ergo esset Agamemno, si se, quod veram speciem amicorum animo impressam haberet, speculum appellaret, et tamen statim speciem illam, quam referret speculum, inanem et vanam esse diceret. Immo quod in speculo nihil cernitur nisi imago rei, *ὁμιλίας κάτοπτρον* sic dicit ut imaginem specula-

rem amicitiae significet, quam deinde apertius εἴδωλον σκιᾶς vocat. Verba autem illa, εἴδωλον et σκιά, fere eadem potestate usurpantur. Sophocles Ai. v. 125.

ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν
εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.

Idem Phil. v. 946.

κοὐκ οἶδ' ἐναίρων νεκρόν, ἢ καπνοῦ σκιάν,
εἴδωλον ἄλλως.

Idemque in Tyrus fr. XV. equam dicit in fluvio conspicere σκιᾶς εἴδωλον.

809. σειραφόρος Flor. Farn. σειρασφόρος Vict.

811. Non distincta sic distinxit Schützius, τὰ δ' ἄλλα, πρὸς πόλιν τε καὶ θεούς, κοινοὺς etc. Male Stanleius et Abreschius de ludis ob victoriam celebrandis sermonem esse putabant. Verum viderunt Pauwius, Schützius, alii. Negligentius locutus est poeta, quum proprium fuisset τὰ δ' ἄλλα, τὰ πρὸς πόλιν τε καὶ θεούς. *De re publica,* inquit, *et si quid in sacris neglectum sit, convocato populo consulemus.*

815—817. Cicero in Catil. II. 5, 11. *quae sanari poterunt, quacumque ratione sanabo: quae resecanda erunt, non patiar ad perniciem civitatis manare.*

817. Porsoni in Adv. p. 158. coniecturam, πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου, comparantis πῆμα νόσου Sophoclis in Phil. v. 765. et πῆμα ἄτης in Ai. v. 363. receperunt Blomfieldius, Scholefieldius, et, qui se eam non potuisse non recipere dixit, Wellauerus. Quidni potuerat non recipere? Inutilis est ista coniectura, obsequium ridiculum. Philocteta morbo laborabat; Aiax culpam admiserat: itaque et morbi et culpae malum dici conveniebat. Aeschylus de malis loquitur, quibus quasi aegrotet res publica: itaque recte hic morbum dicit mali.

826. 827. In Porsoni editione servata interpunctio Vict. Cant. in quibus plene distinctum est post βίον, virgula autem post ὑπ' Ἰλίῳ. Correctus error iam in editione Stanleii. ἐπ' Ἰλίῳ male Farn.

830. Libri ἡδονάς. Aurati emendationem, κληδόνας, suam fecit Stanleius.

834. Libri ἀνήρ. Scribendum ἁνήρ. Deinde libri ᾠχετεύετο. Correxit Heathius.

835. φάσις Flor.

836. Libri ἐπλήθυνον. Atticum ἐπλήθυον restituit Porsonus.

837. Legebatur τ' ἄν, quod recentiores editores correxerunt. Nihil caussae est cur in suspicionem trahatur nominata *tricorpora tergemini vis Geryonai:* sed tamen non minus apte τρισσόζοος hic ille appellaretur, quo vocabulo usum esse Aeschylum (fr. 428.) ex Etym. M. p. 279, 15. et appendice Etym. Gud. p. 585, 14. discimus, καὶ τρισόζωος (τρισόζυος) παρὰ Αἰσχύλῳ.

838. In Vict. Cant. haec verba, τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω χθονός, signis parentheseos inclusa sunt. Eandem rationem interpungendi expres-

serunt alii, in iisque Porsonus. Recte distincta verba exhibuisse Vrsinum in Virgilio cum Graecis scriptoribus collato ad Aen. VIII. 566. adnotavit Blomfieldius, qui haec, τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω, (quis credat?) sic interpretatur, *non enim eam dico quae substernitur*. Wellauerus, qui, nescio an meo monitu ad Vigerum p. 756. οὐ λέγω vidit *dictum nolo* significare, quae est malum omen avertentis formula, tamen Schützii est interpretationem amplexus, τὴν κάτω de corpore Geryonis quod apud inferos esset intelligentis: legebat autem ille τὸν κάτω. Boissonadus χθονός iunxit cum ἄνωθεν, in parenthesi positis verbis τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω. Hoc quoque uti durum, ita falsum est. Χθονὸς χλαῖναν de terra corpori ingesta, i. e. de sepultura, dici Blomfieldius multis ostendit. Iam ἄνωθεν sine casu additum est, significans *in vita*, eique verbo opponuntur haec, τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω. Qui ἄνωθεν sepultus dicitur, non est sepultus, sed videtur esse aut perhibetur: qui vero τὴν κάτω accepit χλαῖναν χθονός, is vere sepultus est ideoque mortuis iure accensetur. Ex quibus patet sensum verborum hunc esse, *si ille toties quoties ferebatur perisse mortuus esset, tamquam alter Geryones saepe triplicem vivus (absit enim ut mortuum dicam) vestem terrenam induisset*. Id sic poeta elocutus est, *multam triplicem superne, absit enim ut infernam dicam, vestem terrenam induisset.*

845. Libri πιστευμάτων. Id ita explicari posse videtur ut sit *quem tu mihi concredidisti et ego concreditum accepi ut tuerer eique prospicerem*. Quamquam ἐμῶν minus commode additum est, quum πίστευμα *rem concreditam* significare debeat, ut recte dictum est quod in Iosephi Ant. Iud. XVII. 3, 3. legitur ἐπὶ τινῶν πιστεύσεσιν ἐντολῶν, declaratum ab ipso Iosepho Hist. belli Iud. I. 29, 4. ἐβούλετο γὰρ αὐτῷ τινὰς ἐντολὰς καταλείψειν. Accedit quod πίστευμα vix alibi invenitur, usitatum est autem πίστωμα, idque quum alibi ab Aeschylo positum, tum de connubii foedere in Eum. v. 213.

Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα.

Connubii foedus quum hic quoque aptissime dici videretur, scripsi πιστωμάτων.

849. τόν θ' Flor. Vict. τόν τ', cum glossa ἰωνικόν, ex Farn. Elmsleius enotavit. Canterus ut scriberet τόνδ', adductus erat plena post κίνδυνον interpunctione, quam ex ed. Vict. servavit.

851. Recte Wellauerus βουλήν dici vidit eos qui absente Agamemnone rei publicae praeerant. Aliorum commenta piget commemorare.

853. Non satis aptum videtur μέντοι, ut dubitari possit an scripserit Aeschylus τοιάδε μέν τις σκῆψις.

855. In Flor. ad κατεσβήκασιν supra scripta sunt θ et τ, ut καθεστήκασιν legendum esse monstretur. Videtur hoc emendatoris esse, qui non recordaretur ἔσβηκα neutrali significatione dictum inveniri.

856. Recte Flor. Farn. Vict. ὄμμασιν, non detracta ultima littera. Error Flor. est κλάβας.

857. ἀμφὶ σοὶ Farn. hic et v. 860.

858. Habent ὀνείρασιν libri. Blomfieldius quum scripsit "λαμπτηρουχίαι ἀτημέλητοι sunt *signa per faces exhibenda, sed per incuriam non exhibita*, quem sensum solus vidit Heathius," merito reprehensus est a Wellauero, et tamen non satis. Heathii enim librum si inspexisset Wellauerus, non huic tribuendam esse tam ineptam interpretationem vidisset: sic enim ille, "verte, *semper lamentans quod signa de fortuna ac rebus tuis per faces missa ab excubitoribus neglecta putabam.*" Quamquam ne hoc quidem verum est, sed, quod perspexit Wellauerus, non accensi longo in spatio ignes, quod caussa accendendi nondum esset, sunt intelligendi.

859. 860. Quum tribus haec modis construi possint, uno ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην, λεπταῖς ῥιπαῖσι θωΰσσοντος, altero λεπταῖς ῥιπαῖσιν ἐξηγειρόμην ὑπαὶ κώνωπος θωΰσσοντος, tertio ὑπαὶ λεπταῖς ῥιπαῖσι κώνωπος θωΰσσοντος ἐξηγειρόμην, haec postrema ratio magis quam ceterae dictioni poeticae convenit.

862. Legebatur νῦν ταῦτα πάντα τλᾶσ' ἀπενθήτῳ φρενί, λέγοιμ' ἂν etc. Illud ἀπενθήτῳ φρενί miro modo significare volunt *animo dolori non succumbente*. Mira est etiam P. Camperi ad Eur. El. p. 213. interpretatio, *pectore doloribus clauso*. Infelix coniectura Schneidewini in thesi VIII. dissertationi de Diana Phacelitide adiecta, νῦν ταῦτα πάντα τλᾶσα παντλήτῳ φρενί. Recte vero Elberlingius intellexit distinguendum sic esse, νῦν, ταῦτα πάντα τλᾶσ', ἀπενθήτῳ φρενὶ λέγοιμ' ἂν etc. Quoniam se nunc tandem omni sollicitudine liberatam quasi ex intimo animo dicere videri cupit, νῦν sine copula in principio dicti huius positum est, ut supra praeco dixit v. 486. νῦν χαῖρε μὲν χθών.

863. In Vict. Cant. haec sic interpuncta sunt λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδε, τῶν σταθμῶν κύνα, σωτῆρα ναός, πρότονον ὑψηλῆς στέγης, στῦλον ποδήρη, etc. Quomodo interpungenda essent vidit in adnotatione Canterus itemque Gatakerus Adv. misc. II. 20. p. 383. Sed tamen duobus vitiis affectus est hic Shakespearianae ubertati comparandus locus. Non scripsit enim Aeschylus τῶν σταθμῶν, quod poetica dictio non patiebatur cum articulo dici, sed βουστάθμων, quo vocabulo Euripides usus est in Helena. De altero vitio dicam ad v. 866.

864. Ne quis forte velit σταθμῶν sive potius βουστάθμων κύνα σωτῆρα iungere, ut hominem stabulorum custodem σταθμῶν ῥυτῆρα Homerus dixit Od. XVII. 187. 223. reputandum est per se patere κύνα βουστάθμων eum esse qui tueatur stabula, ναὸς πρότονον autem, nisi explicate dicatur servandae navi inservire, non habere adiunctam utilitatis eminentiorem significationem. De προτόνοις videndus Seidlerus ad Eur. Iph. T. v. 1104. ὑψιλῆς Farn.

865. στόλον Flor. στύλον Farn. Vict. pravo accentu.

866—868. Libri

καὶ γῆν φανεῖσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα,

κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος,
ὁδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος.

In Farn. scriptum παρελπίδα. Sed errore factum esse puto ut ex eo codice adnotaretur καὶ γῆς φανεῖσαν, quum tacuerit Bekkerus; neque Elmsleius nisi consensum codicis cum editionibus indicare voluisse videatur. Nam Porsonus dubitationis notam ad φανεῖσαν apposuerat: unde Blomfieldius abiecto inutili καί vel γῆν ἐκφανεῖσαν vel γαῖαν φανεῖσαν scribendum existimabat. Mihi quidem non tam videtur in his verbis aliquid vitii esse, quam in ordine rerum, quae nec satis apte coniunctae sunt, et ita ut in medio cursu abrumpatur potius oratio quam iustum producatur ad finem. Itaque mutato ordine versuum sic poetam scripsisse arbitror,

ὁδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος,
γαληνὸν ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος,
καὶ γῆν φανεῖσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα.

Nam κάλλιστον ἦμαρ non scripsisse videtur Aeschylus. Friget enim nomen superlativum, multoque deterius est positivo, ubi non idonea de caussa positum est. Quare γαληνὸν ἦμαρ scripsi, ut in notissimo illo Euripidis Or. v. 279.

ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.

Hunc versum, ὁδοιπόρῳ — ῥέος, Suidas affert in v. πλέκος.

869. Insiticium hunc versum iudicavit Blomfieldius, certe frigidiusculum sonare. Schützius eum in editione minore post eum qui sequitur collocavit, quod id ordo sententiarum postularet. Non recte obiicit Wellauerus, suo versum loco positum esse in libris, quia caussam contineat, quare istis appellationibus usa sit mulier. Nam caussa etiam post recte affertur. Rectius dixisset non fuisse φθόνος δ' ἀπέστω a τοιοῖςδε προςφθέγμασιν divellendum. Servandus vero versus eo quo in libris est loco. Refertur enim ad illa v. 862. ἀπενθήτῳ φρενὶ λέγοιμ' ἄν.

870. Libri τοιοῖςδε τοίνυν. Schützii emendationem, τοιοῖςδε τοί νιν, Porsonus aliique receperunt.

872. Librorum scriptura, νῦν δ' ἐμοὶ φίλον κάρα, demum a Scholefieldio emendata est.

874. ὦναξ, ut Scaliger aliique scribendum viderunt, Farn. ἄναξ Flor. Vict. Valckenario ad Phoen. v. 1518. more suo suspicanti πορθήτορος a poeta scriptum esse, nemo exstitit qui obsequeretur: arrisisse tamen illud videtur Blomfieldio.

875. Pro τέλος, quod Flor. Vict. habent, in Farn. est τάδε, quod nescio an praeferendum sit. Videri enim possunt oculi describentis ad verba τάδε et τέλος aberrasse, quae duos continuos versus terminant 900. 901.

876. Elmsleius ad Eur. Med. v. 1209. dubitabat an praestaret στορνύναι.

877. 878. In editionibus veteribus hi duo versus sine ulla inter-

punctione procedunt. In Farn. plene distinctum post ἄελπτον. Recte post πόρος comma ponitur, cetera autem coniunguntur.

886. βαρβάθου, sed ρ supra scripto, Flor.

887. βόαμα Flor. Vict. sed in Flor. η supra scriptum. βόημα Farn.

890. κάλλεσιν cum ν libri habent. Suidas in v. Κάλαις, — καὶ καλάϊνον χρῶμα. Αἰσχύλος, ἐν ποικίλοις χρώμασι. Idem κάλλη, τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια. καὶ κέραμος καλάϊνος. Αἰσχύλος, ἐν ποικίλοις κάλλεσι. Etym. M. p. 486, 48. totum versum affert, γὰρ pro δὲ exhibens. Plura de κάλλεσι Fritzschius in comm. de Socrate p. 201.

897. Consentit Farn. cum Flor. Vict. in εἰ πάντα δ' ὡς πράσσοιμ' ἄν, εὐθαρσὴς ἐγώ, nec verum est quod Wellauerus dicit, ἄνευ θάρσους Blomfieldium ex eo codice recepisse. Immo ea ipsius est Blomfieldii infelicissima coniectura. Scribendum vero erat

εἰ πάντα δ' ὡς πράσσοιμεν, εὐθαρσὴς ἐγώ.

Eandem emendationem fecit Dindorfius.

899. Porsonus in Adv. p. 158. coniecerat διαφθεροῦσ' ἐμοί. Bene factum, quod Blomfieldius librorum scripturam defendit, modo ne tamen verum putasset διαφθεροῦσα, quod ἴσθι cum participio ad eum plerumque qui compellatus est referatur. Cuiusmodi argumentum quam nullam vim habeat apertum est. Tum autem, ut consentaneum est, non desunt exempla quae non sunt in illis plerisque, ut in Philocteta v. 253.

ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι μ' ὧν ἀνιστορεῖς.

900. Libri ηὖξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε; quod interpretantur *vovistine diis metuens sic facturum te ista?* Blomfieldius, quod ἂν huic sententiae non convenit, signo interrogationis deleto, hanc putat sententiam esse, *voviss es haec ita facere, si aliquid metuisses.* Haec non repugnant quidem legibus grammaticis, sed perversa laborant collocatione verborum. Oportebat enim, si hoc vellet Clytaemnestra, dici δείσας ἂν ηὖξω ὧδ' ἔρδειν τάδε. Vulgatum imperitissime eo tuitus est Wellauerus, quod ἂν ad infinitivum sit referendum: ex quo patet eum ἂν cum infinitivo ita pro infinitivo futuri poni existimasse, ut id ubique et sine discrimine fieri possit. Iohannes Auratus, qui omnes Aeschyli interpretes iudicio et recti sensu superavit, pro δείσας scribi δῄους volebat, non ille hic quidem verum assecutus, sed tamen coniiciens quod aptissimam praeberet sententiam. Scribendum erat

ηὖξω θεοῖς δείσασαν ὧδ' ἔρδειν τάδε;

901. Τέλος sic dictum ut sit pro *decreto.* Similiter in Suppl. v. 587. ποῖ κεκύρωται τέλος, et v. 608. Ζεὺς δὲ κράνειεν τέλος.

902. Libri δοκῇ. Emendavit Stanleius.

903. Hic quoque δοκῇ Flor. Vict. δοκεῖ Stanleius, et ita Farn.

904. αἰδεσθεὶς Flor. Vict. αἰδεσθῇς Farn. Restituerat coniunctivum primus Auratus, receperuntque editores novissimi praeter Wellauerum, nescientem quibus conditionibus interrumpi possit oratio.

906. Male in Vict. Cant. interrogationis nota apposita.

909. Libri ἦ καὶ σὺ νίκην τήνδε δήριος τίεις; Auratus τῆςδε. Ionica genitivi forma offensus Bothius δήρεως dedit. Ac diserte Suidas δῆρις δήρεως δήρει δῆριν. Semel, quod sciam, praeter hunc versum in superstitibus tragoediis invenitur δῆρις, in Suppl. Aeschyli v. 397.

καὶ μήτε δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται.

Butlerus inepte ἀδήριτος coniecit, ut id esset *animo obstinato et insuperabili*. Erat quum putarem adiectivum hic latere, δήριος (nam δηρεῖος finxit Etym. M. p. 248, 31.) vel δηριτός, quod esset *rixabunda*. Dicuntur autem talia masculina forma, ut in Choeph. v. 233. *δακρυτὸς ἐλπίς*. Id expressit vertendo Humboldtus. Sed scribendum potius est

ἦ οὐ καὶ σὺ νίκην τήνδε δήριος (vel δήρεως) τίεις;

Intellexit hoc etiam Franzius, nisi quod is ἦ οὐ scripsit.

910. Blomfieldii, qui μέν τοι divisim scripsit, permira adnotatio est, "vulgo μέντοι. Vid. Hermann. Elem. Doctr. Metric. p. 111." Ibi ego exempla attuli versuum quorum singuli vel pedes vel dipodiae singulis vocibus constant. Itaque ut ex eo numero hunc versum eximeret, divisit voculas non separandas. Nam μέντοι, *tamen*, precantis est. Ceterum, si quis non rectis numeris hunc versum incedere putabit, monendus erit ut recte recitet, neve negligat pausam quam fieri iubet interpunctio.

912. Invenustissime a quibusdam positum est πρόδουλος. Librorum scripturam, male intellectam a Stanleio, recte interpretatus est Schützius. Calcei quasi servi pedum dicuntur. Similiter in Prometheo soluto (fr. 205.)

ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονὰς
δοὺς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα.

De consuetudine soleas ponendi, ne stragulis labes afferretur, dixit Gatakerus Adv. misc. II. 19. p. 376.

913. σὺν τοῖς δέ μ' inde a Cantero edebatur. σὺν τοῖςδέ μ' Vict. σὺν ταῖςδέ μ' Farn. σὺν ταῖςδε Heathius. Recepi ex Flor. καὶ τοῖςδέ μ'. Neutro τοῖςδε ἀλουργέσιν usus est poeta, nec dixit ἀλουργίσιν, ut qui de stragulis, non de vestibus loqueretur. De colore isto videndus Arnaldus Animadv. crit. c. 35. p. 234. seqq. de forma vocabuli Lobeckius ad Phryn. p. 185. ἐμβαίνοντ' ἀλουργέσιν Flor. Farn. ἐμβαίνονθ' ἀλουργέσιν Vict.

914. Recte libri βάλοι, quod ab nemine correctum miratus Blomfieldius, sublata plena interpunctione post ἔμβασιν ποδός, edidit βάλῃ, comparans Eur. El. v. 900.

αἰσχύνομαι μέν, βούλομαι δ' εἰπεῖν ὅμως,
νεκροὺς ὑβρίζειν, μή μέ τις φθόνῳ βάλῃ,

ubi probat Tyrwhitti coniecturam φθόνος. Licebit vicissim mirari, non solum quod quid esset diversitatis inter hos locos non viderit Blomfieldius, sed etiam quod sententiam intulerit ineptam: quamquam etiam ab aliis haec non recte intellecta sunt. Nam quid est hoc, *exuite mihi*

calceos, ne me deorum invidia in his purpuris incedentem adspiciat? Num si nudis pedibus incedit, minus invident dii? Immo purpuras erat deprecatus, ne superbire videretur: sed ubi cedit Clytaemnestrae, purpuris parcens soleas exuit, incessurus autem per eas optat ne deorum concitet invidiam. Accedit quod aliquid spatii inter haec disticha interiectum fuit, dum solutae essent soleae.

915. Libri *σωματοφθορεῖν πόσιν.* In Farn. adscriptae glossae *τὰ σώματα φθείρειν τῶν ὑπὸ χεῖρα*, et *ἄνδρα ἁπλῶς.* Correctum *ποσὶν* a Scaligero et in editione Stanleii. Auratus *στρωματοφθορεῖν*, quod Porsonus recepit. Schützii emendationem *δωματοφθορεῖν* merito admisit Blomfieldius, comparans *οἰκοφθορεῖν*, quo verbo Herodotus et Plato utuntur, monensque huc respicere Clytaemnestram v. 928. 929. Addere poterat ipsum Agamemnonem confirmare eo quod *ἀργυρωνήτους ὑφὰς* memorat.

916. *φθείροντα* Farn. Vict. *φθάροντα* mihi enotatum ex Flor. Non est credibile *φθείροντα* post *δωματοφθορεῖν* ab Aeschylo scriptum esse. Scribendum *στείβοντα.*

917. *οὕτω* Flor. Farn. *οὕτως* Vict.

921. Libri *αὐτή.* Auratus, Bothius aliique recte *αὕτη.*

923. *κατέστραμμαι* recte Flor. Vict. Scholiastes *ἄλλως καθέσταμαι, ἀντὶ τοῦ κατέστην.* Et Farn. exhibet *κατέσταμαι*, cum adnotationibus *ἰωνικὸν κατέστην* et *εὕρηται καὶ κατέστραμμαι.*

924. *δόμους*, sed *ων* supra scripto, Flor.

925. Deest in Flor. personae notatio.

926. Libri *εἰς ἄργυρον.* Salmasii in Exerc. Plin. p. 418. E. emendatio est *ἰσάργυρον.* Sed idem praeter necessitatem *βαφάς* in *βάφος* mutavit. Cur *ἰσάργυρον* Aeschylus dicat, optime declaratur iis quae Athenaeus XII. p. 526. C. de Lydis affert: *Θεόπομπος δ' ἐν πεντεκαιδεκάτῃ ἱστοριῶν χιλίους φησὶν ἄνδρας αὐτῶν ἀλουργεῖς φοροῦντας στολὰς ἀστυπολεῖν· ὃ δὴ καὶ βασιλεῦσι σπάνιον τότ' ἦν καὶ περισπούδαστον. ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη.*

928. Libri *οἶκος.* Tum in fine versus Vict. Cant. coli signum habent, sequente versu sic distincto, *ἔχειν, πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος.* Et hoc quidem recte diceretur: nam quod Blomfieldius ait, linguae indoli non consentaneum esse dicere *οὐκ ἐπίσταται πένεσθαι* et *ἐπίσταται ἔχειν*, prorsus falsum est: monuitque Boissonadus. Non est tamen illa interpunctio probanda, nisi *οἴκοις* scribatur, quod placuit Butlero: nam G. Bernhardy in Syntaxi p. 166. omnia confudit. Porsonum, qui ita scripsit, *οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ, ἔχειν· πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος*, secuti sunt Schützius et Blomfieldius. Hic tamen paene suspicari se ait legendum esse *οἴκῳ τῷδε.* Quo languidior fieret oratio. Distinctionem illam, servato *οἶκος*, recipiendam esse vidit Wellauerus. Hoc dicitur, *est domus quae horum affatim habeat.*

930. Libri *δειμάτων*. Emendarunt primi Auratus et Canterus.

932. *κομίστρα* Vict. et ut videtur Farn. Tum libri *μηχανωμένης*. Auratus et Scaliger *μηχανωμένη*, quod suum fecit Stanleius receperuntque recentiores. Aptius est propiusque ad librorum scripturam quod posui, *μηχανωμένῃ*. Vidit hoc etiam Franzius.

934. *ὑπερτείνασα* Farn. Vict. *ὑπερτίνασα* Flor. Auratus *ὑπερτείνουσα*, quod recepit Blomfieldius. Id quum Wellauerus male factum dixit, quia praecesserit aoristus *ἵκετο*, neque attendisse videtur quod Blomfieldius comparaverat v. 629.

καὶ τὰ πίστ᾽ ἐδειξάτην,
φθείροντε τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν,

neque omnino rationem rei perspectam habuisse. Valde probabilis est Aurati coniectura: sed ferri tamen, si recte intelligatur, librorum scriptura potest. Vsurpantur enim participia interdum sic ut non pendeat temporis indicatio ex verbo quod adiunctum est, sed sola per se constet: de quo genere diximus ego ad Vigerum p. 772. seqq. et Graserus in Adversariis in sermones Platonis p. 67. seqq. *Ὑπερτείνασα* igitur sic est accipiendum ac si dixisset *ὑπερέτεινε*. Luculentissimum huius generis exemplum est in illo Diodori Siculi I. 66. *ἐπ᾽ ἔτη δὲ πεντεκαίδεκα κατὰ τοὺς ὅρκους καὶ τὰς ὁμολογίας ἄρξαντες καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ὁμόνοιαν τηρήσαντες, ἐπεβάλοντο κατασκευάσαι κοινὸν ἑαυτοῖς τάφον*. Quod illi quum non fecerint post quintum decimum regni annum: eo anno enim dissolutum est illud regnum: non significant verba illa, *quum regnarent quindecim annos concordesque manerent*, quod per participia praesentis fuisset dicendum, sed *quum regnaverint concordesque manserint quindecim annos*. Similiter praesentis participia, ut saepissime *ἄγων*, adhibentur ad ea significanda quae coniuncta cum primario verbo proprie aoristi consociationem requirunt.

936. Libri *σημαίνεις μολών*. Quod Blomfieldius posuit *σημαίνεις μολόν*, ponendum viderat etiam H. Vossius in Curis Aeschyleis p. 26. sed is male *θερμαίνει* scribens, quod non Graece dictum esse putaret *σοῦ μολόντος σημαίνεις*.

937. *ζεὺς τἀπ᾽* Flor. *ζεύς τ᾽ ἀπ᾽* Farn. Vict. Iam Auratus delevit *τ᾽*, ut postea Pauwius. Porsonus aliique *Ζεύς γ᾽* ediderunt, quod quid sit non apparet.

938. Auratus *ἤδη* mutandum censebat in *ἡδύ*. Butlerum, qui *τότ᾽ ἤδη* *tum statim* interpretatus erat, vituperavit Blomfieldius, peius ipse *tum demum* interpretans. Quid hic vel *statim* vel *demum*? *Ἤδη* est *iam*, referturque ad praecedentia. Neque enim de praesente vel calore vel frigore, sed de venturo loquitur Clytaemnestra, reditu Agamemnonis dicens quasi hieme ver venturum nuntiari, aestate autem iam instare frigus.

939. *ἐπιστρωφωμένου* Vict. *ἐπιστροφωμένου* Farn. *ἐπιστρεφωμένου* Flor.

calceos, ne me deorum invidia in his purpuris incedentem adspiciat? Num si nudis pedibus incedit, minus invident dii? Immo purpuras erat deprecatus, ne superbire videretur: sed ubi cedit Clytaemnestrae, purpuris parcens soleas exuit, incessurus autem per eas optat ne deorum concitet invidiam. Accedit quod aliquid spatii inter haec disticha interiectum fuit, dum solutae essent soleae.

915. Libri *σωματοφθορεῖν πόσιν.* In Farn. adscriptae glossae *τὰ σώματα φθείρειν τῶν ὑπὸ χεῖρα*, et *ἄνδρα ἁπλῶς.* Correctum *ποσὶν* a Scaligero et in editione Stanleii. Auratus *στρωματοφθορεῖν*, quod Porsonus recepit. Schützii emendationem *δωματοφθορεῖν* merito admisit Blomfieldius, comparans *οἰκοφθορεῖν*, quo verbo Herodotus et Plato utuntur, monensque huc respicere Clytaemnestram v. 928. 929. Addere poterat ipsum Agamemnonem confirmare eo quod *ἀργυρωνήτους ὑφὰς* memorat.

916. *φθείροντα* Farn. Vict. *φθάροντα* mihi enotatum ex Flor. Non est credibile *φθείροντα* post *δωματοφθορεῖν* ab Aeschylo scriptum esse. Scribendum *στείβοντα.*

917. *οὕτω* Flor. Farn. *οὕτως* Vict.

921. Libri *αὐτή.* Auratus, Bothius aliique recte *αὕτη.*

923. *κατέστραμμαι* recte Flor. Vict. Scholiastes *ἄλλως καθέσταμαι, ἀντὶ τοῦ κατέστην.* Et Farn. exhibet *κατέσταμαι*, cum adnotationibus *ἰωνικὸν κατέστην* et *εὕρηται καὶ κατέστραμμαι.*

924. *δόμους*, sed *ων* supra scripto, Flor.

925. Deest in Flor. personae notatio.

926. Libri *εἰς ἄργυρον.* Salmasii in Exerc. Plin. p. 418. E. emendatio est *ἰσάργυρον.* Sed idem praeter necessitatem *βαφὰς* in *βάφος* mutavit. Cur *ἰσάργυρον* Aeschylus dicat, optime declaratur iis quae Athenaeus XII. p. 526. C. de Lydis affert: *Θεόπομπος δ' ἐν πεντεκαιδεκάτῃ ἱστοριῶν χιλίους φησὶν ἄνδρας αὐτῶν ἁλουργεῖς φοροῦντας στολὰς ἀστυπολεῖν· ὃ δὴ καὶ βασιλεῦσι σπάνιον τότ' ἦν καὶ περισπούδαστον. ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη.*

928. Libri *οἶκος.* Tum in fine versus Vict. Cant. coli signum habent, sequente versu sic distincto, *ἔχειν, πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος.* Et hoc quidem recte diceretur: nam quod Blomfieldius ait, linguae indoli non consentaneum esse dicere *οὐκ ἐπίσταται πένεσθαι* et *ἐπίσταται ἔχειν*, prorsus falsum est: monuitque Boissonadus. Non est tamen illa interpunctio probanda, nisi *οἴκοις* scribatur, quod placuit Butlero: nam G. Bernhardy in Syntaxi p. 166. omnia confudit. Porsonum, qui ita scripsit, *οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ, ἔχειν· πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος*, secuti sunt Schützius et Blomfieldius. Hic tamen paene suspicari se ait legendum esse *οἴκῳ τῷδε.* Quo languidior fieret oratio. Distinctionem illam, servato *οἶκος*, recipiendam esse vidit Wellauerus. Hoc dicitur, *est domus quae horum affatim habeat.*

930. Libri δειμάτων. Emendarunt primi Auratus et Canterus.

932. κομίστρα Vict. et ut videtur Farn. Tum libri μηχανωμένης. Auratus et Scaliger μηχανωμένη, quod suum fecit Stanleius receperuntque recentiores. Aptius est propiusque ad librorum scripturam quod posui, μηχανωμένη. Vidit hoc etiam Franzius.

934. ὑπερτείνασα Farn. Vict. ὑπερτίνασα Flor. Auratus ὑπερτείνουσα, quod recepit Blomfieldius. Id quum Wellauerus male factum dixit, quia praecesserit aoristus ἵκετο, neque attendisse videtur quod Blomfieldius comparaverat v. 629.

καὶ τὰ πίστ᾽ ἐδειξάτην,
φθείροντε τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν,

neque omnino rationem rei perspectam habuisse. Valde probabilis est Aurati coniectura: sed ferri tamen, si recte intelligatur, librorum scriptura potest. Vsurpantur enim participia interdum sic ut non pendeat temporis indicatio ex verbo quod adiunctum est, sed sola per se constet: de quo genere diximus ego ad Vigerum p. 772. seqq. et Graserus in Adversariis in sermones Platonis p. 67. seqq. Ὑπερτείνασα igitur sic est accipiendum ac si dixisset ὑπερέτεινε. Luculentissimum huius generis exemplum est in illo Diodori Siculi I. 66. ἐπ᾽ ἔτη δὲ πεντεκαίδεκα κατὰ τοὺς ὅρκους καὶ τὰς ὁμολογίας ἄρξαντες καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ὁμόνοιαν τηρήσαντες, ἐπεβάλοντο κατασκευάσαι κοινὸν ἑαυτοῖς τάφον. Quod illi quum non fecerint post quintum decimum regni annum: eo anno enim dissolutum est illud regnum: non significant verba illa, *quum regnarent quindecim annos concordesque manerent*, quod per participia praesentis fuisset dicendum, sed *quum regnaverint concordesque manserint quindecim annos*. Similiter praesentis participia, ut saepissime ἄγων, adhibentur ad ea significanda quae coniuncta cum primario verbo proprie aoristi consociationem requirunt.

936. Libri σημαίνεις μολών. Quod Blomfieldius posuit σημαίνεις μολόν, ponendum viderat etiam H. Vossius in Curis Aeschyleis p. 26. sed is male θερμαίνει scribens, quod non Graece dictum esse putaret σοῦ μολόντος σημαίνεις.

937. ζεὺς τἀπ᾽ Flor. ζεύς τ᾽ ἀπ᾽ Farn. Vict. Iam Auratus delevit τ᾽, ut postea Pauwius. Porsonus aliique Ζεύς γ᾽ ediderunt, quod quid sit non apparet.

938. Auratus ἤδη mutandum censebat in ἡδύ. Butlerum, qui τότ᾽ ἤδη *tum statim* interpretatus erat, vituperavit Blomfieldius, peius ipse *tum demum* interpretans. Quid hic vel *statim* vel *demum*? Ἤδη est *iam*, referturque ad praecedentia. Neque enim de praesente vel calore vel frigore, sed de venturo loquitur Clytaemnestra, reditu Agamemnonis dicens quasi hieme ver venturum nuntiari, aestate autem iam instare frigus.

939. ἐπιστρωφωμένου Vict. ἐπιστροφωμένου Farn. ἐπιστρεφωμένου Flor.

941. Flor. μέλη (supra scripto οι) δέ σοι, omisso τι vel τοι. Vict. μέλοι δέ τι σοὶ. Farn. μέλοι δέ τοι σοι. Et sic ediderat Porsonus, servato accentu in pronomine.

943. Flor. Vict. δεῖγμα. Stephanus dubitabat an hic quoque (ut v. 756.) δῆγμα scribendum esset. Auratus et Scaliger δεῖμα vel δῆγμα legi volebant. Servarunt δεῖγμα Porsonus, Boissonadus, Scholefieldius, atque adeo defendere conati sunt H. Vossius et Wellauerus, *ostentum* interpretantes, aquilarum opinor, de quibus in primo chori carmine scriptum est, sed Latino, ut videtur, vocabulo adducti, ut id Graece quoque δεῖγμα dici crederent. At ne si dicerent quidem δεῖγμα eo significatu Graeci, non praeferendum esset quod Schützius et Blomfieldius receperunt δεῖμα, quia huic loco multo convenientius est metum, quam occasionem, qua ortus est metus, commemorari. Ac δεῖμα in Farn. scriptum esse adnotavit Bekkerus. Neglexit Elmsleius.

944. 945. Farn. hoc ordine, | ποτᾶτ᾽. ἄμισθος ἀοιδά. | μαντιπολεῖ δ᾽ ἀκέλευστος. |

946. ἀποπτύσας Flor. Vict. ἀποπτύσαι, cum glossa ὥςτε ἀποβαλεῖν τοῦτο, Farn. Id in textum intulit Boissonadus. Scaligeri et Casauboni coniecturam, ἀποπτύσαν, constructionis mutatione non perspecta, receperunt Porsonus et Blomfieldius.

948. ἵξει Farn. Vict. Ex Flor. ἵξει mihi enotatum est. Auratus ἕξει. Scaligerum ἵζει corrigentem recte secuti sunt Porsonus atque alii.

950—952. χρόνος δ᾽ ἐπεὶ Flor. Vict. χρονὸς δ᾽ ἐπὶ Farn. Deinde libri ξυνεμβόλοις. Deinde ψαμμίας ἀκάτας Farn. Vict. ψαμμίας ἀκάτα Flor. Tum παρήβησεν Flor. Vict. παρήβησ᾽ Farn. Scaliger ἐπὶ et ξὺν ἐμβόλοις. Schneiderus in lexico Graeco ξυνεμβολαῖς. Quod in adnotatione ad Humboldti interpretationem posui, χρόνος δ᾽ ἐπὶ πρυμνησίων ξυνεμβολαῖς ψαμμίας ἀκάτας παρήβησεν, nec Blomfieldius intellexit nec Wellauerus. Ψαμμίας ἀκάτας non accusativum, sed genitivum, nec παρήβησεν activum, sed, ut est, neutrale esse volui, constructionem autem verborum hanc, χρόνος δὲ παρήβησεν ἐπὶ ξυνεμβολαῖς πρυμνησίων ψαμμίας ἀκάτας, *tempus defloruit post communem iniectionem rudentum navis in arena stantis*, i. e. postquam subductae in arenam alligataeque sunt naves. Defloruisse dicit tempus, quia, si quid adversi secundum Calchantis vaticinium accidere oportebat, effluxisse videtur spatium quo id evenire erat consentaneum. Ἐπὶ cum dativo iunctum, ut sit *post*, ne H. Stephanum in Thesauro dicam, observatum ab interpretibus ad Lucianum t. I. p. 538. Non puto tamen id scriptum ab Aeschylo esse, non solum quod apta numerorum dispositio duas istas syllabas potius ad praecedentia referri, quam coniungi cum sequentibus postulat, sed etiam propter productionem brevis syllabae, cui locus est absoluto numero, ut v. 953. non ubi perpetuatur. Quare scribendum duxi

χρόνος δέ τοι
πρυμνησίων ξὺν ἐμβολαῖς

ψαμμίας ἀκάτας παρή-
βησεν.

Vocabulum ξυνεμβολή legitur in Persis v. 390.

εὐθὺς δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ
ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον ἐκ κελεύματος.

Apparet coniunctam multorum iniectionem ita vocari. Sed eo ipso non aptus hic videtur pluralis numerus ξυνεμβολαῖς: recte diceretur ξυνεμβολῇ. Quare praeferendum iudicavi ξὺν ἐμβόλαις. Intelligi autem rudentes, quibus naves in arenam subductae alligatae fuerant, patet ex eis quae sequuntur εὖθ' ὑπ' Ἴλιον ὦρτο ναυβάτας στρατός. Dubitari potest ἀκάτας an ἀκάτου scribendum sit. Nescio an inusitatiore forma usum dicam Aeschylum. Habet ἀκάταν codex Palatinus Anthologiae X. 9, 2. ubi Iacobsius cum Huschkio in Anal. crit. p. 228. ἄκατον scripsit.

953. ἔνθ' in Flor. esse dicitur.

957. τόνδ' Farn. Recte τὸν δ' Vict. Deinde libri ὅπως. Stanleius recte ὅμως. Notandum prima syllaba correpta ὑμνῳδεῖ. Possit quis suspicari scribendum esse μελῳδεῖ. Hesychius μελῳδοῦσι, μετ' ᾠδῆς ὑμνοῦσιν. Sed eadem syllaba correpta ὑμνήσω invenitur in Euripidis Bacchis v. 71. et εὔυμνος apud Epicharmum Hephaestionis p. 15.

958. Libri ἐριννύς. Genitivum posui in libro de metris p. 433. Item Porsonus.

961—964. Libri οὔτοι. Casauboni et Abreschii emendatio est οὔτι. Post ματάζει, quod ex grammaticorum praecepto scripsi ματᾴζει, nulla in antiquis editionibus interpunctio. Σπλάγχνα explicat poeta per κέαρ, quod τελεσφόροις δίναις κυκλούμενον πρὸς ἐνδίκοις φρεσίν dicit, paullo quidem tumidius, sed tamen ut pateat sententia: *non fallitur animus, cor eventum ferentibus fluctibus ad veracia agitatum praecordia*, i. e. cor motu suo, qui non vano ex timore nascitur, recte praesaga pulsat praecordia. Quod ad numeros attinet, τελεσφόροις singulari versu dici et sententiae vis interpunctioque strophicorum docet, nec recte sequentibus adiiceretur, trimetro non puro. Initii versus enim index est syllaba longa in anacrusi.

965. 966. εὔχομαι δ' ἀπ' ἐμᾶς τοι ἐλπίδος Farn. atque ita edidit Vict. nisi quod τοι in τι mutavit. εὔχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος Flor. Deinde ψύδη Flor. Farn. ψυδῆ Vict. quod emendavit H. Stephanus. Ψύθη substantivum esse puto, ut v. 457. Nec minus apud Callimachum fr. 184. ubi Hemsterhusio placebat ψυθές. Scripsi

εὔχομαι δ' ἀπ' ἐμᾶς τὸ πᾶν
ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν
ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον.

Certa enim emendatione me restituisse puto τὸ πᾶν, quod et sententia postulat et latere videtur in τοι, non addito, ut puto a Triclinio, sed relicto ex τὸ πᾶν in detrito margine. Ἐλπίδος hic sic

dicit poeta, ut cogitationem futuri significet: est enim *ἀπ' ἐλπίδος, ἀπ' ἐλπίδων, ἐξ ἐλπίδων, secus quam quis futurum putavit.* Sophocles El. v. 1127.

ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων
οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰςεδεξάμην.

Trach. v. 666.

οὐκ οἶδ'· ἀθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

Euripides Inone apud Stobaeum CV. 1.

ὑπόπτερος δ' ὁ πλοῦτος· οἷς γὰρ ἦν ποτε,
ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὁρῶ.

968—970. *μάλα γάρ τοι τᾶς πολλᾶς ὑγιείας* Flor. Vict. In Flor. haec, *μάλα γάρ τοι τᾶς πολλᾶς*, itemque *τέρμα νόσος γάρ*, serius adscripta videri adnotatum est. *μάλα γε* (supra scripto *γὰρ*) *τοὶ δὴ τᾶς πολλᾶς ὑγιείας* Farn. Deinde libri *νόσος γὰρ γείτων*. Lacunae signum post *γὰρ* posuit Porsonus. Vix dubitari potest quin perierit, quod Blomfieldius inserendum esse putavit, *ἀεί*. Illud autem certum est, primum horum versuum paeonicum esse. Hinc scripsi

μάλα γέ τοι τὸ πολέος γ' ὑγιΐας
ἀκόρεστον τέρμα. νόσος γὰρ ἀεὶ
γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει.

De illa forma *πολέος* ceteris copiosius dixit scholiastes Arati ad Phaen. v. 19. De *ὑγιΐας* dubitare non sinunt *ἱερία* et tot alia utramque terminationem habentia nomina. *Γέ τοι* patet non ad proxime praegressam sententiam, sed ad ea referri quae hanc praecedunt. Sin gravius hic peccatum est, coniici potest scripsisse Aeschylum *μάλα τὸ τᾶς ὑπεράγαν ὑγιΐας*. Quod sequitur *ἀκόρεστον* Auratus in *ἀχάριστον*, Schützius in *ἀπάρεστον* mutandum censuerunt: quorum prius errat Wellauerus quum ab Humboldto probatum existimat. *Ἀκόρεστον*, ***immodicum***, in malam partem accipiendum est.

972. Nihil hic mutandum. *Ἔπαισεν* est *offendit* vel ***illiditur***. Sic infra v. 1593. Prom. 887. Pers. 411. Ita ubi dicitur hoc verbum, fere *εἰς* vel *πρός* sibi adiungit: sed sine praepositione, ut hic Aeschylus, Sophocles dixit in El. v. 744. *λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας.*

973—978. Recte se haec habent omnia, videratque iam Casaubonus nominativos *ὄκνος βαλών* sic dictos esse ut deinde mutaretur coepta constructio. *Τὸ μέν* autem partem significat. Sententia haec est, ***metus quum partem pro acquisitis opibus bene attemperato iactu proiecit, non tota funditus periit domus, quamvis plena malis, nec mersit navem.*** Rediit in constructionem poeta, *ἐπόντισε* referens ad *ὄκνος*. Blomfieldius pro *δόμος* legendum putabat *γόμος*, loco Supplicum a Dobraeo commemorato motus v. 426. seqq. quem neque emendatum exhibuit, nec debebat omnino hic afferre. Videretur probari posse illa coniectura, nisi parum eleganter dictum esset *γόμος πημονᾶς γέμων*. Recte scriptum

est *δόμος*, quod quum dicit, in mente habet rem de qua loquitur. Ea est *πότμος εὐθυπορῶν ἀνδρός*.

977. *πημονᾶς* Vict. *πημονὰς* Flor. Farn.

979. Libri *πολλά τοι δόσις*. Turbatur ordo sententiarum hac asseveratione infringiturque vis sequentium. Nisi plane fallor, coniunxerat haec Aeschylus cum praecedentibus sic, *πολλά τ᾽ ἂν δόσις*. Id posui. Deinde *ἐκ* omittit Farn. Tum *καὶ ἐξ* Farn. Vict. *κἀξ* Flor.

981. Libri *πεσόνθ᾽ ἅπαξ*. Porsonus *ἅπαξ πεσόν*. Recte Pauwius *πεσὸν ἅπαξ*. Similiter in Eum. v. 638. *ἀνδρὸς δ᾽ ἐπειδὰν αἷμ᾽ ἀνασπάσῃ κόνις ἅπαξ θανόντος, οὔτις ἔστ᾽ ἀνάστασις. τούτων ἐπῳδὰς οὐκ ἐποίησεν πατὴρ οὑμός*.

982. 983. *προπάροιθ᾽ ἀνδρὸς* Farn. Vict. *πρόπαρ ἀνδρὸς* Flor. Deinde Farn. *τίς τ᾽ ἀγκαλέσαιτ᾽*, omisso *πάλιν*. Hanc patet Triclinii esse coniecturam.

984. 985. *οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν ζεὺς αὔτ᾽ ἔπαυσ᾽ ἐπ᾽ εὐλαβείᾳ* Flor. *οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν ζεὺς αὖτ᾽ ἔπαυσ᾽ ἐπ᾽ ἀβλαβείᾳ γε* Farn. ut Scaliger ex scholiis scribendum putaverat. *οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν ζεὺς αὖτ᾽ ἔπαυσ᾽ ἐπ᾽ εὐλαβείᾳ γε* Vict. Canteri iudicium, verba *ἐπ᾽ εὐλαβείᾳ γε* ex interpretatione addita esse existimantis, recte secuti sunt Schützius et Porsonus. Temere factum, inquit Blomfieldius. Mallem temere factum dixisset, quod ego nescio qua religione tactus in adnotationibus ad interpretationem Humboldti servanda putabam, hoc modo, *οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν Ζεὺς ἂν αὖτ᾽ ἔπαυσεν ἐπ᾽ ἀβλαβείᾳ*. Probarunt tamen errorem meum Wellauerus, Boissonadus, et verbis alio ordine collocatis Blomfieldius. Friget hoc, recteque sensit Canterus. Confusa sunt duo scholia, unum hoc, *τὸν Ἀσκληπιὸν γὰρ ἐκεραύνωσεν ἀναστήσαντα τὸν Ἱππόλυτον*, alterum, puto, ad v. 973. *πρὸ χρημάτων κτησίων*] *ἐπ᾽ ἀβλαβείᾳ, ὥςτε μὴ ἔτι βλαβῆναι*. Ex ceteris, quae libri ut Aeschylea habent, effici quidem haec possunt, *οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν Ζεὺς ἂν αὖτ᾽ ἔπαυσεν*, sed aegre quis, credo, sibi persuadeat tam languide haec enuntiasse Aeschylum. Eum qui novit, vix dubitabit quin scripserit

Ζεὺς δὲ τὸν ὀρθοδαῆ
τῶν φθιμένων ἀνάγειν ἔπαυσεν.

Quomodo hoc in eam scripturam quae in libris est mutatum fuerit ego quidem non expediam, sed tamen factum puto per adnotationes scholiastarum cum Aeschyli verbis confusas. In interpretatione falsus est Erfurdtius ad Soph. Ant. v. 1056. quum *τῶν φθιμένων* sic intelligendum putavit, ut *τινά* esset supplendum. Iungenda sunt *τῶν φθιμένων ἀνάγειν*, *ab inferis reducere*. Accusativus ut extrinsecus advocetur non opus est, quia reducens cogitari nequit nisi qui aliquem reducat. Ceterum de fabula quam poeta tangit videndus est Hyginus fabula 49. eiusque interpretes. Memoravit etiam Virgilius Aen. VII. 761. Plato de re p. III.

p. 408. B. *καί τοι ἀπειθοῦντές γε ἡμῖν οἱ τραγῳδοποιοί τε καὶ Πίνδαρος* (Pyth. III. 55.) *Ἀπόλλωνος μέν φασιν Ἀσκληπιὸν εἶναι, ὑπὸ δὲ χρυσοῦ πεισθῆναι πλούσιον ἄνδρα θανάσιμον ἤδη ὄντα ἰάσασθαι, ὅθεν δὴ καὶ κεραυνωθῆναι αὐτόν.*

986—990. Aberravit ab horum versuum sententia Schützius, quum *μοῖραν* de Clytaemnestra dictam putavit: quod nec per verborum naturam fieri potest, et, si posset, valde invenustum foret. De se loquitur chorus, verens malum Agamemnoni. Non enim credit ab uxore necatum iri, ut ex colloquio cum Cassandra apparet. Vera est autem Schützii emendatio, *καρδίαν γλῶσσα πάντ' ἂν ἐξέχει.* Libri *καρδία γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει.*

991. 992. Flor. *βρέμει* e correctione: antea *βλέπει.* Farn. *βρέμει ἐλπομένα,* omissis quae media sunt *θυμαλγής τε καὶ οὐδὲν ἐπ,* i. e. integro versu.

994. Libri *κασάνδραν.*

995. Auratus *ἀμηνίτοις.* At refertur adverbium ad *κοινωνὸν εἶναι.*

996. 997. Interpungebatur *κοινωνὸν εἶναι χερνίβων, πολλῶν μέτα δούλων, σταθεῖσαν κτησίου βωμοῦ πέλας.* Putavi quae post *χερνίβων* leguntur coniungenda esse: neque in praepositione opus erat anastrophe. Male autem Blomfieldius cum Schützio plenam distinctionem post *πέλας* in virgulam mutavit, quo et inconcinna redditur oratio et vis perit. Quum immota manet Cassandra, denuo eam compellat Clytaemnestra his verbis, *ἔκβαιν' ἀπήνης τῆςδε· μηδ' ὑπερφρόνει.*

1000. *θίγειν* Farn. Vict. Correctum a Blomfieldio. In Flor. hic versus ita scriptus est, *πραθέντα τλῆναι δουλείας μάζης βία* (sic, non *βίον*). Id Blomfieldius coniicit pro *δουλίας μάζης βίον* scriptum esse, quoniam servorum cibus *μᾶζα* fuerit. Aeschylus certe talia non scripsit. Sine dubio ista scriptura nihil est nisi verae lectionis interpretatio, *δουλείας μετασχεῖν,* vel simili verbo. De vendito Omphalae Hercule Sophocles Trach. v. 248 seqq. Tzetzes Chil. II. 426. seqq.

1001. *ἐπιρρέποι* Flor. Vict. *ἐπιρρέπει* Farn.

1003. *οἵδ'* Flor. Farn. *οἱ δ'* Vict. Emendavit Stanleius.

1004. *καὶ παραστάθμιων* Flor.

1005. Auratus *ἕξεις,* quod probarunt alii, recepit in minore editione Schützius. Wellauerus quum praestare dixit praesens, conticuisset, si rationem reddere iussus esset. Recte iudicasset Auratus, si habituram diceret Clytaemnestra ab se quae consuetum esset servis dari. Sed tota illa sententia non convenit huic loco. Non enim quae communi more servorum conditio sit, eam Cassandrae quoque fore dicit, sed meliorem, ut in domo clementiore. Nescio an id senserit Stanleius, qui sic interpretatus est, "*habes a nobis* (dicta scilicet) *quae fieri solent.*" Ponenda vero est virgula post *ἔχεις.* Nam hoc dicit, *tenes, quod exspectari a nobis potest.* Non dicit *quid exspectare a nobis possis.* Nam *οἷόςπερ,* aut alia quibus *περ* adiunctum est, non habent dubitativam potestatem, sed

rem certam significant, ut dicatur *qualia quidem*. Aptissimus declarando discrimini versus Sophoclis est in Oed. Col. 896.

ΘΗΣ. πῶς εἶπας; ΟΙΔ. οἷάπερ πέπονθ' ἀκήκοας.

1007. 1008. Libri ἐντὸς δ' ἂν οὖσα. Stanleius hos versus ita interpretatur, *cum vero sies intra retia fatalia, obsequeris, si modo obsequaris: forsan vero haud persuadeare.* Schütziua *cum autem iam fatalibus cassibus inclusa sis, obsequere, sis; nisi forte detrectas obsequium.* Similiter alii. Prior versus ut ita intelligeretur, non poterat ἐντὸς δ' ἂν οὖσα dici, sed omittendum erat ἄν. Posita vero ea particula sententia conditionalis est, ut dici debuerit ἐκτὸς δ' ἂν οὖσα. Atque ita scribendum est. Comparavit cum hoc loco Blomfieldius similem Sophoclis Oed. R. v. 936.

τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχα
ἥδοιο μέν, πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

Wellauerus quod infra dicitur v. 1354.

χαίροιτ' ἄν, εἰ χαίροιτ', ἐγὼ δ' ἀπεύχομαι.

1009. Dubitari potest, ad hunc locum an ad alium spectet quod scholiastes Aristophanis ad Av. v. 1679. scribit, καὶ Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν χελιδονίζειν φησί. Similia de Dodonaeis columbis tradit Herodotus II. 57.

1011. Libri ἔσω, quod Blomfieldius Elmsleii praecepta sequens in εἴσω mutavit. Versum hunc Porsonus in praefatione ad Hecubam p. XXXI. in iis nominat, quorum quinti pedis molestus incessus propter vocem encliticam ferri possit. De qua re non recte iudicavit. Elmsleius in Censuris Edinensibus t. XXXVII. p. 81. sive in Lipsiensi editione Iphigeniarum Marklandi p. 263. quum poetam scripsisse pronuntiavit εἴσω φρενῶν λέγουσα, πείθέ νιν λόγῳ, neque λέγουσα recte ad Cassandram rettulit, nec videtur reputasse, si hoc vellet Clytaemnestra, non eam simpliciter ἀλλά, sed ἀλλὰ σύ τοι dicturam fuisse. Coniungendum vero est λέγουσα λόγῳ: *dicendo ei persuadeo intus in animo.* Comparari quodammodo possunt Soph. Phil. v. 1325. καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω. Eur. Med. v. 316. λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' ἔσω φρενῶν ὀρρωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν. Manet vero Clytaemnestra, exspectans etiam: tum demum, Cassandra nihil respondente, abit.

1012. Sic Prom. v. 218. κράτιστα τῶν παρεστώτων τότε.

1013. Libri πείθου. Blomfieldius πιθοῦ. De discrimine, omninoque quid de hoc genere correctionis sentirem, dixi ad Soph. El. v. 1003.

1014. Edd. vett. θυραῖαν. Emendate, ut primus Porsonus edidit, Flor. Farn. quod neglexit Elmsleius. Blomfieldii haud facile probabilis coniectura est, θυραῖος communi genere de persona, de re θυραία dictum esse. Sed quid hoc est, quod libri habent, οὔτοι θυραίαν τήνδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα τρίβειν: quod intelligi non posse videns Casaubonus θυραίᾳ scribendum esse coniecit, relicto παρὰ τήνδε, quod perperam dictum esse apparet. Pessime Wellauerus θυραίαν τήνδε ad Cassandram

refert, in quo duplex vitium est, alterum male constructae praepositionis, alterum quod ineptum est, quae de se dicere Clytaemnestra debebat, de Cassandra praedicari. Recte Musgravius τῇδ' emendavit, quod Blomfieldio quoque quum olim in mentem venisset, reiecit ille tamen hoc postea, voluitque θυραίαν τήνδε de Clytaemnestra accipi.

1015. Respondent sibi τὰ μέν et σὺ δέ. Nam τά non articulus est, sed pronomen, *illa*.

1019. Libri δέχῃ.

1020. Recte dicit Blomfieldius Clytaemnestram quoque manu significare quid velit, eodem modo ut Cassandra respondeat.

1023. ἢ μαίνεταί γε Flor. ἦ μαίνεταί γε Farn. Vict. quod etsi defendi potest, ut γέ sit *adeo*, tamen non dubitandum est quin ἦ μαίνεταί τε Aeschylus scripserit. Deinde Flor. φρενῶν κλύει, sed litteris β et α superscriptis mutari ordo iubetur.

1026. Hic versus primus est in ea pagina codicis Medicei, quae sequitur quaternionem qui excidit. Itaque hinc rursum habemus et huius codicis scripturas et codicis Guelferbytani editionumque Ald. Rob. Turn. ἐξ ἀφρίζεσθαι G. Ald.

1027. In M. οὐ μὴν sic scriptum ut supra posita sit ν littera. ῥίψας G. Ald. Turn. ἀτιμασθήσομαι Flor. Farn. ἀτιμωθήσομαι G. Ald. Turn. Vtrum M. habeat mihi non constat. ἀτιμεστρήσομαι Rob.

1028. ἐπικτοίρῳ G. Ald.

1029. ἴθ' M. G. Flor. Farn. Ald. Rob. Turn. ἴσθ' error Vict. ἐρημώσας G. ἐρήμωσας Ald. In M. in ὄχον inter χ et ο aliquid erasum: fortasse habuit ὄχλον.

1030. ἑκοῦσ' ἀνάγκῃ M. G. Flor. Farn. Ald. Turn. ἕκουσ' ἀνάγκῃ Vict. εἴκουσ' ἀνάγκῃ ex sua emendatione Robortellus, quam merito receperunt editores. καὶ νίσον Ald. male lecta ambigua codicis G. scriptura. Canterus καἴνησον coniecit. Sed καίνισον est *imbue, initia*. V. Ruhnkenium ad Callim. fr. 119.

1031. ὀτοτοτοτοῖ ποποῖ δᾶ M. G. Ald. Rob. Turn. Vict. ὀτοτοτοὶ πομποῖ δᾶ Flor. et sic etiam Farn. nisi quod ὀτοτοτοῖ habet.

1032. ὤπολλον ὤπολλον M. G. Ald. Rob. Turn. ἄπολλον ἄπολλον Flor. Farn. Vict. Iambicus ischiorrhogicus est, quem codicis M. scriptura praebet, numerus. Sed praeferendum iudicavi dochmium hypercatalectum alterius lectionis, vocativo in nominativum mutato: quam rationem et praecedens versiculus commendat et qui sunt in secundo stropharum pari numeri.

1033. Scholiastes Euripidis ad Phoen. v. 1035. (1028. ed. Matth.) hos duos versus afferens habet ἀνωλολύξας, quod scribendum coniecerat H. Stephanus. Male. Apollo cur arceri ab lamentis debeat explicare studuit O. Müllerus in Dor. vol. I. p. 302. Et profecto deo Februo conveniunt quae a labe pura sunt. Multa congessit ex Aeschylo Klausenius in Theologumenis Aeschyli p. 114.

1035. 1036. Libri ut v. 1030. 1031.

1037. ἥδ' M. G. Ald. Turn. ἡ δ' Rob. Vict. et ut videtur Flor. Farn.

1038. Suo errore Ald. εὐγυγόοις.

1039. Libri ἄπολλον ἄπολλον. Posui nominativos.

1040. ἀγυιᾶτ' M. ἀγυιάτ' G. Farn. et ut videtur Flor. ἀγυία τ' Ald. ἀγυιεῦ τ' Turn. Vict. ἀγυιᾶτ' ex Sophiani emendatione Rob.

1041. Οὐ μόλις est *non parum*. Eur. Hel. v. 342. θέλουσαν οὐ μόλις καλεῖς, *non parum cupidam*.

1042. χρήσειν M. Flor. Farn. Rob. Vict. χράειν G. χράειν Ald. κλάειν Turn. Codices et Ald. Rob. αὐτῆς. Emendate Turn. Vict.

1043. παρ' ἓν M. G. Ald. Turn. παρὲν Flor. Vict. παρὸν Farn. Rob. παρὸν etiam Auratus, receperuntque Porsonus et Boissonadus. Schütziuis περ ἕν, quod probarunt Blomfieldius et Wellauerus. Veri similius est poetam scripsisse παρόν, cuius verbi ea potestas est, ut *nunc quoque* significetur. Sophocles in Aiace v. 337.

ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν ἢ τοῖς πάλαι
νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.

1044. Scripturae librorum eaedem quae v. 1039.

1045. ἀγυίατ' Flor. Ceteri ut v. 1040.

1046. Libri ἆ ποῖ, nisi quod ἆ ποι habet Rob. Non recte Elmsleius in Museo critico vol. II. p. 306. vel ποῖ ποῖ scribendum esse putavit, ut Euripides in Iph. T. v. 1435. et aliis in locis locutus est, vel ποῖ δή, ut Aeschylus infra v. 1097. ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες; Attendentem non ad formulas ipsas, sed ad locorum quibus adhibentur rationem, non potest latere quid intersit et quo quaeque loco apte usurpetur.

1047. εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς M. G. et edd. εἰ σύ. τὸ, μηδ' ἐννοεῖς Flor. εἰ. τόπερ μὴ δ' ἐννοεῖς Farn.

1048. τοι pro σοι sola ed. Rob. Deinde κᾶτα δ' Flor. Farn. Denique ψύδη Farn.

1049. Ante hunc versum ἆ ἆ addunt M. G. Ald. Rob. Turn. Omittunt recte voculas istas Flor. Farn. Vict. Deinde συνίστορα, ut Porsonus scripsit, Flor. Farn. Ceteri ξυνίστορα.

1050. αὐτοφόνα recte Flor. Farn. Rob. et, ut videtur, M. αὐτόφονα ceteri. Deinde κακὰ καρτάναι M. G. Ald. Rob. et, ut videtur, Flor. In M. scholion ἀντὶ τοῦ ἀγχόνη adscriptum est. κακὰ, κἀρτάναι Turn. κακὰ, κ' ἀρτάναι Vict. κακὰ. κἀρτάνας Farn. Et κἀρτάνας scribendum esse viderat Casaubonus, quum Auratus ἀρτάναν coniecisset. Scribendum aut αὐτοφόνα κακὰ καὶ ἀρτάνας, aut, quod praetuli,

αὐτοφόνα τε κακὰ κἀρτάνας.

1051. ἀνδρὸς σφάγιον M. et ceteri libri praeter Turn. ubi ἀνδρὸς σφάγειον scriptum est, et Farn. qui ἀνδρὸς σφάγιόν τε habet. Sed M. ι litteram in σφάγιον in litura scriptam habet. Deinde omnes καὶ πέδον. Quod Pearsonus coniecit, καὶ πέδου, etiam Schützius in prima editione

posuerat. Blomfieldio, ut dubitaret de huius coniecturae veritate, scrupulum iniecerat *καί*: quin propter hoc *καί* negat *πέδου* ferri posse Wellauerus. Nimirum *σφαγεῖον*, ut Porsonus scripsit, illi substantivum esse putarunt, non cogitantes adiectivum esse referrique ad *στέγην*. Recte intellexerat Aeschyli verba Seidlerus ad Eur. Troad. v. 764. Sed tamen *πέδου ῥαντήριος* non recte diceretur domus nisi adiiceretur *αἵματι*, Quare scripsi

ἀνδρὸς σφαγεῖον καὶ πέδοι ῥαντήριον,

ut *viri sanguinem humi profundens* dicatur, coniuncto *ῥαντήριον* cum *ἀνδρός* aeque ut *σφαγεῖον*. Quamquam dubitari potest utrum hoc scripserit Aeschylus, an, quod fortasse praestat, *ἀνδρὸς σφαγεῖον καὶ πεδορραντήριον*. Id Dindorfio quoque in mentem venit scribi posse, si cum Dobraeo Adv. II. p. 25. legatur *ἀνδροσφαγεῖον*.

1052. *εὗρις* Porsonus. *εὖρις* M. G. sed in M. *ις* in litura scriptum est. *εὖρις* Flor. Farn. Ald. Rob. Turn. *εὖριν* Vict. *εὔριν* praetulit Blomfieldius.

1053. *μαντεύει δ'* M. Ald. Rob. *μαντεύῃ δ'*, sed *η* in *ει* mutato, G. *ματεύει δ'* Flor. Farn. Vict. *ματεύειν δ'* Turn. Probarunt infinitivum Blomfieldius et Wellauerus, cui *μαντεύει* eo ortum esse videbatur, quod *ν* ad *ματεύει* supra adscriptum alieno loco insertum esset. Non cogitarunt ita *ματεύειν τε* dicendum fuisse, multoque languidiorem esse infinitivum. Scholiastam ne quis putet infinitivum legisse, cuius adnotatio ita edita est, *ἔοικεν ὡς κύων εὖριν ἀναζητεῖν* (ita Rob. *εὖριν ματεύειν καὶ ἀναζητεῖν* Vict.) *εἰ γέγονεν ἐνθάδε παλαιὸς φόνος*, nimirum in M. ita hoc scholion scriptum est, *ἔοικεν ὡς κύων εὑρίσκοι* (scribendum *εὖρις, καὶ*) *ἀναζητεῖ* etc. Deinde *ὧν ἀνευρήσει* Porsonus. *ὧν ἂν εὑρήσῃ* M. G. Rob. *ὧν ἂν εἰρήσῃ* Ald. *ὧν ἂν ἀνευρήσει* Turn. *ὧν ἐφευρήσει* Flor. Farn. Vict.

1054. Ante hunc versum Blomfieldius *ἅ, ἅ* posuit, quoniam in stropha has voculas receperat. *μαρτυρίοισι γὰρ* ex Pauwii emendatione Porsonus. *μαρτυρίοις γὰρ* M. G. et edd. *μαρτυρίοις μὲν γὰρ* Flor. Farn. et Ven. in quo hic versus primus est post lacunam ad v. 46. indicatam. Deinde *τοῖσδ' ἐπιπείθομαι* scribendum esse primus vidit Abreschius. *τοῖσδε πεπείθομαι* M. G. Flor. Farn. Ven. Ald. Rob. *τοῖσδε πείθομαι* Turn. Vict.

1055. 1056. *κλαιομένα* G. Ald. Rob. Turn. Deinde *τὰ βρέφη* Flor. Farn. Ven. quod receperunt Blomfieldius, Wellauerus, Boissonadus. Frigidum id esse prae ceterorum librorum scriptura, *τάδε βρέφη*, vidit Scholefieldius. Haud dubie *τὰ βρέφη* a Triclinio scriptum est, ut metrum ei metro, quod in strophico versu invenerat, accommodaretur. *Τάδε βρέφη* etiam scholiastes legisse videtur, qui scribat *φαντάζεται γὰρ ὁρᾶν τὰ σώματα τῶν ἀνῃρημένων παίδων Θυέστου*. In ed. Rob. scriptum est *κλαιομένα τάδε βρέφη, σφαγάς τε ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας*. Non habent *τε* post *σφαγάς* ceteri libri.

Sed quum in edd. Ald. et Turn. iungantur sine interpunctione *κλαιομένα τάδε βρέφη σφαγάς*, in Vict. et Cant. sic distinctum est, *κλαιόμενα τάδε βρέφη, σφαγὰς, ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας*. Schütziam quique alii cum eo virgulam post *βρέφη* rursum removerunt, ut *σφαγὰς ὀπτάς τε σάρκας* a *κλαιόμενα* regeretur, vituperavit Elberlingius, ridens imaginem puerorum quod interfecti sint carnesque suae a patre comestae flentium. Incautius id dixit vir non hebetis iudicii. Nam etsi ferri potest illa Victorianae et Canterianae editionis interpunctio, ut haec tria copulet Cassandra, flentes pueros, caedes, comestas a patre carnes, tamen quid obstat quin puerorum simulacra se cernere dicat, qui interfectionem suam et carnes a patre absumptas defleant, quum infra v. 1176. seqq. non solum repetat istam imaginem, sed etiam, nisi quis omnem libris fidem deroget, eos pueros carnes suas et viscera in manibus tenentes describat? His si non offendebatur Elberlingius, non erat cur eandem imaginem hic ferre nollet. Sed movit eum *κλαιόμενα*, quod accusativum regere nondum esset demonstratum. Id vero non debebat ei scrupulum iniicere. Nam ut *κλαίεσθαι* non sit *deflere*, sed *flentem esse*, quod alio verbo *δακρυρροεῖν* vocatur, tamen vel sic accusativus ei adiungi potuit. Sic Sophocles apud schol. Pindari Pyth. IV. 213. *δακρυρροεῖ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνειν*. Accusativus *κλαιόμενα* quomodo explicandus sit, dictum est ad v. 2.

1057. 1058. *ἦ μὴν* a pr. manu M. alia, ut videtur manus *ἤμεν* superscripsit. *ἤμεν* G. Flor. Ven. Ald. Turn. Vict. *ἦμεν* Rob. *ἦ μὲν*, cum glossa *ἦ τοι ἴσμέν*, Farn. Deinde *σοῦ* Turn. Vict. Ceteri *σου*, quod in Farn. supra versum scriptum est. Tum in M. ultima in *πεπυσμένοι* littera erasa. Deinde *ἤμεν* M. Flor. Farn. Ven. Vict. Ita etiam G. sed alteri syllabae *ὴν* superscriptum, unde *ἢ μὴν* Ald. Turn. *ἦμεν* Rob. Schützius quum in prima editione utroque in versu *ἴδμεν* posuisset, in minore utrumque in *ἦσμεν* mutavit, postquam Porsonus ediderat *ἦ μὴν κλέος σοῦ μαντικὸν πεπυσμένοι ἦσμεν*. Porsonum recte secutus est Blomfieldius. Friget, quamvis bis positum, *ἤμεν*, quod Wellauero placuit. Invenustum est, quod Scholefieldius dedit, *ἦ μὴν — ἤμεν*: falsum quod Boissonadus *ἦ μὲν — ἤμεν*. In fine versus libri *μαστεύομεν*. Schützius in prima editione recte *ματεύομεν*. Videntur hac forma usi esse tragici ubi metrum primam syllabam corripi pateretur. Hic autem altera etiam propter praegressum *ας* displicet.

1059. Nihil erat cur Blomfieldius duplicando *ἰώ* diiambum in dochmium converteret. Idem *πόποι* cum Flor. Farn. Ven. Rob. *πόποῖ* M. Ceteri *ποποῖ*. Error Aldinae est *μήδεθαι*. In Rob. verba *τί ποτε μήδεται* et quae sequuntur usque ad *βοᾷ* choro sunt tributa.

1060. Vulgo *τί τόδε νέον ἄχθος*. Blomfieldius cum Seidlero de vers. dochm. p. 161. *ἄχος*, quod confirmarunt Flor. Farn. Ven. In M. ut in ceteris *ἄχθος* est, sed supra scriptum *ἄχος*. Quum accuratissime syllabas exaequare soleat Aeschylus, videri potest scribendum esse *τί τόδ'*.

ἄχος νέον, μέγα. Sed ea minus apta est verborum collocatio. Et respondet solutio contractis syllabis etiam v. 1080.

1062. *φίλοισιν* Farn. Ceteri *φίλοισι.* Deinde *ἀλκὰ δ'* M. G. Farn. Ald. Rob. Turn. *ἀλκὰν δ'* Flor. Ven. Vict. Hesychius *ἀλκή, δύναμις, ἰσχύς, ἢ ἀλέξησις, ἢ μάχη. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι.* Orestem intelligi vidit Scholiastes.'

1065. *πόλις βοᾷ* M. G. Ald. Rob. Turn. *βοᾷ πόλις* Flor. Farn. Ven. Vict. Hoc, rotundius visum Butlero, adoptavit Boissonadus. Vnice verum est *πόλις βοᾷ*, potiore verbo priorem locum tenente.

1066—1068. In Ald. puncto post *τελεῖς*, item post *πόσιν*, commate post *φαιδρύνασα* interpunctum. Sic etiam Turn. deleta tamen post *πόσιν* interpunctione. Rob. et Vict. signa interrogandi habent post *τελεῖς* et post *φαιδρύνασα*, quod in Rob. *φαιδρύνασ'* scriptum est. Stanleium, qui post *τελεῖς* virgulam, post *φαιδρύνασα* signum interrogandi posuit, Porsonus aliique secuti sunt. Vellem Blomfieldius, qui abruptae orationis signum post *φαιδρύνασα* posuit, etiam post *τελεῖς* signo interrogandi distinxisset.

1069. 1070. *προτεῖν δὲ* Ald. Turn. *προτείνει γὰρ* Ven. Deinde *χεῖρ' ἐκ χειρὸς ὀρεγομένα* M. G. Ald. Rob. Turn. In Rob. post *ἐκ* asteriscus, vitii vel lacunae signum. *χεὶρ ἐκ χειρὸς ὀρεγομένα* Vict. *χεὶρ ἐκ χερὸς* (*ἐκ χειρὸς* in Ven. esse dicitur) *ὀρεγμένα* Flor. Farn. Ven. Scholiastes *διαδέχονται δὲ ἀλλήλους τοῖς ὀρέγμασι τῶν χειρῶν Αἴγισθος καὶ Κλυταιμνήστρα.* Hinc in adnotatione ad Humboldti interpretationem scribendum conieci *προτείνει δὲ χεὶρ ἐκ χειρὸς ὀρέγματα.* Receperunt hoc, mutato *χειρὸς* in *χερός*, Blomfieldius et Boissonadus. Atque *χερὸς* iam Porsonus. Sed non de Aegistho cogitandum esse docet Choephororum locus v. 418. seqq.

1071. Nihil erat caussae quod *νῦν* nonnullos offenderet. *Nondum*, inquit, *intellexi: nunc enim, si ante visa est aenigmata dicere, magis obscura loquitur.*

1072. *ἐπαργέμοισι* M. (sic M.) G. Ald. Rob. Vict. *ἐπ' ἀργέμοισι* Flor. Farn. Turn. *ἀμνημονῶ* pro *ἀμηχανῶ* Ven.

1073. *παπαῖ παπαῖ* M. Rob. Vict. *παπαὶ παπαί* G. Farn. Ald. Turn.

1074. *ἢ* M. Farn. Vict. *ἦ* Ald. Rob. Turn. et, nisi fallor, G. Deinde libri *ἀΐδου.* Schützius in minore editione *Ἅιδου.* Signum interrogandi primus posuit Vict. Aperte quidem falsum est *ἢ*: sed *ἦ* utrumne interrogative an affirmative dictum, non ausim diiudicare.

1076. Libri *ἀκόρεστος.* Primus correxit Bothius.

1077. *θύματε* Ald. unde *θύματι* Turn.

1078. *ἐριννῦν* M. Rob. *ἐριννὺν* G. *ἐρινὰν* Ald. *ἐριννὺν* Ven. Flor. Farn. Turn. Vict. Deinde libri *κέλῃ* vel *κέλη*, nisi quod *κάλῃ* habet Ald. indeque Turn. *καλεῖ.*

1079. Turnebus, plena interpunctione in fine praecedentis versus

posita, ἐπορθιάζων scripsit, coniungens hoc participium cum sequentibus. Ceteri omnes infinitivum habent. In Ven. deest με.

1080. ἐπεὶ δὲ G. Ald. ἔδραμαι Turn.

1081. 1082. ἅτε καὶ δορία πτώσιμος M. Vict. ἅτε καὶ δωρία πτώσιμος G. Ven. Flor. Ald. Turn. ἅτε καὶ διρία πτώσιμος Rob. ἅτε δωρίᾱ πτώσιμος, omisso καὶ, Farn. Deinde ξυναντεῖ G. Ald. Rob. Turn. Ceteri ξυναννεῖ. Correxit accentum Porsonus. Tum omnes libri αὐγαῖς, quod Pauwius aliique mutarunt in αὐγάς. Casaubonus coniecerat δορὶ πτώσιμος. Twiningius ad Aristot. de poet. n. 186. ἅτε καὶ δορὶ πτωσίμους ξυνανύτει. Blomfieldius edidit ἅτε καὶ δορὶ πτωσίμοις ξυνανύτει βίου δύντος αὐγάς. Boissonadus ἅτε καὶ δορὶ πτωσίμοις ξυνανύτει βίου δύντος αὐγαῖς. Nullus horum attendisse videtur, quam frigidum planeque ineptum sit καί. In adnotatione ad Humboldti interpretationem dixi scribendum esse

ἅτε γᾷ δορὶ πτώσιμος
ξυνανύτει βίου δύντος αὐγαῖς.

Mirabile iudicium fuit Wellaueri, qui et duplicem dativum incommodum esse censuit, neque intelligi posse dixit unde illud α ante πτώσιμος irrepsisset. Potuerat intelligere, si ex supra scripto ει ortum esse cogitasset, quo duplex scriptura δορί et δόρει notaretur. Ξυνανύτει dictum infinite, ut sit *desinit*. Sophocles Phil. v. 720. εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας ἐκ κείνων. Hoc igitur dicit chorus, *tangit cor meum purpurea gutta, quae ferro humi profusa cum occidentis vitae lumine finiet*. Perversa explicatio scholiastae, συμπληροῦται τοῦ βίου δύνοντος (sic M.) ταῖς αὐγαῖς σου, μηκέτι ὁρῶντος ταῖς αὐγαῖς, quem tamen apertum est scripsisse τοῦ μηκέτι ὁρῶντος, Stanleium aliosque interpretes ad alienissima abripuit.

1083. In magnum timorem coniectus haec dicit chorus, quum praesertim dixisset Cassandra στάσις δ' ἀκόρετος γένει κατολολυξάτω θύματος λευσίμου.

1084. ἆ ἆ M. (sic M.) G. Ald. Rob. Turn. ᾶ ᾶ Vict. Cant. Tum ἄπεχε τῆς βοῆς Farn. Homericum illud de Agamemnone, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ, si spectasset Aeschylus, scripsisset, credo, ἄπεχέ τις φάτνης τὸν ταῦρον. Ac τις legisse videri potest scholiastes, qui scribat τίς ἂν ἀποστήσειεν αὐτῆς τὸν Ἀγαμέμνονα, ὅπως ἂν μὴ ἀπόληται; Immo *coniugem arce a coniuge* dicit, quia taurus et vacca amoris stimulis excitati cornubus se per lusum petere solent.

1085. πέπλοισιν M. Farn. Rob. Vict. πέπλοισι G. Ald. Turn.

1086. μελαγκαίρωνι G. Ald. Quod ortum est ex scriptura codicis M. in quo est μελάγκέρωι, cum duplici accentu, et ν super ι posito. μελαγκέρῳ Rob. μελαγκέρων Flor. Ven. μελάγκερων Farn. Turn. Vict. Scholion in M. τὸν μελάγκερων ταῦρον λαβοῦσα τῷ μηχανήματι τῷ διὰ τῶν πέπλων τύπτει. ἐὰν δὲ γράφηται μελαγκέρῳ μηχανήματι τύπτει, ἀντὶ τοῦ κεκρυμμένῳ. Et in altera margine τῆς μελαγκέρου

βοός, quod ad *μελαγκέρῳ* genitivum casum pertinet. Haeserunt in hoc epitheto interpretes, ut adeo Wellauerus *μελάγκερων* probaret, quod ad taurum referretur, quae videtur etiam Porsoni, Blomfieldii, Boissonadi, Scholefieldii sententia fuisse. At id neque Graece dictum, et absurdum est. Restituendus erat dativus. Quoniam tauri et vaccae appellatione usa erat, transfert cornua ad id de quo proprie dici non potuerunt, non tamen ut solam vestem, qua obvolutus est Agamemno, sed ut universum occidendi modum designet: quare *μηχανήματι* dicit, quasi nigris cornubus, sic ictibus ferri peti illum indicans. Neque enim de corneo manubrio mucronis, quod Schützio in mentem venit, cogitandum est.

1087. Libri *τύπτει*. Sed nescio an metri indicio ponendum sit *θένει*. Hesychius *θένει, κόπτει, τύπτει*. Deinde *πίτνει δ' ἐνύδρῳ* M. *πίπ ει*, in litura scripto *ι*, et *τ* eraso ante *ει*, G. *πίπει* Ald. *δ' ἐν ὕδρῳ* ambo. *πίπτει δ' ἐνύδρῳ* Turn. *πιτνεῖ δ' ἐνύδρῳ* Ven. Farn. Vict. *πίτνει δ' ἐνύδρῳ* Rob. Omnes *τεύχει*, nisi quod *τεύχεϊ* Farn. Schützius *ἐν* ante *ἐνύδρῳ* inseruit: Blomfieldius *κύτει* pro *τεύχει* ex sua coniectura posuit, quemadmodum ego quoque dudum correxeram, quia non credibile est Aeschylum non exaequasse syllabas dochmiacorum.

1088. *δολοφόνου δὲ* Vict. Sed non habent *δὲ* codices et Ald. Rob. Turn. *χέβητος* vitium Aldinae.

1089. *οὐκ ὀμπάσαι μ' ἄνθε σφάτων* Ald.

1091. *ἀποδέθες φάτων* Ald. *τίς* Heathius et ita Ald. et, ut videtur, Ven. Flor. *τις* sine accentu M. G. *τὶς* Rob. Turn. Vict.

1092. *βροτοῖς* M. G. Farn. Ald. Rob. Turn. *βροτοῖσι* Ven. Flor. Vict. Deinde *στέλεται* Farn. Ceteri *στέλλεται*. Correxi *τέλλεται*. In eandem emendationem incidit Emperius. Deinde *διὰ* M. G. Rob. *δία* Ald. Turn. *δὴ αἱ* Ven. Flor. Farn. Vict. Scribendum esse *διαὶ* ad Humboldti interpretationem adnotavi. Blomfieldius cum anastrophe *δίαι*, quam grammatici arcent a praepositionibus trium morarum, omninoque, quamquam hoc quidem non recte, a *διά*.

1093. *πολυεπεῖς* M. G. Ven. Farn. Ald. Rob. Turn. *πολυετεῖς* Flor. Vict. Deinde *θεσπιωιδὸν* M. *θεσπιῳδὸν* Turn. Vict. *θεσπιωδὸν* Ven. Flor. Farn. Ald. In G. librarius quum in ultima syllaba *ω* scriberet, statim id in *ο* mutavit, ut *θεσπιωδὸν* esset. In Rob. haec verba *θεσπιῳδὸν φόβον* omissa sunt. Casaubonus aliique *θεσπιῳδῶν* legi voluerunt. Scripsi *θεσπιῳδοί*, nam vulgata lectio inepta est. Hoc dicit, ***per mala multiloquae artes fatidicae intelligentiam timoris afferunt***, i. e. faciunt ut quis, quid significaverit timor, ipso eventu malorum intelligat. Sic Euripides Hec. v. 702. *ἔμαθον ἐνύπνιον*, ***intellexi quid voluerit somnium.***

1094. *φέρουσιν* Farn. Ceteri *φέρουσι*.

1096. *θροῶ πάθος ἐπεγχέασα* M. G. Rob. *θροᾶ.* (*θροᾷ* Turn.) *πάθος ἐπεγχέασα* Ald. Turn. *θροῶ πάθος ἐπαγχέασα* Ven. Flor. Farn. Vict. Scholiastes *συναναμίξασα τῷ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ συγκερά-*

σασα. Verbum recte explicat, sed prava scriptura deceptus se dicere Cassandram putat. Scripserat Aeschylus

τὸ γὰρ ἐμὸν θροεῖς πάθος ἐπεγχέας.

Chorum alloquitur. *Ἐπεγχέας* quidem legendum esse etiam Franzius vidit, sed male scripsit *θροεῖ*.

1097. Libri *ἤγαγες*. Alloqui putatur Apollinem, cui supra v. 1046. similia dixerat. Sed id non aptum, nulla posita appellatione Apollinis. Scribendum erat *ἤγαγεν*. Agamemnonem enim dicit, ut ex sequente versu apparet.

1098. *οὐδέν ποτ'* M. G. Ald. Rob. Turn. *οὐδέ ποτ'* Vict. et affertur id ex Ven. *οὐ δήποτ'* Farn. Deinde *εἰμὶ* pro *εἰ μὴ* Ald. Turn. Verba *τί γὰρ* choro tribuit Rob.

1099. *ἢ* pro *εἰ* G. Ald. Turn.

1100. *αὐτᾶς*, ut lex linguae postulat, Farn. Rob. Vict. *αὐτᾶς* M. Turn. *αὐτῆς* G. Ald.

1101. *νόμον ἄνομον γ'* Farn. *νόμον ἄνομόν γε* Vict. Omittunt particulam M. G. Ven. Ald. Rob. Turn. alienam illam non solum quia metrum pervertit, sed etiam quod in hac formula non solet addi. Deinde *οἷά τις* Turn. Vict. *οἷα τις* G. Ald. *οἷα τις* M. Ven. Rob.

1102. *ἀκόρεστος βοῦις* sic M. *ἀκόρεστος βοᾶς* G. Turn. *ἀκόρεστος βοᾶς* Vict. et, ut videtur, Ven. Flor. *ἀκόρεστος βορᾶς* Farn. *ἀκόρεστος βοῦς* Rob. *ἀκόρετος βοᾶς* casu recte Ald. Deinde *φεῦ ταλαινᾶς* (sed prius fuisse videtur *ταλαίναις*) *φρεσὶν* M. *φεῦ ταλαίνας φρεσὶν* G. Ald. Rob. Turn. *φιλοίκτοις ταλαίν' φρεσὶν* Ven. Flor. *φιλοίκτοισι φρεσὶν*, omisso *ταλαίναις* vel *ταλαίνας*, Farn. *φιλοίκτοις ταλαίναις φρεσὶν* Vict. Videri posset *φιλοίκτοις* ortum esse ex *φίλοικτος* explicandi caussa ad *ἀκόρετος βοᾶς* adscripto, nisi et antistropha vitii suspicionem moveret et *φεῦ* minime hic aptum esset. Quare recepi hanc scripturam,

ἀκόρετος βοᾶς φιλοίκτοις ταλαίναις φρεσίν.

1103. In G. utriusque *ἴτυν* ultima syllaba in litura scripta est. Inde *ἴτυν ἴτην* Ald. Deinde *σθένουσ' ἀμφὶ θαλῆ* G. Ald. Schützium, qui in minore editione scripsit *ἀμφιθαλῆς*, fefellerat constructio, male illa ab scholiasta expedita, qui *νόμον ἀμφιθαλῆ κακοῖς* coniunxit. *Ἴτυν Ἴτυν* imitatio est vocis lusciniae et pro adverbio construitur cum *στένουσα*, i. e. *Ityn Ityn clamitando gemens affluentem malis vitam.*

1104. *ἀηδὺν* Rob.

1105. Libri omnes *ἀηδόνος μόρον*. Mutatus ab Schützio aliisque verborum ordo ut monueram libro III. de metris p. 434.

1106. *περεβάλοντο γάρ οἱ* sic M. *περεβάλλοντο* (spiritu leni, qui super *εβ* scriptus fuerat, deleto) *γάρ οἱ* G. *περιβάλλοντο γάρ οἱ* Ald. *περιβάλοντο γάρ οἱ* Turn. Vict. *παρεβάλοντο γὰρ οἱ* Rob. *περιβαλόντες γάρ οἱ* Ven. Flor. Farn. Quod olim in adnotatione ad Humboldti interpretationem conieci, *περιβάλοντό οἱ πτεροφόρον δέμας γάρ*,

ferri non potest, quia remotum a principio orationis γάρ, ut aliae huiusmodi coniunctiones, verbum tamen, ex quo pendet sententia, proxime praegredi postulat. Aeschylus Choeph. v. 1018.

ὥςπερ ξὺν ἵπποις ἡνιοστρόφον δρόμου
ἐξωτέρω φέρουσι γὰρ νικώμενον
φρένες δύςαρκτοι.

Sophocles Phil. v. 1451.

καιρὸς καὶ πλοῦς
ὅδ' ἐγείρει γὰρ κατὰ πρύμνην.

Antiphanes apud Porphyrium de abst. p. 131.

ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσι γάρ.

Aristophanes Ran. v. 1308.

αὕτη πόθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζε γάρ;

Ita enim scribendum puto hunc versum, qui necessario Aeschylo dandus est. In Agamemnone, emendato strophico versu, γάρ delendum erat, scribendumque

περεβάλοντό οἱ πτεροφόρον δέμας.

Hiatus non debebat Blomfieldio offensioni esse in carmine melico. Sophocles Trach. v. 650. ἁ δέ οἱ φίλα δάμαρ. El. 195. ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταία. Rectius haerere potuerat in medio, quod tamen ita explicandum est, ut significet *curarunt ut vestiretur plumis*. Retinui autem περεβάλοντο. Sic in Eum. v. 625. περίσχήνωσεν scriptum est in M. G. additumque scholion πρὸς τὴν συναλοιφὴν τῆς περί καὶ τὴν συζυγίαν τοῦ ῥήματος. De comicis dixerunt Porsonus et Dobraeus ad Aristophanis Vesp. v. 1020.

1107. ἀγῶνα codices et Ald. Rob. Vict. Scholiastes adnotavit γράφεται αἰῶνα, idque dederunt Turn. Cant. et recentiores. Pro κλαυμάτων; quod ceteri libri habent, καμάτων G. Ald. Scholiastes εἰ γὰρ καὶ ἐν ὄρνισιν οὖσα θρηνεῖ, φωνῇ μόνῃ καὶ οὐ θρήνοις, ut dicat Cassandra, si lugubrem vocem excipias, dulcem lusciniae vitam obtigisse. Potuit quidem ita dici ἄτερ, sed aptior videtur esse et gravior sententia, si κλαύματα non de cantu lusciniae, sed de malis quae lugenda sint intelligitur.

1108. ἀμφίκη error Aldinae.

1109. Libri θεοφόρους τ' ἔχεις. Delevi particulam. Nam neque θεοφόρους cum ἐπισσύτους copulari potest neque habet τέ quod ei in sequentibus apte respondeat.

1110. ματαίους δοίας, ultima syllaba ας solito compendio supra scripta, G. Inde Ald. ματαίους δοι, Turn. autem ματαίους δ' οἷ.

1111. 1112. τάδ' Ald. Rob. Turn. Deinde ἐπιφόβωι M. ἐπὶ φόβῳ G. Ald. Rob. Turn. ἐπιφόβῳ Vict. Quod Auratus scribendum viderat, ἐπίφοβα, exstat in Flor. Farn. sic scriptum ἐπίφοβα with ω superscr. Similiter Ven. ἐπὶφόβα with ω superscr. Deinde μελοτυπεῖς, primae syllabae superscripto ο, Flor. μολοτυπεῖς, eidem syllabae superscripto ε, Farn. Deinde libri ὁμοῦ τ'

ὀρθίοις ἐν νόμοις, nisi quod *ἐννόμοις* habent Ald. Rob. Vehementer languet *ὁμοῦ*, nisi verbum addatur. Indicio est autem strophici versus plenior scriptura, ante *ὀρθίοις* aut verbum, si *τ'* recte se habet, excidisse, aut participium, quod probabilius videtur. Quare scripsi

τὰ δ' ἐπίφοβα δυςφάτῳ κλαγγᾷ
μελοτυπεῖς, ὁμοῦ στένουσ' ὀρθίοις ἐν νόμοις;

Praestat autem fortasse, ut fortius, *τί δ' ἐπίφοβα — ἐν νόμοις;*

1113. *ἔχῃ* Ven. Flor. *θεσπεσίας* M. G. Ven. Flor. Farn. Rob. Turn. *θεσπετίας* Ald. *θεσπίας* Vict. idque in lemmate scholii apud Robortellum est et in variis lectionibus apud Turnebum.

1115. Pro secundo *γάμοι*, quod omittit Rob. in Ald. est *γάμον*, ex male lecta ambigua codicis G. scriptura.

1116. *τόπον* Ven.

1117. *τάλαινα* Ven. Flor. Vict.

1118. Haec verba, *ἠνυτόμαν τροφαῖς*, extrema sunt in ea pagina codicis M. quam sequebatur pars quaternionis quae intercidit. Hinc quidquid reliquum est Agamemnonis, in eo codice atque in codice G. et editionibus Ald. Turn. desideratur, sequente statim sine lacunae indicio Choephororum versu 10. *τί χρῆμα λεύσσω; τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις;* In M. post Agamemnonis v. 1118. a recentiore manu adscriptum est *λείπει ἄχρι τέλους*, et in sequentis paginae summo margine *χοηφόροι*. Animadvertit errorem Robortellus, distinctisque fabulis haec interposuit, "Multa desunt in fine huius Tragoediae. nam quae sequuntur sunt ex Tragoedia *Χοηφόρων*. ut patet. cuius quoque initium desideratur."

1119. 1120. Blomfieldius scripsit *καχερουσίας ὄχθας*. Satius erat, si ita placeret, cum Casaubono tantum *ὄχθας* ponere. Recte vero monuit Wellauerus *ὄχθον*, eiusdem originis vocabulum, etiam de litore vel ripa dici, ut *Ἰσμήνιον πρὸς ὄχθον* apud Euripidem Suppl. v. 655. Sed non debebat Persarum v. 462. afferre, *ὑψηλὸν ὄχθον ἄγχι πελαγίας ἁλός*. Rectius memorasset Hesychium in v. *ὄχθος*.

1121. Blomfieldius in fine huius versus signo interrogandi interpunxit, vix Graece dici existimans *τί ἐφημίσω* pro *ὅ τι ἐφημίσω*. In quo erravit. Sophocles Ai. v. 794. *ὥςτε μ' ὠδίνειν τί φῄς*. Et in Oed. R. v. 71. *ὡς πύθοιθ' ὅ τι δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν*. V. Prom. v. 492. 494. 624. Sept. c. Th. 631.

1122. In libris hic versus ita scriptus est, *νεογνὸς ἀνθρώπων μάθοι*. In Farn. adscriptum *ἀντὶ μιᾶς*, quo *νεογνός* bisyllabum esse indicatur: versus enim qui in antistropha huic versui respondet, in eo codice sic scriptus est, *τίς σε καὶ κακοφρονεῖν*. Blomfieldius quum posito in fine praecedentis versus interrogationis signo eiectoque *ἀνθρώπων* scripsit *νεογνὸς ἂν μάθοι*, tantum abest ut emendaverit hunc versum, ut magis corruperit. Languet hoc nisi addatur *τάδε*. Posui, quod scripsisse Aeschylum credibile est,

καὶ παῖς νεόγονος ἂν μάθοι.

1123. *πέπληγμαι δ' ὑπὸ* Ven. Flor. *πέπληγμαι δ' ὑπαὶ*, cum glossa *τέτρωμαι*, Farn. *πέπληγμαι δ' ὑπαὶ* Vict. Omnes *δήγματι φοινίῳ*. Male Blomfieldius vitium in antistrophico versu esse putavit. Scribendum hic erat *δάκει*, cuius explicatio est *δήγματι*, male illa tamen huic loco adhibita. Dixit *δάκος* eo significatu Oppianus Hal. II. 454. ubi scholiastes recte *δῆγμα* interpretatur. Zonaras p. 469. *δάκος καὶ δάκετα. θηρία ἰοβόλα, ἑρπετά. ἡ εὐθεῖα τὸ δάκος. "ἐμὲ δεῖ φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακηγορίαν." τὸ δὲ δάκετον, παρὰ τὸ δάκνω, δάκνετον καὶ δάκετον. σημαίνει δὲ τὸ δάκος καὶ δῆγμα, οἷον "σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμορρόου."* Eadem fere exstant in Etym. M. p. 245. Prius exemplum Pindari est Pyth. II. 97. alterum Nicandri Ther. v. 282. Tragici quidem, quod sciam, *δάκος* non dicunt nisi de bellua: idque hic quoque fecit Aeschylus, qui statim explicans, quid dicat *φοίνιον δάκος*, adiicit *δυςαλγεῖ τύχᾳ*, eodem modo quo Pindarus *κακαγορίαν* appellavit *δάκος ἀδινόν*. Sed non videtur recte hic dici *ὑπαὶ δάκει*, quumque codices Ven. Flor. *ὑπὸ* habeant, scripsisse videtur Aeschylus, quod posui,

πέπληγμαι δ' ὅπως δάκει φοινίῳ

1124. 1125. *δυσαγγεῖ* Flor. Farn. Vict. Canterus et Scaliger emendarunt *δυςαλγεῖ*. Tum *μίνυρα κακὰ θρεομένας* Farn. *μινύρα κακὰ θρεομένας* Vict. Recentiores emendato accentu *μινυρά*, ut in Ven. est. Deinde *θραύματ'* Ven. Flor. Vict. quod defendere ausus est Wellauerus. Canterus coniiciebat *τραύματ'*. Auratus recte *θαύματ'*, idque est in Farn. Blomfieldius, qui eiecit *κακά*, quod et Schützio et Seidlero de vers. dochm. p. 172. et mihi in Elem. doctr. metr. p. 279. placuerat, ipse secum pugnare videtur, qui modo adnotaverit, in dochmiacis huius scenae syllabas syllabis respondere. In sententia quum nihil reprehendi possit, sive *μινυρὰ θρεομένας*, sive *μινυρὰ κακὰ θρεομένας* legitur, solo de metro dubitatio est. Obiter moneo, quod quaerit Blomfieldius, quoniam *θροῦμαι* inusitatum tragicis dixerim, num usitatum sit *θρεῦμαι*, parum considerate quaesitum esse: nam *θρεῦμαι* in Sept. c. Th. v. 78. aliquot codices praebent. Igitur si de metro agitur, neque his, *μινυρὰ θρεομένας*, credibile est Aeschylum in antistrophico versu opposuisse *γοερὰ θανατοφόρα*, ultima dochmii soluta, neque si iambico numero scriberet *μινυρὰ κακὰ θρευμένας*, ultimam posuisse brevem in *γοερὰ θανατηφόρα*. Atque in antistrophico versu quum vix quicquam, si a dubia tertia in *θανατοφόρα* discesseris, mutari possit, vitium esse in stropha censendum erit. Quod vitium ortum esse puto ex adscripta interpretatione, quum Aeschylus sic fere scripsisset,

δυςαλγεῖ τύχᾳ, μινυρὰ φοβερόθροα,
θαύματ' ἐμοὶ κλύειν.

Πέπληγμαι ὅπως δάκει φοινίῳ quoniam idem est atque *ἐκπλήττομαι*, *φοβοῦμαι*, constructum est cum accusativis.

1126. *πόλεος ὀλομένας* Porsonus. *πόλεος ὀλομένας* Ven. et, ut puto, Flor. *πόλεος ὀλουμένας* Farn. *πόλεως ὀλουμένας* Vict.

1129. Blomfieldius, quod ei librorum scriptura, ἐπήρκεσαν, insolentem visa erat constructionem habere, ἐπήρκεσεν edidit. Sed ἐπαρκεῖν suppeditandi significatu cum accusativo etiam in prosa oratione construitur.

1130. Blomfieldius, a me in errorem inductus, τὸ μὴ οὐ dedit. V. ad Vigerum p. 800. ἔχει Canterus, et sic Farn. ἔχειν Vict. et sic, ut videtur, Ven. Flor.

1131. Libri ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐμπέδῳ βαλῶ. Casaubonus aliique certatim ἐν πέδῳ. Hoc recepto Blomfieldius ad βαλῶ suppleri vult ἐμαυτήν, afferens ex Cyclope Euripidis v. 571. εἰς ὕπνον βαλεῖς. Legitur ibi

κἂν μὲν σπάσῃ γε δαιτὶ πρὸς πολλῇ πολύν,
τέγξας ἄδιψον νηδύν, εἰς ὕπνον βαλεῖς·
ἢν δ' ἐκλίπῃς τι, ξηρανεῖ σ' ὁ Βάκχιος.

Sed recte Musgravius scribendum censuit βαλεῖ. Deinde vero non patet, quomodo θερμόνους recte dictum sit, si ἐν πέδῳ βαλῶ significet *prosternar:* ita enim ἢ θερμόνους dictum oportebat. Quae vox si recte se habet, addi debuit quod facere calente animo posset Cassandra. Vnde coniici possit scribendum esse ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐμπελῶ σάλῳ, sive, quod etiam aptius, θερμόπους. Lachmannus in libro de choricis systematis p. 106. coniecit θερμονάς, quod significaret θερμὸν αἷμα. At ut vox ista, quamvis alibi non inventa, ferri possit, non illa tamen calidum sanguinem esset significatura. Lenissima est Canteri coniectura, θερμὸν οὖς, etsi θερμόνους per se minime reprehendi potest, dictum illud sic ut in Antigona v. 88. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις. Si scripsit poeta ut Cantero visum, locutus est ut Euripides in Bacchis v. 682.

εὗδον δὲ πᾶσαι, κώμασιν παρειμέναι,
αἱ μὲν πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φόβην,
αἱ δ' ἐν δρυὸς φύλλοισι πρὸς πέδῳ κάρα
εἰκῇ βαλοῦσαι σωφρόνως.

1132. Libri προτέροις. Correxit Pauwius.

1133—1135. καὶ τίς σε καὶ κακοφρονεῖν τίθησι δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπιτνῶν Vict. Secundum καί, quod deleri iusseram, omittunt Ven. Flor. in quibus ὑπερβαρὴς ἐμπίτνων scriptum est. Primum delevit Triclinius, cuius foeda interpolatio est in Farn.

τίς σε καὶ κακοφρονεῖν
δαίμων ποιεῖ ὑπερβαρὺς ἐμπιτνῶν.

Apparet cur in strophico versu νεογνός bisyllabum esse voluerit. Scribendum esse κακοφρονῶν Schützius vidit, cui etiam Triclinianum illud ὑπερβαρύς in mentem venerat, quod Blomfieldio paullo melius visum est, non cogitanti quid esset inter has formas discriminis. Non est autem interrogativum τίς admittendum, sed, ut Butleri monitu Blomfieldius fecit, καί τίς σε scribendum. Itaque sic hi versus scribendi sunt,

1123. *πέπληγμαι δ' ὑπὸ* Ven. Flor. *πέπλημαι δ' ὑπαὶ*, cum glossa *τέτρωμαι*, Farn. *πέπληγμαι δ' ὑπαὶ* Vict. Omnes *δήγματι φοινίῳ*. Male Blomfieldius vitium in antistrophico versu esse putavit. Scribendum hic erat *δάκει*, cuius explicatio est *δήγματι*, male illa tamen huic loco adhibita. Dixit *δάκος* eo significatu Oppianus Hal. II. 454. ubi scholiastes recte *δῆγμα* interpretatur. Zonaras p. 469. *δάκος καὶ δάκετα. θηρία ἰοβόλα, ἑρπετά. ἡ εὐθεῖα τὸ δάκος. "ἐμὲ δεῖ φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακηγορίαν." τὸ δὲ δάκετον, παρὰ τὸ δάκνω, δάκνετον καὶ δάκετον. σημαίνει δὲ τὸ δάκος καὶ δῆγμα, οἷον "σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμορρόου."* Eadem fere exstant in Etym. M. p. 245. Prius exemplum Pindari est Pyth. II. 97. alterum Nicandri Ther. v. 282. Tragici quidem, quod sciam, *δάκος* non dicunt nisi de bellua: idque hic quoque fecit Aeschylus, qui statim explicans, quid dicat *φοίνιον δάκος*, adiicit *δυςαλγεῖ τύχᾳ*, eodem modo quo Pindarus *κακαγορίαν* appellavit *δάκος ἀδινόν*. Sed non videtur recte hic dici *ὑπαὶ δάκει*, quumque codices Ven. Flor. *ὑπὸ* habeant, scripsisse videtur Aeschylus, quod posui,

πέπληγμαι δ' ὅπως δάκει φοινίῳ

1124. 1125. *δυσαγγεῖ* Flor. Farn. Vict. Canterus et Scaliger emendarunt *δυςαλγεῖ*. Tum *μίνυρα κακὰ θρεομένας* Farn. *μινύρα κακὰ θρεομένας* Vict. Recentiores emendato accentu *μινυρὰ*, ut in Ven. est. Deinde *θραύματ'* Ven. Flor. Vict. quod defendere ausus est Wellauerus. Canterus coniiciebat *τραύματ'*. Auratus recte *θαύματ'*, idque est in Farn. Blomfieldius, qui eiecit *κακά*, quod et Schützio et Seidlero de vers. dochm. p. 172. et mihi in Elem. doctr. metr. p. 279. placuerat, ipse secum pugnare videtur, qui modo adnotaverit, in dochmiacis huius scenae syllabas syllabis respondere. In sententia quum nihil reprehendi possit, sive *μινυρὰ θρεομένας*, sive *μινυρὰ κακὰ θρεομένας* legitur, solo de metro dubitatio est. Obiter moneo, quod quaerit Blomfieldius, quoniam *θροῦμαι* inusitatum tragicis dixerim, num usitatum sit *θρεῦμαι*, parum considerate quaesitum esse: nam *θρεῦμαι* in Sept. c. Th. v. 78. aliquot codices praebent. Igitur si de metro agitur, neque his, *μινυρὰ θρεομένας*, credibile est Aeschylum in antistrophico versu opposuisse *γοερὰ θανατοφόρα*, ultima dochmii soluta, neque si iambico numero scriberet *μινυρὰ κακὰ θρευμένας*, ultimam posuisse brevem in *γοερὰ θανατηφόρα*. Atque in antistrophico versu quum vix quicquam, si a dubia tertia in *θανατοφόρα* discesseris, mutari possit, vitium esse in stropha censendum erit. Quod vitium ortum esse puto ex adscripta interpretatione, quum Aeschylus sic fere scripsisset,

δυςαλγεῖ τύχᾳ, μινυρὰ φοβερόθροα,
θαύματ' ἐμοὶ κλύειν.

Πέπληγμαι ὅπως δάκει φοινίῳ quoniam idem est atque *ἐκπλήττομαι, φοβοῦμαι*, constructum est cum accusativis.

1126. *πόλεος ὀλομένας* Porsonus. *πόλεος ὀλομένας* Ven. et, ut puto, Flor. *πόλεος ὀλουμένας* Farn. *πόλεως ὀλουμένας* Vict.

1129. Blomfieldius, quod ei librorum scriptura, *ἐπήρκεσαν*, insolentem visa erat constructionem habere, *ἐπήρκεσεν* edidit. Sed *ἐπαρκεῖν* suppeditandi significatu cum accusativo etiam in prosa oratione construitur.

1130. Blomfieldius, a me in errorem inductus, *τὸ μὴ οὐ* dedit. V. ad Vigerum p. 800. *ἔχει* Canterus, et sic Farn. *ἔχειν* Vict. et sic, ut videtur, Ven. Flor.

1131. Libri *ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐμπέδῳ βαλῶ.* Casaubonus aliique certatim *ἐν πέδῳ*. Hoc recepto Blomfieldius ad *βαλῶ* suppleri vult *ἐμαυτήν*, afferens ex Cyclope Euripidis v. 571. *εἰς ὕπνον βαλεῖς.* Legitur ibi

κἂν μὲν σπάσῃ γε δαιτὶ πρὸς πολλῇ πολύν,
τέγξας ἄδιψον νηδύν, εἰς ὕπνον βαλεῖς·
ἢν δ' ἐκλίπῃς τι, ξηρανεῖ σ' ὁ Βάκχιος.

Sed recte Musgravius scribendum censuit *βαλεῖ.* Deinde vero non patet, quomodo *θερμόνους* recte dictum sit, si *ἐν πέδῳ βαλῶ* significet *prosternar:* ita enim *ἡ θερμόνους* dictum oportebat. Quae vox si recte se habet, addi debuit quod facere calente animo posset Cassandra. Vnde coniici possit scribendum esse *ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐμπελῶ σάλῳ*, sive, quod etiam aptius, *θερμόπους*. Lachmannus in libro de choricis systematis p. 106. coniecit *θερμονάς*, quod significaret *θερμὸν αἷμα.* At ut vox ista, quamvis alibi non inventa, ferri possit, non illa tamen calidum sanguinem esset significatura. Lenissima est Canteri coniectura, *θερμὸν οὖς*, etsi *θερμόνους* per se minime reprehendi potest, dictum illud sic ut in Antigona v. 88. *θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.* Si scripsit poeta ut Cantero visum, locutus est ut Euripides in Bacchis v. 682.

εὗδον δὲ πᾶσαι, κώμασιν παρειμέναι,
αἳ μὲν πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φόβην,
αἳ δ' ἐν δρυὸς φύλλοισι πρὸς πέδῳ κάρα
εἰκῇ βαλοῦσαι σωφρόνως.

1132. Libri *προτέροις.* Correxit Pauwius.

1133—1135. *καὶ τίς σε καὶ κακοφρονεῖν τίθησι δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπιτνῶν* Vict. Secundum *καί*, quod deleri iusseram, omittunt Ven. Flor. in quibus *ὑπερβαρὴς ἐμπίτνων* scriptum est. Primum delevit Triclinius, cuius foeda interpolatio est in Farn.

τίς σε καὶ κακοφρονεῖν
δαίμων ποιεῖ ὑπερβαρὺς ἐμπιτνῶν.

Apparet cur in strophico versu *νεογνός* bisyllabum esse voluerit. Scribendum esse *κακοφρονῶν* Schützius vidit, cui etiam Triclinianum illud *ὑπερβαρύς* in mentem venerat, quod Blomfieldio paullo melius visum est, non cogitanti quid esset inter has formas discriminis. Non est autem interrogativum *τίς* admittendum, sed, ut Butleri monitu Blomfieldius fecit, *καί τίς σε* scribendum. Itaque sic hi versus scribendi sunt,

1123. *πέπληγμαι δ' ὑπὸ* Ven. Flor. *πέπλημαι δ' ὑπαὶ*, cum glossa *τέτρωμαι*, Farn. *πέπληγμαι δ' ὑπαὶ* Vict. Omnes *δήγματι φοινίῳ*. Male Blomfieldius vitium in antistrophico versu esse putavit. Scribendum hic erat *δάκει*, cuius explicatio est *δήγματι*, male illa tamen huic loco adhibita. Dixit *δάκος* eo significatu Oppianus Hal. II. 454. ubi scholiastes recte *δῆγμα* interpretatur. Zonaras p. 469. *δάκος καὶ δάκετα. θηρία ἰοβόλα, ἑρπετά. ἡ εὐθεῖα τὸ δάκος. "ἐμὲ δεῖ φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακηγορίαν." τὸ δὲ δάκετον, παρὰ τὸ δάκνω, δάκνετον καὶ δάκετον. σημαίνει δὲ τὸ δάκος καὶ δῆγμα, οἷον "σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμορρόον."* Eadem fere exstant in Etym. M. p. 245. Prius exemplum Pindari est Pyth. II. 97. alterum Nicandri Ther. v. 282. Tragici quidem, quod sciam, *δάκος* non dicunt nisi de bellua: idque hic quoque fecit Aeschylus, qui statim explicans, quid dicat *φοίνιον δάκος*, adiicit *δυςαλγεῖ τύχᾳ*, eodem modo quo Pindarus *κακαγορίαν* appellavit *δάκος ἀδινόν*. Sed non videtur recte hic dici *ὑπαὶ δάκει*, quumque codices Ven. Flor. *ὑπὸ* habeant, scripsisse videtur Aeschylus, quod posui,

πέπληγμαι δ' ὅπως δάκει φοινίῳ

1124. 1125. *δυσαγγεῖ* Flor. Farn. Vict. Canterus et Scaliger emendarunt *δυςαλγεῖ*. Tum *μίνυρα κακὰ θρεομένας* Farn. *μινύρα κακὰ θρεομένας* Vict. Recentiores emendato accentu *μινυρά*, ut in Ven. est. Deinde *θραύματ'* Ven. Flor. Vict. quod defendere ausus est Wellauerus. Canterus coniiciebat *τραύματ'*. Auratus recte *θαύματ'*, idque est in Farn. Blomfieldius, qui eiecit *κακά*, quod et Schützio et Seidlero de vers. dochm. p. 172. et mihi in Elem. doctr. metr. p. 279. placuerat, ipse secum pugnare videtur, qui modo adnotaverit, in dochmiacis huius scenae syllabas syllabis respondere. In sententia quum nihil reprehendi possit, sive *μινυρὰ θρεομένας*, sive *μινυρὰ κακὰ θρεομένας* legitur, solo de metro dubitatio est. Obiter moneo, quod quaerit Blomfieldius, quoniam *θροῦμαι* inusitatum tragicis dixerim, num usitatum sit *θρεῦμαι*, parum considerate quaesitum esse: nam *θρεῦμαι* in Sept. c. Th. v. 78. aliquot codices praebent. Igitur si de metro agitur, neque his, *μινυρὰ θρεομένας*, credibile est Aeschylum in antistrophico versu opposuisse *γοερὰ θανατοφόρα*, ultima dochmii soluta, neque si iambico numero scriberet *μινυρὰ κακὰ θρευμένας*, ultimam posuisse brevem in *γοερὰ θανατηφόρα*. Atque in antistrophico versu quum vix quicquam, si a dubia tertia in *θανατοφόρα* discesseris, mutari possit, vitium esse in stropha censendum erit. Quod vitium ortum esse puto ex adscripta interpretatione, quum Aeschylus sic fere scripsisset,

δυςαλγεῖ τύχᾳ, μινυρὰ φοβερόθροα,
θαύματ' ἐμοὶ κλύειν.

Πέπληγμαι ὅπως δάκει φοινίῳ quoniam idem est atque *ἐκπλήττομαι, φοβοῦμαι*, constructum est cum accusativis.

1126. *πόλεος ὀλομένας* Porsonus. *πόλεος ὀλομένας* Ven. et, ut puto, Flor. *πόλεος ὀλουμένας* Farn. *πόλεως ὀλουμένας* Vict.

1129. Blomfieldius, quod ei librorum scriptura, ἐπήρκεσαν, insolentem visa erat constructionem habere, ἐπήρκεσεν edidit. Sed ἐπαρκεῖν suppeditandi significatu cum accusativo etiam in prosa oratione construitur.

1130. Blomfieldius, a me in errorem inductus, τὸ μὴ οὐ dedit. V. ad Vigerum p. 800. ἔχει Canterus, et sic Farn. ἔχειν Vict. et sic, ut videtur, Ven. Flor.

1131. Libri ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐμπέδῳ βαλῶ. Casaubonus aliique certatim ἐν πέδῳ. Hoc recepto Blomfieldius ad βαλῶ suppleri vult ἐμαυτήν, afferens ex Cyclope Euripidis v. 571. εἰς ὕπνον βαλεῖς. Legitur ibi

κἂν μὲν σπάσῃ γε δαιτὶ πρὸς πολλῇ πολύν,
τέγξας ἄδιψον νηδύν, εἰς ὕπνον βαλεῖς·
ἢν δ' ἐκλίπῃς τι, ξηρανεῖ σ' ὁ Βάκχιος.

Sed recte Musgravius scribendum censuit βαλεῖ. Deinde vero non patet, quomodo θερμόνους recte dictum sit, si ἐν πέδῳ βαλῶ significet *prosternar:* ita enim ἡ θερμόνους dictum oportebat. Quae vox si recte se habet, addi debuit quod facere calente animo posset Cassandra. Vnde coniici possit scribendum esse ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐμπελῶ σάλῳ, sive, quod etiam aptius, θερμόπους. Lachmannus in libro de choricis systematis p. 106. coniecit θερμονάς, quod significaret θερμὸν αἷμα. At ut vox ista, quamvis alibi non inventa, ferri possit, non illa tamen calidum sanguinem esset significatura. Lenissima est Canteri coniectura, θερμὸν οὖς, etsi θερμόνους per se minime reprehendi potest, dictum illud sic ut in Antigona v. 88. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις. Si scripsit poeta ut Cantero visum, locutus est ut Euripides in Bacchis v. 682.

εὗδον δὲ πᾶσαι, κώμασιν παρειμέναι,
αἱ μὲν πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φόβην,
αἱ δ' ἐν δρυὸς φύλλοισι πρὸς πέδῳ κάρα
εἰκῇ βαλοῦσαι σωφρόνως.

1132. Libri προτέροις. Correxit Pauwius.

1133—1135. καὶ τίς σε καὶ κακοφρονεῖν τίθησι δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπιτνῶν Vict. Secundum καί, quod deleri iusseram, omittunt Ven. Flor. in quibus ὑπερβαρὴς ἐμπίτνων scriptum est. Primum delevit Triclinius, cuius foeda interpolatio est in Farn.

τίς σε καὶ κακοφρονεῖν
δαίμων ποιεῖ ὑπερβαρὺς ἐμπιτνῶν.

Apparet cur in strophico versu νεογνός bisyllabum esse voluerit. Scribendum esse κακοφρονῶν Schützius vidit, cui etiam Triclinianum illud ὑπερβαρύς in mentem venerat, quod Blomfieldio paullo melius visum est, non cogitanti quid esset inter has formas discriminis. Non est autem interrogativum τίς admittendum, sed, ut Butleri monitu Blomfieldius fecit, καί τίς σε scribendum. Itaque sic hi versus scribendi sunt,

καί τίς σε κακοφρονῶν τίθη-
σι δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπίτνων
μελίζειν πάθη γοερὰ θανατοφόρα.

In Farn. scriptum est *θανατηφόρα*. Ceteri *θανατοφόρα*. Lobeckius ad Phryn. p. 651. hanc formam *θανατηφόρος* solam usurpatam esse a veteribus censebat, et utitur ea Aeschylus Choeph. v. 364. Hic altera vera videtur.

1138. *νύμφας* Ven. Flor. Vict. *νύμφ*, eo superscripto compendio quo *ης* significatur, Farn. Restituerat *νύμφης* Porsonus.

1140. *ἐσήξειν* Vict. *ἐς ἥξειν* Flor. Farn. Blomfieldius cum Bothio legendum putat *ἐσάξειν*.

1141. Libri *κλύειν πρὸς αὐγάς*. Schützii coniecturam, *κλύζειν*, receptam a Porsono aliisque, occupaverat Auratus. Erravit autem Auratus, quum *πρὸς ἀκτὰς* scribi volebat, et peius etiam Blomfieldius, cui coniici posse videbatur *πρὸς αὐτάς*. Hoc dicit, *iam vaticinia mea non amplius obscura erunt, sed aperta venient, ut, tamquam unda, hoc malo* (suum dicit) *multo gravius, Agamemnonis caedes, in claram solis lucem proruat.*

1144. *ῥινηλατούσῃ*, ut Auratus coniecerat, Farn. *ῥινηλατούσῃ* Ven. Flor. *ῥινηλατούσης* Vict.

1146. *ξύμφογγος* Ven. *σύμφογγος* Flor. Incredibilia interpretes quidam hic effuderunt. Tollenda virgula post *σύμφθογγος*. Cohaerent enim *σύμφθογγος οὐκ εὔφωνος*. *Hoc enim tectum*, inquit, *numquam relinquit chorus consonus malis vocibus: non enim fausta canit. Ac profecto humano sanguine, ut audacior fieret, hausto manet in domo non exterminabilis cognatarum festivitas Furiarum, canuntque aedibus assidentes carmine primaevum scelus, per vicesque abominantur torum fratris infestum corruptori.*

1149. Libri *ἐριννύων*.

1150. Libri *δώμασι*.

1151. *πρώταρχον* Farn. Vict. *πρώταρχος* Ven. Flor. Quod Blomfieldius dicit, Pauwium coniungere *ἀπέπτυσαν εὐνὰς ἀδελφοῦ*, sed praestare *ἀπέπτυσαν* absolute vel elliptice sumere, bis falsum est. Non Pauwii illud inventum est, sed omissa in editionibus Vict. Cant. Stanl. post *ἀπέπτυσαν* interpunctio etiam qui ante Pauwium fuerunt recte haec accepisse monstrat. In medio autem si dictum esset *ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν*, et *εὐνὰς ἀδελφοῦ* ad explicandam *ἄτην* esset adiectum, mirum in modum frigeret hoc additamentum, nisi saltem *ἐν μέρει τ' ἀπέπτυσαν* scriberetur.

1153. Libri *τηρῶ*. In Farn. glossa *ἐπιτηρῶ*. Primus *θηρῶ* edidit Canterus. Idem invenit Auratus.

1155. *ἐκμαρτύρησον* Ven. Flor. Vict. *καὶ μαρτύρησον* Farn. Deinde omnes *τό μ' εἰδέναι*. In Farn. adscripta glossa *τὸ ἐμέ*. Apertum est aut deesse negationem, aut ineptum esse *λόγῳ*, quod non magis hic referri potest ad *παλαιάς*, quam in Sophoclis Oed. R. v. 1394.

ὦ Πόλυβε, καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
λόγῳ παλαιὰ δώματα,

ubi cum *πάτρια* coniunctum *quae patria dicebamini* significat. Scribendum vero erat, ut Dobraeus quoque Adv. II. p. 25. vidit, *τὸ μὴ εἰδέναι λόγῳ*, quod est *non, ut qui ex aliis acceperunt, parum, sed, ut qui ipsi viderunt, accurate scire.* Euripides Heracl. v. 5. *οἶδα δ' οὐ λόγῳ μαθών*, et in fr. 1. Melanippae *Ζεύς, ὅςτις ἐστίν, οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ κλύων.* Sophocles Phil. v. 676. *λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὄπωπα δ' οὐ μάλα.* Et Aeschylus supra v. 825. *οὐκ ἄλλων πάρα μαθοῦσ', ἐμαυτῆς δοςφόρον λέξω βίον.* Verbum *ἐκμαρτύρησον*, quod proprie de testimonio absentis dicitur, sic accipiendum est ut sit *de absente, quum mortua ero, testare.* *Προύμόσας* autem dicit, quia nunc iurare, antequam eveniant vaticinia sua, iubet.

1157. Libri *ὅρκος πῆμα.* Aurati emendationem, *ὅρκου πῆγμα*, cum aliis recepit Blomfieldius, spreto, quod Porsonus dedit, *ὅρκος, πῆγμα γενναίως παγέν*, scilicet quia negabat *πῶς ἂν* apud Aeschylum *utinam* significare. At inepte addidisset Aeschylus *γενναίως παγέν*, si quaereret chorus, quid prodesse iusiurandum posset. Hoc potius dicit, *atque utinam iusiurandum, firmamentum generose firmatum, medelam afferre possit!* quo indicat, quamvis sanctissimum iusiurandum tamen nihil profuturum esse.

1158. *παιώνιον* Ven. Flor. Vict. *παιώνιος* Farn. Elmsleio teste, non enim adnotavit Bekkerus. Praestat fortasse *παιώνιος.* Deinde *θαυμάζω δέ σε*, ut Blomfieldius ait, scribendum coniecit Auratus.

1159. Permira est Blomfieldii adnotatio, "Elmsleius ad Sophocl. Oed. T. 867. citat *πόντου πέρα τραφεῖσαν*, nescio quare, quum satis recte dicatur *πέραν* pro *κατὰ πέραν*, quae vox occurrit v. 183. *Χαλκίδος πέραν ἔχων.*" Si *πέραν* et illic (v. 178.) et hic substantivum esse putaret, Supplicum v. 249. afferre debebat, *Ἆπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας.* At *πέραν* in utroque Agamemnonis versu adverbium est, quod hic quidem nullo pacto *πέρα* dici potuit. V. ad Soph. Oed. Col. v. 885. Ceterum inanes interpretum de sequentibus verbis dubitationes iam olim sustuli remota quae post *πόλιν* posita erat virgula. *Miror*, inquit, *te transmarinam de peregrina urbe sic loqui ut si praesens fuisses.*

1161—1164. Hi versus hoc ordine vulgo leguntur,

ΚΑ. *μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει.*
προτοῦ μὲν αἰδὼς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε.
ΧΟ. *μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος;*
ἁβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων πλέον.

Ordinem a me restitutum, quem res ipsa poscit, secuti sunt Blomfieldius aliique. In Farn. vulgatus ordo est, sed ut ante *προτοῦ* et *βαρύνεται* chori, ante *μῶν* Cassandrae sit nomen adscriptum.

1164. *βαρύνεται* Farn. Quod dictura erat vel certe in mente ha-

bebat Cassandra, nunc se infortunatam et propinquam morti non habere caussam cur celet ista, id chorus occupans dicit *nimirum quivis fastidiosior est, quum prospera gaudet fortuna*. *At*, inquit Cassandra, *tamen, quamvis fastidiosa essem, illa urgebat, vehementem erga me spirans amorem*. Similiter v. 1194. dicit ἄσπονδον Ἄρην φίλοις πνέουσαν. Non recte Auratus v. 1165. ἐμοῦ vel ἐμὴν scribendum putabat.

1166. Libri ἤλθετον νόμῳ. Elmsleius ad Aristoph. Acharn. v. 733. et ad Eur. Med. v. 1042. ἠλθέτην scribendum contendit, recte, ut videtur. Sed quod pro νόμῳ coniecit Butlerus, ὁμοῦ, non debebat Blomfieldius recipere. Νόμῳ quid sit, declarant haec Homeri Il. IX. 133.

μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν,

quae paene iisdem verbis repetuntur v. 275. et XIX. 176.

1170. Libri ἄνακτος. In Farn. glossa ἤγουν πῶς ὀργῆς ἐπειράθης τοῦ Ἀπόλλωνος. Canterus ἄνατος emendavit: item Dawesius Misc. crit. p. 284. (418. ed. Kidd.). Male vero Schaeferus in Melet. crit. p. 137. hunc versum afferens Λοξίᾳ exhibuit. Blomfieldius quum legendum censebat Λοξίου κότου, non cogitavit id propter insuavem sonum consulto declinasse poetam videri.

1171. Libri οὐδὲν οὐδέν. Emendavit Canterus.

1175. φροιμίοις ἐφημένους Ven. Flor. et ad ultimam syllabam supra adscripto οις Farn. φροιμίοις ἐφημίοις Vict. Alii alia coniecerunt, quae non est operae pretium commemorare. Apparet vocabulum quod Aeschylus scripserat, intercidisse eo quod oculi librarii aberraverunt ad sequentis versus finem. Quid scripserit Aeschylus certo dici non potest: posui quod optimum videretur, φροιμίοις δυςφροιμίοις.

1176. Habent libri μορφώμασιν. Recte autem in edd. vett. interrogandi signum appositum est. Schützio ὁρᾶτε imperativus esse videbatur. Aptior et fortior est ad animos commovendos interrogatio. Nam si iubet videre, spectatores quoque oculos illuc advertunt, quumque nihil conspexerunt, tum demum solam illa fatidicam virginem cernere intelligunt. Si autem interrogat, ipsa quaestio statim prodit ipsam videre quod alii non videant: quo statim horror animos corripit.

1178. Copula nulla posita, quia declarantur praegressa. Male Blomfieldius virgulam posuit post παῖδες. Non enim ὡςπερεί pertinere potest ad θανόντες πρὸς τῶν φίλων, quia in occisis non apparet a quibus sint occisi, sed refertur ad παῖδες, *quasi pueri videntur*. Fregit vim dicti Schützius, vertens *pueri mihi apparent*. Non sibi, sed quisquis illam imaginum umbram cernere possit, pueros videri significat.

1180. γέ pro γέμος Ven.

1182. Aegisthum dicit: vide v. 1571.

1185. Quoniam heri ac domini appellatione usa est, dolens sortem suam regia virgo illud inserit φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δούλιον ζυγόν. Farn. δούλειον. Flor. ζυγὸν ex correctione: antea ζυγῷ.

1186. Libri *νεῶν τ' ἄπαρχος*. Glossa in Farn. *ἄρχων*. Vossius et Schützius *νεῶν δ'*. Id fortasse primo adspectu placeat, sed si accuratius consideres, falsum esse videas. Nam *δέ* posito *γλῶσσα μισητῆς κυνός* sic inferretur ac si iam praegressa esset mentio mulieris. In mente habebat Cassandra dicere *ποινάς φημι βουλεύειν λέοντα ἄναλκιν καὶ μισητὴν κύνα*. Nunc mutata orationis forma copulam tamen retinere debuit. *Ἔπαρχος* primus edidit Canterus. Supremum ducem intelligit. Pro *ἀναστάτης* Spanhemio scribendum videbatur *ἀναστατήρ*, qua forma utitur Aeschylus in Sept. c. Th. v. 999. in Choeph. v. 300.

1187. *εὖ οἶδεν* Farn.

1188. *καὶ κτείνασα* Ven. Farn. Vict. *καἰκτείνασα* Flor. Emendavit Canterus.

1189. Mirum, quod nec Stanleius nec Schützius viderunt *τεύξεται* a *τυγχάνω* dictum esse. Haec enim sententia est, *οὐκ οἶδεν οἷα λέξασα κἀκτείνασα φαιδρόνους τεύξεται αὐτῶν κακῇ τύχῃ*, *consequetur ea, sorte qua non debebat*. Nam *οἷα* quum dicit, mentem et sententiam blandis verbis absconditam dicit, quam non intellexerit Agamemno.

1190. 1191. *τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς* Farn. Vict. *τοιάδε τολμᾷ θῆλυς* Ven. Flor. Elmsleium in Addendis ad Eur. Heracl. v. 387. secutus Blomfieldius post *τολμᾷ* interpunxit. Idem eodem loco Elmsleius, quod *ἐστί* quattuor tantum in exemplis apud tragicos in principio versus ita positum invenisset, legi volebat *τοιαῦτα τολμᾷ· θῆλυς ἄρσενος φονεὺς ἔσται*, vel, quod ei magis Aeschyleum videbatur, *τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς ἄρσενος φονεύς. εἶεν*. At illa languent prae vulgata. Illud autem dubitari potest, an non sit verum *τοιαῦτα*, quod Farn. praebet, sed *τοιάδε*, codicum Ven. Flor. scriptura. Potuit enim Aeschylus scribere

τοιάδε τόλμα θῆλυς ἄρσενος φονεὺς
ἐστιν.

Vidit hoc etiam H. L. Ahrens.

1191. *δυσφιλεὺς* Flor.

1194. *θύουσαν, ᾄδου μητέρ'* Vict. *θύουσαν. ᾄδου μητέρ'* Ven. Flor. In *ἄσπονδόν τ' ἀρὰν* libri consentiunt. Perinepta quidam de primis verbis excogitarunt. Verissime Stanleius, sublata post *θύουσαν* interpunctione, interpretatus est *furentem Orci*, i. e. necis, *matrem*. Similiter Euripides in Cyclope v. 397. *Ἅιδου μάγειρος*. Matris nomen saepius metaphorae inservit. Euripides Troad. v. 1229. de scuto Hectoris

σύ τ', ὦ ποτ' οὖσα καλλίνικε μυρίων
μῆτερ τροπαίων, Ἕκτορος φίλον σάκος,
στεφανοῦ.

Aeschylus Sept. c. Th. v. 207.

πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας
μήτηρ, γυνὴ σωτῆρος.

Pers. v. 617.

ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο
ποτόν, παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε.

Orci matri non dissimile est *δίκτυον Ἅιδου* supra v. 1074. et *Ἅιδου σάκτωρ* in Persis v. 903. In fine versus *ἀρὰν* ut suspectum notavit Porsonus, scribi ille haud dubie volens *Ἄρη*, quod posui. Et *Ἄρην* coniecerunt Butlerus et Lobeckius ad Ai. v. 802. p. 352. et nescio quis in libro Raulinsoniano apud Blomfieldium. Naekio, qui in praefatione indicis praelectionum aestivarum Academiae Bonnensis a. 1829. sive Opusc. I. p. 174. *ἀρὰν* tuendum censuit, verbaque sic interpretatus est, *furiamque implacabilem concitatam in proximos*, non assentior. Nam et *ἀρά* isto significatu dictum exemplo caret, nec *φίλοις πνέουσαν* dici potuit nisi addito ad illud verbum aliquo accusativo.

1199. Libri *καὶ σὺ μὴν τάχει παρών*. Emendarunt Auratus et Casaubonus.

1200. Libri *ἄγαν γ'*. Deletum *γ'* a Bothio et Blomfieldio.

1201. Libri *παιδίων*. Emendavit Schützius.

1202. Coli signo interpungebatur post *πέφρικα*. Recte Schützius in maiore editione omnem interpunctionem sustulit, sed tamen in interpretatione secutus est vulgatum. Vix credas adeo non percepisse editores magnam illam vim, quae in cumulatione verborum est, ut interpunctionem istam, qua plane enervatur oratio, servarent.

1203. *ἐξῃκασμένα* Ven. Flor. Vict. *ἐξεικασμένα* Farn.

1206. *κοίμησον* Ven. Flor. Vict. *κοίμισον* Farn. ut Casaubonus, Vossius, Pearsonus scribendum putarunt. Non mutandum est *κοίμησον*, sed non quod *κοιμᾶν* vetustior forma sit, ut visum est Blomfieldio, qui Callimacho h. Iovis v. 47. male eripuit *κοίμισεν*.

1207. *ἀλλ' οὔτι*, ut Canterus scripsit, Flor. Farn. *ἀλλ' οὔτοι* Vict. et, ut videtur, Ven.

1208. Libri *οὐκ εἰ παρέσται γ'*. Aurato scribendum videbatur *τάδ' ἔσται γ'*. Emendavit Schützius.

1209. Libri *κατεύχῃ*.

1210. *τίνος*, ut Stanleius scribendum vidit, Ven. Flor. *τινὸς* male Farn. Vict. Deinde libri *ἄχος*, quod correxit Auratus.

1211. *ἦ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπης*, ad ultimam syllabam ab eadem manu *ει* supra adscripto, Flor. et, ut videtur, Ven. *ἦ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπ*, supra scripta *ης*, Farn. *ἦ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις* Vict. Auratus et Canterus *ἀράν*. Heathius *ἦ κάρτ' ἄγαν* vel *ἦ κάρτα γοῦν*. Musgravium *ἦ κάρτ' ὅρον* coniecisse scribit Blomfieldius: voluit *ἦ κάρθ' ὅρον*. Porsonus, ne versus per dipodias incederet, in praef. Hecubae p. XXVIII. *ἦ κάρτα χρησμῶν ἄρ' ἐμῶν παρεσκόπεις*. Secuti sunt editores Britanni. De numeris dictum est in Elem. doctr. metr. p. 112. Ad verba quod attinet, etsi defendi potest *ἄν*, ut sensus sit *valde aberrares a dictione mea*, si scilicet a viro quopiam id facinus peragi crederes: ta-

men multo veri similius est non ea particula usam Cassandram finite dicere *valde aberrasti a mente mea.* Itaque αὖ scripsi, *iterum.* Vidit hoc etiam Franzius. Exprobrat Cassandra quod et ante non intellexerit chorus de Agamemnone eam loqui et nunc non videat interfectricem esse Clytaemnestram.

1213. ἐπίσταμαι Flor. Farn. Vict. ἐπίσταται Ven. Porsonus ex Marklandi coniectura ad Iph. Taur. v. 341. ἐπίστασαι. Secutus est Blomfieldius. Sed ineptum esset choro dici *Graece scis.* Immo *satis tamen Graece locuta mihi videor* inquit Cassandra. Confirmat etiam responsio chori. Elmsleium, qui Ἕλλην' in ἐμήν mutari voluerat, satis refutavit Wellauerus.

1214. δυσπαθῆ Ven. Flor. Vict. Emendavit Canterus, et videtur δυσμαθῆ esse in Farn.

1215. παπαῖ, οἷον τὸ πῦρ ἐπέρχεται δέ μοι Vict. et ut videtur Ven. Flor. Sic etiam Farn. nisi quod παπαί. Auratus ὅσον, quod arripuit Stanleius, qui δέ μοι in δέμας mutari voluit. Permirum est Blomfieldii interpunctionem, παπαῖ· οἷον τὸ πῦρ· ἐπέρχεται δέ μοι; Wellauero et Scholefieldio, qui tamen interrogationem sustulerunt, probari potuisse. Vellem dixisset Blomfieldius qui sensus quaeve ratio esset istius orationis. Senserat ille partem veri: sed id saltem dici debebat οἷόν τι πῦρ. At tam elumbem versum certo non scripsit Aeschylus. Quasi ignem cernere sibi videtur Cassandra, eumque adversus se accedentem: intelligit autem perniciem sibi a Clytaemnestra appropinquantem. Sed id sic dixerat Aeschylus

παπαῖ, τόδ' οἷον πῦρ· ἐπέρχεται δέ μοι.

1217. δίπους Vict. δίπλους Ven. Flor. et, quod Elmsleius neglexit, Farn.

1220. κἀμοῦ μισθὸν ἐνθήσει κότῳ Ven. Flor. Vict. In Flor. ad μισθὸν supra scriptum alia manu μνη^{σ}, quod nescio an μνῆσιν legi debeat. Auratus κἀμὲ et ποτῷ: hoc posterius etiam Casaubonus. Scaliger κἀμοὶ πιστὸν et κύτει vel μικτὸν et ποτῷ. Alia non magis utilia protulit Wakefieldius in Silva crit. I. p. 15. Quod ego scribendum conieci, ἐνθήσειν, confirmavit Farn. *Et quasi medicamentum*, inquit, *parans, mei quoque mercedem se irae admixturam gloriatur, acuens viro ensem, ut pro me adducta rependat caedem.*

1222. Medio huic verbo ἀντιτίσασθαι superscriptum τ in Farn. notavit Elmsleius, quod quid sit non intelligo, nisi est loco non suo positum τ', ut legi aliquis voluerit, ἐμῆς τ' ἀγωγῆς. At explicatur hoc versu illud κἀμοῦ μισθὸν ἐνθήσειν κότῳ. Blomfieldius edidit ἀντιτίσεσθαι.

1225. Recte ad σὲ μὲν in Flor. adscriptum ὦ στολή, recteque scholion in Farn. πρὸς τὴν ἑαυτῆς ἐσθῆτα τοῦτο λέγει, σχίζουσα τὰ ἑαυτῆς ἱμάτια. Aurati coniectura, σφὲ μέν, invenit qui eam probarent.

Librorum scripturam servavit quidem Scholefieldius, sed mirabili iudicio Agamemnonem dici putavit. Imitatus est Aeschylum Euripides Troad. v. 451. ubi Cassandra

ὦ στέφη τοῦ φιλτάτου μοι θεῶν, ἀγάλματ' εὔια,
χαίρετ'· ἐκλέλοιφ' ἑορτάς, αἷς πάροιθ' ἠγαλλόμην.
ἴτ' ἀπ' ἐμοῦ χρωτὸς σπαραγμοῖς· ὡς ἔτ' οὖσ' ἁγνὴ χρόα
δῶ θοαῖς αὔραις φέρεσθαι σοὶ τάδ', ὦ μαντεῖ' ἄναξ.

Et v. 256.

ῥῖπτε, τέκνον, ζαθέους
κλῇδας καὶ ἀπὸ χροὸς ἐν-
δυτῶν στεφέων ἱεροὺς στόλμους.

Omnem hunc Aeschyli locum Canterus in Novis lectionibus III. 9. comparavit cum Statii versibus in Theb. VII. 782. seqq.

1226. ἀγαθῷ δ' ἀμείψομαι Ven. Flor. Vict. nec differt Farn. nisi accentu, ἀγαθώ δ'. Adscripta in eo codice glossa, ἀντὶ τοῦ καλλίω. In Ven. ψ in ἀμείψομαι correctum ex β. Scaliger ἀγαθῶν. Auratus et Vossius ἐγὼ δ' ἕως ἄν, vel δ' ἢ ἐγὼ δ'. Sic rettulit Spanhemius Iacobi malam coniecturam, ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντα γ'· ὧδ' ἀμείψομαι, recepit Blomfieldius. Alii alia coniecerunt, quae non magis probari possunt. Heathius, qui sensum perspexerat, ἐγὼ δ' ἀμείψομαι scribendum putabat, quo se quoque perituram diceret Cassandra. Scholefieldius meam emendationem, nesciens cuius esset, recepit,

ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντ'· ἐγὼ δ' ἅμ' ἕψομαι.

Communicavi eam ante multos annos in scholis meis cum auditoribus.

1227. Libri ἄλλην τιν' ἄτην. Flor. τίν', accentu retracto. Vossius ἄλλην τιν', ἄλλην. Stanleius ἄτης. Porsonus ἄτης. Schützius ἄταις, quod Blomfieldius recepit. Halmius in Lect. Aesch. I. p. 29. μάντιν τιν' ἄλλην. Defendere conatus est ἄτην Naekius in praefatione illa, cuius ad v. 1194. mentionem feci, ut, quoniam vatum, qui fere mala vaticinari creduntur, ea sors est ut ipsi paene pro caussa malorum habeantur, ἄτην Cassandra dicat eam quae sibi successura sit ita ut ipsa quoque noxa esse existimetur. Nimis haec quaesita explicatio est, multumque, ut mihi videtur, a simplici gravitate Aeschyli aliena. Non dubito quin verum sit ἄτης, in quo acerba inest exprobratio mali ab Apolline dati. Vt πλουτεῖν cum genitivo construitur, ita quidni etiam πλουτίζειν?

1229—1231. ἐπόπτευσας Vict. sed ἐποπτεύσας enotatum ex Ven. Flor. ἐπώπτευσας, ut Heathius scribendum coniecit, Farn. cum interpretatione εἶδες. Intelligebat enim Triclinius ἐποπτεύσας δέ με in ea quidem horum versuum conformatione, quae in libris est, ferri plane non posse. Auratus paullo melius γέ με, haud dubie ille ἐποπτεύσας legens. In proximo versu μετὰ Vict. μέτα codices. Scribendum esse μέγα ad Humboldti interpretationem adnotavi. Deinde interpungitur in edd. vett. φίλων, ὑπ' ἐχθρῶν, οὐ διχορρόπως μάτην. Si se non ambigue frustra derisam dicit ab amicis, qui ei propter praedictionem malorum inimici

fuerint, ea sententia non multum ad rem facit, eoque languet. Non enim hic quod iniuria spreta essent eius vaticinia, sed simpliciter quod spreta et contempta essent queri eam conveniebat. Omnino autem quis non, ubi dixit *ἰδοὺ δ', Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ χρηστηρίαν ἐσθῆτα,* hoc potius eam confirmare, eoque referri *οὐ διχορρόπως* existimabit? At ita *μάτην* adiici non potuit. Neque vero adiectum est, si quid video, ab Aeschylo. Nam illa verba, *ἐποπτεύσας δέ με*, aut verbum aliquod, aut nomen, quod pro verbo esset, requirebant. Id autem unius litterae mutatione restituere licet:

ἐποπτεύσας δέ με
κἀν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην μέγα
φίλων ὑπ' ἐχθρῶν, οὐ διχορρόπως ματήρ.

Nam quod me hoc quoque in ornatu valde derisam ab amicis inimicis conspexit, non ambigue eius ornatus vindex est. Hesychius *ματήρ, ἐπίσκοπος, ἐπιζητῶν, ἐρευνητής,* nescio an ex hoc ipso loco, sicut alibi Aeschyleas glossas habet.

1232. 1233. Libri *καλουμένη δὲ φοιτὰς ὡς ἀγύρτρια, πτωχὸς τάλαινα λιμόθνης ἠνεσχόμην.* Heathius *καλωμένη.* Quod ego multis abhinc annis coniiciebam, *κακουμένη*, etiam Tyrwhitto, Musgravio, Butlero placuisse cognovi. Nec profecto male ita scriberetur. Qui vulgatum defendit Blomfieldius, coniiciens ille *φοιβάς*, in quod etiam Spanhemius inciderat, coniungi voluit *καλουμένη ἠνεσχόμην*, quae constructio nulli interpretum perspecta fuerit. Wellauerus constructionem hanc esse putabat, *καλουμένη δὲ φοιτάς, ἠνεσχόμην πτωχός, τάλαινα, λιμοθνὴς οὖσα.* Quam interpretationem non vereor ne quis eo defensum eat, quod Tzetzes in praefatione commentarii in Lycophronem Cassandram a Priamo narrat propter insaniam *ἐς πετρώροφον οἴκημα* inclusam esse. Elberlingius, iure miratus quod interpretes sibi persuaserint regiae virgini stante adhuc patria periculum fuisse ne fame moreretur, interpungendum censuit *καλουμένη δὲ φοιτάς, ὡς ἀγύρτρια πτωχὸς τάλαινα λιμοθνής, ἠνεσχόμην,* quod vertit *furiosa vocari sustinui, quasi circulatrix essem mendica, misera, fame confecta.* Probari hoc posset, si et *τάλαινα* abesset, quod de circulatrice dictum misere languet, de ipsa autem Cassandra acceptum alieno loco positum est, et verba hoc ordine legerentur, *ὡς πτωχὸς λιμοθνὴς ἀγύρτρια.* Nec leve momentum in eo est quod sic Cassandra de se parum, de circulatrice autem supervacanea praedicaret. Praeterea *τάλαινα* vix illa nisi de se dicere potuit. Sic enim fere ubique hoc nomen doloris significandi caussa orationi inseritur. His ego argumentis motus ita distinxi,

καλουμένη δὲ φοιτάς, ὡς ἀγύρτρια,
πτωχός, τάλαινα, λιμοθνὴς ἠνεσχόμην.

Sustinui, misera, quasi circulatrix, vocari insana, mendica, fame peritura. Enumerat convicia qualia iaci in circulatrices soleant. Legebatur *λιμόθνης.* Scribendum esse *λιμοθνὴς* monuit Elberlingius.

1236. ἀντεπίξηνον Ven. Farn. Vict. ἀντεπίξηνον Flor. Glossae in Farn. ἐναντίον. διάδοχον ἐμοῦ τῆς ξένης. Legebat igitur interpres alius ἀντ', i. e. ἄντα, alius ἀντεπίξενον. Spanhemius ut Aurati adnotavit ἀντ' ἐπιξένοις, ut Vossii ἀντεπιξεινον. Maior Canteri fides, Auratum ἀντ' ἐπίξηνον emendasse testanti. Ἀντὶ βωμοῦ πατρῴου ἐπίξηνον se exspectare dicit. De eo vocabulo videndus Hemsterhusius ad Luciani Dial. mort. X. 9. p. 371.

1237. Libri κοπείσης. Auratus κοπεῖσαν. Abreschius et Porsonus κοπείσῃ, quod recepit Blomfieldius. Ambiguum est προσφάγματι utrum *mihi victimae, an percussae iracunda crudeli mactatione* significet. Hoc posterius malo. Euripides Troad. v. 624. αἰαῖ, τέκνον, σῶν ἀνοσίων προσφαγμάτων.

1238. ἀτιμόν γ' Ven.

1243. Huc revocandum esse hunc versum, qui in libris post v. 1249. intrusus sensum turbabat, hic autem ad sententiam plane necessarius est, ostendi in dissertatione de versibus spuriis apud Aeschylum p. *VII.* sive in Opusc. vol. II. p. 80. seq. Obsecuti sunt novissimi editores, ut in re apertissima.

1244. ἄξειν νιν Vict. ἄξειν νυν Flor. ἄξει νιν Farn.

1245. Libri κάτοικος. Scaliger κάτοικτος. Sagacius Auratus πρόοικος, ut Blomfieldius refert. Scribendum μέτοικος. Respicit quae v. 1234. dixerat: confirmaturque verbis quae sequuntur, οἳ δ' ἔχουσι πόλιν, qui opponuntur τῇ μετοίκῳ. Eandem emendationem fecit H. L. Ahrens.

1248. ἐκ θεῶν Flor.

1249. Libri ἰοῦσα πράξω. Auratus ἰοῦσα πρόσσω. Heathius ἰοῦσα κἀγώ, quod recepit Schützius. Iacobsius ad Anthol. vol. III. t. I. p. 111. ἰοῦσ' ἅπαξ ὀτλήσομαι τὸ κατθανεῖν, numero pravo nec verbo accommodato. Prorsus admitti non potest quod P. Camperus ad Eur. El. p. 431. manifestum esse ait tragicum dedisse, ἰδοῦσ' ἃ πράξω. Id ne Graecum quidem est. Nihil mutandum est. Πράξω refertur ad sequens τλήσομαι τὸ κατθανεῖν. Ita locutus est Aeschylus etiam v. 1640.

πρᾶσσε, πιαίνου, μιαίνων τὴν δίκην, ἐπεὶ πάρα.

1250. Libri τὰς λέγω. Emendarunt Auratus et Canterus.

1254. πολλὰ δ' αὖ σοφὴ Farn. Vict. πολλὰ δὲ σοφὴ Ven. Flor.

1255. ἔκτεινας Ven.

1258. οὐ ξένοι χρόνῳ πλέω Flor. Vict. οὐ ξένοι χρόνῳ πλέω Ven. οὐ. ξένοι. χρόνῳ πλέῳ Farn. ὦ ξένοι Casaubonus, Pearsonus, Schützius, Blomfieldius. Auratus πλέων, in quod etiam Pearsonus incidit. Aliorum inutiles coniecturas memoravit Wellauerus, qui illud χρόνῳ πλέων recepit. At languidum est πλέων, quod si ponere voluisset Aeschylus, dicere debebat ἄλυξίς ἐστιν οὐ πλέων χρόνῳ, ξένοι, nec satis apta est responsio ad ea quae dixerat chorus, praesertim graviter repetita negatione. Si cunctando nihil se proficere diceret Cassandra, omisisset,

opinor, illud *πλέων*, satisque habuisset dicere *οὐκ ἔστ' ἄλυξις, οὔ, ξένοι, χρόνῳ.* Non *πλέω* corrigendum erat; sed *χρόνῳ* mutandum in *χρόνον*.

1259. Schützius coniecerat *τῷ χρόνῳ*. Elberlingius *ὁ ὕστατος τοῦ χρόνου* fere idem quod *ὁ ὕστατος χρόνος* significare vult, sicuti *τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου* dixerit Herodotus, comparatque illud in Choeph. v. 621. *κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον λόγῳ.* Videtur id iam Stanleio in mentem venisse, hanc interpretationem afferenti una cum altera, qua *ὁ ὕστατος* homo intelligitur: quam quum vituperavit Elberlingius, non ipsam debebat interpretationem reprehendere, sed quod eam interpretes fere obscuris parumque aptis verbis enuntiarunt. Mihi illa ut simplicior, ita verior videtur. Sensum aeque et constructionem optime declares Graece: *ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου μακαρίζεται, ultimus anteferlur propter dilationem.*

1262. 1263. Hi versus in libris inverso ordine leguntur, servatis vicibus personarum, hoc modo, *ΚΑΣ. οὐδεὶς ἀκούει — ΧΟΡ. ἀλλ' εὐκλεῶς τοι.* Verum ordinem restituit Heathius.

1264. Libri *τῶν τε γενναίων τέκνων.* Recte Auratus *σῶν*, quod suum fecit Stanleius. Haec ubi dixit Cassandra, pergens versus aedes regias subito retinet gressum atque avertit se.

1268. *φόβον* Ven. Flor. Vict. Sic etiam Farn. sed ad *β* suprascripto *ν*. Ac *φόνον* scribendum esse viderunt Auratus et Canterus.

1269. Libri *καὶ πῶς τόδ' ὄζει θυμάτων ἑφεστίων;* Primus Pauwius *καὶ πῶς; τόδ' ὄζει θυμάτων ἐφεστίων.* Dobraeus ad Aristoph. Plut. v. 1021. p. 129. *τόδ' ὄζει* coniiciebat, *καὶ πῶς* sic nude positum afferens ex Choeph. v. 763. et Euripidis Or. v. 1110. Formula haec mirantis est.

1275. 1276. Libri *οὔτοι δυσοίζω θάμνον ὡς ὄρνις, φόβῳ. ἀλλ' ὡς θανούσῃ μαρτυρεῖτέ μοι τόδε.* Monui in adnotatione ad interpretationem Humboldti haec sic scribenda esse,

οὔτοι δυσοίζω θάμνον ὡς ὄρνις φόβῳ
ἄλλως· θανούσῃ μαρτυρεῖτε μοι τόδε.

Non ego, inquit, *ut avis virgultum, prae timore frustra metuo: testamini hoc mortuae, quum mulier pro me muliere et vir pro infausti connubii viro ceciderit.* Scholiastes *οὐ δυσχεραίνω, φησίν, ὡς ὄρνις θέλουσα εἰς καλιὰν εἰσελθεῖν καὶ θῆρά τινα φοβουμένη.* Hesychius *δυσοίζει, δυσχερεῖ* (scr. *δυσχεραίνει*), *ὑπονοεῖ. Λάκωνες.* Et *δυσοίζειν, φοβεῖσθαι, ὑποπτεύειν.* Et *δυσοίζον, οἰωνιζομένου καὶ ἄγαν ὑποπτεύοντος.* Idem *ἰδύσυξα* (sic), *ὑπενόησα.* Metuendi significatu dicitur hoc verbum in Rheso v. 724. 805. Avis circumspectans intelligitur, cauteque intrans in virgulta.

1278. Ambigitur sitne nominativus *δυσδάμαρτος*, ut Aegisthum, an genitivus, ut Agamemnonem dicat. Vt nominativum Scottus in appendicem Thesauri Stephaniani rettulit. Genitivum esse iudicarunt Stanleius,

Schützius, Blomfieldius, alii. Recte, mea sententia. Nam non solum illis, *γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ*, aptius opponitur *δυςδάμαρτος ἀντ' ἀνδρός*, sed etiam Aegisthus, quia moechus, non maritus Clytaemnestrae est, neque per mulieris istius malitiam, sed propter proprium flagitium perit, perperam ita appellaretur: quod contra in Agamemnonem optime quadrat hoc nomen, ut et maritum et fraude morientem uxoris.

1279. Hesychius *ἐπιξενοῦσθαι, μαρτύρεσθαι, πορεύεσθαι. Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν συλλόγῳ καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις.* Apollonius in Lexico Homerico *ξεινοδόκος, ξενοδόχος, ὁ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. ὁ δὲ Πίνδαρος* (fr. 278. Boeckh.) "*ξεινοδόκησέν τε δαίμων*," *ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε. καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ* (XVIII. 64.) "*ξεινοδόκος μὲν ἐγὼ*" *ἔδοξέ τισι λέγειν. φησὶ γοῦν Σιμωνίδης* (p. 82. Schneidew.) "*ξεινοδόκων δ' ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λαμπρός*," *ἀντὶ τοῦ μαρτύρων.* Conf. Etym. M. p. 610, 44.

1281. 1282. Vulgo legebatur *ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω ἐμὸν τὸν αὐτῆς.* In Ven. *ἐς* pro *ἔτ'* scriptum est. Quod Elmsleii monitu pro *αὐτῆς*, quod Vict. habet, restituit Blomfieldius, *αὐτῆς* praebent codices, consentientes cum Vict. in *ῥῆσιν ἢ θρῆνον*. Quod in adnotatione ad versionem Humboldti scribendum esse censebam, *ῥῆσιν θρῆνον*, quem locum hic habeat videre se negat Blomfieldius, non cogitans id me *vindicem questum* voluisse intelligi. Ipse igitur vulgatae, opinor, scripturae tuendae affert illud in Suppl. v. 260. *μακράν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις.* At *ῥῆσιν* quis dicere Aeschylo licuerit, quis dubitabit? Illud quaerendum erat, ecquem, qui poeta esset, tam languidam ac plane stultam verborum consociationem, quam illud *ῥῆσιν ἢ θρῆνον* est, non puduisset. Tueri si *ῥῆσιν* volebat, scribere debebat

ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν, οὐ θρῆνον θέλω
ἐμὸν τὸν αὐτῆς.

Idque et facillimum et aptissimum posuit.

1282—1286. Libri *ἡλίῳ δ' ἐπεύχομαι πρὸς ὕστατον φῶς τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις ἐχθροῖς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ὁμοῦ, δούλης θανούσης εὐμαροῦς χειρώματος.* Auratus, Scaliger, Vossius male *ὁμᾶ* pro *ὁμοῦ*. Ego in adnotatione ad Humboldti interpretationem coniiciebam *ἐμοῦ*. Blomfieldius plana constructione elidit *τοῖς ἐμοῦ τιμαόροις ἐχθροῖς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ὁμοῦ, δούλης θανούσης, εὐμαροῦς χειρώματος.* Planior etiam et elegantior esset constructio, si interpunctiones omisisset. Scholefieldius Pearsoni coniecturam recepit, *τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις ἐχθροὺς φονεῦσι τοὺς ἐμοὺς τίνειν ὁμοῦ, δούλης θανούσης, εὐμάρους χειρώματος.* Id interpretatur *ut simul inimici mei solvant poenas ultoribus meis occidentibus eos.* Sed id nemo non videt quam durum sit et inscite dictum. Mihi aliter indicandum videtur. Intelligi quidem possunt quae hic scripta habemus, si ex *φονεῦσι* repetatur *αὐτούς*, quamquam apertior esset constructio *σφ'* ante *ὁμοῦ* inserto, hoc sensu, *precor, ut ultoribus meis, qui inimici sunt meis occi-*

soribus, hi simul luant pro servae facili caede. Sed sententia illa habet quo displiceat. Nam sic ὁμοῦ vix potest aliter accipi, quam ut simul cum caede Agamemnonis etiam Cassandrae illi interfectionem luant. At id, si propter Agamemnonem punientur, sponte consequetur: ut ineptum sit Cassandram, quum iam introitura erat, rursum se convertere ad chorum et, quasi magnum quid et memorabile dictura esset, proferre quod dici non erat operae pretium. Immo aliud, opinor, in mente habebat summus poeta: fatidicam virginem, quod paullo ante obscurius significaverat, id nunc eam gravius, atque ita uti eventurum atque in proxima fabula appariturum erat, praedicere volebat: id erat autem, precari Cassandram ut ambo, Clytaemnestra atque Aegisthus, una eodem capti dolo ab Oreste et Electra occiderentur. · Quare non dubito quin versus exciderit, in cuius fine erat ὁμοῦ, quod librarii, omisso per errorem eo versu, transtulerunt in finem proximi versus, ubi scriptum erat simile vocabulum ἐμοῦ. Neque vero suos ultores recte diceret Cassandra: non enim ipsam, sed Agamemnonem vindicaturi venient. Quare illud τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις ortum esse videtur ex eo quod mox in eodem versus loco sequitur τοῖς ἐμοῖς, ab Aeschylo autem haec tali fere modo scripta esse puto,

> ἡλίῳ δ' ἐπεύχομαι
> πρὸς ὕστατον φῶς, βασιλέως τιμαόρους
> ἴσας δίκας φανέντας ἀσκεύοις ὁμοῦ
> ἐχθροῖς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ἐμοῦ
> δούλης θανούσης εὐμαροῦς χειρώματος.

Etenim Hesychius hanc vocem ἀσκεύοις ex Agamemnone attulit, cuius glossa apertum est quam accommodata sit huic loco, ἀσκεύοις, φιλοῖς, ἀπαρασκεύοις. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι.

1288. Libri σκιά τις ἀντρέψειεν. Porsonus, ἄν deesse videns, ἄν τρέψειεν, quod ab aliis receptum est, et mox δυςτυχεῖ edidit, quod Blomfieldius δυςτυχοῖ scripsit. Vict. δυςτυχῇ. Recte vero codices δυςτυχῆ, quod post Wellauerum, hanc vulgatam scripturam esse ratum, edidit Scholefieldius. Sed in prioribus verbis qui sensus requireretur Boissonadus vidit, qui recte scripsit ἂν πρέψειεν. Rarior est hic aoristus. Sed Photius πρέψαι, inquit, τὸ ὁμοιῶσαι. Αἰσχύλος. Hesychius πρέψας, εἰκασμένος, εἰκασθείς.

1289. βουλαῖς Ven. Deinde libri ὤλεσε.

1290. Multum a vero aberrarunt interpretes ii qui ταῦτα ad postrema illa, τὰ δυςτυχῆ, retttulerunt: quorum Schützius magis dolere deleta malorum memoria Cassandram putavit, quia, si altius animis hominum inhaereret, melius ad sapientiam ea uterentur; Gallicus autem interpres, De la Porte du Theil, ita interpretatur, *toutefois, leur bonheur fait plus de pitié que leur malheur,* Scholefieldius denique, dubius haerens, hoc magis deplorari coniicit, si quis ex adversis ad secundas res transierit. Nihil horum in mentem venerat Aeschylo. Verum hic quidem

Butlerus vidit, *ταῦτα* ad utrumque illud, quod et felicitas hominum vanum simulacrum est et infortunii subito exstinguitur memoria, *ἐκεῖνο* autem ad ipsius Cassandrae sortem pertinere.

1291. *πράσσειν* Porsonus. Libri *πράττειν*.

1292. Libri *βροτοῖς*. Emendavit Pauwius. Deinde libri *δακτυλοδεικτῶν δ'*. Perverso sensu Blomfieldius cum Casaubono *δακτυλόδεικτον δ'*. Recte Schützius in minore editione *δακτυλοδείκτων δ'*.

1294. Libri *μηκέτι δ' εἰςέλθῃς, τάδε φωνῶν*. Meam emendationem, *μηκέτ' ἐςέλθῃς τάδε, φωνῶν*, receperunt Wellauerus et Scholefieldius, tum etiam Blomfieldius, sed ille *τάδε φωνῶν* Dobraei monitu rectius coniungens: quamquam id eo quidem non efficitur, quod in Choeph. v. 310. ita dicitur, *δράσαντι παθεῖν, τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ*. Sententiam illustravit Lobeckius Aglaoph. p. 1239.

1296. Excidit post *Πριάμου* aliquid, fortasse *διὰ παντός*, ut est in Choeph. v. 847.

ἦ πάνυ θήσειν Ἀγαμεμνονίων
οἴκων ὄλεθρον διὰ παντός.

Respondent enim inter se duo systemata.

1299. Canterus, *κτανοῦσι* coniiciens, saltem *κανοῦσι* debebat. Nihil vero mutandum. *Nunc*, inquit, *si ille priorum sanguinem luit, et mortuis* (Iphigeniae) *moriendo aliarum mortium* (suae ipsius) *poenas adducit, quis haec audiens se innoxio genio natum censebit?*

1300. *ποινὰς θανάτων ἄγαν ἐπικρανεῖ*. Quod ego scribendum monui,

ποινὰς θανάτων ἐπικραίνει,

firmatur eo quod *ἄγαν* deest in Ven. Flor. Blomfieldius tamen cum H. Vossio edidit *ἄταν τε κρανεῖ*, non de nihilo illud *ἄγαν* irrepsisse ratus. Profecto non de nihilo: nam Triclinius vel alius metrorum studiosus addidit, quod hominum genus et v. 1294. et ubique paroemiacos, qui non in ipso fine totius anapaesticae orationis sunt, in versus acatalectos mutare consuevit. In *ἐπικρανεῖ* autem, quod libri habent, penultima syllaba nullo modo produci potest.

1301. Libri *τίς ἂν εὔξαιτο βροτῶν*. Porsonus ad Aristoph. Eccl. v. 363. *τίς ἂν οὖν*, quod Scholefieldius ut e malis minimum se recepisse dicit. Malum profecto est. Canterus *τίς ἂν οὐκ εὔξαιτο*, quod recepit Blomfieldius. Et hoc quidem maius malum est: nam omnes, etiam qui nihil umquam de Agamemnonia domo inaudiverunt, innocua fortuna nati esse optant. Reisigii decretis addictus Ritschelius in Schedis criticis p. 38. *τίς ἄγαν εὔξαιτο* coniiciebat. Scribendum erat *τίς ποτ' ἂν εὔξαιτο βροτῶν*. Vidit hoc etiam E. A. I. Ahrens. Plerumque *ποτέ* in initio orationis, rarius in apodosi invenitur, ut in Sophoclis Trach. v. 1230.

οἴ μοι, τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν·
τὸ δ' ὧδ' ὁρᾶν φρονοῦντα τίς ποτ' ἂν φέροι;

1303. Libri hic et v. 1305. *ὤμοι*, quod revocavit Blomfieldius.

Inde a Stanleio ὤμδι scribi coeptum. Diversae de οἴμοι, ὤμοι, ὤμοι sententiae et grammaticorum sunt et recentiorum criticorum. V. ad Soph. Oed. Col. v. 824. Subtiliter de his disputavit Reisigius in Enarratione Oed. Col. p. CXVII. Si quid est inter ὤμοι et ὤμοι discriminis, hoc esse puto, ut ὤμοι doloris sit, ὤμοι rei malae eiusque inopinatae. Quare libros sequendos duxi. Ceterum Blomfieldius, librorum scripturam, ὤμοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω, miserabiliter frigere ratus, scripsit ὤμοι, πέπληγμαι· καιρίαν πληγὴν ἔχω. Vereor ne illud alii de emendatione ista dicant. Euripides Hel. v. 356. αὐτοσίδαρον ἔσω πελάσω διὰ σαρκὸς ἅμιλλαν.

1304. Huic versui et versui 1306. tum a versu 1308. singulis distichis praefixa est in editionibus veteribus nota hemichorii, sed in codicibus Ven. Flor. Farn. ubique chori nomen adscriptum est. Ostendi in dissertatione prima de choro Eumenidum p. 9. sive in Opusc. II. p. 130. haec a singulis quindecim senibus, ex quibus compositus erat chorus, recitari. Initium fit ratione quadam epodica, ut trimeter Agamemnonis et qui eum sequitur trochaicus chorici senis pro stropha, et statim eadem metra pro antistropha sint, quas tertii senis trochaicus epodi loco sequatur. Ex ea re intelligi potest stetisse chorum κατὰ ζυγά, certe quo tempore clamantem audit Agamemnonem. Apte comparari potest adnotatio haec scholiastae Aristophanis ad Acharn. v. 203. γέγραπται δὲ τὸ μέτρον τροχαϊκόν, πρόςφορον τῇ τῶν διωκόντων γερόντων σπουδῇ. ταῦτα δὲ ποιεῖν εἰώθασιν οἱ τῶν δραμάτων ποιηταὶ κωμικοὶ καὶ τραγικοί, ἐπειδὰν δρομαίως εἰςάγωσι τοὺς χορούς, ἵνα ὁ λόγος συντρέχῃ τῷ δράματι. Approbarunt propositas a me distinctiones novissimi editores. Sed Odofredus Müllerus sua quadam ratione operam dedit ut duodecim chori personas esse doceret, refragante et re ipsa et testimonio scholiastae Aristophanis ad Equitum v. 586. Voluit enim γερουσίαν quandam hic introduci: de quo commento, quod fictum est pro arbitrio, dixi in Opusc. VI. 2. p. 136. seq. Qui similiter de hac scena statuit, Ferdinandus Bambergerus in dissertatione de carminibus Aeschyli a partibus chori cantatis, Marburgi a. 1832. edita, scite animadvertit p. 55. ex distichis illis, quae inde a v. 1308. sequuntur, secundo tertium, quarto quintum, sexto septimum, octavo nonum, decimo undecimum respondere. Nisi falsa opinione praepeditus fuisset, suspicatus esset ζυγὰ hunc in modum disposita fuisse,

β'. α'. γ'.
ε'. δ'. ς'.
ζ'. ιγ'. η'.
θ'. ιδ'. ι'.
ια'. ιε'. ιβ'.

1305. Male Stanleius post ὤμοι interpunxerat. Correxit Blomfieldius.

1306. τοὔργον εἰργᾶσθαι Farn. Deinde idem et Ven. οἰμώγμα-

σιν. Flor. Vict. οἰμώγμασι. Hoc servandum duxi, quum verisimilius sit grammaticorum subtilitati deberi pluralem, quod his exclamasset Agamemno.

1307. Libri ἀλλὰ κοινωσώμεθ' ἄν πως. Porsonus ἀλλὰ κοινωσαίμεθ' ἄν πως, quod Blomfieldius tolerabilius reddere studuit ἄν πῶς scribens apponensque in fine versus signum interrogationis. Secutus est Scholefieldius, sed tamen ut dubitaret an αὔτως esset scribendum. Alii alia coniecerunt. Scribendum erat ἀλλὰ κοινωσώμεθ' ἄν πως ἀσφαλῆ βουλεύματα. In eamdem sententiam incidisse videtur G. Bernhardy in Syntaxi Graeca p. 331.

1311. σὺν νεοῤῥύτῳ Ven. Flor. Farn. ξὺν νεοῤῥύτῳ Vict. Blomfieldius suspicari aliquem posse ait νεοῤῥάντῳ. Wellauerum, qui choreutarum gladios intelligendos putabat, reprehendit Scholefieldius, Clytaemnestrae gladium recte intelligens: sed fallitur recenti caede madidum cum aliis interpretans, nec videns, quod viderat Humboldti interpretationem secutus Wellauerus, νεόῤῥυτον longa υ dici gladium modo e vagina extractum.

1316. οἱ δὲ μελλούσης Farn. Vict. Glossa in Farn. τυραννίδος δηλονότι. Paullo propius verum Ven. Flor. οἱ δὲ τῆς μελλούσης. Legendum esse οἱ δὲ τῆς μελλοῦς ostendunt Tryphonis verba in libello de tropis in Museo crit. Cantabr. I. p. 49. et in Museo crit. Vratisl. I. p. 10. κατὰ παρωνομασίαν, ὡς χρυσῷ ἀπὸ χρυσοῦ, οὕτως ὠνόμασται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ μελλώ· "χρονίζομεν ὧδε, τῆς μελλοῦς χάριν." In Manuelis Moschopuli Opusc. p. 78. ὡς καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ὠνόμασται· "χρονίζομεν ὧδε, τῆς μελλοῦς χάριν." Non male hoc auctore χάριν legeretur pro κλέος, quod Aeschylei libri habent.

1317. Libri πέδον πατοῦντες. In adnotatione ad Humboldti interpretationem poni iusseram πέδοι, quod πέδοι scribendum esse nunc ex Ioannis Alexandrini τονικοῖς παραγγέλμασι p. 36, 8. constat. Blomfieldius et Wellauerus quum tuendae librorum scripturae illud in Choephoris v. 631. adhibuerunt τὸ μὴ θέμις γὰρ οὐ λὰξ πέδον πατούμενον, corrupta corruptis defenderunt. Constructionem quidem illam duplicis accusativi Graecam esse nemo hodie nescit, sed quae sunt eius exempla si quis cum hoc conferat, vereor ne deprehendat valde esse dissimilia: ut quod supra v. 781. scriptum est, Ἰλίου φθορὰς ψήφους ἔθεντο. Nam in his qui proprie cum verbo coniungitur accusativus etiam proprie est intelligendus: ex quo consequitur πέδον πατεῖν vix aliud significaturum esse quam *in terra incedere:* ut recte dicatur ὁδὸν vel πορείαν πέδον πατεῖν. Sed ubi de conculcando et proterendo sermo est, aliud exspectes loquendi genus. Atque, ut quis in Agamemnone πέδον ferat, difficilius id feretur in nominativorum constructione, quae est in Choephoris. καθεύδουσι Flor. Sed ceteri καθεύδουσιν.

1319. Libri τοῦ δρῶντός ἐστι καὶ τὸ βουλεῦσαι πέρι. Miratus Blomfieldius, quod interpretes in loco satis aperto haesissent, constructio-

nem esse putabat hanc, ἐστὶ καὶ τὸ βουλεῦσαι περὶ τοῦ δρῶντος, *quoniam mortuo succurrere non possumus, at saltim de interfectoribus eius consilium ineamus:* idque confirmari censebat iis quae proximus senex dicit. Mirum vero, hoc probatum esse a Wellauero. Si sana est librorum scriptura, haud dubie vera est Scholefieldii interpretatio, *qui aliquid facturus sit, eum etiam deliberare decet de re gerenda.* Conferri ille iubet adnotata sua ad Hecubae v. 502. cuius libri mihi non est copia: sed quod ibi legitur, Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, μέτα, valde diversum est, ut per tmesin dictum. Apud Aeschylum si πέρι refertur ad intellectum τοῦ δρᾶν vel δρωμένου, insolentior videtur haec ratio loquendi et quae vix defendi possit. G. Bernhardy quum in Syntaxi Graeca p. 260. suspicabatur lucem afferri huic particulae usui posse ex illo Theognidis v. 117.

κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν,
Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος,

miscuit incomparabilia. Recte vero videtur Schützius in minore editione πέρι in πέρα mutavisse. Coniiciat quis forsitan πάρος: sed aptius esse πέρα monstrat responsio alterius.

1322. Libri κτείνοντες, quod in Farn. ita explicare studuit interpres, ἤγουν τρόπον τινὰ τῷ θανάτῳ παραδιδόντες τὴν ζωὴν ἡμῶν. Sed nemo non probavit Canteri emendationem τείνοντες.

1324. Libri κράτει. Correxit Casaubonus.

1327. μαντευσόμεσθα Flor.

1328. Libri μυθοῦσθαι, quod Schneiderus in Lexico pro μυθεῖσθαι vitiose scriptum putabat. Incredibile est non offendisse in inaudito verbo criticos, nec vidisse nihil illud nisi antiquum errorem esse librarii θυμιοῦσθαι scribere debentis. Vidit hoc etiam E. A. I. Ahrens.

1330. Libri πληθύνομαι. Personus πληθύομαι, quem non secuti sunt Blomfieldius et Scholefieldius, quod πληθύειν breve υ habere ex Persarum v. 416. appareat. Sensus verborum hic est, *undique conveniunt mihi argumenta, ut hanc sententiam probem, certo cognoscendum esse quid agat Atrides.* Monet autem res ipsa, ut eum qui haec loquitur coryphaeum esse statuamus, qui se ducem praebeat choro in aedes irrupturo.

1332. Tractis tabulatis conspicitur Clytaemnestra in conclavi stans ad corpus Agamemnonis. πάροιθε Porsonus scripsit: sed πάροιθεν habent Ven. Farn. Vict. et, ut videtur, etiam Flor.

1334—1336. Legebatur πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις δοκοῦσιν εἶναι, πημονὴν ἀρκύστατον φράξειεν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος; Auratus πημονῆς ἀρκύστατον scribendum coniecit. Blomfieldius cum Elmsleio ad Med. v. 416. p. 150. ἀρκύστατ' ἂν scripsit, semper Graecos plurali ἀρκύστατα uti dicens, suspectumque habens Euripidis in Oreste v. 1420. ἀρκυστάταν μηχανάν. At ἀρκύστατος adiectivum est, ex quo patet cur retia ipsa plurali numero ἀρκύστατα

dicantur: ut propter hanc quidem caussam recte videatur dicere poeta potuisse πημονὴν ἀρχύστατον. Recte tamen Elmsleius ἀρχύστατ' ἂν scribi iussit: sed praetervidit non perfectam eo esse horum versuum emendationem. Nam si ita, ut voluit Elmsleius, Aeschylus scripsisset, hoc diceret, *quomodo enim quis inimicis insuperabilia retia pararet?* At hoc parum aptum esset, quia sententia non integra esset, sed referretur ad id quod non est dictum, *nisi facerem quod ego feci, ut alia dicerem quam sentirem.* Multo graviorem et aptiorem orationem unius litterae mutatione restituendam esse putavi,

πᾶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις
δοκοῦσιν εἶναι, πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν
φράξειεν ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος.

Male post φράξειεν virgula ponitur: nam ad φράξειεν alter accusativus, ὕψος, modum rei describens, adiungitur. Quod Halmius in Lect. Aesch. I. pagina ultima coniecit, ὕψος κρείσσον' ἐκπηδήματος, minus poetice dictum est.

1338. Libri νίκης. Recte Heathius νείκης, quod vocabulum Suidas atque Etym. M. p. 276, 3. φιλονεικία interpretantur. Neque dubia vox videri debebat Blomfieldio, quum Etymologicum diserte doceat ex νεῖκος factam cum diphthongo scribi.

1339. ἔπεσ' Vict. et, ut videtur, Flor. Quod Scaliger scribendum vidit, ἔπαισ', est in Ven. Farn.

1341. ἀμύνεσθαι Vict. ἀμύνασθαι Ven. Flor. Farn. Illud praestat.

1343. περιστιχίζων Ven. περιστοιχίζων Flor. περιστοιχίζω Vict. περιστιχίζω Farn. ut Auratus et Canterus emendaverunt.

1344. Illo παίω δέ νιν δίς respicitur ad v. 1303. 1305. Deinde libri κἂν δυοῖν οἰμώγμασιν. Verissimum esse puto, quod Elmsleius ad Med. v. 798. p. 203. significat, scribendum esse οἰμωγμάτοιν, docens ille δύο quidem, sed non δυοῖν cum alio pluralis numeri nomine consociari. Quod est de tragicis et ceteris antiquioribus scriptoribus intelligendum. Recentiores enim minus in hoc genere videntur diligentes fuisse: vide Göttlingium ad Theodosium p. 212. seq. quem Aristophanis et Demosthenis auctoritate uti non debuisse G. Dindorfius et Schaeferus animadverterunt.

1345. Libri αὐτοῦ, quod Wellauerus et Scholefieldius cum Is. Vossio in αὔτου mutarunt. Defendit αὐτοῦ Blomfieldius, sed male, qui sic intelligi verba velit, κῶλα αὐτοῦ μεθῆκεν αὐτόν. Immo αὐτοῦ est *illico*, κῶλα autem accusativus. Euripides Hipp. v. 356. ῥίψω, μεθήσω σῶμ'· ἀπαλλαχθήσομαι βίου θανοῦσα.

1348. Libri αὐτοῦ. Emendavit Schützius. Deinde libri ὁρμαίνει, quod ne Porsonus quidem obelo notavit. At hoc verbum quum per se suspectum esse debebat, ut quod tragici epicis reliquerint, neque quisquam eorum usurpasse reperiatur nisi Aeschylus valde dubio loco in Sept. adv. Theb. v. 375. tum multo minus hic propter significationem, quam

habere deberet, ferri potest. Certo non scripsit Aeschylus ὁρμαίνει, sed verbo usus est cuius vim recte expressit Stanleius *evomit* vertens. Eum iniuria vituperavit Blomfieldius, qui vulgatum interpretatur *aestuat animo.* Quid? is, cui modo membra soluta esse duobus ictibus percusso dicta sunt, reviviscat et aestuet animo? Apertum esse arbitror vel propter οὕτω, sententiam non posse aliam esse quam *sic ille animam efflavit.* Scribendum putavi ὀρυγάνει. Videtur enim ad hunc versum pertinere quod apud Hesychium post vocabulum ὀρτός scriptum est, ὀρυγάνει, ἐρεύγεται.

1351. 1352. Libri χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον ἢ διὸς νότῳ γᾶν, εἰ σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασιν, nisi quod γᾶν. εἰ σπόρητος habent Flor. Farn. γαν' εἰ σπόρητος Ven. Eam comparationem ne sic quidem scriptis verbis satis absurdam vocare debebat Valckenarius in Diatr. de fragm. Eur. p. 52. Sed eximia emendatione Porsonus in Porsonianis Kiddii p. 210. οὐδὲν ἧσσον ἢ διοςδότῳ γάνει σπορητός, quod merito receperunt Blomfieldius et Scholefieldius. De accentu nominum quale est σπορητός diversae sunt grammaticorum sententiae: v. Valcken. ad Ammonium p. 15.

1355. Libri εἰ δ' ἦν πρεπόντων. Quod Fr. A. Wolfius ad Demosth. or. in Lept. p. 217. existimabat, ἦν πρεπόντων pro ἦν πρέπον vel ἔπρεπε dictum esse eo modo quo τῶν ἀδίκων ἐστίν et similia, falsum esse intellexerunt Blomfieldius et Wellauerus, articulo in ea formula opus esse videntes, probavitque horum sententiam non sine quadam acerbitate in Wolfium Schaeferus ad Demosthenem vol. III. p. 69. Recte se haberet πρεπόντων, si masculino, non neutro genere dictum esset referreturque ad Clytaemnestram et Aegisthum: ut si Latine, quoniam *decentium* non licet, sic diceres, *quod si honestorum esset libare propter occisum.* Πρέποντας recte sic dici, ut intelligantur οὓς πρέπει, ostendit illud in Sophoclis Oedipo rege v. 9. ἀλλ', ὦ γεραιέ, φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς πρὸ τῶνδε φωνεῖν. Imitati id sunt recentiores. Memoravit Stephanus in Thesauro Plutarchi hoc in Poplicola c. 17. ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ φίλου μᾶλλον ἢ πολεμίου Ῥωμαίοις εἶναι πρέποντος. Ad quem locum Schaeferus ab eodem Stephano ἔπρεπεν ἑστάναι ex epitaphio Callimachi afferri rettulit. Quaeras quod hoc sit aut cuius epitaphium Callimachi. Calchantis filii Porphyrii athletae, qui etiam Calliopus dictus est, videtur epitaphium esse, primum epigrammatum in statuas athletarum, quorum in hunc plurima sunt, in Brunckii Anal. t. III. p. 17. sive Anthol. Planud. V. 2, ep. 1. Anth. Pal. vol. II. p. 727.

ἔπρεπε μὴν χρυσέῳ ἐν ἀγάλματι, μηδ' ἐνὶ χαλκῷ
τοῦτον τοῖς ἄλλοις εἴκελον ἑστάμεναι.

Sic ipse edidit Stephanus, μὴν pro μιν scribens, non recte. Patet vero, si hoc epigramma in Thesauro in mente habuit, memoria falsum esse. Aeschylus autem si illo modo uti voluisset hoc vocabulo, dicturus potius fuisse videtur εἰ δ' ἦμεν πρέποντες. Quod Stanleius sive potius Vossius

scribendum coniecit, *πρεπόντως*, recipiendum suspicanti Blomfieldio facile quis assentiatur, si non *εἰ δ' ἦν πρεπόντως, ὥςτ' ἐπισπένδειν*, sed sic potius construi vellet, *εἰ δ' ἦν, πρεπόντως ὥςτ' ἐπισπένδειν*. Mihi videtur Aeschylus scripsisse *εἰ δ' ἦν πρέπον τῷδ' ὥςτ' ἐπισπένδειν νεκρῷ*.

1356. Tyrwhitto videbatur *τάδ'* in *τῷδ'* esse mutandum, ut hoc diceretur, *si mortuo libationem dare liceret, huic iuste daretur.* Ea mutatione ne tum quidem opus esse videtur, si *πρεπόντως* scribitur. Plene in fine huius versus interpungendum esse vidit Tyrwhittus: atque interpunctum ita est in editionibus Victorii et Canteri, quas pessime deseruit Stanleius, non videns *ὑπερδίκως μὲν οὖν* esse *immo iustissime*, nec reputans integro disticho includi debere sententiam qua finitur oratio.

1357. Blomfieldius mavult *τοσόνδε*. Sic amant loqui. V. Prom. v. 112. Choeph. v. 40.

1358. *Πλήσας ἀραίων* per se constant. Male iungunt *κακῶν πλήσας ἀραίων*.

1361. In Ven. deest *μου*.

1362. *Πρὸς εἰδότας* dicit *ut sitis scientes*.

1365. Interpungebatur post *χερός*. Correxit Abreschius.

1366. *δικαίως* Farn.

1368. Dimeter iambicus acatalectus. Leni spiritu *ἰδανὸν* scribendum esse vidit Casaubonus. Hesychius *ἰδανά, ἐδώδιμα, βρώσιμα. ἰδανοῖς, βρωσίμοις. Αἰσχύλος*. In Flor. glossa *βρωτόν*.

1369. *ῥυσᾶς* Farn. Vict. *ῥύσας* Flor. Ven. Glossa in Flor. Farn. *γηραιᾶς*. Correxit Stanleius. Sophocles Ai. v. 883. *ῥυτῶν Βοςπορίων ποταμῶν*, et Oed. Col. v. 1597. *ῥυτῶν ὑδάτων λουτρὰ καὶ χοάς*. Deinde *ὁρώμενον* Flor. Ven. Vict. *ὁρώμενον*, cum glossis *κινηθέν, γενόμενος* Farn. *ὀρόμενον* Canterus. Rectius Abreschius *ὅρμενον*.

1370. 1371. *ἐπεύθου* Farn. *ἀπέταμες* Ven. Vict. et ad α superscripto ε Flor. *ἀπέτεμες*, ad alterum ε superscripto α, Farn. Ridicule haec verba, *τόδ' ἐπέθου θύος δημοθρόους τ' ἀράς;* Scholefieldius interpretatus est, *imposuisti tibi (ut victimae mox ob criminis maetandae) hoc thus publicarum execrationum?* Scribendum est

τόδ' ἐπέθου θύος, δημοθρόους τ' ἀρὰς
ἀπέδικες ἀποτόμως;

et populi diras contempsisti praefracte. Respicit ad v. 1363. Euripides Alc. v. 992. *οὐδέ τις ἀποτόμου λήματός ἐστιν αἰδώς.* Deinde libri *ἄπολις*. Casaubonus *ἀπόπτολις*. Ex mea et Seidleri sententia *ἀπόπτολις* Blomfieldius ceterique. Quod si quis obiiciat vix inventum iri aliud huius formae exemplum, reputet velim talium vocabulorum hanc esse rationem, ut poeticae formae, quod vulgaribus metris aptiores essent, in communem usum venerint, veluti quae in *ρρυτος* et *σσυτος* terminantur; quo factum esse ut simpliciores magis viderentur esse poeticae. Libri *ἴσῃ*.

1372. ὄμβριμον etiam Ven. Farn. ut edd. vett.

1375. Libri οὐδὲν τόδ'. Stanleius, sive potius Vossius, Orelliusque ad Isocr. p. 375. et Blomfieldius οὐδὲν τότ', id ut ad νῦν referatur. Probabiliter illud quidem, firmavitque Blomfieldius exemplis, sed non ut sit necessarium. Inscite oblocutus est Wellauerus, οὐδὲν τόδε *nihil eiusmodi* significare putans. Immo *non hoc:* illud *hoc* autem explicatur iis quae sequuntur.

1377. εὐπόκοις Flor. Farn. Vict. εὐτόκοις Ven.

1379. θρηκίων τὲ (τε Farn.) λημμάτων Ven. Farn. Vict. Ex Flor. enotatum ἐλημμάτων. Emendavit Canterus.

1380. Libri χρή. Emendavit Porsonus. 1381. βιασμάτων Ven.

1383—1385. In Farn. post τοιαῦτ' puncto est distinctum. Blomfieldius haec ita distribuit, λέγω δέ σοι τοιαῦτ' · — ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένης ἐκ τῶν ὁμοίων — χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ ἄρχειν. Wellauerus, quem secutus est Scholefieldius, ita scripsit, λέγω δέ σοι, τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένη ἐκ τῶν ὁμοίων, χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ ἄρχειν. Deteriora etiam aliorum commenta sunt. Sensum perspexit Schütziu s, qui in minore editione non male, sed praeter necessitatem scripsit ὡς παρεσκευασμένη σ' ἐκ τῶν ὁμοίων. Consentiunt in παρεσκευασμένης libri, nec quicquam mutandum est. Hoc dicit, *iubeo te talia minari, ut me parata imperare mihi, qui vicissim me vi vicerit.* Id est, minitare, si libet: ego parata sum, si, quemadmodum ego nunc potentior sum, sic tu me viceris, ferre imperium. Ἐκ τοῦ ὁμοίου satis explicatum a Stephano in Thesauro.

1386. Libri γνώσῃ vel γνώσῃ.

1388. περίφρονα, *superba, plena contemptus.* Suppl. v. 727. περίφρονες δ' ἄγαν ἀνιέρῳ μένει μεμαργώμενοι κυνοθρασεῖς θεῶν οὐδὲν ἐπαΐοντες.

1389. In Vict. nulla interpunctio post ἐπιμαίνεται, ubi Canterus plene interpunxit.

1390. 1391. Libri λῖπος. Correxit Porsonus. Deinde εὐπρέπειαν τίετον. ἔτι σε χρὴ Ven. Vict. εὖ πρέπει ἀντίετον ἔτι σε χρὴ Flor. εὖ πρέπει ἀτίετον ἔτι σε χρὴ Farn. Auratus et Canterus ἐμπρέπει ἀτίετον. Schützius cum Heathio οὐ πρέπει ἀτίετον. Blomfieldius, adscito Casauboni λίβος, haec obscura atque inconnexa dedit, μεγαλόμητις εἶ, περίφρονα δ' ἔλακες· ὥςπερ οὖν φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται. λίβος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος ἐμπρέπει ἀτίετον. Secutus est Scholefieldius. Sed ista quid sibi volunt? Ὥςπερ οὖν particulae sunt quibus confirmantur quae adiuncta sunt. Supra v. 1130.

τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥςπερ οὖν ἔχει παθεῖν.

Choeph. v. 86.

ἢ σῖγ' ἀτίμως, ὥςπερ οὖν ἀπώλετο
πατήρ, τάδ' ἐκχέουσα, γάποτον χύσιν,
στείχω;

et v. 876.

δόλοις ὀλούμεθ', ὥςπερ οὖν ἐκτείναμεν.

Sophocles Ai. v. 990.

καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν
ἐφίεθ' ἁνὴρ κεῖνος, ὥςπερ οὖν μέλει.

Ex his intelligitur connexas esse istis particulis sententias. Quod libri habent, *εὐπρέπειαντίετον*, ex supra scripto *ν* ortum est, quo *ἐνπρέπειν* legendum esse significabatur. Itaque scripsi *ἐμπρέπειν ἀτίετον*. Respondet chorus Clytaemnestrae verbis iis quibus se paratam ostendit ad cernendum ferro et sanguine. Itaque sic loquitur, ***audax consiliis es et sicut furibunda sanguineam fortunam expetis, adspersam oculis sanguinis guttam inultam conspici: aliquando te oportebit orbatam amicis ictum ictu luere,*** i. e. sicut expetis caedem, habebis, prouti merita es. Facies Clytaemnestrae sanguine erat conspersa, ut ipsa v. 1350. gloriatur. *Λίπος αἵματος* Sophocles quoque dixit Antig. v. 1022.

1392. Libri *τύμμα τύμμα*. Emendavit Vossius, et quis non? Deinde libri *τίσαι*. Correxit Porsonus.

1393. Recte libri *ἀκούεις*. Eo si quis gravem a debili orationem discernere nesciens offenderetur, saltem *ἀκούοις*, non soloecum *ἀκούσεις* adsciscere debebat.

1395. Libri *ἐριννύν θ'*.

1396. Libri *οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπίς*. Deinde codices *ἐμπατεῖ*. Vict. *ἐμπατεῖν*. Vix credibile est editores non offendisse ad illud *φόβου μέλαθρον*. Quin Elmsleius ad Heracl. v. 996. comparavit hunc Aeschyli versum cum iis quae ibi Euripides habet, *τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοικοίην φόβῳ*. At num qui una cum timore habitat, non id in sua facere domo potest, sed concedere in illam nescio quam timoris domum debet? Solus ille omnium qui Aeschylum attigerunt princeps Auratus vitio hunc locum affectum esse animadvertit, *φόνον* scribendum esse coniiciens. Sed scripsisse potius videtur Aeschylus

οὔ μοι φόβου μέλαθρ' ἂν ἐλπὶς ἐμπατεῖν.

Sophocles Ant. v. 235.

τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος,
τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.

Non, inquit Clytaemnestra, ***spes mihi est timorem in domum meam ingressurum esse, quamdiu Aegisthus in foco meo ignem accendet.***

1397. Libri *ἐμάς*. Emendavit Porsonus.

1400. Nullus interpretum aut criticorum hic obhaesit. Adeo in verbis occupati, quid res, quid recta ratio, quid poesis flagitet, negligere consuerunt. Graviter quidem hoc verbo *κεῖται* hanc sententiam incipit Clytaemnestra: sed quis, obsecro, qui non omni aptae orationis sensu destitutus sit, Agamemnonem isto adiectivo *λυμαντήριος* recte designari credet, nec censebit Aeschylum, si dicere quod illo adiectivo continetur voluisset, *λυμαντὴρ ὅδε* vel *λυμαντὴρ νεκρός* fuisse dicturum? Nam

ne articulum quidem si addidisset, *κεῖται γυναικὸς τῆςδ' ὁ λυμαντήριος*, satis apte esset locutus. Nulla tamen in hoc versu vitii suspicio est. Ex quo consequitur, quod certissimum esse arbitror, excidisse aut ante hunc versum alium versum, in quo nomen aliquod substantivum fuerit, aut post eum. Ac vel hebetior aliquis, opinor, sentiet quantum ab librorum illa debili atque imperfecta oratione distet plene enuntiata sententia, ut si eiusmodi versum, qualem potuit saltem facere Aeschylus, adiicias,

κεῖται γυναικὸς τῆςδε λυμαντήριος
ἀνήρ, θυγατρὸς τῆς ἐμῆς φονεὺς ὅδε,
Χρυσηΐδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ.

Choeph. v. 751. *στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον οἴκων.* Itaque versum excidisse indicavi.

1405. 1406. Libri *ναυτίλων δὲ σελμάτων ἱστοτρίβης.* Wellauerus in Lexico Aeschyleo scribendum esse suspicabatur *ναυτικῶν.* Idem, ut Blomfieldius dicit, coniecerat Casaubonus. Pauwius *ἰσοτρίβης*; quod receperunt Schütziuss et Porsonus. Porsonus haec quomodo intellexerit nescio: ceteros nihil expedivisse video. Schützii interpretatio, ***itineris maritimi consors***, neque cum verbis poetae congruit, qui si illud in mente habuisset, non *ἰσοτρίβης*, sed *ὁμοτρίβης* dixisset; neque continet, quod exspectamus, aliquid exprobationis. *Σέλματα* potuerunt fortasse *ναυτίλα* dici, si intelligebantur ***navigantia.*** Sic Sophocles Phil. v. 220.

τίνες πότ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ
κατέσχετ';

et Euripides initio Archelai

Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
σὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
Ἄργος κατασχών.

Sed Aeschylum scripsisse puto *ναυτίλοις δὲ σελμάτων ἰσοτριβής.* ***Captiva ista***, inquit, ***et prodigiorum interpres et tori socia huic fatidica fida coniux, nautis vero aeque cum transtris trita.***

1407. 1408. *κύκνου — γόον* affert Tzetzes ad Lycophr. v. 426.

1409. *φιλήτως* Flor. Reliqui *φιλήτωρ.* In *τοῦδ'* consentire videntur libri. Sed quum scholiastes adnotaverit *ἐκ ψυχῆς φιλουμένη τῷ Ἀγαμέμνονι*, videtur ille *φιλήτωρ τῷδ'* habuisse. Idque recepi, quum quod recte ille *φιλήτωρ*, quod Hesychius a verbo cognato factum *ἐραστής* interpretatur, ex *φίλος* et *ἦτορ* compositum esse iudicavit, tum quod sic rectius procedit sententiae ratio. Nam his, *φιλήτωρ τῷδ'*, opponitur *ἐμοὶ δὲ χλιδῆς παροψώνημα.* Addendum est *φιλήτωρ* ad *κακοήτωρ* et *μεγαλήτωρ*, de quibus Lobeckius Paralip. p. 217. A *φιλεῖν* Nonnus *φιλήτορι κόλπῳ* dixit XXI. 27. Quae Strabo X. p. 484. de Cretensibus habet, *τὸν μὲν ἐρώμενον καλοῦσι κλεινόν, τὸν δ' ἐραστὴν φιλήτορα*, attulit Blomfieldius, male ille vituperans scholiastam Aeschyleum vocabulum a *φίλος* et *ἦτορ* derivantem.

1410. Libri *εὐνῆς παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς*. Errorem librariorum *παροψόνημα* correxit Casaubonus. Inutilibus coniecturis viri docti, in duplici genitivo haerentes, hunc versum tentarunt. Putaverunt enim scribendum esse Casaubonus aliique *εὔνις*, Pauwius *εὐνῇ*, H. Vossius *εὐνή*, Auratus *χλιδήν*, Musgravius et Blomfieldius *χλιδῇ*. Sed ineptum est ipsum vocabulum *εὐνῆς*. Scribendum erat *εὐχῆς*, *voti*, quod ei contigerat Agamemnonem interficere.

1411. De stropharum huius carminis ratione expositum est in Elem. doctr. metr. p. 737. seq. et in Epitome §. 695. Blomfieldius etsi neminem sanum haec mihi concessurum dixit, fuerunt tamen qui mallent insani videri. Ipse paullum mutatam Butleri descriptionem probat. Is, perturbata aequalitate, duas integras antistrophas, miro profecto casu, excidisse putabat. Blomfieldius aequalitatem quidem restituit, sed ita ut ipse quoque necesse haberet non duas tantum, sed quattuor integras antistrophas, quae nullo in libro scriptae sunt, ad auxilium adhibere: quarum duas quidem Burneii monitu repetendis stropharum verbis lucratus est: sed illud lucrum damnosum est carmini. Nam quum post v. 1533. iteravit versus 1504—1515. chorum fecit dicere quod ille isto loco diceret ineptissime, Clytaemnestram autem non his chori dictis respondere, sed loqui de iis quae usque ad v. 1533. hemichorium significaverat. Ipse enim, quum in edd. vett. omnia quae non Clytaemnestrae sunt choro tributa essent, choro dedit quae anapaestis scripta sunt, melica autem hemichoriis, recte fortasse, si, ubi chori personam adscripsit, coryphaeum loqui existimavit. Hemichoria, sed temere nec certa ratione in Porsoni editione introducta sunt. Veri simile est hic quoque, quum aperte nihil a toto choro canatur, singulos de quindecim choreutis suas partes habuisse. Quumque quater anapaestos recitet chorus, decies autem melica habeat, videntur terni semper cecinisse, anapaestos autem pronuntiasse vel idem omnes coryphaeus vel ex quattuor *ζυγοῖς* qui medius staret. Itaque ego quoque anapaestos choro, sed melica *ζυγοῖς* tribui. Ita in his quoque summa est aequalitas.

1413. Libri *φέρουσ᾽ ἐν ἡμῖν*. Porsonus contra metrum *φέρουσ᾽ ἡμῖν*. Emperius *φέρουσ᾽ ἂν ἡμῖν*. Praestat *φέρουσ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν*.

1416. Recte libri veteres *καὶ* huic versui addunt. *διαί*, quod Ven. Flor. Vict. habent, etiam in Farn. esse puto: nam quod Elmsleius sic adnotavit, "*γυναικὸς διὰ* (gl. ad *γ*. *διὰ*)", scribere voluit, opinor, "gl. ad *γ*. *διαί*."

1418. Libri *ἰὼ παρανόμους*. Alterum *ἰώ* addendum esse vidit Blomfieldius. Canterus coniecit *παράνομος*, quod recepit Schützius. Porsoni editio *ἰὼ, παρα**νόμους*. Mea emendatio, *παράνους*, ab novissimis editoribus recepta est.

1420. *ὀλέσας* Flor.

1421—1429. Libri sic,

νῦν δὲ τελείαν πολύμναστον

ἐπηνθίσω δι' αἷμ' ἄνιπτον,
ἥτις ἦν τότ' ἐν δόμοις
ἔρις ἐρίδματος ἀνδρὸς οἰζύς.

In ἐπηνθίσω consentiunt Ven. Flor. Farn. Vict. Id Auratus in ἀπήνθισεν mutandum putabat. Casauboni coniecturam ἀπηνθίσω receperunt Schützius, Porsonus, Blomfieldius, ceterum haec sic ut in libris leguntur cohaerere existimantes. Et videri possent cohaerere, si legeretur

νῦν δὲ τέλειον ἐπηνθίσω αἷμ' ἄνιπτον.

Sed nunc et orationis perversitas et metrorum ratio ostendunt aliquot versus excidisse post τελείαν. Nam et anapaestis et iis, quae hos excipiunt, respondent versus 1504—1515. Ἐπηνθίσω non erat mutandum, sed deleri debebat, ut Wellauerus quoque vidit, δι', adscriptum ab interprete vel ortum ex proxime sequentibus litteris. Respondet enim antistrophico versui hic, cuius prima syllaba deest, supplenda, ut videtur, hoc modo,

ἦ πολύμναστον ἐπηνθίσω αἷμ' ἄνιπτον,

i. e. *profecto multum recordandum tibi adspersisti inexpiabilem sanguinem*. Dicit haec de Helena. Alio modo, sed non plane dissimili, usus est hoc verbo Aeschylus in Sept. c. Th. v. 924. ἰὼ πολλοῖς ἐπανθίσαντες πόνοισι γενεάν. Mox libri ἥτις ἦν τότ' ἐν δόμοις. Quum Schützius et Butlerus legi vellent ἦ τις, minime se hoc probare dixit Blomfieldius. At ostendere debebat qui sensus vulgatae lectionis esset, quove modo expediri illa posset orationis perversitas. Etiamsi non moneret metrum antistrophicum, neminem, qui aliquem tragicae dictionis aut orationis poeticae sensum habeat, non intellecturum arbitror illud ἥτις ἦν non esse a poeta profectum, sed adscriptum ab interprete aut alio errore ortum. Deinde quid est ἔρις ἐρίδματος ἀνδρὸς οἰζύς? Scaliger ἐρίδμαντος, ab ἐριδμαίνω, quod placuit Blomfieldio. Quin Scottus in Appendice Thesauri Stephaniani ἐρίδματος pro genitivo habuit ab ἔριδμα ducto. Immo ἐρίδματος ἀνδρὸς οἰζύς est ἐρίδμητος, *gravis domitrix viri calamitas*, quo nomine hic patet Helenam, quae etiam Agamemnoni interfectionis caussa exstiterit, designari. Ἔρις autem ex sequentibus syllabis ortum videtur. Post ἐρίδματος aperte excidit τις. Scribendum igitur videtur

ἦ πολύμναστον ἐπηνθίσω αἷμ' ἄνιπτον,
στᾶσα τότ' ἐν δόμοισιν
ἐρίδματός τις ἀνδρὸς οἰζύς.
hei memorique cruore neque eluendo
conspicua, in domo tum
gravis pestis viri peremptrix.

1432. ἐκτρέψῃς Vict. ἐκτρέψῃς Ven. Farn. ἐκτρέχῃς Flor.

1434. ὀλέσᾶσ' Farn. ὀλέσασα Vict. ὀλέσαν Ven. Flor.

1436. ἐμπίτνεις Canterus. Libri ἐμπίπτεις. Deinde libri διφυεῖσι. Blomfieldius et Wellauerus ex mea emendatione διφυίοισι. Antagoras apud Diog. Laert. IV. 26. sive in Brunckii Anal. t. I. p. 260. ep. 2. τὸ καὶ σέο σῶμα δίφυιον. Hesychius δίφυιον νυκτός, τὰ δύο μέρη, τὸ

δίμοιρον. Idem *δεκάφυια, δεκαπλάσια· δίφυια δὲ διπλάσια*. Ita Kusterus haec scribenda esse docuit ex Etym. M. p. 254, 14. cuius verba sic emendanda sunt, *δεκάφυια, τὰ δεκαπλάσια. Καλλίμαχος*

τῶν ἔτι σοι δεκάφυια φάτο ζωάγρια τίσειν.

καὶ δεκάφυια εἴρηται οἱονεὶ δεκάφυα, δεκάκις πεφυκότα. τὸ γὰρ φύω Αἰολικῶς φυίω φασί, καὶ τὸ ἀλύω ἀλυίω. Attigit hanc formam Lobeckius ad Phryn. p. 494.

1437. *τανταλίδεσιν* Flor. Agamemnonem et Menelaum dicit.

1438. Libri *κράτος ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν*. Porsonus omisit *ἐκ*. Additum a me *τ'* ab novissimis editoribus receptum est. Omiserant librarii, ne deesset quod genio diceret chorus, non memores huiusmodi compellationes saepissime nudas poni, quoniam intelligitur *te appello*.

1439. Libri *καρδίᾳ δηκτόν*. Emendavit Abreschius. In Porsoniana *κρατύνοις*, fortasse typographi errore. Hoc dicit, *o infeste deus, qui irruis in domum et duplices Tantalidas, victoriamque gubernas paribus animi a mulieribus* (Helena et Clytaemnestra) *cor mihi mordentem*.

1440—1442. Libri *δίκαν μοι κόρακος ἐχθροῦ*. Deinde *σταθεὶς ἐννόμως* Ven. Flor. *σταθεὶς ἐκνόμως* Farn. Vict. *σταθεῖσ' ἐκνόμως* Schützius, Porsonus, Stanleius in curis secundis. Masculinum agnoscit scholiastes, *ὡς κόραξ ἐσθίων νεκρῶν σῶμα βοᾷ, οὕτω καὶ ὁ δαίμων ἐκνόμως δικάσει, παρὰ τὸ δίκαιον*. Genium mortis intelligi volebat Elberlingius et proinde Canteri quamvis malam coniecturam *ἐπεύχεται* probabat. Assensus ei est Creuzerus in Annal. Vindob. vol. LIV. p. 163. picturam ei explicationi adhibens de qua dixit Radulphus Rochettus in Oresteide p. 223. seq. Clytaemnestram dici quum res ipsa declarat, tum *γυνή* ex praecedente *γυναικῶν* intelligendum est. Videtur autem Aeschylus ita fere scripsisse,

ἐπὶ δὲ σώματος δίκαν
κήρυκος ἐχθροῦ σταθεῖσ' ἐκνόμως
*ὕμνον ὑμνεῖν ἐπεύχεται *μύσος**.

Nam quum libri habeant *ὕμνον ὑμνεῖν ἐπεύχεται*, mutilum esse versum apparet, quem addito *δόμοις* integrandum putavit Butlerus. Schützio *φόνῳ* addendum esse videbatur.

1443. In Victoriana per errorem omissa est personae notatio. Auratus *νῦν γ'*. At *δέ* refertur ad suppressum *πρόσθεν μὲν οὐκ ὀρθῶς ἔλεγες*.

1444. Libri *τὸν τριπάχυιον*. Pudet referre quae explicando huic verbo sunt prolata. Blomfieldius *τὸν τριπάλαιον* coniecit. Ad sensum ferri posset *παλαιόν*, non potest *τριπάλαιον*. Nam summa antiquitas si memoratur, quia nihil ad rem, friget. Scripsi *τὸν τριπάχυντον*, in quam emendationem etiam Bambergerus incidit. Similiter Aeschylus dixit in Sept. c. Thebas v. 751. *ὄλβος ἄγαν παχυνθείς*.

1445. *γέννας* Farn. Vict. *γέννης*, superscripto *ας*, Ven. Flor. In Farn. glossa *γενεᾶς*.

1447. Libri *νείρει*. Scaliger *νείκει*. Casaubonus *νείρῃ*, quod suum fecit Stanleius, probavitque Albertius ad Hesychium v. *νείρῃ*, et receperunt Schützius in editione maiore ac Blomfieldius. Recte vero animadvertit Wellauerus id *νείρᾳ* scribendum fuisse. Mea sententia, si uterum vel viscera dicere voluisset Aeschylus, *νηδυῖ* scripsisset. Idque eum scripsisse putavit H. L. Ahrens. Sed existimo *νείρει* dativum esse ignoti hucusque vocabuli *νεῖρος*, quod intimum locum significaverit. Adiectivo *νειρός* usus est Lycophro v. 896.

χρύψουσ᾽ ἄφαντον ἐν χθονὸς νειροῖς μυχοῖς,

ubi videndus est Bachmannus.

1448. Auratus *ἄγος*, quod Schützius in minore editione recepit. At *ἄχος* saepe *malum* significat. *Ἰχώρ* est *sanies*. Hesychius *ἰχώρ, αἷμα συμπεπηγός, ἔμπυον, σηπεδών*. Sic scribendum. V. ibi interpretes et Foesium in Oec. Hippocr.

1449. 1450. Libri *ἦ μέγαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα*. Scribendum esse *τοῖςδ᾽ αἵμονα* monui in adnotationibus ad interpretationem Humboldti. Sed eo nondum perfecta est emendatio: nam spondeum *οἴκοις* vitiosum esse arguit versus antistrophicus. Grammatici haud dubie inventum est *μέγαν οἴκοις*, ut metro consuleret, quum depravatam scripturam *τοῖςδε δαίμονα* in codice suo invenisset, cum quibus verbis construi non posse videbat *μέγα*. Scripsit Aeschylus

ἦ μέγα δώμασι τοῖςδ᾽
αἵμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς,
φεῦ φεῦ, κακὸν αἶνον ἀτη-
ρᾶς τύχας ἀκορέστου.

Αἵμονα θήρης in Iliade V. 49. *peritum* significare volunt: vereor ne illic quoque *ferocem* intelligi oporteat et *cruore gaudentem*, ut in Hecuba v. 91. dictum est *λύκου αἵμονι χαλᾷ*. *Cruentatum* significat in Aeschyli Suppl. v. 814.

1454. *πανεργέτα* Farn. Vict. *πανεργέταν* Ven. Flor. Haec ante oculos habuit scriptor Christi patientis v. 1465.

ὦ παῖ παναιτίου θεοῦ παντεργάτα,
τί γὰρ τελεῖται τοῖς βροτοῖς ἄνευ σέθεν;
τί δ᾽ οὐ θεόκραντόν γε τῶνδ᾽ ἐστίν; ἰώ,
ἰώ, ἰώ,
ὦ βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω;
ὦ θεέ μου, θεέ μου, πῶς σε καλέσω;
φρενὸς ἐκ φιλίας τί σοί ποτ᾽ ἄρ᾽ ᾄσω;
κεῖσαι γὰρ ὑφάσμασι τοῖςδ᾽ εἱλιγμένος.

1457. *ἰὼ* semel Ven. Flor. Geminant Farn. Vict.

1459. In Flor. *τί* prius omissum, postea additum. *τί ποτ᾽ ἄρ᾽ εἴπω* Farn. Apparet Triclinium hic et mox v. 1461. versus acatalectos dare voluisse.

1461. *ἐκπνείων* Farn.

1462. τᾶνδ' Flor. Deinde ἀνελεύθερα, cum glossis ἀνελευθέρως, δουλικῶς, Farn. Recte ceteri ἀνελεύθερον. Dici quidem potuit κοίταν δαμείς, sed, quum κεῖσαι praecesserit, recte monuit Wellauerus hoc verbum esse repetendum.

1465. τοὔργον ἐμὸν τόδε; Farn.

1466. μηδ' ἐπιλεχθῇς Ven. Flor. μὴ δ' ἐπιλεχθῇς Farn. μηδ' ἐπιλεχθὴς * Vict. sic cum asterisco, sive lacunae, sive, quod veri similius duco, corruptae lectionis signo. Excidisse aliquid Scaliger videtur putasse, qui ἐπιλεχθεὶς corrigebat. Quod Auratus et, ut Blomfieldius adnotavit, Vossius probarunt, ἐπιλεχθῇς, non potest significare *cogitaveris:* nam hoc ἐπιλέξασθαι dicitur. Vossium etiam ἐπιλέξῃς scribendum coniecisse Blomfieldius dicit. Scripsi μηκέτι λεχθῇ δ'.

1472. νεκροῖς Farn. quae etiam Spanhemii mala coniectura erat. Recte autem in edd. vett. haec coniunguntur, τόνδ' ἀπέτισεν τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας. Non intellexerunt haec verba qui cum Stanleio virgulam post ἀπέτισεν posuerunt idque verbum verterunt *punivit*, quae non est activi potestas. Hoc dicit poeta, τόνδε ἀπέτισεν τέλεον νεαροῖς, ἐπιθύσας αὐτόν, *hunc adultum persolvit ut vindictam pueris, propter eos mactatum.*

1475. Auratus πῶς, πῶς. Hesychius πῶ, ποῦ, ὅθεν, ὁπόθεν. Δωριεῖς. Significat *qua ratione.* Rectius Etym. M. p. 773, 18. πόθεν interpretatur, male ille tamen ex eo factum censens. In Farn. deest δέ.

1479. Mireris fuisse qui μέλεος scriberent, nescientes μέλας ultima longa esse. · προβαίνων Canterus. Libri προσβαίνων. Butleri coniecturam, δίκην pro δὲ καί, mutatam in δίκαν recepit Scholefieldius, sic interpretans, "*quo quum processerit, poenas solvet,* vel faciet ut solvantur poenae, *ob concretum rorem sanguinis liberorum voratorum.*" Nihil lucri ex languidiore sententia.

1480. Libri πάχνα κουροβόρῳ παρέξει. Auratus et Casaubonus πάχναν κουροβόρον. Deinde προςέξει Auratus assentiente Cantero. Meam emendationem πάχνᾳ receperunt novissimi editores. Neque alia mutatione opus est. Ὅποι δὲ καὶ προβαίνων idem est atque ὅποι δ' ἂν καὶ προβῇ. Sensus est, *et quoquo progrediens nativoro cruori eas exhibebit,* scilicet ὁμοσπόρους ἐπιρροὰς αἱμάτων.

1481. In Ven. ἡμιχόριον praefixum. ἰὼ ἰὼ Farn. Vict. ἰὼ semel Ven. Flor.

1483. Farn. hic quoque τί ποτ' ἄρ' εἴπω; et mox ἐκπνείων.

1485. εὐσεβεῖ Flor.

1486. ἀνελεύθερα hic quoque Farn.

1489. Ante hunc versum in libris hi duo leguntur,

οὔτ' ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον
τῷδε γενέσθαι.

Schützius οὐκ, quem secutus est Blomfieldius. Sed hos duos versus ab

Aeschylo abiudicavit Seidlerus de versibus dochm. p. 408. cum quo etsi dissentiebam in dissertatione de versibus spuriis apud Aeschylum p. IX. (Opusc. II. p. 82.), tamen nunc assentior. Nam ut hiatus excusationem habere videatur a pausa quae post γενέσθαι est, tamen frigent maxime hi versus produntque manum interpretis, rationem reddentis eorum quae sequuntur.

1490. Signum interrogandi recte apposuit Schützius. Blomfieldius, dubitans de interrogatione propter sequens ἀλλά (id quomodo dubitari potuerit non video), Dobraei praeclaram, quam vocat, emendationem recepit, δούλιον ἄτην. Miror Dobraei, viri recto iudicio insignis, hanc fuisse coniecturam, quae prorsus absurda est. Sermo est enim de doloso sacrificio Iphigeniae.

1492. 1493. Libri τὴν πολύκλαυτόν τ' Ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας, ἄξια πάσχων. Porsonus ad Medeae v. 822. τὴν πολυκλαύτην. Infeliciter Elmsleius ad Med. v. 807. τ' Ἰφιγένειαν deleri volebat. Monui in adnotatione ad interpretationem Humboldti scribendum esse

ἀλλ' ἐμὸν ἐκ τοῦδ' ἔρνος ἀερθὲν
τῆς πολυκλαύτης Ἰφιγενείας,
ἄξια δράσας, ἄξια πάσχων,

i. e. ἄξια ἀξίων δραμάτων πάσχων. Nimirum grammaticus quum absurde dici putaret ἄξια δράσας, scribendumque esse ἀνάξια, huic verbo cetera, ut metro ne repugnarent, accommodaverat.

1497. φροντίδος Ven. Flor. φροντίδων Farn. Vict. Assentior Blomfieldio φροντίδος magis probanti, qui tamen cum aliis φροντίδος στερηθείς iungit et ἀμηχανῶ ad εὐπάλαμον μέριμναν refert. In edd. Vict. Cant. omissis interpunctionibus στερηθεὶς φροντίδων μέριμναν constructa videntur, neque id non videtur recte fieri, praesertim si φροντίδος μέριμναν ex ἀμηχανῶ pendeat. Sic Sophocles El. v. 959.

ᾗ πάρεστι μὲν στένειν
πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ.

1498. Libri εὐπάλαμνον. Porsonus εὐπάλαμον. Librorum scriptura suspicionem facit scriptum fuisse ἀπάλαμνον, notiorem librariis formam, pro ἀπάλαμον. Neque dubito quin ἀπάλαμον posuerit Aeschylus, more eo quo per epitheta effectus verbi adiuncti significatur. Metrum non obstat, quum etiam alia huiusmodi verba, praeter constantem in ἀθάνατος usum, ad epicorum exemplum prima syllaba producta inveniantur, ut ἀκαμάταν apud Sophoclem Ant. v. 339. ipsumque ἀπάλαμον apud Pindarum Ol. I. 95.

1499. ὅπα, superscripto η, Farn. Elmsleius ad Heracl. 595. ὅποι, cui recte ne Blomfieldius quidem obtemperavit.

1500. 'δημοσφαλῆ Ven.

1501. ψακὰς Blomfieldius. Libri ψεκάς.

1502. δίκη Flor. Vict. δίκα, superscripto η, Ven. δίκα, superscripto η, Farn. δίκην Aurati emendatio est. Deinde libri θήγει. Ex

1462. τᾶνδ' Flor. Deinde ἀνελεύθερα, cum glossis ἀνελευθέρως, δουλικῶς, Farn. Recte ceteri ἀνελεύθερον. Dici quidem potuit κοίταν δαμείς, sed, quum κεῖσαι praecesserit, recte monuit Wellauerus hoc verbum esse repetendum.

1465. τοὔργον ἐμὸν τόδε; Farn.

1466. μηδ' ἐπιλεχθῇς Ven. Flor. μὴ δ' ἐπιλεχθῇς Farn. μηδ' ἐπιλεχθῇς * Vict. sic cum asterisco, sive lacunae, sive, quod veri similius duco, corruptae lectionis signo. Excidisse aliquid Scaliger videtur putasse, qui ἐπιλεχθεὶς corrigebat. Quod Auratus et, ut Blomfieldius adnotavit, Vossius probarunt, ἐπιλεχθῇς, non potest significare *cogitaveris:* nam hoc ἐπιλέξασθαι dicitur. Vossium etiam ἐπιλέξῃς scribendum coniecisse Blomfieldius dicit. Scripsi μηκέτι λεχθῇ δ'.

1472. νεκροῖς Farn. quae etiam Spanhemii mala coniectura erat. Recte autem in edd. vett. haec coniunguntur, τόνδ' ἀπέτισεν τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας. Non intellexerunt haec verba qui cum Stanleio virgulam post ἀπέτισεν posuerunt idque verbum verterunt *punivit*, quae non est activi potestas. Hoc dicit poeta, τόνδε ἀπέτισεν τέλεον νεαροῖς, ἐπιθύσας αὐτόν, *hunc adultum persolvit ut vindictam pueris, propter eos mactatum.*

1475. Auratus πῶς, πῶς. Hesychius πῶ, ποῦ, ὅθεν, ὁπόθεν. Δωριεῖς. Significat *qua ratione.* Rectius Etym. M. p. 773, 18. πόθεν interpretatur, male ille tamen ex eo factum censens. In Farn. deest δέ.

1479. Mireris fuisse qui μέλεος scriberent, nescientes μέλας ultima longa esse. · προβαίνων Canterus. Libri προσβαίνων. Bulleri coniecturam, δίκην pro δὲ καί, mutatam in δίκαν recepit Scholefieldius, sic interpretans, "*quo quum processerit, poenas solvet,* vel faciet ut solvantur poenae, *ob concretum rorem sanguinis liberorum voratorum.*" Nihil lucri ex languidiore sententia.

1480. Libri πάχνα κουροβόρῳ παρέξει. Auratus et Casaubonus πάχναν κουροβόρον. Deinde προςέξει Auratus assentiente Cantero. Meam emendationem πάχνᾳ receperunt novissimi editores. Neque alia mutatione opus est. Ὅποι δὲ καὶ προβαίνων idem est atque ὅποι δ' ἂν καὶ προβῇ. Sensus est, *et quoquo progrediens nativoro cruori eas exhibebit,* scilicet ὁμοσπόρους ἐπιρροὰς αἱμάτων.

1481. In Ven. ἡμιχόριον praefixum. ἰὼ ἰὼ Farn. Vict. ἰὼ semel Ven. Flor.

1483. Farn. hic quoque τί ποτ' ἄρ' εἴπω; et mox ἐκπνείων.

1485. εὐσεβεῖ Flor.

1486. ἀνελεύθερα hic quoque Farn.

1489. Ante hunc versum in libris hi duo leguntur,

οὔτ' ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον
τῷδε γενέσθαι.

Schützius οὐκ, quem secutus est Blomfieldius. Sed hos duos versus ab

Aeschylo abiudicavit Seidlerus de versibus dochm. p. 408. cum quo etsi dissentiebam in dissertatione de versibus spuriis apud Aeschylum p. IX. (Opusc. II. p. 82.), tamen nunc assentior. Nam ut hiatus excusationem habere videatur a pausa quae post *γενέσθαι* est, tamen frigent maxime hi versus produntque manum interpretis, rationem reddentis eorum quae sequuntur.

1490. Signum interrogandi recte apposuit Schützius. Blomfieldius, dubitans de interrogatione propter sequens *ἀλλά* (id quomodo dubitari potuerit non video), Dobraei praeclaram, quam vocat, emendationem recepit, *δούλιον ἄτην*. Miror Dobraei, viri recto iudicio insignis, hanc fuisse coniecturam, quae prorsus absurda est. Sermo est enim de doloso sacrificio Iphigeniae.

1492. 1493. Libri *τὴν πολύκλαυτόν τ' ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας, ἄξια πάσχων*. Porsonus ad Medeae v. 822. *τὴν πολυκλαύτην*. Infeliciter Elmsleius ad Med. v. 807. *τ' Ἰφιγένειαν* deleri volebat. Monui in adnotatione ad interpretationem Humboldti scribendum esse

ἀλλ' ἐμὸν ἐκ τοῦδ' ἔρνος ἀερθὲν
τῆς πολυκλαύτης Ἰφιγενείας,
ἄξια δράσας, ἄξια πάσχων,

i. e. *ἄξια ἀξίων δραμάτων πάσχων*. Nimirum grammaticus quum absurde dici putaret *ἄξια δράσας*, scribendumque esse *ἀνάξια*, huic verbo cetera, ut metro ne repugnarent, accommodaverat.

1497. *φροντίδος* Ven. Flor. *φροντίδων* Farn. Vict. Assentior Blomfieldio *φροντίδος* magis probanti, qui tamen cum aliis *φροντίδος στερηθείς* iungit et *ἀμηχανῶ* ad *εὐπάλαμον μέριμναν* refert. In edd. Vict. Cant. omissis interpunctionibus *στερηθεὶς φροντίδων μέριμναν* constructa videntur, neque id non videtur recte fieri, praesertim si *φροντίδος μέριμναν* ex *ἀμηχανῶ* pendeat. Sic Sophocles El. v. 959.

ᾗ πάρεστι μὲν στένειν
πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ.

1498. Libri *εὐπάλαμνον*. Porsonus *εὐπάλαμον*. Librorum scriptura suspicionem facit scriptum fuisse *ἀπάλαμνον*, notiorem librariis formam, pro *ἀπάλαμον*. Neque dubito quin *ἀπάλαμον* posuerit Aeschylus, more eo quo per epitheta effectus verbi adiuncti significatur. Metrum non obstat, quum etiam alia huiusmodi verba, praeter constantem in *ἀθάνατος* usum, ad epicorum exemplum prima syllaba producta inveniantur, ut *ἀκαμάταν* apud Sophoclem Ant. v. 339. ipsumque *ἀπάλαμον* apud Pindarum Ol. I. 95.

1499. *ὅπα*, superscripto *η*, Farn. Elmsleius ad Heracl. 595. *ὅποι*, cui recte ne Blomfieldius quidem obtemperavit.

1500. *'δημοσφαλῆ* Ven.

1501. *ψακὰς* Blomfieldius. Libri *ψεκάς*.

1502. *δίκη* Flor. Vict. *δίκα*, superscripto *η*, Ven. *δίκα*, superscripto *η*, Farn. *δίκην* Aurati emendatio est. Deinde libri *θήγει*. Ex

1462. τᾶνδ' Flor. Deinde ἀνελεύθερα, cum glossis ἀνελευθέρως, δουλικῶς, Farn. Recte ceteri ἀνελεύθερον. Dici quidem potuit κοίταν δαμείς, sed, quum κεῖσαι praecesserit, recte monuit Wellauerus hoc verbum esse repetendum.

1465. τοὔργον ἐμὸν τόδε; Farn.

1466. μηδ' ἐπιλεχθῇς Ven. Flor. μὴ δ' ἐπιλεχθῇς Farn. μηδ' ἐπιλεχθὴς * Vict. sic cum asterisco, sive lacunae, sive, quod veri similius duco, corruptae lectionis signo. Excidisse aliquid Scaliger videtur putasse, qui ἐπιλεχθεὶς corrigebat. Quod Auratus et, ut Blomfieldius adnotavit, Vossius probarunt, ἐπιλεχθῇς, non potest significare *cogitaveris:* nam hoc ἐπιλέξασθαι dicitur. Vossium etiam ἐπιλέξῃς scribendum coniecisse Blomfieldius dicit. Scripsi μηκέτι λεχθῇ δ'.

1472. νεκροῖς Farn. quae etiam Spanhemii mala coniectura erat. Recte autem in edd. vett. haec coniunguntur, τόνδ' ἀπέτισεν τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας. Non intellexerunt haec verba qui cum Stanleio virgulam post ἀπέτισεν posuerunt idque verbum verterunt *punivit*, quae non est activi potestas. Hoc dicit poeta, τόνδε ἀπέτισεν τέλεον νεαροῖς, ἐπιθύσας αὐτόν, *hunc adultum persolvit ut vindictam pueris, propter eos mactatum.*

1475. Auratus πῶς, πῶς. Hesychius πῶ, ποῦ, ὅθεν, ὁπόθεν. Δωριεῖς. Significat *qua ratione*. Rectius Etym. M. p. 773, 18. πόθεν interpretatur, male ille tamen ex eo factum censens. In Farn. deest δέ.

1479. Mireris fuisse qui μέλεος scriberent, nescientes μέλας ultima longa esse. · προβαίνων Canterus. Libri προσβαίνων. Butleri coniecturam, δίκην pro δὲ καί, mutatam in δίκαν recepit Scholefieldius, sic interpretans, "*quo quum processerit, poenas solvet*, vel faciet ut solvantur poenae, *ob concretum rorem sanguinis liberorum voratorum.*" Nihil lucri ex languidiore sententia.

1480. Libri πάχνα κουροβόρῳ παρέξει. Auratus et Casaubonus πάχναν κουροβόρον. Deinde προςέξει Auratus assentiente Cantero. Meam emendationem πάχνᾳ receperunt novissimi editores. Neque alia mutatione opus est. Ὅποι δὲ καὶ προβαίνων idem est atque ὅποι δ' ἂν καὶ προβῇ. Sensus est, *et quoquo progrediens nativoro cruori eas exhibebit*, scilicet ὁμοσπόρους ἐπιρροὰς αἱμάτων.

1481. In Ven. ἡμιχόριον praefixum. ἰὼ ἰὼ Farn. Vict. ἰὼ semel Ven. Flor.

1483. Farn. hic quoque τί ποτ' ἄρ' εἴπω; et mox ἐκπνείων.

1485. εὐσεβεῖ Flor.

1486. ἀνελεύθερα hic quoque Farn.

1489. Ante hunc versum in libris hi duo leguntur,

οὔτ' ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον
τῷδε γενέσθαι.

Schützius οὐκ, quem secutus est Blomfieldius. Sed hos duos versus ab

Aeschylo abiudicavit Seidlerus de versibus dochm. p. 408. cum quo etsi dissentiebam in dissertatione de versibus spuriis apud Aeschylum p. IX. (Opusc. II. p. 82.), tamen nunc assentior. Nam ut hiatus excusationem habere videatur a pausa quae post *γενέσθαι* est, tamen frigent maxime hi versus produntque manum interpretis, rationem reddentis eorum quae sequuntur.

1490. Signum interrogandi recte apposuit Schützius. Blomfieldius, dubitans de interrogatione propter sequens *ἀλλά* (id quomodo dubitari potuerit non video), Dobraei praeclaram, quam vocat, emendationem recepit, *δούλιον ἄτην.* Miror Dobraei, viri recto iudicio insignis, hanc fuisse coniecturam, quae prorsus absurda est. Sermo est enim de doloso sacrificio Iphigeniae.

1492. 1493. Libri *τὴν πολύκλαυτόν τ' ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας, ἄξια πάσχων.* Porsonus ad Medeae v. 822. *τὴν πολυκλαύτην.* Infeliciter Elmsleius ad Med. v. 807. *τ' Ἰφιγένειαν* deleri volebat. Monui in adnotatione ad interpretationem Humboldti scribendum esse

ἀλλ' ἐμὸν ἐκ τοῦδ' ἔρνος ἀερθὲν
τῆς πολυκλαύτης Ἰφιγενείας,
ἄξια δράσας, ἄξια πάσχων,

i. e. *ἄξια ἀξίων δραμάτων πάσχων.* Nimirum grammaticus quum absurde dici putaret *ἄξια δράσας*, scribendumque esse *ἀνάξια*, huic verbo cetera, ut metro ne repugnarent, accommodaverat.

1497. *φροντίδος* Ven. Flor. *φροντίδων* Farn. Vict. Assentior Blomfieldio *φροντίδος* magis probanti, qui tamen cum aliis *φροντίδος στερηθείς* iungit et *ἀμηχανῶ* ad *εὐπάλαμον μέριμναν* refert. In edd. Vict. Cant. omissis interpunctionibus *στερηθεὶς φροντίδων μέριμναν* constructa videntur, neque id non videtur recte fieri, praesertim si *φροντίδος μέριμναν* ex *ἀμηχανῶ* pendeat. Sic Sophocles El. v. 959.

ᾗ πάρεστι μὲν στένειν
πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ.

1498. Libri *εὐπάλαμνον.* Porsonus *εὐπάλαμον.* Librorum scriptura suspicionem facit scriptum fuisse *ἀπάλαμνον*, notiorem librariis formam, pro *ἀπάλαμον.* Neque dubito quin *ἀπάλαμον* posuerit Aeschylus, more eo quo per epitheta effectus verbi adiuncti significatur. Metrum non obstat, quum etiam alia huiusmodi verba, praeter constantem in *ἀθάνατος* usum, ad epicorum exemplum prima syllaba producta inveniantur, ut *ἀκαμάταν* apud Sophoclem Ant. v. 339. ipsumque *ἀπάλαμον* apud Pindarum Ol. I. 95.

1499. *ὅπα*, superscripto *η*, Farn. Elmsleius ad Heracl. 595. *ὅποι*, cui recte ne Blomfieldius quidem obtemperavit.

1500. *'δημοσφαλῆ* Ven.

1501. *ψακὰς* Blomfieldius. Libri *ψεκάς.*

1502. *δίκη* Flor. Vict. *δίκα*, superscripto *η*, Ven. *δίκα*, superscripto *η*, Farn. *δίκην* Aurati emendatio est. Deinde libri *θήγει.* Ex

mea emendatione θηγάνει in novissimas editiones receptum. Hesychius, fortasse ex hoc ipso loco, θηγάνει, ὀξύνει.

1503. Libri θηγάναις. Correxit Pauwius.

1504. Hemichorii signum habent Ven. Flor. εἴθ' ἐμ' εδεξω sic Vict. Porsonus εἴθ' ἔμ' ἐδέξω. Sic optaret chorus ut ipse pro Agamemnone obiisset. At non hoc, sed prius se mortuum esse mavult quam pereuntem videret illum. Itaque recte Farn. εἴθε με ἐδέξω. Deinde Blomfieldius et Scholefieldius per negligentiam, opinor, ἐσιδεῖν. Libri enim ἐπιδεῖν.

1506. δροίτας νῦν κατέχοντα χαμεύναν Farn. Vict. Triclinii additamentum νῦν, quo versus acatalectus fieret, omittunt Ven. Flor. delevitque, a Porsono uncis inclusum, Schützius. Memorant δροίτη ex Aeschylo Etym. M. p. 288, 5. Eustathius p. 1726, 11. nomen illud etiam δρύτη scribi, nominatimque Eustathius hoc in loco, testantes. Disseruit de eo vocabulo in glossario Blomfieldius. Conf. etiam Zonaras p. 571.

1509. Libri τλήση vel τλήσῃ. Deinde αὐτῆς Ven. Flor. Vict. αὑτῆς male Farn. adscitum tamen a Blomfieldio.

1510—1512. Edd. vett. ἀποκωκύσαι ψυχὴν ἄχαριν χάριν ἀντ' ἔργων μεγάλων ἀδίκως ἐπικράναι. Servatus pravus accentus ἀποκωκύσαι in Porsoniana, quae tamen ἐπικρᾶναι dedit. ἀποκωκῦσαι Farn. Displicet asyndeton, mallesque pro altero horum verborum legi participium. Verum non ita scripsit Aeschylus, sed sic, κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὐτῆς ἀποκωκῦσαι (scilicet αὐτόν), ψυχῇ τ' ἄχαριν χάριν ἀντ' ἔργων μεγάλων ἀδίκως ἐπικρᾶναι.

1513. Inutilem Stanleii sive potius Vossii coniecturam, ἐπιτύμβιον αἶνον, receperunt Schützius, Blomfieldius, Scholefieldius, probavitque G. Bernhardy in Syntaxi p. 108. non memores ἰάπτων neutraliter dictum esse, ut in Suppl. v. 531.

1514. σὺν δακρύοιν Flor. Vict. quod Porsonus in σὺν δάκρυσιν mutavit. Ven. Farn. σὺν δακρύοις. Hoc tenui, congruens cum strophicis, si ea recte emendavi.

1516. οὔτε προσήκει Farn. Deinde Auratus μέλειν pro λέγειν.

1518. Porsonus in Adv. p. 139. deleri volebat κάππεσε, κάτθανε. Dubitavit de scriptura propter augmenti omissionem Elmsleius ad Med. v. 1380. κάπτεσε κἄτθανεν Farn.

1519. Auratus τῶν ἐξοίκων. Declarant rem haec in Choeph. v. 424.

ἰώ, ἰὼ δαΐα
πάντολμε μᾶτερ, δαΐαις ἐν ἐκφοραῖς
ἄνευ πολιτᾶν ἄνακτ',
ἄνευ δὲ πενθημάτων
ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.

Itaque nulla mutandi caussa est. Nam τῶν ἐξ οἴκων de domesticis dictum: sequebatur autem, ut coniici potest (nam post hunc duo versus excidisse antisystema docet), *neque alios patiemur comitari funus.*

1522—1526. Libri ἀλλ' Ἰφιγένειαν· ἵν' ἀσπασίως — φιλήσῃ. Haec etsi sic scripta esse potuerunt, si praegressa, quae exciderunt, permittebant, tamen tam parum id veri simile est ut non dubitandum videatur quin recte emendaverit Iacobus ἀλλ' Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως — φιλήσει.

1525. ἀχείων Ven. Explicant πόρθμευμ' ἀχέων non sane absurde: sed nescio tamen an scripserit Aeschylus πόρθμευμα νεκρῶν.

1526. Libri χεῖρα. Emendavit Porsonus. Euripides Androm. v. 115.

πρὸς τόδ' ἄγαλμα θεᾶς ἱκέτις πέρι χεῖρε βαλοῦσα.

Deinde vulgo φιλήσῃ. Vide ad v. 1522.

1527. Recte perspexit Wunderlichius in Obs. crit. p. 48. convicium pro convicio sic esse intelligendum, ut propter iniuriam, quam sacrificanda filia matri fecit, ipsi nunc a Clytaemnestra par referatur. Quae sequuntur sic accipienda, *aufert* Clytaemnestra *auferentem*, *luitque qui occidit.*

1530. Libri χρόνῳ. Schützii emendatio est θρόνῳ. Pindarus Ol. II. 106. τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ ἀλιτρὰ κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρᾷ λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ.

1531—1533. Libri θέσμιον γὰρ τίς ἂν γονὰν ῥᾶον ἐκβάλοι δόμων, κεκόλληται etc. Mea emendatio, ἀραῖον, recepta a novissimis editoribus. Sed θέσμιον γάρ separandum est a ceteris verbis: quo significatur legem hanc esse, ut puniatur qui male fecerit. Perspexit hoc I. Symmons in adnotatione ad Anglicam interpretationem Agamemnonis p. 145. Deinde libri γένος προσάψαι. Stanleius coniecit γένος προςάψαν, Schützius γένους προςάψει. Blomfieldius edidit κεκόλληται γένος πρὸς ἄτᾳ, multus in demonstranda permutatione harum litterarum ψ et τ. Recepit hanc quam praeclaram vocat emendationem Scholefieldius, admisitque E. Leutschius in Schneidewini Philologo vol. I. p. 120. Scholefieldius, si quis dubitet, videre iubet Porsonum ad Med. v. 553. Scilicet Porsonus permutari ψ et τ illo loco docuit. At nemo dubitabit quin αται facile in αψαι abire potuerit: illud autem permulti dubitabunt, aptane sit ista quam Blomfieldius intulit sententia. Videbunt enim non esse omnino aptam neque ullo pacto cohaerere cum praecedentibus. Ferri πρὸς ἄτᾳ posset, si non γένος, sed δίκη vel τίσις κεκολλῆσθαι diceretur, praegresso versu in parenthesi apposito. Hic, praesertim si asyndeton recte se habet, aliquid exspectatur quo graviter confirmetur id quod praecedente versu dictum est. Ideo ego coniiciebam κεκόλληται γένος πρὸς ἅψῃ, sententia bona, sed vocabulo neque apto satis neque usitato tragoediae. Id Aeschylus sic potius dixisset, κεκόλληται γένος πρὸς ἧπαρ. Scribendum potius erat

κεκόλληται γένος προσόψει.

Confirmans chorus quod dixerat, non pellendam domo fuisse et neci tradendam filiam, graviter addit, prolem adspectu cum parentibus esse coniunctam.

1534. Libri ἐνέβη. Emendavit Canterus, ἐνέβης scribendum videri dicens. Id plerique viri docti probarunt: recte, ut videtur. Nam ut supra ubique Clytaemnestra modo improbat, modo probat chori dicta, sic hic quoque. Defendi quidem potest ἐνέβη, si de Agamemnone intelligatur: sed obscurior tamen et minus elegans haec ratio est. Quod si servandum esset ἐνέβη, rectius scriberetur χρησμός, ut Casaubonus voluit: quamquam ne hoc quidem probandum est, quum χρησμός, quod vocabulum hic ad chori vaticinium refertur, non possit pronomine suo ὅδε carere. ξὺν Vict. et, ut videtur, Farn. σὺν, ut videtur, Ven. Flor.

1536. πλεισθενιδᾶν, superscripto ων, Farn. Tzetzes in Exegesi Iliadis p. 68, 19. ὁ Ἀγαμέμνων, ὁμοίως δὲ καὶ Μενέλαος, καθ' Ἡσίοδον καὶ Αἰσχύλον (hic et v. 1570.) Πλεισθένους υἱοῦ Ἀτρέως παῖδες νομίζονται, et p. 69, 3. κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Αἰσχύλον καὶ ἄλλους τινὰς Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης Πλεισθένης· Πλεισθένους δὲ καὶ Κλεόλλας τῆς Δίαντος Ἀγαμέμνων, Μενέλαος, καὶ Ἀναξιβία· νέου δὲ τοῦ Πλεισθένους τελευτήσαντος ὑπὸ τοῦ πάππου αὐτῶν ἀνατραφέντες Ἀτρέως Ἀτρεῖδαι πολλοῖς (scr. τοῖς πολλοῖς) ἐνομίζοντο. Eadem, sed Aeropen Plisthenis uxorem fuisse, schol. ad Il. II. 249.

1537. θεμένῃ Ven. Flor. θεμένα Vict. et superscripto η Farn.

1538. δύσπλητά περ Flor. Deinde ὁδὲ Farn. ὁ δὲ Vict. ὃ δὲ primus Auratus.

1540. Hic versus deest in Farn.

1541. τε in δὲ mutandum videbatur Aurato.

1542. 1543. Libri πᾶν ἀπόχρη μοι δ' ἀλληλοφόνους, nisi quod Farn. ἀποχρῇ. Malam Canteri coniecturam, κἀλληλοφόνους, ut τε et καί sibi responderent, admiserunt Blomfieldius et Scholefieldius. At apertum est hoc dicere Clytaemnestram, si mutuis caedibus liberet domum, exiguo se fore contentam. Μοι interpretis est, δ' autem reliquum ex τάςδ', quod scriptum fuerat τδ', supra posito ας syllabae compendio.

1545. Si imitatus est Aeschylum Attius in Agamemnonidis, cuius fabulae mentionem feci ad v. 764. referri ad hanc orationem poterunt verba quae ex versibus trochaicis excerpta attulit Nonius in v. *oblitterare* p. 246, 29.

> *inimicitias Pelopidarum . . . .*
> *. . . . . exstincta iam oblitteratai memoria*
> *renovare.*

1547. Libri ἄχη. Emendavit Auratus.

1548. Libri ἐριννύων.

1550. χειρὸς Farn. quod adoptavit Blomfieldius. Deinde libri ἐκτίνοντα. Auratus ἐκτινόντα, quod Schützius et Blomfieldius receperunt, inusitatum aoristum.

1553. Libri αὐτοῦ τ' ἀδελφόν, recte, ut ex Aegisthi persona dictum, *ipsius*. Elmsleius ad Med. v. 940. αὑτοῦ δ' ἀδελφόν.

1555. ἑστίαν Auratus et Casaubonus.

1558. *αὐτοῦ ξένια δὲ* Ven. *αὐτοῦ· ξένια δέ*, iuncto *αὐτοῦ* cum verbis praegressi versus, Vict. et sic, ut videtur, Flor. *αὐτοῦ. ξενίᾳ δέ*, cum glossa *φιλοξενίᾳ*, Farn. Blomfieldius, quem secutus est Scholefieldius, *αὐτός* scripsit, iunxitque praecedentibus. Monui in adnotationibus ad Agamemnonem Humboldti scribendum esse *ἀστοξένια δέ*. *Ἀστόξενοι* interprete Hesychio sunt *οἱ γένει μὲν προςήκοντες, ἐπὶ δὲ τῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότες*. Fere eadem leguntur in Bekkeri Anecd. p. 456, 5. Alii alia prodidere, de quibus Ruhnkenius dixit ad Timaeum p. 57. commemorans ille etiam permutata *ἀστοξενεῖν* et *αὐτοξενεῖν* apud Hesychium. Sic apud Moschopulum *περὶ σχεδῶν* p. 119. bis *αὐτόξενος* pro *ἀστόξενος* legitur, correctum a Valckenario Animadv. ad Ammonium p. 113. Auctoribus ab Ruhnkenio memoratis adde Eustathium p. 485, 20. et Aeschylum Suppl. v. 341. quem locum, quod praeteriisse videtur Ruhnkenium, spectavit Pollux III. 60.

1559. Schützius, vulgatum *αὐτοῦ* in praecedente versu languere sentiens, et illud vocabulum et *Ἀτρεὺς προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως* in minore editione ingeniosa sane coniectura delevit, ut sic procederet oratio, *ξένια δὲ τοῦδε δύςθεος πατὴρ πατρὶ τῷμῷ*. Sed restituto *ἀστοξένια* patet sublatum esse vitium.

1561. *παιδίων* Vict. *παιδείων* Scaliger. Et sic Ven. Flor. Farn.

1563. 1564. Libri *ἔθρυπτ' ἄνωθεν ἀνδρακὰς καθήμενος. ἄσημα δ' αὐτῶν* etc. Ad *ἀνδρακάς* in Farn. adscriptum *ἀντὶ τοῦ καθ' ἑαυτόν*. Non potuisse Aeschylum ita scribere manifestum est: neque coniecturae, quibus viri docti haec tentarunt, probari possunt. Verum quod olim putavi, excidisse aliquot versus post v. 1562. non amplius credo, quum vitia orationis facillime tolli possint. Scripsisse enim videtur Aeschylus

ἔκρυπτ' ἄνωθεν ἀνδρακὰς καθημένοις
ἄσημ'· ὃ δ' αὐτῶν etc.

Et illud quidem *ἄσημ'· ὃ δ'* etiam Dindorfius, sed, ut cetera legit, inepte. Est autem *καθημένοις* dativo, non accusativo casu scribendum, quia non illud agebatur ut convivas celaret, sed ut coram convivis Thyesten. De Thyeste Hyginus fab. 88. *qui quum vesceretur, Atreus imperavit brachia et ora puerorum afferri.* Similiter apud Herodotum I. 119. Harpago filii caput, manus, pedes, in canistro, quo abscondita erant, ostenduntur.

1567. Libri *ᾤμωξεν ἄν. πίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐρῶν*, nisi quod in Vict. comma est post *ἄν*, et *ἄπο* scriptum. Non omnia feliciter Canterus, sed recte tamen *ἀμπίπτει*. Deinde Auratus et Vossius *ἐμῶν*. Id male Wellauerus dictum putat pro *ἀπεμῶν σφαγῆς*, genitivo partem significante. *Ἀπὸ σφαγῆς* est *a mactatis carnibus*, fastidio scilicet affectus. Tuetur autem Aurati emendationem historia. *Ἔμειμ* Suida et Zonara p. 700. testibus locus fuit vicinus Mycenis, dictus ita quod ibi carnes

filiorum evomuerit Thyestes, ut refert Eustathius p. 184, 12. 1002, 30. et obiter p. 996, 38. atque Etym. M. p. 334, 19.

1569. *Ξυνδίκως*, non alibi inventum, si recte se habet, pertinet ad *πᾶν τὸ Πλεισθένους γένος*, ut sit *communiter*, *communi iustitia*. Deinde *τιθεῖς ἀρᾷ* (*ἀρᾷ* Flor.) Flor. Farn. Vict. *τιθεὶς ἱρᾷ* Ven. Recte Abreschius *τιθεὶς ἀράν*.

1570. Libri *ὀλέσθη*. Glossa in Farn. *ἀπώλετο*. Emendavit Porsonus.

1571. Dubitari potest scribendumne sit *ἐκ τῶνδέ τοι*.

1573. Libri *τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρί*, ad quod nemo offendit ante Emperium in Zimmermanni Diurnis a. 1835. p. 635. cui tamen et ibi et p. 1000. male cessit emendatio. Hyginus fab. 88. duos nominat Thyestae filios, qui mactati fuerint ab Atreo, Tantalum et Plisthenem; scholiastes Euripidis ad Or. v. 800. et Tzetzes Chil. I. 18. v. 449. tres, Aglaum, Orchomenum, Callaeum; alii unum. Sed habuerit ille tredecim filios, etsi nihil de isto numero proditum est, certe ad summum tres mactari potuerunt, quod reliquos iam adolevisse necesse erat. Qui factum igitur ut horum nullus vindictam ab Atreo exigeret? Nec proficiat quis quicquam, si non filiorum, sed liberorum istum numerum fuisse statuat, ut pleraeque fuerint filiae. H. L. Ahrens scribendum coniecit *τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δύ' ἀθλίοιν πατρί*. Sed hoc neque veri similitudinem habet, et desideramus articulum vel pronomen, hoc modo *τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δυοῖν τοῖνδ' ἀθλίοιν*. In re admodum dubia, quum certam emendationem non invenirem, scripsi mutatione paene nulla

τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπίδεχ' ἀθλίῳ πατρί.

Nihil quidem praesidii huic coniecturae affert quod Hesychius habet, *ἐπίδεχα* (codex *ἐπίδιχα*), *σκύφον τὸν μὴ κενόν*, ubi Lobeckius Paral. p. 278. *δ* et *χ* permutata esse coniiciens, suspicatus est *ἐπιχειλέα* scribendum esse. Quid autem si *ἐπίδεξ* passive dictum sit de eo qui post alios acceptus sit, ut hic de Aegistho post mactatos fratres patri nato?

1576. Ne cui haec, *καὶ τοῦδε τἀνδρός*, non recte nexa videantur cum praecedentibus, tenendum est continuata haec esse cum v. 1572. ceteris in medio explicandi caussa positis.

1579. *ἰδόντα* Ven. Flor. Vict. *ἰδόντι* Farn. Vide Elmsleium in addendis ad Heracl. v. 693.

1580. Abreschius *ἐν θανοῦσιν*, Porsonus *ἐν καμοῦσιν* scribendum esse coniecerunt, non recto usi iudicio. Verbis, non re simile est, quod Blomfieldius comparat, Sophoclis in Aiace v. 1091.

Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς,
εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ.

Nam Aegisthus non insultavit mortuo, sed vindictam se ostendit non iniustam sumpsisse. Recte librorum scripturam, *ἐν κακοῖσιν*, defendit Blomfieldius his in Aiace v. 1118.

οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ,

et v. 1151.

ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.

Sed non debebat suspicari sensum esse *insolentiam etiam in ignavis non probo.*

1581. τόνδε φῇς Pauwius. Libri τόνδ' ἔφης. Blomfieldius cum Bothio signum interrogandi in fine sequentis versus posuit. Wellauerus, in Humboldti interpretatione post v. 1580. et 1606. unius versus omissionem asteriscis indicatam videns, intellexit, quod volebam, antithetica ratione hoc colloquium compositum esse, ut medii sint Aegisthi quinque versus 1597—1601. inde utrimque terni chori, tum octo Aegisthi, extremi autem seni, quos rursum chorus recitat. Ex qua descriptione colligitur chorum in hemichoria divisum fuisse, quorum utriusque dux verba fecit. Itaque hemichoria indicavi ubi vulgo chori nomen praefixum est. Hic autem etsi qui desideratur sententiarum nexus restitui duobus modis potest, si aut σὺ δ' ἄνδρα τόνδ' εἶ φῇς ἑκὼν κατακτανεῖν scribitur, aut meliore versus numero εἰ δ' ἄνδρα τόνδε φῇς ἑκὼν κατακτανεῖν (expressit hoc autem vertendo Humboldtus), tamen neutrum satis veri simile est. Accedit quod etiam ἐν δίκῃ suadet ut aliquid excidisse credamus. Verum lacuna aperte non ubi apud Humboldtum et Wellauerum notata est, ante v. 1581. indicanda erat, sed ante v. 1584. Excidit, nisi fallor, tale quid, τοίγαρ στυγηθεὶς δυςθέοις τολμήμασιν, ut pro ἀλύξεις mutata constructione illatum sit οὔ φημ' ἀλύξειν τὸ σὸν κάρα. Eodem modo illud τοίγαρ interrogationem sequitur in Choeph. v. 882. φιλεῖς τὸν ἄνδρα; τοίγαρ ἐν ταὐτῷ τάφῳ κείσει.

1582. Libri ἔποικτον. Blomfieldius, quia haec vox neque alibi exstet, neque hic exstitisse debuerit (id vero quomodo demonstrabit?), ἐπακτὸν edidit ex Casauboni coniectura. At quid est ἐπακτὸς φόνος? Idem vero est ἔποικτον quod ἐποίκτιστον v. 1180. In Farn. glossa ἄξιον οἴκτου.

1586. Blomfieldius dubitabat an haec Clytaemnestrae oratio esset, credo quod chorum videbat deinde Clytaemnestram alloqui.

1588. 1589. Libri γνώσῃ, γέρων ὤν, ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ τῷ τηλικούτῳ, σωφρονεῖν εἰρημένον. Glossa in Farn. προσταγὲν αὐτῷ, quae satisfecit Blomfieldio, Wellauero, Scholefieldio, aliis. At languidum illud additamentum est. Quare ad Vigerum p. 702. scribendum monui τὸ τηλικούτῳ σωφρονεῖν εἰρημένον. Id intelligere se negat Blomfieldius, nec Wellauerus ferri posse articulum a participio remotum credebat. Num haesissent, si legissent ἡ τηλικούτῳ σωφρονεῖν παροιμία? Illud εἰρημένον nisi alius, certe Theognidis est v. 578.

μή με δίδασκ'· οὔ τοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.

1590. δεσμὸς δὲ Farn. Vict. δεσμὸν δὲ Ven. Flor.

1591. ἐξοχώτατε Ven.

1593. Libri πήσας. Glossa in Farn. παθών. Est illud quidem analogiae congruum participium, sed quum neque usitatum sit, neque a

grammaticis commemoretur, neque cur ei Aeschylus *παθών* posthabuerit appareat, non videtur dubitandum esse quin corrigi debeat. Ac *παίσας* praebet scholiastes Pindari Gottingensis ad finem Pyth. II. qui hunc versum ex Agamemnone affert. Respicit versum Zenobius V. 70. non afferens tamen. Butlerus coniecit scribendum esse *πταίσας*, idemque, probatum Porsono Adv. p. 158. cui tamen nota erat scholiastae illius lectio, et Elmsleio ad Baccharum v. 794. adsciverunt Blomfieldius et Wellauerus. Mirum, quum *παίσας*, *offendens*, aptissime dictum sit, praelatum esse quod languet. Vide ad v. 972.

1594. Libri *γύναι σὺ τοὺς ἥκοντας ἐκ μάχης νέον*. Auratus quum coniecisset *τοῦ γ' ἥκοντος*, Stanleius *τοῦδ' ἥκοντος* scribi iussit, quod receperunt Schützius, Porsonus, et ceteri praeter Wellauerum et Scholefieldium. Wellauerus *τοὺς ἥκοντας* ab *οἰκουρός* pendere voluit (quod fieri non potest), hoc sensu, *domi exspectans eos qui ex pugna rediissent:* nam chorum haec non Clytaemnestrae, sed Aegistho dicere, quem mulierem appellet: Clytaemnestram non esse in scena. Hoc postremum plane falsum est: mansit enim Clytaemnestra in scena, manetque usque ad finem fabulae: illud prius autem non minus errore caret. Nam si quis putet, *γύναι* quum dicit chorus, Aegisthum appellari, necessario statuere debebit scribendum esse non *αἰσχύνουσα* (id enim non solum ambiguum, sed prorsus ineptum esset), verum *αἰσχύνας*, masculinum participium. Praeterea ob eandem ambiguitatem scribendum esset coniunctim *γυνὴ σύ*. Sic demum haec recte dicta essent. Scholefieldius ad *τοὺς ἥκοντας ἐκ μάχης νέον* intelligendum putavit *ἔδρασας*. Id quidem fieri non potest, nisi sic, ut mutata constructione adiecta sint illa *ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον*. Praestat Stanleii emendatio: sed scribendum est cum Blomfieldio continuata oratione *γύναι, σὺ τοῦδ' ἥκοντος ἐκ μάχης νέον οἰκουρὸς εὐνὴν ἀνδρὸς αἰσχύνουσ' ἅμα* etc. Stanleius post *αἰσχύνουσ'* apponere virgulam voluit.

1596. Libri *τόνδ' ἐβουλεύσας*. Blomfieldius, cui iam olim *τῷδ'* in mentem venerat, id postea codicis Flor. auctoritate recepit. At *τῷδε βουλεύσας* Flor. et Ven. infra v. 1603. habent, non hic. Inutile est autem *τῷδε*, aptum vero *τόνδε*, quum caedes haec, quae modo facta est, hoc quasi in iudicio disceptetur.

1600. Libri *ἠπίοις*. In Farn. glossa *ἡμέροις*. Quod Pauwius coniecit, probatum Heathio, *ἠπίους*, recepit Blomfieldius. At neque mites se esse simulant Aegisthus et Clytaemnestra, neque, si simularent, recte id diceretur, quum Orpheum non feras belluas, sed omnia mitigasse dixerit Aegisthus. Iacobi emendationem, *νηπίοις*, merito probarunt alii.

1601. Libri *ἄξῃ* vel *ἄξη* et *φανῇ* vel *φανῆ*.

1602. Hoc dicit, *tu scilicet mihi rex Argivorum eris.* De his particulis *ὡς δή* videndi Seidlerus ad Iph. Taur. v. 1304. et Schneiderus ad Platonis Civit. I. p. 36. Libri *ἔσῃ* vel *ἔσῃ*.

1603. τῶδ' ἐβουλεύσας Vict. et, ut videtur, Farn. τῶδε βουλεύσας Ven. Flor.

1604. De iterato οὐκ vide Reisigium in Comm. crit. ad Oed. Col. p. 239. Signum interrogandi, quod in fine huius versus positum est, rectius tolli videtur.

1605. Male Auratus σοφῆς, hunc versum choro continuandum ratus.

1606. ἐχθρὸς ἡ παλαιγενὴς, ἐκ τῶνδε· τοῦδε Vict. ἐχθρός. ἡ παλαιγενὴς ἐκ τῶνδε, τοῦδε Farn. ἡ παλαιγενὴς etiam Ven. Flor. Auratus ἦν π., Schützius ἦ, Bothius ὢν, Porsonus ἦ, coli signo in fine versus posito. Receptum ἦ in editionibus novissimis. *Ego autem*, inquit, *suspectus eram veteris inimicitiae*, ὕποπτος ἦ ἐχθρὸς ὤν. Deinde Iacobus et Pearsonus ἐκ τῶν δὲ τοῦδε χρημάτων, quod fere probarunt editores, vereor ne non recte. Nimis enim abrupta opum Agamemnonis mentio, quibus sic demum recte se fretum dicere poterat Aegisthus, si eas nunc suas esse significasset. Quare olim mihi in mentem venerat scribendum esse ἐκ τῶνδε δ' ἐγχειρημάτων. Sed postea vidi lacunae notatione non solum defendi scripturam librorum, sed etiam versuum rationem antitheticam salvam praestari. Cohaerebat oratio, nisi fallor, hoc fere modo,

ὥστ' ηὐλαβεῖτ' ἄν. νῦν δ' ἐγὼ κρατῶν δόμων
ἐκ τῶνδε τοῦδε χρημάτων πειράσομαι
ἄρχειν πολιτῶν.

1609. Scaliger et Pearsonus πολιτῶν in τὸ λοιπόν mutatum volebant.

1610. Mirabiles sunt ellipses quibus viri docti hoc βαρείαις explicare adnisi sunt. Quod ante pedes est dici debebat, dixitque in glossario Blomfieldius, ex re ipsa verboque hoc ζεύξω cogitandum esse ζεύγλαις. Sic in Aeschinis oratione in Ctesiph. §. 43. quum plerique codices praebeant μείζοσι τιμᾶσθαι, facile apparet additum τιμαῖς interpreti deberi. Pessimam Pauwii coniecturam, οὔτι μοι, receperunt Porsonus, Blomfieldius, Boissonadus, Dindorfius. σειρασφόρον Flor. Vict. σειραφόρον recte Ven. Farn. cum Polluce, cuius verba statim afferam.

1611. Recte libri κριθῶντα. Pollux VII. 24. τὸ μέντοι ὑπερεμπεπλῆσθαι καὶ ὑπερκεκορέσθαι ὑπερμαζᾶν ἀπὸ τῆς μάζης ἔλεγον οἱ παλαιοί, οἱ δὲ νέοι κριθιᾶν ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων· Αἰσχύλος μὲν γὰρ εἴρηκε "σειραφόρον" τε καὶ "κριθιῶντα (sic vulgo: Bekkerus κριθῶντα) πῶλον," Σοφοκλῆς δὲ "ἕως ὅτου κριθώσης ὄνου (vulgo οἴνου)." Inconsiderate Blomfieldius eumque secutus Wellauerus κριθιῶντα non solum metro, sed etiam analogiae repugnare dicunt. Vtrumque verbum probum est, sed confudisse videtur Pollux, homo levissimus. Nam κριθιᾶν dicuntur equi qui morbo hordeationis affecti sunt, κριθᾶν autem qui bene pasti ferociunt. Non satis distinxit haec Butmannus in Lexilogi vol. II. p. 173. Illud tamen recte Pollux, recentiores κριθιᾶν

eo quo indicat significatu dixisse. Certe in Apollonii Lexico Homerico ἀκοστήσας explicatum dicitur a quibusdam per κριθιάσας. Blomfieldius temere excogitavit κριθοῦν, quum in glossario κριθώσης scribi in Sophoclis apud Pollucem verbis voluit. Pridem viderunt viri docti ὄνον ibi scribendum esse, ediditque ita Bekkerus. Versus fuit trimeter, ad hunc fortasse modum scriptus antequam excideret verbum,

ἕως ὅτου ψαύσειε κριθώσης ὄνου.

Cleanthes apud Stobaeum VI. 20. dubitari potest an cum morbi quadam significatione usus sit illo verbo hisce in versibus,

πόθεν πότ' ἄρα γίνεται μοιχῶν γένος;
ἐκ κριθιῶντος ἀνδρὸς ἐν ἀφροδισίοις.

Porro in Aeschyli versu libri ὁ δυςφιλὴς κότῳ. Scribendum esse σκότῳ vidit Auratus: unde Stanleius, ut antea Scaliger, δυςφιλεῖ σκότῳ, quod receperunt Schützius et Porsonus. Recte Blomfieldius ceterique in ὁ δυςφιλὴς σκότῳ acquieverunt. Comparavit cum Aeschyli verbis Scaliger ad Varr. de re rust. p. 246. haec Pacuvii in Doloreste,

nam te in tenebrica saepe lacerabo fame
clausum, et fatigans artus torto distraham.

1612. ξύνοικος Flor. Farn. Vict. σύνοικος Ven.

1614. Libri ἀλλὰ σὺν γυνή. In Farn. glossa σοὶ δηλονότι. Canterus ἀλλά σφ' ἡ γυνή. Spanhemius, Heathius, Schützius, Blomfieldius, alii ἀλλά νιν γυνή. Servarunt σὺν Porsonus et Scholefieldius, vereor ne non recte. Certe exemplum requiro sic in media oratione positae praepositionis.

1616. ἆρα ποῦ Farn. Hoc dicit, *vivitne alicubi Orestes?* Loquitur autem coryphaeus aversus ab Aegistho, conversus autem ad alterum hemichorium. Alioqui non τοῖνδε, sed ὑμῖν diceret.

1619. Libri ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖς τάδ' ἔρδειν καὶ λέγειν, γνώσῃ τάχα. Auratus δοκεῖ, quod recepit Blomfieldius. Non mutandum esse δοκεῖς intellexissent, si considerassent verba quae languidissima ac plane inepta in libris leguntur, καὶ λέγειν. Scripsit Aeschylus κοὐ λέγειν. *At*, inquit Aegisthus, *quoniam factis, non dictis pugnaturus videris, statim cognosces* —. Non eloquitur sententiam, gestu se gladium stringere velle significans. Excidit autem post hunc versum is quo chorus ad haec respondebat.

1621. Libri hunc et sequentem versum choro tribuunt. Quos quum olim sequerer, erravi quum inter eos medium interiisse putavi Aegisthi versum, quo ille quod dicere occoeperat ad finem perduceret. Stanleius versus 1619—1622. Aegistho, 1623. choro, 1624. rursum Aegistho tribuendos censebat. Eum secutus est Boissonadus, λοχίτας satellites esse Aegisthi monens ut in Choephoris v. 755. afferensque etiam Soph. Oed. R. v. 751. Adnotaverat, opinor, tale quid Hesychius, apud quem quod legitur λοχίτης, ἐνεδρευτής, βασιλεύς, sic corrigendum videtur, λοχίτης, ἐνεδρευτής, ὑπηρέτης βασιλέως. Illud recte Stanleius et

Boissonadus viderunt, hunc versum Aegisthi esse: sed in ceteris libros sequi debebant. Absurdum est enim Argivis mortem portendi, quod omen in Aegisthum expetere, qui Agamemnonis necem capite luiturus erat, oportebat.

1623. *ἀλλὰ μὴν κἀγὼ* Porsonus. Libri *ἀλλὰ κἀγὼ μήν*. Deinde *πρόκωπος* Ven. Vict. *πρόκοπος* Flor. *πρόκοπτος* Farn.

1624. Libri *ἐρούμεθα*. Servavit hanc inusitatam futuri formam Porsonus. Stephanus male *ἑλούμεθα*. Schützius *ἐρώμεθα*, quod receperunt Blomfieldius et Scholefieldius. Verissime Auratus, Canterus, Tyrwhittus *αἱρούμεθα*, sed Tyrwhittus tamen falso argumento usus, quod scholiastes ad *τὴν τύχην* adscripserit *τὸν οἰωνὸν δηλονότι*. Nam ista scholiastae adnotatio non ad *τὴν τύχην*, sed ad *δεχομένοις* pertinet. Id Elmsleius si animadvertisset, non adnotasset ad Tyrwhitti observationem pro *θανεῖν* hoc in versu scribendum videri *κτανεῖν*. Immo necessario repetendum est verbum illud quod dixerat Aegisthus: *accipimus omen, quod te mori non dubitare dixisti, et capimus nobis fortunam.* Activo verbo Aeschylus usus est in Suppl. v. 365.

ἀμηχανῶ δὲ καὶ φόβος μ' ἔχει φρένας
δρᾶσαί τε μὴ δρᾶσαί τε, καὶ τύχην ἑλεῖν.

1625—1628. In libris hi versus hoc ordine leguntur,

μηδαμῶς ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν ἄλλα δράσωμεν κακά.
ἀλλὰ καὶ τάδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον ὁ ἔρως,
πημονῆς δ' ἅλις γ' ὕπαρχε· μηδὲν ἡματώμεθα.

Emendavi hunc versuum ordinem et huc retraxi versum qui in libris post v. 1635. alienissima in sede positus est,

σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτῆτον κρατοῦντα.

Versu 1625. *δράσωμεν* Vict. Codices *δράσομεν*. Proximo versu libri *πημονῆς δ' ἅλις γ' ὕπαρχε· μηδὲν ἡματώμεθα.* Auratus *ὑπάρχει* et *αἱματώμεθα*. Et *ὑπάρχει* Scaliger quoque. Receperunt haec Porsonus aliique. Vossius cum eoque Stanleius legendum putabant *μηκέθ' αἱματώμεθα*, Blomfieldius *μηδ' ἔθ' αἱματώμεθα*. In adnotatione ad interpretationem Humboldti, quoniam hi trochaei aperte ex lacero atque attrito codice descripti sunt, ut qui descripsit non omnia legere potuisse videatur, scribendum conieceram *πημονῆς δ' ἅλις γ' ὑπάρχει μηδὲν ἡματωμένοις*, non recte: nam id *μηδὲν αἱματουμένοις* potius scribendum esset. Nunc, loco versus mutato, scripsi

πημονῆς ἅλις δ' ὑπάρχει· μηδὲν αἱματώμεθα.

Versu 1627. libri *δύστηνον ὁ ἔρως*. Egregia Schützii emendatio, *δύστηνον θέρος*, merito assensum tulit editorum, quamquam quae sententia esset horum verborum omnes iuxta Schützium non satis intellexisse video. Omnes enim, prorsus neglecto *πολλά*, sic interpretantur ac si diceret Clytaemnestra *haec quoque perpetrasse tristis messis est.* At hoc illa dicit, *ἀλλὰ καὶ τάδε πολλά ἐστιν ἐξαμῆσαι δύστηνον θέρος, sed haec quoque satis multa sunt, ut inde tristem messem metamus.* Prae-

sagit enim vindictam interfecti Agamemnonis. Absolvitur sententia eo versu quem huc revocatum addidi. Is in Flor. Farn. Vict. ita scriptus est, σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτῆτον κρατοῦντα. In Ven. etiam in medio versu lacuna est, hoc modo,

σώφρονος γνώμης κρατοῦντα.

Stanleius, quum Casaubonus ἁμαρτεῖν τὸν κρατοῦντα scribendum coniecisset, hunc versum ita explebat, σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτεῖν τὸν κρατοῦντα δύςφορον. Pro hoc ultimo verbo Porsonus aliique asteriscos posuerunt. Ac profecto δύςφορον non scripsit Aeschylus. Posui quod eum scripsisse veri non dissimile est,

σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτεῖν τὸν κρατοῦντ' αἶσχος μέγα.

Itaque haec est sententiarum ratio, *nequaquam faciamus alia mala, sed vel haec satis multa sunt ut malam messem metamus, prudentis autem consilii expertem esse regnantem probrum est.*

1629. Libri στείχετε δ' οἱ γέροντες πρὸς δόμους πεπρωμένους τούσδε. Scaliger, deleto τούσδε, legebat στείχεθ' οἱ γέροντες εἴσω. Pro illo εἴσω Porsonus ἤδη posuit. Auratus στείχεθ' οἵδε δ' οἱ γέροντες. Wakefieldii in Silva critica I. p. 60. aliorumque coniecturas sciens praetereo. Blomfieldio placebat στείχετ' ἤδη δ' οἱ γέροντες, quod recepit Scholefieldius. Illud vero mirum est, quod idem Blomfieldius Heathii inventum amplexus est, πρὸς δόμους, τετρωμένους πρὶν παθεῖν, probatum Elmsleio quoque. At πρὸς δόμους πεπρωμένους non dubitandum videtur quin verum sit: sed hoc participium, quo destinata cuique et propria domicilia significantur, non aliter aptum est huic loco nisi si simul ad regiam domum refertur, quae iam Aegistho, ut regi, sicuti senibus privatae domus, iusta sit habitatio. Ex quo colligi potest, id quod etiam res ipsa docet, Aegisthum non minus quam senes in suas quosque domos se recipere iuberi, plane ut in Oedipo rege v. 637.

οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας;

Itaque scribendum erat

στεῖχε καὶ σὺ χοἱ γέροντες πρὸς δόμους πεπρωμένους.

Vidit hoc etiam Franzius.

1630. πρὶν παθεῖν. ἔρξαντες καιρὸν Flor. πρὶν παθεῖν. ἔρξαντα καιρὸν Ven. Farn. Vict. Deinde ἐπράξαμεν Flor. Farn. Vict. ἐπραξάμην Ven. Heathius ingeniose στέρξαντας αἰνεῖν χρῆν τάδ' ὡς ἐπράξαμεν. Et στέρξαντας probabat Elmsleius, assentiens ille Blomfieldio in αἴρειν, qui sic scripsit, πρὶν παθεῖν ἔρξαντας· αἴρειν χρῆν τάδ' ὡς ἐπράξαμεν, obsequentem nactus Scholefieldium. Nimia profecto mira. Quis enim haec intelligat? Adhibuit quidem Blomfieldius Euripideae Electrae versum 942. ἡ μὲν γὰρ ἀεὶ παραμένουσ' αἴρει κακά. Sed haec verba sunt sine sententia. Recte Tyrwhittus scribendum vidit αἴρει κάρα. De natura loquitur Euripides, praestantiore divitiis, quae caput tollat, quod stabilis sit et permanens. In Aeschyli versu olim conieci scribendum esse πρὶν παθεῖν ἔρξαντ' ἄκαιρα, et nullius litterae mutatione

facta Bothius πρὶν παθεῖν ἔρξαντ' ἄκαιρον. Verum tamen neque haec vera esse, nec, si quis, quod haud inelegans est, ἄρξαντ' ἀκαίρων scribi vellet, codicis Florentini scriptura, ἔρξαντες, monstrat, quae quin vera sit vix dubitari posse arbitror. Nam et nominativus magis quam accusativus cum praecedentibus congruit, et pluralis positus est aptissime, quo ad solos senes haec admonitio referatur, et tritissimum illud παθεῖν ἔρξαντα recte caret inutili additamento ἄκαιρα, et denique isto ἔρξαντες efficitur ut illa nimis superba sententia, χρῆν τάδ' ὡς ἐπράξαμεν, molliri debeat alius vocabuli intercedente vinculo. Ac valde quidem arrideat fortasse quod Lobeckio Pathol. proleg. p. 248. placuit, πρὶν παθεῖν ἔρξαντες· αἰνεῖν χρῆν τάδ' ὡς ἐπράξαμεν. Probabilius tamen mihi videtur scripsisse Aeschylum

πρὶν παθεῖν ἔρξαντες. ἀρκεῖν χρῆν τάδ' ὡς ἐπράξαμεν.

Sic loquitur mulier, *i et tu et vos, senes, vestras domos, priusquam vim 'vi luatis. Sufficere oportebat quae passi sumus. Sin nondum satis est hisce malis, accipiemus, dei si nos gravis ira infortunio plectet.* Hoc modo quum loquitur, neque asseverat oportuisse Agamemnonem interfici, sed permittit iudicio aliorum, et, si iniuste necatus sit, diis relinquendum esse vindictam monet.

1631. Libri εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἅλις γ' ἐχοίμεθ' ἄν. Auratus εἰ δέ τῳ μόχθων δέοιτο vel μέλοιτο. Alii quae coniecerunt adeo nec Graeca sunt neque intelligi possunt, ea ut referre pigeat. Humboldtus quid vertendo expressisset non recte assecutus est Wellauerus. Expressit ille meam emendationem, quam ad eius interpretationem non adscripsi,

εἰ δ' ἔτ' οὐ μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἅλις, δεχοίμεθ' ἄν
δαίμονος χολῇ βαρείᾳ δυστυχῶς πεπληγμένοι.

De sententia dictum est ad versum praecedentem. Ἔτ' οὐ habet Sophocles Trach. v. 116. ἔτ' οὐδέν idem in Philocteta v. 1217. Οὐ vero hic, non μή, dici debuit, quia οὐχ ἅλις per se unam notionem efficiunt, neque negatio ad particulam conditionalem pertinet.

1632. χολῇ recte Vict. et, ut Franzius ait, Flor. χηλῇ Farn. et, ut Franzius ait, Ven. quod videtur monachi esse cui imago diaboli obversabatur. Neque enim potest defendi his quae in Persis v. 510. leguntur, ὦ δυςπόνητε δαῖμον, ὡς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνήλλου παντὶ Περσικῷ γένει. πεπληγμένοις Ven.

1634. Non inepta est Wakefieldii coniectura ἀκοντίσαι. Sed recte tamen dictum videtur ἀπανθίσαι, quod idem fere est ac δρέψασθαι.

1635. Libri δαίμονας. Casauboni et, nisi fallor, Aurati quoque emendatio δαίμονος inde a Schützio merito recepta est. Post hunc versum in libris hic versus legitur, σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτῆτον κρατοῦντα, quem post v. 1627. collocavi.

1636. προσσαίνειν Ven. Farn. προσαίνειν Flor. Vict.

1637. Huic versui in Flor. Clytaemnestrae persona praefixa est. Aegistho recte eum tribuunt Farn. Vict.

1639. Speciosa, nec tamen necessaria est Aurati coniectura, φεύγοντος ἀνδρός.

1640. V. ad v. 1249.

1642. θαρσῶν Porsonus. Libri θαρρῶν. Deinde ὥςτε Canterus et Scaliger. Libri ὥσπερ. De proverbio v. ad Pers. v. 757.

1643. 1644. In libris hi versus sic scripti sunt,

μὴ προτιμήσῃς ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων
καὶ σὺ θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων.

omissis postremis utriusque versus vocibus. Ex scholiasta et ipsa iubente sententia addendum viderunt ἐγὼ Canterus, καλῶς Heathius. Facit Clytaemnestra finem tragoediae, quoniam chorus, cuius alias hoc officium esse solet, susceptis hac in scena actoris partibus non recte potuit ad perorandum adhiberi. Ad id aptior erat Clytaemnestra, quae nunc quidem, postquam explevit suum in Agamemnonem odium, vacuum motu animum habens, idonea videbatur ad componendam rixam quae est inter Aegisthum et chorum exorta. Subscriptum in Flor. καὶ νῦν πάρεστιν ἀγαμέμνονος τέλος, in Ven. τέλος ἀγαμέμνονος.

ADNOTATIONES AD CHOEPHOROS.

1—5. Initium Choephororum, quo codices et veteres editiones Aeschyli carent, Stanleius exhibuit ex Ranis Aristophanis v. 1155. seqq. indicatum iam a Cantero. Haec verba, *πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη*, quae ipse Aeschylus apud Aristophanem sic interpretatur, *τὸν ἐριούνιον Ἑρμῆν προςεῖπε, κἀδήλου λέγων ὅτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας*, sic debent accipi ut ea ibidem Euripides intelligit, *τὸν Ἑρμῆν, ὡς ὁ πατὴρ ἀπώλετο αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χερὸς δόλοις λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύων ἔφη*. Scholiastes Aristophanis *Ἀρίσταρχος δέ φησι τῶν ἐξηγήσεων τοῦ στίχου τὴν προτέραν κατὰ τὸν ποιητὴν εἶναι, ἣν ὁ Εὐριπίδης ἔφη· τὰ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς κράτη ἐποπτεύων, ὃς κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ Αἴγισθον ἀπώλετο.*

2. *σύμμαχος* est apud Thomam Magistrum, qui hunc versum p. 41, 6. ed. Ritsch. affert.

3. *εἰς γῆν* pars librorum Aristophanis et Thomas M. p. 169, 12. 199, 1.

4. Apud Aristophanem, postquam de versibus secundo et tertio disceptatum est, pergere Aeschylum Bacchus iubet, *ἴθι πέραινε σύ, Αἰσχύλ', ἀνύσας· σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.* Pergit igitur Aeschylus,

> *τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ*
> *κλύειν, ἀκούειν.*

Itaque Stanleius haec statim versui tertio continuavit. Dubitari potest rectene an secus. Nam et illa, *ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι*, nimis nude posita videri possunt, quam ut credibile sit poetam statim haec subiecisse, *τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρί*, neque ex Aristophanis verbis hoc certum efficias, versus ita sese statim excepisse, ut criticis visum est. Facit enim Aristophanes ea recitantem Aeschylum, in quibus aliquid reprehendi possit. Quod si quae intermedia inter hos versus erant, quae nihil continebant quod reprehenderet Euripides, ne poterant quidem ab Aeschylo recitari. In illis autem, quae supra commemoravi ab Euripide dicta ut *πατρῷα κράτη* explicaret, tam

tragica est et Aeschylea oratio, tamque conveniens huic loco sententia, ut non inepte quis suspicari possit haec ab Aeschylo in hunc fere modum conformata fuisse,

ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι,
τλήμων Ὀρέστης, κρυπτὸν εἰςβαλὼν πόδα,
οὗ δὴ βιαίως ἐκ γυναικείας χερὸς
δόλοις λαθραίοις οὑμὸς ὄλλυται πατήρ.
τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ
κλύειν, ἀκοῦσαι.

Legebatur apud Aristophanem *τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τάδε γε κηρύσσω πατρί*, numeris quales in tam antiqua tragoedia ferri nequeunt. Itaque pridem iudicaveram scribendum esse *τῷδε*, quum hanc ipsam lectionem in Ravennate libro esse intellexi, ex quo eam Porsonus recepit. Idem praebet Venetus, nec longe discedunt alii, *τῷ δέ*, vel *τάδε*, omisso *γέ*, exhibentes.

6. 7. Haec e scholiis ad Pindari Pyth. IV. 145. sumpsit Stanleius. Respicit ad haec verba Eustathius p. 165, 6. et 1194, 55.

8. 9. Hi versus, prolati primum a G. Dindorfiio in adnotatione ad Euripidis Alc. v. 768. accesserunt ex codice Vat. 909. ubi hoc scholion ad Euripidis Alc. v. 784. adscriptum est (p. 277. ed. Cob.) *οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ'. σεσημείωται ὅτι καὶ Αἰσχύλος ὡς γινόμενον τοῦτο συνίστησιν ἐν ταῖς Χοηφόροις τὸ ἐκτείνειν τὰς χεῖρας. λέγει δὲ Ὀρέστης "οὐ γὰρ παρὼν ᾤμωξα σόν, πάτερ, μόρον, οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ* (*ἐπ' ἐκφορὰν* codex) *νεκροῦ*."

10. Hic versus cum reliqua fabula in M. G. Ald. Turn. statim versui 1118. Agamemnonis, *ἠντόμαν τροφαῖς*, continuatur. Exciderunt enim e codice M. folia sex. Primus Robortellus haec non ad Agamemnonem pertinere, sed Choephoros esse intellexit. *Ορ.* huic versui etiam Turnebus praefixit. *λεύσω* G. Ald.

11. *φάρετι* Ald. *βάρεσι* Turn.

12. *ποῖα* G. Ald. *τοίᾳ* Rob. *ξυμφορὰ* Ald.

13. *δόμοις* Rob. *πῆμα* ex M. G. Rob. recepi. *πόμα* vitiose Ald. unde Turn. fecit *πτῶμα*, quod reliquas editiones occupavit. *προσκυνεῖ* vitium Ald. Turn. Hesychius *προςκυρεῖ, προςεγγίζει*.

14. *τ' ὠμῷ* Rob.

15. Libri *μειλίγμασιν*. Emendavit Casaubonus. Pers. v. 612. *παιδὸς πατρὶ πρευμενεῖς χοὰς φέρουσ', ἅπερ νεκροῖσι μειλικτήρια*.

16. *ἄλλοι* Rob.

17. *στείχειν* M. Rob. Omittunt hoc verbum G. Ald. *ὁρᾶν* ex coniectura posuit Turn. *λυγρῷ* omittit Rob.

20. *ἐκποδὼν* Stanleius. *ἐκποδῶν* M. Rob. *ἐκ ποδῶν* G. Ald. Turn.

22. *ἴαλτος* M. G. Ald. Rob. Emendavit accentum Turn. *ἔβην* Rob. Turn. *ἔβη* M. G. Ald.

23. *χοὰς* M. G. Ald. Rob. Turn. *χοᾶς* Vict. Defendi potest *χοάς*,

pendens e *προπομπός*, sed veri simile est Aeschylum *χοᾶν* scripsisse, ut Casaubonus voluit. Libri *πρόπομπος*. Emendavit accentum Vict. *σὺν κτύπῳ* Arnaldus. *συνκύπτωι* M. *σὺν κύπτῳ* G. Ald. *συγκόπτω* Rob. *συγκύπτω* Turn.

24. *πρέπει παρῆς φοίνισσαμυγμοῖς* M. *πρέπει παρῆΐς φοίνισσα γωγμοῖς* G. Ald. Inde *πρέπει παρῆΐς φοίνισσα γ' ὠγμοῖς* Turn. Veterem scripturam Rob. adnotavit hanc, *πρέπει παρῆΐς φοίνισσα γωγμοῖς*, Sophiani coniecturam hanc attulit, *πρέπει παρῆΐς φοίνισσ' ἀμυγμοῖς*, ipse edidit *πρέπει παρῆς φοίνισσ'*, omisso quarto vocabulo. Stanleius, nisi iam ante eum Auratus aut Scaliger (nam in Choephoris caremus schedis Spanhemii), *πρέπει παρῆΐς φοινίοις ἀμύγμοις* scribendum censuit, idque Schützius, Porsonus, ceteri receperunt. At in hoc versu spondei tolerari nequeunt, quum primi quattuor versus systema e puris iambis factum comprehendant. Scribendum erat

πρέπει παρῇσι φοίνιος διωγμός,

conspicua est in genis cruenta vis unguium, recenti sulco.

26. *διοιγμοῖσι* M. G. Ald. Rob. *δ' ὠγμοῖσι* Turn. Emendavit Canterus.

28. Libri *ἄλγεσι*. Porsonus *ἄλγεσιν*, ut est apud Etym. M. p. 403, 47. *ἔφλαδον, σημαίνει τὸ ἐσχίσθην, ἢ ἐθλάσθην, ἢ διερρήγνυντο, ὥς φησιν Αἰσχύλος "λινοφθόροι ὑφασμάτων λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν."* Iungendum est *λινοφθόροι ὑφασμάτων*, i. e. *φθείρουσαι τὰ τῶν ὑφασμάτων λίνα*. Constructio autem haec est (male enim post *ἄλγεσιν* virgulam ponunt), *πρόστερνοι στολμοὶ λακίδες ἔφλαδον*, i. e. *ὥςτε λακίδες γενέσθαι*. Schol. partim recte, *τὸ ἑξῆς, οἱ δὲ στολισμοὶ τῶν ὑφασμάτων πρὸς τοῖς στέρνοις λινοφθόροι λακίδες ἐρράγησαν*. Eodem modo Aeschylus locutus est in Persis v. 836. *πάντα γὰρ κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων*, i. e. *πάντα λακίδες ὄντα*.

29. *πρόστέλνοι* sic M. *πρόστελνοι* G. Ald. Rob. Emendavit Turnebus.

31. Libri *τορὸς γὰρ φοῖβος* (sic etiam M.) *ὀρθόθριξ*, nisi quod Turn. *φόβος* posuit. Heathio auctore Schützius et Porsonus *τορὸς γὰρ ὀρθόθριξ φόβος*. Si sic legitur, turbat mox *περὶ φόβῳ*, quod Schützius in secunda editione scripsit *περὶ φόνῳ*. Sed *φόβος* illud e Turnebi ingenio, non e veteribus libris ductum est. Scholiastae quidem ad v. 34. haec est adnotatio, *ἐκ τῶν τῆς καρδίας μυχῶν περισσῶς τῷ φόβῳ ἀναλακεῖν καὶ βοῆσαι τὴν Κλυταιμνήστραν ἐποίησεν ὁ σαφὴς φόβος δι' ὀνείρων μαντευόμενος*, ut *φόβος* legisse videri possit: sed nihil obstat quin eum *φόβος* ut alius vocabuli interpretationem posuisse existimemus. Scripsit autem Aeschylus

τορὸς δὲ φοῖτος ὀρθόθριξ.

In eandem emendationem incidit Bambergerus.

34. *ἔλακε* Rob. Turn. *ἔλαχε* M. G. Ald. codex Robortelli, sed in

M. G. κε supra adscriptum. περὶ φόβῳ, *prae timore*. Infra v. 541. ἀμφὶ τάρβει. Pers. v. 697. περὶ τάρβει. Euripides Or. v. 815. θανάτου ἀμφὶ φόβῳ.

35. Libri γυναικίοισιν. Correxit Victorius. βαρὺς πιτνῶν M. Rob. βαρὺ πιτνῶν G. Turn. βαρυπιτνῶν Ald. βαρὺς πίτνων Blomfieldius ex Elmsleii sententia.

36. Libri κριταὶ τῶνδ' ὀνειράτων. In M. est κρίται, sed ί ab alia manu in litura scriptum est. Porsonus post κριταί inseruit τε, Schütziusʼ ex Arnaldi sententia δέ, quod praestat.

37. ἔλαχον M. G. Ald. Rob. Correxit Turnebus.

39. In ἐγκοτεῖν in M. ο ex ω factum.

40. τοιάνδε M. Rob. τοιὰνδε G. τοιὰν δὲ Ald. Turn. Deinde χάριν ἀχάριτον Elmsleius ad Soph. Oed. Col. v. 836. Libri χάριν ἄχαριν.

41. ἰὼ γαῖα μαῖα M. G. Ald. Turn. Agnoscit hoc scholiastes, qui ὦ γῆ μήτηρ adscripsit. Recte vero Rob. ἰὼ γαῖα γαῖα. Illud ineptum. Deinde μωμέν αμιλλεῖ, accentus in ω et spiritu, ut videtur, in α deletis, M. μωμένα μιλλεῖ G. Ald. Rob. μωμένα μυλλεῖ Turn. Emendavit Stanleius.

42. τόδ' G. Ald. τόδε M. Rob. Omittit Turn. Deinde ἐκβάλλειν libri, nisi quod ἐκβάλλεν Turn. Correxit Stanleius.

43. Libri λυγρόν. Emendavit Canterus.

44. πανοΐζὺς M. G. Rob. πανοιζὺς Ald. Turn. idque e codice suo affert Robortellus. Scribendum πάνοιζυς. V. Lob. Paralip. p. 251.

48. Libri θανάτοισι.

49. Libri ἀδάμαντον, quod olim correxi.

50. φρενός τε Vict. φρένες τε M. G. φρένετε Ald. φρέννεςε codex Robortelli. φρένας τε Rob. φρενῶν τε Turn. In περαῖνον M. ε et αῖ ab alia manu in litura habet.

51. In ἀφίσταται in M. alia manus μ super ἀ adscripsit. Stanleius aliique interrogative haec dici voluerunt, φοβεῖται δέ τίς; Recte scholiastes τοῦτο δὲ θέλει εἰπεῖν, ὅτι ἡ αἰδώς, ἣν περὶ Ἀγαμέμνονος εἶχον οἱ δῆμοι, νῦν εἰς φόβον ἐτράπη. ἐκεῖνον γὰρ ᾔδοῦντο καὶ ἐφίλουν, τὸν δὲ φοβοῦνται ὡς τύραννον διατελούμενον. Hoc enim chorus dicit, *maiestas inexpugnabilis, invicta, non debellata olim in auribus animisque popularibus versata destitit: metuit autem aliquis* (*man ist in furcht*).

52. In ἐν βροτοῖς in M. ο ex ω factum. Habere autem ἐν βροτοῖς, non ἐμβροτοῖς, videtur M. ἐν βροτοῖσι Rob. Deinde θεός τε σθεοῦ, omisso καί, vitium Ald. unde θεός τε θεοῦ Turn.

53. ῥοπὴ M. Rob. Turn. ῥοπῇ G. Ald. Deinde δίκαν M. G. Ald. Rob. δίκας recte Turn. Scholiastes ἡ δὲ τῆς δίκης ῥοπὴ τοὺς μὲν ἐπισκοπεῖ ταχέως καὶ ἀμύνεται, ἄλλοις δὲ ἐν ἀμφιβόλῳ ἐᾷ τὴν τιμωρίαν, οὐκ ἀθρόως αὐτοὺς ἀμυνομένη, ὥστε τοὺς ἠδικημένους

ὑπ᾽ αὐτῶν λυπεῖσθαι, ἄλλους δὲ σκότος καλύπτει, ὡς μηδ᾽ ὁρᾶσθαι ὑπ᾽ αὐτῆς. ὁμοίως ὁ φόνος πέπηγε καὶ οὐ διαῤῥεῖ, ἀλλ᾽ ἐπέξεισιν ἑαυτόν.

54. τοῖς μὲν M. G. Ald. Rob. τοὺς μὲν recte Turn. cum scholiasta.

56. μένει. χρονίζοντ᾽ ἄχη βρύει M. sed η in ἄχη ab alia manu in litura scriptum est; fuisse antea ει videtur: ἄ autem ita scriptum, ut εὖ videri possit negligentius inspicienti. Hinc μένει χρονίζοντ᾽ εὔχη βρύει G. Ald. et codex Robortelli et μένει χρονίζον τεύχη βρύει Ald. et μένει, χρονίζον τ᾽ εὐχῇ βρύει Turn. μένει. κρονίζοντ᾽ (voluit χρονίζοντ᾽, ut in adnotatione scripsit) ἄχη βρύει cum Sophiano Robortellus. Multa hic temere tentata sunt. Possis suspicari Aeschylum scripsisse μένει χρονίζοντα βρύειν, ut haec sit sententia, *sed conversio iustitiae subita respicit hos in luce; alia in confiniis tenebrarum exspectat morata efflorescere; alios cassa tenet nox.* Sed veri similius est βρύει, quod scholiastes ἀνθεῖ interpretatur, ex versu 61. ubi βρύειν legitur, per errorem huc translatum esse, ut versus 57. post illum versum 61. perperam repetitus est. Aeschylum igitur scripsisse puto

ῥοπὴ δ᾽ ἐπισκοπεῖ δίκας
ταχεῖα τοὺς μὲν ἐν φάει,
τὰ δ᾽ ἐν μεταιχμίῳ σκότου
μένει χρονίζοντ᾽ ἀτυχῆ,
τοὺς δ᾽ ἄκραντος ἔχει νύξ.

Sed conversio iustitiae subita respicit hos in luce (i. e. sed iustitia subito se convertit in hos qui in luce versantur: Clytaemnestram et Aegisthum intelligit); *alii inter lucem et tenebras infelices morantur* (infelix exsilio Orestes); *alios* (Agamemnonem) *cassa nox tenet.*

58. δι᾽ αἵματ᾽ M. G. Ald. et codex Robortelli. δι᾽ αἷμά τ᾽ ex coniectura Rob. Turn. et ita edd. ante Porsonum, qui pluralem restituit. Deinde ἐκποθένθ᾽ e Schützii emendatione Porsonus. ἐκποθεν M. ἐκποθὲν ceteri.

59. τὶ τὰς vitium Ald. Deinde πέπηγεν οὐ M. Rob. Turn. πεπηγμένου G. Ald. Deinde libri διαῤῥυδᾶν. Blomfieldius διαῤῥυδάν. Scribendum erat διαῤῥύδαν. Scholiastam, cuius haec est interpretatio, ἀντὶ τοῦ οὐ διαῤῥέων, adverbium legisse animadvertit Lobeckius Paral. p. 156.

60. 61. Libri διαλγὴς ἄτη, nisi quod Robortellus αἴτη ex suo codice affert. Recte Schützius in secunda editione διαλγὴς δ᾽ ἄτα. In G. ante διαφέρει hoc signum est, [, minio scriptum, quo librarius indicare voluit ἄτη et διαφέρει, inter quae verba paene nullum in codice spatium est, maiore spatio disiungenda fuisse, quo spatio versuum fines notantur. Mox iterum tale spatium est inter αἴτιον et παναρκέτας. Asulanus igitur signo isto et spatio, quod post αἴτιον est, librarium verba ista διαφέρει τὸν αἴτιον expungenda indicasse ratus omisit ea in editione Ald. posuitque pro iis, quod in codice ut interpretatio supra scriptum

est, *διασπαράσσει*. Itaque Turnebus quoque haec ita exhibuit, *διαλγὴς ἄτη διασπαράσσει, παναρκέτας νόσου βρύειν*, correcto vitio Aldinae, quae *παναλκέτας* habet. Scholiastes autem, qui *διασπαράσσει* ad *διαφέρει* adscripsit, quae interpretatio etiam in M. addita est, male haec interpretatus est. Hoc dicit poeta, ***graviter dolitura noxa differt auctorem*** (i. e. ***differt auctori poenam***), ***ut satietate malorum abundet.*** Post hunc versum in libris repetitus legitur versus 57. *τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ*. Adscriptum est in M. G. *τοῦτο ὥςπερ ἐπᾳδόμενόν ἐστιν.*

62. Libri *οἴγοντι*. Stephani Scaligerique emendatio, *θιγόντι*, vel metri caussa recipi debebat. Recepit eam Blomfieldius: sed male idem ex Bothii sententia *οὔτι*, quod libri habent, in *οὔτε* mutavit. Neque enim *θιγόντι* ad ea pertinere potest, quae sequuntur, *πόροι τε πάντες* etc.

64. Libri *βαίνοντες*. Scribendum *διαίνοντες*, quod etiam Lachmannus vidit. Deinde *τὸν χαιρομυσῆ* M. G. Rob. *τὸν χαιρομισῆ* Ald. *τὸν χειρομισῆ* Turn. *τὸν χειρομυσῆ* Pauwius aliique. *τὸν χερομυσῆ* scribendum esse vidit Porsonus.

65. Libri *φόνον καθαίροντες ἰοῦσαν ἄτην*. Scholiastes *ἀντὶ τῆς ἐπιούσης αὐτῷ ἄτης. Ἀττικῶν δὲ τὸ πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσειν, καθαίρω σε τὸν φόνον· τὸ δὲ κοινόν, καθαίρω σε τοῦ φόνου*. Scaligero *ἔλουσαν μάτην* scribendum videbatur, quod ferri non magis potest quam quod Odofredo Müllero in mentem venit, *ἴθυσαν μάτην*. Aoristus enim id quod factum est indicat tamquam exemplum eius quod fieri soleat: quod autem non est factum, non potest pro exemplo esse. Heathius *ῥέουσι μάτην* scribendum coniecit; alii alia, quae tacere praestat. Corruptum esse apparet non finem tantum versus, sed etiam *καθαίροντες*. Nam nec spondeus ferri potest, quum puri ubique iambi sint, et, si recte in praecedente versu *διαίνοντες* scripsimus, de quo non videtur dubitandum esse, ipsum *καθαίροντες* propter formam et significationem displiceat necesse est. Videtur autem *καθαίροντες* ex interpretatione natum esse. Aeschylum scripsisse puto

φόνον καθαρσίοις ἴοιεν ἂν μάτην.

66. *ἀμφίπτολιν* M. G. *ἀμφὶ πτόλιν* Ald. Rob. Turn. *Ἀνάγκαν ἀμφίπτολιν* Blomfieldius, *τὸν ἀμφιτειχῆ λεών*, quod est in Sept. c. Theb. v. 273. comparans, perperam interpretatur ***necessitatem urbi circumdatam***, quum ab hostibus obsidione capta esset. Neque satis recte scholiastes *τὴν ἐκ διαφόρων πόλεων ἀνάγκην, ὅ ἐστι πόλεμον. ὡς "ἀμφιμάτορας κόρους" φησὶν ὁ Εὐριπίδης* (Androm. v. 467.). *ἐκ διαφόρων γὰρ πόλεων ἦσαν οἱ Ἕλληνες*. Immo intelligitur ***duplicis sedis necessitas***, quam dii imposuerunt his mulieribus, ut ex patria abductae in aliena urbe servitutem paterentur. Haec autem verba, *ἀνάγκαν — αἶσαν*, parenthesin esse et Stanleius intellexit et scholiastes.

68. *πατρῴων δούλιον ἐς ἄγον αἶσαν* M. G. Ald. In M. in *ἄγον* inter *γ* et *ο* aliquid erasum. *δούλιονες ἄγον αἶσαν* ex codice suo Robortellus affert. *ἐσᾶγον* emendate Rob. Turn. Vitium in hoc versu ar-

guit metri insolentia. Blomfieldius *δουλίαν* scripsit. Portus *δούλειον* volueral. Immo *δούλιον* ortum esse puto ex adscripta interpretatione *δουλείαν*. Aeschylus enim scripsisse videtur

πατρῴων τάνδ' ἐςᾶγον αἶσαν.

69. 70. *δίκαια καὶ μὴ δίκαια πρέποντ' ἀρχὰς βίου* M. G. Ald. *ἀρχᾶς βίου* ex codice affert Robortellus: ipse ex Sophiani coniectura *ἀρχαῖς βίου* dedit. *ἀρχαὶ βίου* Turn. Deinde *βίαι* vel *βίᾳ* M. G. Ald. Rob. Turn. *βίῳ* ex codice affert Rob. Hic quoque metrum vitia ostendit. Atque alterum quidem *δίκαια* ab interprete adscriptum esse videtur. Quam suspicionem confirmat fortasse scholiastes, cuius haec est adnotatio, *εἴτε δικαίως εἴτε μή. ἐστὶ δὲ παροιμία· "δοῦλε, δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια κἄδικα."* Deinde *πρέποντ' ἀρχὰς βίου* vix possunt intelligi. Scholiastae legisse videntur *ἀπ' ἀρχᾶς*. Eorum enim hae sunt adnotationes, una ad v. 66. *τὸ ἑξῆς, ἐμοὶ δὲ πρέποντα καὶ ὀφειλόμενά ἐστιν ἀπαρχὰς* (sic etiam M.) *βίου τὰ τῶν βίᾳ με φερομένων αἰνέσαι πικρὸν φρενῶν στύγος κρατούσῃ. ἀνάγκην γάρ μοι οἱ θεοὶ προςήνεγκαν*: altera ad v. 69. *πρέποντά μοι ἐστι καὶ ὀφειλόμενα, ἐξότε τοῦτον ἐπανήρημαι τὸν βίον, τὰ τῶν πρὸς βίαν κεκτημένων ἐπαινέσαι, καλυπτούσῃ τὴν κατ' αὐτῶν ἀποστύγησιν καὶ μηδὲ παρρησίᾳ τὸν δεσπότην κλαιούσῃ*, cui adnotationi quod in ed. Rob. praefixum est lemma, *πρέποντ' ἀρχαίου βίου*, non legitur in codicibus M. G. Apparet iam scholiastas depravatam scripturam invenisse. Certa emendatione vereor ne non possint hi versus restitui: sed veri simile puto Aeschylum scripsisse *ἐμοὶ δ', (ἀνάγκαν — αἶσαν) δίκαια καὶ μὴ 'μαῖς πρέπον τύχαις βίου βίᾳ φερομένων αἰνέσαι.* Nam *πρέπον τύχαις* scribendum esse probabilis est Schützii coniectura. *βίᾳ φερόμενοι* quum dicuntur domini, non severi in chorum significantur, sed violenti in Agamemnonem eiusque liberos.

70. *πικρὸν* Vict. et ita scholiastes. *πικρῶν* M. G. Ald. Rob. Turn.

71. *κρατάσῃ* Ald. Deinde *δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων* M. Rob. Turn. *δακρύω δ' ὑφειμάτων* G. Ald. Corrupta haec esse vidit Porsonus ad Eur. Med. v. 1218. Non potest enim dubitari quin trimeter iambicus restituendus sit. Scribendum *δακρύων ὑφειμάτων*, qui genitivi pertinent ad *πένθεσιν*.

72. *ματαίαισι* ante correctionem G. Deinde libri *δεσπόταν*. Correxit Stanleius.

73. *πένθεσιν παχνουμένην* M. Rob. *πένθεσι παχνουμένην* G. Ald. *πένθεσι παχνουμένῃ* Turn. Scribendum erat *πένθεσιν παχνουμένῃ*. Itaque hanc epodum ita conformavi,

ἐμοὶ δ' (ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν
θεοὶ προςήνεγκαν· ἐκ γὰρ οἴκων
πατρῴων τάνδ' ἐςᾶγον αἶσαν)
δίκαια καὶ μὴ 'μαῖς πρέπον τύχαις βίου
βίᾳ φερομένων αἰνέσαι, πικρὸν φρενῶν

στύγος κρατούσῃ, δακρύων ὑφειμάτων,
ματαίοισι δεσποτᾶν
τύχαις, κρυφαίοις πένθεσιν παχνουμένη.

Me vero (duplicis enim sedis necessitatem addidere dii: nam ex patriis aedibus in hanc duxerunt sortem) iusta et iniusta eorum, qui violenti feruntur, pro mea conditione decet approbare, acerbo compresso animi odio, lacrimarumque veste celatarum propter temeraria dominorum fata occultis doloribus horrescentem.

75. πάρετε Ald. προτροπῆς G. Ald.

76. γένεσθαι, sed ε ad αι supra adscripto, M.

77. τύφω δὲ χέουσα M. G. τύφῳ δὲ χέουσα codex Robortelli. In M. adscriptum οἶμαι τύμβω. In G. τύφω vocabuli ultima syllaba punctis notata et μβω supra scriptum. τύμβῳ δὲ χέουσα Ald. Rob. τύμβῳ χέουσα emendate Turn.

78. In εὔφρον' in M. ο ex ω factum est. Deinde κατεύξομαι M. G. Ald. Rob. Emendavit Turnebus.

81. τῶνδ' Vict. et, ut videtur, M. τῶν δ' G. Ald. Rob. Turn.

82. In τόνδε in M. ο ex ω factum.

83—85. Libri ὡς νόμος βροτοῖς ἔστ' ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσι τάδε στέφη δόσιν τε τῶν κακῶν ἐπαξίαν. In his πέμπουσιν emendate scripsit Victorius. Elmsleio in addendis ad Eur. Heracl. v. 387. scribendum videbatur ὡς νόμος βροτοῖς, ἐσθλ' ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε στέφη, δόσιν τε τῶν καλῶν ἐπαξίαν; Et ἐσθλ' ἀντιδοῦναι verum videtur: sed deinde scribendum est δόσιν γε τῶν κακῶν ἐπαξίαν. Vidit hoc etiam Stanleius in curis secundis, δόσιν γε scribendum esse. Ad τῶν κακῶν scholiastes haec ádnotavit παρ' ὑπόνοιαν. ἔδει γὰρ τῶν καλῶν εἰπεῖν.

87. λύσιν Ald. quum in G. χ sic scriptum sit, ut negligenter intuenti λ videri possit.

88. καθάρμαθ' ὥς τις Turn. et, ut videtur, M. κάθαρμαθ', ὥς τις Rob. κάθαρμα θ' ὥςις G. κάθαρμα θ' ὅς τις Ald. Deinde ἐκπέμψαις G. ἐκ πέμψαις Ald. Πάλιν ad δικοῦσα pertinere animadvertit Turnebus, qui πάλιν- | δικοῦσα dedit. Scholiastes στείχω πάλιν coniunxit.

89. ὄμμασι solus Turn.

90. τῆς δ' divisim Ald. ἐστὲ Rob. Ceteri recte ἔστε.

95—100. In libris hi versus hoc ordine leguntur

λέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον.
ΧΟ. αἰδουμένη σοί, βωμὸν ὥς, τύμβον πατρὸς
λέξω, κελεύεις γάρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον.
ΗΛ. λέγοις ἄν, ὥςπερ ᾐδέσω τάφον πατρός.
ΧΟ. φθέγγου χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν.

Varietas lectionis haec est. In secundo versu αἰδουμένη σοι Ald. Rob. Deinde βωμὲν vitiose Ald. Tum ὡς G. Ald. Rob. In tertio versu τὸν

omittit Rob. In quarto ἡδέσω vitium Aldinae. In quinto εὔφροσι Turn. Ceteri εὔφροσιν. Sed haec non una ratione corrupta esse vix opus est ut doceamus. Primum horum versuum Schützius, quum prius alia tentasset, in secunda editione ut spurium uncis inclusit, non indicans cur id fecerit. Illud certum est, hoc loco, quo hic versus in libris omnibus legitur, eum ab Aeschylo collocari non potuisse. Nam ne quid de eo dicam, quod quum Electra ante ubique plurali numero usa esset, singularis subito illatus aliquid duri habet, maxime haec duo sede sua exire hunc versum iubent, unum, quod ista iam saepius dictorum repetitio valde ieiuna est, alterum, quod orationes, qualis haec est Electrae, quum generali sententia concluduntur, ea ipsa sententia finiri solent. Et quis est qui non sentiat quam praeclare Electra orationem hoc dicto conclusisset,

μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας φόβῳ τινός.
τὸ μόρσιμον γὰρ τόν τ' ἐλεύθερον μένει
καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός.

Quibus verbis quis credat tam inutilem pannum adsui potuisse, qualis hic est,

λέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχεις ὑπέρτερον.

Nam ἔχεις certe scribendum erat, id quod Iacobsii ad Anthol. Pal. p. 581. monitu fecit Blomfieldius. Sed maiora etiam vitia sunt in tribus sequentibus versibus. Nam cur tandem chorus de sua erga Agamemnonem pietate hic loquitur, ubi non de ea re sermo est, utrum chorus Agamemnonem colat necne, sed quo pacto Electra pie sacra debeat peragere? Turpissimus vero versus est is qui sequitur,

λέγοις ἄν, ὥςπερ ἡδέσω τάφον πατρός.

Eum Schützius sic est interpretatus, *dicas velim pro ea quam profiteris erga patris sepulcrum reverentia.* Sumamus hanc esse huius versus sententiam, quam verba tamen, quae omni sensu carent, non admittunt: quid aliud Electra quam traducere videbitur chori pietatem, quippe ibi a choro iactatam, a se commemoratam, ubi longe alia dicenda erant? Haec si recte disputata sunt, planum est et ordinem versuum perturbatum et aliis eos vitiis inquinatos esse. Itaque primum illum versum, λέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον, quum a librario ad simile alius versus initium oculis aberrante omissus esset, postea alieno loco additum, et praeterea depravatum esse existimo. Videor autem mihi quod dignum Aeschylo esset effecisse ita his versibus conformatis omnibusque choro redditis,

ΧΟ. αἰδουμένη σοὶ βωμὸν ὣς τύμβον πατρὸς
λέξω, κελεύεις γάρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον.
λόγους ἂν οἵςπερ ἡδέσω τάφον πατρὸς
στέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχεις ὑπέρτερον·
. . . .
φθέγγου χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν.

Quod scripsi λόγους ἂν οἵςπερ ἡδέσω τάφον πατρός, conferenda sunt

quae de collocatione particulae ἂν dixi in libro de ea particula IV. cap. 7. In eo versu, qui intercidit, χοάς vel simile vocabulum fuit.

102. αὐτὴν Ald. Sed G. cum reliquis αὐτήν. V. ad Soph. Trach. v. 451. Deinde χὤστις M. χὤστις G. χ᾽ ὥς τις Ald. Rob. χ᾽ ὥστις Turn.

103. τ᾽ ἄρ᾽ M. (sic M.) G. Ald. Rob. γ᾽ ἄρ᾽ Turn. Vict. Inde Porsonus γ᾽ ἆρ᾽. Scribendum potius τἆρ᾽. Ita Dindorfius. Deinde fortasse scribendum est ἐπεύξωμαι, ut v. 78. dictum est κατεύξωμαι. Idem coniecit Dobraeus Adv. II. p. 26.

105. τίν᾽ est *ecquem*.

106. κεἰ G. Ald. Rob. Turn. idque Schützius et Porsonus restituerunt. κ εἰ M. sed ut ante rasuram καὶ εἰ fuerit. καὶ, omisso εἰ, Vict. Cant. Stanl.

112. Libri ἁπλῶς τι. Scribendum putavi ἁπλωστί. V. ad Suppl. v. 447.

113. καὶ ταῦτα μοῦστιν M. G. καὶ ταῦτα μοὐστὶν Ald. Turn. καὶ ταῦτα μοῦστιν Rob. εὐσεφῆ vitium Aldinae.

114. πῶς δ᾽ οὔ; scripserunt Stanleius, Schützius, Porsonus, alii.

115. Hunc versum, quem libri post versum 159. habent, hic reposui, certa, ut mihi videtur, emendatione. V. Opusc. II. p. 79. Libri μεγίστη. Emendavit Stanleius.

116. Libri ἑρμῆ χθόνιε κηρύξας ἐμοί. Lacunae signum in fine versus posuit Robortellus, post χθόνιε Canterus, in initio versus Stanleius. Suppletur aptissime ἀρῆξον. V. Opusc. VII. p. 50. Non recte Nauckius in Philologo II. p. 149. scribendum esse putavit ἐριούνι᾽ Ἑρμῆ χθόνιε, κηρύξας ἐμοί. Nam quod apud Aristophanem in Ranis Aeschylus dicit, οὐ δῆτ᾽ ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὸν ἐριούνιον Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε, minime parodia est huius loci, sed aperte hoc tantum Aeschylus docet, χθονίου nomine se in initio Choephororum τὸν ἐριούνιον significasse.

118. πατρώιων δ᾽ ὀμμάτων M. δ᾽ ὀμμάτων πατρῴων G. Ald. πατρῴων δ᾽ ὀμμάτων Rob. Vict. πατρῴων ὀμμάτων Turn. πατρῴων δωμάτων Schützius ex coniectura Stanleii. Requiritur πατρῴων αἱμάτων. Vidit hoc etiam H. L. Ahrens.

119. ἣ τὰ πάντα vitium Aldinae. κατὰ παντὰ, omisso ἣ, Rob.

Hoc dicit, *tellurem, quae omnia gignit et, ubi maturuerunt fruges, rursus earum semen recipit.*

121—124. Libri κἀγώ. Manifestum est scribi debere ἀγώ, quod pertinet ad praecedentia: κλύειν εὐχάς, ἃ (pro ἃς) ἐγὼ λέγω. Deinde χέρνιβας βροτοῖς M. Rob. χέρνιβας βοτοῖς G. Ald. Turn. Ad ultimum vocabulum in M. G. γρ. νεκροῖς supra adscriptum est, interpretatio exquisitioris vocabuli. Tenui quod olim in Observationibus criticis scribendum esse dixi, χέρνιβας φθιτοῖς. Pers. v. 218. δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι, et v. 518. ἔπειτα γῇ τε καὶ φθιτοῖς δω-

ῥήματα ἥξω λαβοῦσα πέλανον ἐξ οἴκων ἐμῶν. Quae sequuntur, vulgo ita leguntur,

λέγω, καλοῦσα πατέρ', ἐποίκτειρόν τ' ἐμέ,
φίλον τ' Ὀρέστην, πῶς ἀνάξομεν δόμοις.

In Ald. scriptum est πάτερ', in Rob. πάτερ vocativo casu, πατέρ' in ceteris. Deinde ἐποίκτειρον τ' ἔμε Ald. Rob. ἐποίκτειρόν τ' ἐμὲ Turn. Vict. et, ut videtur, M. ἐποικτείροντ' ἔμε G. Ad πῶς scholiastes adnotavit ἀντὶ τοῦ ὅπως, et βασιλεύσομεν ad ἀνάξομεν, inepte. Non possunt probari coniecturae, quae de his versibus a me ipso olim aut ab aliis prolatae sunt. Exciderunt aliquot versus, quum librarius ab uno versu, cuius hoc erat initium, φίλον τ' Ὀρέστην, ad idem alius versus initium aberrasset. Scripsi igitur

ἀγὼ χέουσα τάσδε χέρνιβας φθιτοῖς
λέγω, καλοῦσα πατέρ', ἐποικτείροντ' ἐμὲ
φίλον τ' Ὀρέστην . . . .
. . . .
φίλον τ' Ὀρέστην πως ἀνάξομεν δόμοις.

Iubeo patrem, mei carique Orestis misertum, (providere ut vincamus) carumque Orestem aliquo modo in domum reducamus.

125. Libri πεπραγμένοι. Scholiastes νενικημένοι, κατηγωνισμένοι. Emendavit Casaubonus. Deinde ἀλώμεθα Vict. et, ut videtur, M. ἁλώμεθα G. Ald. Rob. Turn.

129. φεύγων Rob. Turn. φεύγειν M. G. Ald. codex Robortelli.

130. πόνοισι Rob. πόνοισιν M. G. Ald. Turn. Deinde χλίουσι Ald. Turn. Denique μέγα Turn. μέτα M. Ald. Rob. μετα sine accentu G.

132. καὶ οὐ κλεῦθί μου et mox σωφρονετέραν vitia Aldinae.

136. Libri λέγω φανῆναί σου πάτερ τιμάορον. Scholiastes τοῖς δ' ἐχθροῖς σου λέγω σε φανῆναι τιμωρόν. Porsonus ante πάτερ obelum apposuit. Cantero scribendum videbatur φανῆναί σ', ὦ πάτερ. Id recepit Blomfieldius. Recte vero libri, nisi quod praestat fortasse φανῆναι σοῦ.

137. Libri ἀντικατθανεῖν δίκην. In M. adscriptum γρ. ἀντικατακτανεῖν. Idem ἀντικατακτανεῖν supra scriptum in G. commemoratumque ex scholiis a Turnebo. Recte Scaliger ἀντικακτανεῖν δίκῃ.

138. ἐν μέπω vitium Ald. Deinde libri τῆς κακῆς ἀρᾶς. Emendaverunt Schütz ius et Blomfieldius.

139. κείνους Rob.

140. τῶν Rob. Turn. τῶν, supra adscripto δ', M. τῶν δ' G. Ald.

144. ἐξανδομένας G. Ald.

145. κάναχές G. Ald.

146. ὀλυμένῳ Ald. In G. ambiguum est utrum ὀλυμένῳ scriptum sit, an, ut in ceteris, ὀλομένῳ.

147—151. δέσποτα vitium Ald. Deinde libri πρὸς ἔρυμα τόδε κακῶν κεδνῶν τ' ἀπότροπον ἄλγος ἀπεύχετον κεχυμένων χοᾶν. In

G. Ald. *χοὰν* scriptum est. Nisi aperte haec antistrophica essent, prorsus incerta fluctuaret emendatio. Primo *ἔρυμα* Stanleius *tumulum* interpretatur, eodemque modo *τὸν τάφον* adscriptum est in M. G. Sed id dicendum fuisse *ἕρμα* ad Soph. Ant. v. 841. significavi. Scribendum videtur *πρὸς ἕρμα γᾶς τόδε κεδνόν*. Deinde librorum scripturam *ἄλγος* in *ἄγος* mutavit Victorius. Scholiastae enim haec est adnotatio, *τὸ ἐξῆς· ἐκκεχυμένων χοᾶν πρὸς ἔρυμα τόδε ἵετε δάκρυ ἄγος ἀπεύχετον* (*τὸ δάκρυ γὰρ ἀπευκτὸν ἄγος εἶπεν*) *ἀπότροπον τῶν ἡμετέρων κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν τῶν ἐχθρῶν.* Receperunt *ἄγος* omnes post Victorium editores. Sed requiritur potius *ἅγος*. Hesychius *ἅγος, ἅγνισμα θυσίας. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ.* Scribendum erat *κακῶν δ' ἀπότροπον ἅγος ἀπεύχετον κεχυμένων χοᾶν.* Deinde libri *κλῦε δέ μοι κλῦε. σεβάσω δέσποτα ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός*, nisi quod *ἁμαυρᾶς* est in G. Ald. *κλύε* emendato accentu Porsonus. *σέβας ὦ δέσποτα* Turnebus. Mutato verborum ordine dochmiorum numerus restituendus erat. Itaque sic hanc stropham scripsi,

> *ἵετε δάκρυ καναχὲς*
> *ὀλόμενον ὀλομένῳ*
> *δεσπότᾳ πρὸς ἕρμα γᾶς*
> *τόδε κεδνόν· κακῶν δ'*
> *ἀπότροπον ἅγος ἀπεύχετον*
> *κεχυμένων χοᾶν· κλύε δέ μοι σέβας,*
> *κλύ', ὦ δέσποτ', ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός.*

Mittite lacrimam stridulam miseram misero domino ad sacrum huncce tumulum: malorum autem averruncam consecrationem effusarum inferiarum abominor: audi vero mihi reverentiam (i. e. preces), ***audi, domine, ex tenebroso corde.***

152. 153. Libri *ὀτοτοτοτοτοτοτοτοῖ ἰώ.* Mutavi haec sic ut strophici versus postulabant.

156—158. *σκυθιτά* (sic, *κα*, potius quam *ης* supra scriptum videtur) *τ' ἐν χεροῖν* M. *σκυθικὰ τ' ἐν χεροῖν* Rob. *σκύθης τάτ' ἐν χεροῖν* G. Ald. Turn. Deinde libri *παλίντον' ἐν ἔργῳ βέλη 'πιπάλλων ἄρης σχέδιά τ' αὐτόκωπα νωμιῶν βέλη*, nisi quod *ἔνεργα βέλη* habet Turn. in G. autem *ἐν ἔργῳ βέλει* antea scriptum fuerat, sed ultima syllaba et correcta est et supra scriptum *η*. Praeterea *πιπάλλων* G. Ald. Fortasse ex hoc loco Hesychius *πιπάλων, κραδαίνων, πάλλων*, habet. In M. adscriptum in margine *ἐν τῷ ἔργῳ, ἐν τῷ βάλλειν*, et in altera margine *σὺν ἔργῳ πάλλων, ὅ ἐστι μὴ μόνον φέρων, ἀλλὰ καὶ πράττων.* Deinde ad v. 158. in M. adscriptum *γρ. ἕτοιμα*, quod in G. omisso *γρ.* scriptum supra *αὐτόκωπα*. In repetito *βέλη* iure haeserunt critici. Recte Pauwius *νωμῶν ξίφη*, ex scholio, quod in M. G. ad *αὐτόκωπα* adscriptum est, *τὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν ξίφη. σχέδια δὲ ἐκ τοῦ σχεδὸν φονεύοντα καὶ οὐ πόρρωθεν ὥσπερ τὰ βέλη.* Scribendum est

Σκυθικά τε χερὶ παλίντονα
ἐν ἔργῳ βέλη 'πιπάλλων Ἄρης
σχέδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν ξίφη;

Hei hei, quis hastipotens vir liberator aedium Scythicaque manu recurva in opere arma quassans Mars et comminus manubriata vibrans tela?

159. *γαπότους* Turnebus. *ἀπότου* M. G. Ald. *εὐπότους* Rob.
Hanc orationem Electrae tribuit Turnebus: choro continuant M. G. Ald. Rob. Post hunc versum in libris hic legitur
κῆρυξ μεγίστη (sic) *τῶν ἄνω τε καὶ κάτω.*
Adscriptum in M. G. *ὡς ἐν μέσῳ ἱδρυμένων.* Robortellus et hunc versum et versus 158. 159. 160. asteriscis notavit, de qua re in adnotatione ante v. 160. interposita ita scribit, "Locus hic omnino mancus est, et ideo signavimus. haec videntur verba esse Electrae. *νέον δὲ μύθον.*" Versum, qui non suo loco legebatur, supra collocavi ante v. 116.

161. Hinc usque ad v. 176. G. Ald. personarum vices invertunt. In M. lineolae singulis versibus praefixae sunt. *ἄν, ὀρχεῖται* Turn. *ἀνορχεῖται* M. G. Ald. Rob. *καρδίᾳ* G.

162. *τόμαιον* G.

164. *τόδ' ἐπὶ* Ald.

166. Speciosa magis quam vera est Dobraei in Adv. II. p. 27. coniectura, *πλὴν ἑνός.* Nam sic statim chorus quaerere debebat *μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ἦ τόδε;* Separatim *πλὴν ἐμοῦ* et quasi obiter pronuntiandum est. *κείρετό νειν*, supra scripto ab alia manu *νιν*, M. *κείρετό νιν* G. Ald. Rob. *κείραιτό νιν* Turn. V. ad Soph. Ai. v. 1222.

167. *ἐχθροῖς*, errorem Aldinae, repetit Turn.

170. *αὐτοῖσιν ἡμῖν* M. G. Ald. Rob. Quod quum egregie conveniat indoli Graecae linguae, non debebat a Turnebo in *αὐταῖσιν ἡμῶν* mutari. Ridet haec Euripides in Electra v. 520. seqq. Aristophanes Nub. v. 530. *νῦν οὖν, Ἠλέκτραν κατ' ἐκείνην, ἦδ' ἡ κωμῳδία ζητοῦσ' ἦλθ', ἤν που 'πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς. γνώσεται γάρ, ἤνπερ ἴδῃ, τἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον*, ubi scholiastae Aeschyli Choephoros memorant.

171. *κρύαδα* G. Ald. Quod libri habent *ἦ* in *ἦν* mutavit Scholefieldius. Fr. Frankius in comm. I. de particulis negantibus linguae Graecae p. 19. *ἦ* scribendum putavit. Euripides Iph. Aul. v. 321. *μῶν τρέσας οὐκ ἀνακαλύψω βλέφαρον, Ἀτρέως γεγώς;*

174. *ἔπεμψεν καὶ τὴν* M. G. Ald. Rob. *ἔπεμψε καὶ τὴν* Turn. Emendate *ἔπεμψε χαίτην* Vict. In fine versus *πατρὸς* M. G. Ald. Rob. Emendavit Turnebus.

175. *οὐχ* G. Ald. Turn. *οὐκ*, supra ab alia manu *χ* adscripto M. *οὐκ* Rob. Idem *ἥσσον.* Ald. *ἧσσον.* Ceteri *ἧσσον.* Deinde libri *εὐδάκρυτά μοι.* Recte Emperius *αὖ δάκρυτά μοι.* Aliud est enim, quod infra v. 673. legitur, *ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου.*

176. In G. Ald. quum praecedens versus Electrae tribuatur, huic chori nota adscripta est. ψαύσει, supra adscripto ab alia manu η. M. ψαύσει Turn. ψαύση G. ψαύση Ald. Rob.

177. seqq. Transtulit hinc quaedam in Electram Sophocles a v. 902.

177. προσέστη M. Rob. πρόσεστι G. Turn. πρόσεπι Ald. Deinde libri καρδίας. Scholiastes κίνησις τῆς χολῆς τῆς κατ' αὐτὸν (αὐτὴν Blomfieldius). Scribendum est, ut Stanleius sive potius Scaliger vidit, καρδίᾳ.

178. ἐπαίσθην Canterus. ἐπαίθην M. G. Ald. Rob. In M. G. ad hunc versum adscriptum est hoc scholion, ὡς βέλει ἐκρούσθην ἐξ ἐναντίας τιτρώσκοντι. Ei scholio in editione Robortelliana lemma praefixum est, quod M. G. non habent, ἐπώσθην. Id receperunt Turn. Vict. Deinde διαλταίῳ codex Robortelli, quod Robortellus probare se dicit: edidit tamen e Sophiani emendatione διανταίῳ. Et habent διανταίῳ M. et ceteri.

179. Schützius διψίων. Quod libri habent, δίψιοι, scholiastes in eandem sententiam interpretatur, πρώην ἄγευστοι. ὡς δίψιον Ἄργος, τὸ ποτὲ ἄνυδρον. Si Electra sibi, ut malis adsuetae, lacrimas exaruisse diceret, pluribus verbis uteretur. Verior est igitur alia interpretatio, quae in M. G. illud scholion antecedit, ποθειναί μοι. Nam δίψιοι sunt plenae desiderii. Desideraverat Electra Orestem.

180. ἄφρακτοι M. G. Ald. Rob. ἄφραστοι ex ed. Turn. propagatum. δυσχύμου Turn. πλημυρίδος, sed altero μ supra adscripto, M.

181. ἐλπίζω Ald. ut habuerat G. in quo ζ in σ mutatum est, sed sic ut etiamnum leviter intuenti ζ videri possit.

183—185. κατανοῦσ' error Ald. Deinde libri ἐκείρατο ἐμὴ δὲ μήτηρ, nisi quod ἐμῆ habet G. ἐμῇ Ald. Porsonus ἐμή γε μήτηρ. Defendit vulgatum Elmsleius ad Eur. Med. v. 940. Persliti in ea sententia, quam in adnotatione ad versum illum Medeae (Opusc. III. p. 225. seq.) professus sum, excidisse videri ante haec verba, ἐμὴ δὲ μήτηρ, versum hac ferme sententia, ἡ τοῦ μὲν αἰσχυντῆρος Αἰγίσθου δάμαρ.

186. πειπαμένη Ald.

187. ἐγὼ δὲ πῶς, ut in interrogatione, scribendum putarunt Schützius et Blomfieldius. Recte scholiastes λείπει, οὐκ ἔχω. Electra cogitabunda secum hoc dicere instituit, ὅπως μὲν αἰνέσω, εἶναι τόδ' ἀγλάϊσμα Ὀρέστου, οὐκ ἔχω· σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος. Illud autem οὐκ ἔχω omissum est similiter atque in Luciani Dial. mort. I. 2. p. 332. ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες· ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τίς ἐστι τὴν ὄψιν. Simili ellipsi explicandum est Terentii illud *hoc quid sit* in Andria I. 2, 20. In σαίομαι priores tres litterae in M. ab alia manu in litura scriptae. σαίνομα Ald.

191. εἶθ' Ald. Deinde εὔφρον Ald. Ceteri εὔφρον'. Auratus recte ἔμφρον'.

192. μὴ κηνυσσόμην M. G. Ald. Rob. μὴ κινυσσόμην Turn. Coronidem addiderunt Schützius et Porsonus. Corruptam scripturam ita interpretatur scholiastes ἐφανταζόμην. κήνυμα (ita M. G.) γάρ τὸ εἴδωλον. Hesychius κηνυσσόμην, εἴδωλον ἐγενόμην. Photius κήνυγμα, σκιὰ καὶ εἴδωλον. Hesychius κήνυγμα, τὸ κενὸν τοῦ σώματος, οἷον σκιὰ καὶ εἴδωλον, φάντασμα ἀσθενὲς καὶ ἀχρεῖον. V. Aesch. Prom. v. 157.

193. Libri ἀλλ' εὖ σαφηνῆ. Schol. εὖ ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς. Schützius ἀλλ' ἢ σάφ' ἦν μοι. Porsonus Adv. p. 159. ἀλλ' εὖ σάφ' ἤδη et cum Rob. ἀποπτύξαι. Recepi ἀλλ' ἦν σαφηνῆ, coniecturam Erfurdtii ad Soph. Ai. p. 626. Deinde ἀποπτύσαι in M. ita scriptum, ut etiam ἀποπρύσαι (non ἀποπρίσαι) legi possit. ἀπόπτυσα G. sed cum interpretatione μισῆσαι, quae etiam in M. adscripta est. ἀπέπτυσα Ald. ἀποπτύξαι Rob. ἀποπτύσαι ex scholiis Turn.

194. εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ M. Rob. (sic Rob.) εἴπερ ἀπ' ἐχθροῦ G. Turn. εἴπερ ἀπεὐχθροῦ Ald.

195. Libri ἢ ξυγγενὴς ὢν εἶχε συμπενθεῖν ἐμοί. Schützius in proximo versu τιμὴ edidit, quae etiam Porti aliorumque coniectura fuit. Non hoc, sed εἶχε mutandum erat. Inepti illi qui εἶχε pro ἐδύνατο dictum putant. Ἔχω συμπενθεῖν non potest dici nisi ab eo qui materiam habet lugendi: ubi de facultate sermo est, necessario δύνασθαι dicendum est. Scripsisse videtur Aeschylus ἢ ξυγγενὴς ὤν, εἶτα συμπενθεῖν ἐμοὶ ἄγαλμα τύμβου τοῦδε καὶ τιμὴν πατρός. Recte, si sensum spectes, ad ultimum versum scholiastes adnotavit λείπει ἢ εἰς. Sic igitur bene procedunt hi versus,

εἶθ' εἶχε φωνὴν ἔμφρον' ἀγγέλου δίκην,
ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην,
ἀλλ' ἦν σαφηνῆ τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον,
εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος,
ἢ ξυγγενὴς ὤν, εἶτα συμπενθεῖν ἐμοὶ
ἄγαλμα τύμβου τοῦδε καὶ τιμὴν πατρός.

Vtinam perspicuam vocem nuntii instar haberet, quone anceps animi penderem, sed aperte hunc cincinnum abominarer, si ab inimico capite esset, aut, si esset cognatus, tum mecum doleret in huius tumuli ornamentum et honorem patris.

197—200. Hos quattuor versus, qui vulgo Electrae continuantur, choro tribuendos esse censui.

198. οἴοισιν G. Ald. In fine versus δίκηι, sed ι ab alia manu in litura scripto, M. δίκῃ G. δίκην Ald. Rob. Turn.

201. seqq. Ridet haec Euripides El. v. 532. seqq.

202. ποδῶν δ' ὅμοιοι M. G. Ald. Rob. Deletum δ' a Turnebo.

203. τῶδε G. Ald. περὶγραφὰ G. πέρι γραφὰ Ald.

205. τενόντων δ' Ald. τενόντων θ', ut ceteri, G. Quum neque nexus in hoc loco esse et quaedam male iterata Schützio viderentur,

versus 202. 203. 205. ut spurios uncis inclusit. Immo tantum abest ut quicquam sit eiiciendum, ut dolendum sit quod unus pluresve versus exciderunt. Nam quum duorum vestigia cerni dicat Electra, altera Orestis, altera comitis cuiuspiam, quis dubitabit, praesertim quum etiam ad orationis integritatem aliquid desideretur, quin alterius istorum vestigia sui dissimilia, alterius similia esse dixerit? Itaque ante v. 205. lacunae signa posui.

206. ἐς solus Rob.

208. In M. huic versui et a v. 210. singulis huius stichomythiae versibus lineola praefixa est, excepto v. 215. cui ὀρ. praefixum. G. Ald. v. 208—214. tribuunt choro. Rob. choro v. 208. 209. 211. 213. Electrae v. 210. 212. 214. Turn. Oresti v. 208—211. 213. Electrae v. 212. 214. Vict. choro v. 208. 209. 211. Electrae v. 210. 212. 214. Veram personarum notationem Canterus restituit.

210. τί νῦν M. Rob. τί νυν Turn. τοίνυν G. Ald.

211. ὅν περ Rob. Deinde ἐξηύχου Rob. Turn. ἐξηύχου sic M. G. ἐξήνχου Ald.

212. καλουμένῃ G. Ald. Rob.

213. ἐκπαγλουμένην Rob. Turn. ἐκπαγλουμένης M. (sic M.) G. Ald.

215. μάτευ' G. Ald. Turn. μάστευ' Rob. et fortasse M.

217. Libri κατ' αὐτοῦ. Scribendum erat καθ' αὑτοῦ. Viderunt hoc Bothius et Wellauerus. Deinde ταρραμηχανοραφῶ M. G. et additis spiritibus Ald. et codex Robortelli. τ' ἄρα μ. Rob. γ' ἄρα μ. Turn. Scribendum erat τἄρα μ.

218. θέλοις Rob.

219. καὐτοῖς pro κἀν τοῖς Rob. Deinde ἐμοῖς ἄρ' Turn. idque restituit Porsonus. ἐμοῖσιν ἄρ' M. G. Ald. Rob. ἐμοῖσιν, omisso ἄρ, Vict. Deinde ἔνεγε vitium Aldinae. Denique τοῖσι σοῖς Rob. Turn. τοῖς ἴσοις G. Ald. et codex Robortelli. Nescio an hoc sit in M.

220. ὡς ὄντ' ὀρέστην τάδ' ἐγώ σε προὐννέπω M. Rob. Eodem modo G. Ald. nisi quod προυννέπω habent. τᾶδ' ἐγώ σε προὐννέπω Turn. τάδε ἐγώ σε προὐννέπω Vict. ταὖτ' ἐγώ σε προὐννέπω Porsonus. Ineptum hic προὐννέπειν, quod est *praedicere*, *edicere*, *iubere*, *proloqui*. Itaque quo verbo opus esset intellexerunt Arnaldus et, ut Blomfieldius dicit, Auratus: sed quod scribendum putarunt τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω, probatum illud Schützio, Blomfieldio, aliis, propter numeros ab Aeschylea tragoedia alienos non potest admitti. Quam ob rem scripsi

ὡς ὄντ' Ὀρέστην γάρ σ' ἐγὼ προσεννέπω;

Γάρ admirantis est, ut apud Euripidem in Or. v. 484. κεῖνον γὰρ ὅδε πέφυκε, τοιοῦτος γεγώς;

221—226. αὐτὸν μὲν νῦν M. Ald. Rob. αὐτὸν μὲν οὖν Turn. et hoc fuerat etiam in G. sed librarius ex οὖν fecit νῦν. Deinde ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμὲ M. Rob. Turn. ὁρᾶ, δυςμαθεὶς ἐμὲ G. Ald. Schützius

αὐτόν με νῦν ὁρῶσα δυςμαθεῖς ἐμέ. Eo non perficitur emendatio. Mox v. 222. libri *κουρὰν δ' ἰδοῦσα*, praeter Rob. qui *κουρὰν τ' ἰδοῦσα* edidit. Leguntur autem hi versus 222—226. in M. G. Ald. Turn. Vict. Cant. Stanl. hoc ordine, *κουρὰν δ' — ἀνεπτερώθης — ἰχνοσκοποῦσά τ' — σαυτῆς ἀδελφοῦ — σκέψαι.* In ed. Rob. *κουρὰν τ' — ἰχνοσκοποῦσα τ' — σαυτῆς ἀδελφοῦ — ἀνεπτερώθης — σκέψαι.* In Porsoniana auctore Heathio *κουρὰν δ' — σαυτῆς ἀδελφοῦ — ἰχνοσκοποῦσά τ' — ἀνεπτερώθης — σκέψαι.* In Schützianis et priore Bothiana *κουρὰν δ' — ἰχνοσκοποῦσά τ' — ἀνεπτερώθης — σαυτῆς δ' ἀδελφοῦ — σκέψαι.* Ordo is, qui est in plerisque libris veteribus, nemini probabitur; nec magis qui est in ed. Rob. Sed in eo ordine, quem Heathius commendavit, non est idonea caussa cur hic versus, *σαυτῆς ἀδελφοῦ συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ*, eo loco positus sit, quo ille eum collocavit. Fratris enim tam gravis descriptio male quadrat in eam narrationem, qua Orestes Electram quodammodo reprehendit, quod ignoti hominis cincinno et vestigiis plus quam sibi ipsi vivo et praesenti crediderit. Quod quum recte sensisset Schützius, aliam ille et sane meliorem viam ingressus est, sed minime tamen veram. Neque enim sat gravis est transitus a priore ad alteram sententiam, et opus erat scripturae mutatione, quum *δέ* post *σαυτῆς* adiecerit. Quo ordine hi versus collocandi essent vidit in altera editione Bothius. Sed emendandi erant duo primi huius orationis versus. Itaque scripsi

αὐτόν με νῦν ὁρῶσα δυςμαθεῖς· σὺ δὲ
κουρὰν ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχὸς
ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς
ἀνεπτερώθης κἀδόκεις ὁρᾶν ἐμέ.
σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχὸς
σαυτῆς ἀδελφοῦ, συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ.

225. *σκέψαιτο μὴ* M. G. Ald. *σκέψαι τὸ μὴ* Rob. Emendavit Turnebus.

227. *ἰδοῦ* Abreschius. *ἰδοὺ* libri. *χειρός* vitium Ald.

228. *εἰς δὲ* M. G. Ald. Rob. *ἠδὲ* ex coniectura Turn. Deinde *θηρίον* M. G. Ald. codex Robortelli. *θηρίου* Rob. *θηρίων* Turn. Scribendum erat *θήρειον*. Viderunt hoc etiam Bambergerus et Dindorfius. Neque vero *εἴς τε* cum Bambergero aut *ἠδὲ* cum Turnebo aut *ἐν δὲ* cum Pauwio et Schützio scribendum putavi, sed versum excidisse significavi, in quo *βλέψασα* vel simile verbum erat. Vndecim erant Orestae versus, ut mox undecim sunt Electrae.

230. *γενοῦ* Rob. *γένου* M. *μενοῦ* G. Ald. *μὲν οὖν* Turn. in folio improbato, *μὲν οὔ* in recuso. Deinde G. ut omnes *χαρᾷ*, sed e correctione, quum antea fuerit *χαριν*. Tum *μὴκπλαγιῇ* M. Ald. *μὴκπλαγῖῃ* G. *μὴκπλαγιῶ* Rob. *μὴκπλαγῇς* Turn.

231. *οἶδα νῷν* Rob. Turn. *οἶδα νῶν*, sed *α* ab alia manu in litura scripto, M. *οἶδωνῶν* G. Ald. Robortellus in indice emendationum ve-

versus 202. 203. 205. ut spurios uncis inclusit. Immo tantum abest ut quicquam sit eiiciendum, ut dolendum sit quod unus pluresve versus exciderunt. Nam quum duorum vestigia cerni dicat Electra, altera Orestis, altera comitis cuiuspiam, quis dubitabit, praesertim quum etiam ad orationis integritatem aliquid desideretur, quin alterius istorum vestigia suis dissimilia, alterius similia esse dixerit? Itaque ante v. 205. lacunae signa posui.

206. ἐς solus Rob.

208. In M. huic versui et a v. 210. singulis huius stichomythiae versibus lineola praefixa est, excepto v. 215. cui ὀρ. praefixum. G. Ald. v. 208—214. tribuunt choro. Rob. choro v. 208. 209. 211. 213. Electrae v. 210. 212. 214. Turn. Oresti v. 208—211. 213. Electrae v. 212. 214. Vict. choro v. 208. 209. 211. Electrae v. 210. 212. 214. Veram personarum notationem Canterus restituit.

210. τί νῦν M. Rob. τί νυν Turn. τοίνυν G. Ald.

211. ὅν περ Rob. Deinde ἐξηύχου Rob. Turn. ἐξηύκου sic M. G. ἐξήνκου Ald.

212. καλουμένη G. Ald. Rob.

213. ἐκπαγλουμένην Rob. Turn. ἐκπαγλουμένης M. (sic M.) G. Ald.

215. μάτευ' G. Ald. Turn. μάστευ' Rob. et fortasse M.

217. Libri κατ' αὐτοῦ. Scribendum erat καθ' αὑτοῦ. Viderunt hoc Bothius et Wellauerus. Deinde ταρραμηχανοραφῶ M. G. et additis spiritibus Ald. et codex Robortelli. τ' ἄρα μ. Rob. γ' ἄρα μ. Turn. Scribendum erat τἄρα μ.

218. θέλοις Rob.

219. καὐτοῖς pro κἂν τοῖς Rob. Deinde ἐμοῖς ἄρ' Turn. idque restituit Porsonus. ἐμοῖσιν ἄρ' M. G. Ald. Rob. ἐμοῖσιν, omisso ἄρ', Vict. Deinde ἔνεγε vitium Aldinae. Denique τοῖσι σοῖς Rob. Turn. τοῖς ἴσοις G. Ald. et codex Robortelli. Nescio an hoc sit in M.

220. ὡς ὄντ' ὀρέστην τάδ' ἐγώ σε προὐννέπω M. Rob. Eodem modo G. Ald. nisi quod προυννέπω habent. τᾶδ' ἐγώ σε προὐννέπω Turn. τάδε ἐγώ σε προὐννέπω Vict. ταὐτ' ἐγώ σε προὐννέπω Porsonus. Ineptum hic προὐννέπειν, quod est *praedicere, edicere, iubere, proloqui*. Itaque quo verbo opus esset intellexerunt Arnaldus et, ut Blomfieldius dicit, Auratus: sed quod scribendum putarunt τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω, probatum illud Schützio, Blomfieldio, aliis, propter numeros ab Aeschylea tragoedia alienos non potest admitti. Quam ob rem scripsi

ὡς ὄντ' Ὀρέστην γάρ σ' ἐγὼ προσεννέπω;

Γάρ admirantis est, ut apud Euripidem in Or. v. 484. κεῖνου γὰρ ὅδε πέφυκε, τοιοῦτος γεγώς;

221—226. αὐτὸν μὲν νῦν M. Ald. Rob. αὐτὸν μὲν οὖν Turn. et hoc fuerat etiam in G. sed librarius ex οὖν fecit νῦν. Deinde ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμὲ M. Rob. Turn. ὁρᾷ, δυςμαθεὶς ἐμὲ G. Ald. Schützius

αὐτόν με νῦν ὁρῶσα δυςμαθεῖς ἐμέ. Eo non perficitur emendatio. Mox v. 222. libri *κουρὰν δ' ἰδοῦσα*, praeter Rob. qui *κουρὰν τ' ἰδοῦσα* edidit. Leguntur autem hi versus 222—226. in M. G. Ald. Turn. Vict. Cant. Stanl. hoc ordine, *κουρὰν δ'* — *ἀνεπτερώθης* — *ἰχνοσκοποῦσά τ'* — *σαυτῆς ἀδελφοῦ* — *σκέψαι.* In ed. Rob. *κουρὰν τ'* — *ἰχνοσκοποῦσα τ'* — *σαυτῆς ἀδελφοῦ* — *ἀνεπτερώθης* — *σκέψαι.* In Porsoniana auctore Heathio *κουρὰν δ'* — *σαυτῆς ἀδελφοῦ* — *ἰχνοσκοποῦσά τ'* — *ἀνεπτερώθης* — *σκέψαι.* In Schützianis et priore Bothiana *κουρὰν δ'* — *ἰχνοσκοποῦσά τ'* — *ἀνεπτερώθης* — *σαυτῆς δ' ἀδελφοῦ* — *σκέψαι.* Ordo is, qui est in plerisque libris veteribus, nemini probabitur; nec magis qui est in ed. Rob. Sed in eo ordine, quem Heathius commendavit, non est idonea caussa cur hic versus, *σαυτῆς ἀδελφοῦ συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ*, eo loco positus sit, quo ille eum collocavit. Fratris enim tam gravis descriptio male quadrat in eam narrationem, qua Orestes Electram quodammodo reprehendit, quod ignoti hominis cincinno et vestigiis plus quam sibi ipsi vivo et praesenti crediderit. Quod quum recte sensisset Schützius, aliam ille et sane meliorem viam ingressus est, sed minime tamen veram. Neque enim sat gravis est transitus a priore ad alteram sententiam, et opus erat scripturae mutatione, quum *δέ* post *σαυτῆς* adiecerit. Quo ordine hi versus collocandi essent vidit in altera editione Bothius. Sed emendandi erant duo primi huius orationis versus. Itaque scripsi

αὐτόν με νῦν ὁρῶσα δυςμαθεῖς· σὺ δὲ
κουρὰν ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχὸς
ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς
ἀνεπτερώθης κἀδόκεις ὁρᾶν ἐμέ.
σκέψαι τομῇ προςθεῖσα βόστρυχον τριχὸς
σαυτῆς ἀδελφοῦ, συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ.

225. *σκέψαιτο μὴ* M. G. Ald. *σκέψαι τὸ μὴ* Rob. Emendavit Turnebus.

227. *ἰδοῦ* Abreschius. *ἰδοὺ* libri. *χειρός* vitium Ald.

228. *εἰς δὲ* M. G. Ald. Rob. *ἠδὲ* ex coniectura Turn. Deinde *θηρίον* M. G. Ald. codex Robortelli. *θηρίου* Rob. *θηρίων* Turn. Scribendum erat *θήρειον*. Viderunt hoc etiam Bambergerus et Dindorfius. Neque vero *εἴς τε* cum Bambergero aut *ἠδὲ* cum Turnebo aut *ἐν δὲ* cum Pauwio et Schützio scribendum putavi, sed versum excidisse significavi, in quo *βλέψασα* vel simile verbum erat. Vndecim erant Orestae versus, ut mox undecim sunt Electrae.

230. *γενοῦ* Rob. *γένου* M. *μενοῦ* G. Ald. *μὲν οὖν* Turn. in folio improbato, *μὲν οὗ* in recuso. Deinde G. ut omnes *χαρᾷ*, sed e correctione, quum antea fuerit *χαριν*. Tum *μὴκπλαγιῇ* M. Ald. *μὴκπλαγῖῃ* G. *μὴκπλαγιῷ* Rob. *μὴκπλαγῇς* Turn.

231. *οἶδα νῷν* Rob. Turn. *οἶδα νῶν*, sed *α* ab alia manu in litura scripto, M. *οἰδωνῶν* G. Ald. Robortellus in indice emendationum ve-

versus 202. 203. 205. ut spurios uncis inclusit. Immo tantum abest ut quicquam sit eiiciendum, ut dolendum sit quod unus pluresve versus exciderunt. Nam quum duorum vestigia cerni dicat Electra, altera Orestis, altera comitis cuiuspiam, quis dubitabit, praesertim quum etiam ad orationis integritatem aliquid desideretur, quin alterius istorum vestigia sui dissimilia, alterius similia esse dixerit? Itaque ante v. 205. lacunae signa posui.

206. ἐς solus Rob.

208. In M. huic versui et a v. 210. singulis huius stichomythiae versibus lineola praefixa est, excepto v. 215. cui ὀρ. praefixum. G. Ald. v. 208—214. tribuunt choro. Rob. choro v. 208. 209. 211. 213. Electrae v. 210. 212. 214. Turn. Oresti v. 208—211. 213. Electrae v. 212. 214. Vict. choro v. 208. 209. 211. Electrae v. 210. 212. 214. Veram personarum notationem Canterus restituit.

210. τί νῦν M. Rob. τί νυν Turn. τοίνυν G. Ald.

211. ὄν περ Rob. Deinde ἐξηύχου Rob. Turn. ἐξηύκου sic M. G. ἐξήνκου Ald.

212. καλουμένη G. Ald. Rob.

213. ἐκπαγλουμένην Rob. Turn. ἐκπαγλουμένης M. (sic M.) G. Ald.

215. μάτευ' G. Ald. Turn. μάστευ' Rob. et fortasse M.

217. Libri κατ' αὐτοῦ. Scribendum erat καθ' αὑτοῦ. Viderunt hoc Bothius et Wellauerus. Deinde ταρραμηχανορραφῶ M. G. et additis spiritibus Ald. et codex Robortelli. τ' ἄρα μ. Rob. γ' ἄρα μ. Turn. Scribendum erat τἄρα μ.

218. θέλοις Rob.

219. καὐτοῖς pro κἂν τοῖς Rob. Deinde ἐμοῖς ἄρ' Turn. idque restituit Porsonus. ἐμοῖσιν ἄρ' M. G. Ald. Rob. ἐμοῖσιν, omisso ἄρ', Vict. Deinde ἔνεγε vitium Aldinae. Denique τοῖσι σοῖς Rob. Turn. τοῖς ἴσοις G. Ald. et codex Robortelli. Nescio an hoc sit in M.

220. ὡς ὄντ' ὀρέστην τάδ' ἐγώ σε προὐννέπω M. Rob. Eodem modo G. Ald. nisi quod προυννέπω habent. τᾶδ' ἐγώ σε προὐννέπω Turn. τάδε ἐγώ σε προὐννέπω Vict. ταῦτ' ἐγώ σε προὐννέπω Porsonus. Ineptum hic προὐννέπειν, quod est *praedicere, edicere, iubere, proloqui*. Itaque quo verbo opus esset intellexerunt Arnaldus et, ut Blomfieldius dicit, Auratus: sed quod scribendum putarunt τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω, probatum illud Schützio, Blomfieldio, aliis, propter numeros ab Aeschylea tragoedia alienos non potest admitti. Quam ob rem scripsi

ὡς ὄντ' Ὀρέστην γάρ σ' ἐγὼ προσεννέπω;

Γάρ admirantis est, ut apud Euripidem in Or. v. 484. κεῖνου γὰρ ὅδε πέφυκε, τοιοῦτος γεγώς;

221—226. αὐτὸν μὲν νῦν M. Ald. Rob. αὐτὸν μὲν οὖν Turn. et hoc fuerat etiam in G. sed librarius ex οὖν fecit νῦν. Deinde ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμὲ M. Rob. Turn. ὁρᾷ, δυςμαθεὶς ἐμὲ G. Ald. Schützius

αὐτόν με νῦν ὁρῶσα δυςμαθεῖς ἐμέ. Eo non perficitur emendatio. Mox v. 222. libri *κουρὰν δ' ἰδοῦσα*, praeter Rob. qui *κουρὰν τ' ἰδοῦσα* edidit. Leguntur autem hi versus 222—226. in M. G. Ald. Turn. Vict. Cant. Stanl. hoc ordine, *κουρὰν δ'* — *ἀνεπτερώθης* — *ἰχνοσκοποῦσά τ'* — *σαυτῆς ἀδελφοῦ* — *σκέψαι*. In ed. Rob. *κουρὰν τ'* — *ἰχνοσκοποῦσα τ'* — *σαυτῆς ἀδελφοῦ* — *ἀνεπτερώθης* — *σκέψαι*. In Porsoniana auctore Heathio *κουρὰν δ'* — *σαυτῆς ἀδελφοῦ* — *ἰχνοσκοποῦσά τ'* — *ἀνεπτερώθης* — *σκέψαι*. In Schützianis et priore Bothiana *κουρὰν δ'* — *ἰχνοσκοποῦσά τ'* — *ἀνεπτερώθης* — *σαυτῆς δ' ἀδελφοῦ* — *σκέψαι*. Ordo is, qui est in plerisque libris veteribus, nemini probabitur; nec magis qui est in ed. Rob. Sed in eo ordine, quem Heathius commendavit, non est idonea caussa cur hic versus, *σαυτῆς ἀδελφοῦ συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ*, eo loco positus sit, quo ille eum collocavit. Fratris enim tam gravis descriptio male quadrat in eam narrationem, qua Orestes Electram quodammodo reprehendit, quod ignoti hominis cincinno et vestigiis plus quam sibi ipsi vivo et praesenti crediderit. Quod quum recte sensisset Schützius, aliam ille et sane meliorem viam ingressus est, sed minime tamen veram. Neque enim sat gravis est transitus a priore ad alteram sententiam, et opus erat scripturae mutatione, quum *δέ* post *σαυτῆς* adiecerit. Quo ordine hi versus collocandi essent vidit in altera editione Bothius. Sed emendandi erant duo primi huius orationis versus. Itaque scripsi

αὐτόν με νῦν ὁρῶσα δυςμαθεῖς· σὺ δὲ
κουρὰν ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχὸς
ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς
ἀνεπτερώθης κἀδόκεις ὁρᾶν ἐμέ.
σκέψαι τομῇ προςθεῖσα βόστρυχον τριχὸς
σαυτῆς ἀδελφοῦ, συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ.

225. *σκέψαιτο μὴ* M. G. Ald. *σκέψαι τὸ μὴ* Rob. Emendavit Turnebus.

227. *ἰδοῦ* Abreschius. *ἰδοὺ* libri. *χειρός* vitium Ald.

228. *εἰς δὲ* M. G. Ald. Rob. *ἠδὲ* ex coniectura Turn. Deinde *θηρίον* M. G. Ald. codex Robortelli. *θηρίου* Rob. *θηρίων* Turn. Scribendum erat *θήρειον*. Viderunt hoc etiam Bambergerus et Dindorfius. Neque vero *εἴς τε* cum Bambergero aut *ἠδὲ* cum Turnebo aut *ἐν δὲ* cum Pauwio et Schützio scribendum putavi, sed versum excidisse significavi, in quo *βλέψασα* vel simile verbum erat. Vndecim erant Orestae versus, ut mox undecim sunt Electrae.

230. *γενοῦ* Rob. *γένου* M. *μενοῦ* G. Ald. *μὲν οὖν* Turn. in folio improbato, *μὲν οὖ* in recuso. Deinde G. ut omnes *χαρᾷ*, sed e correctione, quum antea fuerit *χαριν*. Tum *μὴκπλαγιῇ* M. Ald. *μὴκπλαγῇ* G. *μὴκπλαγιῶ* Rob. *μὴκπλαγῇς* Turn.

231. *οἶδα νῷν* Rob. Turn. *οἶδα νῶν*, sed *α* ab alia manu in litura scripto, M. *οἰδωνῶν* G. Ald. Robortellus in indice emendationum ve-

versus 202. 203. 205. ut spurios uncis inclusit. Immo tantum abest ut quicquam sit eiiciendum, ut dolendum sit quod unus pluresve versus exciderunt. Nam quum duorum vestigia cerni dicat Electra, altera Orestis, altera comitis cuiuspiam, quis dubitabit, praesertim quum etiam ad orationis integritatem aliquid desideretur, quin alterius istorum vestigia sua dissimilia, alterius similia esse dixerit? Itaque ante v. 205. lacunae signa posui.

206. ἐς solus Rob.

208. In M. huic versui et a v. 210. singulis huius stichomythiae versibus lineola praefixa est, excepto v. 215. cui ὀρ. praefixum. G. Ald. v. 208—214. tribuunt choro. Rob. choro v. 208. 209. 211. 213. Electrae v. 210. 212. 214. Turn. Oresti v. 208—211. 213. Electrae v. 212. 214. Vict. choro v. 208. 209. 211. Electrae v. 210. 212. 214. Veram personarum notationem Canterus restituit.

210. τί νῦν M. Rob. τί νυν Turn. τοίνυν G. Ald.

211. ὄν περ Rob. Deinde ἐξηύχου Rob. Turn. ἐξηύκου sic M. G. ἐξήνκου Ald.

212. καλουμένη G. Ald. Rob.

213. ἐκπαγλουμένην Rob. Turn. ἐκπαγλουμένης M. (sic M.) G. Ald.

215. μάτευ' G. Ald. Turn. μάστευ' Rob. et fortasse M.

217. Libri κατ' αὐτοῦ. Scribendum erat καθ' αὐτοῦ. Viderunt hoc Bothius et Wellauerus. Deinde ταρραμηχανοραφῶ M. G. et additis spiritibus Ald. et codex Robortelli. τ' ἄρα μ. Rob. γ' ἄρα μ. Turn. Scribendum erat τἄρα μ.

218. θέλοις Rob.

219. καὐτοῖς pro κἂν τοῖς Rob. Deinde ἐμοῖς ἄρ' Turn. idque restituit Porsonus. ἐμοῖσιν ἄρ' M. G. Ald. Rob. ἐμοῖσιν, omisso ἄρ', Vict. Deinde ἔνεγε vitium Aldinae. Denique τοῖσι σοῖς Rob. Turn. τοῖς ἴσοις G. Ald. et codex Robortelli. Nescio an hoc sit in M.

220. ὡς ὄντ' ὀρέστην τάδ' ἐγώ σε προὐννέπω M. Rob. Eodem modo G. Ald. nisi quod προυννέπω habent. τἄδ' ἐγώ σε προὐννέπω Turn. τάδε ἐγώ σε προὐννέπω Vict. ταῦτ' ἐγώ σε προὐννέπω Porsonus. Ineptum hic προὐννέπειν, quod est *praedicere, edicere, iubere, proloqui.* Itaque quo verbo opus esset intellexerunt Arnaldus et, ut Blomfieldius dicit, Auratus: sed quod scribendum putarunt τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω, probatum illud Schützio, Blomfieldio, aliis, propter numeros ab Aeschylea tragoedia alienos non potest admitti. Quam ob rem scripsi

ὡς ὄντ' Ὀρέστην γάρ σ' ἐγὼ προσεννέπω;

Γάρ admirantis est, ut apud Euripidem in Or. v. 484. κεῖνου γὰρ ὅδε πέφυκε, τοιοῦτος γεγώς;

221—226. αὐτὸν μὲν νῦν M. Ald. Rob. αὐτὸν μὲν οὖν Turn. et hoc fuerat etiam in G. sed librarius ex οὖν fecit νῦν. Deinde ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμὲ M. Rob. Turn. ὁρᾶ, δυςμαθεὶς ἐμὲ G. Ald. Schützius

αὐτόν με νῦν ὁρῶσα δυςμαθεῖς ἐμέ. Eo non perficitur emendatio. Mox v. 222. libri *κουρὰν δ' ἰδοῦσα*, praeter Rob. qui *κουρὰν τ' ἰδοῦσα* edidit. Leguntur autem hi versus 222—226. in M. G. Ald. Turn. Vict. Cant. Stanl. hoc ordine, *κουρὰν δ'* — *ἀνεπτερώθης* — *ἰχνοσκοποῦσά τ'* — *σαυτῆς ἀδελφοῦ* — *σκέψαι*. In ed. Rob. *κουρὰν τ'* — *ἰχνοσκοποῦσα τ'* — *σαυτῆς ἀδελφοῦ* — *ἀνεπτερώθης* — *σκέψαι*. In Porsoniana auctore Heathio *κουρὰν δ'* — *σαυτῆς ἀδελφοῦ* — *ἰχνοσκοποῦσά τ'* — *ἀνεπτερώθης* — *σκέψαι*. In Schützianis et priore Bothiana *κουρὰν δ'* — *ἰχνοσκοποῦσά τ'* — *ἀνεπτερώθης* — *σαυτῆς δ' ἀδελφοῦ* — *σκέψαι*. Ordo is, qui est in plerisque libris veteribus, nemini probabitur; nec magis qui est in ed. Rob. Sed in eo ordine, quem Heathius commendavit, non est idonea caussa cur hic versus, *σαυτῆς ἀδελφοῦ συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ*, eo loco positus sit, quo ille eum collocavit. Fratris enim tam gravis descriptio male quadrat in eam narrationem, qua Orestes Electram quodammodo reprehendit, quod ignoti hominis cincinno et vestigiis plus quam sibi ipsi vivo et praesenti crediderit. Quod quum recte sensisset Schützius, aliam ille et sane meliorem viam ingressus est, sed minime tamen veram. Neque enim sat gravis est transitus a priore ad alteram sententiam, et opus erat scripturae mutatione, quum *δέ* post *σαυτῆς* adiecerit. Quo ordine hi versus collocandi essent vidit in altera editione Bothius. Sed emendandi erant duo primi huius orationis versus. Itaque scripsi

αὐτόν με νῦν ὁρῶσα δυςμαθεῖς· σὺ δὲ
κουρὰν ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχὸς
ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς
ἀνεπτερώθης κἀδόκεις ὁρᾶν ἐμέ.
σκέψαι τομῇ προςθεῖσα βόστρυχον τριχὸς
σαυτῆς ἀδελφοῦ, συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ.

225. *σκέψαιτο μὴ* M. G. Ald. *σκέψαι τὸ μὴ* Rob. Emendavit Turnebus.

227. *ἰδοῦ* Abreschius. *ἰδοὺ* libri. *χειρός* vitium Ald.

228. *εἰς δὲ* M. G. Ald. Rob. *ἠδὲ* ex coniectura Turn. Deinde *θηρίον* M. G. Ald. codex Robortelli. *θηρίου* Rob. *θηρίων* Turn. Scribendum erat *θήρειον*. Viderunt hoc etiam Bambergerus et Dindorfius. Neque vero *εἴς τε* cum Bambergero aut *ἠδὲ* cum Turnebo aut *ἐν δὲ* cum Pauwio et Schützio scribendum putavi, sed versum excidisse significavi, in quo *βλέψασα* vel simile verbum erat. Vndecim erant Orestae versus, ut mox undecim sunt Electrae.

230. *γενοῦ* Rob. *γένου* M. *μενοῦ* G. Ald. *μὲν οὖν* Turn. in folio improbato, *μὲν οὒ* in recuso. Deinde G. ut omnes *χαρᾷ*, sed e correctione, quum antea fuerit *χαριν*. Tum *μὴκπλαγιῇ* M. Ald. *μὴκπλαγῖῃ* G. *μὴκπλαγιῶ* Rob. *μὴκπλαγῇς* Turn.

231. *οἶδα νῷν* Rob. Turn. *οἶδα νῶν*, sed *α* ab alia manu in litura scripto, M. *οἶδωνῶν* G. Ald. Robortellus in indice emendationum ve-

terem scripturam hanc dicit, *οἰσανῶν ὄντις φίλους*, Sophianum autem emendasse *οἶδα νῶν ὄντας φίλους*. Apparet bis eum *φίλους* pro *πικρούς* scripsisse: in textu enim, ut ceteri omnes, habet *ὄντας πικρούς*.

233. Non recte Schützius *σωτήριος*. V. ad Soph. El. v. 846.

234. Libri *ἀνακτήσῃ*.

235. Libri *ὄμμα*. Valckenarius ad Phoen. v. 415. p. 153. *ὄνομα* scribendum esse vidit. Porsonus ad Or. v. 1080. non mutandum censebat *ὄμμα*. V. quae disputavi ad Hecubae v. 433. p. 58. ed. sec.

237. *πατέρος τε* Turn. quod scribendum esset *πατρός τε*. Recte vero M. G. Ald. Rob. *πατέρα τε*. Pergendum erat *καὶ μητέρα καὶ ἀδελφὴν καὶ ἀδελφόν*: sed in horum commemoratione mutatur constructio. Deinde *ἰσσέμοι* M. litteris *σσ* in litura scriptis similibusque *κ* litterae: idem *ἰσσέμοι* ab alia manu in margine adscriptum est.

240. In G. ante correctionem *πιστὸς τ'* erat.

241. 242. *μόνος* M. G. Ald. Rob. *μόνον* Turn. qui his duobus versibus Orestae orationem incepit. Quod ut faceret permovisse eum videtur quod in libris scriptum est *συγγένοιτό μοι*. Recte vero Schützius auctore Stanleio scripsit *συγγένοιτό σοι*. Quod libri habent, *μόνος*, ferri potest coniunctum cum *ἐμοὶ σέβας φέρων*, si cum Bambergero *Κράτος δὲ καὶ Δίκη* scribitur. Praestat autem *μόνον Κράτος τε καὶ Δίκη — συγγένοιτό σοι*.

243. Hic Orestae personam adnotarunt Robortellus et Canterus. In M. G. Ald. Vict. versus 232—260. Electrae sunt. *πραγμάτων* Rob. Turn. *πρηγμάτων* M. G. Ald. quod ortum esse videtur ex eo quod ad *πραγμάτων* supra adscriptum fuerat *η*, quo non *πρηγμάτων*, sed *πημάτων* indicaretur.

244. *ἰδοῦ δὲ* G. Vict. *ἰδοὺ δὲ* M. Rob. *ἰδὸν δὲ* Ald. *ἰδὼν δὲ* Turn. Deinde *γεννα, νιναἴ ετοῦ* sic M. *γέννα νιν αἰετοῦ* e correctione, quum antea fuisset *αἴαιτοῦ*, G. *γέννα νιναῖε τοῦ* Ald. *γέννα νῦν αἰετοῦ* Rob. *γένναν εὖνιν αἰετοῦ* praeclara emendatione Turnebus.

245. *σπειράμασιν* G. Ald. *σπιράμασιν* M. Rob. *σπειράμασι* Turn.

246. *ἀπωρφανισμένους* M. Turn. *ἀπορφανισμένους* G. Ald. Rob.

247. Libri *ἐντελής*. Id ad *γένναν* refertur. Eleganter tamen Pauwius et Schützius *ἐντελεῖς*.

248. *θῆρα πατρώα* sic M. *θῆρα πατρῴα*, acuto accentu in *πατρῴα* e circumflexo facto, G. *θῆρα πατρῶα* Ald. Scholiastes *οὐκ ἔστι γέννα ἐντελὴς ὥςτε τὴν πατρῴαν θῆραν προςάγειν τῇ καλιᾷ*. Itaque *θῆραν πατρώαν* Rob. *θήραν πατρῴαν* Turn. Ineptum est reique de qua sermo est repugnat quod a Blomfieldio coniectum probat Dindorfius, *πατρῴοις*. Deinde *προφέρειν* G. Ald.

249. *λέγω* Ald. Rob. Turn. *ἐγὼ* M. G.

251. *ἔχοντε* M. Rob. Turn. *ἔχοντες* G. Ald.

252—260. Hos novem versus Electrae tribui, ut Orestes novem versus habuerat.

252. Quamquam nihil est in hoc versu quod iure reprehendi possit, dubitari tamen potest an scripserit Aeschylus *τοῦ σε τιμῶντος μέγα.*

253. In *ἀποφθείρας* M. diphthongum ab alia manu ex *ι* factam habet.

254. *εὔθοινον* G. Rob. *εὔθυνον*, ad alteram syllabam *οι* supra adscripto, M. *εὔθυνον* Ald. Turn. Scholiastes *εὔθυνον διὰ τοῦ υ τὸ δίκαιον σημαίνει, διὰ δὲ τῆς οι καλὴν εὐωχίαν ἔχον γέρας, παρὰ τὸ θοίνην* (sic M.)

256. *ἔλοις* vitium Aldinae: unde *ἕλοις* Turn. *εὐπιθῆ* recte Blomfieldius. *εὐπείθη* M. Ceteri *εὐπειθῆ*.

258. *ἐνήμασιν* M. G. *ἐγήμασιν* Ald. *ἐνήμασι* codex Robortelli. *ἐν ἥμασιν* Rob. *ἐν ἥμασι* Turn.

259. *δ' ἂν ἄρειας* Turnebus. *δαναρίας* M. G. Ald. Rob.

260. *κάρτα* omittit Rob.

261. Choro haec tribuit Rob. Linea praefixa in M. Orestae persona adnotata in G. Ald. item in Turn. in folio recuso, quum in improbato omissa esset personae nota.

263. *ἀπαγγείλῃ* G. (in quo ante correctionem fuerat *ἀπαγγείλει*) et Turn. *ἀπαγγείλη* M. Ald. *ἐπαγγείλη* Rob. Porsonus scripsit *ἀπαγγελεῖ*, quo non opus est.

264. *ἴδοιμ'* G. Ald. Turn. *ἴδοιμι* M. Rob.

266. Personae nota omissa est in G. Ald. Turn. et, ut in hac tragoedia plerumque factum, in M. *ὀρ.* adscripsit Rob. *οὔτοι* Turnebus. *οὔτι* M. G. Ald. Rob.

268. *κἀξορθιάζων* Turn. *κἀξοθριάζων* M. G. Ald. *κἀξορθριάζων* Rob.

269. *ὑφ' ἧπαρ θερμὸν* Rob. et, ut videtur, M. *ὑφ' ἧς παρθμὸν* G. Ald. Turn.

271. In *λέγων* primam litteram in litura habet G.

272. *ἀπόχρηματοῖσι* M. *ἀπὸχρηματοῖσι* G. *ἀποχρηματοῖσι* Ald. *ἀποχρῆμα τοῖσι* Turn. Vict. *ἀπώχρημα τοῖσι* codex Robortelli. *ἀχρημάτοισι* Rob. ex emendatione Sophiani. *ἀποχρημάτοισι* Schützius et Porsonus. Hoc dicit, ut Schützius intellexit, *occidere me iussit Apollo occisores patris, bonorum iactura exasperatum.* Eodem modo v. 298. *χρημάτων ἀχηνία* commemoratur.

275. Libri *μειλίγματα*. Scholiastes *τῶν ἐχθρῶν μειλίγματα. αἱ κολάσεις γὰρ τῶν ἀδικούντων μειλίγματά εἰσι τῶν ἀδικηθέντων*, et *τοὺς μὲν γὰρ πολίτας λιμώξειν ἐκ γῆς ἔφασκε πρὸς ἀφοσίωσιν Ἀγαμέμνονος, ὡς μὴ ἐκδικήσαντας, ἡμᾶς δὲ σωματικῶς φθαρῆναι.* Rectissime Lobeckius ad Ai. v. 757. p. 340. *μηνίματα*.

276. *τὰς δὲ νωνόσσους* prius in M. scriptum erat: id eadem, ut videtur, manus in *τὰς δὲ νῶν,νόσους* mutavit. *τὰς δὲ νῶν, νόσους* Rob. *τὰς δε νῶν νόσους* G. Ald. *τάςδε νῷν νόσους* Turn. Scholiastae

explicationem ad v. 275. attuli. Non recte olim νῷν in τῶν mutandum esse putavi. Scribendum erat τὰς δ' αἰνῶν νόσους. Ita in Agamemnone v. 97. τούτων λέξασ' ὅ τι καὶ δυνατὸν καὶ θέμις αἰνεῖν, et v. 1449. ἢ μέγα δώμασι τοῖσδ' αἴμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς, φεῦ φεῦ, κακὸν αἶνον ἀτηρᾶς τύχας ἀκορέστου. In incerta fabula fr. 305. γένος μὲν αἰνεῖν ἐκμαθὼν ἐπίσταμαι Αἰθιοπίδος γῆς.

277. ἐπἀμβατῆρας M. Ceteri ἐπαμβατῆρας. Auratus ἐπεμβατῆρας.

278. λειχῆνας Blomfieldius. Libri λιχῆνας.

279. Hunc versum afferunt Etym. M. p. 530, 51. Etym. Gud. p. 338. Zonaras p. 1236. Celsus V. 28, 19. *Vitiligo quoque, quamvis per se nullum periculum affert, tamen et foeda est et ex malo corporis habitu fit. Eius tres species sunt.* Ἄλφος *vocatur ubi color albus est, fere subasper et non continuus, ut quaedam quasi guttae dispersae esse videantur: interdum etiam latius et cum quibusdam intermissionibus serpit.* Μέλας *colore ab hoc differt, quia niger est et umbrae similis: cetera eadem sunt.* Λευκὴ *habet quiddam simile alpho, sed magis albida est et altius descendit, in eaque albi pili sunt et lanugini similes. Omnia haec serpunt, sed in aliis celerius, in aliis tardius. Alphos et melas in quibusdam variis temporibus et oriuntur et desinunt: leuce quem occupavit non facile dimittit.* ἐπαντέλλειν Rob. Turn. et grammatici. ἐπαντέλλει M. G. Ald.

280. Libri ἄλλας τε φωνεῖ. Emendavit Stanleius sive potius Auratus. Deinde ἐρινύων M. Ald. Rob. ἐριννύων erat in G. sed alterum ν erasum est. ἐριννύων Turn.

281. Rob. e mala coniectura sua ματρῴων. Codex eius, ut ceteri libri, πατρῴων. Post hunc versum in libris hic legitur,

ὁρῶντα λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρύν.

Ad quem versum scholiastes haec adscripsit, τὸν ἐν σκότῳ νῦν κινοῦντα τὴν ὀφρὺν λαμπρῶς ἡμᾶς ἐπεξιέναι ἔλεγεν. Suspiceris ante hunc versum, i. e. post τελουμένας, aliquid excidisse. Et videbatur Dobraeo Adv. II. p. 27. eiusmodi versus interiisse, τοιαῦτα πέμψειν εἶπε τὸν κατὰ χθονός. Sed videtur potius hic versus, ὁρῶντα λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρύν, post v. 284. collocandus esse. Idem suspicatus est Blomfieldius.

283. προτροπαίων G. Ald.

285. Legebatur hic versus post v. 281.

286. διώκεσθαι M. G. Ald. διώκεται Rob. Turn. διωκάθει Porsonus, refragante Elmsleio ad Med. p. 113. Διώκεται, quod verum videtur, passivum esse putat Blomfieldius. Potest fortasse activa significatione dictum esse. Od. XVIII. 8. ὅς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο.

287. Etym. M. p. 674, 20. πλάστιγξ, ἡ μάστιξ, ἀπὸ τοῦ πλήσσειν, παρ' Αἰσχύλῳ.

288. κρατερὸς μέρος M. G. Aldinae. κρατερὸς μέρους codex Robortelli. Hinc Rob. dedit κρατῆρος μέρους. Turn. κρατῆρος μέρος.

289. λιβὸς Turn. λίβος M. G. Ald. Rob. Non opus est ut cum Abreschio λίβους scribatur. Accusativo λίβα usus est Aeschylus Eum. v. 56. fragm. 56. 70. V. Lob. Paralip. p. 113. seq. et 542.

290. Post πατρὸς asteriscum posuit Robortellus, quo aut vitium aut lacunam significaret.

291. Libri μῆνιν δέχεσθαι οὔτε συλλύειν τινά. In M. G. Ald. post δέχεσθαι punctum est, in Turn. comma. In G. σ in συλλύειν in litura scriptum. Schützius μῆνιν· δέχεσθαι δ' οὔτε συλλούειν τινά, partim ex mea, partim ex Heathii coniectura, cui soloecum συλλούειν debetur, quod ne ad sententiam quidem satis aptum est. Interpungendum esse post μῆνιν, et δέ post δέχεσθαι inserendum vidit etiam Elmsleius ad Soph. Oed. R. v. 817. Is συλλύειν interpretatus est συγκαταλύειν, *una deversari*, eodemque modo, Dobraeo Adv. II. p. 27. teste, Porsonus. Eadem fortasse erat scholiastae explicatio, si recte Bothius quod scriptum est, συγκλύειν, συνοικεῖν, ita emendavit, συγκαταλύειν, συνοικεῖν. Sed scripsit fortasse scholiastes συμπλεῖν, συνοικεῖν. Certe συλλύειν esse videtur *una solvere navem*. Apte comparavit Bothius illud Horatii carm. III. 2, 26. *vetalo, qui Cereris sacrum vulgarit arcanae, sub isdem sit trabibus fragilemve mecum solvat phaselon.* Euripides in Orionis Antholognomico p. 56. ὅςτις δὲ τὼ φύσαντε μὴ τιμᾶν θέλῃ, μή μοι γένοιτο μήτε συνθύτης θεοῖς, μήτ' ἐν θαλάσσῃ κοινόπλουν στέλλοι σκάφος, ubi Schneidewinus p. 95. praeter alia haec Aeschyli in Sept. c. Theb. v. 583. attulit, ἢ γὰρ ξυνειςβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ ναύταισι θερμοῖς καὶ πανουργίᾳ τινὶ ὄλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει.

294. χρισμοῖς Rob. Deinde ἆρα Stanleius. Libri ἄρα.

295. Libri κεἰ μὴ πέποιθα, nisi quod in M. κ εἰ scriptum est, cum rasura post κ, ut καὶ εἰ scriptum fuisse appareat. Schützius in tertia editione non recte meam coniecturam secutus scripsit κεἰ μὴ 'πεποίθῃ. Nihil mutandum est. Euripides Andr. v. 635. ὃς κλαίοντά σε καὶ τὴν ἐν οἴκοις σὴν καταστήσει κόρην, κεἰ τρὶς νόθος πέφυκε. Deinde ἔστ' ἐργαστέον M. Rob. ἐστεργαστέον G. ἐργαστέον Ald. ἐξεργαστέον Turn.

296. συμπίτνουσιν Turn. Ceteri συμπίπτουσιν.

298. καὶ πρὸς πιέζει Abreschius. Libri καὶ προσπιέζει.

300. Rob. e Sophiani coniectura dedit ἀδόξῳ pro lectione codicis εὐδόξῳ, quae est in omnibus reliquis libris.

302. Εἴσεται dictum est significatione passiva. Nisi εἴσομαι Aeschylus scripsit.

303. Chori notam non habent M. G. Ald. μοῖρε, sed αι ab alia manu supra adscripto, M.

305. ἣ vitium Ald.

308. δίκη μέγ' ἀΰτεῖ Turn. δίκημαμέγαυτῖ, priore α lineola transfixo, in margine autem adscripto οἶμαι μέγ' ἀΰτεῖ, M. δίκης μέγ' ἀΰτεῖ G. Ald. δίκην μέγαντι Rob.

312. Ορ. praefixum in M. Turn. Personae notam non habent G. Ald. Rob. Primam stropham eiusque antistropham Canterus indicavit. Totum carmen usque ad v. 469. in strophas atque antistrophas distinctum exhibui in Observationibus criticis in Aeschylum et Euripidem. Ibi quum nihil dixissem de ratione qua ista stropharum coniunctio facta est, Schützius, qui ordinem et aequabilitatem in ea descriptione invenire non posset, insigni audacia strophas alio ordine collocavit: quo factum est, ut, quum ordinem restituere vellet, eum everteret. Non animadvertit enim anapaestos quoque, qui sunt in hoc carmine, esse antistrophicos. Haec est autem carminis, quod quattuor continet stropharum systemata, descriptio.

I. α'. β'. α'. γ'. δ'. β'. δ'. μεσῳδός. ε'. ϛ'. ε'. γ'. ζ'. ϛ'. ζ'.
II. η'. θ'. θ'. η'.
III. ι'. ι'.
IV. ια'. ια'.

ὦ μᾶτερ αἰνόματερ solus Rob.

314. Recte libri ἂν ἕκαθεν, nisi quod in M. ἂνκαθεν (ε superscr.) scriptum est. Falsus olim sum, quum τύχοιμ' ἄγκαθεν οὐρίσας scribendum putarem. Neque enim ἂν omitti potest. Emendandus potius erat versus antistrophicus. Iungendum autem est, ut Blomfieldius vidit, οὐρίσας φάος. Errant scholiastae: μακρόθεν οὐριοδρομήσας εἰς τὸν σὸν τάφον· ὅ ἐστιν ἀπὸ Φωκίδος ἐλθών. ἄλλως· πόρρωθέν σου ἀφοριζόμενος· σὺ μὲν γὰρ ἐν σκότῳ, ἐγὼ δὲ ἐν τῷ φωτί· ἐναντίον μὲν τὸ φῶς τῷ σκότῳ. τοῦτ' ἔστι, πολὺ τὸ μεταξὺ τῶν ζώντων καὶ τεθνεώτων· ὅμως δὲ τοῖς προσθοδόμοις Ἀτρείδαις ὁ γόος εὐκλεὴς ὁμοίως χάριτες κέκληνται.

316. ἰσοτίμοιρον M. G. Ald. Rob. ἰσόμοιρον Turn. Scribendum esse ἀντίμοιρον vidit Erfurdtius ad Soph. El. v. 86.

318. κέκληνται M. (sic M.) Rob. Turn. κέκληται G. Ald.

319. πρὸς θοδόμοις Ald. Ortum id ex eo quod in G. ad προσθοδόμοις supra adscriptum est ἤγουν ἱκέταις ita ut posterioris vocis prima littera pro accentu in syllaba προς accipi possit.

320. Personae nota omissa in M. G. Ald. Rob. Χο. Turn. Hemichorio priori haec tribui.

321. Libri ἡ μαλερά. Delevit articulum Porsonus.

323. ὀτοτύξεται Rob. θνήισκων M.

327. τὸ πᾶν M. Rob. Turn. τὸ πὰν G. Ald. Scholion ζητεῖ τὸ ἀντιτιμωρεῖσθαι. Et in altera codicis M. margine ὅμως οὐκ ἠρεμεῖ ἡ ψυχή· ζητεῖ γὰρ παντελῶς ταρασσομένη τὴν ἐκδίκησιν. Recte Lachmannus ῥοπάν. *Luctus iustus, uberlim excitatus, quaerit discrimen pa-*

tris et matris, i. e. momentum, quo utrique debitum detur, patri vindicta, matri poena.

328. Lineolam tantum praefixam habet M. *κλῦθί νυν* scribendum esse vidit Canterus. Libri *κλῦθι νῦν*.

330. Huic versui lineola praefixa in M. Orestis personam adscribunt G. Ald. Rob. Recte eam omisit Turn. Libri *δίπαις τοῖς ἐπιτυμβιδίοις*, nisi quod *δίπαις τοὺς ἐπιτυμβιδίους* Turn. Schützius in prima editione e sua coniectura dedit *δίπαις τοί σ᾽ ἐπιτυμβίδιος*, quod recepit Porsonus. Duae posteriores Schützii ex mea coniectura *δίπαις τοί σ᾽ ἐπιτύμβιος*. Scribendum potius erat

δίπαις δέ σ᾽ ὅδ᾽ ἐπιτύμβιος.

331. *θρήνους*, vitium Aldinae, retinuit Turn. *ἀναστενάζει*, non *ἀναστενάξει*, etiam M. habere videtur.

334. Huic versui Electrae persona adscripta in Rob. In M. lineola praefixa. *τί δ᾽ ἄτερ κακῶν* Rob. et sic etiam M. sed ut *ἄτερ* ab eadem manu ex alio vocabulo factum esse videatur. *τί δ᾽ ἄτ᾽ ἐν κακῶν* G. Ald. et in G. quidem *κακῶν* sic scriptum, ut compendium, quo ultima syllaba indicatur, antea fuerit illud quo significatur *ῶς*. Turn. *τί δ᾽ αὖτε κακῶς*.

335. Hunc versum Rob. Oresti tribuit. Signum interrogandi Schützio debetur. De verbo *ἀτρίακτος* et cognatis v. Salm. Exerc. Plin. p. 206. Spanb. ad Iulianum p. 262. Lob. Aglaoph. p. 354.

336. Haec duci prioris hemichorii tribui. Choro adscripsit Turn. Lineola praefixa in M. Nulla personae nota in G. Ald. Rob. *ἀλλ᾽ ἔτ᾽ ἂν ἐκ τῶνδε* M. Rob. *ἀλλ᾽ ἔκτ᾽ ἂν ἐκ τῶνδε* G. Ald. *ἀλλ᾽ ἐκ τ᾽ ἂν τῶνδε* Turn. *Χρῄζων* male interpretatur scholiastes *ὁ χρησμῳδῶν Ἀπόλλων*.

337. *θείη* Turn. *θήῃ* M. G. Ald. Rob.

339. *παιὰν* recte Blomfieldius. Libri *παίων*. *Pro luctu sepulcrali*, inquit, *novum amicum* (Oresten) *paean introducet in regias aedes*. *ἐμβασιλείοις* Ald.

340. *νεοκρᾶτα φίλον κομίζει* M. (sic M.) Rob. *νεοκράτα φίλον κομίζει* G. *νεοκάτα φίλον κομίζει* Ald. *νεοκρᾶτα φίλον γε κομίζοι* Turn. Emendavit Porsonus, quem v. ad Med. v. 138. *Νεοκράτας σπονδάς* alibi Aeschylus dixit, fr. 432. *νεοκρᾶτά τις ποιείτω* Plato in Laconibus apud Ath. XV. p. 665. C. Hesychius *νεοκράς* (scr. *νεοκράτας*), *νεωστὶ κεκερασμένας. Νεόκρατοι, τινὲς κρατῆρες ἐλέγοντο, ὧν ἡ χρῆσις διττὴ καθειστήκει, ἔν τε γὰρ τοῖς περιδείπνοις καὶ ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν ἤγουν σπονδαῖς*.

341. Lineola praefixa in M. Nulla personae nota in G. Ald. Rob. Electrae haec tribuit Turnebus. Non hanc decent, sed Oresten, cui me duce Schützius dedit. *εἰλίῳ* codex Robortelli: ipse dedit *ἰλίῳ*, ut in ceteris libris est.

342. *πόρτινος* vitium Aldinae.

343. Libri δορίτμητος. Blomfieldius scribendum coniecit δορίκμητος. Recte, puto, Stanleius δορίδμητος, etsi lexica hoc vocabulum non habent. Similia sunt δοριάλωτος, δοριθήρατος. Deinde libri (etiam M.) κατεναρίσθης. Correctum a me et Porsono.

344. εὔκειαν vitium Ald. δόμοισιν M. G. Ald. Rob. δόμοισι Turn.

346. Libri ἐπιστρεπτὸν αἰῶνα κτίσσας, nisi quod ἐπίστρατον habet G. ἐπὶ στρατὸν Ald. ἐπίστρεπτον Turn. cui scholia hoc vocabulum, sed recto accentu, praebuerunt: κτίσας autem solus Rob. Scribendum erat

κτίσας ἐπιστρεπτὸν αἰῶ.

Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 363, 17. αἰῶ τὸν αἰῶνα κατὰ ἀποκοπὴν Αἰσχύλος εἶπεν.

348. διαποντίου γᾶς Turn. διαποντιουτᾶς M. διὰ ποντίουτας G. Ald. διαποντιουτας cum asterisco, vitii signo, Rob.

350. Nulla personae nota in M. G. Ald. Rob. Turn. Olim choro haec dedi, nunc priori hemichorio, quod non interpellat, sed continuat Orestis dicta. ἐκεῖ bis habent G. Ald. Turn. Scilicet quum hic versus in libris in duos dividatur, quorum secundus vocabulo ἐκεῖ incipit, librarius, qui codicem G. scripsit, ἐκεῖ adiecerat priori versui, sed statim animadverso errore tenuissima linea, quae Asulani oculos effugit, hanc vocem confodit, et sequentem versum incepit eodem ἐκεῖ. Quod ex G. affertur ἔσω, interpretatio est, adscripta etiam in M. θανοῦσιν M. G. Ald. Rob. θανοῦσι Turn.

355. ἦν ex codice suo affert Robortellus. Habet ἦν M. sed ς ad ν supra adscripto. ἦς G. Ald. Rob. Turn. Deinde libri ὄφρα sine elisione. Correxit Pauwius. Denique libri ἔζης. Abreschio videbatur ἦς, de qua forma ad Aristoph. Nub. v. 1030. dixi, in ἦσθ' esse mutandum. Scribendum potius est

βασιλεὺς γὰρ ἦν, ὄφρ' ἔζη.

Secundas personas posuerunt qui haec Oresti continuata legebant.

356. πιπλάντων Heathius. Libri πιμπλάντων, repugnante metro.

357. πεισίβροτόν τε Pauwius. πισίμβροτόν τε M. Ceteri πεισίμβροτόν τε. Schützius audaci metaphora offensus πεισιμβρότῳ τε βάκτρῳ dedit. Aeschylus sceptrum dixit pro regio munere.

358. Nulla personae nota in libris. Electrae hanc stropham esse apparet. τρωΐας M. Ald. Rob. Turn. τρωΐας G. Ex mea emendatione Schützius Τρωΐοις.

359. τείχεσι Heathius. Libri τείχεσσι.

360. Libri μετ' ἄλλων δορικμῆτι. Scribendum esse μετ' ἄλλῳ Stanleius vidit, δουρικμῆτι Blomfieldius.

361—363. Libri παρὰ σκαμάνδρου πόρον τέθαψαι· πάρος δ' οἱ κτανόντες νιν δαμῆναι, nisi quod τε θάψαι est in Ald. οὕτω Porsonus. Apparet scribendum esse τεθάφθαι, in quod etiam H. L. Ahrens

incidit, deesse autem verbum ex quo infinitivi pendeant. Nam sensum recte intellexit scholiastes, cuius haec est in M. G. ad δαμῆναι adscripta adnotatio, λείπει τὸ ὤφελες. Itaque, deleto νιν, scripsi μηδ' —

παρὰ Σκαμάνδρου πόρον τεθάφθαι
πέπρωσο· πάρος δ' οἱ
κτανόντες οὕτω δαμῆναι.

Vtinam ne tibi (quod Orestes optaverat) *sub Troicis muris cum aliis bellatoribus ad Scamandri fluenta sepeliri, sed prius eis, qui te occiderunt, ita perire fatum fuisset, ut procul aliquis eorum caedem audiret, expers horum laborum.* Similiter πέπρωται dictum est in Prometheo v. 513. οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεςφόρος κρᾶναι πέπρωται.

365. Libri πρόσσω. Olim correxi.

367. Choro haec tribuit Turnebus. Nulla personae nota in M. G. Ald. Rob.

369. μείζονα φωνεῖ. ὁ δυνᾶσαι γὰρ M. μείζονα φωνεῖ, ὀδυνᾶσαι γὰρ G. Ald. Rob. μείζονα φωνεῖς· ὀδυνᾶσαι γάρ Turn. Scholiastes ῥᾴδιον γὰρ τὸ εὔχεσθαι. Scribendum

μείζονα φωνεῖς· δύνασαι γάρ.

Licet enim tibi. Od. IV. 825.

θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην·
τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἅμ' ἔρχεται, ἥν τε καὶ ἄλλοι
ἀνέρες ἠρήσαντο παρεστάμεναι (δύναται γάρ),
Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἐλεαίρει.

Euripides in fine Electrae

χαίρετε· χαίρειν δ' ὅςτις δύναται
καὶ ξυντυχίᾳ μήτινι κάμνει
θνητῶν, εὐδαίμονα πράσσει.

370. μαράγνης Rob. μαράγμης M. G. Ald. glossa μάστιγος in M. G. adscripta. μαραίνης Turn.

372. Ad γῆς in M. ᾶ supra adscriptum. Deinde τῶν δε sic G. Rob.

373. Libri στυγερῶν τούτων, quae verba in M. interpunctione a praecedentibus et sequentibus distincta sunt. Scholiastes τοῦτο ἰδίᾳ ἀναπεφώνηται, τῶν ἄγαν στυγερῶν τούτων. τοῦτο δὲ μᾶλλον Ἀγαμέμνονος τοῖς παισὶν αὐτοῦ συμβέβηκεν· πρὸς ὃ ἐπάγει Ἠλέκτρα ὅτι ὡς βέλος μου ὁ λόγος οὗτος ἥψατο. Haec non magis probari possunt quam quae recentiores critici protulerunt. Olim scribendum esse putabam στυγερῶν ὄντων. Scribendum potius erat, mutatione paene nulla, στυγερῶν γ' ὄντων.

374. Ad γεγένηται intelligendum δοῦπος μαράγνης. Nisi scribendum est γεγένηνται, ut Boissonadus voluit.

375. Nulla personae nota in M. G. Ald. Electrae nomen praefixum in Rob. Turn. δι' ἀμπερὲς G. διαπρεπὲς Rob. Deinde οὗς Schütziu. ὥς M. G. Ald. Rob. ὧς Turn.

376. *ἵκετο ἅπερ τε βέλος* M. G. Ald. Rob. *ἵκετο ἅτεπερ βέλος* Turn. Apparet *ἵκεθ'* esse scribendum.

377. Orestis nota in Rob. adscripta est, chori in Turn.

378. *ἄταν* G. Ald. Turn. *ἄτην*, supra adscripto *α*, M. *ἄτην* Rob.

379. Rectius *τλάμονι*. Deinde *πλανούργῳ* Ald.

380. *χειρὶ τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται* M. G. Ald. Turn. *χειρὶ τοκεῦσι δόμῳ στελεῖται* Rob. Scholiastes *ἵνα τὸ ὅμοιον καὶ ἴσον τῷ πατρί μου φυλαχθῇ*. Legisse igitur videtur *ὅπως*. Itaque Scaliger scribendum putavit *τοκεῦσιν ὅπως τελῆται*. Scripsisse puto Aeschylum

χειρί, τοκεῦσι δ' ὁμῶς τελοῖτο.

Idem coniecit Boissonadus. *O Iuppiter*, inquit, *qui ab inferis poenam mittis hominum malefactis, in patris gratiam pariter haec perficiantur*, i. e. mitte poenam quae patris caedem ulciscatur. *Δέ* ita explicandum, *Ζεῦ, ἀναπέμπεις μὲν — ἀνάπεμψον δὲ ὁμῶς*.

381. Haec alteri hemichorio tribui. Nulla est in libris personae nota. Libri *ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι*. Addidi *ποτε*.

382. Fortasse scribendum *πευκάεντ'*.

383. *θεινομένου* Rob. Turn. *θινομένου*, ad *ι* supra adscripto *ει*, M. *θεινόμενον* G. Ald.

384 388. *ὀλλυμένας* G. Turn. *ὀλλυμένης* Rob. et ad *η* supra adscripto *α* M. *ὀλυμένας* Ald. Deinde *τί γὰρ κεύθω φρενὸς θεῖον ἔμπας ποτᾶται. πάροιθεν δὲ πρώιρας δριμὺς ἄηται* (sic) *καρδίας θυμὸς ἔγκοτον στύγος* M. A quo ceteri libri ita tantum discrepant, ut *πρώρας* habeant Ald. Rob. *δριμὺ, ἄκται* G. Ald. *δριμὺς ἄκται* Rob. *εἴκοτον* Ald. Turnebus e coniectura haec dedit, *τί γὰρ κεύθω φρενός. θεῖον ἔμπας ποτᾶται. πάροιθεν δὲ πρώρας, δριμείας τε καρδίας, θυμὸς ἔγκοτον στύγος*. Scholiastes ad *ἔμπας ποτᾶται* haec adscripsit, *ὅμως τὸ εἱμαρμένον παρήπταται* (sic M. G. *περίπταται* Rob. *περιΐπταται* Vict.) *πάντας καὶ οὐκ ἂν ἐπιβουλευθείη παρὰ τὸ μοιρίδιον*. Videtur hic *θεῖον* explicare studuisse. Porsonus scripsit *τί γὰρ κεύθω φρενός; θεῖον ἔμπας ποτᾶται· πάροιθεν δὲ πρῴρας, δριμὺς ἧται καρδίας, θυμὸς, ἔγκοτον στύγος*. Scribendum potius videtur

τί γὰρ κεύ-
θω, φρενὸς οἷον ἔμπας
ποτᾶται πάροιθε πρῴρας
δριμυστάκτου κραδίας
θύματος ἔγκοτον στύγος;

Similiter Aeschylus in Agamemnone v. 942. dixit *τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως δεῖμα προστατήριον καρδίας τερασκόπου ποτᾶται;* Vocabulo *θῦμα* caedes Agamemnonis significatur, ut Ag. v. 1077.

389. Nulla personae nota in libris. Libri *καί ποτ' ἄν*. Correxit Stanleius.

390. *ἐπιχεῖρα* G.

391. *χάρανα δαΐξας* M. Rob. Turn. *χαραναδαΐξας* G. *χαραδα-*

ναΐξας Ald. Δαΐξας priore syllaba producta dictum est ut Il. XI. 497. δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας.

392. Scholiastes καὶ γένοιτο πιστὰ τῇ χώρᾳ, ὅτι σὺ τούτων αἴτιος. Hoc potius dicit, *contingat mihi fidere posse civibus.* Od. XI. 456. ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.

394. Libri κλῦτε δὲ τὰ χθονίων τετιμέναι. Vltima in M. sic scripta ταχθονίων τετιμαι (ἐν supra scripto), in quo nihil aliud latet quam illud ipsum τετιμέναι. Scholiastes αἱ Ἐρινύες παρὰ τῶν χθονίων θεῶν τετιμημέναι. Quum illud τετιμέναι ex interpretatione, quae scripta fuerat τετιμένα, ortum esse videretur, in Opusc. V. p. 162. scribendum putabam τετηνά. Probabilius nunc duxi

κλῦτε δὲ τὰ χθονίων πρότιμα.

Omnes inferos deos invocat. Xenophanes apud Athenaeum X. p. 414. B.

οὐδὲ μὲν εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τό περ ἔστι πρότιμον,
ῥώμης ὅσσ᾽ ἀνδρῶν ἔργ᾽ ἐν ἀγῶνι πέλει.

Vsi sunt hoc vocabulo πρότιμος etiam Plato aliique.

395. Haec duci alterius hemichorii dedi. Nulla personae nota in libris. ἀλλὰ νόμος Turn. ἀλλ᾽ ἄνομος M. G. Ald. Rob.

396. ἐσπέσον pro ἐς πέδον codex Robortelli.

397. βοαὶ G. Ald. Deinde libri λοιγὸν ἐρινὺς, nisi quod ἐριννὺς habet Turn. Recepi necessariam Schützii emendationem, λοιγὸς Ἐρινύν.

398. Libri προτέρων. Emendavit Porsonus. ἄτην Rob. Turn. et α ad η supra adscripto M. ἄταν G. Ald.

399. ἐπάγουσαν ἐπ᾽ ἄτῃ M. G. Ald. ἀπάγουσαν ἀπ᾽ ἄτῃ Rob. ἐπάγουσ᾽ ἐπ᾽ ἄτῃ Turn.

400. Nulla personae nota in libris. Libri ποῖ ποῖ δή. Scribendum videtur τί ποῖ δή. Deinde τυραννίδος, vitium Aldinae, repetitum a Turn.

401. φθειμένων sic M. φθειμένων G. Ald. sed in G. φθιμένων antea fuisse aut hoc ex illo factum esse videtur. φθιμένων Rob. Turn. Scripsi τεθυμένων.

402. ἴδετ᾽ solus Turn. pro ἴδεσθ᾽.

403. ἔχονται pro ἔχοντα G. Ald.

404. πετιστραποιταν sic, omisso ὦ Ζεῦ, sed adscripto in margine οἶμαι πᾶι τίς τράποιτ᾽ ἂν ὦ ζεῦ, M. πᾶ τὶς τράποιτ᾽ ἄν; omisso ὦ Ζεῦ Rob. πᾷ τίς (πᾶτις Ald. Turn.) τράποιτ᾽ (τράποι τ᾽ Ald.) ἂν ὦ ζεῦ G. Ald. Turn.

405. Hanc stropham alteri hemichorio tribui. Electrae dederat Rob. Nulla personae nota in M. G. Ald. Turn. πέπαλται Turn. πεπαλατε, ad ultimam vocalem αι supra adscripto, M. πεπάλαται G. Ald. Rob.

406. Libri τόνδε κλύουσαν οἶκτον. Addidi οἰκτρὸν in principio versus.

408. Libri *δέ μου.* Sic etiam M. Recte Schützius *δέ μοι.*

409. *κλυούσαι* M. *κλύουσα* Rob. *κλυούσᾳ*, ad *ᾳ* supra adscripto *η*, G. *κλυούσῃ* Ald. Turn.

410—412. *ὅτ᾽ ἂν δ᾽ αὖτ᾽ ἐπαλκὲς | θραρέαπέστασεν ἄχος | πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς* M. G. Eodem modo Ald. nisi quod *θραρέα πείστασεν* habet, et Rob. nisi quod is *αὖτ᾽* habet et **θραρέα πέστασεν* divisim, cum asterisco, vitii signo. Turnebus haec ita e coniectura scripsit, *ὅταν δ᾽ αὖτ᾽ ἐπαλκὲς θρασέ᾽ ἀπέστασεν ἄχος πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς.* Scholiastes *ἐπαλκές* interpretatur *ἰσχροποιον*, et ultima verba sic, *πρὸς τὸ καλά μοι ἐννοεῖν.* Desperati versus, quos ita conformavi, ut Aeschylum eos scripsisse non incredibile est,

*ὅταν δ᾽ αὖτ᾽ ἐπαλκὲς *ἦτορ**
θάρσῃ, ᾽πέστασεν ἄχος
πρὸς τὸ φανεῖν τί μοι καλῶς.

413. 414. Omissam in libris personam Orestis adscripsi. *τί δ᾽ ἂν πάντες τύχοιμεν ἂν ἢ τάπερ* M. (sic M.) G. Ald. et codex Robortelli. Scholiastes *τί δεινὸν εἰπόντες κατὰ Κλυταιμνήστρας τύχοιμεν τῆς σῆς συμμαχίας, ὦ πάτερ; ἢ ἃ πεπόνθαμεν;* Hinc *τί δ᾽ ἂν εἰπόντες τύχοιμεν ἄν, ἢ τὰ πεπάθομεν* dedit Rob. *τί δ᾽ ἂν εἰπόντες τύχοιμεν ἂν ὦ πάτερ· πάθομεν* Turnebus. Scribendum esse *τί δ᾽ ἂν φάντες τύχοιμεν; ἢ τά περ πάθομεν* viderunt etiam Bothius in altera editione et Bambergerus. Deinde libri *ἄχθεα.* Scribendum *ἄχεα*, quod Lachmannus quoque et Blomfieldius intellexerunt. In G. litterae *θε* vocabuli *ἄχθεα* in litura scriptae sunt: antea *ἄχη* scriptum fuisse videtur. Scholiastes ad *τὰ δ᾽ οὔτι* in sequente versu *τὰ ἄχη* adscripsit.

416. *ὠμόφρον* Ald.

418. Hanc stropham eiusque antistropham nunc alteri hemichorio dedi. Non recte iudicaveram in Elem. doctr. metr. p. 737. et in Epitome §. 691. et 694. Nulla est personae nota in libris.

418—421. *ἔκοψα κομμὸν ἄρειον* M. G: Ald. *ἔκοψαν κομμὸν ἄρειον* Rob. *ἔκοψε κομμὸν ἄρειον* intulit Turn. Deinde libri *εἶτε.* Deinde *κισσίας* Rob. Turn. *κισσίαις* M. G. Ald. Tum *νόμοισιλεμιστρίας* M. G. Ald. Rob. *νόμοισι πολεμιστρίας* profectum a Turnebo. Deinde *ἀπριγκτοι πληκτὰ. πολυπάλαγκτα δὴν εἰδεῖν* M. *ἀπριγκτοι πληκτὰ. πολυπλάγκτα δὴν ἰδεῖν* G. Eodem modo Ald. nisi quod *πολῦπλαγκτα* habet, et Rob. nisi quod *πολυπάλαγκτα δ᾽ ἦν*, et Turn. nisi quod is *πολύπλαγκτα δ᾽ ἦν* dedit. Denique Aldinae vitia sunt *ἐπασσυτέρω τριβῆ*, et *ὀρείγματα*, unde natum Turnebi *ὀρύγματα.* Scribendum erat

ἔκοψα κομμὸν Ἄριον, ἔν τε Κισσίας
νόμοις ἰηλεμιστρίας
ἀπριγδόπληκτα πολυπλάνητ᾽ ἄδην ἰδεῖν
ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα.

V. Opusc. vol. IV. p. 338. ubi quod *ἔκοψε* scripseram, correctum est

vol. VII. p. 59. Praeterea quum ibi scripsissem πολυπλάνητά τ' ἦν ἰδεῖν, recepi nunc πολυπλάνητ' ἄδην ἰδεῖν, emendationem Bambergeri. Πολυπλάνητα scribendum esse viderunt Lachmannus et Blomfieldius, ἀπριγδόπληκτα Blomfieldius. Ita in Persis v. 1026. 1031. ἄπριγδ' ἄπριγδα μάλα γοεδνά. Ad ἄρειον, ut libri habent, scholiastes adscripsit Περσικόν. V. interpretes Hesychii ad v. Ἀρείας. Quod deinde scripsi ἰηλεμιστρίας, ex hoc ipso carmine sumpsisse videtur Hesychius, qui interpretatur θρηνητρίας. Idem ἠλεμίστρια, θρηνήτρια.

423. Libri ἁμόν.

424. δαΐα Turn. et, ut videtur, M. δαΐα G. Ald. Rob.

428. ἔτλης ἀνοίμωκτον M. Rob. Ita etiam G. Sed Asulanus, male lecto compendio, quo ἔτλης in G. indicatum est, in Ald. dedit ἐτλ' ἠανοίμοκτον. Hinc Turn. ἔτλη, ἀνοίμωκτον.

429. Nulla personae nota in M. G. Ald. Orestis nomen praefixum in Rob. Turn.

430. ἄρα Heathius. ἀρὰ M. G. Rob. ἄρα Ald. Turn. In margine M. adscriptum οἴμαι πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἄρα τίσει. In G. id supra adscriptum, sed corrupte, οἴμαι μωσσ' ἀρὰ τίσει.

432. Libri ἁμᾶν.

433. ὀλοίμαν Turn. ἐλοίμαν M. G. Ald. Rob. Scholion, quod in M. G. est, primus edidit Victorius, ἐκ τούτου εἴρητο τό "τεθναίην ὅτ' ἐκεῖνον ἀποπνεύσαντα πυθοίμην" Καλλιμάχου.

434. Electrae hanc stropham dederunt Rob. Turn. Nulla personae nota in M. G. Ald. ἐμασχαλίσθης M. G. Ald. Turn. ἐμασχαλίσθη Rob. Deinde δὲ τωστοστείδης M. δέτωςοςείδης G. in quo secundum ς e correctione est. δέτωςο ςείδης Rob. δὲ τωςοςεῖδυ Ald. δέ τ' ὡς τότ' ἔδυ Turn. Canterus scribendum coniecit ἐμασχαλίσθη δ' ἔθ', ὡς τοῦτ' εἰδῇς. Id, mutato tamen ex Pauwii sententia τοῦτ' in τόδ', a Schützio, Wellauero, Blomfieldio receptum est. Scribendum erat

ἐμασχαλίσθη δέ γ', ὡς τόδ' εἰδῇς.

Vidit hoc etiam I. Fr. Martinus. Eodem verbo ἐμασχαλίσθη de Agamemnone utitur Sophocles El. v. 445.

435. Libri ἅπερ νιν, nisi quod Ald. ἀπερνῖν habet. Emendavit Schützius.

436. κτεῖναι M. G. Ald. Turn. sed in M. ν ab alia manu in litura scriptum est. θεῖναι Rob. Scribendum esse κτίσαι vidit Stanleius. Scholiastes κατεσκεύασε δὲ τὸ μασχαλισθῆναι αὐτὸν ἡ Κλυταιμνήστρα. ἢ καὶ οὕτως ἀτίμως αὐτὸν θάψασα δυςτυχίαν μεγίστην κατασκευάζουσα τῷ σῷ βίῳ, ὦ Ὀρέστα. ὅ ἐστιν, ἵνα δυςτυχῆ βίον ζήσῃς, τοῦ Ἀγαμέμνονος μὴ δυναμένου σοι συμμαχῆσαι πρὸς τιμωρίαν Κλυταιμνήστρας.

437. ἄφερτον Rob. ἀφερτὸν Turn. ἄφερκτον M. G. Ald. Agam. v. 1568. μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται.

438. κλύεις Turn. κλύει M. G. Ald. Rob. Deinde πατρῴους Por-

sonus. πατρώιους M. πατρωΐους G. Ald. Rob. Turn. Deinde libri δυσατίμους. Stanleii emendatio est δύας ἀτίμους.

439. Nulla personae nota in libris. Dedi haec alteri hemichorio. V. ad v. 418. Libri λέγεις πατρώϊον μόρον, nisi quod πατρώιον est in M. πατρῷον Porsonus. Sed λέγεις hic non aptum est. Non dubito quin Aeschylus scripserit ἔχεις πατρῷον μόρον. *Patris necem accepisti. Ego vero,* et quae sequuntur. ἐπεστάτουν Ald. Turn.

441. Omnes μυχοῦ δ'. Deinde ἄφερκτος M. G. Turn. ἀφερκτὸς Ald. ἄφερτος Rob. Stanleius scribendum coniiciebat μυχῷ δ' ἔφερκτος. Prius recte. Nam vulgata lectio contrarium sensum praebet, *seclusa a penetralibus.* At dici debet *seclusa in penetralibus.* Deinde πολυσίνους erat in M. sed ς expunctum est. Ceteri πολυσίνου. Porsonus edidit πολυσίνους: voluit πολυσινοῦς, quod Blomfieldius probavit. Sed insuavis est sigmatismus: πολυσίνου autem satis tuentur Hippocratea κακοσινώτερος, κακοσινώτατα. Denique δίκαν M. Ald. Rob. Turn. et sic etiam G. e correctione, quum antea δίκην fuisset. Scribendum δίκην.

442. ἑτοιμώτερα Ald.

443. Libri χαίρουσα, sed in M. αι ab alia manu in rasura scriptum est. Dobraeus Adv. II. p. 27. ῥέουσα aut χέουσα scribendum esse coniecit. Praestat χέουσα. Deinde libri κεκρυμμένα, nisi quod κεκρυμένα est in G. Ald. Nisi κεκρυμμένον, quod G. Dindorfius coniecit, recipiendum est, scribi certe debet κεκρυμμένη.

444—446. τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσσὶν | γράφου, δι' ὤτων δὲ συν | τέτραινε μῦθον ἡσύχῳ φρονῶν βάσει M. G. Ald. φρεσὶ Turn. φρεσὶν recte Rob. συντέτραινε etiam codex Robortelli: ipse e coniectura sua συμμέτραινε dedit. Turnebus σὺ τέτραινε. Scholiastes τέτραινε agnoscit, quod interpretatur διατόρει, διακόμιζε. Deinde φρονῶν etiam Rob. φρενῶν Turnebi emendatio est. Scribendum

τοιαῦτ' ἀκούων . . . . ἐν φρεσὶν
γράφου, δι' ὤτων τέ σοι
τέτραινε μῦθον ἡσύχῳ φρενῶν βάσει.

Quid exciderit, dici non potest. Fortasse eiusmodi quid scriptum erat, τοιαῦτ' ἀκούων τῶνδ' ὑβρίσματ' ἐν φρεσὶν γράφου.

448. αὐτὸς M. e correctione: fuerat αὐτῶς. Deinde ὀργᾶι M. Ceteri ὀργᾷ. Conatur hoc explicare scholiastes, cuius adnotatio in M. ita scripta est, ταῦτα δὲ τὰ συμβάντα τῷ Ἀγαμέμνονι. αὐτός· τοῦτ' ἔστιν ἐπιθυμεῖ δὲ τὰ λοιπὰ γνῶναι ὁ πατήρ, τοῦτ' ἔστι τὴν τιμωρίαν. Alius ὀργᾷ dativum esse putavit: cuius hoc scholion est, ἀντὶ τοῦ μάθε τῷ τρόπῳ σου. Rectissime Scaliger et Pauwius

τὰ δ' αὐτὸς ὄργα μαθεῖν.

449. πρέπει in M. ex πρέπεις factum esse videtur. Deinde ἀκάμπτῳ (ἀκάμπτωι M.) μένει M. Rob. Turn. ἀκαμπτομένει G. ἀκαμπτόμενον, male lecto compendio, Ald.

450. Nulla personae nota in libris. φίλοις Porsonus. Libri φίλοισι.

451. Nulla neque hic neque ante sequentem versum personae nota in libris.

453. Recte ἅδ' Rob. ἆδ' M. G. (sic uterque). ὧδ' Ald. Turn.

455. 456. Nullae ante hos versus in libris personarum notae. Libri ξυμβάλλει. Porsonus ξυμβάλοι. Recepi cum Schützio Pauwii emendationem, ξυμβαλεῖ. Deinde δίκαι δίκα M. δίκᾳ δίκα G. δίκα δίκα Ald. δίκα δίκᾳ Rob. Turn.

456. δίκας, quo libri carent, ego addidi.

457. Electrae nomen adscripsit Rob. In ceteris nulla personae nota.

460. Hemichorio priori hanc stropham tribuendam esse vidit etiam Bambergerus. Nulla personae nota in libris. Libri ἰώ. Scribendum ἰὼ. Ald. vitiose ἀγγενής.

461. Libri ἄτης.

462. πλαγά Ald. Turn. πληγῇ Rob. et ad α utrumque η supra adscripto M. πλαγὰ, ad utrumque α supra adscripto η, G.

463. ἄφερτα M. Rob. ἀφόρητα G. Ald. Turn. Eidem idem vocabulum ἀφόρητα supra adscriptum in G. In M. ἀφόρητα ad ἄφερτα adscriptum.

465—469. Alteri hemichorio haec tribuenda erant. Nulla personae nota in libris. In M. hi versus ita scripti sunt,

δώμασιν ἔμμοτον
τῶν δ' ἑκάς· (sic) οὐδ' ἀπ' ἄλλων
ἔκτοθεν ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν
αιωμαναιρειν αἱματηρὰν
θεῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος.

Ad ἔμμοτον in margine adscriptum est ἔνουλον ἢ βαθύτατον. Aurato et Pauwio ἔμμονον scribendum esse videbatur. Valckenarius in adnotatione ms. ad Hesychii ἔμμορον, εἱμαρμένον probat ἔμμορον, quod etiam Stanleius in curis secundis praeter ἔμμονον adscripsit. Versu quarto αἰωμαναιρεῖν αἱματηρὰν G. Ald. Rob. αἰῶν' ἀναιρεῖν, αἱματηρᾶν Turn. Scripsi

δώμασι δ' ἔμμοτον
τῶνδ' ἄκος, οὐδ' ἀπ' ἄλλων
ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν
διώκειν ἔριν αἱματηράν.
θεῶν τῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος.

Et τῶνδ' ἄκος quidem et ego scribendum conieci et Schützius. Deinde meae sunt emendationes διωκεῖν ἔριν et θεῶν τῶν, commemoratae in Annalibus Heidelbergensibus a. MDCCCIX. vol. I. p. 287. Ἔριν confirmatur scholio codicum M. G. ἣν ἤρισε πρὸς τὸν πατέρα. Ceterum si ἔμμοτον recte se habet, praestat scribere οὐκ ἀπ' ἄλλων.

470. Nulla personae nota in libris. *θεοὶ* pro *χθόνιοι* Rob.

471. *κατευχῆς* Turn. et, ut videtur, M. *κατ' εὐχῆς* G. Ald. Rob

472. *παισὶν* M. Rob. *παισὶ* G. Ald. Turn. Deinde *ἐπὶ νίκῃ* recte Portus. Libri *ἐπὶ νίκην*.

473. In M. hic versus et novem sequentes Electrae tributi sunt. G. Ald. hunc versum Electrae, sequentem Oresti tribuunt. Recte Rob. Turn. utrumque Oresti adscribunt. Imitatus est hoc diverbium Euripides Or. v. 1225. seqq.

474. *αἰτουμένῳ μοὶ* Turn. *αἰτούμενός μοι* M. G. Ald. Rob.

475. 476. Personae nomen omittit Rob. Scripti sunt hi duo versus in M. G. Ald. Rob. ita, *κἀγὼ πάτερ τοιάδε σου* (sic M. Rob. *τοῖά δέ σου* G. *τοῖα δέσου* Ald.) *χρείαν* (*χρειὰν* G. Ald.) *ἔχω, φυγῶν μέγαν προσθεῖσαν αἰγίσθῳ* omisso ultimo verbo. A Turnebo profectum est *τοιάνδε σου*, idemque e coniectura *μόρον* addidit. Cantero scribendum videbatur *κἀγὼ πάτερ τοιάνδε σου χρείαν ἔχω, φυγεῖν με λαμπρὸν θεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον*. Alii alia coniecerunt. Scribendum putavi

κἀγώ, πάτερ, τοιῶνδέ σου χρείαν ἔχω
*τυχεῖν, μέγαν προςθεῖσαν Αἰγίσθῳ *φθόρον.**

477. Ante Schützium aberat nota personae. Oresti hos tres versus tribuendos esse vidit etiam Tyrwhittus.

478. *παρευδείπνοις* M. Deinde libri *ἔσῃ*.

479. *ἐμπύροισι* Auratus et Canterus. Libri *ἐν πυροῖσι*. Deinde libri *κνισωτοῖς*. Victorius *κνισσωτοῖς*.

480. Electrae nomen habet Rob. Ceteri omittunt. *κἀγὼ χράσσω* codex Robortelli: ipse dedit *κἀγὼ χοάς σοι*, ut in ceteris libris est.

483. Hinc in M. per totam stichomythiam singulis versibus linea praefixa est. Orestis et Electrae nomina adscripta sunt in G. *Ald.* Turn. Omissa in Rob. *πάτερ* M. G. Ald. Emendate Rob. Turn.

484. *ὦ περσέφασα δὸς* G. *ὦπερ σεφασααδὸς* Ald. Deinde libri *δέ τ'*. Auratus *σὺ δ'*. Scribendum esse *δέ γ'* in adn. 316. ad Vigerum dixi. De verbo *εὔμορφος* v. ad Ag. v. 434.

486. *ὦισ'* M. Ceteri *ᾦ σ'*. Non opus est Blomfieldii coniectura *ὥς*. Valckenarius ad Phoen. v. 1310. p. 440. *ἐκαίνισαν* in *ἐκαινέτην* mutandum putabat. Nihil mutandum. *Ἐκαίνισαν* est *imbuerunt, initiarunt*, i. e. primum exceperunt. V. ad Ag. v. 1030.

488. *βουλευτοῖσιν* non significat *insidiosam* vestem, sed *dolo opera excogitatam*. *Βουλευτὸν θάνατον* dixit Callimachus Lav. Pall. v. 38. *ἐγκαλύμμασιν* Portus.

489. Libri *ἐξεγείρῃ*. Deinde *ὀνείδεσιν* Rob. *ὀνείδεσσιν* M. G. Ald. Turn.

491. Nulla est in libris personae nota, sed Electrae omnia continuantur. Oresti hunc et duos sequentes versus recte tribuerunt Tyrwhittus et Schützius.

492. *λαβὰς* Canterus et Musgravius. Libri *βλαβάς*. Musgravius

adscripsit quae Suidas habet, *ὁμοίας λαβάς, ἀντὶ τοῦ μεταλήψεις καὶ ἀντιμεταθέσεις*. Plato in Phaedro p. 236. B. *περὶ μὲν τούτου, ὦ φίλε, εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς ἐλήλυθας*. Scholiastes Platonis *ἀπὸ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν παλαιόντων, οἳ τοῦ ἀφωρισμένου αὐτοῖς πρὸς τὸ παλαίειν τόπου ὁπότε ἐκπέσοιεν, εἶτα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ τόπου καὶ σχήματος εἰ πάλιν ἔλθοιεν, εἰς ὁμοίας ἐληλυθέναι λέγονται λαβάς*. Idem Plato de re p. VIII. p. 544. B. *πάλιν τοίνυν, ὥςπερ παλαιστής, τὴν αὐτὴν λαβὴν πάρεχε*. Ibi scholiastes *ἔθος γὰρ τούτοις, ὅταν πέσωσιν ὁμοῦ, ὡς μηδένα ἐπιπεσεῖν τοῦ λοιποῦ, πάλιν ἐγερθέντας ἐφ' ὁμοίῳ συμπλεκῆναι σχήματι, ὅπερ τὴν αὐτὴν εἶπε λαβήν*.

494. Vulgo hi versus omnes usque ad v. 507. Electrae continuabantur. Primi tantum tres versus Electrae sunt, ut tres fuerant Orestis.

496. *οἴκτειρον* Rob. In fine versus libri *γόνον*. Bene Bambergerus *γόον*.

497. Hic versus Oresti tribuendus erat, et qui sequitur Electrae.

498. Tzetzes in Crameri Anecd. Ox. IV. p. 69. seq. *ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος — "οὗτος γὰρ οὐ τέθνηκεν οὐδέ περ θανών."*

499. Hos tres versus Oresti tribui, et qui sequuntur tres Electrae. Stanleius sive potius Portus *κληδόνες* in *κίονες* mutandum coniecit. Schützius *κληδόνος* scripsit. Sic, sive casu, sive consilio, editum est in Sylburgii adnotationibus ad Clementem Alexandrinum. Magis poeticum est *κληδόνες*. Scholiastes *εὐφημίαι. διὰ φήμης σώζοιέν σε*. Apud Clementem Strom. II. p. 182. Sylb. 504. Pott. haec leguntur, *παῖδες δὲ ἀνδρὶ κατ' αἶαν ὄντι* (*κατθανόντι* Gatakerus Adv. misc. I. 2. p. 383.) *κληδόνες γεγάασι· φελλοὶ δ' ὡς ἄγουσι δίκτυον τὸν ἐκ βυθοῦ, καὶ κλωστῆρα σώζοντες λίνῳ, κατὰ τὸν τραγικὸν Σοφοκλέα*.

500. *φελοί* Ald. Eustathius p. 79, 33. ex Aeschylo affert *φελλοὶ δ' ὅπως*, et p. 713, 33. *ὡς γὰρ θανὼν πατὴρ κλεΐζοιτ' ἂν ὑπὸ παιδὸς ἀγαθοῦ, ὡς οἷον ἀναγόμενος ἄνω τῷ κλέει, φελλοὶ ὅπως δίκτυον ἀνέχουσιν ἄνω κατ' Αἰσχύλον, οὕτω καὶ τηλόθι ὢν κλέος ἔχοι*.

501. *λίνου* Rob. et ita a prima manu M. *λίνον* M. ex alius manus mutatione et G. Ald. Turn. *λίνῳ* est apud Clementem. Scholiastes quid legerit non apparet ex hac eius adnotatione, *ἐν περιφράσει τὸν κλωστὸν λίνον*. Sed Robortelli et antiqua codicis M. scriptura, *λίνου*, probata praeter alios a Porsono, firmatur iis quae ex Polluce VII. 31. iam Stanleius attulit, *κλωστήρ· οὕτω δὲ καὶ τὴν περιστροφὴν τοῦ λίνου Εὐριπίδης ὠνόμασεν, "λίνου κλωστῆρα περιφέρει λαβών."*

503. Libri *σώζῃ*, quod Porsonus in *σώζει* mutavit. Deinde *τόνδε ἐτιμήσας* Ald. Post hunc versum sequitur in Rob. hic, *τίμημα — τύχης*, deinde v. 505. *καὶ μὴν — λόγον*. In M. G. Vict. priore loco positus est hic, *καὶ μὴν — λόγον*, posteriore *τίμημα — τύχης*. In Ald. Turn. hic versus, *καὶ μὴν — λόγον*, omissus est. Verum versuum ordinem sive casu sive consilio praebet Rob. Neque enim dubito quin sic scripserit Aeschylus,

470. Nulla personae nota in libris. θεοὶ pro χθόνιοι Rob.

471. κατευχῆς Turn. et, ut videtur, M. κατ' εὐχῆς G. Ald. Rob

472. παισὶν M. Rob. παισὶ G. Ald. Turn. Deinde ἐπὶ νίκῃ rect Portus. Libri ἐπὶ νίκην.

473. In M. hic versus et novem sequentes Electrae tributi sunt. G. Ald. hunc versum Electrae, sequentem Oresti tribuunt. Recte Rob. Turn. utrumque Oresti adscribunt. Imitatus est hoc diverbium Euripides Or. v. 1225. seqq.

474. αἰτουμένῳ μοὶ Turn. αἰτούμενός μοι M. G. Ald. Rob.

475. 476. Personae nomen omittit Rob. Scripti sunt hi duo versus in M. G. Ald. Rob. ita, κἀγὼ πάτερ τοιάδε σου (sic M. Rob. τοῖά δέ σου G. τοῖα δέσου Ald.) χρείαν (χρειὰν G. Ald.) ἔχω, φυγεῖν μέγαν προσθεῖσαν αἰγίσθῳ omisso ultimo verbo. A Turnebo profectum est τοιάνδε σου, idemque e coniectura μόρον addidit. Cantero scribendum videbatur κἀγὼ πάτερ τοιάνδε σου χρείαν ἔχω, φυγεῖν με λαμπρὸν θεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον. Alii alia coniecerunt. Scribendum putavi

κἀγώ, πάτερ, τοιῶνδέ σου χρείαν ἔχω
τυχεῖν, μέγαν προςθεῖσαν Αἰγίσθῳ *φθόρον.*

477. Ante Schützium aberat nota personae. Oresti hos tres versus tribuendos esse vidit etiam Tyrwhittus.

478. παρενδείπνοις M. Deinde libri ἔσῃ.

479. ἐμπύροισι Auratus et Canterus. Libri ἐν πυροῖσι. Deinde libri κνισωτοῖς. Victorius κνισσωτοῖς.

480. Electrae nomen habet Rob. Ceteri omittunt. κἀγὼ χράσσω codex Robortelli: ipse dedit κἀγὼ χοάς σοι, ut in ceteris libris est.

483. Hinc in M. per totam stichomythiam singulis versibus linea praefixa est. Orestis et Electrae nomina adscripta sunt in G. Ald. Turn. Omissa in Rob. πάτερ M. G. Ald. Emendate Rob. Turn.

484. ὦ περσέφασσα δὸς G. ὥπερ σεφασσαδὸς Ald. Deinde libri δέ τ'. Auratus σὺ δ'. Scribendum esse δέ γ' in adn. 316. ad Vigerum dixi. De verbo εὔμορφος v. ad Ag. v. 434.

486. ὥισ' M. Ceteri ᾧ σ'. Non opus est Blomfieldii coniectura ὥς. Valckenarius ad Phoen. v. 1310. p. 440. ἐκαίνισαν in ἐκαινέτην mutandum putabat. Nihil mutandum. Ἐκαίνισαν est *imbuerunt, initiarunt*, i. e. primum exceperunt. V. ad Ag. v. 1030.

488. βουλευτοῖσιν non significat *insidiosam* vestem, sed *data opera excogitatam*. Βουλευτὸν θάνατον dixit Callimachus Lav. Pall. v. 38. ἐγκαλύμμασιν Portus.

489. Libri ἐξεγείρῃ. Deinde ὀνείδεσιν Rob. ὀνείδεσσιν M. G. Ald. Turn.

491. Nulla est in libris personae nota, sed Electrae omnia continuantur. Oresti hunc et duos sequentes versus recte tribuerunt Tyrwhittus et Schützius.

492. λαβὰς Canterus et Musgravius. Libri βλαβάς. Musgravius

adscripsit quae Suidas habet, *ὁμοίας λαβάς, ἀντὶ τοῦ μεταλήψεις καὶ ἀντιμεταθέσεις.* Plato in Phaedro p. 236. B. *περὶ μὲν τούτου, ὦ φίλε, εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς ἐλήλυθας.* Scholiastes Platonis *ἀπὸ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν παλαιόντων, οἳ τοῦ ἀφωρισμένου αὐτοῖς πρὸς τὸ παλαίειν τόπου ὁπότε ἐκπέσοιεν, εἶτα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ τόπου καὶ σχήματος εἰ πάλιν ἔλθοιεν, εἰς ὁμοίας ἐληλυθέναι λέγονται λαβάς.* Idem Plato de re p. VIII. p. 544. B. *πάλιν τοίνυν, ὥςπερ παλαιστής, τὴν αὐτὴν λαβὴν πάρεχε.* Ibi scholiastes *ἔθος γὰρ τούτοις, ὅταν πέσωσιν ὁμοῦ, ὡς μηδένα ἐπιπεσεῖν τοῦ λοιποῦ, πάλιν ἐγερθέντας ἐφ' ὁμοίῳ συμπλεκῆναι σχήματι, ὅπερ τὴν αὐτὴν εἶπε λαβήν.*

494. Vulgo hi versus omnes usque ad v. 507. Electrae continuabantur. Primi tantum tres versus Electrae sunt, ut tres fuerant Orestis.

496. *οἴκτειρον* Rob. In fine versus libri *γόνον.* Bene Bambergerus *γόον.*

497. Hic versus Oresti tribuendus erat, et qui sequitur Electrae.

498. Tzetzes in Crameri Anecd. Ox. IV. p. 69. seq. *ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος — "οὗτος γὰρ οὐ τέθνηκεν οὐδέ περ θανών."*

499. Hos tres versus Oresti tribui, et qui sequuntur tres Electrae. Stanleius sive potius Portus *κληδόνες* in *κίονες* mutandum coniecit. Schützius *κληδόνος* scripsit. Sic, sive casu, sive consilio, editum est in Sylburgii adnotationibus ad Clementem Alexandrinum. Magis poeticum est *κληδόνες.* Scholiastes *εὐφημίαι. διὰ φήμης σώζοιέν σε.* Apud Clementem Strom. II. p. 182. Sylb. 504. Pott. haec leguntur, *παῖδες δὲ ἀνδρὶ κατ' αἶαν ὄντι* (*κατθανόντι* Gatakerus Adv. misc. I. 2. p. 383.) *κληδόνες γεγάασι· φελλοὶ δ' ὡς ἄγουσι δίκτυον τὸν ἐκ βυθοῦ, καὶ κλωστῆρα σώζοντες λίνῳ, κατὰ τὸν τραγικὸν Σοφοκλέα.*

500. *φελοί* Ald. Eustathius p. 79, 33. ex Aeschylo affert *φελλοὶ δ' ὅπως,* et p. 713, 33. *ὡς γὰρ θανὼν πατὴρ κλεΐζοιτ' ἂν ὑπὸ παιδὸς ἀγαθοῦ, ὡς οἷον ἀναγόμενος ἄνω τῷ κλέει, φελλοὶ ὅπως δίκτυον ἀνέχουσιν ἄνω κατ' Αἰσχύλον, οὕτω καὶ τηλόθι ὢν κλέος ἔχοι.*

501. *λίνου* Rob. et ita a prima manu M. *λίνον* M. ex alius manus mutatione et G. Ald. Turn. *λίνῳ* est apud Clementem. Scholiastes quid legerit non apparet ex hac eius adnotatione, *ἐν περιφράσει τὸν κλωστὸν λίνον.* Sed Robortelli et antiqua codicis M. scriptura, *λίνου,* probata praeter alios a Porsono, firmatur iis quae ex Polluce VII. 31. iam Stanleius attulit, *κλωστήρ· οὕτω δὲ καὶ τὴν περιστροφὴν τοῦ λίνου Εὐριπίδης ὠνόμασεν, "λίνου κλωστῆρα περιφέρει λαβών."*

503. Libri *σώζῃ,* quod Porsonus in *σώζει* mutavit. Deinde *τόνδε ἐτιμήσας* Ald. Post hunc versum sequitur in Rob. hic, *τίμημα — τύχης,* deinde v. 505. *καὶ μὴν — λόγον.* In M. G. Vict. priore loco positus est hic, *καὶ μὴν — λόγον,* posteriore *τίμημα — τύχης.* In Ald. Turn. hic versus, *καὶ μὴν — λόγον,* omissus est. Verum versuum ordinem sive casu sive consilio praebet Rob. Neque enim dubito quin sic scripserit Aeschylus,

αὐτὸς δὲ σῶζε, τόνδε τιμήσας λόγον,
τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτου τύχης.

505. Hic versus, in Ald. Turn. per negligentiam omissus, in M. sic scriptus est, *καὶ μὴν ἀμόμφητονδετινατὸν λόγον.* Eodem modo in G. nisi quod *δέτινατον λόγον* scriptum est, et in Rob. Vict. nisi quod in his *δέ τινα τὸν λόγον* est. Emendavi haec in Opusc. II. p. 79. ita, *καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτείνατον λόγον.* Recepit eam emendationem Blomfieldius, *ἐτεινάτην* rectius scribens. Postquam ille versus, *τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτου τύχης*, suo loco positus est, rectissime iam hi tres versus, quos chori esse apparet, procedunt,

καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτεινάτην λόγον·
τὰ δ' ἄλλ', ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενί,
ἔρδοις ἂν ἤδη, δαίμονος πειρώμενος.

506. *κατόρθωσαι* G. Ald. et fuerat hoc ante correctionem in M.

507. *ἔρδοις* Ald. Turn. *ἕρδοις* G. Rob.

508. *Ορ.* adscriptum in M. Rob. Omissa personae nota in G. Ald. Turn.

510. *μεθύστερον* Victorius. Libri *μεθ' ὕστερον.*

511. *θανόντι* Pauwius. Libri *θανοῦντι.* Deinde *ἀφρονοῦντι* pro *οὐ φρονοῦντι* sola Aldina. *Θανόντι οὐ φρονοῦντι* est *mortuo non curanti, contemnenti.*

512. Ex Rob. recepi *τόδε*, addita interpunctione, quam M. G. Ald. habent. *τάδε* M. G. Ald. Turn. Sed in M. *τάδε* ex *τόδε* aut hoc ex illo factum est.

513. *μείω* Turn. *μέσω* M. G. *μέσῳ* Rob. *μέτω* Ald. Deinde *δ' ἐπὶ* pro *δ' ἐστὶ* Ald.

516. *οἶσθ' ἐμοὶ* Turn. *οἶσθεμοι* (α supra) M. *οἶσθέμοι* (α supra) G. *οἷς θ' ἕμοι* Ald. *οἶσθά μοι* Rob.

517. Chori notam habet Rob. Agamemnonis G. Ald. *Αγ.* Turn. Nullam M. *παρῇ* Porsonus. *παρῆν* posuerat Canterus. Libri *πάρει*, sed in M. *ει* ab alia manu in rasura scriptum est. *γρ. παρῆς* adscriptum in M. G.

520. Oresti hunc versum tribuit Rob. Electrae G. Ald. Turn. Lineola praefixa in M. *πέπυσθε* M. Rob. *πεύσθε* G. A. *πέπυσαι* Turn.

521. Choro hunc versum tribuit Rob. Agrmemnoni G. Ald. *Αγ.* Turn. Lineola praefixa in M. Libri *ὡς αὐτὴ λέγει.* Ita quae sequuntur, *ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμίσαι δίκην*, quae e verbo *ἔδοξεν* pendent, non essent cum superioribus nexa. Itaque olim scribendum putavi *ὃν σπαργάνοισι.* Sed melius, non mutato illo versu, hic scribitur *ὡς δ' αὐτὴ λέγει.* Plutarchus de sera num. vind. p. 555. A. *ὥστε πρὸς τὰ γινόμενα καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποπλάττεσθαι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐνύπνιον τὸν Στησίχορον οὑτωσί πως λέγοντα,*

τᾷ δὲ δράκων ἐδόκησε μολεῖν κάρα βεβροτωμένος ἄκρον·
ἐκ δ' ἄρα τοῦ βασιλεὺς Πλεισθενίδας ἐφάνη.

522. Oresti hunc versum tribuit Rob. Electrae G. Ald. Turn. Lineola praefixa in M. πῇ Victorius. ποῖ, quod libri habent, restituerunt Wellauerus et Blomfieldius.

523. Chori nomen praefixum in Rob. Ἀγ. in Turn. Nulla nota in M. G. Ald. ὁρμῆσαι Porsonus. Sed librorum lectionem, ὁρμίσαι, recte Abreschius interpretatus est ἀναπαύειν, comparans quod Hesychius habet, ὅρμισον, δῆσον, ἀνάπαυσον. Ita etiam scholiastes intellexit, ὡς παῖδα αὐτὸν ἐκτεῖναι ἐδόκει ἐν σπαργάνοις. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔδοξεν. Ald. Turn. δίκαν.

524. Hic versus cum praecedente et sequente inde ab ed. Rob. tribuebatur choro. In M. G. Ald. Turn. nullae hic sunt personarum distinctiones. Abreschius Orestis nomen huic versui adscribendum esse et sententiam per interrogationem proferri debere intellexit. Neque tamen τίνος scribendum est, sed τινὸς retinendum, *cuiuspiam.* νεογενὲς Turn. νεορενὲς M. G. Ald. Rob.

525. αὐτῇ Rob. Turn. αὐτῃ M. αὐτῇ G. Ald. καὐτῇ Stanleius in curis secundis et Porsonus, non intellecta vera versuum distributione. Deinde μαζὸν libri. μασθὸν hic et v. 539. Porsonus aut typographus eius. μαστὸν recte Blomfieldius. V. Elmsl. ad Bacch. v. 700. Deinde ἐν τ' ὀνείρατι M. G. Ald. Turn. ἔν τ' ὀνείρατι Rob. Porsonus ἐν τὠνείρατι. Scribendum potius ἔν γ' ὀνείρατι.

526. Personae notam hic et v. 527. 528. omittunt M. G. Ald. Turn. Non opus est ut cum Stephano et Schütžio post καὶ πῶς signo interrogationis distinguatur. οὔθαρ ἦν Pauwius et Valckenarius Diatr. p. 286. οὐχαριν, sed ιν ab alia manu ex ην facto, M. οὐ χάριν G. Ald. Rob. οὐκ ἄρ' ἦν Turn. Deinde ὑπὸ στύγος M. ὑποστύγος Rob. ὑποστυγος G. ὑπὸ στυγὸς Ald. Turn. Recte Schützius ὑπὸ στύγους. Genitivum explicat scholiastae interpretatio, τοῦ μισητοῦ θηρίου.

528. Scholiastes ὄψανον, ὄψις, φαντασία. τὸ χ δέ, ὅτι ἀπὸ τῆς ὄψεως παρῆξε τὸ ὄψανον, τὸ ἐκ τοῦ ἀνδρὸς φάντασμα. Hesychius ὄψανον, ὄψιν, et ὄψανον, ὄψις, φωνή (hoc ad ὄψ pertinet: praecedit enim ὄψ, ὄψις, ὀφθαλμός, ἢ φωνή). Ἀνδρὸς ὄψανον, *visum a viro missum,* recte interpretatur scholiastes. Iniuria ἀνδρός corruptum videtur Dindorfio.

529. Chori nota praefixa in M. Rob. Omissa in G. Ald. Turn. κέκραγεν Rob. κέκλαγεν M. G. Ald. Turn.

530. ἀνῇθον Valckenarius ad Herod. IV. 145. p. 343. Libri ἀνῆλθον. Scholiastes ἀνέλαμψαν. Comparavit Valckenarius Soph. Ai. v. 285. ἡνίχ' ἕσπεροι λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον. Deinde ἐντυφλωθέντες Rob.

534. Orestis notam habent M. Rob. Turn. Omittunt G. Ald.

536. συγκόλλως Victorius. συσκόλλως M. Rob. δυσκόλλως G. Ald. unde Turn. δυςκόλως fecit: sed in G. συσ supra scriptum est. Ad συγκόλλως pertinet scholiastae interpretatio, συνημμένως τῇ ἀληθείᾳ.

537. Libri ἐκλείπων. Scribendum esse ἐκλιπὼν etiam Blomfieldius coniecit.

538. οὔφεισεπασασπαργανηπλείζετο, adscripto in margine ἐπιμελείας ἠξιοῦτο, M. οὐ φεῖσε, πᾶσα σπαργάνη πλείζετο Rob. Sic prorsus, sed commate omisso, G. in quo tamen ad initium ultimi verbi a recentiore manu ὁ supra adscriptum est, cum signo, quod ante π inserendam esse hanc litteram indicet. Hinc οὔφεῖσε πᾶσα σπαργάνη ὁπλίζετο Ald. ὄφις τὲ πᾶσιν σπαργάνοις ὁπλίζετο Turn. Ita etiam Vict. sed ut ὡπλίζετο scriberet. Ineptissimis coniecturis haec tentata sunt. Recepi emendationem Porsoni a Kiddio in Porsonianis p. 211. prolatam οὔφις ἐμοῖσι et Turnebi Victoriique σπαργάνοις ὡπλίζετο. Photius p. 363, 27. ὄφις· ἐκτείνουσι κατὰ τὸ ἑνικόν. Herodianus περὶ διχρόνων in Crameri Anecd. Ox. III. p. 298. τὰ εἰς ις λήγοντα βαρύτονα ἀεὶ συστέλλει τὸ ι, εἰ μὴ σύνθετα ὑπάρχοι ἐξ ἁπλῶν ἐκτεινόντων τὸ ι, κόνις, δῆρις, μάντις, ὄρχις, ὄφις, λάτρις, ὄρνις· Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τῷ περὶ διαλέκτων φησὶν Ἀττίκους ἐκτείνειν. Infra v. 916. τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην.

539. μαστὸν Blomfieldius. Libri μασθὸν, nisi quod Rob. μαθὸν habet. Idem Rob. ἀμφέσχηκ'.

540. Libri θρόμβῳ δ' ἔμιξεν. Scribendum erat θρόμβῳ τ' ἔμιξεν.

541. ἀμφιταρβιτωδ' M. ἀμφιταρβίτω δ' G. Ald. et iota sub ω addito Rob. ἀμφιτάρβης τῷδ' Turn. Emendavit Porsonus. V. ad v. 34.

542. δεῖ τοίνυν vitium Ald. Turn.

544. κτείνω νιν M. Rob. κτείνω, νιν G. κτεινώνιν Ald. κτενῶ νιν Turn.

545. αἱροῦμαι G. Ald.

546—550. Libri

> γένοιτο δ' οὕτως. τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις·
> τοὺς δ' ἔν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μή τι δρᾶν λέγων.
> ἁπλοῦς ὁ μῦθος· τήνδε μὲν στίχειν ἔσω·
> αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς·

Versu secundo τοὺς δ' ἔν τι ποιεῖν M. Rob. Turn. τοῦς δ' ἐντιποιεῖν G. Ald. Versu tertio τὴν δέ με vitium Aldinae est. στείχειν emendavit Porsonus. Primo versui, γένοιτο — φίλοις, lineola adscripta in M. Nulla personae nota in G. Ald. Rob. In Turn. Ἀγγ. praefixum. Victorius primos duos versus choro tribuit, tertium et sequentes, ubi in M. G. Ald. Rob. nulla personae nota est, cum Turnebo dedit Oresti. Haec distributio editiones occupavit. Itaque ut haec saltem intelligi possent, opus erat Stanleii coniectura τοὺς μέν τι ποιεῖν. Receperunt eam Porsonus, Schützius, Blomfieldius, alii. Sed parum apte chorus dicere videtur τοὺς δὲ μή τι δρᾶν λέγων. Deinde in eo versu, quo orationem suam incipit Orestes, τήνδε μὲν στείχειν ἔσω ita dictum est, ut non possit satis defendi anacoluthiae excusatione. Itaque duorum versuum sede permutata scripsi

ΧΟΡΟΣ.

γένοιτο δ' οὕτως. τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἁπλοῦς ὁ μῦθος· τήνδε μὲν στείχειν ἔσω,
τοὺς δ' ἕν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μή τι δρᾶν λέγω.
αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάςδε συνθήκας ἐμάς,

et quae sequuntur. *Simplex, inquit, mea oratio est: hanc introire, alios unam quandam rem perficere, alios nihil agere iubeo.* Ne quis autem putet obstare huic versuum distributioni, quod plerumque longiores histrionum orationes duobus minimum chori versibus interpellantur, unus chori versus est in Agamemnone v. 1280.

550. κτείναντες Rob. Turn. κτεινάντας M. G. Ald. Turn.

551. Libri δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν. Id adn. 219. ad Vigerum ea ratione explicavi, de qua ad Ag. v. 97. dictum est. Sed hic tamen potius scribendum est δόλῳ δὲ καὶ ληφθῶσιν, et comma post haec verba ponendum. In ληφθῶσιν post η aliquid erasum est in M. ut λημφθῶσιν scriptum fuisse videatur. ληφθῶσον ἐν τ' αὐτῷ vitia Rob.

553. Scholiastes τὸ ἑξῆς, ἐφήμισε τὸ πρίν. Itaque post ἀψευδὴς commate distinxit Rob. quem plerique secuti sunt. Immo cohaerent haec, μάντις ἀψευδὴς τὸ πρίν, *prius verax*, itaque nunc quoque.

554. ξέννῳ Rob. πᾶν τελῆ σάγην ἔχον Ald.

555. ἐφ' ἑρκείους Turn. ἐφ' ἑρκίους Rob. ἐφερκίους M. G. Ald.

556. ξένος δὲ solus Rob.

557. ἥσομεν Turn. οἴσομεν inepte M. G. Ald. Rob.

558. αὐτὴν G. Ald. Rob.

559. Valckenarius καὶ δὴ in κεἰ δὴ mutandum putabat ad Phoen. v. 1001. non reputans ita soloecam fieri orationem. *Καὶ δή* est *fac neminem nos velle recipere.* V. ad Vigerum adn. 331. Deinde φαιδρᾷ Turn. et, ut videtur, M. φαιδρῷ G. φαιδρῶ Ald. φαιδροὺς Rob.

560. δέξαιτ' Turn. λέξαιτ' M. G. Rob. λέξαι τ' Ald. Deinde δαιμον ἀϊδόμος κακοῖς, accentu qui fuerat in δαι eraso et ϊ in ἀϊ ab alia manu in rasura scripto, M. δαίμοναϊ δόμος κακοῖς G. δαίμονα ἰδόμος κακοῖς Ald. δαιμοι, ἀϊδόμος, κᾳκεῖ sic Rob. Emendavit Turnebus. Legit δαιμονᾷ scholiastes, qui ad hunc versum adscripsit τετάρακται.

561. ὥστ' ἐπεικάζειν M. Rob. ὡς ἂν ἐπεικάζειν G. Ald. ὡς ἐπεικάζειν Turn.

562. δόμοις παραστίχοντα M. G. Ald. Rob. Turn. δόμοις παραστείχοντα Victorius. Scribendum erat δόμους παραστείχοντα. Vidit hoc etiam Boissonadus. τάδενέπειν G.

563. πύλαισι Blomfieldius. πύλῃισι M. Ceteri πύλῃσι. Deinde ἀπείργεται M. Rob. In G. librarius scripserat ἀπείργετε, sed ultimum ε deinde in αι mutavit, ε supra scripto. ἀπείργετε Ald. Turn.

565. εἰδὼ οὖν vitium Ald. Deinde βαλὸν, littera ο ex ω facta, M.

βαλὸν, ad primam syllabam *η* supra scripto, G. *βαλὼν* Ald. Rob. *βηλὸν* Turn. Lexicon rhetoricum in Bekkeri Anecd. p. 224, 12. *βατήρ.— σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῆς θύρας οὐδόν, ὃν Ὅμηρος βηλόν, οἱ δὲ τραγικοὶ βαλόν.* Hesychius *βαλόν, οὐδόν, καὶ οὐρανόν, καὶ βαλός.* Deinde *ἕρκειον* G. Ald. Turn. *ἑρκίον* Rob. et littera *ι* ex *ει* facta M. *ἑρκείων* scribendum esse viderunt Stanleius et Bentleius, ut *ἑρκείους πύλας* dictum est v. 555.

567. Schützius in secunda editione pro *ἔπειτα* receperat *ἔναντα*, Wakefieldii coniecturam in Silva crit. III. p. 153. qui quidem, ne quis leonem non agnosceret, *ἔναντα 'μοῦ* scripsit, nec melius ad Lucr. IV. 1130. *ἔπειτα 'μοί.*

568. Libri *ἱρεῖ.* Quod qui tuiti sunt, non reputarunt hoc verbum non habere locum nisi ubi indicatur quid aliquis dicat. *ἕρπει* scribendum putarunt Pauwius et Wakefieldius. Sed hoc neque per se commodum est, neque admitti potest propter sequentia. Nam *κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ* non potest significare, ut visum est Abreschio, in conspectum veniet. *ἱρεῖ* scriptum est pro *αἱρεῖ*, quod errore saepius obvio ex *ἀρεῖ* ortum erat. Vidit etiam Bambergerus *ἀρεῖ* scribendum esse. Itaque *κάτ'* accentum habere debet. Deinde *βαλεῖν* M. G. Ald. Emendarunt Rob. et Turn.

571. *ἱρινὺς* M. G. Ald. Rob. *ἱριννὺς* Turn.

573. *νῦν οὖν* Blomfieldius, idemque coniecerat Erfurdtius. *σὺν οὖν* M. (sic M.) *σὺ οὖν* G. Ald. Rob. *σὺ δ' οὖν* Turn.

574. *συμβαίνει*, sed *η* ad *ει* supra adscripto, M. Ceteri *συμβαίνῃ.*

577. Recte scholiastes *τούτῳ* interpretatur *τῷ Πυλάδῃ.* V. Opusc. VII. p. 60.

578. *ὠρθώσαντι* G.

579. *γὰρ* M. (sic M.) G. Ald. Rob. *γ' ἀὴρ* Turn. Vict. ex scholio, *πολλὰ τίκτει ὁ ἀὴρ ἐκ τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος πτηνὰ καὶ ἑρπετά. εἰσὶ γὰρ ὄφεις ἐξ ἀέρος πίπτοντες.* Prima Schützii *γαῖα* ex Heathii coniectura. *γᾶ* emendarunt Schützius in posterioribus editionibus et Porsonus.

580. Libri *δεινὰ καὶ δειμάτων ἄχη.* Delendum esse *καὶ* Heathius vidit. Non opus est ut *ἄγη* scribatur, ut olim putavi.

581—586. Hi versus in M. sic scripti sunt,

πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων
ἀνταίων βροτοῖσι
πλάθουσι βλαστοῦσι καὶ πεδαίχμιοι
λαμπάδες πεδάμαροι
πτηνά τε καὶ πεδοβά
μονα· κἀνεμοέντων
αἰγίδων φράσαι κότον,

ita quidem, ut *ε* in *πεδάμαροι*, item in *πτηνά τε* et in *πεδοβάμονα* in

litura scriptum sit. In primo versu *αγκάλαια νωδάλων* Ald. *ἀγκάλων κνωδάλων* Rob. In tertio versu *πεδαίχμιοι* etiam Rob. habet. *ποδαίχμιοι* G. Ald. *μεταίχμιοι* Turn. Vict. Non recte olim *πεδαίχμιοι* in *πεδαιχμίῳ* mutandum putabam: dicuntur *quae sunt inter caelum ac terram*. In proximo versu in *πεδάμαροι* consentiunt libri. Adscriptum est in M. *οἶμαι πέδουροι, ἵν' ᾖ τὸ σημαινόμενον μετέωροι*, et in altera margine *αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου αἱ καθημεριναί.* Scribendum esse *πεδάοροι* vidit Stanleius, comparans cum illa priore adnotatione quod Hesychius habet, *πέδουρος, μετέωρος*. Versu quinto in *πτηνά τε* G. Rob. cum M. consentiunt. *πτῆνά τε* Ald. Turn. Deinde *πεδοβάμονα· κἀνεμοέντων* etiam Turn. Vict. *πεδοβάμον' ἀκ' ἀνεμοέντων* G. *πεδοβάμον' ἀκ' ἀνεμοέντων* Ald. *πεδοβάμοναχ' ἀνεμοέντων* Rob. Scribendum, ut in Opusc. I. p. 114. dixi, *πτανὰ δὲ καὶ πεδοβάμον' ἀπ' ἀνεμοέντων αἰγίδων φράσαι κότον*. Sed etiam priores versus vitiosos esse et metrum arguit et sententia. Itaque *βροτοῖσι* in *βρύουσι* mutavi, *βλαστοῦσι* autem, quod nihil esse videtur nisi adscripta alia lectio, delevi. Sic igitur hos versus scripsi,

πόντιαί τ' ἀγκάλαι
κνωδάλων ἀνταίων
βρύουσι· πλάθουσι καὶ πεδαίχμιοι
λαμπάδες πεδάοροι,
πτανὰ δὲ καὶ πεδοβάμον' ἀπ' ἀνεμοέντων
αἰγίδων φράσαι κότον.

Masculina forma *ἀνεμοέντων* nemo debet suspectam habere.

587—592. Libri

ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀν-
δρὸς φρόνημα τίς λέγοι
καὶ γυναικῶν φρεσσὶν τλημόνων καὶ
παντόλμους
ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν
ξυζύγους δ' ὁμαυλίας.

In *φρεσσὶν* G. cum M. consentit. *φρεσὶν* Ald. Rob. Turn. Deinde *παντόλμους* M. Rob. Turn. *παντόλμοις* G. Ald. Tum *ἄταισι αἱ συννόμους* Rob. Denique *ξυζύγους δ'* M. G. Ald. *ξυζύγους τ'* Rob. Turn. *ξυζύγους θ'* Vict. Ad secundum versum scholiastes haec adnotavit, *τίς λέγοι φρεσίν, ἀντὶ τοῦ ἐννοήσειεν.* Defendi potest *τίς λέγοι*, sed hoc quidem loco, quum etiam *φρεσσὶν* vel *φρεσὶν* vix possit sanum esse, multo probabilius est Aeschylum scripsisse *τίς λόγῳ — φράσει*. Deinde *καί*, quod post *τλημόνων* libri habent, delendum esse non minus sententia docet quam metrum. Neque enim dubito quin pro *παντόλμους* scribendum sit *παντόλμοις*, ut errore felici scriptum est in G. Sic igitur bene procedunt hi versus,

ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀν-
δρὸς φρόνημα τίς λόγῳ

καὶ γυναικῶν φράσει
τλημόνων παντόλμοις
ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν
συζύγους θ' ὁμαυλίας;

593. 594. Libri *θηλυκράτης ἀπέρωτος ἔρως παρανικᾷ κνωδάλων τε καὶ βροτῶν*, nisi quod *ἀπ' ἔρωτος* est in G. Ald. Rob. et *βοτῶν* in Rob. Scholiastes *ἀπέρωτος* interpretatur *στυγνὸς καὶ ὑπερήφανος*. Apud Hesychium haec leguntur, *ἀπερωπός, ἀπάνθρωπος. ἀπερωπῶς, θαυμαστῶς, ἀδοκήτως*. In Etym. M. p. 120, 41. *ἀπερωπόν, ἄγριον καὶ ἀπηνῆ· ἢ σκληρόν, ἢ δυςπαραίτητον, στυγνόν, ὑπερήφανον, ἀπαράπειστον*. Itaque Kustero in adnotatione ad Hesychium aut *ἀπερωπὸς* apud Aeschylum, aut *ἀπέρωτος* apud Hesychium et in Etymologico scribendum videbatur. Sed vocabulum hoc *ἀπερωπός* sive rectius *ἀπέρωπος* tuetur Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 8, 8. *ἀπέρωπος· σημαίνει ἀναιδής, σκληρός, τραχύς, οἷον ἀπερίοπος καὶ ἀπερίβλεπτος, ὃν οὐκ ἄν τις περιωπήσαιτο διὰ τὴν ἀηδίαν. καὶ ἀπέρωπον οἷον τραχὺ καὶ ἀνατεταμένον*. Apud Aeschylum scribendum esse *ἀπέρωπος* putarunt etiam Pauwius, Heathius, Schützius, Bothius. Sed praestat hic quidem *ἀπέρωτος*, quamquam Lobeckius Paral. p. 258. nullum similis formae exemplum novit. Coniunxerunt autem haec cum iis quae praecedunt, *συζύγους δ' ὁμαυλίας*, Heathium secuti Schützius, Wellauerus, Blomfieldius, alii, sententia minime commoda. Praeterea mirum verbum est *παρανικᾶν*. Scribendum erat *συζύγους θ' ὁμαυλίας* cum Victorio, idque cum praecedentibus iungendum: hic autem Aeschylum ita scripsisse puto,

θηλυκρατὴς ἀπέρωτος ἔρως πάρα νείκᾳ
κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.

De vocabulo *νείκη* v. ad Ag. v. 1338.

595—598. *ὑπόπτερος* M. G. Ald. Rob. *ὑποπτέροις* Turn. Vict. ex scholiastae adnotatione, *γινωσκέτω δ' ὁ παιδευθεὶς οὐχ ὑποπτέροις φροντίσιν, ἵν' ᾖ τὸ ὃς ὑποτακτικὸν ἀντὶ τοῦ ὁ προτακτικοῦ*. Sed in altera margine codicis M. adscriptum est *ὁ μὴ κοῦφος, ἀλλ' ἀληθῶς μαθεῖν θέλων*. Deinde libri *φροντίσιν δαεὶς τὰν ἀπαιδολύμας τάλαινα θεστιὰς μήσατο πυρδαῆτινα πρόνοιαν*. Post *φροντίσιν* punctum posuit Rob. *τὰν ἀπαιδολύμας* M. Rob. *τάν, ἀπαιδολύμας* G. *τὰν ἄπαιδο λύμας* Ald. *'τὰν ἁ παιδολύμας* Turn. Correcto accentu scribendum esse *παιδολυμὰς* Dindorfius vidit. Deinde *πυρδαῆτινα* Rob. et, ut videtur, M. *πυρδαῆ τινα* G. Ald. *πυρδαής τινα* Turn. Vict. ex scholio, *οὕτω τὸ ἑξῆς· ἥντινα μήσατο πρόνοιαν τάλαινα Θεστιὰς ἡ παιδολύμας καὶ πυρδαής*. Scribendum esse videtur

ἴστω δ', ὅςτις οὐχ ὑπόπτερος
φροντίσιν, τὰν δαεῖσ' ἁ παιδολυ-
μὰς τάλαινα Θεστιὰς μήσατο
πυρδαῆτιν πρόνοιαν.

Aptum est δαεῖσα, quod sic demum, quia titionis vim norat, comburere eum isto fine potuit.

599. καταίθουσα Canterus. κ' αἴθουσα M. (sic M.) Rob. Turn. καἴθουσα G. Ald.

600. ἡνίκ' ἐπιμολὼν Ald. Sed G. ut M. Rob. ἥλικ' ἐπεὶ μολὼν habet. ἥλικα, ἐπεὶ μολὼν Turn.

601. μακρόθεν Rob. Deinde libri κελάδησε.

602. ξύμμετρόν τε M. G. Ald. Rob. συμμετρόν τε Turn. Deinde διαὶ Canterus. Libri διά.

603. μοιρόκραντον ἐς ἦμαρ Canterus. μοιροκραντοσδ' ἐς ἦμαρ, ab alia manu supra adscripto ν, et cum litura post ἐς, M. μοιρόκραντοέδ' ἐς ἦμαρ G. Ald. μοιρόκρατον δ' ἐς ἦμαρ Rob. μοιρόκρατον ἐς ἦμαρ Turn. μοιρόκραντον δ' ἐς ἦμαρ Vict.

604. ἀλλὰ δή τιν' M. G. Rob. ἀλλὰ δὴ τιν' Ald. ἀλλὰ δεῖ τίν' Turn. Canterus ἄλλαν scribendum esse vidit. Hinc ἄλλαν δεῖ τιν' Pauwius, Schützius, alii. Sed non est hic nexus is qui Aeschylo convenire videatur. Scribendum potius est ἄλλαν δ' ἔστιν. Similiter in Prometheo v. 803. ἄλλην δ' ἄκουσον δυςχερῆ θεωρίαν.

605. Porsonus ὕπερ, quod non diffiteor aptissimum esse. Nec tamen necessarium putavi ὑπαὶ mutare, quo significatur ab hostibus inductam esse ad istud facinus Scyllam.

606. ἀπόλεσεν Ald. ἀπώλεσε Turn.

607. Libri χρυσεοδμήτοισιν. Scribendum erat χρυσοκμήτοισιν.

608. πιθήσασα Abreschius. Libri πειθήσασα. Deinde δώροισι G. Tum μίνω Rob. Turn. et ita M. sed ut ι ex ει factum sit. μείνω G. Ald.

609. Libri νίσον. Correxit accentum Blomfieldius.

610. νοσφίσ' ἀπροβούλως Rob. Ceteri νοσφίσασ' ἀπροβούλως. Porsonus νοσφίσασα προβούλως, adverbio otioso et ideo valde inepto. Scholiastes ἀπρονοήτως, οὐ προσκεψαμένη τὸ ἀποβησόμενον. ὡς προδότις γὰρ τοῦ πατρὸς ἐτιμωρήθη ὑπὸ Μίνωος.

611. πνείονθ' Heathius. Libri πνέονθ'. Deinde ἁ κυνόφρων M. Rob. ἀκυνόφρων G. ἀκανόφρων Ald. ἀγανόφρονι Turn.

612. κιγχάνει Porsonus. Libri κιχάνει, sed in M. inter κι et χ una littera erasa est. Deinde νιν Blomfieldius. Libri μιν.

613. ἐπεὶ δ' ἐπεμνήσαμεν M. (supra η adscripto α) ἐπεὶ δ' ἐπεμνήσαμεν G. Ald. Turn. ἐπεὶ δ' ἐμνήσαμεν Rob. Scribendum esse ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμην Heathius vidit. Apodosis incipit cum antistropha, ubi δέ particula de more posita est post ἐπεὶ δέ, longiore parenthesi interposita.

614. Libri ἀκαίρως δὲ δυσφιλὲς etc. In M. haec scholia adscripta sunt, λείπει μνήσομαι Κλυταιμνήστρας (ut ad μήτιδας v. 616. adscriptum est λείπει εἰργάσατο), et ὁ δέ ἀντὶ τοῦ γάρ. Scribendum ἄκαιρος δ' ὁ δυςφιλὲς etc.

617. Hunc versum Ald. Rob. Turn. omittunt. Prima cum habet

καὶ γυναικῶν φράσει
τλημόνων παντόλμοις
ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν
συζύγους ϑ' ὁμαυλίας;

593. 594. Libri *ϑηλυκράτης ἀπέρωτος ἔρως παρανικᾷ κνωδάλων τε καὶ βροτῶν*, nisi quod *ἀπ' ἔρωτος* est in G. Ald. Rob. et *βοτῶν* in Rob. Scholiastes *ἀπέρωτος* interpretatur *στυγνὸς καὶ ὑπερήφανος*. Apud Hesychium haec leguntur, *ἀπερωπός, ἀπάνϑρωπος. ἀπερωπῶς, ϑαυμαστῶς, ἀδοκήτως*. In Etym. M. p. 120, 41. *ἀπερωπόν, ἄγριον καὶ ἀπηνῆ· ἢ σκληρόν, ἢ δυςπαραίτητον, στυγνόν, ὑπερήφανον, ἀπαράπειστον*. Itaque Kustero in adnotatione ad Hesychium aut *ἀπερωπὸς* apud Aeschylum, aut *ἀπέρωτος* apud Hesychium et in Etymologico scribendum videbatur. Sed vocabulum hoc *ἀπερωπός* sive rectius *ἀπέρωπος* tuetur Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 8, 8. *ἀπέρωπος· σημαίνει ἀναιδής, σκληρός, τραχύς, οἷον ἀπερίοπος καὶ ἀπερίβλεπτος, ὃν οὐκ ἄν τις περιωπήσαιτο διὰ τὴν ἀηδίαν. καὶ ἀπέρωπον οἷον τραχὺ καὶ ἀνατεταμένον*. Apud Aeschylum scribendum esse *ἀπέρωπος* putarunt etiam Pauwius, Heathius, Schützius, Bothius. Sed praestat hic quidem *ἀπέρωτος*, quamquam Lobeckius Paral. p. 258. nullum similis formae exemplum novit. Coniunxerunt autem haec cum iis quae praecedunt, *συζύγους δ' ὁμαυλίας*, Heathium secuti Schützius, Wellauerus, Blomfieldius, alii, sententia minime commoda. Praeterea mirum verbum est *παρανικᾶν*. Scribendum erat *συζύγους ϑ' ὁμαυλίας* cum Victorio, idque cum praecedentibus iungendum: hic autem Aeschylum ita scripsisse puto,

ϑηλυκρατὴς ἀπέρωτος ἔρως πάρα νείκᾳ
κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.

De vocabulo *νείκη* v. ad Ag. v. 1338.

595—598. *ὑπόπτερος* M. G. Ald. Rob. *ὑποπτέροις* Turn. Vict. ex scholiastae adnotatione, *γινωσκέτω δ' ὁ παιδευϑεὶς οὐχ ὑποπτέροις φροντίσιν, ἵν' ᾖ τὸ ὃς ὑποτακτικὸν ἀντὶ τοῦ ὁ προτακτικοῦ*. Sed in altera margine codicis M. adscriptum est *ὁ μὴ κοῦφος, ἀλλ' ἀληϑῶς μαϑεῖν ϑέλων*. Deinde libri *φροντίσιν δαεὶς τὰν ἀπαιδολύμας τάλαινα ϑεστιὰς μήσατο πυρδαῆτινα πρόνοιαν*. Post *φροντίσιν* punctum posuit Rob. *τὰν ἀπαιδολύμας* M. Rob. *τὰν, ἀπαιδολύμας* G. *τὰν ἄπαιδο λύμας* Ald. *'τὰν ἁ παιδολύμας* Turn. Correcto accentu scribendum esse *παιδολυμὰς* Dindorfius vidit. Deinde *πυρδαῆτινα* Rob. et, ut videtur, M. *πυρδαῆ τινα* G. Ald. *πυρδαῆς τινα* Turn. Vict. ex scholio, *οὕτω τὸ ἑξῆς· ἥντινα μήσατο πρόνοιαν τάλαινα Θεστιὰς ἡ παιδολύμας καὶ πυρδαής*. Scribendum esse videtur

ἴστω δ', ὅςτις οὐχ ὑπόπτερος
φροντίσιν, τὰν δαεῖσ' ἁ παιδολυ-
μὰς τάλαινα Θεστιὰς μήσατο
πυρδαῆτιν πρόνοιαν.

Aptum est δαεῖσα, quod sic demum, quia titionis vim norat, comburere eum isto fine potuit.

599. καταίθουσα Canterus. κ' αἴθουσα M. (sic M.) Rob. Turn. καἴθουσα G. Ald.

600. ἡνίκ' ἐπιμολὼν Ald. Sed G. ut M. Rob. ἥλικ' ἐπεὶ μολὼν habet. ἥλικα, ἐπεὶ μολὼν Turn.

601. μακρόθεν Rob. Deinde libri κελάδησε.

602. ξύμμετρόν τε M. G. Ald. Rob. συμμετρόν τε Turn. Deinde διαὶ Canterus. Libri διά.

603. μοιρόκραντον ἐς ἦμαρ Canterus. μοιροκραντοσδ' ἐς ἦμαρ, ab alia manu supra adscripto ν, et cum litura post ἐς, M. μοιρόκραντοέδ' ἐς ἦμαρ G. Ald. μοιρόκρατον δ' ἐς ἦμαρ Rob. μοιρόκρατον ἐς ἦμαρ Turn. μοιρόκραντον δ' ἐς ἦμαρ Vict.

604. ἀλλὰ δή τιν' M. G. Rob. ἀλλὰ δή τιν' Ald. ἀλλὰ δεῖ τίν' Turn. Canterus ἄλλαν scribendum esse vidit. Hinc ἄλλαν δεῖ τιν' Pauwius, Schützius, alii. Sed non est hic nexus is qui Aeschylo convenire videatur. Scribendum potius est ἄλλαν δ' ἔστιν. Similiter in Prometheo v. 803. ἄλλην δ' ἄκουσον δυςχερῆ θεωρίαν.

605. Porsonus ὕπερ, quod non diffiteor aptissimum esse. Nec tamen necessarium putavi ὑπαὶ mutare, quo significatur ab hostibus inductam esse ad istud facinus Scyllam.

606. ἀπόλεσεν Ald. ἀπώλεσε Turn.

607. Libri χρυσεοδμήτοισιν. Scribendum erat χρυσοκμήτοισιν.

608. πιθήσασα Abreschius. Libri πειθήσασα. Deinde δόροισι G. Tum μίνω Rob. Turn. et ita M. sed ut ι ex ει factum sit. μείνω G. Ald.

609. Libri νίσον. Correxit accentum Blomfieldius.

610. νοσφίσ' ἀπροβούλως Rob. Ceteri νοσφίσασ' ἀπροβούλως. Porsonus νοσφίσασα προβούλως, adverbio otioso et ideo valde inepto. Scholiastes ἀπρονοήτως, οὐ προσκεψαμένη τὸ ἀποβησόμενον. ὡς προδότις γὰρ τοῦ πατρὸς ἐτιμωρήθη ὑπὸ Μίνωος.

611. πνείονθ' Heathius. Libri πνέονθ'. Deinde ἀ κυνόφρων M. Rob. ἀκυνόφρων G. ἀκανόφρων Ald. ἀγανόφρονι Turn.

612. κιγχάνει Porsonus. Libri κιχάνει, sed in M. inter κι et χ una littera erasa est. Deinde νιν Blomfieldius. Libri μιν.

613. ἐπεὶ δ' ἐπεμνήσαμεν M. (α supra scriptum) ἐπεὶ δ' ἐπεμνήσαμεν G. Ald. Turn. ἐπεὶ δ' ἐμνήσαμεν Rob. Scribendum esse ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμην Heathius vidit. Apodosis incipit cum antistropha, ubi δέ particula de more posita est post ἐπεὶ δέ, longiore parenthesi interposita.

614. Libri ἀκαίρως δὲ δυσφιλὲς etc. In M. haec scholia adscripta sunt, λείπει μνήσομαι Κλυταιμνήστρας (ut ad μήτιδας v. 616. adscriptum est λείπει εἰργάσατο), et ὁ δέ ἀντὶ τοῦ γάρ. Scribendum ἄκαιρος δ' ὁ δυςφιλὲς etc.

617. Hunc versum Ald. Rob. Turn. omittunt. Prima eum habet

editio Victorii. Scriptus est in M. in margine, sed a prima manu. In G. iisdem litteris eodemque atramento, quo scholia scripta sunt, supra adscriptus est postremis verbis praecedentis versus.

618. *ἐπ' ἀνδρὶ δηΐοις ἐπικότῳ σέβας* M. in quo antea *ἐπὶ κότῳ* scriptum fuerat. *ἐπὶ κότῳ* G. *ἐπὶ κότῳ* Ald. *ἐπικότῳ* Rob. Turn. In reliquis ceteri libri cum M. consentiunt. Scholiastes haec adnotavit, *ἐπ' ἀνδρὶ φοβερῷ καὶ σεβαστῷ καὶ παρὰ τοῖς πολεμίοις.* Malas coniecturas, quibus Aeschyli verba vexata sunt, tacere praestat. Scribendum erat *ἐπ' ἀνδρὶ δάοις ἐπικλύτῳ σέβων.* Apollonius Rhodius II. 236. *εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπίκλυτος ἀνδράσι Φινεὺς ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε.*

619. *τίων δ'* M. G. Ald. Rob. *τοιῶνδ'* Turn. Stanleii coniectura, *τίω δ'*, a Wellauero et Blomfieldio recepta est. Scribendum erat *τίων τ'*.

620. Addidi *τ'* ante *ἄτολμον.*

Sic igitur hanc stropham scripsi,

ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμην ἀμειλίχων
πόνων (ἄκαιρος δ' ὁ δυςφιλὲς γαμή-
λευμ' ἀπεύχετον δόμοις
γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν
ἐπ' ἀνδρὶ τευχεςφόρῳ,
ἐπ' ἀνδρὶ δάοις ἐπικλύτῳ σέβων,
τίων τ' ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων
γυναικείαν τ' ἄτολμον αἰχμάν)·

Quando autem mentionem feci tristium laborum (intempestivus enim, qui inimicum connubium, exsecrandum aedibus, et femineae mentis insidias viro bellatori, viro apud hostes claro structas colit, et suspicit igne carentem focum atque imbelle mulieris sceptrum): malorum maxime celebratur Lemnium.

622. 623. *γοᾶται δὲ δὴ ποθεὶ κατάπτυστον* M. (sic M.) G. Ald. *γοᾶται δὲ δήποθ', εἰκατάπτυστον* Rob. *γοᾶται δὲ δήπουθεν κατάπτυστον* Turn. Nemo haec sana esse putabit. Audacius hic, sed, ut spero, non temere, scripsi *γοᾶται δὲ γᾶ πάθος κατάπτυστον, terra Lemnia abominandum malum luget. Γοᾶσθαι* Attici, non, ut Homerus, *γοᾶν* dicunt. Aldinae vitiosa scriptura, *κατά. πτυςονήος χασενδέτις* e male lecto G. orta est, in quo est *κατάπτυστον ἤκασεν δέ τις*, sed spiritus lenis, qui est in *η*, similis est litterae o, quae quum *ος* significare soleat, ab Asulano pro ea syllaba accepta est. *ἤκασεν* habet etiam M. *εἴκασεν* Rob. *εἴκασε* Turn. Praetuli *ᾔκασεν.*

624. Libri *τὸ δεινὸν αὖ λημνίοισι πήμασι.* Recte Stanleius et ante eum Portus *αὖ* in *ἂν* mutandum esse censuerunt. *πήμασιν* Porsonus.

625. *θεοστυγείτω* Ald. *ἄγει* Auratus et Schützius. Libri *ἄχει.*

628. *Ἀγείρω* scholiastes interpretatur *συνάξας κατηγορῶ. νόσ-*

στει γάρ με τὸ δίκαιον ταῦτα λέγειν. Non opus est ut ἐγείρω scribatur, quae Erfurdtii erat opinio.

629. Scaligero scribendum videbatur ἄχρι, quod non invenitur apud tragicos. Ensem chorus dicit, quo mox transfigendus sit Aegisthus. πνευμόνων Rob. Ceteri πλευμόνων.

630. δι' ἀνταίαν Ald. Turn. Deinde libri σοῦται. Glossa in G. ὁρμᾷ. Scholiastes τὸ δὲ ξίφος τῆς Δίκης τὸ ἔχον πικρίαν ἀντικρὺ διὰ πνευμόνων ὁρμᾷ. Scribendum erat οὐτᾷ, ut in Elem. doctr. metr. p. 236. indicavi. Hoc ipsum οὐτᾷ legisse videtur scholiastes, cuius non rectam horum verborum explicationem ad v. 628. adscripsi: dicit enim νύσσει.

631. 632. διαὶ M. G. Ald. Rob. διὰ Turn. Deinde οὔ, | λὰξ G. Ald. οὐ- | λὰξ Rob. οὐ | λὰξ Turn. Deinde libri πέδον πατούμενον. Id ferri nequit. V. ad Ag. v. 1317. Schützius in postrema editione ex mea emendatione dedit πέδοι πατούμενον. Sed scribendum erat πέδοι.

633. Libri παρεκβάντες. Scholiastes λείπει ὁ γάρ καὶ ἔστι, τὸ γὰρ πᾶν τοῦ Διὸς σέβας παρεξήβησαν ἀθεμίστως οἱ περὶ τὸν Αἴγισθον. Item ad παρεκβάντες haec adscripsit, ἀντὶ παρεξέβησαν· καὶ ἔστι μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος, ὡς τὸ "καρπῷ βριθομένη" (Il. VIII. 307). Immo scribendum est παρεκβάντος, ut Stanleius quoque in curis secundis et Musgravius viderunt. Deinde οὐθεμίστως M. sed ut ου litterae α simile sit. Ceteri ἀθεμίστως. Porsonus οὐ θεμίστως. Scribendum esse οὐ θεμιστῶς monuit Dindorfius. Hoc autem dicitur, *scelus eius, qui Iovis reverentiam impie violavit, non negligitur*. Non satis recte scholiastes τὸ γὰρ μὴ δίκαιον οὐ δεῖ ἀμελεῖσθαι, οὐδὲ παρασιωπᾶσθαι, ἀλλ' ἐκδικήσεως τυγχάνειν.

634. δίκης, supra scripto α, M. δίκας, supra scripto η, G. δίκης Rob. δίκας Ald. Turn.

635. Libri προσχαλκεύει, nisi quod Ald. πρὸς χαλκεύει. Scribendum esse προχαλκεύει indicavi in El. doctr. metr. p. 236.

636—638. τέκνον δ' ἐπεισφέρει διμασε | δωμάτων παλαιτέρων M. Eodem modo G. A. nisi quod δίμασε habent. Pro eo δόμασι Rob. δώμασι Turn. Scholiastes haec adnotavit, ἀντὶ τοῦ ποινήν. ἐπεισφέρει δὲ τοῖς οἴκοις τέκνον παλαιῶν αἱμάτων· ὅ ἐστι, τίκτει ὁ φόνος ἄλλον φόνον. Eum non δωμάτων legisse, sed αἱμάτων, animadvertit Stephanus. Edidit αἱμάτων Canterus. Deinde τείνει M. G. Ald. Rob. Scholiastes ἀπαιτεῖ. Recte τίνει Turn. In ultimo chori versu libri κλυτή. Denique ἐρινὺς M. G. Ald. Rob. ἐριννὺς Turn. Ita scribendi videntur hi versus,

> τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοισιν, ἐκ δ'
> αἱμάτων παλαιτέρων τίνει μύσος
> χρόνῳ κλυτὰ βυσσόφρων Ἐρινύς.

639. Personae notam omittunt G. Ald. Linea praefixa est in M.

641. τὶς recte Rob. Ceteri τίς.

642. εἴπερ φιλόξεν' ἐστιν αἰγίσθου διαι· sic M. Ita etiam G. Ald. Rob. nisi quod δίαι habent. Robortellus in margine *βίᾳ addidit. εἴπερ φιλόξενός ἐστιν Αἰγίσθου βία Turn. et reliqui ante Porsonum. Porsonus in editione Aeschyli et in praefatione ad Hecubam p. IX. εἴπερ φιλοξένη 'στιν Αἰγίσθου βία. Non probo. Nam quod in hoc, ψυχὴ Τειρεσίαο, χρύσεον σκῆπτρον ἔχων, ut insolentius dictum notatur, id in his, βίη Ἡρακληείη et similibus, usitatum est. Il. XI. 690. ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη. Aeschylus infra v. 881. φίλται Αἰγίσθου βία. Atque ipse Porsonus recte de hoc usu iudicavit ad Hec. v. 293. Sponte autem patet diversa esse talia ut ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, quae eadem necessitate sic dicuntur, qua ἥ τ' Ὀδυσσέως βία apud Sophoclem. Elmsleius ad Med. v. 807. scribendum putabat εἴπερ φιλόξενός τις Αἰγίσθου βία, recepitque hoc Blomfieldius. Sed non recte se habere illud τὶς indicavi in Opusc. III. p. 217. Neque sane εἴπερ φιλόξεν' ἐστὶν Αἰγίσθου διαί ferri potest. Verum ex illo διαι lenissima mutatione fit βίαν. Quare scripsi

τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ,
εἴπερ φιλόξεν' ἐστίν, Αἰγίσθου βίαν.

Structura verborum non fallet nisi imperitissimos. Hoc dicit, *tertium dico Aegisthum e domo, si quidem hospitibus amica est, exire.* Eandem emendationem fecit Bambergerus.

643. Nullam personae notam habet Ald. Lineam M. G. παῖς Rob. Οἰ. Turn. Quod libri habent, εἶεν, ἀκούω, confirmatur versu Aristophanis in Pace 663. ita in optimis libris scripto,

εἶεν, ἀκούω. ταῦτ' ἐπικαλεῖς; μανθάνω.

644. Personae nota omissa in Ald. Rob. Linea praefixa in M. G. ἄγγελε G. Ald.

645. Huic versui ὀρ. praefixum in Rob.

647. ὥρα Rob. Turn. ὧραι M. G. Ald.

650. τάπαρχος M. τόπαρχος G. Ald. Turn. τἄπαρχος Rob. Recepi στέγαρχος, aptissimam emendationem Bambergeri. Deinde ἄνδρα δ' Turn. ἄνδρα τ' M. G. Ald. Rob.

651. Libri ἐν λεχθεῖσιν. Ineptum est participium praeteriti temporis. Aeschylus scripsit ἐν λέσχαισιν, idque interpretatur scholiastes, cuius haec est adnotatio, ἐν ταῖς πρὸς γυναῖκας ὁμιλίαις. In eandem emendationem incidit Emperius, cui scribendum esse videbatur αἰδὼς γὰρ ἐν λέσχαισιν οὐδ' ἐπαργέμους λόγους τίθησιν. Inepte scholiastes πλεονάζει ἡ οὐ. Neque tamen videtur mutanda esse negatio, sed recte haec ita interpretari Schützius, *sic* (si vir cum viro loquatur) *pudor non reddit orationem obscuram.*

654. Κλ. adscripsit Turn. Linea praefixa est in M. G. Nulla personae nota in Ald. θερ. in Rob.

656. Libri θελκτήρια, id ut pertineat ad λουτρά. Scripsi θελκ-

τηρία στρωμνή, quod occupasse video Wakefieldium in Silva critica IV. p. 4.

657. Libri δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία. Scholiastes ἀντὶ τοῦ καὶ δίκαιοι ἄνθρωποι. Haec inepta sunt. Requiritur autem cibi commemoratio. Itaque scripsi δικαίων τ' ὀμπνίων παρουσία. Hesychius ὄμπνη, τροφή, εὐδαιμονία. ὄμπνια, τὰ ζωδικά (corrigunt ζωτικά). ὀμπνία, καρποφόρος τροφή. Idem ὄμπια (sic), παντοδαπὰ τρωγάλια. Est autem δικαίων pro substantivo dictum.

658. βαλιώτερον Ald.

660. Orestis nomen praefixum in Rob. Turn. Linea in M. G. Nulla nota in Ald.

661. στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκίαις ἄγη M. (sic M.) G. Sic etiam codex Robortelli, qui tamen e sua coniectura στείχων δι' αὐτόφορτον οἰκίαις ἄγος edidit. στείχοντα δ' αὐτόφυρτοι οἰκίαις ἄγη Ald. Emendate Turnebus.

662. ἀπεζύγαν Ald.

665. Ag. v. 847. τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενὴς δορύξενος, Στρόφιος ὁ Φωκεύς.

666. ἄλλος Ald.

670. ἀείξενον coniunctim legit Schneiderus in Lexico.

673. Stanleio sive potius Aurato placebat κεκαυμένου. Multum praestat κεκλαυμένου.

676. δ' εἰκὸς Rob. Turn. δεικὸς G. Ald. codex Robortelli et fortasse M.

677. Lineola praefixa est in M. G. Nulla personae nota in Ald. Robortellus hanc orationem ministrae (θερ.) tribuit, Electrae Turnebus, idque editiones obtinuit. Rectissime intellexit Portus Clytaemnestrae hanc orationem esse, plenam ambiguitatis et simulati doloris, dissimulati autem gaudii. οἲ 'γὼ Canterus. οἷ ἐγὼ M. G. Ald. Rob. οἲ ἐγὼ Turn. Deinde ἐνπᾶσ' (ἐν πᾶσ' Ald. Rob.) ὡς πορθούμεθα M. G. Ald. Rob. ἐνθάδ' ὡς πορθούμεθα Turn. Non male Bambergerus ἐμφανῶς scribendum esse coniecit, quod non debebat commutare cum εἶπας ὡς, quae non apta oratio est. Puto Aeschylum scripsisse ἐκπαθῶς πορθούμεθα. Id ambigue dictum est, *immodice*, et *sine malo*. Suidas ἐκπαθεῖς, ὑγιεῖς, ἐκτὸς πάθους. ἵνα μὴ ὦσιν ἔκδιψοι καὶ προεκλελυμένοι, ἀλλ' ἐκπαθεῖς καὶ κεκαινοπεποιημένοι.

679. ὡς πόλ' error Ald. ὦ πόλλ' error Turn. Deinde ἐπωπᾶς Vict. ἐπωπᾶις M. ἐπωπαῖς G. ἐπωπαῖς Ald. ἐπωπᾶς Rob. ἐπ' ὠπαῖς Turn. Deinde εὐκείμενα G. Ald.

680. τόξοις M. Rob. Turn. τέξοις codex Robortelli. τάξοις G. Ald. Post hunc versum in libris hic legitur,

φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν πανάθλίαν.

Non cohaeret oratio. Itaque hunc versum correctum post v. 682. collocavi, ubi manca erat oratio.

681. εὐβόλως Porsonus. Libri εὐβούλως.

682. κομίζων Rob. Turn. ex scholiis. νομίζων M. G. Ald. Scholiastes ἔξω πηλοῦ πόδα, παροιμία. Commemorant hoc proverbium Zenobius III. 62. Suidas in αἴρειν ἔξω πόδα πηλοῦ et in ἐκτὸς πηλοῦ πόδα.

683. Hic versus post v. 680. legebatur. Libri ἀποψιλοῖς με.

684. νῦν δήπερ M. G. Ald. Rob. νῦν δ' ἥπερ Turn. νῷν δ' ἥπερ Scaliger. Scribendum erat σὺν δ' ἥπερ. Deinde βακχίας καλῆς M. G. Ald. Rob. βακχείας καλῆς Turn. Scribendum erat, ut etiam Emperius vidit, βακχείας ζάλης.

685. ὢν Rob. ex coniectura pro ἦν, quod in codice eius erat, ut in ceteris libris. Deinde omnes libri παροῦσαν ἐγγράφει. Scholiastes τάξον, αὐτὴν ἀφανισθεῖσαν ἀρᾷ (ἄρα G.). ὡς πρὶς τὸ ἐλπίς δ' ἀπέδωκεν. Cantero scribendum videbatur ἀποῦσαν ἐγγράφου. Alii alia coniecerunt. Sed videtur παροῦσαν ἐγγράφει, ironice dictum, ferri posse. *Simul autem Orestes quae in aedibus debacchantis aestus medica spes erat, praesentem inscribit*, h. e. eam spem praesentem esse monstrat, quippe praesens quidem ipse, sed in cineres redactus.

686. Orestis nomen praefixum in Rob. Turn. Linea in M. G. Nulla personae nota in Ald. οὖν Rob. Turn. ὢν, supra scripto οὖν, M. G. ὢ Ald. εὐδαίμοσιν M. G. Ald. Rob. εὐδαίμοσι Turn.

690. δ', in libris omissum, inserendum viderunt Portus et Pauwius. φρεσὶν M. Ald. Rob. φρεσσὶν G. φρεσὶ Turn.

693. Clytaemnestrae haec tribuit Turn. Lineola praefixa in M. G. Nulla personae nota in Ald. θερ. Rob. In μεῖον M. ο ex ω factum habet. Deinde libri ἀξίως. Schützius et Blomfieldius ex Pauwii coniectura scripserunt ἀξίων. Ita legisse videri potest scholiastes, cuius haec est adnotatio, τῶν σοὶ ἀξίων τιμῶν. Sed servari potest ἀξίως.

695. ἀγγέλλων Rob.

697. τυγχάνει G. Ald.

698—700. Hos tres versus, qui in Ald. Rob. Turn. omissi sunt, primus restituit Victorius. Omissi sunt in ipsa versuum serie in M. sed adscripti in margine. Etiam in G. inter scholia in margine adscripti sunt, et numeris quidem notati, α' β' γ', ac deinde in ipso textu versibus 701—704. in margine adscripti numeri δ' ε' ϛ' ζ', ad quos si animum advertisset Asulanus, non fugissent eum versus isti, quorum omissionis caussa fuerat repetitum τὰ πρόσφορα.

698. ἀγῶνας pro ἀνδρῶνας G.

699. Libri ὀπισθόπους δὲ τούσδε καὶ ξυνεμπόρους. Abreschius ὀπισθόπους interpretabatur *reversus*, comparans quod Hesychius habet, ὀπισθόπους, ὑποστρέψας. Immo recte Pauwius scribendum esse vidit ὀπισθόπουν δὲ τόνδε καὶ ξυνέμπορον, nisi quod scribendum erat ὀπισθόπουν τε τοῦδε. Intelligitur Pylades.

700. κυραννούντων G. Deinde δώμασιν Vict. δώμασι M. G.

701. ὑπευθύνῳ Turn. ἐπευθύνωι M. ἐπ᾽ εὐθύνῳ G. ἐπ᾽ εὐθύνω Ald. ἐπευθύνῳ Rob. Scholiastes ὡς δώσοντι δίκην. In G. glossa ὑποδίκῳ.

702. Linea praefixa in M. ὀρ. in Rob.

703. κοινώσωμέν τε M.

704. βουλευσόμεσθα ex Stephani emendatione Canterus. βουλευόμεθα M. G. Ald. Rob. βουλευόμεσθα Turn. Vict.

705. Χο. adscriptum in M. Turn. Linea in G. Omissa nota in Ald. Rob. εἶεν, φίλιαι δμωΐδες Heathius. εἶεν φιλίαι (sic) δμωΐδες M. εἶεν φιλία δμωΐδες G. εἶ ἐν φιλιαδμωΐδες Ald. εἶ ἐνφιλία δμωΐδες Rob. εἶεν, φίλαι δμωΐδες Turn.

712. δολίαν Pauwius. Libri δολία.

713. 714. χθόνιον δ᾽ ἑρμῆα καὶ τὸν νύχιον τοῖσδ᾽ ἐφοδεῦσαι M. G. Ald. χθόνιον γ᾽ ἑρμῆα etc. Rob. χθόνιον δ᾽ Ἑρμῆν Turn. Nihil ineptius fingi potest additamento isto καὶ τὸν νύχιον. Scripserat aliquis interpres τὸν χθόνιον καὶ τὸν νύχιον, quemadmodum nonnumquam scholiastae verbum scriptoris, quem interpretantur, interpretationi subiungunt. Aeschylum non dubito scripsisse

ξυγκαταβῆναι, νύχιόν θ᾽ Ἑρμῆν
τοῖςδ᾽ ἐφοδεῦσαι
ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.

Neque enim opus est ut τοῖςδ᾽ in τούςδε mutetur, quod volebam in dissertatione I. de differentia prosae et poeticae orationis p. 34. sive Opusc. I. p. 115. Νύχιος idem est quod χθόνιος. Soph. Oed. Col. v. 1558. ἐννυχίων ἄναξ, Αἰδωνεῦ, Αἰδωνεῦ. Trach. v. 501. τὸν ἔννυχον Ἅιδαν.

715. ξιφοδηλήτοισιν M. Rob. ξιφοδημήτησιν G. Ald. ξιφοδημήτοισιν Turn.

716. Linea praefixa est in M. Omissa personae nota in G. Ald. θερ. praefixum in Rob. Οι. (i. e. οἰκέτης) Turn. et reliqui. Chorum haec loqui viderunt Tyrwhittus et Bothius. Idque intellexit scholiastes, qui haec adscripsit, ξένον τὸν Ὀρέστην καλεῖ, ἵνα δόξωσιν ἀγνοεῖν τὸ σκαιώρημα. Libri ἀνήρ. Correxit Porsonus. Deinde libri τεύχειν. Quod res ipsa docere poterat, scripsisse Aeschylum τυχεῖν, et versum post hunc excidisse, etiam scholiastae adnotatio docet, ἀντὶ τοῦ πεποιηκέναι πένθος τῷ οἴκῳ διὰ τῆς ἀγγελίας. Sensus verborum hic fuit, quem scholiastes indicat, *malum hic hospes videtur in aedibus luctum excitasse*. Itaque κακὸν adiectivum est, ad nomen, quod excidit, pertinens. Scriptum fuisse videtur eiusmodi quid,

ἔοικεν ἁνὴρ ὁ ξένος τυχεῖν κακὸν
οἴκοισι πένθος θεὶς νέοις ἀγγέλμασιν.

718. Hunc versum habent codices quidam Etymologici M. p. 1429. A. 1431. A. Gaisf. ὀρέστου τήνδ᾽ M. Turn. ὀρέστου τὴν δ᾽ Rob. ὀρέσταν τὴν δ᾽ Ald. ορέστου τὴν δ᾽ G. sed librarius ο diphthongi ad-

681. εὐβόλως Porsonus. Libri εὐβούλως.

682. κομίζων Rob. Turn. ex scholiis. νομίζων M. G. Ald. Scholiastes ἔξω πηλοῦ πόδα, παροιμία. Commemorant hoc proverbium Zenobius III. 62. Suidas in αἴρειν ἔξω πόδα πηλοῦ et in ἐκτὸς πηλοῦ πόδα.

683. Hic versus post v. 680. legebatur. Libri ἀποψιλοῖς με.

684. νῦν δήπερ M. G. Ald. Rob. νῦν δ' ἥπερ Turn. νῷν δ' ἥπερ Scaliger. Scribendum erat σὺν δ' ἥπερ. Deinde βακχίας καλῆς M. G. Ald. Rob. βακχείας καλῆς Turn. Scribendum erat, ut etiam Emperius vidit, βακχείας ζάλης.

685. ὢν Rob. ex coniectura pro ἦν, quod in codice eius erat, ut in ceteris libris. Deinde omnes libri παροῦσαν ἐγγράφει. Scholiastes τάξον, αὐτὴν ἀφανισθεῖσαν ἀρᾷ (ἄρα G.). ὡς πρὸς τὸ ἐλπίς δ' ἀπέδωκεν. Cantero scribendum videbatur ἀποῦσαν ἐγγράφου. Alii alia coniecerunt. Sed videtur παροῦσαν ἐγγράφει, ironice dictum, ferri posse. ***Simul autem Orestes quae in aedibus debacchantis aestus medica spes erat, praesentem inscribit***, h. e. eam spem praesentem esse monstrat, quippe praesens quidem ipse, sed in cineres redactus.

686. Orestis nomen praefixum in Rob. Turn. Linea in M. G. Nulla personae nota in Ald. οὖν Rob. Turn. ὤν, supra scripto οὖν, M. G. ὦ Ald. εὐδαίμοσιν M. G. Ald. Rob. εὐδαίμοσι Turn.

690. δ', in libris omissum, inserendum viderunt Portus et Pauwius. φρεσὶν M. Ald. Rob. φρεσσὶν G. φρεσὶ Turn.

693. Clytaemnestrae haec tribuit Turn. Lineola praefixa in M. G. Nulla personae nota in Ald. θερ. Rob. In μεῖον M. ο ex ω factum habet. Deinde libri ἀξίως. Schützius et Blomfieldius ex Pauwii coniectura scripserunt ἀξίων. Ita legisse videri potest scholiastes, cuius haec est adnotatio, τῶν σοὶ ἀξίων τιμῶν. Sed servari potest ἀξίως.

695. ἀγγέλλων Rob.

697. τυγχάνει G. Ald.

698—700. Hos tres versus, qui in Ald. Rob. Turn. omissi sunt, primus restituit Victorius. Omissi sunt in ipsa versuum serie in M. sed adscripti in margine. Etiam in G. inter scholia in margine adscripti sunt, et numeris quidem notati, α' β' γ', ac deinde in ipso textu versibus 701—704. in margine adscripti numeri δ' ε' ς' ζ', ad quos si animum advertisset Asulanus, non fugissent eum versus isti, quorum omissionis caussa fuerat repetitum τὰ πρόσφορα.

698. ἀγῶνας pro ἀνδρῶνας G.

699. Libri ὀπισθόπους δὲ τούσδε καὶ ξυνεμπόρους. Abreschius ὀπισθόπους interpretabatur *reversus*, comparans quod Hesychius habet, ὀπισθόπους, ὑποστρέψας. Immo recte Pauwius scribendum esse vidit ὀπισθόπουν δὲ τόνδε καὶ ξυνέμπορον, nisi quod scribendum erat ὀπισθόπουν τε τοῦδε. Intelligitur Pylades.

700. κυραννούντων G. Deinde δώμασιν Vict. δώμασι M. G.

701. ὑπευθύνῳ Turn. ἐπευθύνωι M. ἐπ' εὐθύνῳ G. ἐπ' εὐθύνω Ald. ἐπευθύνῳ Rob. Scholiastes ὡς δώσοντι δίκην. In G. glossa ὑποδίκῳ.

702. Linea praefixa in M. ὀρ. in Rob.

703. κοινώσωμέν τε M.

704. βουλευσόμεσθα ex Stephani emendatione Canterus. βουλευόμεθα M. G. Ald. Rob. βουλευόμεσθα Turn. Vict.

705. Χο. adscriptum in M. Turn. Linea in G. Omissa nota in Ald. Rob. εἶεν, φίλιαι δμωΐδες Heathius. εἶεν φιλίαι (sic) δμωΐδες M. εἶεν φιλία δμωΐδες G. εἶ ἐν φιλιαδμωΐδες Ald. εἶ ἐνφιλία δμῳΐδες Rob. εἶεν, φίλαι δμωΐδες Turn.

712. δολίαν Pauwius. Libri δολία.

713. 714. χθόνιον δ' ἑρμῆα καὶ τὸν νύχιον τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι M. G. Ald. χθόνιον γ' ἑρμῆα etc. Rob. χθόνιον δ' Ἑρμῆν Turn. Nihil ineptius fingi potest additamento isto καὶ τὸν νύχιον. Scripserat aliquis interpres τὸν χθόνιον καὶ τὸν νύχιον, quemadmodum nonnumquam scholiastae verbum scriptoris, quem interpretantur, interpretationi subiungunt. Aeschylum non dubito scripsisse

ξυγκαταβῆναι, νύχιόν θ' Ἑρμῆν
τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι
ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.

Neque enim opus est ut τοῖσδ' in τούσδε mutetur, quod volebam in dissertatione I. de differentia prosae et poeticae orationis p. 34. sive Opusc. I. p. 115. Νύχιος idem est quod χθόνιος. Soph. Oed. Col. v. 1558. ἐννυχίων ἄναξ, Αἰδωνεῦ, Αἰδωνεῦ. Trach. v. 501. τὸν ἔννυχον Ἅιδαν.

715. ξιφοδηλήτοισιν M. Rob. ξιφοδημήτῃσιν G. Ald. ξιφοδημήτοισιν Turn.

716. Linea praefixa est in M. Omissa personae nota in G. Ald. θερ. praefixum in Rob. Οι. (i. e. οἰκέτης) Turn. et reliqui. Chorum haec loqui viderunt Tyrwhittus et Bothius. Idque intellexit scholiastes, qui haec adscripsit, ξένον τὸν Ὀρέστην καλεῖ, ἵνα δόξωσιν ἀγνοεῖν τὸ σκαιώρημα. Libri ἀνήρ. Correxit Porsonus. Deinde libri τεύχειν. Quod res ipsa docere poterat, scripsisse Aeschylum τυχεῖν, et versum post hunc excidisse, etiam scholiastae adnotatio docet, ἀντὶ τοῦ πεποιηκέναι πένθος τῷ οἴκῳ διὰ τῆς ἀγγελίας. Sensus verborum hic fuit, quem scholiastes indicat, *malum hic hospes videtur in aedibus luctum excitasse.* Itaque κακόν adiectivum est, ad nomen, quod excidit, pertinens. Scriptum fuisse videtur eiusmodi quid,

ἔοικεν ὡνὴρ ὁ ξένος τυχεῖν κακὸν
οἴκοισι πένθος θεὶς νέοις ἀγγέλμασιν.

718. Hunc versum habent codices quidam Etymologici M. p. 1429. A. 1431. A. Gaisf. ὀρέστου τήνδ' M. Turn. ὀρέστου τὴν δ' Rob. ὀρέσταν τὴν δ' Ald. ορέστου τὴν δ' G. sed librarius o diphthongi ad-

681. εὐβόλως Porsonus. Libri εὐβούλως.

682. κομίζων Rob. Turn. ex scholiis. νομίζων M. G. Ald. Scholiastes ἔξω πηλοῦ πόδα, παροιμία. Commemorant hoc proverbium Zenobius III. 62. Suidas in αἴρειν ἔξω πόδα πηλοῦ et in ἐκτὸς πηλοῦ πόδα.

683. Hic versus post v. 680. legebatur. Libri ἀποψιλοῖς με.

684. νῦν δήπερ M. G. Ald. Rob. νῦν δ' ἤπερ Turn. νῷν δ' ἤπερ Scaliger. Scribendum erat σὺν δ' ἤπερ. Deinde βακχίας καλῆς M. G. Ald. Rob. βακχείας καλῆς Turn. Scribendum erat, ut etiam Emperius vidit, βακχείας ζάλης.

685. ὢν Rob. ex coniectura pro ἦν, quod in codice eius erat, ut in ceteris libris. Deinde omnes libri παροῦσαν ἐγγράφει. Scholiastes τάξον, αὐτὴν ἀφανισθεῖσαν ἀρᾷ (ἄρα G.). ὡς πρὶς τὸ ἐλπίς δ' ἀπέδωκεν. Cantero scribendum videbatur ἀποῦσαν ἐγγράφου. Alii alia coniecerunt. Sed videtur παροῦσαν ἐγγράφει, ironice dictum, ferri posse. *Simul autem Orestes quae in aedibus debacchantis aestus medica spes erat, praesentem inscribit*, h. e. eam spem praesentem esse monstrat, quippe praesens quidem ipse, sed in cineres redactus.

686. Orestis nomen praefixum in Rob. Turn. Linea in M. G. Nulla personae nota in Ald. οὖν Rob. Turn. ὢν, supra scripto οὖν, M. G. ὦ Ald. εὐδαίμοσιν M. G. Ald. Rob. εὐδαίμοσι Turn.

690. δ', in libris omissum, inserendum viderunt Portus et Pauwius. φρεσὶν M. Ald. Rob. φρεσσὶν G. φρεσὶ Turn.

693. Clytaemnestrae haec tribuit Turn. Lineola praefixa in M. G. Nulla personae nota in Ald. θερ. Rob. In μεῖον M. ο ex ω factum habet. Deinde libri ἀξίως. Schützius et Blomfieldius ex Pauwii coniectura scripserunt ἀξίων. Ita legisse videri potest scholiastes, cuius haec est adnotatio, τῶν σοὶ ἀξίων τιμῶν. Sed servari potest ἀξίως.

695. ἀγγέλλων Rob.

697. τυγχάνει G. Ald.

698—700. Hos tres versus, qui in Ald. Rob. Turn. omissi sunt, primus restituit Victorius. Omissi sunt in ipsa versuum serie in M. sed adscripti in margine. Etiam in G. inter scholia in margine adscripti sunt, et numeris quidem notati, α' β' γ', ac deinde in ipso textu versibus 701—704. in margine adscripti numeri δ' ε' ς' ζ', ad quos si animum advertisset Asulanus, non fugissent eum versus isti, quorum omissionis caussa fuerat repetitum τὰ πρόςφορα.

698. ἀγῶνας pro ἀνδρῶνας G.

699. Libri ὀπισθόπους δὲ τούσδε καὶ ξυνεμπόρους. Abreschius ὀπισθόπους interpretabatur *reversus*, comparans quod Hesychius habet, ὀπισθόπους, ὑποστρέψας. Immo recte Pauwius scribendum esse vidit ὀπισθόπουν δὲ τόνδε καὶ ξυνέμπορον, nisi quod scribendum erat ὀπισθόπουν τε τοῦδε. Intelligitur Pylades.

700. χυραννούντων G. Deinde δώμασιν Vict. δώμασι M. G.

701. ὑπευθύνῳ Turn. ἐπευθύνωι M. ἐπ' εὐθύνῳ G. ἐπ' εὐθύνω Ald. ἐπευθύνῳ Rob. Scholiastes ὡς δώσοντι δίκην. In G. glossa ὑποδίκῳ.

702. Linea praefixa in M. ὀρ. in Rob.

703. κοινώσωμέν τε M.

704. βουλευσόμεσθα ex Stephani emendatione Canterus. βουλευόμεθα M. G. Ald. Rob. βουλευόμεσθα Turn. Vict.

705. Χο. adscriptum in M. Turn. Linea in G. Omissa nota in Ald. Rob. εἶεν, φίλιαι δμωΐδες Heathius. εἶεν φιλίαι (sic) δμωΐδες M. εἶεν φιλία δμωΐδες G. εἶ ἐν φιλιαδμωΐδες Ald. εἶ ἐνφιλία δμωΐδες Rob. εἶεν, φίλαι δμωΐδες Turn.

712. δολίαν Pauwius. Libri δολία.

713. 714. χθόνιον δ' ἑρμῆα καὶ τὸν νύχιον τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι M. G. Ald. χθόνιον γ' ἑρμῆα etc. Rob. χθόνιον δ' Ἑρμῆν Turn. Nihil ineptius fingi potest additamento isto καὶ τὸν νύχιον. Scripserat aliquis interpres τὸν χθόνιον καὶ τὸν νύχιον, quemadmodum nonnumquam scholiastae verbum scriptoris, quem interpretantur, interpretationi subiungunt. Aeschylum non dubito scripsisse

ξυγκαταβῆναι, νύχιόν θ' Ἑρμῆν
τοῖςδ' ἐφοδεῦσαι
ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.

Neque enim opus est ut τοῖςδ' in τούςδε mutetur, quod volebam in dissertatione I. de differentia prosae et poeticae orationis p. 34. sive Opusc. I. p. 115. Νύχιος idem est quod χθόνιος. Soph. Oed. Col. v. 1558. ἐννυχίων ἄναξ, Αἰδωνεῦ, Αἰδωνεῦ. Trach. v. 501. τὸν ἔννυχον Ἅιδαν.

715. ξιφοδηλήτοισιν M. Rob. ξιφοδημήτησιν G. Ald. ξιφοδημήτοισιν Turn.

716. Linea praefixa est in M. Omissa personae nota in G. Ald. θερ. praefixum in Rob. Οι. (i. e. οἰκέτης) Turn. et reliqui. Chorum haec loqui viderunt Tyrwhittus et Bothius. Idque intellexit scholiastes, qui haec adscripsit, ξένον τὸν Ὀρέστην καλεῖ, ἵνα δόξωσιν ἀγνοεῖν τὸ σκαιώρημα. Libri ἀνήρ. Correxit Porsonus. Deinde libri τεύχειν. Quod res ipsa docere poterat, scripsisse Aeschylum τυχεῖν, et versum post hunc excidisse, etiam scholiastae adnotatio docet, ἀντὶ τοῦ πεποιηκέναι πένθος τῷ οἴκῳ διὰ τῆς ἀγγελίας. Sensus verborum hic fuit, quem scholiastes indicat, *malum hic hospes videtur in aedibus luctum excitasse*. Itaque κακόν adiectivum est, ad nomen, quod excidit, pertinens. Scriptum fuisse videtur eiusmodi quid,

ἔοικεν ὡνὴρ ὁ ξένος τυχεῖν κακὸν
οἴκοισι πένθος θεὶς νέοις ἀγγέλμασιν.

718. Hunc versum habent codices quidam Etymologici M. p. 1429. A. 1431. A. Gaisf. ὀρέστου τήνδ' M. Turn. ὀρέστου τὴν δ' Rob. ὀρέσταν τὴν δ' Ald. ορέστου τὴν δ' G. sed librarius o diphthongi ad-

dita lineola in α mutavit et ad υ spiritum asperum adscripsit, ut legeretur *ορέσταυτὴν δ'*.

719. *κίλισσα* M. Turn. *κίλισσω* G. *κιλίσσω* Ald. *γείλισσα* Rob. Vict. et recentiores. Etenim scholion sic ediderunt Rob. et Vict. *Γείλισσαν δέ φησι τὴν Ὀρέστου τροφόν, Πίνδαρος* (Pyth. XI. 25.) *δὲ Ἀρσινόην, Στησίχορος δὲ Λαοδαμίαν.* Sed hic quoque *κίλισσαν* habent M. G. Recte igitur *Κίλισσα* restituerunt Wellauerus et Blomfieldius. Nomina servi a patria quisque sua accipere solebant, uti, si in tali re auctore opus est, Hemsterhusius docuit ad Aristophanis Plutum p. 8. Cilissa, nutrix Achaei Meropis f. commemoratur a scholiasta Aristophanis ad Pacis v. 362. a Suida in v. *Κιλίκων* et *Κιλίσσης*, a Photio in v. *Κιλίκων*. Laodamiam Orestis nutricem appellavit Stesichorum secutus Pherecydes: v. schol. Pind. Pyth. XI. 25. et Sturzium ad Pherecydem p. 224.

720. *ἐπί σοι* Ald.

721. Linea praefixa est in M. Personae nota omissa in G. Ald. *γεί.* praefixum in Rob. *τρ.* in Turn. Libri *τοὺς ξένους*. Scholiastes *ἡ τοὺς ξένους κρατοῦσα καὶ ὑποδεξαμένη Αἴγισθον καλεῖν ἐκέλευσε.* Hoc ineptum est. Vulgatum qui tueri vult, ita explicare debebit, ***regina iubet hospites quam celerrime Aegisthum advocare,*** id ut sic ab nutrice dici intelligatur, ut eum per ipsam advocari indicet. Sed recte videtur Pauwius *τοῖς ξένοις* scribendum coniecisse.

724. *πύθεται* Rob. *εἰκέτας* Ald.

725. Libri *θέτο σκυθρωπόν*. Victorius *θέτο σκυθρωπῶν*. Heathii mutatio, *ἔθετο σκυθρωπῶν*, a Porsono, Schützio aliisque recepta est. Praeclaram huius versus emendationem mecum communicavit Erfurdtius, nulla plane mutatione facta scribens *θετοσκυθρωπὸν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων κεύθουσα*, ***adoptivae maestitiae signa simulantem risum oculis celans.***

726. *καλῶν* Rob.

727. *κείνη* (*κείνη* M.) *δόμοις δὲ* M. G. Ald. Rob. *κείνης δόμος δὲ* Turn. interpunctione post *καλῶς* posita, quam habent etiam G. Ald. Deinde *ἔχει* Rob. Turn. *ἔχειν* M. G. Ald. Scholiastes *ἀντί, κακῶς ὁ οἶκος διάκειται ὑπὸ τῆς φήμης ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι σαφῶς.*

729. *ἐκεῖνος* Rob. *ἐκεῖνον* M. G. Ald. Turn. codex Robortelli. Deinde *εὐφρανεῖν* codex Robortelli: ipse dedit *εὐφρανεῖ*, quod etiam ceteri libri habent.

731. *συγκεκραμμένα* Ald.

732. *τοῖσδ'* M. Rob. Turn. *τοὺς δ'* G. *τούς δ'* Ald.

738. *καὶ νυκτιπλάγκτων* M. G. Rob. *καὶ νυκτιπλάγκτοον* Ald. unde *καὶ νυκτίπλαγκτον* Turn. Deinde *κελευσμάτων* Victorius. Libri *κελευμάτων*. Blomfieldius, ut locum, ut ait, aliqua ex parte expeditiorem redderet, *ἐκ νυκτιπλάγκτων* scripsit. Nihil mutandum esse videtur, neque quicquam excidisse, quae Schützii et O. Mülleri opinio fuit. Negligentior est oratio, sed magna arte facta, ut in iis quae vigil in Aga-

memnone loquitur. Volebat nutrix dicere *φίλον δ' Ὀρέστην τεθνηκότα ἀκούω.* Nunc dicit *φίλον δ' Ὀρέστην — καὶ νυκτιπλάγκτων καὶ πολλὰ καὶ μοχθήρ', ἀνωφέλητ' ἐμοὶ τλάσῃ*, tum alia inserit, ac denique ad institutum redit, *τεθνηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι. Carum vero Oresten*, inquit, *animi mei curam, quem a matre acceptum nutrivi, et nocturnorum vagituum multas molestias, infructuosas mihi quae eas perluli.* Iam additura erat *haec omnia perdidi:* sed more mulierum, praesertim senili aetate, explicatius persequitur curam qua in nutriendis infantibus opus est.

739. *πονηρ'* sic Rob. Ceteri omnes *μοχθήρ'*. Deinde *ἂν ὠφέλητ'* Ald.

740. *τλάσει* Rob. Deinde *φρονοῦν* M. G. Rob. *φρυνεῖν* vitium Ald. *φρονῶν* Turn. Deinde *ὥσπερεὶ βοτὸν* G. et sic, non *ὥσπερ εἰκοτὸν*, etiam M. *ὡς περεὶ βοτόν* Ald. *ὡςπερεὶ βοτόν* Rob. Turn.

743. 744. Libri *ἢ λιμὸς ἢ δίψη τὶς ἢ λιψουρία ἔχει.* Non recte Elmsleium ad Med. v. 480. ita haec scribentem, *ἢ λιμός, ἢ διψῆ τις, ἢ λιψουρίαν ἔχει*, Blomfieldius secutus est, nisi quod *λιψουρία* servavit. V. Opusc. III. p. 199. Stanleii emendationem, *εἰ λιμός*, merito probavit Porsonus. Pro eo quod sequitur *ἢ δίψη τὶς* scribendum esse videtur *ἢ δίψησις*, quae emendatio etiam Wellauero in mentem venit. Vsus est eo vocabulo Athenaeus p. 10. B.

744. *αὐτάρκης* M. Rob. Turn. *αὐτάρκη* G. Ald. Scholiastes *ἡ γὰρ νέα νηδὺς τῶν τέκνων ἑαυτῇ ἀρκεῖν καὶ βοηθεῖν βούλεται, ὅ ἐστιν ἀνύειν βούλεται τὰς ἐπιθυμίας.* Hoc dicit, *alvus infantium suo instinctu fungitur.*

745. A Turnebo mala introducta est interpunctio, qua haec verba, *τούτων πρόμαντις οὖσα*, ad *νηδύς* referebantur. Melior distinctio Pauwio debetur.

746. Pollux VII. 40. *καὶ ἡ παρ' Αἰσχύλῳ παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια.*

747. *τροφεύς τε* Rob. Turn. *στροφεύς τε* M. *στροφεύςε* G. *στρόφευσε* Ald.

749. *πατρὶ* G. Ald. Rob. Turn. Ita etiam M. sed ab alia manu *ὃς* supra adscriptum est. Attulit hunc versum cum aliis, in quibus *δέχεσθαι* dativo iungitur, Porsonus ad Eur. Hec. v. 533. Indicari autem solet dativo, accipi aliquid ab aliquo sic, ut ei, a quo accipitur, aliquid inde commodi accedat vel honoris.

751. *στείχων* pro *στείχω* M.

752. *τόνδε* et *λόγον* recte Blomfieldius. Libri *τῶνδε — λόγων.* Vitium Ald. *πεύσετε.*

753. Oresti hunc et sequentes duo versus tribuit Rob. choro Turn. Vict. Nullae personarum notae in M. G. Ald. Recte eas distinxit Canterus.

754. Libri *ἢ πῶς.* Valckenarius ad Phoen. v. 923. p. 340. scri-

bendum putabat πῶς φῄς; Melius Schützius ὅπως; Sed veràm puto Canteri emendationem, τί πῶς; Simile est illud Terentii in Andria V. 3. 19. *quid mi pater?* quum alter *mi pater* dixisset.

755. εἰ ξὺν Turn. Vict. ἢ ξὺν G. Ald. Rob. ἢ ξυν sic M. Defendi potest quodammodo ἢ ξύν, sed melius est εἰ ξύν.

756. Τρ. Turn. γεί. Rob. Nulla personae nota in M. G. Ald.

757. Χο. Turn. ὀρ. Rob. Linea praefixa in M. G. Nulla nota in Ald. ἄγγελε G. Ald. στυγεῖ Rob.

758. ἀδήμαντος Rob. κλύει Ald.

759. τάχιστ' ἀγαθούσῃ M. G. Ald. Rob. τάχιστα γαθούσῃ Turn. τάχιστα γηθούσῃ Pauwius, Heathius, Schützius, Blomfieldius. Sed γηθεῖν non dixerunt Attici nisi in perfecto et plusquamperfecto. V. ad Prom. v. 156. Hic autem γηθούσῃ φρενί etiam propter sententiam non videtur ferri posse. Neque enim de Aegistho dici potuit, quia sic Cilissa se suspectam redderet, nec de Cilissa, quia sic chorus plus proderet quam vult. Posui quod scribere potuit Aeschylus,

ἀλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἀδειμάντως κλύῃ,
ἄνωχθ' ὅσον τάχιστά γ' εὐδούσῃ φρενί.

Sophocles in Tympanistriis apud Stobaeum LIX. 12. et apud Ciceronem in ep. ad Att. II. 7.

φεῦ φεῦ, τί τούτου χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις
τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα κἆθ' ὑπὸ στέγῃ
πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακάδος εὐδούσῃ φρενί;

760. ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθούσῃ φρενὶ M. G. Rob. et Ald. nisi quod haec κρυπτοσ' habet. ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθώσῃ φρενί Turn. Veram lectionem, ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος, Porsonus restituit, auctore Musgravio ad Eur. fragm. inc. CCXXIV. qui versum sic scriptum, quem ut Euripidis affert Eustathius p. 1013, 11. ex hoc Aeschyli loco ductum esse animadvertit. Eustathius τὸ δὲ ἐσθλόν, inquit, καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ, ἀντὶ τοῦ ἀγαθόν ἐστι καὶ τὸ συνετὸν εἶναι τὸν ἄγγελον· πολλὰ γὰρ καὶ αὐτὸς κατορθοῖ. διὸ καὶ Εὐριπίδης φησίν "ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος." Scholiastes ad eundem versum Iliadis XV. 207. καὶ Εὐριπίδης "ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος." Ita Bekkerus edidit scriptumque ita est in codice Lipsiensi. In Villoisoni editione legitur κνπτός, quod verum esse videbatur Blomfieldio.

761. Hinc quoque personae lineis praefixis in M. G. distinguuntur. Nullae personarum notae in Ald. In Rob. praefiguntur γεί. et ὀρ. In Turn. Τρ. et Χο. ἀλλ' ἢ M. Rob. Turn. ἀλλ' ἦ G. ἀλλ' εἰ Ald. Recte scholiastes φρονεῖς εὖ interpretatur χαίρεις.

762. ἀλλ' εἰ M. G. Turn. ἀλλ' εἰ Ald. Rob. ἀλλ' ἦ scribendum videbatur Stanleio.

765. τί φῄς M. τὶ φῇς Turn. τὶ φῇς G. Rob. τιφῇς Ald.

766. ἄγγελλ' Rob. Turn. ἀγγέλ' M. ἄγγελ' G. Ald. Deinde τἀπ-

ἐσταλμένα Vict. et sic M. τὰ πεπαλμένα Rob. τὰ πεπλαγμένα G. τὰ πεπραγμένα Ald. Turn.

767. μέλει et deinde μέλῃ (μέλη Ald.) Ald. Turn. μέλλει et deinde μέλλῃ M. G. Rob.

768. τοῖς pro σοῖς error Vict. propagatus a Cantero et Stanleio.

770. *Χο.* M. Turn. Linea praefixa in G. Nulla nota in Ald. ὀρ. Rob. Nullum paene vitii genus est, quo non sit contaminatum hoc carmen chori. Parum feliciter olim in Observationibus criticis metra restituere conatus eram, quo tempore nondum intellexeram licentias, quas metrici fere in omnibus versuum generibus statuebant, in tragicorum melicis carminibus nullas esse. Erat tamen illa descriptio sic facta, ut stropharum dispositio aequabilitatem haberet. Quare qui istam metrorum descriptionem sequeretur, non debebat certe ordinem stropharum mutare, quod hic quoque Schützius incredibili audacia fecit. Nunc de metris non potest ambigi, quin aliter ac tum a me factum erat constitui debeant. Est autem stropharum dispositio haec. Medium carminis locum mesodus tenet, quae, ut fieri in mesodis consentaneum est, metra habet multum a ceterarum metris stropharum diversa. Ea mesodus inclusa est ab utraque parte stropha tertia eiusque antistropha. Ante hanc stropham et post eius antistropham stropha est atque antistropha secunda, sed sic ut stropha media sit inter stropham et antistropham primam, antistropha inter stropham atque antistropham quartam: hac forma,

α΄. β΄. α΄. γ΄. μεσῳδός. γ΄. δ΄. β΄. δ΄.

νῦν παραιτουμένʼ ἐμοὶ M. νῦν παραιτούμενʼ ἐμοὶ G. Rob. νῦν παραιτούμʼ ἐν μοὶ Ald. νῦν παραιτουμένῃ μοι Turn. Restituenda erat forma Dorica.

771. Post ζεῦ aliquid erasum in M.

772—774. δὸς τύχας τυχεῖν δέ μου κυρίως M. G. Ald. Rob. δὸς τύχας, τυχεῖν δέ μοι κυρίως Turn. Scholiastes δός μοι εὐτυχίαν εὐτυχῆσαι βεβαίως. Hinc eiecto δέ μου, quod e δός μοι ortum esse videtur, scripsi δὸς τύχας εὖ τυχεῖν κυρίως. In eandem emendationem incidit Bambergerus, in reliquis falsus. Deinde τὰ σωφροσυνευμαιομένοις ἰδεῖν M. et Rob. nisi quod hic τα sine accentu habet. τὰ σώφροσυν εὐμαιομένοις ἰδεῖν G. Ald. τὰ σώφροσιν εὖ μαιομένοις ἰδεῖν Turn. Scribendum erat, plena interpunctione post haec verba posita, τὰ σώφρονʼ εὖ μαιομένοις ἔχειν. Itaque hos versus ita constitui,

δὸς τύχας εὖ τυχεῖν
κυρίως τὰ σώφρονʼ εὖ
μαιομένοις ἔχειν.

Nunc oranti mihi, caelicolarum pater Iuppiter, da prospere rem cedere iis qui honesta salva esse cupiunt.

775. 776. διαδικᾶσαι M. G. διαδικάσαι Ald. Rob. Turn. διὰ δίκας Pauwius. Id ferri posset, nisi melius Creticus servaretur purus. Itaque quum in M. G. hoc scholion adscriptum sit δικαίως, κατὰ δίκαν,

ὅ ἐστι κατὰ τὸ δίκαιον, quis dubitabit restituere καὶδ δίκαν? Deinde πᾶν ἔπος ἔλακον ζεῦ, σὺ δέ νιν φυλάσσοις M. G. Ald. Rob. Turn. nisi quod in G. Ald. φυλάσσεις scriptum est. Scribendum erat

καὶδ δίκαν πᾶν ἔπος
ἔλακον· ὦ Ζεῦ, σύ νιν φυλάσσοις.

777. ἒ ἒ (ἐ ἐ G. Ald. Rob.) προδὲ δῆχθρῶν M. G. Ald. Rob. ἒ ἒ, πρὸ δῆχθρῶν Turn. Neque exclamatio hic apta est, et insolens crasis δὴ ᾿χθρῶν. Deinde τῶν ἔσω μελάθρων ὦ ζεῦ θές. Hoc si proprie accipiatur, ne verum quidem est, quia Aegisthus non erat intus. Metrum docet, quod etiam Seidlerus de versibus dochm. p. 406. vidit, scribendum esse τὸν ἔσωθεν, et removendum ὦ. Scripsi igitur

πρὸ δέ γ' ἐχθρῶν τὸν ἔσωθεν μελάθρων, Ζεῦ,
θές.

Oresten dicit.

778. Libri μιν. Correxit Seidlerus. Deinde μέγαν ἄρας Rob. Turn. μέγαν ἄιρας M. μέγα ἄιρας G. μέγα αἴρας Ald.

780. παλίμποινα Vict. παλίνποινα M. G. Ald. Rob. Turn. Scholiastes ἐπάρας γὰρ τὸν Ὀρέστην, δυνήσῃ καὶ τριπλασίονα ποινὴν εἰςπράξασθαι τὸν Ὀρέστην ποιῆσαι. Hinc Turn. ἀμείψῃ scripsit. Ceteri omnes ἀμείψει. Dictum id est pro ἀμειφθήσῃ, *vicissim accipies.* Vidit hoc Pauwius.

781. Libri ἴσθι. Recepi Pauwii emendationem ἴσχε.

782. ζυγέντ' M. Rob. Turn. ζυγεῦντ' G. Ald. Deinde libri ἐν ἅρματι. Scripsi ἐν ἅρμασιν. Scholiastes ἐνέμεινε τῇ μεταφορᾷ. φήσας γὰρ ἐν ἅρμασι πημάτων, τὸ δρόμῳ ἐπήγαγε. Ita, ἐν ἅρμασι, legitur in scholiis codicis G. et editionis Rob. et, ut puto, etiam in scholiis codicis M. ἐν ἅρματι scholiorum editio Vict.

784. Turn. e coniectura μέτρου, quod coniungit cum sequentibus. Ceteri omnes μέτρον. Deinde omnes τίς ἄν. Scripsi τίν' αὖ.

785. σωζόμενον, sed priore ο ex ω facto, M. σωζώμενον G.

786. Libri δάπεδον. Scribendum erat γάπεδον. V. ad Prom. v. 830.

787. ἀνομένων in M. ex ἀναμένων factum est. Deinde βημάτων M. G. Ald. κτημάτων Rob. πημάτων Turn. ex scholio, λείπει τὸ ὅπως, καὶ τὸ ἰδεῖν ἀντὶ τοῦ ἴδοι. ὁ δὲ νοῦς, ὅπως ἂν τοῦτο ἴδοι σωζόμενον τὸν ῥυθμὸν ὁμαλὸν καὶ εὔτακτον κατὰ τὸν δρόμον τῶν ἀνυομένων πημάτων. Multo magis poetica est vetus lectio βημάτων. Haeserunt in his versibus interpretes et veteres et recentiores propterea quod τίς ἄν scriptum inveniebant, tum quod non intelligebant quomodo tot accusativi construendi essent. Ita vero haec stropha intelligenda est, *sustine cari viri pullum iunctum currui malorum, modum adhibens in cursu, ut hoc solum rursus videat desinentium gressuum nisum aliquam servare mensuram.* Γάπεδον dicitur videre ὄρεγμα βημάτων, hoc autem σώζεσθαι ῥυθμόν τινα.

788. Libri ἔσωθε. Metrum exigebat ἔσω.

789. πλουτογαθῆ Turn. et hoc ipse M. habere videtur. πλουταγαθῆ G. Rob. πλουτ' ἀγαθῆ Ald. Deinde libri μυχὸν νομίζετε, quod scholiastes interpretatur ἡνιοχεῖτε καὶ διοικεῖτε. Scribendum μυχὸν ἐνίζετε. Neque enim antistrophicus versus, sed hic emendandus est. Euripides Hel. v. 1117. μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν — ἀηδόνα.

790. Libri κλύετε. Scribendum esse κλῦτε vidit etiam Dindorfius.

791. Libri ἄγετε, τῶν πάλαι πεπραγμένων. Delendum est πεπραγμένων, ut voluit Canterus, quamquam ille quidem non intellecta vera stropharum ratione.

792. πρὸς φάτοις Ald. Nisi metra ostenderent hic versum intercidisse, satis id argueret oratio per nullam particulam cum superioribus nexa.

795. Libri τόδε καλῶς κτάμενον, nisi quod τὸ δεκαλῶς habet Rob. Scholiastes διὰ τοῦτο τὸ καλῶς ἀναιρεθησόμενον. λέγει δὲ τὸ αἷμα τοῦ Αἰγίσθου. Recte Bambergerus haec sic emendavit, τὸ δὲ καλῶς κτίμενον.

796. Scholiastes haec verba, ὦ μέγα ναίων στόμιον, interpretatur ὦ Ἅιδη. Apollinem recte intellexit Heathius. Infra v. 941. ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσσιος μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός. Hesychius στόμια, χάσματα. Strabo IX. p. 641. de oraculo Delphico, ὑπερκεῖσθαι δὲ τοῦ στομίου τρίποδα ὑψηλόν.

796 - 798. εὖ δὸς ἀνιδεῖν δόμον ἀνδρὸς καί νιν ἐλευθερίως λαμπρῶς ἰδεῖν φιλίοις ὄμμασι δνοφερὰς καλύπτρας M. G. Ald. Rob. nisi quod Rob. ευ δὸς ἂν ἰδεῖν habet, et per errorem δνοφερὰς καλύπτας, alioque errore Ald. δνοφερὸς καλύπιρας. Turnebus dedit λαμπρῶς τ' ἰδεῖν. Emendavi haec in Opusc. I. p. 115. seq. Nam in iis, quae libri habent, duo sunt ad quae nemo non statim offendat, ἀνιδεῖν, insolens verbum, quod scholiastes interpretatur ἀναβλέψαι, sequente mox ἰδεῖν, et ἐλευθερίως λαμπρῶς. Illud sic est dictum, ut ferri nequeat, alterum sic ut non possit addita copula emendari: languet enim hoc, ἐλευθερίως λαμπρῶς τε. Vtrumque adverbium interpretatio est alius adverbii, ἀνέδην, quod deinde in ἀνιδεῖν mutatum est. Eustathius p. 168, 36. ἀνέδην interpretatur ἀνέτως καὶ ἐλευθέρως, Suidas δαψιλῶς, ἀκωλύτως, κατακόρως, Zonaras p. 225. et Favorinus φανερῶς. Deinde genitivos δνοφερᾶς καλύπτρας agnoscit scholiastes, cuius haec est adnotatio, τοῦ σκότους. Metri pariter ac sensus caussa addidi ἐκ. Itaque sic scripsi hanc mesodum,

τὸ δὲ καλῶς κτίμενον ὦ μέγα ναίων
στόμιον, εὖ δὸς ἀνέδην δόμον ἀνδρός,
καί νιν ἰδεῖν φιλίοις
ὄμμασιν ἐκ δνοφερᾶς καλύπτρας.

Tu vero, qui bene conditam magnam speluncam tenes, fac ut domus

viri libere, et ipse (Agamemno) *amicis oculis ex caliginoso velamine* (sepulcri) *adspiciat.*

799. *ξυλλάβοι* M. Turn. *ξυμλάβοι* Ald. ut G. habet, in quo tamen *β* erasum et pro *λ* scriptum *β* a prima manu. *ξυμβάλοι* Rob.

800. Omnes *ἐπιφορώτατος*. Non debebam olim scribendum coniicere *ἐπιφθορώτατος*, neque Emperius *ἐπεὶ φορώτατος*, sed emendanda erat stropha. Scholiastes *ὡς ἐπὶ ἀνέμου εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ὁ λογικώτατος*. Thucydides III. 74. *ἡ πόλις ἐκινδύνευσε πᾶσα διαφθαρῆναι, εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπίφορος ἐς αὐτήν.* Lucianus Hermot. 28. p. 769. *εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὔριον τὸ πνεῦμα τοῖς Κόρινθόνδε διαπλεῦσαι ἐθέλουσι.*

801. *θέλεν*, sed ad ultimam syllabam *ω* adscripto Med.

802—805. Libri *πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ χρήιζων κρυπτά. ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων* etc. Non recte olim haec verba, *πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ χρήιζων κρυπτά*, ut ab interprete adscripta delenda esse putavi. Excidit potius versus in stropha. Hic autem non dubito quin Aeschylus scripserit

τὰ δ' ἄλλ' ἀμφανεῖ
χρῄζων. ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων
νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει,
καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος.

Horum verborum, *τὰ δ' ἄλλ' ἀμφανεῖ χρῄζων*, explicatio est vetus scholion, *τὰ δὲ κρυπτὰ νῦν φανερώσει*. Deinde *κρυπτὰ* in textum venit. Inde alterum scholion, depravatam scripturam explicans, *θέλων πολλὰ κρυπτὰ εὑρίσκει* (sic M. G. non *εὑρήσει*). Quid illud *ἄσκοπον ἔπος* sit, quod tam grandi oratione summus poeta adumbravit, indicat Homerus,

Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶν
καλὴν χρυσείην, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
ὧν ἐθέλει· τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

805. *καθ' ἡμέραν δ'* M. Rob. *καθ' ἡμέραν*, omisso *δ'*, G. Turn. *καθημέραν* Ald. *Καθ' ἡμέραν* est *interdiu*. v. Lobeckium Paralip. p. 63. Deinde *οὐδενὶ ἐμφανέστερος* Rob. Ceteri recte *οὐδὲν ἐμφανέστερος*.

806. Libri *καὶ τότε δὴ πλοῦτον*. Scholiastes *τὸν πλοῦτον τῶν δωμάτων ἐλεύθερον τῇ πόλει μεθήσομεν*. Scripsi

*καὶ τότ' ἤδη, τότε πλοῦτον *οἴσομεν**

Nam excidisse verbum et antistrophicus versus monstrat et sententia.

807. Non opus esse videtur ut *δωμάτων* mutetur in *δειμάτων*, quod et ego aliquando conieci et H. L. Ahrens.

808. *Οὐριοστάταν* recte interpretari videtur scholiastes *οὐρίως σταθέντα*.

809. 810. *ὁμοῦ κρεκτὸν γοήτων νόμον μεθήσομεν πόλει* M. in

quo ὁμοῦ itemque ον in νόμον, quod antea νόμων erat, ab alia, ut videtur manu, in litura scripta sunt. Discrepant ab his ceteri libri eo quod in G. γοήτῶν cum duplici accentu et sequens vocabulum eo compendio scriptum est, quod νόμων significat: ceteri γοητῶν νόμον habent. μεθέλσομεν vitium Rob. Praeterea Turnebus κρεκτῶν scripsit. Scholion in M. ita scriptum est ὁμοῦ δὲ μεθήσομεν τὸν κρεκτὸν γοήτων νόμων, ὅ ἐστι, καὶ τῶν ἀγαθῶν τῇ πόλει μεταδώσομεν καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀκινδύνως θρηνήσομεν. Deinde aliud scholion, τὸν τῶν γοήτων, οἳ ὡς ᾄδουσι παριόντες (sic M. περιϊόντες Vict.) τὴν πόλιν. Scripsisse videtur Aeschylus

ἅμα δὲ κρεκτὸν γοατὰν νόμον
θήσομεν πόλει.

Sepulcri ornamenta, inquit, *ex mulieris congestis opibus ampla feremus Agamemnoni, simulque lugebimus eum.*

810—812. τὰ δ' εὖ M. Turn. τάδ' εὖ G. Ald. Rob. Deinde libri ἐμὸν ἐμὸν κέρδος ἀέξεται τόδε, ἄτα δ' ἀποστατεῖ φίλων. In Rob. ἐμὸν semel tantum legitur. ἄτα G. Ald. Turn. ἄτῃ, sed supra adscripto α, M. ἄτῃ Rob. Scholiastes τὰ καλῶς ἀποβαίνοντα τὸ ἐμὸν κέρδος ἐστίν, τῶν δὲ περὶ Ὀρέστην καὶ Ἠλέκτραν ἀπαλλαγὴ ἄτης. Scripsi

τὰ δ' εὖ
ἔχοντ' ἐμὸν κέρδος αὔξει τόδ', ἄ-
τα δ' ἀποστατεῖ φίλων.

813—816. Versui 813. θέρ. praefixum in Rob. In M. hi versus ita scripta sunt, σὺ δὲ θαρσῶν ὅτ' ἂν ἥκῃ | μέρος ἔργων | ἐπαΰσας πατρὸς ἔργωι | θροούσᾳ | πρὸς σὲ τέκνον πατρὸς αὐδὰν | καὶ περαινων ἐπίμομφαν (sic) ἄταν. Coniunctim ὅταν Turn. Deinde ἥκει Ald. Deinde ἔπαυσας G. Ald. ἔσβυσας codex Robortelli: ipse Rob. ἐπαΰσας dedit, quod est in M. Turn. Deinde θρούσᾳ Rob. θροοῦσα G. Ald. θροούσῃ Turn. Tum αὐδῶν pro αὐδὰν G. Ald. Denique ἐπίμομφαν φάταν Ald. In G. est ἐπίμομφᾶταν, super φ scripto eo compendio quo αν significatur. ἐπίμομφον ἄταν Rob. Turn. Corruptissimos versus explicare conatur scholiastes, qui et ipse θροούσᾳ legit. Vitiorum, quibus haec affecta sunt, non obscura est origo. Etenim πατρὸς ἔργωι ortum est ex μέρος ἔργων, quod antecesserat. Deinde αὐδάν, vera scriptura, super vitiosum ἄταν adscripta erat, et propterea alieno loco inserta est. Accesserunt alii errores. Scripsisse enim puto Aeschylum,

σὺ δὲ θαρσῶν, ὅταν ἥκῃ μέρος ἔργων,
ἐπαΐσας τε θροοῦσαν
πρὸς σέ, τέκνον, πατρὸς
περαίνειν ἐπίμομφον αὐδάν,

et quae sequuntur. Θροοῦσαν et ἐπαΐσας Schützius in prima editione scripsit: verissime, ut videtur. Neque ἐπαΐσας reprehendi potest, quum plura sint apud Aeschylum propius ad epicum sermonem accedentia. Aptissime autem iubetur Orestes audire adhortantem patrem.

817. Libri cum hiatu *περσέως τε ἐν*. Correxerunt Schützius et Porsonus. Deinde *φρεσὶ* Turn. *φρεσσὶν* M. G. *φρεσὶν* Ald. Rob. Deinde libri *σχέθων*.

818. *τοῖς θ'* Rob. *τοῖς δ'* M. G. Ald. *τοῖς τ'* Turn. Deinde *φίλοισιν* M. G. Ald. Turn. *φίλεισιν* Rob. Scribendum *φίλοις*.

819. 820. Libri *τοῖς τ' ἄνωθεν προπράσσων χάριτος ὀργᾶς λυπρᾶς*, nisi quod Turn. *ὀργὰς λυπρὰς* scripsit. Id Victorius ceterique editores receperunt. Sed defendi non potest. Scribendum est

τοῖς τ' ἄνω πρόπρασσ' ἰὼν
χάριτας ὀργᾶς λυγρᾶς.

Et *χάριτας* quidem etiam Schützius invenit, *λυγρᾶς* Blomfieldius.

821. Libri *ἄταν*. Scholiastes *τὴν ἔνδον ἐπὶ τῆς οἰκίας φονίαν ἄτην καταβαλών, ὅ ἐστι τὴν Κλυταιμνήστραν.* Scribendum videtur *ἄγαν*. V. ad Ag. v. 704. *τιθοὶς* Rob.

822. *δ'* omittit Turn. *μόρου* Turn. *μόρον* M. G. Ald. Rob.

823. Postremus huius carminis versus excidit. Dubitationem eximit metrum.

824. *ὑπ' ἄγγελος* G. Ald. et ante correctionem M.

826. *ξέννους* Rob. *μολῶντας* G. Ald. *ἐφήμερον* Turn. In M. *ἰ* in litura scriptum est, ut hic quoque *ἐφήμερον* antea fuisse videatur.

827. *μόρον γ' Ὀρέστου* Portus et Stanleius in curis secundis. Recepit hoc Blomfieldius. Non mutandum videtur *δέ*. Deinde *ἀμφέρειν* M. G. Ald. Rob. *ἂν φέρειν* Turn. Male Blomfieldius coniecit *αὖ φέρειν* scribendum esse. *Hoc quoque*, inquit, *plenum timoris malum domus haec referre poterit ad caedem illam quae nos vulnerat et mordet*, i. e. hoc quoque nobis propter caedem illam evenit.

828. *δειματοσταγὲς φόνῳ* Vict. *δειματοστάγ' ἐς φόνῳ* M. G. *δείματος τάγ' ἐς φόνῳ* Ald. Rob. *δείματος τάγ' ἐς φόνον* Turn. Non debebat Porto et Stanleio *αἱματοσταγὲς* scribendum videri. Conferendum quod est in Agamemnone v. 166. *στάζει δ' ἔν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας μνησιπήμων πόνος, καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν.* Choeph. v. 384. si recte illa constitui, *τί γὰρ κεύθω, φρενὸς οἷον ἔμπας ποτᾶται πάροιθε πρῴρας δριμυστάκτου κραδίας θύματος ἔγκοτον στύγος;* Eum. v. 358. *δειματοσταγὲς ἀξιόμισον ἔθνος τόδε.*

829. Scholiastes *ὡς ἐπὶ μαχαίρας, οὐ παρακαλυφθέντι, ἀλλ' ἀειμνήστῳ. ἐν γὰρ τοῖς θρήνοις ἀμύσσουσιν αὐτῶν τὰ στήθη.* Mira interpretatio. *Ἑλκαίνειν* alibi non legitur. *Δεδηγμένῳ* recte videtur Schützius pro *δεδηκότι* dictum putasse. Ita *φόνῳ ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ erit caedi vulneranti nos et mordenti.*

832. *θρώισκουσι* M.

834. Linea praefixa in M. G. Nulla nota in Ald. *Ἀγγ.* Turn. Recte haec choro tribuit Rob.

836. *ὡς αὐτὸν αὐτῶν* Schützius et Porsonus. *ὡς αὐτὸς αὐτὸν*

M. G. Ald. Rob. ὥς αὐτὸς αὐτῶν Turn. In fine versus libri πέρι. Scribendum erat πάρα. Vidit hoc etiam Emperius, cui praeterea scribendum videbatur ὅσ' αὐτὸς αὐτῶν, hoc quidem minus recte.

837. Personae notam omittunt M. G. Ald. αὖ in litura est in M.

838. ἦν Turn. ἦε M. ἦεν G. Ald. Rob.

839. κλυδόνος G. Ald.

840. οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν Elmsleius ad Euripidis Med. p. 150. οὔτοι φρένα κλέψειαν M. G. Ald. Rob. Turn. κλέψειεν Stephanus.

841. ἄρξαμαι vitium Ald.

842. ἐπαρχομένη Rob. Deinde κἀπιθοάζουσα M. G. sed in M. οά ab alia manu in litura scriptum est. κἀπιθοάζωσα Ald. κἄπι θοάζουσα Rob. κἀπιθοάζουσ' Turn. Recte Blomfieldius et ante eum Schützius scribendum coniecerunt κἀπιθεάζουσ'.

844. ἀνύσομαι G.

845. μιανθῆναι Rob. ex sua coniectura: codex eius, ut ceteri libri, μιανθεῖσαι.

846. Scholiastes πειραί, αἱ ἀκμαὶ τῶν ξιφῶν, παρὰ τὸ πείρειν. Non debebat Blomfieldius Pauwii πεῖραι probare.

848. ὄλεθρον error Rob.

850. δαίων M. G. Rob. δαΐων Ald. Turn. Deinde libri ἀρχάς τε πολισσονόμους, nisi quod Ald. πολυσσονομοῦς habet. Porsonus scripsit ἀρχαῖς τε πολισσονόμοις. Receperunt hoc editores praeter Wellauerum, qui τέ post participium ea ratione positum esse putavit, de qua dixi ad Ag. v. 97. Hic quidem veri simillimum est excidisse versum eiusmodi,

πλοῦτόν τε δόμων.

852. πάτρων Ald. male intellecto compendio codicis G. Hinc πατρῷον Turn.

853. πάλιν Ald. et codex Robortelli: ipse Rob. πάλην scripsit, quod est in M. G. Turn. Deinde μόνος ὢν M. Rob. μόνος omittunt G. Ald. unde Turn. ὢν ἂρ scripsit.

854. θεῖος Turn. θείοις M. G. Ald. Rob.

855. νίκη M. G. Rob. νίκην Ald. Turn.

856. Huic et sequenti versui lineae praefixae in M. G. Omittit personarum notas Ald. Libri ἒ ἒ ὀτοτοτοῖ, quod oxytonon est in G. Rob. Scripsi ἒ ἒ ὀτοτοτοτοῖ. Proprius in talibus exclamationibus est versus dochmiacus.

857. 858. Vulgo ἔα, ἔα μάλα. πῶς ἔχει; πῶς κέκρανται δόμοις; Sic Vict. ex M. κέκαρται G. Ald. Turn. κέκραρται Rob. Dochmiacus versus esset ἔα ἔα μάλα. Verum ita is, qui sequitur, trimeter esset Creticus, quod genus in huiuscemodi vociferationibus prorsus inusitatum est. Quare sic haec scribenda putavi,

ἔα,
ἔα μάλα. πῶς ἔχει, κέκρανται δόμοις;

ut secundus versus, contracto ἔα, dochmiacus esset. Forma orationis eadem est quae in Ione Euripidis v. 1446. τίν' αὐδὰν ἀΰσω, βοάσω;

859. Huic versui chori nomen praefixum in M. G. Ald. ἀποσταθῶμεν Rob. Turn. ἄπο σταθῶμεν M. ἀποσταθῶ μὲν G. Ald.

862. Personae nota omissa in M. G. Ald. Rob. Οἰ. praefixit Turn. πανοίμοι Porsonus. Libri πάν· οἴμοι vel πάν, οἴμοι, Rob. πάν. οἴμοι. In fine versus libri τελουμένου. Aberravit librarius ad v. 859. Recepi probabilem Schützii emendationem, πεπληγμένου.

863. In προςφθέγμασιν inter γ et μ aliquid erasum in M.

865. γυναικείους M. Rob. Turn. γυναικίους G. Ald. γυναικεία; scripserat Vict. Recte Blomfieldius γυναικείους restituit. Male autem idem Blomfieldius de ἀνδρωνίτιδι et γυναικωνίτιδι cogitavit. Ex hospitalibus egressus est servus, et aperiri iubet regias aedes.

866. χαλᾶτα, sed postremo α deinde in ε mutato, G. Deinde libri καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ. Recte Blomfieldius καὶ μάλ' ἡβῶντός γε δεῖ, obtemperans ille quidem Porsoni decreto, de quo ad Prom. v. 977. dictum est. Recte iunguntur καί et δέ, ubi δέ sententiam prioribus adnectit, καί autem est *etiam:* non possunt coniungi, ubi, ut hic, nectendae orationi inservit καί. Ceterum male interpretes hic de robusto homine agi putant, tamquam si firmissime clausae essent fores. Atqui aperit has fores Clytaemnestra, mulier. Poeta intelligit celerem.

867. οὐχ ὥστ' ἀρῆξαι emendavit Porsonus. Libri οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι. Deinde διαπεπραγμένων M. G. Ald. Rob. διαπεπραγμένῳ scribendum esse vidit Turn. Id legit scholiastes, qui sic interpretatur, τῷ σφαγέντι.

869. αὐτῶ Vict. ex M. αὔτῳ Turn. αὐτῷ G. Ald. et codex Robortelli. αὐδῶ ex sua coniectura Rob. καθεύδουσι Ald. Turn.

870. ποῦ Blomfieldius, ut Elmsleius voluerat. Non mutandum ποῖ, quod est *quo evasit?* Deinde κλυταιμνήστρας G. Ald.

871. ἐπὶ ξυροῦ πέλας M. Rob. Turn. ἐπὶ ξυρὸν πέλας G. Ald. Verum fortasse est quod Abreschio videbatur restituendum esse ἐπίξηνον πέλας. Comparavit quod dictum est in Agamemnone v. 1236. βωμοῦ πατρῴου δ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει θερμῷ κοπείσῃ φοινίῳ προσφάγματι.

872. αὐχὴν M. G. Rob. ἀρχὴν error Ald. unde ἀρχὴ Turn. Deinde πρὸς δίκη πεπληγμένος M. πρὸς δίκην πεπληγμένος G. Ald. Rob. πρὸς δίκην πεπληγμένης Turn. Scribendum putavi πρὸς δίκης πεπληγμένος.

873. Linea praefixa in M. κλ. in ceteris.

874. Linea praefixa in M. Oresti hunc versum tribuunt G. Ald. Rob. Οἰ. praefixum a Turn. λέγω M. G. Ald. Rob. λόγῳ Turn. quod obtinuit donec Schützius λέγω restituit.

875. Linea praefixa in M. κλ. in ceteris. Hic et v. 881. οἲ 'γὼ Canterus. οἲ ἐγὼ M. Turn. οἶ ἐγὼ G. Rob. οἶ' ἐγὼ Ald.

877. *δοίη* praeter primam litteram in litura scriptum est in M. *ἀνδροκμῆτα* M. Rob. *ἀνδρόκμητα* G. Ald. Turn.

878. *εἰ νικῶμεν* recte Turn. *ἢ νικῶμεν* M. G. Ald. Rob.

880. Hinc etiam usque ad v. 884. personae lineis tantum distinctae in M. *μαντεύω* Rob. *τῶιδεδ'*, litteris *εδ'* in rasura scriptis, M. *ἔχοι* Ald.

882. *τοὶ γὰρ ἐν ταυτῷ τῷ τάφῳ* Rob.

883. Libri *κείσῃ*.

884. *τόνδε δ' αἴδεσαι* Rob. ex Sophiani emendatione et Turn. *τόνδε δήσεται* M. G. Ald. codex Robortelli.

885. *πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ* Rob. *πρὸς ὠκὺ* (sic mihi relatum: alii *ὠὴν* vel *ὠὴν* ex M. afferunt) *πολλὰ* M. *πρὸς ὠκύπολλα* G. Ald. *πρὸς ὃ καὶ πολλὰ* Turn. In G. ante correctionem *δ' ὑβρίζων* pro *δὴ βρίζων* scriptum erat.

886. *οὔλλοισιν* Ald. *οὔλοισιν* Rob. Deinde libri *εὐτραφές*. Sed Tzetzes in Exegesi Iliadis p. 62, 13. *οὖλον καθ' ἡμᾶς καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος, ὥς φησιν Αἰσχύλος "οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτρεφὲς γάλα."* Eodem modo apud eundem scriptum est in Chil. XII. 808. Eadem forma ex M. aliisque libris restituenda videtur in Sept. c. Th. v. 290. quamquam res incerta est. V. Lob. ad Phryn. p. 577.

887. Inde ab hoc versu etiam M. personarum nomina habet.

888. Hunc et sequentes tres versus Ald. per errorem Clytaemnestrae tribuit, G. ut ceteri Pyladae. Scholiastes *μετεσκεύασται ὁ ἐξάγγελος εἰς Πυλάδην, ἵνα μὴ δ' λέγωσιν.* Sic M. ut Tyrwhittus ad Arist. Poet. §. 10. scribendum vidit: legebatur *ἵνα μὴ διλέγωσιν*. In G. scriptum *ἵνα μηδὲν λέγωσιν*. V. Opusc. VII. p. 346. seq. In Aeschyli versu *ποῦ δαὶ τὰ λοιπὰ* Vict. ex M. *ποῦ δὲ τὰ λοιπὰ* G. Ald. Rob. *ποῦ δῆτα λοιπὰ* Turn. Porsonus *ποῦ δὴ τὰ λοιπά*. Non sollicitandum videtur *δαί*. Deinde *λοξία* G. Ald.

889. Scripsi *πιστά τ'*. Libri *πιστὰ δ'*.

890. *ἅπαντες* Rob. typographi errore.

891. *παραινεῖσμον* vitium Ald. Porsonus in supplemento praefationis ad Hecubam p. XXXIII. non illibenter se accepturum esse dixit, si quis bonae notae codex *παραινέσαι καλῶς* daret. Id equidem valde dubito an non scripserit Aeschylus. Probabilius puto quod in Elem. doctr. metr. p. 115. suspicari aliquem posse dixi, *καὶ παρῄνεσας καλῶς*.

893. *κρείσσον' ἡγήσω* Turn. *κρέσσον' ἡγήσω* M. G. Rob. *κρέσσ' ὠνηγήσω* Ald.

894. *συγκάθευδε* plene Rob.

896. Libri *νῦν δέ*. Recte Auratus *σὺν δέ*, quod suum fecit Stanleius.

897. *πατρωκτονοῦσα* G. Ald. 898. *παρ' αἰτία* G.

899. *ἐπόρσυνε* Turn.

900. Libri *σεβίζῃ*.

901. *γὰρ* omittit Ald. Eadem male intellecta codicis scriptura *ἐκὸ* pro *ἐς τό*.

902. Libri *εἰς*. Schützius, distinctione posita post *ἀπέρριψ'*, in fine versus signa posuit interpellatae orationis. At nusquam ita quidem in Graeca tragoedia sermo cuiusquam interpellatur. Porsonus signum interrogationis in fine versus posuit. At, nisi fallor, tum dici debebat *οὐ γάρ*, non *οὔτοι*. Dicuntur haec sine interrogatione, recteque explicantur a scholiasta, *οὐκ ἔστιν ἀπορρῖψαι τὸ δορυξένοις ἐκδοῦναι* (sic M. G.) *πρὸς ἀνατροφήν*. Haec enim, ***non sane te abieci in domum hospitis***, breviter dicta sunt pro his, ***in hospitis domum quum te misi, profecto non abieci***. Intellexit hoc etiam Pauwius.

904. Hinc rursus lineis personas distinguit M. *ὁ τῖμος* Canterus Stephani adnotationem secutus. *ὁ τιμος* sine accentu M. *ὅτιμος* G. Ald. Rob. *ἄτιμος* Turn. *ὁ τιμὸς* Vict. Eustathius p. 563, 25. *ἔτι ἰστέον ὅτι ὥςπερ φθογγή φθόγγος, χολὴ χόλὸς, τιμή τῖμος παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ τὸ τίμημα, ποθὴ πόθος, ὠνή ὦνος, βολὴ βόλος, καὶ ἕτερα, οὕτω πύλη πύλος ἀρσενικῶς.* Vitium Ald. *ἀντειδεξάμην*.

905. *αἰσχύνομαί σοι* Canterus. Libri *αἰσχύνομαί σου*. In *ὀνειδίσαι* littera *ι* ex *η* facta in M.

906. Libri *μὴ ἀλλ' εἶφ'* (*εἴφ'* Turn.) *ὁμοίως*. Canterus *μὴ 'λλ' εἶφ' ὁμοίως*. Delevi *μή*, quod nihil est nisi error librarii, qui ad sequentem versum, qui hac vocula *μή* incipit, aberrans, statim animadverso errore abstitit et versum scripsit eum quem debebat.

909. *δὲ γ'* M. *γ'* ab alia manu in litura scripto. *δ' ἔγ'* vitium Ald.

912. *φύλαξαι* M. *φυλάξαι* Rob. *φυλάξω* G. Ald. Turn.

914. *τύμβου* vitium Ald. Scholiastes *παροιμίαν εἶναι τοῦτο φασί, πρὸς τύμβον τε* (sic M. G.) *κλαίειν καὶ πρὸς ἄνδρα νήπιον*.

915. Libri *τόνδε σ' ὁρίζει μόρον*, nisi quod *μόνον* est in Rob. Elmsleii ad Med. p. 88. emendatio est *τόνδε σοὐριζει μόρον*, i. e. *σοι ὁρίζει*.

916. *οἲ 'γώ* Canterus. Libri ut v. 875. 881.

917. *ἦ* M. G. Rob. Turn. *ἢ* vitium Ald. In libris recte hic versus Oresti tribuitur, lineola praefixa in M. Male autem proximum versum *ἔκανες — πάθε* Clytaemnestrae libri tribuunt. Eum Oresti recte reddidit Stanleius: sed idem priorem versum *ἦ κάρτα* Clytaemnestrae orationi adiunxit, quo facto neque nexus sententiarum aptus est, et aequabilitas colloquii turbatur. Neque vero Wellauero assentiendum est, qui inter hos duos versus 917. et 918. unum versum, qui Clytaemnestrae fuerit, excidisse putat. Immo duos Orestes habet versus, ut in fine colloquii.

918. *κάνες γ' ὃν* M. Rob. In M. inter *κ* et *α* aliquid, fortasse *τ*, erasum, *κ' ἀνὲς γ' ὃν* G. *κἂν ἐς γ' ὃν* Ald. *κᾆν ἐς γ' ὃν* Turn. Heathii rudis emendatio, *ἔκανές γ' ὅν*, recepta est a Porsono, Schützio, *Blomfieldio*. Participio *κανών* non utuntur tragici praeter metri necessitatem.

Quare non potest probari Pauwii *κανοῦσ' ὃν οὐ χρῆν*. Recepi quod in praef. ad Eur. Bacchas p. XX. proposui, *ἔκανες ὃν οὐ χρῆν*.

919. Linea praefixa in M. Oresti hi quattuor versus tribuuntur in G. Ald. Rob. Chori nomen adscripsit Turnebus. *στένω μὲν* M. G. Ald. Rob. Vulgo ex Turn. coniectura *στένωμεν*. Deinde *τῶνδε* M. Rob. Turn. *τόνδε* G. Ald.

920. *ἐπήκρισεν* M. G. Ald. Rob. *ν* omisit Turn. Scholiastes hoc verbum recte interpretatur *ἐπ' ἄκρον ἦλθε*. Paullo aliter Hesychius, *ἐπήκρισεν, ἐπ' ἄκρον ἤγαγε, τέλος ἐπέθηκεν*. Quae, nescius ad Aeschylum pertinere, repetiit Eustathius p. 1636, 47. *ἀκρίζειν, τὸ τὰ ἄκρα ἐπιπορεύεσθαι. ὃ καὶ ἐξακρίζειν Εὐριπίδης φησίν* (Or. v. 275.). *ἕτερος δέ τις ἐπήκρισε φησὶν ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄκρον ἤγαγε καὶ τέλος ἐπέθηκεν*.

921. Libri *αἱρούμεθα*. Vera videtur Musgravii emendatio, *αἰτούμεθα*.

923. Linea praefixa in M. Chori nomen in G. Ald. Rob. Hoc carmen Canterus in stropham et antistropham atque epodum divisit, quae epodus ab his verbis, *κρατεῖταί πως τὸ θεῖον* (v. 952.) inciperet. At manifestum est haec verba, *πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν* (v. 955. 966.) non potuisse non in eadem stropharum sede repeti. Sed quae fuerit stropharum huius carminis dispositio, certo dici non potest, quum aut unus aut plures versus interciderint. Si unus tantum versiculus excidit post illa verba, *χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί* (v. 958.), hic fuit stropharum ordo,

α'. β'. α'. γ'. β'. γ'.

et haec stropharum initia,

στρ. α'. v. 923. *ἔμολε μὲν δίκα.*
στρ. β'. v. 930. *ἐπολολύξατ', ὤ.*
ἀντ. α'. v. 934. *ἔμολε δ' ᾧ μέλει.*
στρ. γ'. v. 941. *τάπερ ὁ Λοξίας.*
ἀντ. β'. v. 956. *μέγα τ' ἀφῃρέθην.*
στρ. γ'. v. 959. *τάχα δὲ παντελής.*

Eandem carminis formam H. L. Ahrens constituit, secutusque est Franzius. Neque caret haec descriptio probabilitate, quum dochmii, ex quibus hoc carmen fere compositum est, certe a diversis chori partibus recitatum esse doceant. Tamen probabilius mihi visum est post illa verba, *χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί* (v. 958.) nihil excidisse, plures autem versus interiisse post haec verba, *μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός* (v. 942.), post quae verba magna est in libris et manifesta perturbatio. Eo igitur loco si plures versus exciderunt, haec fuisse videtur carminis forma, *α'. α'. β'. β'.*

924. *βαρύδικος* Vict. ex M. *καρύδικος* G. Ald. Rob. *καρίδικος* Turn.

927. *ἔλακε δ' ἐς τὸ πᾶν* M. G. Rob. *ἔλακε δ' ἐτὸ πᾶν* Ald. *ἔλακε δὲ τὸ πᾶν* Turn. Scholiastes *ἤλασεν δὲ εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου, ὅ ἐστιν ἤνυσε τὸν ἀγῶνα. ἀφίκετο, φησίν, εἰς τὸ τέλος τοῦ*

ἀγῶνος. Legit igitur *ἔλασε*, quod Pauwius, Seidlerus de vers. dochm. p. 88. Boeckhius de metris Pindari p. 322. probarunt. Schützio scribendum videbatur *ἔλαχε δὴ τὸ πᾶν*. Et *ἔλαχε* quidem verum esse videtur: sed servandum erat *ἐς τὸ πᾶν*, *omnino*.

929. *θεόθεν εὐφραδαῖσιν* M. G. *θεόθεν ἀφραδαῖσιν* Rob. *θεόθεν ἐφραδαῖσιν* Ald. *θεόθεν δὲ φραδαῖσιν* Turn. Scribendum erat *θεόθεν εὖ φραδαῖσιν*. Hesychius *φραδαῖσι* (*φράδεσι* codex), *βουλαῖς*. Deinde *ὡρμυμένος* Ald.

930. Libri *ἐπολολυξάτω*. Recte Seidlerus *ἐπολολύξατ᾽*, *ὤ*, nisi quod *ὢ* scribendum erat.

931. Libri *ἀναφυγὰς* et *τριβάς*. Scholiastes *ὡς τῶν οἴκων φυγόντων τὰς συντριβὰς τῶν οἴκων* (sic M. G.). Stanleio scribendum videbatur *ἀναφυγᾶς* et *τριβᾶς*. Horum posterius primus Schützius recte recepit.

932. 933. *ὑπὸ δοιοῖν μιαιστόροιν* sic M. in quo libro etiam Pers. v. 721. 737. Sept. c. Th. v. 896. *δοιοῖν* pro *δυοῖν* scriptum est. *ὑπὸ δυοῖν μιαιστόροιν* G. Ald. Rob. Turn. *ὑπὸ δυοῖν μιαστόροιν* Victorius. *ὑπαὶ* scribendum esse olim indicavi. Quae sequuntur verba, *δυςοίμου τύχας*, cum *ἀναφυγάς* iunxit scholiastes, qui haec adscripsit, *δυςπορεύτου τύχης. τὸ δὲ ἑξῆς, τὰς ἀναφυγὰς τῶν κακῶν τὰς ἀπὸ τῆς δυςοίμου τύχης*. Postquam dictum erat *ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάνων τριβᾶς ὑπαὶ δυοῖν μιαστόροιν*, sine pondere haec adiiciuntur, *δυςοίμου τύχας*. Itaque videtur aliquid excidisse, quo haec melius connexa erant. Potuit autem post *ΔΥΟΙΝ* facillime excidere *ΛΥCIN*. Quare sic haec scribenda esse existimavi,

ἐπολολύξατ᾽, ὤ, δεσποσύνων δόμων
ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάνων τριβᾶς
*ὑπαὶ δυοῖν *λύσιν* μιαστόροιν*
δυςοίμου τύχας.

i. e. *καὶ κτεάνων τριβᾶς λύσιν ὑπὸ δυςοίμου τύχας δυοῖν μιαστόροιν*, *solutam consumptionem opum per infelicem fortunam duorum impiorum*. Hesychius *δύςοιμος, ἐπὶ κακῷ ἥκουσα, ἢ δύςοδος*.

936. *ἔθιγε δὲ μάχαι* M. *ἔθιγε δὲ μάχα* G. Rob. *ἔθιγε δὲ μάλα* Ald. Turn. *ἔθιγε δὲ μάχᾳ* Victorius. Recte Pauwius *ἔθιγε δ᾽ ἐν μάχᾳ*.

Libri *ἐτήτυμος*, nisi quod *ἐτίτυμος* Ald. Recte Blomfieldius recepit Scaligeri emendationem, *ἐτητύμως*.

937. *κόρα* M. G. Ald. *κούρα* Turn. *κόρας* Rob.

940. *ὀλεύθριον* Ald. Deinde libri *πνέουσ᾽ ἐν ἐχθροῖς κότον*, nisi quod *πνέουσα ἐν* plene scriptum est in editione Robortelli, qui in corrigendis *πνέουσαν* pro *πνέουσα* legendum dicit. Non recte Auratus *πνέουσαν ἐχθροῖς κότον* scribendum putavit. Nam haec tantum, *Δίκαν δέ νιν προςαγορεύομεν βροτοὶ τυχόντες καλῶς*, in parenthesi posita sunt. Scribendum est, ut Schützius quoque vidit, *πνέουσ᾽ ἐπ᾽ ἐχθροῖς κότον*. Nam *ἐπί* hic quidem multo rectius dicitur quam *ἐν*.

941—951. Libri sine lacunae indicio τάπερ ὁ λοξίας ὁ παρνάσιος | μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς ἐπ' ὄχθει | ἄξεν ἀδόλως δολίας (sic, ut videtur, etiam M.) | βλαπτομέναν ἐν χρόνοις | θεῖσαν ἐποίχεται. Videtur post μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς intercidisse finis antistrophae primae atque initium strophae secundae. Mirum est autem post χθονὸς et ad sensum et ad metrum verba locum habere, quae ut iambicum tetrametrum brachycatalecticum nescio unde affert Marius Plotius p. 2645. ὁ Πύθιος μεσομφάλοις (scriptum est μεσομφάλιος) θεὸς παρ' ἐσχάραις. Alium Aeschyli versum (Sept. c. Th. 270.) idem grammaticus paullo ante p. 2643. attulerat. Itaque quum strophae versibus

ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάνων τριβᾶς
ὑπαὶ δυοῖν *λύσιν* μιασιόροιν

haec bene respondeant

μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός, *ὁ Πύθιος
μεσομφάλοις θεὸς παρ' ἐσχάραις*,

ausus sum hoc carminis complementum recipere. Vltimus huius antistrophae versus talis fuisse videtur,

πιφαύσκων ἔφα.

Similia leguntur in Sept. c. Th. v. 726. Ἀπόλλωνος—τρὶς εἰπόντος ἐν μεσομφάλοις Πυθικοῖς χρηστηρίοις.

945—951. Si recte hoc carmen descripsi, excidit initium alterius strophae, i. e. versus quattuor et pars quinti. In libris, ut dixi, post χθονός statim haec sequuntur, ἐπ' ὄχθει | ἄξεν ἀδόλως δολίας | βλαπτομέναν ἐν χρόνοις | θεῖσαν ἐποίχεται. In his δολίαν recte scriptum est in editione Victorii, et dicit Franzius δολίαν esse etiam in M. quem librum δολίας ut ceteros habere mihi relatum est. Legit autem δολίαν scholiastes, qui haec adnotavit, τὴν Κλυταιμήστραν τὴν δολίως βλάπτουσαν καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸν οἶκον ἐποίχεται ἡ δίκη. Alia adnotatio haec est, ἐπέξηλθε τὴν δίκην βλαπτομένην ἐκ πολλοῦ Ὀρέστης. Olim conieci scripsisse Aeschylum . . . . ἐπ' ἐχθροξένοις δόλοισιν δόλια βλαπτομέναν χρονισθεῖσαν ἐποίχεται. Nunc veri similius puto ita fere haec scripta fuisse, ... ἐπ' ἐχθρόφρον' ἔταξεν, ἃ δόλιά σε δολίαν βλαπτομένα χρονισθεῖσαν ἐποίχεται. Sed quum primorum verborum emendatio prorsus incerta sit, ea tantum recepi quae certiora sunt,

. . . . ἃ
δόλιά σε δολίαν
βλαπτομένα χρονισθεῖσαν ἐποίχεται.

952. 953. κρατεῖται πως (sic M. κρατεῖται πῶς G. Ald. Rob. κρατεῖταί πως Turn.) τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ ὑπουργεῖν κακοῖς M. G. Ald. Rob. Turn. Scholiastes συμβάλλεται οὖν τὸ θεῖον τοῖς μὴ ὑπουργοῦσι τοῖς κακοῖς. Scribendum videtur

κρατείτω δ' ἔπος τὸ θεῖον, τὸ μή μ'
ὑπουργεῖν κακοῖς.

Vincat divina sententia, ne opem feram improbis.

954. Omnes ἄξιον δ'. Scripsi ἄξια δ'.

955. πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν Schütziua. πάρα τε φῶς ἰδεῖν M. Rob. παρά τε φῶς ἰδεῖν G. Ald. παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν Turn.

956. Libri μέγαν τ' ἀφῃρέθην ψάλιον οἴκων. Recte Porsonus μέγα τ' ἀφῃρέθην. Scriptum fuerat μέγα etiam in G. sed postea librarius ν addidit. Deinde libri ψάλιον οἴκων. Scribendum esse ψάλιον οἰκετῶν vidit etiam Franzius.

957. ἀναγεμὰν δόμοις M. G. Ald. ἄναγε μὰν δόμοις Rob. ἀνὰ γεμὰν Turn. Scribendum ἄναγε μάν, δόμοι. Blomfieldius, recepto quod conieceram δόμοι, scripsit ἄνα γε μάν. Versum γε μάν hic non satis aptum, ἄναγε autem, *erige te* vel *erigite vos*, similiter dictum est ut ἄπαγε. Deinde πολὺν M. G. Turn. πολλὺν Ald. πλὴν Rob.

958. χαμαιπετεῖσε κεῖσθ' αἰεὶ M. G. χαμαιπετεῖσε κεῖσθ' αἰεὶ Rob. χαμαιπετεῖσε κεῖσθ' ἀεὶ Ald. χαμαιπετῆ σε κεῖσθ' ἀεὶ Turn. Scribendum erat χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί. Viderunt hoc etiam Wellauerus et Blomfieldius.

959. Elmsleio ad Med. p. 86. audacter, ut ait, χρόνος in χορός mutanti assensus est Blomfieldius. Nihil mutandum. Scholiastes non male, quamquam non satis accurate, ὁ πάντα τελῶν χρόνος τὰ πρόθυρα τῶν οἴκων ἀλλάξει ἀπὸ κατηφείας εἰς λαμπρότητα. Aliud scholion ad ἀμείψεται adscriptum, ἀλλαγήσεται, οὐχ ὁμοίως ἔσται τοῖς πρώην ἐν τῷ οἴκῳ ἡμῶν.

960. δομάτων G. Deinde ὅτ' ἂν M. G. Ald. Rob. Deinde ἀμφ' M. Ceteri ἀφ'.

961. 962. μῦσος πᾶν ἐλάσει, ad ει supra adscripto η, M. Ceteri μῦσος πᾶν ἐλάσῃ. Deinde omnes καθαρμοῖς ἄπαν ἐλατήριον. Scholiastes τὸ ἐλαῦνον τοὺς ἀσεβεῖς, ἢ τὸ ἀπελαθῆναι ὀφεῖλον. ἐλατήριον δὲ τὸ καθαρτικὸν φάρμακον. Stanleius corrigebat καθαρμὸς ἄτας ἐλατήριος. Melius Schützius καθαρμοῖς ἀτᾶν ἐλατηρίοις. Scribendum

μύσος ἅπαν ἐλάσῃ
καθαρμοῖσιν ἀτᾶν ἐλατηρίοις.

963—965. τύχα δ' εὐπροσώπωικοῖται M. τύχα δ' εὐπροσώπω κοῖτα G. Ald. sed in G. τύχα sic scriptum est, ut aut α in ει, aut ει in α mutatum esse videatur. τύχα δ' εὐπροσώπῳ κοίτᾳ Rob. Turn. Scholiastes ἡ δὲ τύχη νῦν ἐν εὐόπτῳ κοίτῃ, τοῦτ' ἔστιν ἐν ἀγαθῇ καταστάσει πρὸς τὸ ἰδεῖν τὰ νῦν γεγονότα καὶ ἑτέρων λεγόντων ἀκοῦσαι. λείπει τὸ ἐστί. Scribendum τύχᾳ δ' εὐπροσωποκοίτᾳ. Deinde post τὸ πᾶν libri habent ἰδεῖν ἀκοῦσαι θρεομένοις. Scripsi ἰδεῖν θρευμένοις, de qua forma dixi ad Sept. c. Theb. v. 78. deleto ἀκοῦσαι, quod interpretis verbum est, haec ita intelligentis, ac si scriptum esset ἰδεῖν θρεομένων. Ita scholiastam haec intellexisse apparet. Deinde μετοικοδόμων πεσοῦνται πάλιν M. Rob. μετ' οἰκοδόμων πεσοῦνται πάλιν G. Ald. Turn. Apertum erat scribi debere μέτοικοι δόμων, et vidit id

ante me Scaliger. Legit hoc scholiastes, quamquam non recte sic interpretatur, οἱ νῦν τοὺς δόμους οἰκοῦντες πεσοῦνται εἰς τὸ ἔμπαλιν τῆς πρώτης τύχης. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν κύβων μετήγαγεν. Itaque scripsi

τύχᾳ δ' εὐπροςωκοίτᾳ τὸ πᾶν
ἰδεῖν θρευμένοις
μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν.

Prospera ad videndum narrantibus fortuna revertentur restituti aedibus.

966. πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν Schütziua. Libri παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν.

967. Linea praefixa est in M. Scholiastes ἀνοίγεται ἡ σκηνὴ καὶ ἐπὶ ἐγκυκλήματος ὁρᾶται τὰ σώματα· ἃ λέγει διπλῆν τυραννίδα. Immo corpora Aegisthi et Clytaemnestrae non conspiciuntur. Conspiciuntur ἐκκυκλήματος ope Orestes, viridem ramum tenens, et pallium Agamemnoni mortiferum ferentes famuli, quibus dicit ἐκτείνατ' αὐτό.

970. Coniuncta hic sunt, et recte, μέν et τέ, neque scribendum φίλοι δέ, ut Abreschius volebat.

971. πιστώμασιν M. G. Ald. Rob. πιστώμασι Turn.

972. ἀθλίῳ, Stanleius sive potius Portus, ut mox dicitur v. 975. Libri ἀθλίως.

973. καὶ ξὺν θανεῖσθαι, καὶ τάδε ὅρκως ἔχει vitiose Ald.

976. χειροῖν M. G. Ald. Rob. χερσὶ Turn. Iacobsio ad Leontis philosophi epigr. III. Anthol. t. XI. p. 248. scribendum videbatur ξυνωρίδι. Praestaret ξυνωρίδος. Servandum tamen duxi ξυνωρίδα, ut propria significatione dictum pro συζυγίαν.

977—984. Hos octo versus, qui in libris post versum 998. leguntur, huc revocandos esse vidit Meinekius in Diurnis antiquariis a. 1843. p. 183.

977. καὶ τύχω Portus et Porsonus, eosque secutus Blomfieldius. Non mutandum est quod libri habent κἂν τύχω.

979. δροίτης, ad οἱ supra adscripto ύ, M. δροίτης Turn. δρυοίτης G. Ald. δρύτης Rob. V. ad Ag. v. 1506. Deinde κατὰ σκήνωμα G. Ald.

980. ἄρην δ' Rob. Ceteri ἄρκυν δ'. Scripsi ἄρκυν τ', interpunctione deleta quae post μὲν οὖν erat. ποδιτῆρας Ald.

981. τοιοῦτον ἂν Turn. τοιοῦτο μὰν M. G. Rob. τοιοῦτο μ' ἂν Ald. φηλήτης Scaliger. Libri φιλήτης.

982. ξένον et antea ἀρὴρ pro ἀνὴρ vitia Rob.

983. νομίζων Turn. νομίζω M. G. Ald. νομίζοι Rob. Deinde τῷδε τἀνδολώματι Rob. Ceteri τῷδέ τ' ἂν δολώματι. Post τοιοῦτον non potuit τῷδε dici, ut id similiter intelligeretur: deberet enim τοιῷδε. Itaque remota quae post νομίζων vulgo ponitur interpunctione, sic scribendum et interpungendum est,

τοιοῦτον ἂν κτήσαιτο φηλήτης ἀνὴρ
ξένων ἀπαιόλημα, κἀργυροστερῆ

βίον νομίζων τῷδέ γ᾽ ἂν δολώματι
πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θερμαίνοι φρένα.

Talem fur aliquis acquirat hospitum defraudationem, et pecuniae rapacem vitam colens hac arte multos perimens multum se oblectet.

984. *θερμαίνει φρενὶ* per errorem Ald. Ceteri omnes *θερμαίνοι φρενί*. Dindorfius *θέρμ᾽ ἄνοι φρενί*. Veram puto Lobeckii ad Soph. Ai. ed. pr. p. 302. emendationem, *θερμαίνοι φρένα*.

985. *ἐκτείνατ᾽ αὐτὸ* Auratus. *ἐκτείνατ᾽ αὐτὸν* Turn. et, ut videtur, M. *ἔκτεινα τ᾽ αὐτὸν* G. Ald. *ἔκτειν᾽ αὐτὸν* Rob.

986. *ἀνδρὸς* M. (sic M.) Rob. et e correctione G. *ἀνδρῶν* G. ante correctionem et Ald. Turn. Deinde *δείξασθ᾽* Rob. Deinde *ὡς ἴδῃ* M. Rob. et e correctione G. *ὡς ἴδοι* G. ante correctionem et Ald. Turn.

987. *οὐχ οὑμὸς* Turn. et, ut puto, M. *οὐχ ὑμὸς* Rob. *οὐχ ὅμὸς* G. *οὐχ ὁ μὸς* Ald.

988. *μ̅ρ̅ὸς* G. *ματρὸς* Ald. Turn.

991. *ψέγω* M. G. Ald. Rob. In G. hic versus, quum antea omissus esset, eodem quo scholia atramento inter praecedentem ac sequentem versum scriptus est. Recte Turnebus *λέγω*, ex scholio, quod hoc est, *Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον, μητρὸς δέ, ἥτις ἐπὶ ἀνδρὶ τοῦτο μήσατο στύγος.*

992. *αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος,* Portus. *αἰσχυντῆρος ὡς νόμου* M. G. Ald. *αἰσχυντῆρος ὧς νόμου* Turn. *αἰσχυντῆρος νόμου* Rob.

994. *ἐξ οὗ* Rob. *ἐκ σοῦ* M. G. Ald. Turn. codex Robortelli. Deinde *τέκνων ἤνεγχ᾽* Victorius. *τέκνωνηνέχη* M. *τέκνων ἠνέχῃ* (*ἠνέχῃ* Rob.) G. Ald. Rob. *τέκνω νῦν ἔχει* codex Rob. *τέκνων ἀνέχῃ* coniecit Rob. *τέκνων ἤνεγκ᾽* Turn.

995. Vulgo post *κακόν* plene interpungebatur.

996. 997. Vulgo *τί σοι δοκεῖ;* Recte Meinekius *ᾗ σοι δοκεῖ*, continuata oratione. Deinde *μύραινά τ᾽ ἦτ᾽ ἔχιδν᾽ ἔφυ*, ad *τ᾽* supra adscripto *γ*, M. *μύραινά γ᾽ ἦτ᾽ ἔχιδν᾽ ἔφυ* G. *μύραινα τ᾽ ἦτ᾽ ἔχιδν᾽ ἔφυ* Rob. *μύραινα γ᾽ ἢ ἔχιδν᾽ ἔφυ* Ald. Turn. Proximo versu *θίγουσαν ἄλλον* M. G. Ald. *θίγουσ᾽ ἂν ἄλλον* Rob. Turn. Deinde omnes *οὐ δεδηγμένον*. Scholiastes haec adnotavit, *ὑπερβολή· ὅτι καὶ τὸν μὴ δηχθέντα, ἀλλὰ μόνον ἁψάμενον σήπει*, quasi *θιγόντ᾽ ἂν* legisset. Mira de his versibus protulit Fritzschius ad Aristoph. Ranas p. 204. Blomfieldio scribendum videbatur *μύραινά γ᾽ εἴτ᾽ ἔχιδν᾽ ἔφυ σήπειν θιγοῦσα μᾶλλον οὐ δεδηγμένον*, non recte. Ita hi versus scribendi erant,

ἥτις δ᾽ ἐπ᾽ ἀνδρὶ τοῦτ᾽ ἐμήσατο στύγος,
ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ᾽ ὑπὸ ζώνην βάρος,
φίλον τέως, νῦν δ᾽ ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν,
ᾗ σοι δοκεῖ, μύραινά γ᾽ εἴτ᾽ ἔχιδν᾽ ἔφυ,
σήπειν θιγοῦσ᾽ ἂν μᾶλλον, οὐ δεδηγμένη,
τόλμης ἕκατι κἀδίκου φρονήματος;

quae autem marito tale machinata est scelus, ex quo liberorum onus sub

zona gestavit, tum carum, nunc, ut ostendit, odiosum, num tibi videtur, sive muraena sive vipera esset, tactu suo magis tabem illaturu esse, non laesa? Οὐ δεδηγμένη, sed ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος. Hoc igitur dicit, *non potuisset magis laedere innocentem, si bellua fuisset.*

998. χαδίκου Turn. χανδίκου M. G. Ald. Rob. Post hunc versum in libris collocati sunt versus 977 – 984.

999. τοιᾶδ' ἐμοι M. τοιᾶδ' ἐμοὶ G. Rob. τοῖαδε μοι Ald. τοιάδε μοι Turn. Scribendum τοιάδ' ἐμοί.

1000. πρόσθεν Turn. πρόσθ' M. G. Ald. Rob.

1001. Chori nomen omissum in M. G. Ald. αἶ αἶ M. G. Ald. Turn. αἲ αἲ Rob. Scribendum αἰαῖ, αἰαῖ. Vidit hoc Bothius.

1003. ἐ ἐ M. ἒ ἒ G. Ald. Turn. ἐ ἐ Rob. Scribendum αἰαῖ, αἰαῖ. Vidit hoc Wellauerus.

1004. Scholiastes τῷ τοιαῦτα πράξαντι χρόνῳ πάθος ἀνθεῖ. Hinc Schützius μίμνοντι in δράσαντι mutavit. Recte vero μίμνοντι Wellauerus interpretatur *ei qui in vita remanet.* Neque scholiastes non legit μίμνοντι.

1005. Lineola praefixa in M. G. Nulla nota in ceteris. Oresti haec tribuenda esse vidit Stanleius. ἢ οὐκ ἔδρασε Turn. ἢ οὐκ ἔδρασεν M. G. Ald. Rob.

1007. κηκὶς Rob. Turn. et e correctione M. κικὶς G. Ald. et ante correctionem M. In ξυμβάλλεται prius λ postea additum in M.

1008. βαφὰς omissum in Rob.

1009. Libri νῦν αὐτόν. Schützius ex mea emendatione νῦν αὐτόν, *me ipsum.* Id Graece dictum esse negans Blomfieldius scribendum coniecit νῦν ταὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμώξω παρόν. Sed de αὐτόν satis dictum est ad Soph. Trach. v. 451. Scribendum autem νῦν δ' ἀποιμώζω παρών. Libri νῦν ἀποιμώζω παρών, nisi quod παρὸν habet Rob. In παρών nihil vitii est.

1010. πρὸς φωνῶν Ald.

1011. Hic demum Orestis personam adnotavit Rob.

1012. νίκης M. Rob. νίκας, supra scripto η, G. νίκας Ald. Turn. Deinde τῆσδ' ἔχων μιάσματα M. Rob. τῆσδ' ἔχω μιάσματα G. Turn. τῆς δ' ἐχομιάσματα Ald.

1013—1016. Chori nomen in libris omissum est. οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον διὰ πάντ' ἄτιμος ἀμείψεται· ἐς μόχθος δ' ὁ μὲν αὐτίχ' ὅδ' ἥξε (ita mihi relatum est: ἥξεν affert Franzius) ita M. in quo ῆ in ἀσινῆ ex εῖ factum et ultima littera in μόχθος ab alia manu scripta est. Etiam quae sequuntur δ' ὁ μὲν — ἥξε ab alia manu scripta esse videntur. ἐς μόχθον δ' habent ceteri libri. ὅδ' ἥξε G. ὅδ' εἵξαι Ald. ὁ δ' ἥξει Turn. ὁ δ' ἥξεν Rob. Excidisse ὕστερον iure putavit Schützius. Sed in reliquis etiam et metrum et sententia laborat. Scholiastes adnotavit ἢ διά πρὸς τὸ ἀμείψεται, et ἄτιμος interpretatur ἀτιμώρητος. Mihi ita fere scripsisse videtur Aeschylus,

οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον
διὰ πάντ' εὔθυμος ἀμείψει,
**τέκνον,* ἐς μόχθον δ'*
*ὃ μὲν αὐτίχ', ὃ δ' *ὕστερον* ἥξει.*

1017. Orestis nomen adscripsit Turn. Omissum est in M. G. Ald. Rob. *ἄλλος ἂν εἰδῇ* (sic mihi relatum: *ἀνειδῇ* Franzius) *τοῦτ' ἄρ' οἶδ' ὅπη τελεῖ* M. *ἄλλος ἂν εἰδῇ τοῦτ' ἄρ' οἱ δ' ὅπη τελεῖ* Rob. *ἄλλος ἂν εἰδῇ τοῦτ' ἄρ οἶδ' ὅπη τελεῖ* G. *ἄλλος ἂν εἰδῇ τού τ' ἄρ' οἶδ' ὅπη τελεῖ* Ald. *ἄλλος γ' ἂν εἰδῇ, τοῦτ' ἄρ' οἶδ' ὅπη τελεῖ* Turn. Inutiles emendandi conatus tacere praestat. Blomfieldius ita scripsit, *ἀλλ', ὡς ἂν εἰδῇς, τοῦτ' ἄρ' οἶδ' ὅποι τελεῖ.* Vera esse videtur Emperii et I. Fr. Martini emendatio,

ἀλλ' ὡς ἂν εἰδῆτ', οὐ γὰρ οἶδ' ὅπῃ τελεῖ,
ὥςπερ etc.

1018. 1019. Libri *ἡνιοστρόφου*, nisi quod Rob. *ἡνιοστρόφου* habet. Schützius in posterioribus editionibus Stanleii coniecturam, *ἡνιοστροφῶ*, probatam etiam Blomfieldio, admisit. Recepi *ἡνιοστρόφον*, quod in prima editione Schützius scripserat. Interpungitur vulgo post *ἐξωτέρω*, quam interpunctionem sola Robortelli editio non habet. Neque interpungendum ibi est. *Γάρ* ab initio longius remotum nullam hic offensionem habet, quoniam statim post *φέρουσι*, ex quo sententia pendet, positum est. V. ad Ag. v. 1106.

1021. *ἄδειν* Ald. *ᾗ δ'* Abreschius. Libri *ἡδ'*. Libri deinde *ὑπορχεῖσθαι κότῳ*, nisi quod Ald. habet *ὑπ' ὀρχῦσθαι κότῳ*. Etiam M. *κότωι*, non *κότων*. Schützius scribendum esse putavit *πρὸς δὲ καρδίᾳ κότος ᾄδειν ἕτοιμος, ἡδ' ὑπορχεῖσθαι φόβῳ*, ut dictum est v. 161. *ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.* Recepi emendationem Emperii, *ᾗ δ' ὑπορχεῖσθαι κρότῳ.*

1022. *δ' ἔτ'* Rob. Turn. *δέ τ'* M. G. Ald.

1026. *χρηδ' ἀντ' ἐμοί* vitium Ald.

1028. *παρέντα δ'* M. Rob. *παρόντα δ'* G. Ald. *παρέντι* Turn. Portus v. 1027. *πράξαντα* et hic *παρέντα* scribendum putavit. Blomfieldius edidit *πράξαντα* et *παρέντι δ' οὐκ* etc. Servandum erat et *πράξαντι* et *παρέντα δ'*. Aposiopesis est, sed ex eo genere quo tragici utuntur.

1029. *τόξῳ* Rob. Turn. *τόξωι* M. *τόξων* G. Ald. In fine versus libri habent *προσίξεται*. Scholiastes *τοσαύτη γάρ ἐστιν ὡς μηδὲ τοξότην* (*τοξότῃ* M. G.) *ἐφικέσθαι τοῦ μήκους.* Non credibile hic quidem est Aeschylum idem verbum iterasse. Schützii coniecturam, *ἐφίξεται*, probavit Blomfieldius. Recepi Meinekii emendationem, *προςθίξεται.*

1030. *ὁρᾶτα μ'* Ald. *παρασκευασμένος* G. Ald.

1032. *μετόμφαλον θ'* Ald.

1034. 1035. *φεύγων τόδ'* M. G. Rob. *φεύγοιντο δ'* Ald. Hinc *φεύγειν τόδ'* a Turnebo illatum. Deinde *οὐδ' ἐφέστιον ἄλλην* M. G.

Ald. Rob. A Turnebo profectum οὐδ' ἐφ' ἑστίαν ἄλλην. E vetere scriptura restituendum erat οὐδ' ἐφέστιον ἄλλη.

1036. τὰ δ' Canterus. Libri τάδ'.

1037. καὶ μαρτυρεῖν μοι μενέλεως ἐπορσύνθη κακά M. G. Ald. καὶ μαρτυρεῖν μοι μενέλεας ἐπορσύνθη κακά Rob. qui in corrigendis μοι ὅσ' scribendum dicit pro μοι μενέλαας (sic). καὶ μαρτυρεῖν μοι, λεὼς ἐπορσύνθη κακά Turn. Frustra haec critici emendare conati sunt, neque probari potest quod ego olim proposui. Scribendum videtur

τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι πάντας Ἀργείους λέγω
ἐκμαρτυρεῖν ἢ μέλε' ἐπορσύνθη κακά.

Ἐκμαρτυρεῖν ut in Ag. v. 1155. ἢ μέλε' ἐπορσύνθη κακά ut in Persis v. 262. φράσαιμ' ἂν οἷ' ἐπορσύνθη κακά. Potest tamen dubitari an aliquid exciderit.

1038. Simillimus versus Ag. 1241. φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος.

1039. Neque aposiopesis esse potest post λιπών, neque intelligi εἰμί vel ἔσομαι, neque τῆσδε in εἰμι mutandum est, quod Dobraeo Adv. II. p. 29. in mentem venit, sed manca oratio docet versum excidisse.

1040. Nulla personae nota in libris. Choro haec tribuenda esse vidit Heathius. ἀλλ' εὖ γ' ἔπραξας Tyrwhittus. Libri ἀλλ' εὖ τε πράξας. Porsonus ἀλλ' εὖ γε πράξας, quod etiam Portus et in secundis curis Stanleius coniecerant, scripsit, et μήτ — μήτ'. Libri μὴ δ' — μὴ δ'. Deinde ἐπιζευχθῇς Heathius. ἐπιζεύχθη M. G. Ald. Rob. ἐπιζευχθῇ Turn.

1041. φήμῃ πονηρᾷ Heathius. Libri φῆμαι πονηραί. Auratus φήμαις πονηραῖς. Deinde ἐπιγλωσσῶ Rob. ἐπιγλωσσω sine accentu M. ἐπιγλώσσω G. Ald. Turn. Hesychius ἐπιγλωσσῶ (ἐπιγλώσσω codex), ἐποιωνίζου διὰ γλώττης. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις.

1042. Male Blomfieldius, plena interpunctione post κακά posita, scripsit ἠλευθερώσας. Deinde Ἀργείαν Porsonus. ἀργείην M. Ald. Rob. Turn. et e correctione G. ἀργείων G. ante correctionem.

1044. Lineola praefixa in G. Nulla nota in M. Ald. Rob. Turn. Orestis nomen adscripsit Porsonus.

1045. Libri δμωαὶ γυναῖκες. Quis vero sibi persuadeat Oresten, quum Furias conspicere sibi videtur, tam frigida uti posse chori compellatione? Prima littera Δ e praegresso Α orta, reliquum est ΜΩΑΙ, unde facili mutatione fiet ΠΟΙΑΙ. Haec tantum dignam Aeschylo vim habent, ποῖαι γυναῖκες αἵδε. Sic tacens emendavi iam in dissertatione adiecta arti poeticae Aristotelis p. 224.

1046. φαιοχίτωνες M. G. Ald. Rob. φαιοχίτωνες Turnebus. Tzetzes in scholiis ad Chil. in Crameri Anecd. Ox. III. p. 358. seq. ἀχαριτόγλωττος — καὶ ἐν τῶν δασέων ἐκτείνει ὡς παρ' Ἱππώνακτι τόδε "ἤν αὐτὸν ὄφις τὠντικνήμιον δάκοι," καὶ παρ' Αἰσχύλῳ "φαιοχίτωνες (sic cod. Par. φαινοχίτωνες cod. Bodl.) καὶ πεπλεκτανημέναι

δεινοῖς δράκουσιν· οὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ." Scripturam, quam me auctore Schützius in posterioribus editionibus recepit, *φαιοχχίτωνες*, veriorem illam fortasse, si pronuntiationem spectes, nunc non ausim admittere, quia ista consonantis duplicatio tragicis non videtur nisi in certis quibusdam verbis concessa esse. Malo veterem scripturam *φαιοχίτωνες* exemplo tueri illorum, quae in Septem adversus Thebas producta altera syllaba dixit Aeschylus, *Παρθενοπαῖος* et *Ἱππομέδοντος*.

1047. *πυκνοῦς* vitium Ald. *δεινοῖς* Tzetzes. Deinde *οὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ* Tzetzes et Turnebus. *οὐκ ἔτ' ἀμμείνοιμ' ἐγὼ* M. (sic M.) Rob. *οὐκ ἔτ' ἀμείνοιμ' ἐγὼ* G. Ald. Pausanias I. 8, 6. *πλησίον δὲ ἱερὸν θεῶν ἐστὶν ἃς καλοῦσιν Ἀθηναῖοι Σεμνάς, Ἡσίοδος δὲ Ἐρινῦς ἐν Θεογονίᾳ. πρῶτος δέ σφισιν Αἰσχύλος δράκοντας ἐποίησεν ὁμοῦ ταῖς ἐν τῇ κεφαλῇ θριξὶν εἶναι· τοῖς δὲ ἀγάλμασιν οὔτε τούτοις ἔπεστιν οὐδὲν φοβερόν, οὔτε ὅσα ἄλλα κεῖται θεῶν τῶν ὑπογαίων.*

1048. Per hoc colloquium in M. G. personae lineolis distinctae sunt, nisi quod versui 1058. Orestis nomen adscriptum est in G. et in Ald. quae ceteris notis caret. Recte personas distinxerunt Rob. et Turn. nisi quod in Rob. editione huic versui 1048. *πυ.* adscriptum est. Libri *φίλτατ' ἀνθρώπων πατρί.* Non debebat *πατρί* olim a me et a Schützio mutari in *πάτρας*. Erfurdtio scribendum videbatur *πάλιν στροβοῦσιν*, *retro*. Facilius credam Aeschylum scripsisse *τίνες σὲ δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων, κέαρ στροβοῦσιν;*

1049. *στροβῶσιν* Ald. Deinde libri *ἴσχε, μὴ φοβοῦ νικῶν πόλυ.* Recte Porsonus *ἴσχε, μὴ φόβου νικῶ πολύ.*

1050. *οὐκ εἰὰ δόξαι* vitiose Ald. Hinc *οὐκ, εἴα, δόξαι* Turn.

1053. Libri *ἐκ τῶνδέ τοι.* Scribendum erat *ἐκ τῶνδέ σοι.* Deinde libri *πιτνεῖ.*

1054. *πληθύουσι* Turn. *πληθύουσαι* M. G. Ald. Turn.

1056. *εἶσσ' ὁ καθαρμὸς* M. in quo *σ' ὁ* in litura scriptum est. *εἷς σ' ὁ καθαρμὸς* Rob. *εἴσ σ' ὁ καθαρμὸς* G. *εἴσ' ὁ καθαρμὸς* Ald. *εἴσω καθαρμὸς* Turn. Veram lectionem ex antiqua scriptura eruerunt Erfurdtius et H. L. Ahrens, *εἷς σοι καθαρμός*. Quam expiationem intelligat, statim exponit chorus. Deinde *λοξίου δὲ προσθίγων* M. Rob. Turn. *λοξίου δὲ προθίγων* Ald. Correcto accentu *προσθιγών* Blomfieldius. Auratus *Λοξίας* scribendum putabat, Ritschelius in Schedis criticis p. 25. in proximo versu *κτίσεις*. Neutrum probandum est.

1059. *κοὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγὼ* Rob. *κοὐκ ἔτ' ἀμμείναιμ' ἐγὼ* M. *κοὐκ ἔτ' ἀμμείβομ' ἐγὼ* G. in quo pro ultimo *ε*, quod e correctione est, antea *αι* fuerat. *κοὐκ ἔτ' ἀμείβομ' ἐγὼ* Ald. Turn.

1061. *φυλάσσοι* M. Rob. Turn. et e correctione G. *φυλάσσει* Ald. et G. ante correctionem, quae facile poterat oculos effugere. Deinde *καιρίοισι συμφοραῖς* M. G. Rob. *καὶ ῥύοισι συμφορᾶς* codex Robortelli. *καὶ ῥίοισι συμφοραῖς* Ald. *καιρίοις ἐν συμφοραῖς* Turn. fortasse ex

scholio, *καιρίοις ἐγκαίροις συντυχίαις* (sic Rob. Sine lemmate *ἐνκαίροις σ.* M. *εὐκαίροις σ.* G.). Legit autem etiam scholiastes *καιρίοισι συμφοραῖς*, i. e. *felici eventu.*

1064. *πνεύσας* Scaliger et Porsonus. *πνεοῦσᾶς* M. *πνεούσας* G. Ald. Rob. Turn. Scholiastes *γονίας ἄνεμος, ὅταν ἐξ εὐδίας κινηθῇ χαλεπὸν πνεῦμα.* Hesychius *γονίας, εὐχερής. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι.* Videtur *γονίας* ventus dici secundo flamine spirans.

1065. *παιδοβόροι* Auratus et Valckenarius ad Phoen. v. 1576. Libri *παιδόμοροι.*

1066. Libri *μόχθοι τάλανές τε Θυέστου.* Ineptum *τέ*, quod prorsus frigidam reddit orationem, iam Heathio displicuit: cui quidem in promptu fuit panacea ista *γέ.* Auratus *τάλανός γε Θυέστου*, quod Blomfieldius recepit. Verba haec *τε Θυέστου* tacens eieci in dissertatione adiecta libro Aristotelis de arte poetica p. 261. eiicienda esse indicavi in Opusc. I. p. 112.

1070. *ἦνθε* scriptum esse videtur in M.

1072. *πῇ καταλήξει* Ald. Turn.

1073. Valckenarius ad Phoen. v. 1576. scribendum iudicavit *μέγα κοιμισθέν.* Quantumvis hoc elegans sit, tamen quod libri habent, *μετακοιμισθέν*, defendendum esse puto. *Μετακοιμίζεσθαι* est *alio in loco, alia in persona quiescere.* Similiter *μεταπτοιοῦσαν* dixit in Suppl. v. 317. *ἄτην* vitium Ald.

Subscriptum in M. *ΑΙΣΧΥ^ς ΧΟΗΦΟΡΟΙ*, in G. *τέλος αἰσχύλου δράματος χοηφόροι.*

ADNOTATIONES AD EVMENIDES.

Αἰσχύλου εὐμενίδες M. G. Ald. Rob. Turn. *ἀρχὴν δὲ λοιπὸν τῶν εὐμενίδων βλέπε* Flor. Ven. Personarum indici, quem libri post argumentum fabulae habent, mutas personas addidi Mercurium, praeconem, indices. Post indicem personarum *προλογίζει προφῆτις* additum in G. Ald. Turn. *προλογίζει ἡ προφῆτις* in ed. Vict. quae verba non habent M. Flor. Ven. Rob.

1. *Πυ.* praefixit Vict. *προφῆτις* praescriptum in M. Flor. Ven. Nulla nota in G. Ald. Rob. Turn. *τῇ τε* vitium Ald.

2. Harpocration in v. *θεμιστεύειν* p. 94, 21. ed. Bekk. *θεμιστεύειν ἀντὶ τοῦ χρησμῳδεῖν Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς ἀμβλώσεως, εἰ γνήσιος. ὅτι δὲ γέγονε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Θέμιν ἐσχηκέναι ποτὲ τὸ μαντεῖον πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος* (sic Bekkerus ex codice Parisiensi: vulgo *ἡλίου*), *Αἰσχύλος ἀρχόμενος τῶν Εὐμενίδων φησίν.*

5. *οὐδὲ πρὸς βίαν τινός, nemini vim inferens.* Pindarum fortasse tangit. Scholiastes enim ad v. 2. haec adnotavit, *Πίνδαρός φησι πρὸς βίαν κρατῆσαι Πυθοῦς τὸν Ἀπόλλωνα· διὸ καὶ ταρταρῶσαι αὐτὸν ἐζήτει ἡ Γῆ.* Pindarum sequi videtur Euripides in Iphigenia Taurica v. 1234. seqq.

6. Victorium secuti plerique sic interpungunt, *Τιτανίς, ἄλλη παῖς Χθονός,* nec rei ratione habita, nec sermonis poetici. Ego, ut iam olim, dedi *Τιτανὶς ἄλλη, παῖς Χθονός,* ut posse saltem distingui iam Stanleius in curis secundis et Wakefieldius viderant. Deinde *καθέζεται* Rob.

7. *δίδωσιν ἣ* Porsonus. *δίδωσιν δ' ἣ* M. G. Ald. *δίδωσι δ' ἣ* Ven. (sic Ven. Bekkero teste, *δίδωσιν δ' ἣ* Franzius affert) Flor. Farn. Turn. *δίδωσι δ' ἣ* Rob.

8. Apollonius in Lexico Homerico p. 164, 10. ed. Bekk. *Φοῖβος, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. ὁ μὲν Αἰσχύλος ἀπὸ Φοίβης, τῆς μητρὸς Λητοῦς.* V. Wassenberghium ad scholia Hom. p. 151.

9. Scholiastes *τὴν Κύνθον. διὰ δὲ τοῦ χοιράδα σχεδὸν τὴν αἰτίαν φησὶ δι' ἣν ἀπέλιπεν Ἀπόλλων, ἐκκλίνων τὸ εὐτελὲς τοῦ χω-*

ρίου. Deinde ad eundem versum in M. sine lemmate adscriptum τὴν στρογγύλην, quod ad λίμνην pertinet. Lacus huius, τροχοειδοῦς vocati, mentio est apud Herodotum II. 170. Theognidem v. 7. Euripidem in Iph. Taur. v. 1110. et in Ione v. 168. apud Callimachum h. Apoll. v. 59. Del. v. 261. Δήλιοι χοιράδες sunt apud Euripidem Troad. v. 89.

11. Παρνησσοῦ θ' ἕδρας Turn. παρνησοῦ θ' ἕδρας Rob. παρνησοῦσθ' ἕδρας M. G. παρνησούς θ' ἕδρας Flor. Ven. παρνήσους θ' ἕδρας Farn. παντησοῦς θ' ἕδρας Ald. Scholiastes χαριζόμενος Ἀθηναίοις καταχθῆναί φησιν ἐκεῖσε Ἀπόλλωνα κἀκεῖθεν τὴν περιπομπὴν αὐτῷ εἶναι. ὁ δὲ Πίνδαρος ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας.

12. σεβίζουσι Turn. θεσπίζουσι Par.

13. κελευθοποιοὶ Ald. Scholiastes οἱ Ἀθηναῖοι. Θησεὺς γὰρ τὴν ὁδὸν καθῆρε (sic M.) τῶν λῃστῶν· καὶ ὅταν πέμπωσιν εἰς Δελφοὺς θεωρίδα, προέρχονται (προέρχονται γὰρ M.) ἔχοντες πελέκεις ὡς διημερώσοντες τὴν γῆν. Hesychius Ἡφηστιάδαι, Ἀθηναῖοι. Sed cum Hesychio conferendum est quod Stephanus Byzantius habet, Ἡφαιστιάδαι, δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἐν ᾧ ἦν Ἡφαίστου ἱερόν. ὁ δημότης Ἡφαιστιάδης. τὰ τοπικὰ ἐξ Ἡφαιστιαδῶν καὶ τὰ λοιπά. Censor Schützianae editionis in Bibliotheca nova Germanica vol. LVI. part. 1. p. 224. seqq. cuius censurae epitome inserta est Beckii Commentariis societatis philologicae vol. II. part. 2. p. 279. seqq. dubitat an Aeschylus simpliciter fabros, non universe Athenienses, solemni pompa, ut deinceps quotannis, Apollinem deduxisse dixerit: quare aliquid excidisse putat inter v. 12. et 13. Quae suspicio eiusmodi est ut certis quidem argumentis nec refelli posse nec probari videatur. Schoemanno, ut Stanleio aliisque, universe Athenienses significari videntur: Erechtheum enim filium esse Vulcani, ὃν τέκε γαίης αὔλακι νυμφεύσας γαμίην Ἥφαιστος ἔρσην, ut Nonnus ait XLI. 63. Rem, quam Aeschylus narrat, Strabo tangit IX. p. 646 (422). Conf. Mülleri Orchom. p. 36. et 383. et diss. de tripode Delphico p. 18.

14. ἀνήμερόν τι θέντες Ald.

15. τιμαλθεῖ Ven. τημαλφεῖ Ald. Turn. In Rob. pro his verbis, κάρτα τιμαλφεῖ λεώς, haec e v. 12. repetita sunt, καὶ σεβίζουσιν μέγα.

16. Scholiastes Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου Αἰτίων β' φησί, Μελανθοῦς τῆς Δευκαλίωνος καὶ Κηφισσοῦ τοῦ ποταμοῦ γίνεται Μέλαινα τοὔνομα· Μελαίνης δὲ καὶ Ποσειδῶνος Δελφός, ἀφ' οὗ οἱ Δελφοί. Tzetzes ad Lycophr. v. 208. — κἂν ἄλλοι φασὶ Δελφοὺς κληθῆναι ἀπὸ Δελφοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Μελανθοῦς τῆς Δευκαλίωνος θυγατρός. Alia narrat Pausanias X. 6.

18. ἐν θρόνοις Turn. ἐν χρόνοις M. G. Par. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob.

19. Libri διὸς προφήτης δ' ἐστὶ λοξίας πατρός, nisi quod G. Ald. δ' ἐστὶν habent. Sed Macrobius Sat. V. 22. ita scriptum affert hunc

versum, *πατρὸς προφήτης ἐστὶ Λοξίας Διός.* Dubitari potest utro ordine melius haec dicantur.

21. Libri *παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται*, nisi quod in Ven. *προναῖα* esse adnotavit Bekkerus. Scribendum *προνάα.* De Minerva *προναίᾳ* sive *προνοίᾳ* praeter alios disputavit Lennepius ad Phalar. p. 143. seqq. Ei *πρόνοια* sola vera appellatio videbatur. Alterum nomen ut verius atque antiquius defendit O. Müllerus in iis quae de Pallade scripsit in Encyclopaedia universali III. 10. p. 101. Atque hanc nominis formam Delphis usitatam fuisse constat nunc ex duabus inscriptionibus ab Ernesto Curtio in Anecdotis Delphicis p. 77. et 78. editis, in quibus scriptum est *ΤΑΙΑΘΑΝΑΙΤΑΙΠΡΟΝΑΙΑΙ.* De situ templi huius deae Delphici exposuit H. N. Vlrichsius in Itinere Graeco (*Reisen und forschungen in Griechenland*) vol. I. p. 45. et 263. Quod apud Aeschylum sequitur *ἐν λόγοις πρεσβεύεται*, simili orationis specie dictum est in Choeph. v. 621. *κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον λόγῳ.* Sed hic tamen non satis aptum videtur *ἐν λόγοις.* Scribendum putavi

Παλλὰς προνάα δ' εὐλόγως πρεσβεύεται.

Suppl. v. 574. *τίν' ἂν θεῶν ἐνδικωτέροισιν κεκλοίμαν εὐλόγως ἐπ' ἔργοις;*

22. *κωρυκεὶς* Ald. De Corycio antro dixit Vlrichsius p. 48. 55. 119. 126.

23. *ἀναστροφαὶ* Ven. Flor. Farn. *ἀναστροφὰ* M. G. Ald. Rob. Turn. *ἀναστροφὴ* Victorius ex scholio ad sequentem versum in M. adscripto *διὸ εἶπε δαιμόνων ἀναστροφή.* Recipiendum erat *ἀναστροφαί.* Nulla est enim in plurali numero offensio. V. Pors. ad Eur. Or. v. 1051.

25. *βρόμιος δ' ἔχει* Ven. Flor. G. Ald. Turn. et haud dubie etiam Farn. Non est *δ'* in M. Rob. Erravit autem qui addidit. Aeschylus enim ne in primo quidem pede anapaestum admisit, qui sola positione esset anapaestus, praeter hos duos versus, Pers. 338. *ἑκατὸν δὶς ἦσαν*, et Ag. 487. *ὕπατός τε χώρας Ζεύς*, ubi excusatio est ex quadam necessitate. Hic autem non dubito quin versus ante hunc exciderit. Quare lacunae signa posui. *χῶρων* Rob.

26. *ἐξ οὗγε* Porsonus, ut in Persis v. 763. in codice Veneto B. scriptum est.

27. *λαγῶ* Ven. Farn.

28. *πλείστους* M. G. Ven. Flor. Ald. Rob. *Πλείστου* Turn. *Πλειστοῦ* ex Stanleii in curis secundis sententia Dindorfius. Etym. M. p. 676. 5. *Πλειστοῖο. Ἀπολλώνιος* (II. 711.) "*πολλὰ δὲ Κωρύκιαι νύμφαι Πλειστοῖο θύγατρες.*" *τινὲς ἀναγιγνώσκουσι προπερισπωμένως, ἐπειδὴ καὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων λέγεται Πλειστός ὀξυτόνως. ἔστι δὲ ποταμὸς ἐν Δελφοῖς. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῷ Καθόλου Πλεῖστος βαρύνει.* Scholiastes ad *Ποσειδῶνος κράτος* haec adnotavit, *τὴν Πυθὼ τὴν Ποσειδῶνος, ὑπὲρ ἧς Καλαύρειαν ἐδέξατο. Καλλ-*

μαχος "μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν." Aliter hoc narrat Strabo VIII. p. 373. seq. (574.) Καλαυρία, νησίδιον ὅσον τριάκοντα σταδίων ἔχον τὸν κύκλον. ἐνταῦθα ἦν ἄσυλον Ποσειδῶνος ἱερόν· καί φασι τὸν θεὸν τοῦτον ἀλλάξασθαι πρὸς μὲν Λητὼ τὴν Καλαυρίαν, ἀντιδόντα Δῆλον, πρὸς Ἀπόλλωνα δὲ Ταίναρον, ἀντιδόντα Πυθώ. Ἔφορος δὲ καὶ τὸν χρησμὸν λέγει·

ἶσόν τοι Δῆλόν τε Καλαύρειάν τε νέμεσθαι,
Πυθώ τ' ἠγαθέην καὶ Ταίναρον ἠνεμόεντα.

Pausanias X. 5, 6. ἔστι δὲ ἐν Ἕλλησι ποίησις, ὄνομα μὲν τοῖς ἔπεσίν ἐστι Εὐμολπία, Μουσαίῳ δὲ τῷ Ἀντιοφήμου προςποιοῦσι τὰ ἔπη· πεποιημένον οὖν ἐστὶν ἐν τούτοις Ποσειδῶνος ἐν κοινῷ καὶ Γῆς εἶναι τὸ μαντεῖον, καὶ τὴν μὲν χρᾶν αὐτήν, Ποσειδῶνι δὲ ὑπηρέτην ἐς τὰ μαντεύματα εἶναι Πύρκωνα. καὶ οὕτως ἔχει τὰ ἔπη,

αὐτίκα δὲ Χθὼν μὲν σφῶϊν πινυτὸν φάτο μῦθον,
σὺν δέ τε Πύρκων ἀμφίπολος κλυτοῦ Ἐννοσιγαίου

(ita scribendum). Κρόνῳ δὲ ὕστερον, ὅσον Γῇ μετῆν, δοθῆναι Θέμιδι ὑπ' αὐτῆς λέγουσιν, Ἀπόλλωνα δὲ παρὰ Θέμιδος λαβεῖν δωρεάν· Ποσειδῶνι δὲ ἀντὶ τοῦ μαντείου Καλαύρειαν ἀντιδοῦναί φασιν αὐτὸν τὴν πρὸ Τροιζῆνος. Erat autem in templo Delphico ara Neptuni. Pausanias X. 24, 4. ἐν δὲ τῷ ναῷ πεποίηται μὲν Ποσειδῶνος βωμός, ὅτι τὸ μαντεῖον τὸ ἀρχαιότατον κτῆμα ἦν καὶ Ποσειδῶνος, ἕστηκε δὲ καὶ ἀγάλματα Μοιρῶν δύο· ἀντὶ δὲ αὐτῶν τῆς τρίτης Ζεύς τε Μοιραγέτης καὶ Ἀπόλλων σφίσι παρέστηκε Μοιραγέτης. Wieselerus memoravit Tzetzae ad Lycophr. v. 617. adnotationem, Ἀμοιβέα τὸν Ποσειδῶνα λέγει· οὕτω γὰρ ἐν Δελφοῖς τιμᾶται, ἐπεὶ ἠμείψαντο πρὸς ἀλλήλους ὁ μὲν Ποσειδῶν Καλαυρίαν, ὁ δὲ Ἀπόλλων Δελφούς, ὡς φησὶ Καλλίμαχος.

29. Recte in fine versus comma positum in Ald. Turn. Nulla interpunctio est in Rob. Vulgo inde a Victorio plene interpungitur.

31. μεστῶν pro με τῶν Par. μακρῶν Ald. Turn.

32. κεἴ παρ' Rob. Ceteri κεἰ παρ'. Recte Abreschius κεἰ πάρ'.

33. ἴτων M. G. Ald. Rob. Turn. et, ut videtur, Ven. ἴτην Farn. et, ut videtur, Flor. De sortitione oraculum consulentium v. Spanh. ad Callim. h. Apoll. v. 45.

34. μαντεύονται Ven. In margine codicum M. G. adscriptum est διάλειμμα γάρ. Etenim post hunc versum sacerdos Pythia in templum introit, mox autem revertitur.

35. λεῖξαι Ald.

37. σωβεῖν Par. Deinde μή τ' ἐμακταίνειν Ald. Scholiastes ἀκταίνειν interpretatur κουφίζειν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ γαυριᾶν καὶ ἀτάκτως πηδᾶν. Ex hoc loco, ut videtur, Hesychius ἀκταίνειν, μετεωρίζειν. Etym. M. p. 54, 34. ἀκταίνω. ἐπὶ ἵππων ἀκταίνειν, τὸ μετεωρίζεσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι, καὶ γαυριᾶν. παρὰ τὸ ἦκται ἀκτός, καὶ ῥῆμα ἀκτῶ, ἀφ' οὗ ἀκταίνω τὸ κουφίζω παρὰ Αἰσχύλῳ, uti emen-

davit Ruhnkenius ad Tim. p. 21. ibidem p. 20. afferens quae apud Phrynichum (in Bekkeri Anecd. p. 23, 12.) leguntur, *Αἰσχύλος "οὐκέτ' ἀκταίνω" φησί, βαρυτόνως, οἷον οὐκέτι ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτήν.* In fine versus libri *στάσιν*, neque vituperari hoc potest, *non erecta stare possum*. Sed in M. G. supra adscriptum *γρ. βάσιν*, quod a Stephano commemoratum inde a Cantero plerique receperunt. Et videtur praestare.

38. Scholiastes ad v. 39. *τὰ δεινὰ ἐξέπεμψέ με τοῦ μαντείου. ἰδοῦσα γὰρ Ὀρέστην ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καὶ τὰς Ἐρινύας κοιμωμένας, ἔξεισι τεταραγμένη τετραποδηδὸν ἐκ τοῦ νεώ.* Nihil aliud sacerdos indicat, quam manuum adiumento sibi ad incedendum opus esse. *ποδωκείᾳ* Flor. *ποδωκεία* Ven.

39. Male *μὲν οὖν* olim mutaveram in *μένος*. Nam *οὐδέν* significat quod nos dicimus *es ist nichts damit*. Inde explicatio addi potest, quae, si *οὐδέν* graviorem haberet significationem, supervacanea atque inepta foret. Suppl. v. 719. *γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν· οὐκ ἔνεστ' Ἄρης.* Euripides Hec. v. 626. *τὰ δ' οὐδέν· ἄλλως φροντίδων βουλεύματα, γλώσσης τε κόμποι.* Huius *οὐδέν* exempla inveniuntur etiam in Phoen. v. 417. *εὖ πρᾶσσε· τὰ φίλων δ' οὐδέν, ἤν τις δυςτυχῇ.* Androm. v. 642. *σὺ δ' οὐδὲν εἶ.* Iph. Taur. v. 114. *τοὺς πόνους γὰρ ἀγαθοὶ τολμῶσι, δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδαμοῦ.* Cycl. v. 638. *ἄνδρες πονηροὶ κοὐδὲν οἵδε σύμμαχοι.*

41. *ὀφθαλμῷ* Ven. *θεομυσῆ* M. *θεομυσῆ* Rob. *θεομισῆ* G. Ven. Farn. Ald. *θεομισεῖ* Turn.

42. *ἕδρας* Flor. Farn. *ἔχοντα* Ven. Flor. Turn. et in corrigendis Robortellus. Sic, ut videtur, etiam Farn. *ἔχοντι* M. G. Par. Ald. Rob.

43. *νεοσπαδὲς* M. G. Ald. Rob. Turn. *νεοσπαθὲς* Ven. Flor. Farn.

45. Libri *λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον*, nisi quod *λίνει* habent Ven. Flor. Farn. Rob. et *μεγίστω* sine iota subscripto G. Ald. Rob. Valckenarius ad Phoen. v. 994. "pro *λήνει μεγίστῳ*," inquit, "Georg. Arnaldus in margine libri posuerat *λήνει μὲν οἰός*, quae correctio mihi quidem Hemsterhusii videtur, quem docentem audierat." Exemplum dicit editionis Victorianae: id ego nunc possideo. Coniectura autem illa, cuiuscumque sit, non est talis quae inventori laudem parere possit. Nam nec *μέν* hic locum habet, ut vidit Abreschius, neque, quod Schütznius intellexit, opus habitura essent haec verba explicatione quam adiecit poeta. Mirum quantum differt illud, *ἄλω δὲ πολλήν, ἀσπίδος κύκλον λέγω*, ab Iosepho Scaligero, quem memorat Valckenarius, ad Varronem p. 49. comparatum. Sed ut *λήνει μεγίστῳ* a poeta dictum esse existimem, adduci non possum. Videtur Aeschylus scripsisse

λήνει μεγιστοσωφρόνως ἐστεμμένον.

Sic *μεγιστότιμος* invenitur in Suppl. v. 679.

47. *προέθεν* Rob. Deinde *δὲ τἀνδρὸς* Ven. Flor. Turn. *δέ τ' ἀνδρὸς* M. G. Ald. Rob. Deinde *θαυμαστὸς λόχος* M. Ven. Flor. Rob. Turn. *θαυμαστὸν λέχος* G. (sic G.) Par. Ald.

48. ἄδει pro εὕδει Ald.

49. Similitudinem Furiarum cum Gorgonibus latius quam par erat extendit Böttigerus in libro de personis Furiarum p. 13. seqq. et p. 112. seqq. Sequemur, ut certa, quae ipse Aeschylus veteresque tradunt: hic in Prometheo v. 799.

πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι,
δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς.

Choeph. v. 1045.

ποῖαι γυναῖκες αἵδε Γοργόνων δίκην
φαιοχίτωνες καὶ πεπλεκτανημέναι
πυκνοῖς δράκουσιν;

ex illis autem Pausanias I. 28, 6. *πρῶτος δέ σφισιν* (Furiis) *Αἰσχύλος δράκοντας ἐποίησεν ὁμοῦ ταῖς ἐν τῇ κεφαλῇ θριξὶν εἶναι.*

52. *εἶδόν ποτ' ἤδη* M. G. Ald. Rob. Turn. *εἶδόν ποτ' εἶδον* Ven. Flor. Farn. Ante hunc versum Wakefieldius et Northmorus versum excidisse putarunt, scholiis eam suspicionem adiuvare visis. Scholiastae in codice M. ad v. 50. haec est adnotatio, nullo praemisso lemmate, *ἀλλ' οὐδ' Ἁρπυίας αὐτὰς λέγω. εἶδον γὰρ αὐτὰς ἐν γραφῇ πτερωτάς.* At non potest ex isto scholio versus restitui qualem confinxit Wakefieldius, metro laborantem, aut qualem Schützius, metri vitio carentem. Excidisse videntur ante versum 52. plures versus, in quibus sacerdos dixerat, cur terrificae illae mulieres non viderentur esse Gorgones, et deinde Harpyias nominaverat. V. Opusc. VI. 2. p. 20. Dindorfio post haec verba, *εἶδόν ποτ' ἤδη*, lacunam statuenti assensus est Linwoodius. De ea re ambigi potest: illud certum est, mancam esse sacerdotis orationem.

54. *βδελύκτροποι* M. G. Turn. *βδελύκτοποι* Ald. *κδελύτροποι* Rob. quod in corrigendis in *βδελύτροποι* mutari iubetur. *βδελύτροποι* Ven. Flor. Farn.

55. Schützius haec ita interpretatus est, ***stertunt autem halitu, cui periculosum est appropinquare.*** Haec interpretatio si vera esset, scribendum esset *οὐ πλατοῖσι*, ut Elmsleius voluit ad Eur. Med. v. 149. Sed quod libri habent, *οὐ πλαστοῖσι φυσιάμασιν*, recte puto Stanleium interpretatum esse ***non fictis flatibus.*** Similiter Aeschylus loquitur in Prometheo v. 1034. *πρὸς ταῦτα βούλευ'· ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος.* In Sept. c. Th. 894. *ἐτύμως δακρυχέων ἐκ φρενός.* In Eum. v. 489. *πολλὰ δ' ἔτυμα παιδότρωτα πάθεα προςμένει τοκεῦσιν μεταῦθις ἐν χρόνῳ.*

56. *λοίβουσι δυσφολῇ* Rob. Deinde *δία* M. G. Ald. codex Robortelli. *βίαν* Rob. ex coniectura Sophiani et Turnebus, et habent *βίαν* Ven. Flor. et, ut videtur, Farn. Egregie Burgesius *λίβα.* V. ad Choeph. v. 289. Similiter dixit Aeschylus in Choeph. v. 1055. *κἀξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυςφιλές.*

59. Vix quisquam explicet, quomodo Schützius adduci potuerit, ut haec ita interpretaretur, ***nusquam vidi mulierum genus, quocum hunc***

coetum comparare possem. Hoc dicitur, *genus huius societatis*, vel *nationem huius gentis non vidi.*

60. *οὐδ' ἥτις αἶα* M. Rob. *οὐδ' ἥτι γαῖα* Ven. (sic Ven.) Flor. Farn. *οὐδ' εἴτις γαῖα* G. Ald. *οὐ δή τι γαῖα* Turn.

61. *ἀνατὶ* Dindorfius. *ἀνατεῖ* Turn. *ἀνατεὶ* ceteri. Deinde *μὴ μετὰ στένειν* Turn. Denique *πόνον* Arnaldus. Libri *πόνων*. Legit *πόνον* etiam scholiastes, in cuius adnotatione, *τὸ τῆς ἀνατροφῆς*, scribendum est *τὸν* pro *τό*. Euripides Phoen. v. 1434. *ἔκλαι', ἐθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον στένουσα.*

62. *τἀντεῦθεν ἤδη* M. G. Ald. Rob. Turn. *τἀντεῦθε μὲν οὖν* Ven. Flor. Farn.

65. *δομάτων* G. Non opus est Wakefieldii coniectura, *δειμάτων*.

66. Personae notam omittunt G. Ald. Sed in G. adscriptum *στροφή. πρὸς Ὀρέστην Ἀπόλλων. ἀπέστη γὰρ ἡ ἱέρεια.* In M. adscriptum *πρὸς Ὀρέστην φησίν. ἀπέστη γὰρ ἡ ἱέρεια.* Scholiastes *ἐπιφανεὶς Ἀπόλλων συμβουλεύει Ὀρέστῃ καταλιπεῖν μὲν τὸ μαντεῖον, φυγεῖν δὲ εἰς Ἀθήνας. καὶ δευτέρα δὲ γίνεται φαντασία. στραφέντα γὰρ μηχανήματα ἔνδηλα ποιεῖ τὰ κατὰ τὸ μαντεῖον ὡς ἔχει. καὶ γίνεται ὄψις τραγική, τὸ μὲν ξίφος ἡμαγμένον ἔτι κατέχων Ὀρέστης, αἱ δὲ κύκλῳ φρουροῦσαι αὐτόν.* Haec non recte ad hunc versum adscripta esse videntur, quum deberent ad v. 97. adnotari. Eodem modo scholion, quod ad ipsum fabulae initium ponendum fuerat, ad v. 48. adscriptum est. Certe hic non cogitandum est de versis machinis. Nam non solum nulla caussa erat cur nunc Furiae conspicerentur, sed etiam importune poeta animos spectatorum novo isto et terribili adspectu Furiarum avocasset ab audiendo Apollinis et Orestis colloquio. Prodeunt ex templo Apollo, Orestes, Mercurius. Dixi de hac re in Opusculis vol. VI. 2. p. 163. et in Annalium Vindobonensium vol. CXI. p. 246. seqq. *προδόσω* G. Ald. *προδώσο* Rob.

67. Recte Blomfieldius *καὶ πρόσω γ' ἀποστατῶν*. Libri *καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν*. Sed hic quidem *καί — δέ* ineptum est.

68. *ἐχθροῖς* Ald. Pro *πρέπων* aliam lectionem, *πέπων*, commemorat scholiastes.

69. *εἰλούσας* Rob. Interpunctionem, quae post *ὕπνῳ* erat, post *ὁρᾷς* recte transtulit Bothius.

70. Libri *πεσοῦσαι δ'*, nisi quod *πεσοῦμαι δ'* Ven. *πεποῦσαι δ'* Ald. Quod in Opusc. VI. 2. p. 23. putabam, participium pro verbo finito positum esse, probari non potest, quia participium aoristi ita usurpari nequit. Non puto tamen aliquid mutandum esse, quamquam non inepte scriberetur *ὕπνῳ πνέουσι δ'*, ut in Choeph. v. 611. sed videtur potius huiusmodi versus excidisse,

ἐν τοῖςδε τοῖς θρόνοισιν ἀσθενεῖς πάρα.

Quare lacunae signa posui.

72. Libri *γραῖαι παλαιαὶ παῖδες*. Adscriptum est in M. hoc scho-

lion, sine lemmate, *πολιαὶ γάρ* (hoc ad *γραῖαι παλαιαί* pertinet). *παῖδες, διὰ τὸ νέον· ἢ ἐπειδὴ ἄγαμοι καὶ παρθένοι εἰσί. τὸ ἀλλόκοτον δὲ τῆς φύσεως διὰ τῶν ἐναντίων τραγικώτερον διασύρει.* Valckenarius ad Callimachi elegiarum fragmenta p. 147. "primum corrigebam," inquit, "*πέλουσι δ' αἱ κατάπτυστοι κόραι Γαίας παλαιαὶ παῖδες*. et certe, secundum Hesiodum Theog. v. 185, Furias terra genuit: postea credere malui, vocem *γραῖαι* esse vicinarum interpretamentum, Aeschylum dedisse *Νυκτὸς παλαιαὶ παῖδες·* ut infra v. 322. 419. 748. 1036." (319. 408. 737. 1015.) "Servius in Virg. Aen. III. 212." Ex his *πέλουσι* miror viro summo in mentem venisse, quem meminisse oportebat Euripidi facilius quam Aeschylo convenire huiusmodi expositionem, quae ad solos spectatores pertineret. Illud alterum autem, *Νυκτός*, et ingeniosum est et videtur esse verum.

74. *ἐπὶ κακὸν* G. Ald. Turn. 76. *μίσημα τ' ἀνδρῶν* G. Ald.

78. *ἑλῶσι* G. Ald. *μακρὰς* G.

79. *βεβῶντ' ἂν αἰεὶ τὴν* M. Par. Rob. *βεβῶντ' ἂν ἀείτην* G. Ald. *βεβόντ' ἂν αἰεὶ τὴν* Ven. Flor. *βεβόντ' αἰεὶ τὴν* Farn. *βεβῶντ' ἀνατεὶ τὴν* Turn. Deinde *πλανοστηβῆ χθόνα* Rob. Stephanus probavit *ἀνατεί*, sed *βεβῶτα* aut *βιβῶντα* scribendum putavit. Et *βεβῶτ' ἀνατεὶ* editores receperunt. Dixi in Opusc. VI. 2. p. 24. scribendum esse *ἀν' ἀεί*, ea praepositionis collocatione, a qua ne prosa quidem oratio abstinuit. Sic enim Plato Leg. VIII. p. 832. C. *ἀλλ' ἀκόντων ἑκοῦσα ἄρχει σὺν ἀεί τινι βίᾳ.* Verum non erat retinendum *βεβῶτα*, sed recepta altera Stephani coniectura, *βιβῶντα*, quae in librorum scriptura latet, ita scribendum,

βιβῶντ' ἀν' ἀεὶ τὴν πλανοστιβῆ χθόνα.

Non obstat quod *βιβῶν* in iis quas habemus tragicorum fabulis non invenitur. Vtitur eo verbo praeter epicos Pindarus.

80. *πόντον* Turnebus. *πόντου* M. G. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob.

81. Non satis accurate scholiastes *βουκολούμενος* per *περιέπων* explicat. Inest enim in hoc verbo diu frustrati laboris significatio, neque active, sed passive intelligendum est.

82. *παλλάδος ποτὶ πτόλιν* G. Ven. Flor. Ald. Turn. et ex emendatione Sophiani Rob. *ποτὶ πτόλιν παλλάδος* M. et codex Robortelli: sed in M. verus verborum ordo litteris *β' α'* supra adscriptis indicatur.

83. *ἷζου* Turn. *Ἄγκαθεν* scholiastes recte interpretatur *ἐν ἀγκάλαις*. V. ad Ag. v. 3.

88. *μὴ ἀδικεῖν* Ven. Flor. Farn. In Flor. Farn. *συνίζησις* adscriptum. *μὴ 'δικεῖν* M. Rob. *μήδικεῖν* G. Ald. Turn. *μὴ δοκεῖν* codex Robortelli.

89. *ἐπίσταᾳ* Porsonus. *ἐπίσται* M. *ἐπίστα* ceteri. Deinde *μὴ ἀμελεῖν* Ven. Flor. Farn. *συνίζησις* adscriptum in Flor. Farn. *μὴ 'μελεῖν* M. *μήμελεῖν* G. Turn. *μὴ μελεῖν* Ald. Rob.

95. *τόδ' ἐκνόμων σέβας* M. G. Ven. *τόδ' ἐκ νόμων σέβας* Ald.

Rob. Turn. *ἐκνόμων* an *ἐκ νόμων* habeant Flor. Farn. ignoratur. In Opusc. VI. 2. p. 25. putabam scribendum esse *ἐκνόμως*, *valde*. Nihil mutandum est, sed retinendum *τόδ' ἐκνόμων σέβας*. Recte scholiastes *τὸ τῶν ἱκετῶν σέβισμα καὶ δέημα οὐ μόνον τιμᾷ ὁ Ζεύς, ἀλλὰ καὶ σέβει, ὁρῶν αὐτὸ ὁρμώμενον προςηκούσῃ τύχῃ.* Suidas et Zonaras *ἐκνόμοις, παρανόμοις*. Est autem affinitas quaedam vocabulorum scelere contaminatos significantium et eos qui ob hanc caussam supplices ad templa deorum accedunt. Sic *προςτρόπαιος* *sceleratum* significat, idque etiam in talibus locis, a quibus propria huius vocabuli significatio alienissima est, ut in hac ipsa fabula v. 236. 437. Vt hic *ἐκνόμων σέβας*, ita v. 433. *σεμνὸς προςίκτωρ* dicitur. Significatur autem misericordiam non deesse sceleratis a fido comite adiutis.

97. Abeunt Orestes et Mercurius. Apollo in templum revertitur. Clytaemnestrae umbra per *ἀναπίεσμα*, quod in proscenio erat, emittitur.

99. Libri *ὡς*. Rectissime Tyrwhittus et Wakefieldius *ὧν*. Sic legit scholiastes, male intelligens: adnotavit enim haec, *λείπει εἰμί. ὑπὲρ ὧν ἐφόνευσα Ἀγαμέμνονα ἀπώσασθε. καὶ οἱ ἐμὲ φονεύσαντες οὐκ ἀτιμάζονται.* Hoc dicit, *me vero sic a vobis neglectam inter alios mortuos non deserunt opprobria eorum quos occidi*, Agamemnonis. V. Opusc. VI. 2. p. 26. seq.

101. *ἄλωμαι* Ald.

103. *παθοῦσα γ' οὕτω* Ven. Flor. Farn.

104. *οὐδεὶς δ'* Ven. Flor. Farn. *ὑπὲρ μοῦ* G. Ald. et Bekkero teste Ven. *ὑπερμοῦ* Rob. *ὑπὲρ ἐμοῦ* Farn.

105. *χειρῶν* G. Ald.

106. *καρδίαι σέθεν* M. *καρδίᾳ σέθεν* G. Par. Flor. *καρδία σέθεν* Ven. Farn. Rob. *καρδίας σέθεν* Ald. Turn. *καρδίας ἕθεν*, id ut esset idem quod *ἐμέθεν*, Canterus scribendum putabat. Defendit Schoemannus *καρδίᾳ σέθεν*. Sed ad *ὅρα* plane inutiliter *καρδίᾳ σέθεν* additum esset, praesertim quum *σέθεν* prorsus supervacaneum sit. Scripsi, ut in Opusc. VI. 2. p. 28. scribendum esse dixeram,

ὅρα δὲ πληγὰς τάςδε καρδίας ὅθεν.

O. Müllero hanc emendationem eo evertere conanti, quod v. 582. Orestes matrem interfecisse dicitur *ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τεμών*, assensus est Linwoodius. Quasi tam anxie haec rimanda essent, aut quasi nemo gladio superne iugulo alicuius defixo cor percutere possit. Ipse Linwoodius *καρδίας σέθεν* scripsit et *πληγὰς καρδίας* metaphorice dictas ad convicia a Clytaemnestrae choro iniecta referendas putavit. Hoc nemo intellexisset. Contorta sunt et improbabilia quae Schneidewinus in Notitiis litterariis Gottingensibus a. 1845. p. 1948 seqq. de his versibus protulit.

107. *ὄμμασιν* Victorius et sic Ven. *ὄμμασι* M. G. Flor. Ald. Rob. Turn.

108. *μοῖρα πρόσκοπος* M. G. Ven. Flor. Farn. Ald. *μοῖρα πρό-*

σκοπτος Rob. Recte Turnebus *μοῖρ' ἀπρόσκοπος* ex hac scholiastae adnotatione, *ἡ τῆς φρενὸς μοῖρα οὐ προορᾷ ἐν ἡμέρᾳ.* Deinde libri *βροτῶν*, inepte. Scribendum, ut in Opusc. VI. 2. p. 29. dixi,

ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος φρενῶν.

Ita legit scholiastes, cuius adnotationem modo attuli. Stanleius praeter alia haec comparavit Ciceronis de divin. I. 30. *quum ergo est somno sevocatus animus a societate et contagione corporis, tum meminit praeteritorum, praesentia cernit, futura praevidet.* Mirifice fallitur Linwoodius, qui hos duo versus 107. et 108. aliunde insertos putat. Recte scholiastes *ἐν τῷ καθεύδειν ὁ νοῦς ἀκριβέστερον ὁρᾷ, μὴ παραπλανώμενος τῇ θέᾳ. τραγικώτερον δὲ τὸ εἴδωλον Κλυταιμνήστρας σώζει τὴν σφαγήν.* Haec igitur dicit Clytaemnestra, *vide haec vulnera cordis, a quo illata sunt: nam in somnis mens claro oculorum lumine utitur; interdiu vero non est eius sors ut longe videat.*

110. *νηφάλια* Rob. Turn. *νιφάλια* M. G. Ven. Flor. Farn. Ald.

111. *νυκτίσεμνα* Turn. *νυκτίσεμνά* M. *νυκτὶ σεμνὰ* G. Flor. Ald. Rob. et Bekkero teste Ven.

112. *εὔθνον* Ald. male lecta scriptura codicis G. De accusativo *ὥραν* dixit Elmsleius ad Bacch. v. 722.

113. *καὶ ταῦτα πάντα* Par.

114. *ὁδιξαλέξας* codex Robortelli: ipse ex emendatione Sophiani *ὁ δ' ἐξαλύξας* dedit, quod ceteri libri omnes habent. Deinde *νεβροῦ* M. Rob. *νεκροῦ* G. Ven. Flor. Ald. Turn. Deinde *δίκειν* Ald.

115. *ἀρκυστάτων* Turnebus. *ἀρκυσμάτων* M. *ἀρκυσμάτων* G. Ven. Flor. Par. Rob. *ἀρκισμάτων* Ald. *ἀρκύσμτων* ex Farn. affertur.

116. *ἡμῖν* Bekkero teste Ven. Deinde *ἐγκατιλλώψας* Turn. *ἐκκατιλλώψας* M. G. Ven. (Bekkero teste). Flor. Farn. Ald. Rob. In Farn. glossa *χλεβάσας*, i. e. *χλευάσας*. In M. adscriptum *χλευάσας, ἐγγελάσας. διὰ δὲ τούτων ἐρεθίζει αὐτάς.*

117. Nihil hic mutandum erat. *Audite*, inquit: *nam de capitali meo periculo loquor: recipite mentem et cogitationem, expergefactae.*

119. *κλυταιμνήστρας* Ven. Recte Wakefieldius et Schützius intellexerunt hoc dicere Clytaemnestram, *ego illa Clytaemnestra, quae umbra sum et somnium, vos invoco.*

120. Sequuntur epodica: respondet enim *μυγμὸς μυγμῷ, ὠγμὸς ὠγμῷ*, et deinde epodum constituit *μυγμὸς* ille *διπλοῦς ὀξύς*, et quae somnians loquitur chorus. Chori nomen versibus 120. 123. 126. 129. 132. praefixum in Rob. Turn. In Ald. versibus 120. 126. In M. personae lineolis distinctae sunt. Omissae personarum notae in G. In Ven. Flor. Farn. versibus 120. 123. 126. 129. praefixum *ἀπόλλων*.

121. Libri *ἀνὴρ*, nisi quod *ἀνὴρ* est in Farn.

122. Huic versui *ἀπ'.* praefixum in Rob. Libri *φίλοις γάρ εἰσιν οὐκ ἐμοῖς προσίκτορες*, et G. quidem commate post *εἰσιν* posito. *γὰρ εἰσὶν* Ald. Rob. Horum verborum quae prolatae sunt explicationes,

ipsis Graecis verbis obscuriores sunt. Schützius scribendum putavit φίλοι γὰρ εἰσίν, οὐκ ἐμοί, προςίκτορος, quod sic interpretatur, *sunt enim* (dii) *amici eius supplicis*, sive *eum supplicem recepturi*, *iidemque mihi haud amici*. At haec sententia et alium verborum ordinem et ἐμοῦ requireret. Quod olim dedi, φίλοι γὰρ εἰσὶν οὐκ ἐμοὶ προςίκτορες, *non est mihi amicum praesidium*, propterea displicet, quod φίλοι non recte in initio positum est. Scribendum est, ut in Opusc. VI. 2. p. 32. seqq. demonstravi,

φίλοις γάρ εἰσιν, οὐκ ἐμοί, προςίκτορες,

cognatis enim meis sunt, non mihi, ad quorum praesidium confugiant. Προςίκτορες hic non *supplices*, ut v. 433. sed eos significat, ad quos quis supplex accedit. Sic Ζεὺς ἀφίκτωρ in initio Supplicum, sic προςτρόπαιος, et alia: ipsum nomen ἱκέτης sic quidam accipiebant, de qua re v. Eustathium p. 1807, 5.

124. ἄγαν γ' Ven. Flor. Farn. ὑπνώσεις Rob.

126. ὠγμός Rob. μωγμὸς M. Ven. Flor. μυγμὸς G. Farn. Ald. Turn. sed in G. υ puncto notatum et supra scriptum ω.

127. ᾦζεις G. Ald. ὤζεις Rob. Eustathius p. 127, 10. παρὰ τὸ ὢ ὤζω ἐν Αἰσχύλῳ. O. Müllero scribendum videbatur ᾤζεις ὑπνώσσουσ'; Ea mutatione non opus est. οὐκ M. G. Ald. Rob. Turn. κοὐκ Ven. Flor. Farn. Deinde libri ἀναστήσῃ.

128. Non opus est ut πέπρακται ex Stanleii Bentleiique sententia in πέπρωται, aut, ut Wakefieldius volebat, in τέτακται mutetur. In Prometheo quidem v. 521. est τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ πλὴν ἀεὶ κρατεῖν; hic non minus recte dici videtur, *quid tibi aliud agitur negotium quam mala perpetrare?* Neque fortasse aliter intellexit scholiastes, qui haec adscripsit τί οὖν μέλλεις τὸ σὸν ἔργον ἀνύειν;

129. ὠγμός Rob. 131. ἐξεκράαναν Par.

132. In Rob. ante διπλοῦς insertum κλ. sequens autem versus rursus choro tributus est. In Ven. Flor. et, ut videtur, etiam in Farn. versui 133. praefixum χορὸς εὐμενίδων.

134. Libri κλαγγαίνεις. Dindorfio, ut antea Wakefieldio, scribendum videtur κλαγγάνεις, ut ἐπαναχλαγγάνειν est apud Xenophontem et κλαγγάνειν in versu Sophoclis apud Strabonem XV. p. 687. ὅπου τις ὄρνις οὐχὶ κλαγγάνει, ubi codex Med. 3. κλαγκάζει habet. Non puto κλαγγαίνεις mutandum esse. Lobeckius enim in Pathol. proleg. p. 37. complura verba in αίνω et άζω desinentia ex eadem radice orta affert. Potuit igitur κλαγγαίνειν dici ut κλαγγάζειν.

135. οὔπω τ' Rob.

136. τὶ δρᾷς; Rob. Ceteri, ut videtur, omnes τί δρᾷς; Non recte hic diceretur *quid agis?* sed dicendum erat *ecquid agis?* i. e. *agedum.* Itaque scribendum τὶ δρᾷς;

137. ἀγνοήσεις Par. Deinde μαλθαχθεὶς Ven. Farn. μαλαχθεῖσ' Rob.

138. ὀνείδεσιν Ven. Flor. Farn. Rob. ὀνείδεσσιν M. G. Ald. ὀνείδεσι Turn.

139. γίγνεται Porsonus. Libri γίνεται.

140—142. Libri

οὐδ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασα τῷ,
ἀτμῷ κατισχναίνουσα νηδύος πυρί,
ἕπου, μάραινε δευτέροις διώγμασιν,

nisi quod Turn. ἐπουρήσασα dedit, ut in lemmate scholiorum Robortelli scriptum est, versu autem altero G. Ven. Flor. Farn. Par. Ald. κατισχαίνουσα habent, de qua verbi forma dictum est ad Prom. v. 271. In primo versu Stanleii sive potius Pearsoni emendationem, σὺ δ' pro οὐδ', merito recepit Porsonus. Cetera neque ego olim expedivi, neque expediverunt alii. Τῷ enim de Oreste intellectum, sic in fine versus, praesertim sequente alio dativo, ἀτμῷ, prorsus putidum est. Nec Wakefieldii ἐπουρίσασά τῳ, de Oreste dictum, hic aptum est. Scripsi, mutato versuum ordine,

σὺ δ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασα τῷδ'
ἕπου, μάραινε δευτέροις διώγμασιν,
ἀτμῷ κατισχναίνουσα, νηδύος πυρί.

Τῷδ' abiecta in fine versus vocali, quum post ἕπου incisio sit, non magis offendere debet quam quod in Suppl. v. 739. scripsi, praegressa ibi incisione,

φιλεῖ δ'
ὠδῖνα τίκτειν νὺξ κυβερνήτῃ σοφῷ,

ubi videnda sunt quae adnotavi.

Haec locuta umbra Clytaemnestrae descendit per ἀναπίεσμα.

143. χορὸς ἐριννύων (ἐριννύων Ald.) M. Ald. χορὸς ἐριννύων, ἐξ ὧν μία G. χορὸς εὐμενίδων Flor. χο. Ven. Rob. Turn. Quae inde ab hoc versu usque ad v. 177. sequuntur, inter quindecim Furias ita distribui, ut distribuenda esse indicavi in Opusc. VI. 2. p. 37. seqq.

144. κἀπολακτίσας G. Ald.

145. ἰδώμεθ' Turn. εἰδώμεθ' M. G. Par. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob.

146. πόπαξ Ald. Rob. Turn. πύπαξ M. G. Farn. πυπὰξ Ven. Flor.

148. δυσαχὲς M. Rob. In G. ambiguum est utrum hoc an δυσαχθὲς scriptum sit. δυσαχθὲς Ven. Flor. Ald. Turn.

150. Libri οἴχεται δ' ὁ θήρ. Correxit Abreschius.

151. κρατηθεῖσα plene M. G. Ald. Rob. ἄγραν, non ἄταν, etiam Ald.

152. ἰὼ bis Farn. Deinde ἐπίκλοπος (ἐπίπλοπος) Flor. Deinde libri πέλῃ. In G. tamen antea fuerat πέλει.

153. γραίας δὲ δαίμονας νέος Farn. καθισπάσω Par.

154. ἱκέτην Farn.

155. τοκεῦσιν M. G. Ald. Rob. τοκεῦσι Ven. Flor. Turn.

156. δ' omittit Ven.

157. ἱρᾶ Flor. τίς Farn. Ald. τὶς Rob.

158. ὄνειρος Par. μολὼν G. Ald.

159. ἔτυψεν M. G. Ald. Rob. Turn. ἔτυψε Ven. Farn. ἔτυψα Flor.

160. Hic versus omissus est in Par. μετολαβεῖ Ald. Μεσολαβεῖ dubitari potest utrum active de stimulo in medium corpus tendente, neque stringente tantum, an, quod praestare videtur, passive intelligi debeat de stimulo quem quis medium prehendit, quo fortius vibrari regive possit.

161. Libri ὑπὸ utrobique.

162. πάρεστι μαστίκτορος omittit Par. πάρεστιν μαστίκτορος male ed. Vict. δάϊον Par.

163. βάρυ τὸ περίβαρυ κρύος ἔχειν M. G. Turn. βαρὺ τὸ περὶ βαρυκρύος ἔχειν Ald. male lecta codicis G. scriptura. βαρὺ τὸ πέρι βαρὺ κρύος ἔχειν Ven. Flor. Farn. βαρὺ περίβαρυ κρύος ἔχειν Rob. Wakefieldius τὸ in τι mutavit. Non opus est mutatione.

165. Hunc versum omittit Par.

166. Libri φονολειβῆ. Correxit Arnaldus. Deinde libri θρόνον. Scholiastes τὸν θρόνον, οὗ Ὀρέστης καθῆτο, πάρεστιν ὁρᾶν φονολειβῆ ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς ὅλον. Item ad v. 168. propter hanc explicationem adscriptum λείπει ὁ καί. Recte Wakefieldius θρόμβον scribendum esse intellexit. Sed male haec verba iunxit cum sequentibus, quum pendeant e participio κρατοῦντες. Et personarum distributio et antistrophica ratio docent his verbis, περὶ πόδα, περὶ κάρα, finiri orationem pariter atque in stropha his, ὕπο φρένας, ὕπο λόβον, hoc autem verbo, πάρεστι, et hic et illic novum alius personae dictum incipere. Haec est autem horum versuum sententia, *talia perpetrant iuniores dei, praeter fas sibi vindicantes caedis vestigia*, i. e. iudicium sibi arrogantes parricidii. V. Opusc. VI. 2. p. 39. seq.

167. Hunc versum omittit Par.

168. πρὸς δρακεῖν Ald. Haec verba προςδρακεῖν αἱμάτων omittit Par.

169. αἱρόμενον M. Ven. Flor. Farn. αἱρούμιον Ald. male lecto compendio codicis G. in quo αἱρούμενον est. αἱρούμενον Rob. Turn. Recte Abreschius ἀρόμενον. Scholiastes ὥςτε τὸν ὀφθαλμὸν ἔχειν αἱμάτων ἄγος ἐπαίροντα.

170. μάντις ὢν Schützius. μαντισῶι M. μάντι σῷ G. Ald. Rob. Turn. μάντι, σῷ Ven. Flor. Farn.

171. μυχὸν M. Rob. Turn. μυκὸν G. Ald. σὸν οἶκον Ven. Flor. Farn. Deinde ἔχρανας Turn. ἐχρανάτ' M. Flor. ἔχράνατ' G. ἔχρανατ' Ald. ἔχρανάς' Rob. ἐχθράνατ' Ven. Bekkero teste. ἐχθρανα τ' Farn.

172. παρὰ νόμον θεῶν Par. Rob. παρανόμων θεῶν M. G. Ald. Turn. παρὰ νόμων θεῶν Ven. Flor. Farn. Deinde βρότεα M. G. Ald. Rob. βρέτεα Par. Ven. Flor. Farn. Turn.

174. Libri *κἀμοί τε*. Casaubonus aliique *κἀμοί γε*. Scripsi *ἐμοί τε*. Deinde *πικρὸς* pro *λυπρὸς* Par. Deinde *εὐκλύσεται* G. Ald. Hoc dicit, *me iniuria afficit, illum tamen non liberabit.*

175. *ὑπαὶ* Farn. *φυγὼν* Porsonus. Libri *φεύγων*.

176. Libri *ποτιτρόπαιος δ' ὢν*. Correxit Porsonus. Deinde Schoemanno *ἐν κάρᾳ* mutandum videtur in *ὦ κάρα*. Non opus est mutatione.

177. *μιάστορ' ἐχείνου πάσεται* M. G. Rob. *μιάστορ' ἐκείνου πάσσεται* Ven. Flor. Farn. Ald. Turn. Apud scholiastem metricum legitur *μιάστορ' ἐκείνου πράσσεται*. Schoemannus scribendum coniicit *μιάστορ' αὐτ' ἐκεῖ πάσεται*. Lenius est quod posui,

μιάστορ' ἔστιν οὗ πάσεται.

Sic enim potius scribendum est, quam, ut olim feci, *ἔστιν οὗ*.

178. *κενεύω* Ald. 182. *μέλαν* G. Ald. Rob.

184. Wakefieldius et ante eum vir doctus in margine Askewiana *δόμοις σε* scribendum putarunt. *χρίμπεται* G. Ald.

185. *ἀλλ' οὗ χαρανιστῆρες* Stanleius. *ἀλλ' οὐ χαρανηστῆρες* M. G. et commate post *οὐ* posito Rob. *ἀλλ' οὐκ ἀρανητῆρες* Ald. *ἀλλ' οὐκ ἄρ' ἀνῦστῆρες* Ven. Flor. Farn. *ἀλλ' οὗ χαρανηστῆρες* Turn. Scholiastes *αἱ ἀποκεφαλίζουσαι*. In Rheso v. 817. legitur *χαρανιστὴς μόρος*. Conf. Lob. Paralip. p. 449.

187. *παίδων κακοῦται χλοῦνις ἠδ'* (*ἦδ'* Rob.) *ἀκρωνία* M. G. Par. Ven. Flor. Rob. et haud dubie etiam Farn. *παίδων κακοῦ τελλοῦνις ἠδ' ἀκρωνία* Ald. *παίδων, κακοῦ τε χλοῦνις ἠδ', ἀκρωνία* Turn. Scholia in M. haec adscripta sunt *χλοῦνις ἀκρωνία* (sic M. G.). *ἡ ἀκμαῖα ἀποκοπή, παρὰ τὴν χλόην, ἢ ἐπεὶ χλοῦνις ὁ σῦς· κάπροι δὲ συνεχῶς εὐνουχίζονται· διὰ τοῦτο τὴν ἀποκοπὴν συϊκὴν εἶπεν, οὐκ ἀνθρωπίνην*. Deinde ad *ἀκρωνία* adscriptum *ἐκτομὴ μορίων*, et in alia parte marginis *κακῶν ἄθροισις, ἢ λιθοβολίας* (sic M.). *Ἡρωδιανὸς δὲ τὸ σύστημα καὶ ἄθροισμα*. Fuerunt quibus *ἀκρωνία* idem esse videretur atque *ἀκρωτηριασμός*. Sed haec interpretatio idoneo auctore caret. Contra cum Herodiani explicatione consentiunt fere aliorum grammaticorum testimonia. Lexicon Seguerianum in Bekkeri Anecd. p. 372, 2. *ἀκρωνία, τὰ ἀθροίσματα. καὶ ἡ ἀκρότης. καὶ ἡ ἀκμή. καὶ τὸ ἐπίλεκτον σύστημα*. Etym. M. p. 53, 41. *ἀκρώνα* (sic scriptum), *τὰ ἀθροίσματα, καὶ ἡ ἀκρότης, καὶ ἡ ἀκμή, τὸ ἐπίλεκτον σύστημα*. Hesychius *ἀκρώνια* (sic), *ἀθροίσματα, παράστασις, πλῆθος*, et *ἀκρώνια* (sic codex), *ἀθροισμός*. Alterum illud vocabulum *χλοῦνις* difficillimum est. Quod apud Homerum est Il. IX. 539. *χλούνην σῦν*; recte sane ita videtur explicari ut *χλούνης* ad *χλόην* referatur. Hesychius *χλούνην, τὸν ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενον. χλοῦναι, λωποδύται, οἱ ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενοι*. Sed Aristoteles Hist. an. VI. 28. p. 578. ed. Bekk. *χλούνην* putavit esse *castratum*. *Τῶν δ' ἀρρένων καὶ ἀγρίων*, inquit, *οἱ τομίαι μείζους γίνονται καὶ χαλεπώτεροι, ὥσπερ καὶ Ὅμηρος*

ἐποίησεν "τρέψεν (libri θρέψεν) ἔπι χλούνην σῦν ἄγριον· οὐδὲ ἐώκει θηρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι." γίνονται δὲ τομίαι διὰ τὸ νέοις οὖσιν ἐμπίπτειν νόσημα κνησμὸν εἰς τοὺς ὄρχεις· εἶτα ξυόμενοι πρὸς τὰ δένδρα ἐκθλίβουσι τοὺς ὄρχεις. Eustathius p. 772, 53. ὅτι δὲ καὶ ἐκτομίαν ὁ χλούνης δηλοῖ, οὐ μόνον Αἰσχύλος δίδωσι χρῆσιν (pertinet hoc ad versum ex Edonis, fr. 60.), ἀλλὰ καὶ Αἰλιανὸς μάλιστα ἐν τοῖς περὶ προνοίας χλούνην λέγων τὸν ἀπόκοπον· καὶ Ἀριστοτέλης δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον χλούνην σῦν τὸν τομίαν λέγει. Schol. ad Il. IX. 539. οἱ μὲν τὸν ἐντομίαν· κνώμενοι γὰρ πρὸς τὰ φυτὰ παρατρίβονται καὶ ἀγριώτεροι γίνονται. Reiecit hanc interpretationem Aristophanes grammaticus: v. Nauckium Aristoph. Byz. fragm. p. 118. seqq. Illud tamen ex hac Aristotelis interpretatione iure colligi videtur, potuisse fieri ut ab Aeschylo similiter χλοῦνις diceretur castratio. Non facile res ad liquidum perduci poterit: sed ut veri simillimam recepi Fritzschii emendationem,

δίκαι, σφαγαί τε, σπέρματός τ' ἀποφθοραί,
παίδων τε χλοῦνις, ἠδ' ἀκρωνία κακοῦ.

Σπέρματος ἀποφθοραί partus abactos significant.

188. Casaubonus aliique λευσμός τε vel λευσμοί τε scribendum esse putaverunt. Et potest scholiastes nominativum legisse videri. Servandum tamen puto λευσμόν τε, quum accusativus a μύζουσιν recte pendere videatur.

189. ὑπὸ ῥάχιν M. Ald. Rob. ὑπὸῤῥάχιν G. ὑπόρραχιν Ven. Flor. Farn. ὑποῤῥάχιν Turn. ἄρ' G. Ald. Rob.

190. οἷας G. Ald. οἵας Rob. ἐπ' ἀπόπνυσται Ald.

191. στέργηθ' Ald. 192. αἱματορόφου Rob.

194. πλησίοισι Ven. Flor. Rob. Turn. et ita haud dubie etiam Farn. πλησίοις M. G. Ald. Quum πλησίοισι supervacaneum esse videretur, fuerunt qui Pauwio, πλουσίοισι scribendum esse coniicienti, assentirentur. Ea vero mala coniectura est. Nam antro leonis opulentum maxime templum non recte opponitur. Neque mutandum est πλησίοισι. Ex templo egressus Apollo increpat Furias, quae ab umbra Clytaemnestrae expergefactae se proripuerant ex templo atque in orchestram descenderant. In orchestra autem commorantes intelliguntur esse in περιβόλῳ templi. Itaque πλησία χρηστήρια *vicinum templum* sunt, ante quod Furiae commorantur. Neque enim putandum est illa, quae v. 178. dicit Apollo, ἔξω, κελεύω, τῶνδε δωμάτων τάχος χωρεῖτ', ἀπαλλάσσεσθε μαντικῶν μυχῶν, tam accurate et curiose interpretanda esse, ut aut omnes Furias aut partem earum in ipso templo remansisse statuamus: quorum neutrum fieri potuit. Dictum est de hac re in Opusc. VI. 2. p. 164. seq. et in Annalium Vindobonensium vol. CXI. p. 249. seq. In fine versus μύσος Ven. Flor. Turn. et, ut videtur, M. Farn. μῖσος Rob. μῖσος Ald. et hoc in G. ex μύσος factum est.

196. ἐμφιλὴς Par.

197. Personae index in M. G. est *χορὸς εὐμενίδων*. In Ven. Flor. Rob. *χορός*. In Ald. Turn. *εὐμ*.

198. *αὐτὸς γάρ σὺ* Flor. Libri *πέλῃ*, praeter Rob. quae *πέλει* habet.

199. *εἷς* Canterus. Libri *εἰς*. Praeterea Wakefieldius *ὡς* in *ὢν* mutavit. Id non videtur esse necessarium. Hoc enim recte dicitur, *quare omnem culpam sustines*.

200. *πῶς δή· τοσοῦτο* M. G. Turn. *πῶς δὴ τοσαῦτο* Ald. *πῶς δή· τοσοῦτον* Par. L. *πῶς δῆτα τοῦτο* Ven. Flor. Farn. Rob. De formis *τοσοῦτο* et *τοσοῦτον* v. ad Prom. v. 802. In fine versus a Schützio et a me olim *λόγον* scriptum est. Multum praestat *λόγου*, quod libri habent.

201. *χο*. Ven. Flor. Rob. *εὐ*. M. G. Ald. Turn.

202. Hinc in M. personae lineolis praefixis discernuntur. In Ven. Flor. Rob. Apollinis et chori, in G. Ald. Turn. Apollinis et Eumenidum nomina siglis significantur. *τιμὴν* M. G. Ven. Ald. Rob. Turn. *τί μή* Flor. ut Cantero scribendum videbatur. Recte Abreschius *τί μήν;* V. ad Ag. v. 14.

203. *δ' ἔκταρ* G. Ald. *δ' ἑκτωρ* sic Rob. *δ' ἔκτώρ* ex Farn. affertur. *δ' ἕκτωρ* Ven. Emendate *δέκτωρ* Turn. De M. Flor. mihi non constat. Videtur autem M. *δ'ἔκτωρ* vel *δ'ἕκτωρ* habere: nam in margine adscriptum est *οἶμαι δέκτωρ*.

210. *τί γὰρ* M. G. Ald. Rob. Turn. *τίς γὰρ* Ven. Flor. Farn. *νοσφίσῃ* M. G. Ald. Rob. Turn. *νοσφίσει* Ven. Flor. Farn. Scholiastes *τί προςτέταχθε ποιεῖν παρὰ* (scr. *περὶ*) *ἀνδροφόνου γυναικός;*

211. Hic versus Apollini continuatur in M. G. Ven. Flor. Farn. Ald. *χο*. Rob. *Ευ*. Turn. Chori hunc versum esse non potest dubitari. Iterat hanc sententiam chorus v. 595. *οὐκ ἦν ὅμαιμος φωτὸς ὃν κατέκτανεν*. Intellexit etiam scholiastes hunc versum a choro proferri: haec enim adnotavit, *ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος φόνος οὐκ ἦν αὐθέντης, ὅ ἐστι μιαρός*. In Flor., ut Linwoodius dicit, scriptum est *αὐθέντῆς* (*ισ* supra).

212. *ἀπ*. Rob. Turn. Lineola praefixa in M. Nulla nota in Ven. Flor. *εὐμ*. G. Ald. *καὶ παρ' οὐδὲν ἠρκέσω* M. G. Ven. Flor. Ald. Rob. Turn. *ἀρκέσω* Par. *ἀρκέσει* non male Bothius. Wellauerus *ἠρέσω* vel *ἠδέσω* scribendum putabat. Quorum *ἠρέσω* ferri hic non potest, *ἠδέσω* probabile est. Puto tamen Aeschylum scripsisse

ἦ κάρτ' ἄτιμα, καὶ παρ' οὐδὲν ἧκέ σοι
Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα.

214. *ἀπέρριπται* Ald. 215. Libri *γίνεται*.

216. *μόρσιμος* Rob. et sic Farn. *μόρσιμοι* (*ος* supra) Ven. Flor. *μόρσιμοι* M. G. Par. Ald. *μορσίμῃ* Turn.

217. *ὅρκου 'στὶ* Porsonus. *ὅρκουστι* M. *ὅρκους τι* G. Par. Ald. *ὅρκους τί*, ad *ί* supra adscripto *ε*, Ven. Flor. *ὅρκοις τι* ex suo

codice affert Rob. qui ὅρκος τὶς dedit. ὅρκον τὲ Turn. φρουρουμένη vitiose Ald. Rob.

218. ἢ Ven. Rob. ἡ reliqui. Recte Canterus εἰ. χαλᾶς Rob. χαλαῖς M. G. Ald. Turn.

219. Libri τὸ μὴ γενέσθαι. Scribendum τὸ μὴ τίνεσθαι. Vidit hoc etiam Meinekius ad Menandrum p. 226. Sophocles Oed. Col. v. 993. πότερα πυνθάνοι' ἄν, εἰ πατήρ σ' ὁ καίνων. ἢ τίνοι' ἂν εὐθέως; δοκῶ μέν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον τίνοι' ἄν, οὐδὲ τοὔνδικον περιβλέποις. Linwoodius, miro iudicio multo rectius Petersenum τὸ μηδ' ἕπεσθαι coniecisse putans, hoc recepit. Id si vellet, debebat saltem scribere μήθ' — μήτ'.

220. Huic versui in M. G. Ven. Ald. Turn. Apollinis nomen praefixum est. Nullam personae notam habent Flor. Rob. ὀρέστην σ' ἐνδίκως Rob. Turn. ὀρέστην γ' ἐνδίκως M. G. Ald. ὀρέστην ἐν δίκαις Ven. Flor. ἄνδρας κατεῖν codex Robortelli: ipse e Sophiani emendatione ἀνδρηλατεῖν dedit, quod ceteri libri habent.

221. οἶδα M. G. Ald. Rob. Turn. οὔτοι Ven. Farn. et adscripto γρ. οἶδα Flor. Dubitari potest an εἶδον aptius scriberetur. κάρτας pro κάρτα σ' G. Ald.

223. δὲ παλλὰς e Sophiani emendatione Rob. δ' ἐπάλλας M. δ' ἐπ' ἄλλας G. Ald. Turn. Ven. (Bekkero teste) Flor. Farn. codex Robortelli. Ex Ven. Flor. δἐπάλλας Franzius affert. ἐποπτεύσει M. G. Ald. Rob. ἐποπτεύει Ven. Flor. Farn. ἐποπτεύσεις Turn.

224. οὔπω μὴ sola Ald. Deinde λίπω Porsonus. Libri λείπω. V. quae dixi ad Med. v. 1120. et ad Oed. Col. v. 1024.

225. πλέω Auratus aliique, idque olim recepi. Sophocles Ai. v. 362. μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει. Sed non mutandum est quod libri habent, καὶ πόνον πλέον τίθου. Hoc dicit, *praefer laborem, si placet.* τίθου, ad ου supra adscripto ει, Ven. τίθοι, supra adscripto ου, Flor.

226. Libri λόγῳ. Melius videtur ψόγῳ.

228. πὰρ M. Ven. Flor. Rob. παρ G. παρ' Ald. Turn. παρὰ scripsit Porsonus. Deinde libri λέγῃ.

229. ἄγει Ven. Flor. Rob. Turn. ἄγειν M. G. Par. Ald. Deinde δίκας M. G. Ald. Rob. Turn. δίκης Ven. δίκῆς (sic) Flor. δίκῃ Farn.

230. φῶτα κἀκκυνηγέτης M. G. Ven. Flor. Ald. φῶτα κακκυνηγέτης Rob. φῶτα καὶ κυνηγέτης Par. φῶτά γ' ὡς κυνηγέτης Farn. φῶτα καὶ κυνηγέτις Turn. Stanleius scribendum putabat καὶ κυνηγετῶ. Scribendum potius κἀκκυνηγετῶ. Ita Erfurdtius. Euripides in Ione v. 1422. ὦ Ζεῦ, τίς ἡμᾶς ἐκκυνηγετεῖ πότμος;

231. ἐγὼ δ' ἄρ' ἥξω Ven. Flor. Farn.

232. θεοῖς Ven. Flor. Rob. Turn. θεοῖσι M. G. Ald.

233. εἰ in ἦν mutavit Porsonus. V. de part. ἂν II. 7.

234. Postquam chorus ex orchestra abiit et Apollo in templum se recepit, mutatur scena. Conspicitur templum Minervae Poliadis in arce Athenarum. Advenit Orestes et supplex ad simulacrum deae accedit. *κελεύμασι* Farn. 235. *δούχου* vitium Ald. *δὲ* omittit Par.

236—238. Libri

οὐ προστρόπαιον οὐδ' ἀφοίβαντον χέρα,
ἀλλ' ἀμβλὺν ἤδη προστετριμμένον τε πρὸς
ἄλλοισιν οἴκοις καὶ πορεύμασι βροτῶν.

Versu secundo *προςτετριμμένην* Par. sed alterum supra adscriptum est. Versu tertio *πορεύμασιν* Porsonus. In secundo versu olim scripseram *προςτετριμμένον πάρος*, quod mallem neque a Schützio receptum esset neque iterum prolatum a Reisigio Coni. in Aristoph. p. 71. Non magis probari potest quod mihi aliquando et deinde aliis in mentem venit, *προςτετριμμένον τε πρό.* Nam alienum hoc est ab hoc loco. Sed quod libri habent, ferri non potest. Neque enim praepositio ita in fine versus collocata eiusmodi exemplis confirmatur, quale hoc est in Sophoclis Oed. Col. v. 495.

ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά. λείπομαι γὰρ ἐν
τῷ μὴ δύνασθαι μηδ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν.

Ibi enim praecedens interpunctio facit ut duorum versuum numeri arctius coniungantur. Similiter in Oed. R. v. 555.

ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χρείη μ' ἐπὶ
τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;

Et in Philoct. v. 626. ubi sequitur statim incisio,

οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'. ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ
ναῦν· σφῷν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.

Deinde ipsa sententiae ratio ostendit non posse haec ita ab Aeschylo scripta esse. Denique quae sequuntur, *ὅμοια χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν—πρόςειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σόν, θεά*, non sunt connexa cum praecedentibus. Itaque, ut in Opusc. VI. 2. p. 45 seq. faciendum esse dixi, mutato versuum ordine, sic scripsi,

οὐ προςτρόπαιον, οὐδ' ἀφοίβαντον χέρα
ἄλλοισιν οἴκοις καὶ πορεύμασιν βροτῶν·
ἀλλ', ἀμβλὺς ἤδη προςτετριμμένον μύσος,
ὅμοια χέρσον etc.

Προςτετριμμένον μύσος dictum est ut *πρόςτριμμα* Ag. v. 378. Neque dissimiliter dicitur Prom. v. 331. *γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προςτρίβεται.* Videtur autem *μύσος* legisse scholiastes, qui haec adscripsit, *ἄλλοις προςτριψάμενον τὸ μύσος*, quamquam potuit sane ita interpretari, etiamsi non scriptum invenit *μύσος*. Quod restitui, *ἀμβλὺς ἤδη προςτετριμμένον μύσος*, confirmatur eo quod v. 465. Minerva dicit,

ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν κατηρτυκὼς δρόμοις
ἱκέτης προςῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις
ἐμοῖς.

Quod enim *καθαρός* et *ἀβλαβής* dicitur, idem est *ἀμβλὺς ἤδη τὸ μύσος*. Innocuus ad templum Minervae Orestes accedere poterat, quia hebetatum erat et evanuerat piaculum quod sibi contraxerat. Ipse Orestes v. 437.

οὐκ εἰμὶ προςτρόπαιος, οὐδ' ἔχει μύσος
πρὸς χειρὶ τἠμῇ τὸ σὸν ἐφημένου βρέτας.

Πορεύμασιν *itineribus* est, ut Euripides Iph. Aul. v. 300. *ναῖον πόρευμα* dixit. Vniversam autem horum versuum sententiam Orestes v. 443. sic repetit,

πάλαι πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερώμεθα
οἴκοισι καὶ βοτοῖσι καὶ ῥυτοῖς πόροις.

Non recte hanc meam horum versuum emendationem impugnavit Schoemannus.

240. *σώζων* (*σώιζων* M.) M. G. Ald. Rob. Turn. *σώζων τ'* Ven. (Bekkero teste) Flor. Farn.

242. Libri *ἀναμένω*. Recte Stanleius in curis secundis *ἀναμενῶ*.

243. Introeunt Furiae *σποράδην* in orchestram. *ἔπι τ' ἀνδρὸς* Ald.

244. *μηνυτῇ*, relicto duarum vel trium litterarum spatio, Ven. Idem, sed adscripto in margine *μηνυτῆρος*, Flor. *μηνυτῇσιν* Farn. *ἀφθέκτου* Farn. Rob.

245. *νεβρὸν* Victorius, et sic M. Franzio teste. *νεκρὸν* G. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob. Turn.

246. *ἐμαστεύομεν* Ven. Dindorfius scribendum putat *ἐκματεύομεν*. Recte fortasse. V. ad Ag. v. 1058.

247. *ἀνδροκμῆσι* Farn. Ald. *ἀνδροκμοῖσι* Flor. *ἀρδροκμῆσι* Rob. typographi errore, neque debebat Schoemannus *ἀρθροκμῆσι* scribendum putare, quod dicendum esset *γυιοκμῆσι*. Hoc dicunt Furiae, *anhelant viscera ex multo virum defatigante labore*, i. e. anhelamus ex multo labore quo virum persecutae sumus. Eodem modo *ἀνδροκμής* activum est infra v. 943. *ἀνδροκμῆτας δ' ἀώρους ἀπεννέπω τύχας*. Suppl. v. 652. *μηδέ τις ἀνδροκμὴς λοιγὸς ἐπελθέτω τάνδε πόλιν δαΐζων*. Choeph. v. 877. *δοίη τις ἀνδροκμῆτα πέλεκυν ὡς τάχος*. Et apud Euripidem Suppl. v. 524. *οὐ βλάπτων πόλιν, οὐδ' ἀνδροκμῆτας προςφέρων ἀγωνίας*.

248. *πᾶν* pro *πᾶς* Rob.

249. *πόντου* Farn. *ἀπέτροις* Rob.

251. *ἐπί που* Ald. *καταπταχὼν* M. G. Par. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob. *καταπταχὼς* Turn. ex lemmate, ut videtur, scholii in ed. Rob. In M. scholion, *καταπτήξας πρὸς τῷ ἀγάλματι*, nullum lemma habet. Huc recte videtur referre Dindorfius Hesychii *καταπλακών, καταπλήξας, διαμαρτών*, ubi *καταπτακών, καταπτήξας* scribendum esse, *διαμαρτών* autem ad *καταπλακών* pertinere vidit Lobeckius Paralip. p. 541.

252. ἐς μὴ pro ὀσμὴ Ald.

253. In G. adscriptum est ὁ αὐτὸς χορός. In Ald. Turn. χο. quod ceteri libri omittunt. Scholiastes recte τὸ αὐτὸ πρόςωπόν ἐστι. Dixerat princeps chori ea quae v. 243—252. continentur: nunc eadem persona carmen orditur quod sequitur. Sed non eadem persona totum carmen recitat, immo aperte his versibus colloquium continetur Furiarum. Distribuendos esse hos versus inter septem Furias, quae canunt dum reliquae in orchestram irrumpunt, neque antistrophica haec esse, et res ipsa monstrat et indicatum est a me in Opusc. VI. 2. p. 51.

253. 254. ὅρα ὅρα μάλ' αὖ codices et Rob. ῥέα ὅρα μάλ' αὖ Ald. Turn. Deinde λεύσσε τὸν, erasis aliquot post λεύσσε litteris, M. λεύσσετὸν G. λευσσετὸν Ald. λεύσσετον Rob. λεῦσσε τὸν Ven. Flor. Turn. Deinde πάντᾱ M. Ceteri πάντα. Deinde φύγδα M. Rob. Ven. et, ut videtur, Flor. Farn. φυγάδα G. Ald. Turn. Deinde libri ὁ ματροφόνος cum articulo. Denique ἀτίτας M. G. Ald. Rob. Turn. ἀτίμας Ven. Flor. Farn. Scribendum erat

ὅρα, ὅρα μάλ' αὖ, λεῦσσέ τε πάντα, μὴ
λάθῃ φύγδα βὰς ματροφόνος ἀτίτας.

255. ὅδ' αὐτέ γ' οὖν ἀλκὰν ἔχων M. G. Par. Ald. Turn. ὅδ' αὖτε γοῦν ἀλκὰν ἔχων Rob. Farn. et Bekkero teste Ven. ὅδ' αὖτέ γ' οὐκ ἀλκὰν ἔχων Victorius, et sic, ut Franzius dicit, Flor. qui potius cum Ven. Farn. consentire videtur. Scribendum

ὃ δ' αὖτέ γ' ἀλκὰν ἔχων.

256. περὶ βρέτει Rob. Turn. περιβρέτει M. G. Ald. περιβλέπει Ven. Flor. Farn. Deinde πλαγχθεὶς Ven. Flor. Farn.

257. Libri χερῶν. Recte Scaliger et Wakefieldius χρεῶν. Et legisse hoc videtur scholiastes, qui haec adnotavit, ἀνθ' ὧν ἡμῖν χρεωστεῖ πρόςφυξ θέλει γενέσθαι τῆς θεοῦ. Quamquam potest hoc ad solum vocabulum ὑπόδικος pertinere, quod Hesychius ita interpretatur, ὑπεύθυνος, χρεώστης, ἔνοχος δίκης.

258. τὸ δ' Victorius. Libri τόδ'.

259. θυσαγκόμιστρον Ven. Flor. Farn. Male δυςαγκόμιστον ad praecedentia referebatur, fracta orationis vi. Interpungendum esse post χαμαί, si quem non sensus admoneret, vel scholiastae admonere poterant, qui haec adscripserunt, τὸ ἅπαξ χυθὲν αἷμα δυςίατον, et πᾶν διερὸν ἐκκεχυμένον εἰς τὴν γῆν δυςαγκόμιστον. τοιοῦτο οὖν καὶ τὸ αἷμα. Deinde παπαί Farn.

260. τὸ διερὸν Victorius et sic M. τόδ' ἱερὸν G. Ald. τὸ δ' ἱερὸν Ven. Flor. Farn. Turn. τὸ δι' ἱερὸν Rob. Deinde libri πέδῳ, praeter Par. qui πέδον habet. Denique libri κεχυμένον, praeter Ald. in qua ob male lectum compendium codicis κεχυμίον est. Porsonus χύμενον. V. Elmsl. ad Heracl. v. 76.

263. βοσκὰν φεροίμαν M. G. Par. Ald. Rob. Turn. βοσκὰν φεροίμην Ven. Flor. Scribendum esse φεροίμαν βοσκὰν vidit etiam

Wellauerus. Deinde *πώματος* M. G. Ald. Rob. Turn. *πόματος* Par. Flor. *πόμπατος* Ven. Farn.

264. *καὶ ζῶντας* codex Rob. Deinde *ἰσχνάνασ'* Turn. *ἰχνάνασ'* M. G. Ald. Rob. *ἰσχάνασ'* Ven. Flor. Deinde *αἰσπήζομαι* codex Robortelli: ipse *ἀπάξομαι* dedit, ut ceteri habent praeter Ald. in qua *ἀπάζομαι* est. Denique *καὶ κάτω* Rob.

265. *ἀντιποίνους τείν.ς* (ει superscr.) M. *ἀντιποίνους τείνης* Rob. *ἀντιποίνους τείνεις* G. Par. Ald. *ἀντιποίνους τίνεις* Turn. *ἀντιποίνους τίνῃς* (*τίνης* Vict.) Ven. Flor. Victorius. *ἀντιφοίνους τίνῃς*, supra adscripto *ἵνα* ad *τίνῃς*, Farn. Deinde libri *μητροφόνας δύας*. Casaubonus *ματροφόνου δύας*. Vulgatum *ἀντιποίνους τίνῃς* qui defensum iret ellipsi particulae *ἵνα*, de qua a Lamberto Bosio et eius editoribus dictum est, graviter falleretur. Illa enim Homerica, *ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἀρήϊα τεύχεα δύω· — θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω*, et similia, nullam continent ellipsin, sed orta est ista loquendi ratio ex deliberatione. V. Opusc. I. p. 208. seq. Potuit Aeschylus scribere *ἀντιποίνους τίνειν ματροφόνους δύας*, possunt ante hunc versum aliquot verba in iisque particula, e qua penderet coniunctivus, excidisse: sed vera videtur elegans Schützii emendatio,

ἀντίποιν' ὡς τίνῃς ματροφόνου δύας.

Similiter dictum est in Persis v. 471. *ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν*.

266. Libri *ὄψει δ' ἐκεῖ τις ἄλλον ἤλιτεν βροτῶν*, nisi quod *ἤλιτε* habent Ven. Flor. et *βροτὸν* G. Ald. Turn. In Farn. *εἰς* ad *ἄλλον* supra adscriptum est. Heathius *ἄλλος* scribendum vidit, quod Faehsius in Par. esse dicit. *ὄψει δὲ κεἴ τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν* recte Schützius.

267. Libri *τίν' ἀσεβῶν*, nisi quod *τίτ' ἀσεβῶν* habent Ald. Turn. Wellauerus post *τιν' ἀσεβῶν* excidisse putabat quod dochmiacum expleret. Veri similius est scripsisse Aeschylum

ἢ θεὸν ἢ ξένον τιν' οὐκ εὐσεβῶν.

Si per errorem scriptum erat *ἀσεβῶν* pro *εὐσεβῶν*, consequens erat ut *οὐκ* omitteretur.

269. *ἔχονθ'* Victorius, et sic Franzio teste M. Ceteri *ἔχοντ'*. Adscriptum est *ἰωνικόν* in Farn.

270. *ἅδης* Ven. Flor. Rob. *ἅδυς* Ald. 271. *ἔνερθεν* Farn.

272. *ἐπωπᾷ φρενὶ* M. G. Ald. Turn. *ἐπωπᾶ τῇ φρενὶ* Rob. *ἐποπτᾶ τῇ φρενὶ* Ven. Flor. *ἐποπτᾶ τῇ φρενει* Farn.

276. *φρωνεῖν* vitium Ald. unde *φρονεῖν* Turn.

277. Iacobsius Anthol. t. XII. p. 10. ad epigr. incert. 239. scribendum putabat *βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χρέος μητροκτόνον, μίασμα δ' ἔκπλυτον πέλει*. Et distinctio haec est in ed. Rob. Equidem, quum libri habeant *χέρος*, neque id reprehendi possit, nihil novandum esse existimo.

278. ἔκπλητον Ald. Eadem mox τοταίνιον.

280. χειροκτόνοις Rob. χοιροκτόνοις supra adscripto χει Par. teste Boissonado adnot. in Zachariam scholast. p. 408.

282. ὅσοις M. G. Par. Ven. Flor. Rob. ὅςτοις Ald. unde ὅςτις infelici coniectura Turn. ἀβλαβῆ Par. et ante correctionem G.

283. καθαίρει malebat Stanleius. Deinde γηράσκων M. G. Ald. Rob. Turn. γε διδάσκων Ven. Farn. et γε supra adscripto Flor. Nexum turbare hunc versum et ab hoc loco alienum esse dixi in Opusc. VI. 2. p. 55. seq. Delendum eum esse viderat iam Musgravius. Adscriptus fuit ad versus 277. 278. Similis versus apud Stobaeum CXXVI. 8. legitur, χρόνος δ' ἀμαυροῖ πάντα κεἰς λήθην ἄγει.

287. ἀργείων Ven.

289. Libri λιβυστικοῖς. Ea adiectivi forma Aeschylus usus est in Suppl. v. 266. et in Myrmidonibus fr. 145. Tzetzes ad Lycophr. v. 519. καὶ Αἰσχύλος μυθικῶς "εἴτ' ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου σπόρου Τρίτωνος ἐν τόποις Λιβυστίοις," ita enim codices duo Vitebergenses aliique et Favorinus in v. τριγέννητος. Auratus et Casaubonus scribendum putarunt Λιβυστικῆς. Eo non opus est: χώρας enim, ut saepius in huiusmodi formulis, abundat.

290. ἀμφιχεῦμα Ald. σπόρου Tzetzes.

291. κατηρεφῆ πόδα si scripsit Aeschylus, non videtur aliud significare potuisse quam pedem nube amictum, ut hoc dixerit, *sive palam incedens, sive latens opem fert amicis*, oppositumque sit ὀρθὸν πόδα τιθέναι, i. e. recto pede in campo stare, inter ipsos quibus praesidio est. Comparari quodammodo potest quod Sophocles dixit in Oed. R. v. 419. βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον. V. Opusc. VI. 2. p. 56. seqq. VII. p. 4. seq. Dubitari tamen potest an non scripserit Aeschylus κατηρεφῆ. Et videri potest aliud legisse scholiastes qui haec ita interpretatus est, καταβάλλει γὰρ ἢ ὀρθοῖ, quod scholion non invenitur in M. G. sed Triclinii esse videtur. Burgesius κατωφερῆ, similiterque Fritzschius (*Zweiter anhang zu O. Müllers Eumeniden* p. 39.) κατηφερῆ scribendum esse censuit, ut intelligeretur Minerva aut stans inter eos quibus praesidio est, aut deorsum ex aere delata. Neque caret haec coniectura probabilitate.

295. Quum dicit ὅπως γένοιτο, optare se ait, ut veniat illa, quo, si velit, opem ferat. V. ad Soph. Ai. v. 1222. τῶνδέ μοι Farn.

296—303. Hos versus inter tres Furias distribuendos esse indicavi in Opusc. VI. 2. p. 61.

296. οὔτις σ' Ven. Farn. et adscripto in margine γρ. οὔτοι σὲ Flor. Deinde ἀθηναίης Farn. ἀθηναίοις Ven. et ad ultimam syllabam supra adscripto ας Flor.

297. ῥούς τε pro ὥςτε Ald. qui tam mirus error ex eo ortus est, quod in G. quum librarius neglecto ὥςτε scripsisset μὴ, statim autem animadverso errore hanc voculam mutasset in ὥστε, confusi ductus lit-

terarum μη et ω negligentius considerati speciem praebent similem litterarum ρου.

298. μαθῶν θ' Rob.

299. Libri ἀναίματον βόσκημα δαιμόνων σκιά. Scholiastes ἀναίματον ita interpretatur, simul aliam lectionem, ἐναίματον, commemorans, ὁ μηδὲ αἷμα σχήσων ἐξ ἡμῶν, ἀλλὰ γενησόμενος σκιά· ῥοφήσομεν γάρ σου τὸ αἷμα (conf. v. 261.). ἢ ἐναίματον, ἀντὶ τοῦ ζῶντά σε νεκρὸν ποιήσομεν. Heathii coniecturam, σκιάν, Schützius recepit, post δαιμόνων commate interpungens, ut δαίμονες intelligerentur Furiae. Verum sic σκιάν languidius adiectum est. Quare olim ita interpunxi, ἀναίματον βόσκημα, δαιμόνων σκιάν, ut acerbe diceretur Orestes futurus esse umbra dei alicuius, quemadmodum in Iliade V. 242. de diis dicitur τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι. Postea in Annalium Vindobonensium vol. CXI. p. 250. aliam et, ut puto, veriorem rationem ineundam esse ostendi. Nam δαίμονες dicuntur sane Furiae: sed accuratius definiendum erat illud δαιμόνων. Quod autem libri habent, σκιά, ex interpretatione in ipsius poetae versum illatum est. Quare scripsi,

ἀναίματον βόσκημα τῶνδε δαιμόνων.

300. οὐδ' pro ἀλλ' Ven. Flor.

301. καθιςρωμένος Ald. Addidi interrogationis signum. V. Opusc. VI. 2. p. 61. VII. p. 19.

302. Hunc et sequentem versum choro continuandum esse vidit Stanleius. In G. Ald. Turn. Apollini tributi sunt. In M. versui 302. lineola praefixa est. Nulla personae nota in Ven. Flor. καὶ ζῶν μ' ἐδαίσεις Ven. Farn. πρὸς βομοσφαγεὶς codex Robortelli: ipse ex Sophiani emendatione dedit πρὸς βωμῷ σφαγείς, quod est in ceteris libris.

303. ὕμνον ἀκούσῃ Ven. ὕπνον ἀκούσῃ Flor. Ceteri ὕμνον δ' ἀκούσῃ.

304. Chori nota adscripta est in M. G. Ven. Flor. Ald. Rob. Turn. Hos anapaestos constare ex systemate et antisystemate atque epodo ostendi in Opusc. VI. 2. p. 63.

306. δεδόκηκεν M. G. δεδόκηκε Turn. δεδόκημεν Ven. Flor. Farn. Ald. Rob.

307. λάχητα κατ' Ald.

308. ὡς ἐπὶ νωμᾷ G. ὡς ἐπὶ νομᾶ Ald. In fine versus libri ἅμα. Canteri emendatio est ἁμά.

309. εὐθυδίκαι θ' οἶδ' οἶμεθ' εἶναι M. ut Franzius dicit. εὐθυδίκαι θ' οἰδοίμεθ' εἶναι G. Rob. et, ut alii dicunt, M. εὐθυδίκα θ' οἱ δοίμεσθ' εἶναι Ald. εὐθυδίκαι δ' ἰδοίμεθ' εἶναι Par. εὐθυδίκαι τ' οἶδ' οἶμαι θεῖναι Ven. Flor. Farn. εὐθύδικαί θ' (εὐθυδίκαι θ' Vict.) ἠδόμεσθ' εἶναι Turn. Vict. εὐθυδίκαι δ' ἡδόμεθ' εἶναι Canterus. Scribendum erat

εὐθυδίκαιοι δ' ἡδόμεθ' εἶναι.

Illud Casaubonus viderat, ϑ' in δ' esse mutandum. εὐϑυδίκαιοι simile verbum est atque ὀρϑοδίκαιοι infra v. 976.

310. 311. τοὺς μὲν καϑαρὰς | χεῖρας προσνέμοντας M. G. Ald. Rob. Turn. nisi quod Ald. πρὸς νέμοντας habet. τοὺς μὲν καϑαρὰς (καϑαρᾷ Farn.) χεῖρας προνέμοντας Ven. Flor. Farn. Quod Turnebus inter τὰ ἄλλως εὑρεϑέντα ἐν τισὶν ἀντιγράφοις affert, χεῖρας ἔχοντας, id, quum ille in Orestea nullo codice praeter Aldinam editionem usus sit, non dubito quin coniectura sit, quam in textum non ausus est recipere. Bis tantum ille in Eumenidibus aliam scripturam adnotavit, hic et mox v. 358. sed etiam hoc altero loco talem quae coniecturae speciem prae se ferat. Non recte olim scripsi τὸν μὲν καϑαρὰς χεῖρας προνέμοντ'. Etenim non veri simile est librarios pluralem posuisse, quum singulari numero sequatur ἀσινὴς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ. Sed, ut strophica horum anapaestorum ratio docet, scribendum potius est,

τοὺς μὲν καϑαρὰς
καϑαρῶς χεῖρας προνέμοντας.

312. Libri οὔτις ἀφ' ἡμῶν μῆνις ἐφέρπει. Hiatum, qui ita inter hunc et sequentem versum est, Porsonus emendata verborum collocatione removit.

314. Libri ἀλιτρῶν. Recepi olim Stanleii coniecturam ἀλιτῶν. Neque dubitari potest quin verum sit hoc verbum: sed scribi debet ἀλιτών, ut Auratus voluerat. Nam praesens huius verbi neque exstat, neque hic commodum est. Libri ἀνήρ. Correxit Porsonus.

315. φονίους Par.

316. ϑανοῦσιν M. G. Par. Ven. Flor. Ald. Rob. ν abiecit Turn.

317. Libri παραγινόμεναι. Deinde κράκτορες Par.

319. Huic versui in Ven. Flor. Orestis nomen adscriptum est. ἔτεκες Ald. Turn. sed G. ut ceteri ἔτικτες.

320. ἀλαοῖσι Pauwius et sic Par. ἀλαοῖς Ven. Flor. Farn. ἀλαοῖσιν M. G. Ald. Rob. Turn. Deinde καὶ omissum in Farn. Deinde δεδορκόσι Turn. δεδορκῶσιν Ven. Flor. Ceteri recte δεδορκόσιν. Mox ποινᾶν posuit Turnebus. ποινὰν recte M. G. Ald. Rob. In Ven. Flor. Farn. omissa sunt haec verba, ποινάν, κλῦϑ'. ὁ Λατοῦς γὰρ ἶνίς μ' ἄτιμον τίϑησιν. Adscriptum in Farn. λεῖπ β'.

321. κλῦϑ' ὁ λατοῦς M. G. Rob. κλῦϑ' ἐλατοῦς vitium Ald. Inde Turn. κλῦϑι. Λατοῦς.

322. τίϑησιν M. G. Ald. Rob. ν omisit Turn.

323. τόνδε γ' ἀφαιρούμενος Farn.

324. πτῶκα Rob. ex emendatione Sophiani et Turn. πτάκα M. G. Ald. codex Robortelli. πτᾶκα Ven. Flor. Deinde ματρῷον Arnaldus. Libri ματρώϊον. In Farn. adscriptum συνίζησις.

326. ἐπὶ δὲ τῷ τεϑυμένῳ M. G. Ald. Turn. ἐπὶ δὲ τῶ τεωϑυμένω Rob. ἐπὶ δὲ τῶ τότε ϑυμένῳ Flor. ἐπὶ δὲ τῶ τότε ϑυμουμένῳ Ven. (Bekkero teste) et Farn.

327. *μένος* Ven. Flor. Farn. *παράκοπα* Ven. Flor.

328. *παραφορὰ* M. G. Ald. Rob. Turn. *παραφοραὶ* Par. *παράφρονα* Ven. Flor. Farn. Deinde *φρενοδαλὴς* M. G. Ven. Flor. Ald. Rob. In margine M. adscriptum *οἶμαι φρενοδαής*. Id habet Par. *φρενοδαλὶς* Turn. Scholion enim in Rob. sic scriptum *Φρενοδαλίς.*) *παρακίνησις τῶν φρενῶν*. Sed M. non habet lemma.

329. *ἐρινύων* M. G. Ald. Rob. *ἐριννύων* Ven. Flor. Turn.

331. *αὑονὰ βροτοῖς* M. G. Par. Ald. Rob. Turn. *αὕονα βροτοῖς* Ven. Flor. Farn. Scholion in M. nullo praefixo lemmate, *ὁ ξηραίνων τοὺς βροτούς*. Hinc Victorius *αὕων βροτούς*. Etym. M. p. 170, 45. *αὑόνη, ἡ ξηρότης. παρὰ τὸ αὕω, τὸ ξηραίνω, αὑόνη, ὡς ἔχω ἐχόνη καὶ ἀμπεχόνη, καὶ πείρω περόνη, καὶ βάλλω βελόνη*. Idem p. 171, 52. *αὑόνη, λύπη, κραυγή, αὐχμός, φθορά, κακοπάθεια, ξηρασία*. Strepitum hoc vocabulum significat apud Simonidem in carmine de mulieribus v. 20. *ἀλλ' ἐμπεδῶς ἄπρηκτον αὑονὴν ἔχει*. Eam significationem si hic admittimus, *ἀφόρμικτος αὑονὰ βροτοῖς* hymnus dicetur *dissonus clamor mortalibus*. Sed illa significatio Ionica esse videtur, ut apud Atticum poetam alteri posthaberi debeat. Et multo gravius *ὕμνος ἀφόρμικτος* dicitur esse *tabes mortalibus*.

333. *ἐκπέδως ἔχειν* Ald. Deinde libri *θανάτων*. Emendavit Canterus.

334. *αὐτουργίαι* Turnebus. *αὐτουργίαις* M. G. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob.

335. *ξυμπέσωσιν* Turnebus. *ξύμπασωσιν* M. *ξύμπας ὦσιν* G. Ven. Ald. *ξύμπας ὦσι* Flor. *σύμπας ὦσιν* Farn. *ξύμπασωσεν* Rob. In Farn. ad haec verba *ἔχειν θανάτων τοῖσιν αὐτουργίαις | σύμπας ὦσιν μάταιοι*, adscriptum est *περισσὰ β'*.

336. *τοῖσιν* Ven. Flor. Farn.

337. *ὑπέλθοι* Ven. Flor. Farn. *ὑπέλθῃ* ut ceteri Ald.

338. *ἄγαν γ'* Farn.

339. Orestis nomen praefixum in Flor. *ἐπὶ δὲ τῷ τότε θυμουμένῳ* Ven. *ἐπὶ δὲ τῷ τε θυμουμένῳ* Farn.

340. *παράκοπα* Ven. *παρακοπᾶ* Ald.

341. *παραφορὰ* Ald. Rob. Turn. *παράφρονα* M. G. Ven. *παραφρονα* sine accentu Flor. Deinde *φρενοδαλὴς* G. Ven. Flor. Ald. Rob. *φρενόδαλης* M. *φρενοδαὴς* Par. *φρενοδαλὶς* Turn.

342. *ὕμνοις* G. Par. *ἐξ ἐρινύων* M. G. Ald. Rob. *ἐξ ἐριννύων* Ven. Flor. Turn.

344. Libri ut quisque supra v. 331.

345. Chori nomen praefixum in Flor. *γιγνομέναισι* M. G. Ald. Rob. Turn. *γινομέναισι* Ven. Flor. Cur *γεινομέναισι* scripserim quivis intelliget. Libri *ἀμῖν*. Correxit Porsonus.

346. Libri *ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας*, nisi quod in Ven. est *ἀθανάτων ἀπέχειν χεῖρας*. Scholiastes *μὴ πλησιάζειν ἡμᾶς τοῖς*

ϑεοῖς. Eversius, ut O. Müllerus refert, scribendum coniecit ἀϑανάτων ἄπ' ἔχειν γέρας. Perspexit vitio laborare librorum scripturam, sed ἄπ' ἔχειν non bene nec perspicue dictum est. Scribendum erat ἀϑανάτων δίχ' ἔχειν γέρας. In fine versus ἐστὶν Farn. Ceteri ἐστί.

347. συνδαίτωρ Turn. et, ut Franzius dicit, Flor. συνδάτωρ M. G. Par. Ven. Farn. Ald. Rob.

348. Libri πανλεύκων (sic M. G. Ald. παλλεύκων Ven. Flor. Rob. Turn.) δὲ πέπλων | ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχϑην. Male haec et ab aliis tractata sunt et a Dindorfio. Scripsi, ut olim in Opusc. VI. 2. p. 68.

παλλεύκων πέπλων δ' *ἀγέραστος* ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχϑην.

349. δωμάτων Ald. Turn. δομάτων M. G. Ven. Flor. Rob.

350. ὅταν Ald. Turn. ὅτ' ἂν M. G. Ven. Flor. Rob.

351. τιϑασὸς Porsonus et sic Par. τίϑασος Turn. τίϑασσος Rob. πίϑασος M. G. Ald. et Franzio teste Ven. Flor. πίϑασσος Flor. ut Linwoodius ait, et Bekkero teste Ven. πιϑασσὸς Farn. Male ὃν pro ὢν Stanleio sive potius Aurato scribendum videbatur. Deinde φίλος M. G. Par. Ven. Flor. Ald. Rob. Recte Turnebus φίλον.

352—354. ἐπὶ τὸν ὦ διόμεναι M. Rob. ἐπὶ τὸν, ὤ, διόμεναι G. Ald. ἐπὶ τὸν ὢ διόμεναι Flor. Farn. ἐπὶ τὸν ὢ διαίνομαι Ven. Scholiastes διὰ μέσου, inquit, τὸ ὤ. Turnebus haec ita mutavit, ἐπιτόνως διόμεναι. Sequens versus in libris ita scriptus est, κρατερὸν ὄνϑ' ὁμοίως. Deinde μαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νέου (νεοῦ Ald.) M. G. Ald. Rob. Turn. μαυροῦμεν ἐφ' αἵματος νέου Par. Ven. Flor. Farn. Aliter, atque in Opusc. VI. 2. p. 73. feci, hos versus emendandos esse censui. Certum est non scripsisse Aeschylum μαυροῦμεν ὑφ' (vel ἐφ') αἵματος νέου. Nam hoc metro pariter ac sententiae repugnat. Quare ὑφ' αἵματος νέου ex falsa interpretatione ortum esse, Aeschylum autem scripsisse putabam ἐπὶ τόν, ὤ, διόμεναι κρατερὸν ὄντα περ, ὅμως μαυροῦμεν νέον αἷμα, ut Furiae se dicerent iuvenilem sanguinem obscurare, i. e. iuvenile robur exsorpto sanguine frangere. Et videtur mihi νέον αἷμα, etsi saepissime de recenti caede dicitur, significare posse iuvenilem sanguinem, quum αὐτάδελφον αἷμα, ζώφυτον αἷμα aliaque similia non raro inveniantur. Tamen nunc veri similius iudico, scriptum quidem fuisse νέον αἷμα, sed hoc ipsum depravatione ortum fuisse ex νέον ἅλμα. Reliqua autem leniore emendatione corrigi possunt. Ita enim scribendum videtur,

ἐπὶ τόν, ὤ, διόμεναι
κρατερὸν ὄν ἔϑ' ὁμοίως
μαυροῦμεν νέον ἅλμα.

In quem (irruentes: quod eo facilius taceri potuit, quia ὤ interrumpit orationem), *hei, persequentes obscuramus quamvis validum adhuc iuvenilem saltum*, i. e. robur fugientis frangimus. Similis mox in his sen-

tentia est, *καταφέρω ποδὸς ἀκμάν* (*σφαλερὰ τανυδρόμοις γὰρ κῶλα*), *δύςφορον ἄταν*.

355—357. *σπευδόμεναι δ' ἀφελεῖν τινὰ τάσδε μερίμνας, θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν, μηδ' ἐς ἄγκρισιν ἐλθεῖν.* Ita M. a quo ceteri libri in paucis dissentiunt. *σπευδόμιαι δ'* Ald. male lecto compendio. Hinc *σπεύδομαι δ'* Turn. Deinde *τίνα τάςδε* Ald. *τινα τᾶςδε* Rob. Deinde *ἐμᾶσι* pro *ἐμαῖσι* G. Ald. Denique *ἐς ἔγκρισιν* Ven. Flor. Farn. Rob. *ἐς ἄχροισιν* G. *ἐπ' ἄχροισιν* Ald. Turn. Vict. *ἐς ἄγκρισιν*, quod M. habet, commemoratum a Stephano primus recepit Canterus. *εἰς ἄγκρισιν* scribendum esse Pauwius vidit. Scholiastae haec adnotatio est, *εὔχομαι τοῖς θεοῖς τελέσαι μου τὸ βούλημα καὶ μὴ εἰς μάχην μοι ἐλθεῖν.* Praeterea in M. ad *τάςδε μερίμνας* supra adscriptum est *τῆς κλυταιμνήστρας.* Neque intelligi possunt hi versus ut in libris scripti sunt, neque emendandi conatus successum habuerunt. Videor mihi nunc haec recte emendasse:

σπευδομένα δ' ἀφελεῖν τινὶ τάςδε μερίμνας
Μοῖρ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνει,
μηδ' εἰς ἄγκρισιν ἐλθεῖν.

Μοῖρα adscriptae, ut videtur, ad *τινά* explicationi *θεῶν* cesserat. Dicitur autem Parca precibus, quibus Furiae invocantur, immunitatem a provocatione dare. *Ἐμαῖσι λιταῖς* enim passive dictum est. Ita in Sept. c. Th. v. 197. *πρὸς μακάρων λιτάς.* In Ag. v. 214. *λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους.* In Euripidis Suppl. v. 262. *λιταὶ θεῶν.*

358. 359. *ζεὺς γὰρ αἱματοσταγὲς ἀξιόμισον ἔθνος τόδε λέσχας ἃς ἀπηξιώσατο* M. G. Ald. Rob. Turn. nisi quod *λέσχος* est in Rob. et *ἇς* in G. Ald. Rob. et deinde *ἀπεξιώσατο* in Rob. *ζεῦ αἱματοσταγὲς* etc. Ven. Flor. Farn. sed in Farn. *οὐκ ὀρθῶς* in margine adscriptum est. Deinde *ὧς* pro *ἅς* Farn. Quod Turnebus pro *λέσχας ἅς* ut aliam lectionem affert, *μὲν σχάσας*, ipsius haud dubie coniectura est. V. ad v. 310. Scholiastes ad *ἔθνος τόδε* adnotavit *τὸ τῶν φονέων.* Abreschius recte sensit, non de parricidis, sed de Furiis sermonem esse. Sed idem sine idonea caussa negavit *αἱματοσταγές* quadrare in Furias. Non ergo hanc ob caussam, sed propter metrum *αἱματοσταγὲς* in *δειματοσταγὲς* mutavi. V. ad Choeph. v. 828.

360—364. Hi quinque versus, quibus in Farn. adscriptum est *οὐκ ὀρθά*, in libris leguntur post v. 368. Heathio veram eorum sedem monstranti obsecuti sunt Porsonus et omnes praeter Schoemannum, qui non recte de hoc carmine iudicavit. V. Annal. Vindob. vol. CXI. p. 258. seqq.

360. *οὖν* omittit Rob. Deinde *ἀλλομένα* M. G. Turn. *ἀλλομένα* Ald. *ἀλωμένα* Rob. *ἁλομένα*, ut iam olim scripsi, Ven. Flor.

361. Libri *ἄγκαθεν*. Correxit ante me Pearsonus.

363. *τὰν ὑδρόμοις* Ald. Scholiastes *τοῖς τανυδρόμοις αὐτῶν κώλοις ἐπάγουσα τὰ σφαλερά μου κῶλα. ἢ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, καὶ τοῖς τανυδρόμοις γίνεται σφαλερὰ τὰ κῶλα διὰ τὴν ἐπιοῦσαν αὐτοῖς*

ἄτην δύςφορον ὑπ᾽ ἐμοῦ. οἷον, καὶ οἱ ταχυδρόμοι οὐ δύνανταί με ἐκφυγεῖν. Apparet δύςφορον ἄταν appositionem esse ad ποδὸς ἀκμάν, haec autem, σφαλερὰ τανυδρόμοις γὰρ κῶλα, in quibus a me additum est γάρ, in parenthesi posita esse.

365. δόξαι τ᾽ ἀνδρῶν etiam M. δόξαι τ᾽ ἀνδρῶ Ald.

366. τακόμεναι ad prius α supra adscripto η Flor. τ᾽ ἀκόμεναι G. Ald. Deinde libri κατὰ γᾶν. Scripsi κατὰ γᾶς. Tum μηνύθουσιν Farn.

367. ἡμετέροις Rob. ἐφόδους μελανοίμοσιν Ald.

368. ἐπὶ φόνοις Rob. Ceteri ἐπιφόνοις. Emendavit Heathius.

369. πίπτον Ald. οἶδεν M. G. Ald. Rob. οἶδε Ven. Flor. Turn. λῦμα Ald. Turn.

370. τοῖον ἐπὶ Heathius. Libri τοῖον γὰρ ἐπί. Deinde μύσος Victorius. μῦσος M. Ven. Rob. Turn. μῖσος G. Ald. Denique ἐπιπόταται Rob.

371. κεδνοφεράν et καταδύματος Rob. ἀχλήν Ald.

373. μένει γάρ, *manet enim firmum hoc: sumus promptae*, i. e. nos esse promptas. Ag. v. 1530. μίμνει δὲ μίμνοντος ἐν θρόνῳ Διὸς παθεῖν τὸν ἔρξαντα. V. Opusc. VI. 2. p. 74.

374. τε recte et necessario Wakefieldius. Libri δέ. Particulae τε καί etiam in antistropha in eodem loco sunt.

375. τε τλήμονες σεμναὶ Par. τε μνήμονες τε σεμναὶ Ven. Flor.

376. δυσπαράγωγοι Farn.

377. ἀτίετα Canterus. ἀτίεται M. G. Par. Ald. Rob. Turn. ἀτίετον Ven. Flor. Farn.

378. διχοστατοῦντ᾽ Ven. Flor. Rob. διχοστατοῦ | τ᾽ M. G. Turn. διχοστατού | τ᾽ Ald.

379. λάμπαι M. G. Par. Farn. Ald. λαμπαὶ Ven. Flor. Rob. λάμψαι Turn. Perperam Wieselerus scribendum coniecit λάπᾳ, *situ*, quod verum putaverunt et alii et Dindorfius in Parisiensi editione Thesauri Stephani. Rectissime Canterus λάμπᾳ. Vsus est hoc vocabulo Aeschylus, ut videtur, etiam infra v. 1022. et, ut Musgravius intellexit, Euripides in Suppl. v. 993. ubi scribendum est λάμπαι δ᾽ ὠκύθοοί νιν ἀμφιππεύουσι δι᾽ ὄρφνας. Nihil autem aliud ἀνηλίῳ λάμπᾳ significatur quam sole destituta caligo, quae mox v. 388. δυςήλιον κνέφας dicitur. Sic in Simonidis carmine de Danae νυκτιλαμπεῖ κυανέῳ τε δνόφῳ ταννσθείς, et sexcenta alia, in quibus lucis et similium rerum notio tantum ad augendum contrarium adiicitur. V. Seidl. ad Eur. Troad. v. 566. Deinde δυσοδοπαίπαλα M. Turn. δυσόδοπαίπαλα G. δυσόδῳ παίπαλα Ald. δυσοπαίπαλα Ven. Flor. Farn. Rob.

380. δερχομένοισι Ald. καὶ δερκόμενοισι, adscripto ἴαμβος, Farn.

381. οὐχ ἅζεται Turn. οὐχάζεται M. G. Ven. Flor. Farn. Rob. οὐχ ἄζεται Ald.

382. Libri δέδοικε.
383. θεσμῶν Par.
384. μοιρόκραντον Turn. et, ut videtur, M. μοιρίκραντον G. Ald. μοιρόκρατον Rob. μυρόκραντον, ad υ supra adscripto οι, Ven. Flor.
385. 386. ἔπι δέ μοι γέρας etc. M. G. Ven. Flor. et sic Victorius. ἐπὶ δέ μοι γέρας etc. Ald. Rob. ἔστι δέ μοι γέρας etc. Turn. ἔπι scholiastes interpretatur ἔπεστιν. Scripsi

ἔτι δέ μοι
μένει γέρας παλαιὸν etc.

Nam iambum excidisse patet.
387. Libri κυρῶ. Metri caussa iam olim dedi κύρω. V. ad Soph. Ai. v. 314.
388. τάξιν γ' Ven. Flor. et adscripto ἴαμβος Farn.
390. Libri τὴν καταφθατουμένην. Robortellus corrigi iubet καταφατουμένην. Stanleius et Bentleius scribendum viderunt γῆν καταφθατουμένη. Nominativum participii scholiastes legit, qui καταφθάνουσα adscripsit: hoc enim, non καταφθάνουσαν, habent M. G. Hesychius ex hoc loco καταφατουμένη (sic), κατακτωμένη. κυρίως δὲ τὸ ἐκ προκαταλήψεως. Scholiastes Μιτυληναῖοι ἐμάχοντο πρὸς Ἀθηναίους περὶ πόλεως Σιγείου. ἔδοξεν οὖν μονομαχίῳ (sic M.) λῦσαι τὸν πόλεμον· καὶ ὑπὲρ μὲν Μιτυληναίων ἐπολέμει Πιττακός, ὑπὲρ δὲ Ἀθηναίων Φρύνων. ἡττηθέντος δὲ Φρύνωνος διελύθη τὰ τῆς μάχης. ἔοικεν οὖν παρορμᾶν Ἀθηναίους ὁ Αἰσχύλος εἰς τὸ ἀντέχεσθαι πάλιν Σιγείου, λέγων τὴν θεὸν ἐκεῖθεν ἐληλυθέναι. V. Strabonem XIII. p. 599. seq. et interpretes Herodoti ad V. 94. 95.
391. Scribendum est fortasse ἦν δή γ' Ἀχαιῶν etc.
394. τέκνοις pro τόκοις Flor. Farn. et Bekkero teste Ven.
396. ῥοιδοῦσα G. Ald.
397. Libri πώλοις. Hinc ad v. 389. scholiastes adnotavit ἐπὶ ὀχήματος ἔρχεται. Idem ad v. 396. ὡς ἁρμένῳ χρωμένη τῇ αἰγίδι. Exornavit hanc currus aerii fictionem O. Müllerus. Ineptam eam esse, rectissimeque Wakefieldium scripsisse κώλοις, demonstravi in Opusc. VI. 2. p. 174. seqq. Per auras advenit Minerva, Aegide tamquam alis utens eaque pedum gressum accelerans. ἐπιζεύξας G. Ald.
398. καινὴν δ' emendatio est Canteri. Libri καὶ νῦν δ'. Deinde Par. τῆςδ'.
399. ταρβῶμεν Ven.
400. πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω, scilicet θαυμάζειν με ὑμᾶς, et tibi, Oresta, et vobis: sed mutans constructionem dicit ὑμᾶς τε.
401. στένω pro ξένῳ Ven. Flor. Farn.
402. ὁμοίως Ven. Flor.
403. ὁρωμένας Stanleius. Libri ὁρωμέναις.
404. οὔτ' οὖν M. G. Par. Ven. Flor. Rob. οὔτ' ἐν Ald. Turn.

μορφώμασιν M. G. Par. Ven. Farn. Ald. Rob. μορφώμασι Flor. Turn.

405. δ' omittunt Ald. Turn. Deinde ἄμομφον Robortellus. Ceteri ἄμορφον. Denique τοῦ πέλας Ven. Ceteri τοὺς πέλας. Heathii aliorumque ante eum coniecturam, τὸν πέλας, olim receperam, ac necessario recipere debet, qui ἄμορφον retinet. Sed recte libri τοὺς πέλας habent, recipiendum est autem Robortelli ἄμομφον. *Qui nihil*, inquit, *habet de quo queratur, ei non licet reprehendere alios.* Intellexit hoc Elmsleius ad Med. p. 93. addens hanc vocem ἄμομφος, ter in hac fabula (hic et v. 467. 670.) ab Aeschylo usurpatam, extra eam apud Atticos non exstare.

406. ἠδ' Rob. ἤδ' G. Ald. Turn. ἥδ' Ven. Farn. Scribendum est fortasse, ut Abreschius voluit, deleta interpunctione, πρόσω δικαίων ἥδ' ἀποστατεῖ θέμις.

407. Libri πεύσῃ.

408. ἐσμὲν Farn. ἐς μὲν Ald. Deinde αἰανῇ M. G. Rob. αἰεινῇ Ald. αἰανῇ etiam scholiastes legit, qui sic interpretatur, σκοτεινά. ἢ θρηνητικὰ ἢ (sic M.) αἰάζειν ποιοῦντα. Sed αἰανῆς Ven. Flor. Farn. Turn. Tzetzes ad Lycophr. v. 406. κατὰ δὲ Αἰσχύλον Ἐρινύες "Νυκτὸς αἰανῆς τέκνα." Id praestat, ut in Sophoclis Ai. v. 672. νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, ubi v. quae a Lobeckio et a me dicta sunt.

409. ἀραὶ Canterus, et sic Ven. Flor. ἀρὰ M. G. Ald. Rob. Turn. ἐνοίκοις Ald. ὑπαὶ κεκλήμεθα Stanleius. ὕπαι κεκλήμεθα Victorius, et sic Franzio teste M. Flor. Ven. Sed ex Ven. Bekkerus ὑπαικεκλήμεθα attulit, idque habent G. Farn. Ald. ὑπεκεκλήμεθα Rob. ὗλαι κεκλήμεθα Turn.

410. κλύδονάς τ' Ald.

411. Personarum index in Rob. hic et deinceps χο. In G. Ven. Flor. Ald. Turn. εὐμ. Idem aut lineola in M. Libri πεύσῃ.

412. ἐκφανῇ Ald. Turn.

414. Libri τοῦτο τέρμα τῆς σφαγῆς. Arnaldus et Tyrwhittus ποῦ τὸ τέρμα, Scaliger, Casaubonus, Tyrwhittus τῆς φυγῆς.

416. ἡ M. Ven. Flor. Rob. ἢ G. Ald. Deinde ἐπιρροιζεῖς Stanleius sive potius Scaliger. ἐπιρροιζεῖ M. G. Ald. Rob. Turn. ἐπιρροιζεῖν Ven. Flor. Farn.

418. οὔτινος M. G. Ald. Rob. Turn. ἢ τίνος Ven. ἤ τινος ex Flor. Farn. affertur.

420. παρόντων Ven. Farn. λόγος Ven. Flor. Rob. λόγου M. G. Ald. Turn.

421. Libri οἱ δοῦναι θέλει. Recte Schützius οὐ δοῦναι θέλοι scripsit. Διωμοσίαν, quam Aeschylus intelligit, his verbis definit memoratus a Stanleio Lysias in or. X. quae est I. in Theomnestum, §. 11. ὁ μὲν γὰρ διώκων ὡς ἔκτεινε διόμνυται, ὁ δὲ φεύγων ὡς οὐκ ἔκτεινε.

422. *δικαίους*, sed *ω* ad *ου* supra adscripto, M. *δικαίως* Ven. Flor. Rob. *δικαίους* G. Ald. Turn.

423. *πένηι* M. *πένῃ* G. Ald. Turn. *πένη* Rob. *πέλη* Ven. Flor. et supra adscripto *ει* Farn.

424. *τὰ μὲν* pro *τὰ μὴ* Ven. Flor.

426. *ἢ κἀπ' ἐμοὶ* M. Ven. Flor. *ἢ κάπε, μοί* Rob. *ἦχ' ἐπ' ἐμοὶ* G. Ald. Turn. Deinde *πρέποιτ' ἂν* Ven. Farn.

427. *πῶς δ' οὔ· σέβουσαι γ' ἀξίαν τ' ἐπαξίων* M. G. Ald. Ita etiam Rob. Turn. nisi quod *ἐπ' ἀξίων* habent. *κἀξίαν τ' ἐπαξίων* sic Par. *σέβουμαί γ' ἀξίαν τ' ἐπ' ἀξίων* Ven. Bekkero teste, et sic, ut videtur, Flor. nisi quod hic *ἐπαξίων* habere dicitur. *σέβοιμέν γ'* ex Farn. affertur. Scholiastes *ἀξίων οὖσαν γονέων*. Eum putant *ἀπ' ἀξίων* legisse, ut scribendum esse coniecit Stanleius. Scribendum

πῶς δ' οὔ; σέβουσαί γ' ἀξίαν γ' ἐπαξίων.

428. *ὦ ξεῖν'* G. Ald.

430. *τόνδε* plene Rob. *τῶνδ'* Ven. Flor. *ἀμυναθοῦ* Dindorfius ex praecepto Elmsleii ad Med. v. 186. V. ad Phoen. v. 1184.

432. *ἁμῆσ'* M. *ἁμῆς* G. Ald. Rob. Turn. *ἐμῆς* Par. Ven. Flor.

437. *προτρόπαιος* Rob. et sic M. sed ab alia manu ad primam syllabam *σ* supra adscriptum est. *μῦσος* Ald. Rob.

438. *προὐχειρὶ τῇ 'μῇ* Rob. Deinde *τόσον* G. Ald. Deinde libri *ἐφεζομένη*. Turnebus *ἐφεζομένῃ*. Porsonus *ἐφημένῃ*. Recte Bullerus et Burgesius *ἐφημένου*. Supra v. 401. *βρέτας τε τοὐμὸν τῷδ' ἐφημένῳ ξένῳ*.

440. *ἄφωνον* Ven. Flor. Farn.

441. *ἐπ' ἂν* Ald. male lecta codicis G. scriptura. Hinc *ἐπὰν* Turn.

442. *καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ* Turn. *καθαιμάξουσινοθήλου βοτοῦ* M. *καθαιμάξουσι νοθήλου βοτοῦ* G. Ald. *καθαιμάζουσιν ὀθήλου βοτοῦ* Rob. *καθαιμάξουσιν ὀθνείου βροτοῦ* Ven. Flor. *καθαιμάξωσιν ὀθνείου βροτοῦ* Farn. Abreschius *νεοθηλοῦς* scribendum putavit. Recte vero Turnebus *νεοθήλου* scripsisse videtur, a *θηλάζειν*. Apollonius Rhodius IV. 704.

πρῶτα μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον ἥ γε φόνοιο
τειναμένη καθύπερθε συὸς τέκος, ἧς ἔτι μαζοὶ
πλήμμυρον λοχίης ἐκ νηδύος, αἵματι χεῖρας
τέγγεν, ἐπιτμήγουσα δέρην.

444. *βροτοῖσι* Ven. Deinde *τόροις* vitium Ald.

445. *ταύτῃ* Rob. *μὲν* omittit Par. *ἐκποδὼν* G. Ven. *ἐκποδῶν* M. Flor. *ἐκ ποδῶν* Ald. Rob. Turn.

446. Libri *πεύσῃ*.

448. *ἀγάμεμν'* error Ald. *ναυβατῶν* M. Ven. Flor. Farn. *ναυατῶν* Ald. Turn. et supra adscripto *β* G.

450. *ἔφθιθ' οὗτος* Par. *ἔφθιθ' οὕτως* M. G. Ald. Rob. *ἔφθηθ' οὗτος* Ven. Flor. Farn. *οὗτός ἔφθιτ'* a Turnebo illatum erat.

452. *ἀγρεύμασιν* M. G. Par. Ven. Farn. Ald. Rob. *ἀγρεύμασι* Flor. Turn.

453. *χρύψασα λουτρῶν* M. G. Ald. Rob. Turn. *λουτρῶν* etiam scholiastes legit, qui haec ita, sed perperam, interpretatur, *ἐκήρυττε τὸν διὰ τῆς ἐπιχύσεως τῶν λουτρῶν γενόμενον αὐτῷ φόνον. λέγεται γὰρ μετὰ τὸ φονεῦσαι γυμνὸν ἐξαγαγεῖν καὶ δεῖξαι τοῖς πολίταις. χρύψασα λουτρὸν δ'* Ven. Flor. *χρύψασα λοῦτρον δ'* Farn. *λουτρῶν*, coniecturam, ut videtur, commemoravit Stephanus. In Opusc. IV. p. 339. haec ita emendandá esse dixi,

ἀλλά νιν κελαινόφρων ἐμὴ
μήτηρ κατέκτα ποικίλοις ἀγρεύμασιν
χρύψασ', ἃ λουτρῶν ἐξεμαρτύρει φόνον.

Ita scribendum esse viderat etiam Musgravius. Subtili disputatione Schoemannus demonstrare studuit non ita scripsisse Aeschylum, sed *χρύψασα· λουτρῶν δ' ἐξεμαρτύρει φόνον.* In idem incidit Franzius. Mihi aliter iudicandum videri dixi in Annal. Vindob. vol. CXI. p. 262. Neque enim recte dici potuit *artificiosis retibus eum contegens: balneum autem testabatur caedem:* balneum enim neque caedem neque insidias testari poterat, sed vestis tantum illa ampla, sanguine Agamemnonis maculata, ut in Choeph. v. 1005. dictum est *μαρτυρεῖ δέ μοι φᾶρος τόδ', ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος.* Neque vero si dicitur *artificiosis eum retibus contegens, quae caedem in balneo perpetratam testabantur*, in balneo facta caedes tamquam nota res commemoratur, quae Schoemanni opinio est, sed adiicitur tantum in balneo caedem Agamemnonis esse perpetratam.

454. *προτοῦ* Farn.

457. *καὶ τῶν δεχοινῇ* Ald.

459. Choeph. v. 270. *εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους.* Ennius in Eumenidibus apud Nonium in v. *exantlare*, p. 292.

nisi patrem materno sanguine exantlando ulciscerem.

Nescio autem an Aeschylus scripserit

εἰ μὴ ἀντιδρῶν ἔρξαιμι τοὺς ἐπαιτίους.

460. Libri *σύ τ'*. Emendavit Pearsonus. *χρίνων* G. Ald. *δίκης* Farn.

461. *παταχῇ* Rob. *αἰνέσσω* Ald. Coniecturas, quibus hunc versum vexarunt critici, nihil attinet commemorare. V. Valcken. ad Hippol. v. 324.

462. Libri *εἴ τις οἴεται.* Scholiastes *εἴ τις οἴεται τὸ πρᾶγμα τόδε βροτὸς δικάζειν, μεῖζον ἢ κατὰ ἀνθρώπους οἴεται.* Pearsonus scribendum coniecit *ἤ τις οἴεται.* Valckenarius ad Herod. III. 14. *ἤ τιν' οἴεσθαι βροτὸν δικάζειν.* Idem Musgravius, vel *ἤ τις οἴοιτ' ἄν.* Scribendum erat *ἢ εἴ τις οἴεται.*

464. *φόνου* Rob. Ceteri *φόνους.* Deinde libri *ὀξυμηνίτου.* Sic etiam M. *ὀξυμηνίτους* Stanleii sive Pearsoni emendatio est, item Abre-

schii, qui scholiastam accusativum legisse animadvertit. Scholiastae adnotatio haec est, ἐφ' οἷς ταχέως μηνίσουσιν Ἐριννύες, cui adnotationi quod a Robortello et Victorio praefixum est lemma φόνους, non habent M. G.

465—467. Aliter nunc hos versus emendandos esse censeo quam in Opusc. VI. 2. p. 76. seqq. feci. Libri κατηρτυκὼς ὅμως. Deinde in fine sequentis versus δόμοις M. G. Ald. Rob. Turn. δρομοις (δό superscr.) Ven. et Linwoodio teste Flor. ex quo Franzius δρόμοις affert. Deinde proximus versus in libris ita scriptus est, ὅμως δ' ἄμομφον ὄντα σ' αἱροῦμαι πόλει, nisi quod ἄμορφον est in Par. et ὄντας pro ὄντα σ' in G. Ald. Scholiastes adscripsit δέχομαι ἐν τῇ πόλει, quod αἱροῦμαι dici non potest. ὅμως in ἐμοῖς mutandum esse viderunt Linwoodius et Franzius, qui δ' post ἄμομφον collocaverunt. Scripsi

ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν κατηρτυκὼς δρόμοις
ἱκέτης προςῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις
ἐμοῖς· ἄμομφον ὄντα δ' αἰδοῦμαι πόλει.

Κατηρτυκώς ita interpretatur scholiastes, τέλειος τὴν ἡλικίαν. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν ζώων. Est autem κατηρτυκὼς δρόμοις dictum ut apud Euripidem in Aeolo (fr. 19. sive inc. 167.) νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκὼς κακῶν (Valckenarius κακοῖς), quod Cicero Tusc. Q. III. 28. ita expressit, *sed iam subactus miseriis obtorpui*. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 105, 25. κατηρτυκέναι ἐλέγοντο οἱ μηκέτι βόλον ἔχοντες ἵπποι. Εὐριπίδης Αἰόλῳ. Hesychius κατηρτυκώς, τελειώσας (codex τελείως). κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, ὅταν ἐκβάλῃ πάντας τοὺς ὀδόντας. Idem γνώμονα τὸν (codex γνῶμ . . τὸ) βαλλόμενον ὀδόντα δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐγνώριζον τῶν τετραπόδων. καὶ ὁ κατηρτυκὼς (codex κατηρτηκὼς) ἤδη λιπογνώμων. Conf. Suidas in v. γνώμονα et in v. ἀβολήτωρ ibique Kusterus. Ἄμομφον ὄντα δ' αἰδοῦμαι πόλει, *miseret me tui, de quo civitas non habet quod queratur*. Suppl. v. 621. αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διός. Euripides Heracl. v. 102. εἰκὸς θεῶν ἱκτῆρας αἰδεῖσθαι, ξένε.

468. ἔχουσι M. Par. Ven. (teste Bekkero et Linwoodio) Flor. (teste Franzio) Rob. ἔχουσαι G. Ald. Turn. Deinde οὐκ εὐπέμπελόν M. G. Ald. Rob. Turn. οὐκ εὔπεπλον Farn. οὔκουν εὔπεπλον Ven. et adscripto in margine γρ. οὐκ εὐπέμπελον Flor. Scholiastes εὐπέμπελον ita interpretatur, εὐπαραίτητον, εὐχερῆ, εὐάρεστον. δυςάρεστοι φύσει εἰσὶν αὗται. Non componenda esse εὐπέμπελος et δυςπέμφελος, sed εὐπέμπελον significare contrarium τῷ δυςπέμπτῳ iudicat Lobeckius Pathol. prol. p. 105. Eodem modo interpretandum esse intellexerat Wellauerus, *harum vero ea est ratio, ut non facile dimitti possint*.

470. χωροῖεν αὖθις, Turnebi coniectura, obtinuit donec veram scripturam, χώρᾳ μεταῦθις, quam confirmat scholiastae adnotatio, ἀντὶ τυχουσῶν, Wellauerus restituit. χῶραι μετ' αὖθις M.

G. Ven. Flor. Farn. Ald. χῶραι μετ' αὖτις Par. χῶραιμε τ' αὖθις Rob.

471. αἰανῆ Ven. Flor. αἰανῆς M. G. Ald. Rob. Turn.

472. Falsus est Linwoodius, quum μένειν in μ' ἑλεῖν mutavit.

473. Libri πέμπειν δέ. Scribendum esse πέμπειν τε viderunt Abreschius et Tyrwhittus. Deinde δυσπήματ' ἀμηχάνως ἐμοί M. Ven. Rob. et ad δυσ supra adscripto δη Flor. Farn. δυσσήματ' ἀμηχάνως ἐμοί G. Ald. Turn. Recte Stanleius sive potius Scaliger δυςπήμαντ' ἀμηχάνως ἐμοί. Aliorum commenta praeterire satius erit. Propter scholiastae adnotationem, quae haec est, πέμπειν αὐτὰς ἀμηνίτως δυςχερές ἐστιν ἐμοί, Tyrwhitto scribendum videbatur πέμπειν τε δυςσήμαντ' ἀμηνίτως ἐμοί, Dindorfio πέμπειν τε δυςπήμαντ' ἀμηνίτως ἐμοί. Non puto scholiastam legisse ἀμηνίτως, sed eo vocabulo interpretatum esse sequentis versus sententiam.

474. ἐπέσκηψεν M. Rob. ἐπέσκηψε G. Ald. Turn. ἀπέσκηψεν (ἐ supra) Ven. Flor.

475. Libri ὁρκίων αἱρουμένους. Male Linwoodius inter δικαστὰς et ὁρκίων aliquid excidisse putavit. Recte Casaubonus sive Pearsonus ὁρκίους αἱρουμένη. Scholiastes ad hunc versum hoc adscripsit οἷον ἐνόρκους δικαστάς. Verum quod sequitur, θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον non potest ita explicari quasi idem sit atque θεσμὸν τὸν ἀΐδιον. Neque enim articulus recte positus esset, et obstat in medio collocatum ἐγὼ θήσω. Scribendum potius est

θεσμόν, τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον.

Excidit autem ante θεσμόν versus hac sententia, σέβειν κελεύσω τῶν ἐμῶν ἀστῶν πόλιν. Itaque lacunae signa posui.

479. καλεῖσθ' ἀρωγὰ Rob. Deinde libri τῆς δίκης ὁρκώματα. Pauwio ὀρθώματα scribendum esse videbatur. Ὁρκώματα agnoscit etiam scholiastes, qui ad v. 477. haec adscripsit, ὑμεῖς δὲ ὅρκους αὐτοὺς (sic M. G. αὐτὸν Rob.) αἰτήσατε. Recte Wellauerus τῆς δίκης θ' ὁρκώματα.

481. Libri ἥξω. Auratus ἄξω, Schneidewinus τάξω, H. L. Ahrens ἵζω. Nihil omnino mutandum est. Ad litigantes se venturam dicit Minerva, i. e. in Areopagum. ἐτητύμως Farn.

482. Hic versus omissus est in Farn. In Ven. Flor. post v. 478. collocatus est. ὅρκον περῶντας μηδὲν (μηδέν' Turn.) ἔκδικον φρεσὶν M. G. Ald. Rob. Turn. ὅρκον περῶντας μηδὲν ἔνδικον φρενὶ Ven. et Linwoodio teste Flor. ex quo Franzius ἔκδικον φρενὶ affert. Scribendum erat

ὅρκον πορόντας μηδὲν ἔκδικον φράσειν.

Et φράσειν quidem scribendum esse viderunt Marklandus ad Eur. Suppl. v. 112. et Wakefieldius: πορόντας scholiastes legit, cuius haec adnotatio in M. adscripta est, ὅρκον διδόντας.

Haec locuta Minerva in interiora templi se recipit.

483. νεῶν G. Ald. Hoc dicit, *nunc commutationes fiunt in novas leges, si vincet caussa et noxa huius parricidae.*

485. δίκα τε καὶ βλάβα Heathius. δίκα καὶ βλάβα M. G. Ald. Rob. Turn. δίκᾳ καὶ βλάβᾳ Ven. Flor.

487. εὐχερείᾳ Turn. εὐχερείαι M. teste Franzio. εὐχερία G. εὐχερίᾳ Ald. Rob. εὐχαρία Flor. Farn. et Bekkero teste Ven.

489. Sept. adv. Theb. v. 894. ἐτύμως δακρυχέων ἐκ φρενός. V. ad Eum. v. 55.

490. τοκεῦσι Turn. Sed ceteri libri τοκεῦσιν.

491. μεταῦθις Par. Rob. μετ' αὖθις M. G. (sic G.) Ven. Flor. Farn. μετὰ τ' αὖθις Ald. Turn.

492. οὐδὲ Fritzschius. Libri οὔτε.

493. μαινάδων γε Farn. 496. ἄλλοθε Turn.

498—500. λῆξιν ὑπόδοσίν τε μόχθων M. G. Ald. Rob. λῆξις ὑπόδοσίς τε μόχθων Turn. λῆξιν ὑπόδησίν τε μόχθων Flor. λῆξιν ὑπόδυσίν τε μόχθων Ven. ut Heathius scribendum coniecit. Videtur etiam scholiastes ὑπόδυσιν legisse, quod non recte interpretatur διαδοχήν. *Effugium laborum* dicit poeta. Deinde proximo versu ἄκεα δ' οὐ βέβαια Fritzschius. ἄκεά τ' οὐ βέβαια a Schützio scriptum erat. ἄκετ' οὐ βέβαια M. Rob. ἄκετ' οὐ βεβαία G. Ald. ἀκέτ' οὐ βέβαια ex Par. affertur. ἄκες' οὐ βέβαια Ven. ἄκες' ἀβέβαια Flor. ἄκεστα. οὐ βέβαια Farn. οὐκ ἔτ' σὺ βεβαία Turn. οὐκέτ' οὐ βέβαια Vict. Deinde τλάμων μάταν παρηγορεῖ Fritzschius. Libri τλάμων δέ τις μάταν παρηγορεῖ. Itaque haec ita scripsi, aliter quam in Opusc. VI. 2. p. 82.

πεύσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν, προφω-
νῶν τὰ τῶν πέλας κακά,
λῆξιν ὑπόδυσίν τε μόχθων·
ἄκεα δ' οὐ βέβαια τλά-
μων μάταν παρηγορεῖ.

Sed dubitari potest an sic potius Aeschylus scripserit,

πεύσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν προφω-
νῶν τὰ τῶν πέλας κακά,
λῆξιν ὑπόδυσίν τε μόχθων
ἄκεα τ' οὐ βέβαια τλά-
μων μάταν παρηγορῶν.

Audiet alius aliunde commemorans propinquorum mala, finem effugiumque laborum atque infirma remedia frustra pro solatio adhibens. Apollonius Rhodius II. 622. Τῖφυ, τί δή μοι ταῦτα παρηγορέεις ἀχέοντι;

504. 505. ὦ δίκα, ὦ Pauwius. Libri ἰὼ δίκα ἰώ. Deinde ἐριννύων M. G. Rob. ἐριννύων Ven. Flor. Ald. Turn.

508. οἰκτίσετ' Rob.

509. Libri πιτνεῖ.

510—512. Libri ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν εὖ τις φρενῶν ἐπίσκοπον δειμαίνει καθήμενον, nisi quod haec ultima verba, δειμαίνει καθήμενον omissa sunt in Rob. Schützius, qui olim δειματοῖ scribendum coniecerat, in quod etiam Franzius incidit, postea ut Wakefieldius et ego anno 1799. δειμανεῖ dedit. Sic etiam Abreschius, sed ille post hoc verbum ponens signum interrogandi. Sed δειμαίνειν nusquam est *terrere*. Perperam intellecti sunt Aeschylus Pers. v. 601. φίλοι, κακῶν μὲν ὅςτις ἔμπειρος κυρεῖ, ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ, et Plato Leg. IX. p. 865. D. λέγεται δὲ ὡς ὁ θανατωθεὶς ἄρα βιαίως, ἐν ἐλευθέρῳ φρονήματι βεβιωκώς, θυμοῦταί τε τῷ δράσαντι νεοθνὴς ὤν, καὶ φόβου καὶ δείματος ἅμα διὰ τὴν βίαιον πάθην αὐτὸς πεπληρωμένος, ὁρῶν τε τὸν ἑαυτοῦ φονέα ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς τῆς ἑαυτοῦ συνηθείας ἀναστρεφόμενον δειμαίνει, καὶ ταραττόμενος αὐτὸς ταράττει κατὰ δύναμιν πᾶσαν τὸν δράσαντα, μνήμην ξύμμαχον ἔχων, αὐτόν τε καὶ τὰς πράξεις αὐτοῦ. Apud Quintum Smyrnaeum II. 499. δειμαίνοντο medium est, *timore se corripi passi sunt*. Itaque quum neque δειμανεῖ in illa horum versuum conformatione ferri posset, et εὖ καί plane supervacaneum esset, in Opusc. VI. 2. p. 83. seq. ita scribendum putavi, ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν εὖ, καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον δεῖ μένειν καθήμενον, *nonnumquam bonum est timere, et oportet animi custodem constitutum manere*. Ita legisse videtur scholiastes, cuius haec est adnotatio, οὐ πανταχῇ τὸ δεινὸν ἀπεῖναι φρενῶν δεῖ. Eandem coniecturam, δεῖ μένειν, in margine exemplaris Aldini bibliothecae Cantabrigiensis adscriptam commemorat Dobraeus Adv. II. p. 29. Nunc probabilius mihi visum est Aeschylum sic scripsisse,

> ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν αὖ
> τις φρενῶν ἐπίσκοπον
> δειμανεῖ καθήμενον.

513. ξυμφέρει omissum in Rob.

514. ὑπὸ στένει M. Flor. Rob. Turn. ὑποστένει G. Ven. Farn. Ald. Fuerunt qui ὑπὸ δέει vel ὑπὸ σθένει scribendum putarent. Male. Hoc dicitur, *conducit rebus angustis coactum sapere*.

515—518. Libri ἐν φάει καρδίαν ἀνατρέφων. Id scholiastes interpretatur λαμπρότητι καὶ ὀρθότητι φρενῶν, ut καρδίας legisse videatur, quod Canterus aliique receperunt. Hoc minime probandum est. Rectissime Auratus ἐν δέει. Quae deest syllaba, eam non recte in Opusc. VI. 2. p. 83. inserto ἄν post καρδίαν supplendam esse existimavi. In ultimo huius strophae versu σέβει (superscr. οι) M. Ceteri σέβοι. Denique δίκας G. Ald. Rob. Turn. δίκαν Victorius, ex M. ut videtur. Sic etiam Ven. et, ut videtur, Flor. Farn. Scripsi

> τίς δὲ μηδὲν ἐν δέει
> καρδίαν ἔτ' ἀνατρέφων,

ἢ πόλις βροτός θ' ὁμοί-
ως, ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν;

Infra v. 694. τίς γὰρ δεδοικὼς μηδὲν ἔνδικος βροτῶν;

519. μήτ' ἄναρκτον βίον M. G. Ald. Rob. Turn. μήτ' ἀνάρκετον β. Farn. μήτ' ἀνάρκητον β. Ven. (sic Ven.) Flor. μήτ' ἄναρκτον οὖν βίον Heathius. Recte videtur Wieselerus scribendum censuisse μήτ' ἀνάρχετον βίον, ut ἀπεύχετον Aeschylus dixit in Choeph. v. 149. et 615.

522. 523. παντὶ Pauwius. Libri ἅπαντι. Deinde error Aldinae, μέτῳ τὸ κράτος, fecit ut Turnebus daret μὲν ὅτῳ τὸ κράτος. Deinde ἄλλα ἄλλαι δ' ἐφορεύει M. ἄλλα ἄλλα δ' ἐφορεύει Ven. Flor. Farn. ἄλλᾳ ἄλλα δ' ἐφορεύει Rob. ἄλλα ἄλλᾳ διεφορεύει G. deleto accentu gravi, qui in ἄλλα ad ultimam syllabam adscriptus fuerat. ἄλλα ἄλλα διεφορεύει Ald. Turn. Scribendum esse ἀλλ' ἄλλᾳ δ' ἐφορεύει Wellauerus vidit. Hoc dicit poeta, *omni medio deus primatum concessit: alia enim aliter gubernat*, i. e. alia aliis rebus pro suo arbitrio attribuit. Scholiastes quid in mente habuerit, non ausim dicere. Verba eius haec sunt, ἄλλα ἄλλως ἐφορᾷ ὁ θεός· ἔσθ' ὅπη δέους. Abreschius et Heathius scripsisse eum putaverunt ἔσθ' ὅπη δέος, idque ad v. 510. rettulerunt.

525. δυςσεβίας Porsonus, et sic Farn. in quo ἰωνικόν adscriptum est. δισσεβείας Rob. Ceteri δυσσεβείας.

526. ὑγείας Rob.

527. Libri φρενῶν ὁ πᾶσι φίλος. Heathio πᾶσιν scribenti olim obtemperavi, ut ceteri editores. Sed displicet hoc metrum hic prae eo quod in antistrophico versu libri habent, δωμάτων ἐπιστροφάς. Quare scripsi

αὖ φρενῶν ὁ πάμφιλος.

528. τε καὶ pro καὶ Farn. Habet enim in antistrophicis versibus καὶ ξενοτίμους γε δωμάτων ἐπιστροφάς.

529. δέ σοι M. G. Par. Ven. Flor. Farn. Rob. Errorem Aldinae, δέ τοι, Turnebus et ceteri servarunt.

530. αἴδεσται δίκας error Ald. Hinc αἰδεῖσθαι δίκας Turn.

531. Post νιν in Par. additum τὴν δίκην, adnotatio scholiastae.

532. ἀτίσης (sic M.) vel ἀτίσῃς M. G. Ald. Rob. Turn. ἀντίσῃς Ven. (sic Ven.) Flor. ἀντήσῃς Farn. πατήσῃς. γρ. ἀτίσῃς Par.

533. ἕπεται pro ἐπέσται Ven. Flor. Farn.

535. τι pro τις Farn.

536. γε post ξενοτίμους addit Farn.

537. δώματαν ἐπιστροφὰς G. δώματ' ἀνεπιστροφὰς Ald. Ceteri δωμάτων ἐπιστροφάς, quorum verborum ordinem mutaverat Heathius. V. ad v. 527.

538. αἰδουμενός τις ἔστω Ven.

539. Libri ἐκ τῶνδ' ἀνάγκας ἄτερ. Recipienda erat Wieseleri emendatio, ἑκὼν δ' ἀνάγκας ἄτερ.

540. ὧν omittit Farn.

541. πανόλεθρος Ald. Rob. Post πανώλεθρος Pauwius δ᾽ inseruit.

542. φαμὶ περαιβάδαν M. G. Ald. Rob. In G. tamen prius παραιβάδαν scriptum fuerat. φαμὶ περβάδαν Ven. Farn. φαμὶ παρβάδαν Flor. φαμὶ παραιβάταν Turn. φαμὶ παραιβάδαν Victorius. Scholiastes adscripsit παραβεβηκότα. Olim φαμὶ παρβάταν scripseram. Nunc melius visum est quod in Opusc. VI. 2. p. 84. proposui,

τὸν ἀντίτολμον δέ φαμι καὶ παραιβάταν.

543. τὰ πολλὰ παντόφυρτ᾽ ἄνευ δίκης M. Rob. et sic Ven. Flor. nisi quod δίκας habent. ἄνευ τινος pro ἄνευ Farn. τὰ πολλὰ παντόφυρτον ἄνευ δίκης G. Ald. Turn. sed in G. scriptum prius fuerat δίκας. Pauwio scribendum videbatur τὰ πολλὰ παντόφυρτ᾽ ἄγοντ᾽ ἄνευ δίκης. Hoc si probandum esset, in antistrophico versu 551. scribi posset λαπαδνόν, οὐδὲ κῦμ᾽ ὑπερθέοντ᾽ ἄκρον. Sed non opus est ut ἄγοντ᾽ addatur. Τὸν ἀντίτολμον καὶ παραιβάταν τὰ πολλὰ παντόφυρτ᾽ ἄνευ δίκας idem est ac si dixisset τὸν οὕτω πολλὰ τολμήσαντα.

544. βιαίῳ vitium Ald. Turn. Cohaerent καθήσειν λαῖφος. Male post καθήσειν interpungebatur.

545. Libri ὅτ᾽ ἄν.

547. 548. οὐδὲν ἐν μέσᾳ M. G. Ven. Flor. Ald. Rob. Turn., nisi quod οὐδὲν μέσα habent Ald. Rob. οὐδὲν μέσσα Farn. Ex Par. οὐδὲν δ᾽ ἐν μέσᾳ Linwoodius affert. οὐδὲν ἐν μέσᾳ scribendum vidit Abreschius. Deinde δυςπαλεῖ τε δίνᾳ Turnebus. Libri δυσπαλεῖται δίνᾳ. Sic etiam Rob. non δυσπαλεῖ δέ.

549. γέλᾳ δ᾽ ὁ δαίμων Turn. ex lemmate scholii in ed. Rob. quod non habet M. Recte γελᾷ δὲ δαίμων ceteri omnes. θερμῷ Pauwius, et sic Farn. in quo θερμουργῷ adscriptum est. θερμοεργῶι M. θερμοεργῷ G. Par. Flor. Ald. Rob. Turn. θυμοεργῷ Ven. θερμουργῷ scripserat Victorius.

550. Libri ἀμηχάνοις.

551. Libri λέπαδνον. Scholiastes γελᾷ, φησίν, ὁ δαίμων ἐπὶ τῷ ἀδίκως πάσχοντι· τὸν μηδέποτε προσδοκήσαντα τιμωρεῖσθαι ἰδὼν ἐν μέσῃ τῇ δύῃ ὑπεζευγμένον καὶ χαλινωθέντα· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ λέπαδνον. Scribendum esse λαπαδνόν, i. e. ἀλαπαδνόν, dixi in Opusc. VI. 2. p. 85. Idem viderunt Musgravius et Fritzschius. Deinde οὐδὲ plene Turn. ὑπέρθεον τ᾽ G. Ald. Ad οὐδ᾽ ὑπερθέοντ᾽ ἄκραν conferendi sunt versus Euripidis in Archelao (fr. IV. Matth.) οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύματος ἄκραν δυνάμεσθ᾽· ἔτι γὰρ θάλλει πενία, κακὸν ἔχθιστον, φεύγει δ᾽ ὄλβος, et Theognidis v. 619. πόλλ᾽ ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι ἀχνύμενος κῆρ· ἄκρην γὰρ πενίης οὐχ ὑπερεδράμομεν.

553. πρὸς βαλὼν Ald.

554. αἴστος Porsonus. Libri ἄϊστος. Sophocles Ai. v. 515. σὺ γάρ μοι πατρίδ᾽ ᾔστωσας δορί. V. Bachm. ad Lycophr. v. 71.

555. *κῆρυξ* Rob. *κατειργάθου* Porsonus. Libri *κατεργάθου*. Dindorfius ex Elmsleii praecepto *κατειργαθοῦ*. V. ad v. 430.

η ει

556. *εἴτ' οὖν διάτορος τυρσηνικὴ* M. *ἦτ' οὖν διάτορος τυρσηνικὴ* G. *ἦτ'* (*ἦτ'* Vict.) *οὖν διάτορος τυρσηνικὴ* Ald. Turn. Vict. *εἴτ' οὖν διάτορος ἡ τυρσηνικὴ* Rob. *εἴτ' οὐ διάκτορος τυρσηνικὴ* Par. *εἴτ' οὖν διάκτορος τυρσηνικὴ*, spatio post *διάκτορος* relicto, Ven. *ἦτ' οὖν διάκτορος τυρσηνικὴ*, spatio post *διάκτορος* relicto, et adscriptis in margine *λείπει* et *πέλει*, Flor. *εἴτ' οὖν διάκτορος πέλει τυρσηνικὴ* Farn. Scribendum erat *εἴτ' οὖν*, ut in Opusc. VI. 2. p. 85. dixi. Quod ibi conieci Aeschylum scripsisse, *εἴτ' οὖν διάκτωρ διάτορος Τυρσηνική*, certe non indignum est poeta, quamquam hoc vocabulum *διάκτωρ* idonea auctoritate caret. Omnium autem minime ferri potest probata a Müllero neque prorsus improbata a Schoemanno coniectura Butleri, *ἥ τ' οὐρανοῦ διάτορος ἡ Τυρσηνικὴ σάλπιγξ*. Eo modo scholiastes loqui poterat, non poterat poeta. Codicum Ven. Flor. Farn. scripturae aut inventam esse docent lacunam post *διάτορος*, aut grammatici opinionem fuisse ibi aliquid excidisse. Certo additamento hic versus non potest suppleri. Franzio placuit quod Emperius excogitaverat, *διάτορος αἰθέρος*.

559. *πληρουμένον* error Aldinae est, ut mox v. 569. *ξυνδικήσσων*, 577. *κατόκτονας*, 580. *κομπάζευς*, 582. *δούρην*, 584. *μαρτυρεῖ δέσμοι*, quorum nihil est in G.

560. Ennius Eumenidibus apud Nonium in v. *opino* p. 475.

tacere opino esse optumum, ut pro viribus
sapere atque fabulari tute noverint.

ἀρήγοι ex Flor. Linwoodius affert. In fine versus G. cum reliquis *ἐμοὺς*, sed ad ultimam syllabam *ὀς* supra scripto.

563. *καὶ τόνδ' ὅπως* M. (sic M. teste Franzio) Par. *καὶ τὸν ὅπως* G. Ald. *καὶ τῶνδ' ὅπως* Ven. Flor. Rob. Turn. In fine versus *δίκη* Ven. Flor. Ald. Rob. Turn. *δίκηι* M. *δίκῃ* G. Olim scripsi *καὶ τόνδ', ὅπως*, ut intelligeretur Orestes. Atque ita, aut *καὶ τούσδ'*, scribendum putabam etiam in Opusc. VI. 2. p. 86. seq. Nunc probabilius mihi visum est scripsisse Aeschylum *ἐκ τῶνδ' ὅπως* etc. Ad *τῶνδε* pertinet adnotatio scholiastae *τῶν Ἀρειοπαγιτῶν*. Videtur autem post v. 560. versus excidisse: quare lacunae signa posui. Puto enim huiusmodi fuisse Aeschyli orationem,

πληρουμένου γὰρ τοῦδε βουλευτηρίου
σιγᾶν ἀρήγει καὶ μαθεῖν θεσμοὺς ἐμοὺς
* *καὶ τὸν διώκοντ' ἠδὲ τὸν φεύγονθ' ὁμῶς*, *
πόλιν τε πᾶσαν, εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον
ἐκ τῶνδ' ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη.

565. *πράγματος μέτεστι* Flor.

566. Hoc versu incipit codex Augustanus. Libri *ἔστι γὰρ δόμων*. Olim *θρόνων* scripsi, quod Schützius recepit. Eandem coniecturam

protulit Elmsleius ad Med. v. 155. Possit videri alterum *δόμων*, quod in sequente versu est, commutandum esse cum *θρόνων* vel *μυχῶν*, et coniecit *μυχῶν* scribendum esse H. L. Ahrens. Sed multo praestat scribere *ἔστι γὰρ νόμῳ ἱκέτης ὅδ' ἁνὴρ καὶ δόμων ἐφέστιος ἐμῶν.* Viderunt hoc Erfurdtius et Burgesius. Sophocles Oed. Col. v. 548. *νόμῳ δὲ καθαρὸς ἄϊδρις ἐς τόδ' ἦλθον.* V. Opusc. VI. 2. p. 87. seq.

567. *ἅνηρ* ex Farn. affertur. Ceteri *ἀνήρ*. Correxit Porsonus. In fine versus *ἐφέστιος* Aug. G. Ald. Rob. Turn. *ἐφεστιῶς* M. *ἐφεστίων* Ven. Flor. Farn.

569. *συνδικήσων* Aug. *αἰτίαν ἔχω* Turn.

570. *τοῦ φόνου* Turn. *τοῦδε φόνου* M. G. Par. Aug. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob.

571. *ὅπως ἐπίσται* M. Ceteri *ὅπως ἐπίστα.* Porsonus *ὅπως ἐπίστᾳ.* Scribendum erat *ὅπως τ' ἐπίστᾳ*, et comma delendum, quod post haec verba positum erat. Prom. v. 376. *σεαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίστασαι.* Deinde *κύρωσον* M. G. Aug. Ven. Farn. Ald. Rob. *κύρωσων* Flor. *κυρώσων* Turn.

572—635. Hi versus desunt in Ven. Flor. Farn.

573. *ἐξαρχῆς* M.

575. Scholiastes *τοῦτο οὐ πρὸς τὰς τρεῖς, ἀλλὰ πρὸς τὸν χορόν· ιέ γὰρ ἦσαν.* V. Opusc. II. p. 132. VI. 2. p. 127. seqq. Eumenidum nomen hic et deinceps praefixum in G. Ald. Turn. *χο.* in Rob. In M. v. 575. 587. 591. 595. *εὐμ.*, v. 577. 582. 588. 592. 596. *ὀρ.* praefixum, reliquis locis personae mutatio lineola indicata est. *λέξομεν δὲ ξυντόμως* Rob. *λέξομεν μὲν συντόμως* G. Ald.

576. *ἔπος ὀρθὸν τιθεὶς*, sed adscripto in margine *ἐν μέρει*, Par.

577. *κατέκτανες* Elmsleius ad Med. v. 774. *κατέκτεινας* Rob. Ceteri *κατέκτονας.*

579. *παλαιμάτων* Rob. Scholiastes *ἐμπέπτωκας. ἡ μεταφορὰ δέ ἐστιν ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἳ ἐπὶ τοῖς τρισὶ πτώμασιν ὁρίζουσι τὴν ἧτταν.* V. Victorii Var. lect. XXI. 2. Salmasii Exerc. Plin. p. 206. Spanh. ad Iul. p. 262. Wyttenb. ad Iul. p. 214. ed. Lips. Lobeckium Aglaoph. p. 353. seq.

582. *λέγω* M. Par. Aug. Rob. *λέξω* G. Ald. Turn. *δούρην* Ald. *δείρην* Turn.

583. *τοῦ δ'* M. G. Rob. *τού δ'* Ald. *τοῦδ'* Turn. Non mutandum putavi *πρὸς τοῦ δ' ἐπείσθης*, etsi nemini non veniet in mentem *πρὸς τοῦ δὲ πεισθείς.* Deinde *βουλεύμασιν* M. G. Par. Aug. Ald. Rob. *βουλεύμασι* Turn.

586. *ἀεὶ* M. G. Aug. Ald. Rob. *αἰεὶ* Turn. Dubitari potest an scripserit Aeschylus *ναί. δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι.*

587. *ἄλλ'* Turn. *ἀλλ'* sine accentu Aug. G. Ald. Rob. *ἀλλὰ εἰς τάχα* Par.

588. Libri πέποιθ', ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου πέμπει πατήρ. Scaliger πέμψει, quod Abreschius et Schützius scholiastam viderunt habuisse. Eius haec est adnotatio, ὡς ὑμῖν (scribendum ὡς ὑμᾶς) ἔπεμψεν ἡ μήτηρ, οὕτω βοηθοὺς κἀμοὶ πέμψει ὁ πατήρ. Legit igitur scholiastes, et recte,

κἀμοίγ' ἀρωγοὺς ἐκ τάφου πέμψει πατήρ.

589. νῦν πέπεισθι M. Aug. Ald. Rob. νῦν πεπείσθι G. νῦν .....σθι Par. πέποιθε Turn. quae nihil est nisi coniectura Turnebi, offendentis ad antiquam et veram scripturam. Est enim πέπεισθι imperativus ea lege formatus, qua ἴσθι, κέκλυθι, κέκραχθι, ἄνωχθι, τέθναθι.

590. μιασμάτοιν Elmsleius ad Med. v. 798. Libri μιασμάτων. V. ad Ag. v. 1344.

592. Stephanus putabat frigidum et ineptum esse κατέκτανεν, quod deberi librario oculis ad v. 595. aberranti. Quare scribi volebat κἀμὲ κτάνεν. Eadem Arnaldi coniectura est, rectius κἄμ' ἔκτανεν scribentis, p. 258. Nihil mutandum est. Ad illud, μητέρα κτανών, respondet δυοῖν γὰρ εἶχε προςβολὰς μιασμάτοιν, rationem reddens cur occiderit. Non solum enim maritum interfecit, quae non erat Oresti iusta occidendi caussa, sed etiam patrem: ob id demum a filio eam puniri aequum erat. Intellexit hoc Pauwius.

593. τοὶ γὰρ M. Aug. Rob. τὸ, γὰρ G. Ald. τὸ γὰρ Turn. Deinde ἠδ' G. Denique libri φόνου. Necessaria est Schützii emendatio, φόνῳ. Inepte Wellauerus citat Valcken. ad Hippol. v. 1450. Scripsi

τί γάρ; σὺ μὲν ζῇς, ἣ δ' ἐλευθέρα φόνῳ.

Quid id ad rem? tu vivis, illa autem libera a persecutione nostra, quia occisa est.

597. Libri πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν, nisi quod πῶς γάρ τ' ἔθρεψεν Ald. habet. Robortellus in corrigendis πῶς γ' εἶ σ' (sic).. Nihil omnino mutandum est. τὸ

598. Libri ἀπεύχῃ. Deinde αἷμα φίλτατον Turn. αἷμα φίλτατον M. αἷμα τὸ φίλτατον G. Aug. Ald. Rob.

601. ὥς πέρεστιν Ald.

603. Recte G. Ald. Rob. post δοκεῖ interpungunt. Post αἷμα Turnebus.

604. Stanleius male haec interpretatus est, quum non animadvertisset τόνδ' Ἀθηναίας μέγαν θεσμὸν per appositionem ad ὑμᾶς additum esse.

605. δικαίως M. Aug. Rob. δικαίας G. Ald. Turn. Deinde μάντις ὢν δ' emendatio est Canteri. Libri μάντις δ' ὤν. Turnebus δ' omisit. Ennius Eumenidibus apud Nonium in v. *expedibo* p. 505.

id ego aequum ac ius fuisse expedibo atque eloquar.

608. Libri ὃ μὴ κελεύσει. Robortellus in corrigendis οὐ. Porsonus ὃ μὴ 'κέλευσε, quum Stanleius κέλευσε vel κελεύει coniecisset. Non recte olim scripsi ὃ μὴ κελεύσῃ. Scribendum erat ὃ μὴ κελεῦσαι.

Ennii ex hoc loco verba fuisse haec e Ciceronis libro I. de oratore c. 45. colligi potest,

ego sum unde populi et reges consilium expetunt,
suarum rerum incerti: quos ego ope mea
ex incertis certos compotesque consili
dimitto, ut ne res temere tractent turbidas.

609. Pro librorum lectione, τοῦϑ᾽, olim dederam τοῦδ᾽. Id ut potuerit dici, non est eo tamen opus. Post μαϑεῖν nulla interpunctio in M. Rob. Plene interpunctum in G. Ald. Turn. Male scholiastes ἀντὶ τοῦ μάϑε ὦ βουλή.

610. βουλῇ Turn. Vict. et sic fortasse M. βουλή G. Ald. et sic in corrigendis Rob. in cuius textu βούλη est. βουλὴ legit scholiastes ille, cuius verba modo attuli, βουλῇ alius, cuius haec est adnotatio, κελεύω δὲ ὑμᾶς πεισϑῆναι τῇ βουλῇ τοῦ Διός. Deinde ἐπίσπεσϑαι G. Ald. Turn. ἐπισπάσϑαι Rob. sed in corrigendis ἐπισπέσϑαι scribi iubetur, atque ita recte Victorius et reliqui.

612. σὺ in σοὶ mutavit Burgesius, non male. Deinde libri ὤπασε.

615. Male Auratus et Musgravius κτανεῖν scribendum esse putaverunt.

616. σκήπτοισι Rob. Ad τιμαλφούμενον scholiastes haec adnotavit, συνεχὲς τὸ ὄνομα παρ᾽ Αἰσχύλῳ· δι᾽ ὃ σκώπτει αὐτὸν Ἐπίχαρμος. Vsus est hoc verbo Aeschylus Ag. v. 889. Eum. v. 15. 796. et adiectivo τιμαλφῆς in Epigonis, fragm. 57.

619. Libri ἀκούσῃ.

621. στρατιᾶς Rob. Deinde νιν Porsonus. Libri μιν.

622—624. ἄμεινον recte G. Ald. ἀμείνον᾽ sic M. ἀμείνον᾽ Rob. Turn. Hoc dicit, *rebus plerisque bene gestis.* Deinde v. 624. δροίτῃ M. G. Ald. δροίτῃ Par. Aug. Rob. Turn. δρύτῃ, ut Robortellus in corrigendis scribi iussit, Victorius. V. ad Ag. v. 1506. Deinde κἀπὶ τέρμασι G. sed mutatum ab eadem manu in κἀπὶ τέρματι, ut Aug. Rob. habent. κἀπιτέρματι Ald. Turn. Non recte Schoemannus, ut antea G. Bernhardy in Syntaxi p. 83. εὔφροσιν masculinum esse putat, comparans Soph. Ant. v. 904. καίτοι σ᾽ ἐγὼ ᾽τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ. Non potest dubitari quin εὔφροσιν cum δεδεγμένη sit coniungendum. Mihi olim εὔφροσιν dictum esse videbatur ut μειλιχίοισιν, κερτομίοισιν, ut esset *blandis verbis:* καί autem in κἀπί eo modo post participium positum esse putabam, de quo dictum est ad Ag. v. 97. Linwoodius scripsit δροίτης περῶντι λουτρά, et post haec verba huiusmodi aliquid excidisse putavit, συνϑέτοις λόγοις ϑέλγει φρένας κλέπτουσα. Immo recte intellexit Dindorfius post v. 622. lacunam esse indicandam. In eo versu qui excidit, nisi plures fuerunt, substantivum fuisse videtur, ad quod εὔφροσιν pertinebat, et hic fere sententiarum nexus, *adstitit, ferrum celans, operam datura (exeunti e labro,* δροίτης περῶντι λουτρά). Itaque sic scripsi

ἀπὸ στρατείας γάρ νιν ἠμπολημότα
τὰ πλεῖστ᾽ ἄμεινον εὔφροσιν δεδεγμένη
. . . .
δροίτης περῶντι λουτρά, κἀπὶ τέρματι etc.

625. *περίσκήνωσεν* M. G. Rob. *παρεσκήνωσεν* Aug. (sic Aug.) Ald. *παρεσκήνησεν* Turn. *περεσκήνωσεν* agnoscit scholiastes, qui haec adscripsit *πρὸς τὴν συναλοιφὴν τῆς περί καὶ τὴν συζυγίαν τοῦ ῥήματος*. V. ad Ag. v. 1106.

626. *πεδήσας* Ald. Turn.

627. *οὗτος* M. G. Aug. Rob. *οὕτως* Ald. Turn.

629. *δ᾽* addidit Pauwius. *δειχθῇ* M. Rob. sed in M. *ει* in *η* mutatum est.

630. *ὥς περ* Rob.

632. *ἔδεισε* M. sed *ει* in *η* mutatum est.

634. *τοῦτ᾽* Ald. Turn.

635. *παντοστυγῆ* Aug.

636. Hinc rursus adiuvamur codicibus Ven. Flor. Farn. *ἂς* pro *ἂν* G. Ald. Turn. *ἔπι* pro *ἔστι* Ald.

637. *πολλῇ μηχανῇ* Ven. Flor.

638. Hunc et sequentem versum affert Tzetzes Chil. VIII. 231. *ἐπειδὰν* Ven. Flor. Turn. *ἐπειδ᾽ ἂν* M. G. Ald. Rob. *ἀνασπάσῃ* Turn. *ἀνασπάσῃ* M. Rob. *ἀνασπάσσῃ* G. Ald. *ἀνασπάσει* Ven. Flor. Farn.

639. Melius post *θανόντος* quam post *κόνις* interpungitur. Ag. v. 981. *τὸ δ᾽ ἐπὶ γᾶν πεσὸν ἅπαξ θανάσιμον προπάροιθ᾽ ἀνδρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ᾽ ἐπαείδων;* *ἔπ᾽* pro *ἔστ᾽* Ald. Ennius apud Diomedem p. 380.
nec retrahi potestur imperiis.

640. *ἐποίησεν* Victorius, et sic Ven. Flor. *ἐποίησε* M. Aug. G. Ald. Rob. Turn.

641. *ἄνω τε καὶ κάτω* Aug. Ven. Flor. Rob. Turn. *ἄνω καὶ κάτω* M. G. Ald.

642. *τίθησι κοὐδὲν* Farn. Reliqui *τίθησιν οὐδὲν*, sic quidem ut Aug. G. Ald. Rob. post *τίθησιν* interpungant, Turn. post *οὐδέν*. In G. *οὐδὲν* e correctione est, quum antea fuisset *οὐδ᾽ ἓν*. Deinde *ἀσθμαίνω μένει* M. Aug. G. Ald. Turn. *ἀσθμαίνων μένει* Ven. Flor. Rob. et ut videtur Farn. Hoc inde a Victorio obtinuit. Sed dubitari non potest quin hic versus corruptus sit. Nam ut *οὐδὲν ἀσθμαίνων* defendi possit, quod aegre tamen defendetur, at nullo pacto ferri potest his additum *μένει*. Scripsi

τὰ δ᾽ ἄλλα πάντ᾽ ἄνω τε καὶ κάτω
στρέφων τίθησιν οὐδέν, ἀσμένῳ μένει.

Τίθησιν οὐδέν, temnit. Sophocles El. v. 1270. *δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ᾽ ἐγώ.*

643. ὑπερδικεὶς e correctione, antea ὑπερδικῆς G. Idem et Ald. ὅρῳ.

644. ἐκχόας Ald.

645. ἔπει τ' ἐνάργει Ald.

647. χέρνἱξ G. Ald. Deinde φρατέρων M. Par. Aug. G. Ven. Flor. Ald. et supra adscripto το Farn. φρατόρων Rob. Turn. V. Buttmannum in Mythologi vol. II. et G. Dindorfium ad Aristoph. Eq. v. 255. Deinde προσδέξεται Aug. Ven. Ald. Turn. et, ut videtur Par. Flor. Farn. προσδέξαιται (supra ε) G. προσδέξαιτε M. idemque adscriptum in Par. προσδέξαιτο Rob.

649. Recte Musgravius et Schützius scribendum viderunt ἡ κεκλημένη, et hoc habent Ven. Flor. Farn. ἡ κεκλημένου M. G. Ald. Rob. Turn. Apte Schützius attulit Eur. Alc. v. 648. οὐδ' ἡ τεκεῖν φάσκουσα καὶ κεκλημένη μήτηρ μ' ἔτικτε, cum tota autem horum versuum sententia comparavit Eur. Ol. v. 551. seqq. et fragm. inc. LVIII.

650. νεοσπάρου Rob.

651. ὥσπερ Par. Deinde ξένη ξένῳ Aug. sed litteris β' ά ordinem invertendum esse indicans.

652. ἔρνος hic et v. 658. G. Ald. Deinde βλάψη vel βλάψῃ M. G. Aug. Ven. Flor. Ald. Rob. Turn. βλάψει Par.

653. τεκμήριος Ald.

654. Scholiastes, qui γεννήσειεν adscripsit, legit γείναιτ'. At hoc deterius est quam quod libri habent, γένοιτ'.

656. Versum excidisse indicavi in Opusc. VI. 2. p. 90. et viderat hoc Butlerus. Multo id probabilius est quam quod Schützius putabat, οὐδ' in sequentis versus initio mutandum esse in οὐκ. Excidisse autem videtur versus hac sententia, *ex capite Iovis armata prosiliens.*

658. ἀλλοῖον G. πέκοι Ven.

659. ὅσ' pro ὡς G. ὃς Ald.

661. δόμον Aug. 662. χρόνον Aug.

664. τάδ' αἰανῶς M. Aug. Ven. Flor. Turn. et e correctione G. τὰ δι' αἰῶνος ante correctionem G. τάδ' αἰῶνος Ald. Rob. Deinde μένει, sed mutatum in μένοι, G.

665. τὰ πιστὰ Ven. Flor Turn. τ' ἄπιστα M. Aug. G. Ald. Rob.

666. κελεύσω sola Rob. τάσδ' Farn. τούσδ', supra adscripto ας, Flor. Euripides in Ione v. 1313. δεινόν γε, θνητοῖς τοὺς νόμους ὡς οὐ καλῶς ἔθηκεν ὁ θεός, οὐδ' ἀπὸ γνώμης σοφῆς. Vnde Blomfieldius hic δικαίας scribendum esse suspicatur.

670. ἄμορφος Ven. Ald. Sed G. ut ceteri ἄμομφος.

671. ἤκουσαθ' ὧν ἠκούσατ' sic G. ἤκουσα θ' ὧν ἤκουσα τ' Ald. ἠκούσαθ' ὡς ἠκούσατ' Ven. (teste Bekkero) Flor. Farn.

672. αἰδεῖσθε Aug. G. Ven. Flor. Ald. Turn. αἰδεῖσθαι Rob. et ad ultimam syllabam supra adscripto ε M.

673. Libri ἀττικὸς, nisi quod in G. ante correctionem ἀττικῶς fuit. Scripsi ἀστικός. Ita ἀστικὸς λεώς dictum est v. 979.

674. πρῶτας Ald. unde πρῶτον Turn. Deinde κρίνοντες M. Aug. G. Ald. Rob. Turn. Meursius in Areopago c. 9. scribendum putabat κρίναντες, quod hoc non primum fuerit iudicium capitale quod iudicarit Areopagus. Et habent κρίναντες Ven. Flor. Farn. Verum Aeschylus, concesso poetis iure usus, Minervam iudicium Areopagitarum in hac ipsa caussa primum constituisse finxit.

Post hunc versum 674. tres versus inserui, qui in libris post v. 698. sequuntur.. Hic enim necessarii, illic inepti aperteque sero positi sunt, neque nexi per copulam, qua hic positis neque opus est, nec ferri posset. Dixi de hac re in Opusc. VI. 2. p. 94. neque quae Schoemannus contra me disputavit plus ponderis habere mihi videntur quam quae Müllerus protulerat.

677. ἐγρήγορον Ven. (sic Ven.) Flor. Farn.

678. αἰγείῳ Turn. αἰγέωι M. αἰγέῳ G. Ald. αἰγέω Rob. αἰγαίῳ Aug. αἰγέως, ut Scaliger scribendum putavit, Flor. et, ut videtur, Ven. Farn.

679. αἰεὶ libri. Deinde δικαστῶν Canterus. δ' ἑκάστων M. Par. G. Rob. δ' ἑκάστω Ven. Flor. δ' ἑκάστῳ Ald. Turn. Non recte Porsonus ἀεὶ-δικαστῶν scripsit. Iungenda sunt τὸ λοιπὸν ἀεί.

680. πάγον τ' Aug. Deinde libri ἄρειον. Scribendum est ὄρειον. Incipit autem Minerva tamquam dictura πάγον δ' ὄρειον τόνδε σχήσειν βούλομαι τὸ μὴ ἀδικεῖν, interiectisque aliis mutat constructionem et subiungit ἐν δὲ τῷ et quae sequuntur. V. Opusc. VI. 2. p. 91. seqq.

681. θ' omittit Ald. τ' est apud Turn.

682. νεόπολιν Rob. non Ald.

683. τὴν pro τήνδ' Ven. Flor. Farn. ἀνεπύργωσαν Rob.

684. Etym. M. p. 139, 8. Ἄρειος πάγος, δικαστήριον Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον, καὶ οἱ δικασταὶ Ἀρεοπαγῖται· πρώτη γὰρ κρίσις ἐκεῖ ἐγένετο ἀνθρώποις. ἢ (ἢ ὥς φησιν Αἰσχύλος codex Sorb. apud Gaisf.) ὅτι αἱ Ἀμάζονες ἐπὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον ἐστρατεύοντο, Ἄρεος οὖσαι. — Eustathius ad Dionysii v. 653. ἀφ' ὧν (Ἀμαζόνων) ὡς ἐξ Ἄρεος καταγομένων καὶ ὁ Ἄρειος πάγος ἐν Ἀθήναις ὠνόμασται, οἷα μέχρι καὶ ἐκεῖ ἐλθουσῶν. Varro de L. Lat. VII. p. 305. seq. ed. Speng. *Ennius* (*ennii* cod. Flor.) "*Areopagitae quid dedere quam pudam*" (ita cod. Flor.). Ex Eumenidibus Ennii haec sumpta esse intellexit Scaliger. Itaque hunc versum, ut ex hoc loco ductum, ita scripsit, *Areopagiticam ea de re vocant petram:* nam Ant. Augustinus aliam lectionem, *peram*, protulerat. Scribere certe debebat Scaliger *Areopagitarum ea de re vocant petram.* Addit enim Varro *Areopagitae ab Areopago: is locus Athenis.* Sed non potest dubitari quin plane aliud lateat in codicis Florentini scriptura.

686. *μὴ ἀδικεῖν* M. G. Aug. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob. *συνίζησις* adscriptum in Ven. Farn. *μὴ 'δικεῖν* Turn.

687. *τό τ' ἦμαρ* Grotius in Excerptis, et sic e correctione M. in quo *τόδ' ἦμαρ* scriptum erat. *τόδ' ἦμαρ* Aug. G. Ven. (sic G. Ven.) Rob. *τὸ δ'* e Flor. Farn. affertur. *τόδ' ἦμαρ* Ald. *τόθ' ἦμαρ* Turn. In fine versus *ὁμῶς* Turn. *ὅμῶς* Farn. *ὅμως* Aug. G. Ven. Ald. Rob.

688. *μὴ πικαινόντων νόμους* M. Aug. G. Ald. *μὴ 'πικαινόντων νόμους* Ven. Flor. Rob. Turn. *μὴ 'πιβαινόντων νόμους*, ad *β* supra adscripto *κ*, Farn. Elegans est Wakefieldii coniectura, *μὴ 'πιχραινόντων νόμους*. Sed recipiendam putavi, ut Porsonus aliique, leniorem Stephani emendationem, *μὴ 'πικαινούντων νόμους*.

689. Post *κακαῖς ἐπιρροαῖσι* interpunctum est in M. Ven. Flor. Rob. Deinde libri *βορβόρῳ* (*βαρβάρω* Ven.) *θ' ὕδωρ*. Si *κακαῖς ἐπιρροαῖσι* cum sequentibus iungendum esset, scribendum esset *κακαῖς δ' ἐπιρροαῖσι βορβόρῳ θ' ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων*. Sed ad praecedentia rettulisse haec verba videntur etiam paroemiographi, qui eis omissis sequentia sine auctoris nomine afferunt. Prov. e cod. Bodl. 231. p. 22. Gaisf. *βορβόρῳ ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων οὔποθ' εὑρήσεις πότον. ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα τοῖς αἰσχίστοις μιγνύντων.* Similiter Diogenianus III. 55. Zenobius II. 73. Itaque videntur scriptum invenisse *κακαῖς ἐπιρροαῖσι· βορβόρῳ δ' ὕδωρ* etc. Id posui, et voluerat ita iam Pearsonus.

691. *τὸ μήτ' ἄναρχον μηδὲ δεσποτούμενον* sic Franzio teste M. *τὸ μήτ' ἄναρχον μὴ δὲ δεσποτούμενον* Aug. Ven. (Bekkero teste) Flor. Farn. (hi ita Linwoodio teste) Rob. *τὸ μήτ' ἄναρχον μήτε δεσποτούμενον* G. Ald. Turn. et, ut Franzius quidem ait, Ven. Flor. Scribendum erat *τὸ μὴ δ' ἄναρχον μηδὲ δεσποτούμενον*. Dictum est de his versibus in Opusc. VI. 2. p. 93. seq.

692. Non recte Porsonus *περιστέλλουσα*, Heathii coniecturam, recepit. Deinde *βουλεύω σέβειν* Ven. Flor. Rob. et haud dubie etiam Farn. *βουλεύω σέθεν* M. Par. Aug. G. Ald. Turn. sed ·*σέβειν*· adscriptum est in margine M. et super *σέθεν* in Aug. infra in G.

695. *τοι* omittit Rob. *ἐνδίκω* Ald.

697. *οὔποτ'* pro *οὔτις* Ven. Flor.

698. *οὔτ' ἐν σκύθαισιν* Farn. *οὔτ' ἐν σκύθῃσιν* M. *οὔτ' ἐν σκύθῃσιν* vel *σκύθῃσιν* G. Ven. Flor. Rob. *οὔτε σκύθῃσιν* Ald. Turn. et, ut Franzius ait, Aug. *οὔτε σκύθοισιν* Par. Deinde *οὔτε* G. e correctione, quum antea *οὔτ' ἐν* scriptum fuisset. Similiter Sophocles Oed. Col. v. 695. *ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος πώποτε βλαστὸν φύτευμ' ἀχείρωτον ἐγχέων δαΐων.*

Post hunc versum in libris sequuntur tres illi quos post v. 674. posui.

699. *ἐξέτειν' ἐμοῖς παραινέσεσιν* Ven. *ἐξαιτεῖν ἐμοῖς ποραίνεσιν* Par.

701. *ἐπὶ διαγνῶναι* pro *καὶ διαγνῶναι* Rob.

702. *αἰδουμένους* Canterus. *αἰδουμένοις* M. Par. Aug. G. Ald. Rob. Turn. *αἱρουμένοις* Ven. Flor. Farn. Deinde *νόμον* pro *ὅρκον* Par.

705. *κἄγωγε* Porsonus. *κἀγώγε* Rob. *κἀγώ τε* M. Aug. G. Ven. Flor. Ald. Turn.

706. *κελεύσω* Rob.

708. *μαντεύσηι* M. *μαντεύση* vel *μαντεύσῃ* ceteri. Deinde libri *μένων*. Scripsi, ut olim, *νέμων*. V. Opusc. VI. 2. p. 97.

709. *ἤ* G. Ven. Ald. Rob. *ἦ* M. Flor. *τισφάλλεται* Ald. Rob. *τι σφήλεται* Ven. Farn. *τισσφήλλεται* Flor.

710. *πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς* Turn. et, ut videtur, M. *πρωτοκτόνοισι προτροπαῖς* Aug. Ven. *πρωτοκτόνοισι προπροπαῖς* Rob. *πρωτοκτόνοις προτροπαῖς* Flor. *πρωτοτόνοισι προτροπαῖς* Farn. *πρωτοκτόνοισι προστροπὰς* G. Ald.

713. *ἀλλ' ἔκ τε* Aug.

715. 716. 719. 720. Scholion ad Eur. Alc. v. 12. ex codice Vaticano 909. a Cobetio editum *Αἰσχύλος Εὐμενίσι*

τοιαῦτ' ἔδρασας καὶ Φέρητος ἐν δόμοις·
.... ἔπεισας ἀφθίτους εἶναι βροτούς.
οὕτω παλαιὰς διανομὰς καταφθίνας
οἴνῳ παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς.

715. Libri et scholiastes Euripidis *τοιαῦτ' ἔδρασας*. Scribendum *τοιαῦτα δράσας*. Vidit hoc etiam Wieselerus.

716. *θ' εἶναι* Ald. *εἶναι* schol. Eur.

717. *οὐκοῦν* Aug. Ven. Flor. Farn. *τὸ σέβοντ'* Ven.

718. *χ' ὥτε* Victorius, et sic vel *χῶτε*, ut videtur, M. Aug. Ven. Flor. Farn. *χῶς τε* G. Ald. *χῷςτε* Turn. *χ' ὡς*, omisso *τε*, Rob.

719. *οὕτω* scholiastes Euripidis. Deinde libri *παλαιὰς δαίμονας*, nisi quod Rob. *παλαιὰς δάμονας* habet. *παλαιὰν διανομὴν* e libro manu scripto restituendum dixit G. Dindorfius in Diurnis antiq. a. 1836. p. 13. Nimirum codicem scholiorum Euripideorum Vaticanum intellexit, ex quo *παλαιὰς διανομὰς* Cobetius protulit. Idem codex *καταφθίνας*.

720. *οἴνῳ* libri et scholiastes Euripidis. Apud Euripidem in Alc. v. 10. Apollo haec dicit,

ὁσίου γὰρ ἀνδρὸς ὅσιος ὢν ἐτύγχανον,
παιδὸς Φέρητος, ὃν θανεῖν ἐρρυσάμην,
Μοίρας δολώσας· ἤνεσαν δέ μοι θεαὶ
Ἄδμητον Ἅιδην τὸν παραυτίκ' ἐκφυγεῖν,
ἄλλον διαλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.

Et Orcus ibidem v. 31.

οὐκ ἤρκεσέ σοι μόρον Ἀδμήτου
διακωλῦσαι, Μοίρας δολίῳ
σφήλαντι τέχνῃ;

Ad priorem locum codex Florentinus hoc habet scholion, quod Aug. Matthiae primus edidit, *οἴνῳ γὰρ ταύτας, φασί, τῶν λογισμῶν ἀπαγαγὼν ἐξητήσατο Ἄδμητον, οὕτω μέντοι ὥςτε ἀντιδοῦναι ἑαυτοῖ ἕτερον τῷ Ἅιδῃ.* Stanleius in Aeschyli versu *ὕπνῳ* scribendum putabat.

721. Personae notam, quam G. habet, omittit Ald.

722. Libri *ἐμῇ* vel *ἐμῇ*. Deinde *ἐχθροῖσιν* Victorius, et sic Ven. *ἐχθροῖσι* M. G. Aug. Flor. Ald. Rob. Turn.

723. *καθιππάζηι* M. Ceteri *καθιππάζῃ* vel *καθιππάζῃ*. *πρεσβῦτιν* Ven. *πρεσβύτιν* pravo accentu Aug. G. Ald. Rob. Turn.

724. *ἐπήκους* Rob.

725. *ἀμφίβολος* M. Aug. G. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob. Scholiastes *ὡς ἀμφιβάλλουσα. τέως γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ ἔχω τὸ ὀργίζεσθαι.* Turnebi emendatio est *ἀμφίβουλος*.

726. seqq. De calculo Minervae dixi in Opusc. VI. 2. p. 189. seqq. [In Annalium Vindobonensium vol. CXI. p. 238. seqq. Hermannus contra Schoemannum ita disputavit. *In der zwölften anmerkung s. 77. ff. bespricht herr Schoemann die schwierige frage über den calculus Minervae, und bestreitet weitläufig die von mir aufgestellte ansicht. Allgemein anerkannt ist, dass bei gleicher zahl der stimmen der beklagte für losgesprochen geachtet wird, und nur wie diese gleichheit der zahl zu denken sei wird gestritten. Die erste und einfachste art ist die, dass vorher bestimmt sei, wenn eben so viel stimmen für wie gegen den verbrecher sprechen, so solle er frei ausgehen. Die zweite besteht darin, dass Athene selbst ihre stimme mit abgebe, und, wenn dann gleichheit der stimmen erfolge, die lossprechung, für die sie mitgestimmt hat, eintrete. Die dritte ist die, dass, wo die stimmen der richter gleich sind, sie noch durch ihre zustimmung ein übergewicht für die lossprechung bewirke: was freilich im grunde nichts anderes als eine aufhebung des grundgedankens ist, indem nun nicht mehr gleichheit der stimmen, sondern die überzahl entscheidet. Keine dieser drei arten ist ohne zeugnisse. Herr Schömann betrachtet nun zuvörderst drei stellen des Euripides, was eigentlich gar nicht nöthig war. Ueber diese stellen hatte ich nur, weil Müller sie angeführt hatte, gesprochen, und behauptet, dass Euripides schlechthin durch gleichheit der stimmen die lossprechung bewirken lasse, da nach einer alten tradition die zwölf götter, und unter ihnen auch Athene, jeder gott mit einer stimme, über den Orestes gerichtet hätten. Wenn ich s. 190. der recension von Müllers Eumeniden sagte, dass man das überhaupt in Athen so angesehen hätte, habe ich nur die sache, nicht den vom scholiasten des Aristides dafür angegebenen unstatthaften grund im auge gehabt. Es berührt mich daher gar nicht, was herr Schömann s. 80. geltend macht, dass Euripides in der taurischen Iphigenia v. 970. sage*

ὅσαι μὲν οὖν ἕζοντο πεισθεῖσαι δίκῃ,
ψῆφον παρ' αὐτὴν ἱερὸν ὡρίσαντ' ἔχειν·

ὅσαι δ᾽ Ἐρινύων οὐκ ἐπείσθησαν νόμῳ,
δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ᾽ ἀεί,
ἕως ἐς ἁγνὸν ἦλθον αὖ Φοίβου πέδον.

Denn dies ist offenbar eine erfindung des Euripides, der, um den Orestes zu den Taurern zu schicken, seiner gewohnheit nach den alten mythus umgestaltete, und das gericht des Areopags durch die gleichkheit der stimmen keine entscheidung bewirken liess, weil er noch Erinyen nöthig hatte, die den Orestes verfolgten. Alles dieses ist aber für die erklärung der darstellung bei dem Aeschylus gleichgültig. Bei diesem liegt die sache so. Athene setzt das gericht des Areopags mit einer rede ein, an deren schlusse sie die richter auffordert, sich von ihren sitzen zu erheben und die stimmsteine zu ergreifen, v. 700.

ὀρθοῦσθαι δὲ χρὴ
καὶ ψῆφον αἴρειν καὶ διαγνῶναι δίκην,
αἰδουμένους τὸν ὅρκον. εἴρηται λόγος.

Während nun die richter ihre steine in die urne werfen, wie auch herr Schömann s. 187. *f. angiebt, streiten sich der chor und Apollo noch über ihr recht, bis die chorführerin den ausgang des gerichts abzuwarten beschliesst. Nun sagt Athene, ihre sache sei es, die letzte entscheidung zu geben, und sie werde ihren stein dem Orestes zulegen, v.* 726.

ἐμὸν τόδ᾽ ἔργον, λοισθίαν κρῖναι δίκην·
ψῆφον δ᾽ Ὀρέστῃ τήνδ᾽ ἐγὼ προσθήσομαι.

Als grund führt sie an, dass sie, als von keiner mutter geboren, überall dem männlichen geschlechte den vorzug gebe, und daher die ermordung eines mannes schärfer als die einer frau ahnden werde. Darauf erklärt sie, dass auch wenn die stimmen gleich ausfallen, Orestes siegen solle, v. 733.

νικᾷ δ᾽ Ὀρέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῇ.

Alsdann befiehlt sie die stimmsteine auszuschütten und richtig zu zählen. Nachdem dies geschehen ist, sagt sie v. 744.

ἀνὴρ ὅδ᾽ ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην.
ἴσον γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων.

Die frage war nun, ob Athene den stein, den sie in der hand hielt, vor der abstimmung in die urne geworfen, und also mitgestimmt, oder ob sie ihn nach der abstimmung, und nachdem sich gleichheit der stimmen ergeben hatte, noch als ein übergewicht hinzugelegt hätte. Ich habe das erstere angenommen, theils weil Euripides in den angeführten stellen nur von gleichheit der stimmen spricht, theils weil diese bei dem von Demosthenes erwähnten gericht der zwölf götter vorausgesetzt ist, theils weil Lucian an zwei stellen ausdrücklich sagt, dass durch den stimmstein der Athene erst die ungleiche zahl zu einer gleichen erhoben werde; sodann aber auch, weil bei dem Aeschylus entweder die erklärung, dass bei gleichen stimmen Orestes siegen solle, oder das

hinzulegen eines stimmsteins nach schon erfolgter stimmengleichheit nicht nur überflüssig sein, sondern das letztere auch die Erinyen kränken und beleidigen müsste, wogegen sie, wenn Orestes durch gleichheit der stimmen gesiegt hätte, keine ursache zur beschwerde gehabt haben würden. Dieser ansicht setzt nun herr Schömann die grösstentheils schon von Müller gebrauchten gründe entgegen, dass Athene als die stifterin des gerichts nicht selbst mitstimmen könne; dass schon das futurum προςθήσομαι *auf die vermuthung führe, sie wolle nicht sogleich den stimmstein abgeben; endlich dass sie mit dem hinzulegen ihres stimmsteines nach erfolgter stimmengleichheit nur noch durch ein symbolisches zeichen die gnade versinnlichen wolle, die den verbrecher von der strafe befreie. Da alles auf die frage ankommt, ob Athene ihren stimmstein vor oder nach der zählung der stimmen abgegeben habe, so wundert mich, dass herr Schömann ein recht schlagendes argument für seine meinung nicht mehr hervorgehoben hat, indem er fragen konnte, warum Athene, wenn sie den stimmstein vor der zählung abgebe, nicht sage*

ψῆφον δ' Ὀρέστῃ τήνδε προςτίθημ' ἐγώ.

Ob nun gleich herr Schömann s. 86. *sagt, er verlange für jetzt weiter nichts, als dass ihm zugegeben werde, seine erklärung sei wenigstens möglich, so scheint er doch die regel, dass man nicht zu viel beweisen müsse, aus den augen gesetzt zu haben, indem er, ich darf wohl sagen nicht ohne dialektische spitzfindigkeit, weiter geht, und die entgegengesetzte ansicht als absurd darzustellen sucht. Da ich gesagt hatte, wenn Athene vor der zählung mitgestimmt hätte, würden die Erinyen keine ursache sich zu beschweren gehabt haben, erwiedert er s.* 89. *"wenn Athene es so machte, wie H. will, so hatten die Erinyen keine ursache sich zu beschweren: nun aber beschweren die Erinyen sich doch auf das heftigste sowohl gegen die Athene als gegen die richter: folglich muss es Athene nicht so gemacht haben, wie H. will. Allein die Erinyen lassen sich doch am ende versöhnen. dies würde aber, wie H. meint, unmöglich gewesen sein, wenn Athene es nicht so gemacht hätte, wie er will: folglich muss sie es so gemacht haben. Hier haben wir zwei regelrechte schlüsse gegen einander, woran die freunde dialektischer formen ihre freude haben mögen. Welcher ist nun richtig? Der zweite gewiss nicht: denn die behauptung, dass die versöhnung der Erinyen unmöglich gewesen sein würde, wenn Athene es anders, als H. will, gemacht hätte, hält nicht stich. Ihre versöhnung kommt nicht dadurch zu stande, dass Athene ihnen zeigt, wie sie doch eigentlich keinen grund zu zürnen hätten: vielmehr hören sie auf alle dergleichen vorstellungen gar nicht, und antworten darauf nur mit wiederholten klagen und vorwürfen: versöhnt aber werden sie durch das versprechen, dass dieser vorgang ihrem rechte für die zukunft keinen abbruch thun werde, dass sie fortwährend als hohe und*

märhtige gewalten geehrt werden sollen." Diesen beweis kann ich nicht zugeben. Dass die Erinyen nicht durch das ergebniss des gerichts versöhnt werden, ob sie gleich sich demselben gefügt hatten, liegt in ihrem charakter, und war auch schon v. 725. angedeutet,

ὡς ἀμφίβουλος οὖσα ϑυμοῦσϑαι πόλει.

Da ich aber die hinzulegung des stimmsteins der Athene nicht, wie herr Schömann, bloss als eine symbolische handlung angenommen hatte, so würden die Erinyen, denen angezeigt worden war, dass die stimmengleichheit den Orestes freisprechen sollte, es für wahren übermuth und hohn haben ansehen müssen, wenn Athene, nachdem die stimmengleichheit bereits für den Orestes entschieden hatte, noch ein übergewicht in die wagschale gelegt hätte. Dann hätten sie gerechte ursache zur beschwerde gehabt und wären mit recht unversöhnlich geblieben. "Aber auch der erste schluss ist nicht richtig: denn nicht darauf kommt es an, ob die Erinyen sich beschweren, sondern ob sie ursache dazu haben. Haben sie denn aber wirklich keine ursache, wenn Athene es so machte, wie H. will? 'Athene,' sagt er s. 198. 'wenn sie vor der zählung ihren stein abgiebt, und nun bestimmt, bei gleichen stimmen solle Orestes siegen, macht nur eine billige bedingung für den möglichen fall gleicher stimmen, erscheint aber übrigens ganz unparteiisch, indem sie es bloss auf die stimmenzählung ankommen lässt.' Ganz unparteiisch erschiene sie, die ja deutlich und ausdrücklich ihre grössere zuneigung für den Orestes eben dort ausspricht, wo sie erklärt für ihn stimmen zu wollen?" Warum nicht? Wer sagt: ich stimme für den Orestes: nun wollen wir sehen, ob die stimmen gleich ausfallen: geschieht dieses, so ist Orestes frei; erhalten die Erinyen eine mehrzahl von stimmen, so siegen sie: der zeigt zwar seinen wunsch, dass Orestes siege, aber keine parteilichkeit; denn er kann ja durch seine stimme nicht verhindern, dass andere stimmen, und vielleicht alle, für das gegentheil stimmen. "Wollte sie wirklich unparteiisch erscheinen, so musste sie sich der abstimmung unter den richtern ganz enthalten, und die sache allein der entscheidung dieser anheimstellen. Jetzt aber lässt H. sie zuerst eine ungerade zahl von richtern herbeiführen, was offenbar doch nur in der absicht zu geschehen scheinen musste, dass nicht stimmengleichheit, und somit eine schwankende entscheidung, sondern eine bestimmte mehrheit entweder für den Orestes oder für die Erinyen herauskommen möchte." Nein. Denn da nach meiner auf alle zeugnisse gegründeten ansicht die gleichheit der stimmen nur unter der voraussetzung, dass Athene mitstimmte, möglich war, musste ich ausser ihr die zahl der richter ungerade annehmen. "Dann aber lässt er sie doch wieder sich selbst den richtern zugesellen" (nicht wieder: denn es war ja von vorn herein angenommen), "und so eben hierdurch die möglichkeit einer schwankenden entscheidung herbeiführen, für welchen fall sie dann im voraus eine für

den Orestes günstige anordnung trifft; und jenes thut sie, nachdem sie selbst kurz vorher erklärt hat, 463.

οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις
φόνου διαιρεῖν ὀξυμηνίτου δίκας.

Diesen widerspruch freilich zwischen dem, was sie sagt und was sie thut, sucht H. durch die erklärung zu beseitigen, nicht das richteramt überhaupt habe sie abgelehnt, sondern das amt, allein zu richten. Aber, wenn es mir erlaubt ist gegen ihn zu sagen, was er selbst gegen Müller gesagt hat, er thut hier, was man in der technischen sprache einen satz erschleichen nennt. Athene erklärt schlechthin, es komme ihr nicht zu, den streit zu schlichten: ob allein oder in verbindung mit andern, davon sagt sie kein wort, und wenn sie nun dennoch sich unter die zur schlichtung des streites berufenen richter mischt, so thut sie offenbar etwas, was ihr, nach ihrer obigen erklärung, nicht zukam." Auch das kann ich nicht zugeben. Orestes hatte v. 460. *die Athene gebeten, die sache zu entscheiden:*

σὺ δ', εἰ δικαίως εἴτε μή, κρῖνον δίκην·
πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῇ τάδ' αἰνέσω.

Auf diese worte, mit denen er offenbar ihr allein die entscheidung anheimstellt, antwortet sie,

τὸ πρᾶγμα μεῖζον ἢ εἴ τις οἴεται τόδε
βροτὸς δικάζειν· οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις
φόνου διαιρεῖν ὀξυμηνίτους δίκας.

Daraus folgt keineswegs, dass sie sich nicht unter die richter mischen könne; vielmehr lehnt sie bloss das ab, was Orestes gefordert hatte, sie selbst solle die sache entscheiden. Nach ihrem ausspruche hätte sie ja auch menschliche richter nicht einsetzen können, da sie die sache für schwieriger erklärt hatte, als dass sie von menschen geschlichtet werden könnte. "Dazu aber erscheint sie nicht nur nicht unparteiisch, sondern entweder hinterlistig oder thöricht. Sah sie nämlich vorher, dass ohne ihre einmischung die richter den Orestes mit der mehrheit einer stimme verdammen würden, und legte deswegen ihren stein hinzu, um eine gleichheit, die ohne dies nicht statt finden würde, hervorzubringen, so mochte sie, indem sie nun erklärte, dass bei stimmengleichheit Orestes losgesprochen werden sollte, den Erinyen immerhin eine billige bedingung zu machen scheinen für einen fall, der eben so gut nicht eintreten als eintreten könnte; in der that aber hinterging sie die Erinyen, indem sie für den gewissen und ihr schon bekannten ausgang eine bedingung feststellte, die diese sich offenbar nur unter der voraussetzung gefallen lassen konnten, dass der ausgang ungewiss sei. Sah sie selbst aber nicht vorher, wie die richter stimmen würden, so handelte sie thöricht, wenn sie bei ihrer eigenen überzeugung, dass Orestes nicht zu strafen sei, sein schicksal dennoch von der entscheidung der durch die Erinyen möglicher weise eingeschüchterten und

überhaupt, wie sie es selbst ausgesprochen hat, zur richtigen beurtheilung eines solchen falles wenig befähigten menschen abhängig machte, und es darauf ankommen liess, ob den von ihr selbst für nicht strafbar erkannten doch nicht vielleicht alle, oder wenigstens eine so überwiegende mehrzahl strafbar finden würde, dass ihr lossprechender stein ihm nichts helfen könnte." Hierin kann ich nur ein sophisma erkennen, das herr Schömann durch ein untergeschobenes voraussehen der Athene zu stande gebracht hat, ohne daran zu denken, dass bei der annahme jenes voraussehens die Athene sich auch nach der von ihm aufgestellten erklärung der hinterlist schuldig machen würde. Denn auch wenn die Areopagiten allein stimmen und Athene den erfolg voraus weiss, täuscht sie die Erinyen mit der hoffnung, dass sie die mehrheit der stimmen für sich erhalten werden. Sieht sie aber den erfolg nicht voraus, so müsste man es ja ebenfalls thöricht finden, dass sie den Areopagiten, zumal wenn man sich diese eingeschüchtert denkt, die entscheidung durch abstimmung überliesse. Doch alles dieses habe ich bloss angeführt, weil herr Schömann in seiner beweisführung zu weit gegangen ist.

Im ganzen hat herr Schömann Müllers darstellung sehr schön und scharfsinnig, obwohl im grunde aus modernen gesichtspuncten vertheidigt. Die hauptmomente sind diese. Athene stifte bloss das gericht, das über diesen und ähnliche fälle entscheiden solle, und dürfe daher nicht selbst unter den richtern sein. Ferner dass die hälfte der Areopagiten für den Orestes, die andere hälfte gegen ihn stimme, zeige an, dass menschliches urtheil nicht im stande sei das recht zu finden; wogegen wenn die gleichheit der stimmen durch das mitstimmen der Athene entstände, das menschliche urtheil sich dahin aussprechen würde, dass die motive zur verurtheilung des Orestes stärker als zu seiner lossprechung wären. Endlich dass Athene den ausschlag gebe, nachdem durch die stimmengleichheit der Areopagiten die unmöglichkeit, nach menschlichem ermessen für oder wider zu entscheiden, dargethan sei, das zeige an, welches von beiden urtheilen vor der göttlichen güte und weisheit gültig erscheine. Mag diese erklärung auch der sache nach richtig sein: dürfen wir sie deswegen dem Aeschylus unterlegen? Wie kommt es, dass er davon durchaus keine andeutung giebt, sondern vielmehr da, wo der passendste ort dazu war, die Athene als grund, warum sie für den Orestes stimme, bloss das angeben lässt, dass sie als von keiner mutter geboren überall dem männlichen geschlechte den vorzug gebe, und deshalb nicht die tödtung einer frau der ermordung eines mannes gleich achten werde? Wenn wir nun hier, wo es erwartet werden konnte, keine spur finden, dass der dichter an die göttliche güte und weisheit gedacht habe, welchen grund haben wir anzunehmen, dass ihm etwas darauf angekommen sei, ob die gleichheit der stimmen durch die Areopagiten allein, oder durch das mitstimmen der Athene sei be-

werkstelligt worden? Ich führe das nicht als ein argument gegen herrn Schömanns darstellung an, sondern nur um zu verhüten, dass dem Aeschylus nicht untergeschoben werde wovon er nichts sagt. Noch zu einer andern frage aber findet man sich veranlasst. Athene, meint herr Schömann, gebe durch das hinzulegen ihres steins nach der zählung symbolisch ein sinnliches zeichen ihrer beistimmung. Thäte sie das, so wäre es gänzlich gegen die gewohnheit der alten tragödie, dass sie davon nichts sagt. Denn was sie sagt ist bloss dieses v. 744. 'Orestes ist freigesprochen: denn die stimmen sind gleich.' Hier also hätte sie, wenn jene behauptung zugegeben werden soll, sagen müssen ψῆφον δ' Ὀρέστῃ τήνδε προςτίθημ' ἐγώ. Wir werden daher wohl jene symbolische handlung bloss für eine zu gunsten der aufgestellten erklärung gemachte erfindung anzusehen haben. Wollte jemand jetzt den von Aeschylus behandelten stoff zum inhalt einer tragödie machen, so müsste man es sehr loben, wenn er die von herrn Schömann sehr schön und geistreich entwickelten gedanken durchführte. Hier aber haben wir es nicht mit dem zu thun, was uns nach den philosophisch-ästhetischen ansichten unserer zeit schön und zweckmässig erscheint, sondern mit dem, was uns von einem volke noch übrig ist, das vor länger als zweitausend jahren eine für uns unerreichbare höhe der kunst, aber auf andern wegen, als wir aufzusuchen oder uns zu bahnen gewohnt sind, erstiegen hatte. Wer daher nicht moderne ansichten, wie sehr sie auch der sache angemessen scheinen mögen, in den Aeschylus hineintragen, sondern das, was bei ihm geschrieben steht, als von ihm geschrieben annehmen will, der wird nichts anderes finden können, als was ich in der recension von Müllers Eumeniden, und nicht zuerst, gesagt habe. Denn klar steht es auch von dem scholiasten zu v. 727. mit folgenden worten geschrieben, ἐγὼ προςθήσω τὴν ἐσχάτην ψῆφον, ᾗ, ὅταν ἴσαι γένωνται, νικᾷ ὁ κατηγορούμενος.]

730. θυμιᾶ Rob. 731. καὶ pro οὐ per errorem Ald. Turn.

732. κτατούσης Turn. 734. ἐκβάλεθ' Flor. πάλος vitium ed. Vict. Cant.

735. ἴσοις Flor.

737. ἀλλ' ὁρᾶς Par.

738. Hunc et sequentem versum libri continuant Furiis. Versum 738. Oresti tribuendum esse vidit Abreschius. Pervulgatum est ἀγχόνην non a solis mulieribus commemorari. V. Eur. Bacch. v. 246. Heracl. v. 247. Aristoph. Acharn. v. 125.

739. ἔρριν G. ἔριν Ald.

740. Huic versui lineola praefixa est in M. Omittunt personae notam G. Ven. Flor. Ald. Rob. (sic Rob.) Turn. haec Furiis continuantes. Male Wellauerus versus 740. 741. Oresti, 742. 743. Furiis tribuit, nec melius Wieselerus omnes Oresti tribuendos putavit. Apollinis esse hos quattuor versus intellexerat Victorius. ξίφων pro ψήφων Ven.

741. τὸ μὴ ἀδικεῖν libri. τὸ μὴ ᾿δικεῖν scribebatur inde a Cantero.

742. Libri γίνεται.

743. Βαλοῦσα ad ψῆφον relatum est, quoniam intelligitur βαλὼν τὴν γνώμην εἰς ψηφιζόμενος. V. Opusc. VI. 2. p. 98. VII. p. 22. Lobeckio Paralip. p. 165. ψῆφος βαλοῦσα non aliter dici videtur quam φρυκτωρία τρὶς ἓξ βαλοῦσα in Ag. v. 33. id est εὐβολοῦσα, εὐτυχοῦσα, imagine a tesserarum iactu prospero repetita. Non probo. ὄρθωσεν Rob. ὤρθωσαν G. Ald.

744. ἀνηρ Farn. ὅδ' Porsonus, et sic Ven. Flor. ὅγ' M. Aug. G. Ald. Rob. Turn.

746. σώσα, altero σα supra adscripto, M.

748. κατῳκοισάς με G.

749. ἀρὴρ Rob. ἀνὴρ ceteri. Praeter necessitatem Dorvillius ad Char. p. 197. putabat scribendum esse κτημάτων.

751. τρίτον Ven. Farn.

752. ὃν pro ὃς Ven. Flor. ὁ καὶ Aug.

754. ἐγὼ δὲ τῆδε χώρα Ven.

755. τολοιπὸν Ven. Farn. πλειστήρη χρόνον M. Ven. Rob. et, ut videtur, Flor. Farn. πληστήρη χρόνον Aug. πλεισθήρη χρόνῳ G. Ald. πλεισθήρη χρόνον Turn.

756. ὀρχαμοτήσας Rob. ἔπειμι Par.

757. μή τι pro μήτοι Ven. μή, omisso τοι Aug. πρυμνήτων, ut videtur, Ven.

758. ἐποίσειν M. Aug. Ven. Flor. Rob. ἐποίσεις Par. ἐπείσειν, syllaba πει punctis notata, et supra scripto σοί, G. ἐσήσειν Ald. Turn. Euripides Suppl. v. 1190. contulit Stanleius,

ὁ δ' ὅρκος ἔσται, μή ποτ' Ἀργείους χθόνα
εἰς τήνδ' ἐποίσειν πολέμιον παντευχίαν,
ἄλλων τ' ἰόντων ἐμποδὼν θήσειν δόρυ.

Imitatus est Aeschylum Euripides etiam v. 1205. seqq.

759. ὑμεῖς Ald.

760. παρμένουσι Par. προβαίνουσι Flor.

761. ἀμηχάνοισι Ven. Flor. Rob. Turn. ἀμηχάνοις M. Aug. G. Ald. παρέξομεν Aug. Post δυςπραξίαις recte interpunxit Turnebus. Iungenda sunt πράξομεν ὡς μεταμέλῃ, *operam dabo ut paeniteat.* Quoniam autem dativus παρβαίνουσι iam paene memoriae audientium excidisse debebat, propterea poeta eum repetit per pronomen αὐτοῖσι.

762. παρ' ὄρνιθας G. Farn. Ald. Turn.

763. μεταμέλῃ Turn. μεταμέλη M. G. Rob. et ad ultimam syllabam supra adscripto ει Ven. οι Flor. μεταμένη Ald.

764. ὀρθουμένων M. Aug. G. Ven. Flor. Ald. Rob. ὀρθουμένοις propter sequentes dativos Farn. Turn. Intelligitur ὀρθουμένων τῶν πραγμάτων.

765. ἀεὶ M. Aug. G. Flor. Ald. Rob. αἰεὶ Ven. Turn. σύμμαχον ante correctionem G.

766. Libri αὐτοῖσιν ἡμεῖς ἐσμὲν εὐμενέστεροι, nisi quod εὐμενέτεροι Ald. ἀσμενέστεροι Rob. Porsonus ἐσμὲν obelo notavit. Heathius ἐσόμεθ' existimaverat scribendum esse. Videtur potius Aeschylus ita scripsisse, nam offendit etiam αὐτοῖσιν in principio enuntiati collocatum,

χαὐτοί γ' ἂν ἡμεῖς εἶμεν εὐμενέστεροι.

767. Male vulgo καὶ χαῖρε καὶ σὺ sine interpunctione continuantur. Scribendum καὶ χαῖρε· καὶ σὺ καὶ et quae sequuntur.

769. Relinquunt scenam Orestes et Apollo. Remanere Areopagitas ostendit v. 936. ἦ τάδ' ἀκούετε, πόλεως φρούριον.

770. Hoc carmen chori inter octo Furias distribuendum esse indicavi in Opusc. VI. 2. p. 101. seqq. Versus autem 780. 781. nunc aliter scripsi.

771. κἀκχειρῶν Ald.

774. ἰὸν ἰὸν ἀντιπενθῆ M. Aug. G. ἰοὺ ἰοὺ ἀντιπενθῆ Ald. Rob. Turn. ἰὸν ἰὸν ἀντιπαθῆ Ven. Flor. ἶον ἶον ex Farn. affertur, ἀντιπαθῆ ex Par. Scholiastes ἀντιπενθῆ interpretatur ἰσοπενθῆ, ὅμοια δρῶντα οἷς πέπονθα. Non dubito quin iungendum sit ἀντιπενθῆ καρδίας.

775. καρδία Ven. Flor. καρδίᾱ Farn. Ceteri recte καρδίας.

776. χθονιαφόρον M. Aug. Ven. Flor. Rob. χθονια φόρον G. χθόνια φόρον Ald. χθονὶ ἄφορον Turn. Scholiastes τὸν εἰς τὴν γῆν φερόμενον. Ei scholio in ed. Rob. hoc lemma praefixum est, χθονία φθορᾶ. Non habet hoc lemma M. Scribendum putavi σταλαγμὸν χθόνιον ἄφορον.

777. Libri λιχήν. Deinde ἄφιλος ante correctionem G. Tum libri ἰὼ et semel δίκα. Scripsi ὦ δίκα, δίκα.

778. ἐπισύμενος, ut olim scripsi, M. Aug. Hoc fuerat etiam in G. sed σ in ε mutatum et σ supra scriptum, ut nunc ἐπιεσύμενος sit. ἐπεσύμενος Rob. ἐπέσσυμος Ald. ἐπεσσύμενος Ven. Flor. ἐπεσσυμένος Farn. Turn.

779. κλῖδας Rob. βαλεῖ Turnebus. Ceteri βαλεῖν.

780. 781. στενάξω; τί ῥέξω Par. Aug. Deinde libri γένωμαι δύςοιστα πολίταις ἔπαθον, nisi quod in Aug. scriptum est τί γε γένωμαι, sed rursus expunctum τί γε, et supra scriptum ἤ. Haec ex scholiis venerant: adnotatum enim est in M. λείπει ὁ ἢ διαζευκτικός· ἢ τί γένωμαι. Deinde δύποιστα Ald. Intelligi potest γένωμαι; si τί ex antecedente τί ῥέξω repetitur. Ita Euripides in Ione v. 1446. τίν' αὐδὰν ἀΰσω, βοάσω; Et Aeschylus in Choeph. v. 858. si recte ita scripsi, πῶς ἔχει, κέκρανται δόμοις; Sed vera videtur Tyrwhitti et Lachmanni emendatio γελῶμαι, apta ea inprimis iustae personarum distributioni. Itaque in Opusc. VI. 2. p. 101. haec ita scribenda putavi, ut sexta Furia

diceret *γελῶμαι*; septima *δύςοιστα πολίταις ἔπαθον*. Scholiastes *ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἔπαθον· ἔμιξε τῷ θρήνῳ τὴν τιμωρίαν τεχνικῶς. εἰπὼν γάρ, δύςοιστα ἔπαθον, ἐπήγαγε πολίταις, ἵνα ᾖ πολίταις δύςοιστα ὄντα.* Neque subtili disputatione effecit Schoemannus, ut hoc non recte dictum videatur, *passa sum quae civibus gravia erunt.* Ipse Schoemannus ita fere Aeschylum scripsisse putavit,

στενάζω; τί ῥέξω; γελῶμαι πολίταις.
δύςοιστ' ἔπαθον, ἰώ, ἰὼ μεγάλα τοι etc.

Sed alter horum versuum abhorret ab arte Aeschyli. *Γελῶμαι πολίταις* nunc verum esse puto: scripsisse autem videtur Aeschylus

στενάζω. — τί ῥέξω; — γελῶμαι πολίταις. —
δύςοισθ' ἅπαθον. — ἰὼ μεγάλα τοι etc.

Habent *ἰὼ μεγάλα τοι* (*τοὶ* Turn.) M. Ven. Flor. Turn. *μεγάλατοι*, quasi esset ab *ἄτη*, G. Ald. Rob.

Versus 783 - 809 desunt in Ven. Flor. Farn.

783. *πίθεσθε* M. Turn. *πείθεσθε* Aug. Ald. Rob. *πείθεσθαι* G. *βαρυτόνοος*, male lecta codicis G. scriptura, Ald.

785. *ἀτιμίας* G. Ald. Turn.

787. *αὐτὸς δ' ὁ θήσας* M. Par. Aug. G. *αὐτὸς θ' ἠθήσας* Ald. *αὐτὸς ὁ θήσας* Rob. *αὐτὸς θ' ὁ χρήσας* ex coniectura Turnebus. Quod Wieselerus protulit, *αὐτὸς ὁ θήξας*, mihi quoque aliquando in mentem venerat. Scribendum erat, ut in Opusc. VI. 2. p. 103. VI. p. 22. seq. dixi, *αὐτὸς δ' ὁ φήσας*. Ita, vel *ὁ πείσας*, etiam Fritzschius. Videtur autem *φήσας* legisse scholiastes, cuius haec est ad praecedentem versum adnotatio, *ἔφασκε γὰρ ὁ Ἀπόλλων γνώμῃ Διὸς μαντεύεσθαι.*

788. *ὥς τ' αὐτ'* G. *ὥς ταῦτ'* Ald.

789—792. *ὑμεῖς δέ τε τηιδε γῆι μὴ βαρὺν κότον* M. Par. *ὑμεῖς δέ τε τῇδε γῇ βαρὺν κότον* Aug. (ita Aug.) G. Ald. Rob. *ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον* Turn. cuius coniecturam secuti sunt reliqui editores. Scripsisse potius videtur Aeschylus *ὑμεῖς δέ τοι γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον*. Deinde libri *σκήψησθε*, nisi quod *σκήψασθε* Ald. Turn. Scribendum esse *σκήψητε* vidit Elmsleius ad Eur. Med. v. 93. Sed quae iam sequuntur, *μὴ θυμοῦσθε, μηδ' ἀκαρπίαν τεύχητ'*, ea gravissimam orationem tantopere enervant, ut ab Aeschylo addita esse non possint. Addidit vero interpres: continent enim et praecedentium et sequentium explicationem. Deinde libri (i. e. M. Par. Aug. G. Ald. Rob. Turn. nam Ven. Flor. Farn. per errorem commemorat Franzius) *ἀφεῖσαι δαιμόνων σταλάγματα βρωτῆρας* (*βρώτηρας* G. Ald.) *αἰχμάς*. In M. Par. G. adscriptum *γρ. στενάγματα*, quod in scholiorum editione Rob. rectius scriptum videtur *στάγματα*. Corruptum *δαιμόνων σταλάγματα* fuerunt qui concoquere possent. Wakefieldio scripsisse Aeschylus visus est *πλευμόνων σταλάγματα*, quod scribendum esset *πνευμόνων*. Melius *δαΐων* Pauwius, nisi quod *δαΐων σταλάγματα*

hostiles stillas dici hic potuisse male putavit. Deinde Scaliger et Spanhemius ad Callim. h. Dianae v. 125. scribendum esse coniecerunt *αὐχμούς*, Musgravius *ἄχνας*. Rectissime se habet *αἰχμάς*, modo reliqua recte emendentur. Scribendum est autem *ἀφεῖσαι δαΐων σταλαγμάτων βρωτῆρας αἰχμάς*, ut deinde *σπερμάτων ἀνημέρους* coniungatur. Itaque scripsisse puto Aeschylum

ὑμεῖς δέ τοι γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον
σκήψητ', ἀφεῖσαι δαΐων σταλαγμάτων
βρωτῆρας αἰχμάς, σπερμάτων ἀνημέρους.

Remoto isto languido additamento, *μὴ θυμοῦσθε, μηδ' ἀκαρπίαν τεύξητε*, tredecim versibus constat oratio Minervae, pariter atque post repetitum chori carmen v. 810. seqq.

793. *πάνδικος* G. Ald.

794. *ἐνδίκου* libri. Recte Heathius *ἐνδίκους*.

795. *αἰσχάραις* G. Ald.

796. *ἀπ' ἀστῶν* Aug.

797. Chori nota omissa in G.

798. Huius et sequentium huius strophae versuum initia tantum scripta sunt in Aug. in cuius margine adiectum *ὅπερ καὶ πρότερον εἴρηκεν.*

κὰκ χερῶν Rob. Turn. *κἄχερῶν* M. *κάκχειρῶν* G. Ald. *εἷλετέ μου* G. Ald.

801. *ἰὸν ἰὸν* M. Par. G. et in Aug. quoque *ἰὸν* initium versus est. *ἰοὺ ἰοὺ* Ald. Rob. Turn. *ἀντιπενθῆ* Turn. *ἀντιπαθῆ* M. Par. G. Ald. Rob.

802. *καρδίαν* Turn.

803. *χθονιαφόρον* M. G. Rob. *χθόνια φόρον* Ald. *χθονὶ ἄφορον* Turn.

804. Libri *λιχήν* et deinde *ἰὼ* et semel *δίκα.*

805. *ἐπεσσύμενος* M. G. Rob. *ἐπεσσύμος* Ald. *ἐπεσσυμένος* Turn.

806. *βαλεῖ* Turn. Ceteri *βαλεῖν*. Scholiastes *λείπει ἐμποιήσω.*

807. 808. Omnes ut supra, etiam Aug. *γένωμαι.*

809. *δυστυχαῖς* Ald.

810. Hinc rursus pergunt Ven. Flor. Farn.

811. *στήσηται*, sed *αι* deinde in *ε* mutato, G. Dictum est *στήσητε* ut a Sophocle Oed. Col. v. 1041. *πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων.*

813. Libri *δωμάτων*. Propterea v. 814. Triclinius et Schützius *ἐν οἷς* scripserunt. Abuteretur doctrina, si quis *δωμάτων* - *ἐν ᾧ* iis tueri vellet, quae Apollonius habet de Syntaxi III. 4. p. 200. Apparet enim scribendum esse *δώματος*, ut Casaubonus vel alius quis intellexit. Nimirum non in pluribus, sed in uno conclavi fulmen conclusum fuisse credibile est. De Minerva fulminatrice v. Heynium in excursu ad Virg. Aen. I. 42.

814. ἐν οἷς Farn.

815. Libri εὐπειθὴς, nisi quod Ald. ἐπειθὴς habet. Scripsi εὐπιθής.

818. Hic versus quum in G. omissus esset, eo atramento, quo scholia scripta sunt, suo loco insertus est, adscripto στίχος in margine.

χοίμα κελαινοῦ κύματος M. Aug. G. Turn. χοίματος κελαινοῦ, κύματος Ald. quum Asulanus inferiorem partem litterae ρ in verbo καρπόν, quae in G. super α in χοίμα est, pro compendio syllabae τος accepisset. κῦμα κελαινοῦ κύματος Rob. καὶ κῦμα κελαινοῦ κύματος Ven. (sic Ven.) Flor. Farn.

820. τῆσδ' ἔτ' ἀκροθίνια, ut olim, scripsi. τῆσδέτ' ἀκροθίνια M. Ven. Flor. τῆς δετ' ἀκροθίνια G. Ald. τῆς δὲ τ' ἀκροθίνια Rob. τῆςδε τἀκροθίνια Turn.

821. θύη· πρὸ παίδων M. G. Flor. Ald. θύη. προπαίδων Rob. θύη πρὸ παίδων Ven. θύη, προπαίδων Aug. θύη, πρὸ παίδων Turn. In fine versus τέλος G. Ald. Turn.

822. ἐς ἀεὶ Rob. αἰεὶ, omisso ἐς, Aug. Ceteri ἐς αἰεί.

823. Hoc carmen inter octo Furias distribui, sed paullo aliter atque in Opusc. VI. 2. p. 104. feceram.

824. φεῦ hic et v. 828. extra versuum numeros profertur.

825. 826. Libri κατὰ γᾶν οἰκεῖν. Sed infra v. 859. M. G. Rob. κατά τε γᾶν. Scripseram κατά τε γᾶς οἰκεῖν, neque effecit Wieselerus p. 160. ut κατά τε γᾶν οἰκεῖν verum esse censeam. Sed ita haec emendanda erant,

> ἐμὲ παλαιόφρονα, κατά τε γᾶν οἰχνεῖν
> ἀτίετον μῖσος.

Scriptum est ἀτίετον φεῦ μῖσος in G. Ald. Turn. ἀτίετον φεῦ μύσος in M. Aug. Rob. ἀτίετον φεῦ μύσος in Ven. Flor. φεῦ post πνέω τοι μένος v. 828. collocavi.

827. πνέω τοι μένος omissa in Aug.

828. φεῦ libri non hic, sed post ἀτίετον v. 826. habent.

829. οἶ οἶ M. Rob. οἴ οἴ Ven. Flor. οἶ οἶ Aug. G. Ald. Turn. Deinde libri δᾶ et semel φεῦ. Quintae Furiae tribui οἰοῖ, δᾶ, sextae φεῦ, φεῦ.

830. τίς μ' ὑπόδεται G. Deinde πλευρὰς ὀδυνὰ M. Aug. Turn. πλευρᾶς ὀδύνα G. Ald. Rob. πλευρὰς ὀδύναι Ven. Bekkero teste, πλευρᾶς ὀδύναι Flor. Ven. teste Franzio. Scripsi, addito τίς post ὑποδύεται,

> τίς μ' ὑποδύεται τίς ὀδύνα πλευράς;

Neque enim probandum est, quod Wieselerus coniecit, τίς μ' ὑποδύεται πλευράς, ὤ, δύα;

831. Haec quoque, θυμὸν ἄϊε, μᾶτερ, dochmius sunt.

832. τιμῶν δαμαίων M. G. Ald. Rob. sed in M. α ad utrumque ω supra adscriptum est. τιμὼν δημαίων (sic) Aug. ad prioris vocabuli

ultimam syllabam α, ad secundi αν supra adscripto. τιμῶν δαμαίαν Par. τιμᾶν δαμέαν Ven. Flor. τιμᾶν δαμίαν Turn. Scholiastarum sunt adnotationes ad hunc versum τὴν δημοσίαν, ὑπὸ θεῶν δεδομένην, ad sequentem οἱ δόλοι γὰρ τῶν θεῶν ὡς οὐδὲν παρῇράν με τῶν δημοσίων τιμῶν. Apparet eos et τιμὰν δαμίαν et τιμᾶν δαμιᾶν legisse: sed quo spectet illud ὑπὸ θεῶν δεδομένην, non perspicio. Fritzschius et Lud. Dindorfius in Stephani Thes. vol. II. p. 885. scribendum coniecerunt τιμᾶν δαναιᾶν, ut v. 386. γέρας παλαιὸν suum Furiae commemorant. Mihi δαμαίων ortum esse videtur ex ἀμᾶν (ων supra). Puto enim Aeschylum scripsisse

θυμὸν ἄϊε, μᾶτερ
Νύξ· ἀπὸ γάρ με τιμᾶν ἀμᾶν θεῶν
δυςπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι.

Sic v. 226. τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε τὰς ἐμὰς ψόγῳ, v. 411. τιμάς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσει τάχα, et sine pronomine v. 739. ἡμῖν γὰρ ἔρρειν, ἢ πρόσω τιμὰς νέμειν.

833. δυσπάλαλοι G. Ald. δόλοι G. Ald. Rob. δόλῳ (οι supra) M. Aug. Par. δόλω Ven. Flor. δόλῳ Turn.

835. καίτοι γε μὴν σὺ κάρτ' ἐμοῦ σοφώτερα Victorius, et sic Ven. Flor. καί τοι μὲν σὺ κάρτ' (γάρ τ' Ald.) ἐμοῦ σοφωτέρα M. Aug. G. Ald. Rob. καί τοι σὺ μὲν κάρτ' εἴγ' ἐμοῦ σοφωτέρα Turn. Vt recte procederet oratio, in Opusc. VI. 2. p. 107. scribendum putabam καίτοι γε μὴν οὐ κάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα. Sed non dici videtur οὐ κάρτα. Wieselero Aeschylus scripsisse videtur καὶ τῷ μὲν εἶ σὺ κάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα. Recte vero Bothius in prima editione et Paleius totum hunc versum removendum esse censuerunt.

837. Pro ἐς Aug. habet ἐπ', ut in G. fuerat, in quo tamen a prima manu in ἐς mutatum est. ἀλλόφυλλον Rob. ἐλθοῦσα Flor. Rob.

838. ἐρασθήσαθε G. ἐρασθήσεθε Ald. προὐνέπω Aug. Ald.

839. ὁ ὑποῤῥέων Rob.

841. Locus ubi Furiae, praeter lucum illum cuius mentio fit in Oedipo Coloneo, Athenis colebantur, vicinus erat Areopago, ut multis demonstravit Meursius in Areop. c. 2. Erat autem medius inter Areopagum et arcem. Pausanias enim de fano Eumenidum explicans I. 28, 7. dicit ἔστι δὲ καὶ ἐντὸς τοῦ περιβόλου μνῆμα Οἰδίποδος, ubi non murum quo Areopagus cinctus fuerit, ut Meursio visum est, sed eum qui templum Furiarum ambiebat, intelligendum esse ostendit Valerius Maximus V. 3. ipse quoque a Meursio memoratus, qui Oedipodis sepulcrum inter arcem et Areopagum fuisse scribit.

842. τεύξει libri. στόλον (ω supra) Par. στόλον G. Ald.

844. ὅσην, quod libri habent, in ὅσ' ἂν mutandum esse coniecit H. L. Ahrens. Aut ita scribendum est, aut putandum ante hunc versum alium excidisse, in quo nomen erat ad quod referebatur ὅσην. Hoc pos-

814. ἐν οἷς Farn.

815. Libri εὐπειθῆς, nisi quod Ald. ἐπειθῆς habet. Scripsi εὐπιθής.

818. Hic versus quum in G. omissus esset, eo atramento, quo scholia scripta sunt, suo loco insertus est, adscripto στίχος in margine.

κοίμα κελαινοῦ κύματος M. Aug. G. Turn. κοίματος κελαινοῦ, κύματος Ald. quum Asulanus inferiorem partem litterae ρ in verbo καρπόν, quae in G. super α in κοίμα est, pro compendio syllabae τος accepisset. κῦμα κελαινοῦ κύματος Rob. καὶ κῦμα κελαινοῦ κύματος Ven. (sic Ven.) Flor. Farn.

820. τῆσδ' ἔτ' ἀκροθίνια, ut olim, scripsi. τῆσδέτ' ακροθίνια M. Ven. Flor. τῆς δετ' ἀκροθίνια G. Ald. τῆς δὲ τ'.ἀκροθίνια Rob. τῆςδε τἀκροθίνια Turn.

821. θύη· πρὸ παίδων M. G. Flor. Ald. θύη. προπαίδων Rob. θύη πρὸ παίδων Ven. θύῃ, προπαίδων Aug. θύῃ, πρὸ παίδων Turn. In fine versus τέλος G. Ald. Turn.

822. ἐς ἀεὶ Rob. αἰεί, omisso ἐς, Aug. Ceteri ἐς αἰεί.

823. Hoc carmen inter octo Furias distribui, sed paullo aliter atque in Opusc. VI. 2. p. 104. feceram.

824. φεῦ hic et v. 828. extra versuum numeros profertur.

825. 826. Libri κατὰ γᾶν οἰκεῖν. Sed infra v. 859. M. G. Rob. κατά τε γᾶν. Scripseram κατά τε γᾶς οἰκεῖν, neque effecit Wieselerus p. 160. ut κατά τε γᾶν οἰκεῖν verum esse censeam. Sed ita haec emendanda erant,

ἐμὲ παλαιόφρονα, κατά τε γᾶν οἰχνεῖν
ἀτίετον μῖσος.

Scriptum est ἀτίετον φεῦ μῖσος in G. Ald. Turn. ἀτίετον φεῦ μῦσος in M. Aug. Rob. ἀτίετον φεῦ μύσος in Ven. Flor. φεῦ post πνέω τοι μένος v. 828. collocavi.

827. πνέω τοι μένος omissa in Aug.

828. φεῦ libri non hic, sed post ἀτίετον v. 826. habent.

829. οἶ οἶ M. Rob. οἲ οἲ Ven. Flor. οἷ οἷ Aug. G. Ald. Turn. Deinde libri δᾶ et semel φεῦ. Quintae Furiae tribui οἰοῖ, δᾶ, sextae φεῦ, φεῦ.

830. τίς μ' ὑπόδεται G. Deinde πλευρὰς ὀδυνὰ M. Aug. Turn. πλευρᾶς ὀδύνα G. Ald. Rob. πλευρὰς ὀδύναι Ven. Bekkero teste, πλευρᾶς ὀδύναι Flor. Ven. teste Franzio. Scripsi, addito τίς post ὑποδύεται,

τίς μ' ὑποδύεται τίς ὀδύνα πλευράς;

Neque enim probandum est, quod Wieselerus coniecit, τίς μ' ὑποδύεται πλευράς, ἰώ, δύα;

831. Haec quoque, θυμὸν ἄϊε, μᾶτερ, dochmius sunt.

832. τιμῶν δαμαίων M. G. Ald. Rob. sed in M. α ad utrumque ω supra adscriptum est. τιμῶν δημαίων (sic) Aug. ad prioris vocabuli

ultimam syllabam α, ad secundi αν supra adscripto. τιμῶν δαμαίαν Par. τιμᾶν δαμέαν Ven. Flor. τιμᾶν δαμίαν Turn. Scholiastarum sunt adnotationes ad hunc versum τὴν δημοσίαν, ὑπὸ θεῶν δεδομένην, ad sequentem οἱ δόλοι γὰρ τῶν θεῶν ὡς οὐδὲν παρῆράν με τῶν δημοσίων τιμῶν. Apparet eos et τιμὰν δαμίαν et τιμᾶν δαμιᾶν legisse: sed quo spectet illud ὑπὸ θεῶν δεδομένην, non perspicio. Fritzschius et Lud. Dindorfius in Stephani Thes. vol. II. p. 885. scribendum coniecerunt τιμᾶν δαναιᾶν, ut v. 386. γέρας παλαιὸν suum Furiae commemorant. Mihi δαμαίων ortum esse videtur ex ἀμᾶν (ων supra). Puto enim Aeschylum scripsisse

θυμὸν ἄϊε, μᾶτερ
Νύξ· ἀπὸ γάρ με τιμᾶν ἀμᾶν θεῶν
δυςπάλαμοι παρ᾽ οὐδὲν ἦραν δόλοι.

Sic v. 226. τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε τὰς ἐμὰς ψόγῳ, v. 411. τιμάς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσει τάχα, et sine pronomine v. 739. ἡμῖν γὰρ ἔρρειν, ἢ πρόσω τιμὰς νέμειν.

833. δυσπάλαλοι G. Ald. δόλοι G. Ald. Rob. δόλῳ (οι supra) M. Aug. Par. δόλω Ven. Flor. δόλῳ Turn.

835. καίτοι γε μὴν σὺ κάρτ᾽ ἐμοῦ σοφώτερα Victorius, et sic Ven. Flor. καί τοι μὲν σὺ κάρτ᾽ (γάρ τ᾽ Ald.) ἐμοῦ σοφωτέρα M. Aug. G. Ald. Rob. καί τοι σὺ μὲν κάρτ᾽ εἴγ᾽ ἐμοῦ σοφωτέρα Turn. Vt recte procederet oratio, in Opusc. VI. 2. p. 107. scribendum putabam καίτοι γε μὴν οὐ κάρτ᾽ ἐμοῦ σοφωτέρα. Sed non dici videtur οὐ κάρτα. Wieselero Aeschylus scripsisse videtur καὶ τῷ μὲν εἶ σὺ κάρτ᾽ ἐμοῦ σοφωτέρα. Recte vero Bothius in prima editione et Paleius totum hunc versum removendum esse censuerunt.

837. Pro ἐς Aug. habet ἐπ᾽, ut in G. fuerat, in quo tamen a prima manu in ἐς mutatum est. ἀλλόφυλλον Rob. ἐλθοῦσα Flor. Rob.

838. ἐρασθήσαθε G. ἐρασθήσεθε Ald. προὐνέπω Aug. Ald.

839. ὁ ὑποῤῥέων Rob.

841. Locus ubi Furiae, praeter lucum illum cuius mentio fit in Oedipo Coloneo, Athenis colebantur, vicinus erat Areopago, ut multis demonstravit Meursius in Areop. c. 2. Erat autem medius inter Areopagum et arcem. Pausanias enim de fano Eumenidum explicans I. 28, 7. dicit ἔστι δὲ καὶ ἐντὸς τοῦ περιβόλου μνῆμα Οἰδίποδος, ubi non murum quo Areopagus cinctus fuerit, ut Meursio visum est, sed eum qui templum Furiarum ambiebat, intelligendum esse ostendit Valerius Maximus V. 3. ipse quoque a Meursio memoratus, qui Oedipodis sepulcrum inter arcem et Areopagum fuisse scribit.

842. τεύξει libri. στόλον (ω supra) Par. στόλον G. Ald.

844. ὅσην, quod libri habent, in ὅσ᾽ ἂν mutandum esse coniecit H. L. Ahrens. Aut ita scribendum est, aut putandum ante hunc versum alium excidisse, in quo nomen erat ad quod referebatur ὅσην. Hoc pos-

terius, quod etiam G. Dindorfius statuit, probabilius videtur. Itaque lacunae signa posui. *σχέθης* Ald. *βροτοῖς* Par.

845. *τῆς ἐμοῖσι* Rob.

846. 847. *θηγάνων* teste Franzio Flor. *θηγγάνων* Ven. et Linwoodio teste Flor. Farn. Deinde *νέων ἀοίνοις* M. *νέων, ἀοίνοις* Turn. *νέων ἀοίνους* Aug. G. Ven. Flor. Ald. Rob. Denique *θυμώμασιν* M. Par. Aug. G. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob. *θυμώμασι* Turn. Iungunt vulgo *σπλάγχνων νέων*, sed rectius *νέων θυμώμασιν* iunguntur. *Ἄοινα θυμώματα* sunt irae non ex vino natae et graviores ac magis diuturnae quam inebriatorum. Inepta est eorum sententia, qui rixas a Furiis iniectas propterea *ἄοινα θυμώματα* dici putant, quia earum sacrificia *ἄοινα* erant.

848. Libri *ἐξελοῦσ'*, praeter Aug. qui *ἐξελθοῦσ'* habet. In scholiorum editione Robortelliana scriptum est *Ἐξελθοῦσα.) διαπεράσασα. μάχιμον γὰρ τὸ ὄρνεον, τῶν τε ἄλλων ζώων τὸ συγγενὲς αἰδουμένων μόνος οὐ φείδεται.* Sed in M. neque lemma est, et scriptum *ἀναπτερώσασα.* Frustra *ἐξελοῦσα* tueri conatus est Wieselerus. Neque recte *ἐξέδουσ'* ego scripseram. Vera est haud dubie Musgravii emendatio, *ἐκζέουσ'*, atque ad hanc ipsam lectionem pertinet fortasse explicatio illa, *ἀναπτερώσασα*. Activum est *ἐκζεῖν* etiam in Sept. c. Th. v. 690. *ἐξέζεσαν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα*, *fervefecerunt enim animi aestum dirae Oedipi*. Eur. Cycl. v. 392. *καὶ χάλκεον λέβητ' ἐπέζεσεν πυρί.* Conf. Lob. ad Ai. p. 92.

849. *ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν* Victorius, et sic Ven. Flor. *ἐν τοῖς ἐμοῖσιν ἀστοῖσιν* M. Par. *ἐν τοῖς ἐμοῖσιν αὐτοῖσιν* Aug. G. Ald. Rob. *ἐν τοῖς ἐμοῖς αὐτοῖσιν* Turn. Deinde *ἱδρύσῃι κάρα*, sed ultima littera in *η* mutata, M. *ἱδρύσῃ κάρῃ* Aug. Par. *ἱδρύσῃ κόρῃ* G. Ald. Turn. *ἱδρύσῃ βάρῃ* Rob. *ἱδρύσῃ κάρα* Ven. Flor. Farn. et sic Victorius. *ἱδρύσῃς Ἄρῃ* scribendum esse vidit Stephanus.

850. *ἐλλήνους* G. Ald. unde *Ἕλληνας* Turn. Ceteri recte *ἀλλήλους*.

851. Libri *οὐ μόλις παρών*. Scholiastae interpretatio est *οὐ μακράν*. Videtur *ἢ μόλις παρὼν* legisse. Certe ita scribendum puto: *foris sit bellum, aut brevi spatio remotum, in quo magnus erit gloriae amor*. Significatur autem pugna Marathonia. V. Opusc. VI. 2. p. 108.

852. *ἔστι* (αι superscr.) M. *ἔστι* Par. Ceteri recte *ἔσται*.

853. V. ad Pers. v. 757. *Οὐ λέγω, dictam nolo*. Ag. v. 838. *τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω.* Soph. El. v. 1466. *ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω.*

859. *κατά τε γᾶν οἰκεῖν* M. G. Rob. *κατὰ γᾶν οἰκεῖν* Aug. Ven. Flor. Ald. Turn.

860. *ἀτίετον φεῦ μῖσος* G. Ald. Turn. *ἀτ. φ. μῦσος* M. Rob. *ἀτ. φ. μύσος* Aug. Ven. *ἀτ. φ. μὕσος* Flor.

862. *φεῦ* hic libri non habent.

863. οἶ οἶ δᾶ φεῦ M. Rob. οἷ οἷ δᾶ φεῦ Aug. G. Ald. Turn. οἶ οἶ δᾶ φεῦ Ven. Flor.

864. ὑπὸ δύεται Rob. Alterum τίς non habent libri. Omnes hic πλευρὰς ὀδύνα.

866. τιμᾶν δαμίαν M. Aug. Ald. Rob. Turn. τιμὰν δαμίαν G. τιμᾶν δαμέαν Ven. Flor. Farn.

867. δόλω (supra οι), ut videtur, M. δόλοι Aug. Rob. δῆλοι G. Ald. δόλον Ven. Flor. δόλῳ Turn.

868. καλοῦμαι Ven. Flor. Farn.

870. πολισσοῦχον error Ald. Inde πολισσοῦχος Turn.

872. 873. Ita haec construenda sunt, εἰ πειθοῦς γλώσσης ἐμῆς ἁγνὸν σέβας ἐστί σοι μείλιγμα καὶ θελκτήριον.

874. μένεις, supra adscripto οις, G. Deinde θέλεις Aug. G. Ven. Flor. Ald. Rob. Turn. θέλης, supra adscripto ει, M. θέλς Farn.

875. οὐτἂν Wellauerus. Libri οὔτ' ἄν. Deinde ἐπιρρέποις M. Aug. Rob. Turn. ἐπιρρέπεις G. Ald. ἐπιρρέπειν Ven. Flor. Farn. πόλοι Rob.

876. κότον τε ἢ G. Ald. sed in G. τε ex το factum est. κότον πότ' inde fecit Turn. Ceteri recte κότον τίν' vel κότον τιν'.

877. τῆςδε γαμόρῳ recte Dobraeus. τῇδέ γ' (vel τῇδε γ') ἀμοίρου M. Par. Aug. G. Ven. Flor. τῇδε δ' ἀμοίρυ Rob. τῇδε χ' ἀμοιρῳ (supra ου) Farn. τῇδέ γ' εὐμοίρου Turn.

879. ἀθεῖνα Ald. φῇς Turn. φὴς M. Ven. Flor. φῆς G. Ald. Rob. ἕξειν Elmsleius in Mus. Cantabr. II. p. 303. Non opus.

880. οἰζύος G. Ald. Turn. ὀϊζύος Rob. et reliqui, ut videtur. δεύχου Ald. σύ in G. ex σοί factum.

881. καὶ δὴ δέδεγμαι, *fac me accipere*. V. ad Vig. adn. 331.

882. ὡς μήτ' ἴν' Ald. εὐθενεῖν Scaliger. εὖ σθένειν M. εὐσθένειν Par. εὐσθενεῖν Aug. G. Ven. Flor. Farn. Ald. εὖ σθενεῖν Turn. ἀθενεῖν Rob. V. Lob. Phryn. p. 466.

884. σέβον τὶ Ald.

885. μή pro καί Par. Deinde πρόπαντος recte Abreschius. προπαντὸς Aug. G. et fortasse M. πρὸ παντὸς reliqui. Denique libri θήσῃ vel θήσῃ.

886. ἔξεστι Ven. Flor. Turn. ἔξεστιν M. G. Ald. Rob.

888. τοιγὰρ G. Ven. Flor. Ald. τοὶ γὰρ M. Rob. Turn. ἐποικτήσῃ Aug. Ceteri ἐπικτήσῃ vel ἐπικτήσῃ.

889. Libri τί οὖν μ', nisi quod τί' οὖν μ' est in G. Porsonus τί μ' οὖν scripsit. Possis τί νύν μ'. V. ad Sept. c. Th. v. 190. Deinde τῇδ' εὐφημῆσαι G. Ald. sed in G. ν ad μ supra scriptum est. τῇδε φημῆσαι Turn. Ceteri recte τῇδ' ἐφυμνῆσαι.

890. Post ὁποῖα puncto distinguunt G. Ald. Rob. Notam interrogationis in quibusdam libris haberi quum dicit Stephanus, has ipsas edi-

tiones videtur intelligere. Deinde libri νίκης. Frustra fuerunt qui id defendere conati sunt. Scribendum erat, ut in adnotatione ad Soph. Ai. v. 976. dixi, νείκης. *Opta quae bonae contentionis, non, qualis ante tua fuerat rixa, malae provida sint.* Ἐπίσκοπα enim idem est quod ἐπιμελητικά, ut in Sophoclis versu, βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος. Vocabulo νείκη usus est Aeschylus Ag. v. 1338. et, ut videtur, Choeph. v. 593.

894. Libri βροτῶν. Emendavit Stanleius.

Expressi videntur ex hoc loco versus esse, quos propterea Ennio adscribimus, apud Ciceronem Tusc. Q. I. 28. quorum mentio etiam fit de or. III. 38.

suo non intermittat tempore
caelum nitescere, arbores frondescere,
vites laetificae pampinis pubescere,
rami baccarum ubertate incurviscere,
segetes largiri fruges, florere omnia,
fontes scatere, herbis prata convestirier.

895. εὐθενοῦντα Turn. εὐθενοῦντας M. G. Ald. εὐθινοῦντας Rob. εὐστενοῦντας Aug. εὐστενοῦντα Ven. Flor. et σθ supra adscripto Farn.

896. Accusativus σωτηρίαν refertur, ut omnia in his versibus, ad id quod v. 889. chorus dixerat.

897. δ' omittunt Ven. Flor. Farn. ἐκφοροτέρα G. Ald.

898. Hunc et sequentem versum choro tribuunt Ven. Flor. Farn. Rob. φιτυποίμενος Lobeckius Paralip. p. 195. φιτυποιμένος G. Ven. Flor. Ald. Turn. φῖτυ ποιμένος M. Aug. Rob. et in Aug. quidem super τ duo puncta (:) apposita sunt, quibus etiam alibi incerta scriptura indicatur. Asteriscum eodem fine adiecit in extremo versu Rob.

900. Hic rursus ἀθ. praefixum in Ven. Flor. Farn. Rob. Chori nota in G. Ald. τοιαῦτα σοὖστι Porsonus. τοιαῦτα σοῦ 'στι M. Aug. Ven. Flor. τοιαῦτα σοὖστι Rob. τοιαῦτασ' οὗτοι G. τοιαῦτας οὗτοι Ald. τοιαῦτα σ' οὗτοι Turn.

901. τρεπτῶν Ven. et, ut videtur, Flor. Farn. ἀγόνων Ald. κοὐκ pro οὐκ Ven. οὐ in fine versus omittunt Ven. Flor. Farn.

902. τὴν ἀστύνικον G. Ald. Turn.

906. νέμοι Rob. νόμον Ven. Flor. Farn.

907. ῥυσίβολον G. Ald. Turn.

909. ἄτ' Turn. ἄιτ' M. αἴτ' G. ἄτ' Aug. Rob. αἴτ' Ald. αὖτ', ut videtur, Ven. Flor. αἷς Farn.

911. ἐπισεύτους G. Ald. unde ἐπιτεύκτους fecit Turn. βίου τύχας ὀνησίμους M. Aug. G. Ald. Rob. Turn. et, ut Franzius ait, Flor. ex quo Linwoodius βίους τυχας affert. βίους ὀνησίμους, omisso τύ-

χας, Ven. Farn. Adscriptum in Ven. Flor. καὶ τοῦτο (τοῦτο Flor.) περισσὸν (περισσῶς Flor.) πρὸς τὸ κῶλον τῆς ἀντιστροφῆς.

912. 913. Hi duo versus omissi in Aug. ἐξαμβρόσαι M. G. Ald. Turn. ἐξ ἀμβρόσαι Rob. ἐξαμύρόσαι Ven. Flor. Farn. Adscriptum ἀντὶ μιᾶς in Farn. Probabilis est Pauwii emendatio, ἐξαμβρῦσαι, quamquam non videtur inveniri aliud aoristi primi huius verbi exemplum. De activo βρύειν v. Lob. ad Ai. p. 93.

915. δυσαρέτους Ald. 916. καταναoαμένη Ald.

918—920. Libri ὁ δὲ μὴ κύρσας βαρέων τούτων οὐκ οἶδεν ὅθεν πληγαὶ βιότου. Multa mirabilia de his versibus prolata sunt. Non discedendum esse putavi ab ea sententia, quam in Opusc. VI. 2. p. 109. seqq. exposui. Itaque scripsi

ὁ δὲ μὴ κύρσας
βαρέων τέκτων οὐκ οἶδεν ὅθεν
πληγαὶ βιότου *προςέπαισαν.*

Excidisse enim aliquid, quo paroemiacus explebatur, antisystema docet. Aptum autem videtur προςέπαισαν. Sic dicuntur πρόςπαια κακά Ag. v. 332. et θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης Prom. v. 887. Neque tantum κυρέω, sed etiam antiquior verbi forma cum nomine vel participio iungi potest, ut in Soph. Oed. Col. v. 1159. θύων ἔκυρον. Sententiarum nexus hic est, *hae enim deae omnia quae ad homines pertinent administrant: si quis autem non commisit delictum, is nescit unde affligatur: nam priorum peccata his eum tradunt, et tacitum exitium etiam magna sonantem* (i. e. superbientem et de felicitate sua gloriantem) *pessumdat.*

921. ἀπλακήματά νιν Pauwius. ἀμπλακήματά νιν M. Par. Aug. G. Ald. Rob. Turn. ἁμαρτήματα, omisso νιν, Ven. (sic Ven. teste Bekkero) Flor. et, ut videtur, Farn.

922. Libri σιγῶν ὄλεθρος, nisi quod σιγὼν ὄλεθρος est in Ald. Scribendum erat σιγῶν δ' ὄλεθρος. Nam quod sequitur *καί* non est *et*, sed *etiam*, omninoque qui poeticae dictionis naturam et vim norit, non dubitabit quin δέ addi post σιγῶν debeat.

923. μεγαφώνους τ' G. Ald. unde Turn. μεγαφώνους, omisso τ'.

925. Similiter Herodotus III. 65. καὶ ταῦτα μὲν ποιεῦσι ὑμῖν γῆ τε καρπὸν ἐκφέροι καὶ γυναῖκές τε καὶ ποῖμναι τίκτοιεν, ἐοῦσι ἐς τὸν ἅπαντα χρόνον ἐλευθέροισι. Aeschines in Ctesiph. §. 111. p. 502. καὶ ἐπεύχεται αὐτοῖς μήτε γῆν καρποὺς φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα τίκτειν γονεῦσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα, μήτε βοσκήματα κατὰ φύσιν γονὰς ποιεῖσθαι etc. πλέοι Ven. Flor.

927. 928. φλογμός τ' Flor. (ut Franzius ait) et Turn. φλογμὸς, omisso τ', Ven. φλοιγμὸς, sine τ', M. Aug. G. Ald. Rob. φλοιγμὸς δ' ex Par. a Faehsio et Linwoodio affertur. Deinde τόπον pro τόπων Rob. Putavi olim scribendum esse φλογμοῖς ὀμματοστερής, id ut cum βλαβά coniungeretur. Schoemanno περᾶν in πέραν mutandum videtur, quae

tiones videtur intelligere. Deinde libri *νίκης*. Frustra fuerunt qui id defendere conati sunt. Scribendum erat, ut in adnotatione ad Soph. Ai. v. 976. dixi, *νείκης*. *Opta quae bonae contentionis, non, qualis ante tua fuerat rixa, malae provida sint.* Ἐπίσκοπα enim idem est quod ἐπιμελητικά, ut in Sophoclis versu, *βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος*. Vocabulo *νείκη* usus est Aeschylus Ag. v. 1338. et, ut videtur, Choeph. v. 593.

894. Libri *βροτῶν*. Emendavit Stanleius.

Expressi videntur ex hoc loco versus esse, quos propterea Ennio adscribimus, apud Ciceronem Tusc. Q. I. 28. quorum mentio etiam fit de or. III. 38.

suo non intermittat tempore
caelum nitescere, arbores frondescere,
vites laetificae pampinis pubescere,
rami baccarum ubertate incurviscere,
segetes largiri fruges, florere omnia,
fontes scatere, herbis prata convestirier.

895. *εὐθενοῦντα* Turn. *εὐθενοῦντας* M. G. Ald. *εὐθινοῦντας* Rob. *εὐστενοῦντας* Aug. *εὐστενοῦντα* Ven. Flor. et *σθ* supra adscripto Farn.

896. Accusativus *σωτηρίαν* refertur, ut omnia in his versibus, ad id quod v. 889. chorus dixerat.

897. *δ'* omittunt Ven. Flor. Farn. *ἐκφοροτέρα* G. Ald.

898. Hunc et sequentem versum choro tribuunt Ven. Flor. Farn. Rob. *φιτυποίμενος* Lobeckius Paralip. p. 195. *φιτυποιμένος* G. Ven. Flor. Ald. Turn. *φῖτυ ποιμένος* M. Aug. Rob. et in Aug. quidem super *τ* duo puncta (:) apposita sunt, quibus etiam alibi incerta scriptura indicatur. Asteriscum eodem fine adiecit in extremo versu Rob.

900. Hic rursus *ἀθ.* praefixum in Ven. Flor. Farn. Rob. Chori nota in G. Ald. *τοιαῦτα σοὔστι* Porsonus. *τοιαῦτα σοῦ 'στι* M. Aug. Ven. Flor. *τοιαῦτα σοὔστι* Rob. *τοιαῦτασ' οὗτοι* G. *τοιαῦτας οὗτοι* Ald. *τοιαῦτα σ' οὗτοι* Turn.

901. *τρεπτῶν* Ven. et, ut videtur, Flor. Farn. *ἀγόνων* Ald. *κοὐκ* pro *οὐκ* Ven. *οὐ* in fine versus omittunt Ven. Flor. Farn.

902. *τὴν ἀστύνικον* G. Ald. Turn.

906. *νέμοι* Rob. *νόμον* Ven. Flor. Farn.

907. *ῥυσίβολον* G. Ald. Turn.

909. *ἄτ'* Turn. *ἄιτ'* M. *αἶτ'* G. *ἄτ'* Aug. Rob. *αἶτ'* Ald. *αἶτ'*, ut videtur, Ven. Flor. *αἷς* Farn.

911. *ἐπισεύτους* G. Ald. unde *ἐπιτεύκτους* fecit Turn. *βίου τύχας ὀνησίμους* M. Aug. G. Ald. Rob. Turn. et, ut Franzius ait, Flor. ex quo Linwoodius *βίους τυχας* affert. *βίους ὀνησίμους*, omisso *τύ-*

χας, Ven. Farn. Adscriptum in Ven. Flor. καὶ τοῦτο (τοῦτο Flor.) περισσὸν (περισσῶς Flor.) πρὸς τὸ κῶλον τῆς ἀντιστροφῆς.

912. 913. Hi duo versus omissi in Aug. ἐξαμβρόσαι M. G. Ald. Turn. ἐξ ἀμβρόσαι Rob. ἐξαμύρόσαι Ven. Flor. Farn. Adscriptum ἀντὶ μιᾶς in Farn. Probabilis est Pauwii emendatio, ἐξαμβρῦσαι, quamquam non videtur inveniri aliud aoristi primi huius verbi exemplum. De activo βρύειν v. Lob. ad Ai. p. 93.

915. δυσαρέτους Ald. 916. καταναςαμένη Ald.

918—920. Libri ὁ δὲ μὴ κύρσας βαρέων τούτων οὐκ οἶδεν ὅθεν πληγαὶ βιότου. Multa mirabilia de his versibus prolata sunt. Non discedendum esse putavi ab ea sententia, quam in Opusc. VI. 2. p. 109. seqq. exposui. Itaque scripsi

ὁ δὲ μὴ κύρσας
βαρέων τέκτων οὐκ οἶδεν ὅθεν
πληγαὶ βιότου *προςέπαισαν.*

Excidisse enim aliquid, quo paroemiacus explebatur, antisystema docet. Aptum autem videtur προςέπαισαν. Sic dicuntur πρόςπαια κακά Ag. v. 332. et θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης Prom. v. 887. Neque tantum κυρέω, sed etiam antiquior verbi forma cum nomine vel participio iungi potest, ut in Soph. Oed. Col. v. 1159. θύων ἔκυρον. Sententiarum nexus hic est, *hae enim deae omnia quae ad homines pertinent administrant: si quis autem non commisit delictum, is nescit unde affligatur: nam priorum peccata his eum tradunt, et tacitum exitium etiam magna sonantem* (i. e. superbientem et de felicitate sua gloriantem) *pessumdat.*

921. ἀπλακήματά νιν Pauwius. ἀμπλακήματά νιν M. Par. Aug. G. Ald. Rob. Turn. ἁμαρτήματα, omisso νιν, Ven. (sic Ven. teste Bekkero) Flor. et, ut videtur, Farn.

922. Libri σιγῶν ὄλεθρος, nisi quod σιγὼν ὄλεθρος est in Ald. Scribendum erat σιγῶν δ' ὄλεθρος. Nam quod sequitur καί non est *et*, sed *etiam*, omninoque qui poeticae dictionis naturam et vim norit, non dubitabit quin δέ addi post σιγῶν debeat.

923. μεγαφώνους τ' G. Ald. unde Turn. μεγαφώνους, omisso τ'.

925. Similiter Herodotus III. 65. καὶ ταῦτα μὲν ποιεῦσι ὑμῖν γῆ τε καρπὸν ἐκφέροι καὶ γυναῖκές τε καὶ ποῖμναι τίκτοιεν, ἐοῦσι ἐς τὸν ἅπαντα χρόνον ἐλευθέροισι. Aeschines in Ctesiph. §. 111. p. 502. καὶ ἐπεύχεται αὐτοῖς μήτε γῆν καρποὺς φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα τίκτειν γονεῦσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα, μήτε βοσκήματα κατὰ φύσιν γονὰς ποιεῖσθαι etc. πλέοι Ven. Flor.

927. 928. φλογμός τ' Flor. (ut Franzius ait) et Turn. φλογμὸς, omisso τ', Ven. φλοιγμὸς, sine τ', M. Aug. G. Ald. Rob. φλοιγμὸς δ' ex Par. a Faehsio et Linwoodio affertur. Deinde τόπον pro τόπων Rob. Putavi olim scribendum esse φλογμοῖς ὀμματοστερής, id ut cum βλαβά coniungeretur. Schoemanno περᾶν in πέραν mutandum videtur, quae

etiam Musgravii opinio fuit, atque sic scribendum, φλογμός τ' ὀμματοστερῆς φυτῶν μένοι πέραν ὅρον τόπων, ut τόπων idem sit quod τῶνδε τόπων. Id fieri nequit. Nam si γῆ, χθών, χώρα nullo alio verbo addito de ea terra dicuntur, de qua sermo est, non continuo putandum est etiam τόπους ita dici posse. Verum esse videtur φλογμός τ' ὀμματοστερῆς φυτῶν, neque quicquam mutandum in iis quae libri ita scripta habent, τὸ μὴ περᾶν ὅρον τόπων. Ardor oculos sive germina plantarum perdens, ut ne terminum locorum suorum transgrediantur, nihil aliud est, ut Schützius vidit, quam ardor qui oculos plantarum impedit quominus progerminent et efflorescant. Intelligendum est autem μὴ ἐφερπέτω ex eo quod sequitur μηδ' ἐφερπέτω.

929. αἶα νῆς G. 930. ἐφέρπω Ven.

931. εὐθενοῦντ' ἄγαν M. Aug. G. Turn. εὐσθενοῦντ' ἄγαν Ald. εὐθυνοῦντ' ἄγαν Rob. εὐθηνοῦντ' ἄγαν Ven. Flor. Farn. Recepi nunc Dobraei emendationem εὐθενοῦντα γᾶ.

932. διπλοῖσιν Stanleius, et sic Ven. Flor. διπλοῖς M. Aug. G. Ald. Rob. Turn. ἐν βρύοις ex M. affertur.

933. τρέφοι libri. Deinde τεταγμίω Ald. Denique γόνος omnes praeter Turn. qui γόνον scripsit. Apparet duas syllabas excidisse. Olim putabam scribendum esse μῆλά τ' εὐθενοῦντ' ἄγαν — πρέποι χρόνῳ τεταγμένῳ· γόνος δὲ γᾶς etc. Nunc, recepta v. 931. Dobraei emendatione, scripsi

> τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ· γόνος *δ' ἀεὶ*
> πλουτόχθων etc.

Ita Musgravius et, ut videtur, Pearsonus.

934. πλουτόχθω νερμαίαν Ald. Scholiastes ὁ καρπὸς ὁ ἐκ γῆς πλουτίζων. Intelliguntur metalla: erant enim, ut notum est, aeris fodinae in Colono, argenti in Thorico et nobiliores in Laurio monte. Has significat Aeschylus etiam in Persis v. 236. ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστι, θησαυρὸς χθονός.

935. τίοι M. Aug. Turn. et haud dubie Ven. Flor. Farn. τισι G. Ald. sed in G. ultimae duae litterae punctis notatae et οι supra scriptum. τίσι Rob.

936. ᾗ Ven.

937. οἷα ἐπικρανεῖ M. G. Ald. οἷ' (οἷ, Rob.) ἐπικρανεῖ Rob. Turn. et, ut puto, Aug. οἷ' ἐπικραίνει recte Pauwius, et ita Ven. atque, ut videtur, Flor. Idem vitium sublatum in Ag. v. 1300. γὰρ omittit Rob.

938. ἐρινὺς M. Par. G. Rob. ἐριννὺς Ven. Flor. Farn. Ald. Turn. πάρα τ' Ald.

940. διαπράσσουσιν M. Par. Aug. G. Ven. Ald. Rob. διαπράσουσι Flor. διαπράσσουσι Turn.

941. τοῖς δ' αὖ κρύων M. Par. G. Ven. Rob. et, ut Linwoodius ait, Flor. cui τοῖς δ' αὖ δακρύων Franzius tribuit. Id est in Ald. Turn.

943. ἀνδροκμήτας Farn. ἀνδρομῆκτας Ven. ἀνδρομῆτας Ald. ἀώρους M. Aug. G. Ald. Turn. ἀώροις Rob. idque ex Ven. Flor. affertur.

945. νεανίδων trisyllabum est. ἀντὶ μιᾶς adscriptum in Farn.

946. 947. βιότου Ven. Flor. Farn. Deinde κύρι' ἔχοντες θεαὶ τῶν, μοῖραι M. G. Ald. θεαὶ τῶν μοῖραι Rob. θεαὶ, τῶν μοῖραι Turn. κύριες ἔχοντες θεαῖ τῶν, μοῖραι Ven. Flor. Farn. Casaubonus et Stanleius ἔχουσαι. Alii θεοί. Scribendum puto κύρι' ἔχοντες, θεαί τ' ὦ Μοῖραι, ut Parcae dicantur Furiarum ματροκασιγνῆται, i. e. κασιγνῆται ὁμομήτριοι (ita enim hoc vocabulum hic explicandum esse videtur), κύρι' ἔχοντες autem intelligantur dii qui matrimoniis praesunt, qui sunt praeter Venerem maxime commemorati v. 213. Juppiter et Iuno. [Eodem modo Hermannus in Opusc. VI. 2. p. 115. Aliter in Annalium Vindobonensium vol. CXI. Ibi p. 265. repudiata, ut inutili et languida, Schoemanni coniectura, ἀνδροτυχεῖς βιότους δότε καίρι' ἔχοντας, verum esse iudicavit κύρι' ἔχοντες θεαί, p. autem 251. seq. ita disputavit. *Um die schwierigen worte zu erklären, κύρι' ἔχοντες θεαί, τῶν Μοῖραι ματροκασιγνῆται, stellt herr Schömann den ingeniösen gedanken auf, dass der dichter einer alten theogonie gefolgt sei, in welcher der ursprung aller dinge der Ocean war. In jenem systeme seien nun sicherlich die Mören töchter des Oceans gewesen, eben so wie Tyche, die nach Pindar bei dem Pausanias* VII. 26, 8. *eine der Mören sei, und bei dem Hesiodus unter den Oceaniden vorkomme. Eine der Oceaniden nun sei Eurynome; töchter dieser aber seien die Charitinnen; mithin deren mutterschwestern die Mören. Den worten des Aeschylus würde diese deutung allerdings angemessen sein, wenn ihr nur nicht andere bedenken entgegenständen. Aber erstens ist es eine blosse hypothese, dass die Mören töchter des Oceans seien; denn die Oceanide Tyche hat eine ganz andere bedeutung bei dem Hesiodus als bei dem Pindar, und ist mithin nicht dieselbe. Die pindarische, von der Pausanias sagt ἐγὼ μὲν οὖν Πινδάρου τά τε ἄλλα πείθομαι τῇ ᾠδῇ καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην καὶ ὑπὲρ τὰς ἀδελφάς τι ἰσχύειν, beruht auf einem solchen mythus, wie der von Pausanias* I. 19, 2. *erwähnte ist, τὸ δὲ ἐπίγραμμα σημαίνει τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην τῶν καλουμένων Μοιρῶν εἶναι πρεσβυτάτην. Zweitens ist es nicht denkbar, dass, wenn die Charitinnen gemeint sein sollten, nicht nur ihr name nicht genannt, sondern sie auch nach einem wenig bekannten mythus bloss durch ihre mutterschwestern kenntlich gemacht wären. Drittens sind die auf jene worte folgenden prädicate, die herr Schömann in seiner übersetzung auf die Charitinnen bezogen hat, so wenig für diese charakterisierend, dass sie vielmehr auf die Mören passen, auf die sie auch der wortstellung nach am natürlichsten bezogen werden. Fasst man daher, wie billig, das ins auge, was die worte ihrer bedeutung und stellung nach als das von selbst sich darbietende ent-*

halten, so ist der sinn der: gebet dass den jungfrauen männer zu theil werden, ihr diesem amte vorstehenden göttinnen, deren mutterschwestern die Mören sind. Daraus ergiebt sich nun von selbst, dass diese göttinnen deswegen nicht mit namen genannt sind, weil verschiedene göttinnen gemeint werden, die der dichter nicht einzeln nennen wollte. Damit aber nicht an Aphrodite und Here gedacht werde, fasst er sie unter einer andern bestimmung zusammen, und bezeichnet sie durch ihre mutterschwestern. An die Charitinnen ist nun wohl allerdings zu denken, aber an diese nicht allein: denn sonst würden sie genannt sein. Also werden ihnen noch die Horen zugesellt werden müssen. Bei dem Hesiodus haben beide zum vater den Zeus, die mutter der Charitinnen aber ist (*Theog.* 907.) *Eurynome, der Horen* (901) *Themis. Vermuthlich gab Aeschylus beiden dieselbe mutter, sei es die Eurynome oder Themis, oder welche sonst, deren schwestern die Mören waren, die nach in die Theogonie eingeschobenen versen töchter der Themis sind. Aeschylus lässt uns darüber in ungewissheit.*]

948. ὀρθόνομοι G. Ald. Turn. ὀρθονόμοι Rob. et, ut videtur, reliqui. Hoc a νέμω factum est, *iusta distribuentes*: illud a νόμος, et potest videri praeferendum esse.

949. δαίμω pro δόμῳ Bekkero teste Ven. et Linwoodio teste Flor.

μετάκοινοι Turnebus. μέγακοινοι M. Par. Rob. μεγάκοινοι Aug. G. Ven. Flor. Farn. Ald.

950. ἐπικριθεὶς Par. ἐπιβριθαῖς, male lecto scripturae compendio quod in G. est, Ald.

951. ἐν δίκός Rob. Male olim iungebantur haec verba, ἐνδίκοις ὁμιλίαις, cum sequentibus.

952. πάντᾳ Canterus. πάντα M. Aug. G. Ven. Flor. Ald. Rob. πάντων Farn. Turn. τιμιώτατα Rob.

955. χάνυμαι G. Ald. ὄμματι Ven. Flor.

956. ἐποπτᾶ Flor. ἐποπτᾷ Farn. ἐποπτας teste Bekkero Ven.

957. ἀπονηναμένας Ven. (sic Ven.) Flor. Farn.

958. Libri ἐκράτησε.

961. τὰν δ' ἄπληστον Aug. Rob. τάνδ' ἄπληστον M. Ven. Flor. τὰν δ' ἄπλειστον G. in quo ante correctionem τῶν δ' fuerat. τόν δ' ἄπλειστον Ald. τήνδ' ἄπληστον Turn.

962. μήτ' pro μήποτ' Rob.

963. τάδ' Rob. ἀπεύχομαι Par. ἐπαύχομαι Rob. Pro verbo βρέμειν in ed. Turn. per errorem e fine sequentis versus repetitum est πολιτῶν.

964. μηδὲ πιοῦσα κόνις Rob. Turn. et, ut videtur, M. μὴ δ' ἐπιοῦσα Aug. Farn. et Bekkero teste Ven. μὴ δ' ἐπιθῦσα κόνις G. μὴ δ' ἐπὶ θυσακόνις Ald. Deinde πολιτᾶν M. Aug. Rob. et ex correctione G. πολιτῶν G. ante correctionem et Ald. Turn. πολιητᾶν Ven. Flor. Farn.

965. *ποινᾶς* Pauwius, et sic Ven. Flor. Farn. *ποινὰς* M. Aug. G. Ald. Rob. Turn. Deinde *ἀντιφώνους* Ven. Flor. Farn. Intellige *δι' ὀργὴν τῆς ποινῆς ἁρπαλίσαι ἀντιφόνους ἄτας πόλεως.*

967. *ἀντιδιδοῖεν* M. Aug. G. Ven. Flor. Rob. *ἀντιδοῖεν* Ald. Turn.

968. *κοινωφελεῖ* Aug. Ven. Flor. Rob. Turn. et, ut Franzius ait, M. *κοινοφελεῖ* G. Ald. idque alii ex M. afferunt. Iam olim scripsi *κοινοφιλεῖ*, quam emendationem sequens versus confirmat.

971. 972. *ἄρα* Flor. Farn. et Bekkero teste Ven. *ἄρα* ceteri. Deinde *φρονοῦσιν* M. (sic M.) G. Ald. *φρονοῦσι* Aug. Flor. Turn. *φρονούσης* Ven. Rob. In versu sequente libri omnes (nam sic etiam M.) *εὑρίσκει*. Robortellus ex sua coniectura *εὑρίσκεις* dedit. Porsonus ex Pauwii coniectura *εὑρίσκειν* edidit, non addita interpunctione, quae post *εὑρίσκει* erat. Ego olim scripseram *ἆρα φρονοῦσα γλώσσης ἀγαθῆς ὁδὸν εὑρίσκεις;* Sed servandum potius est *φρονοῦσιν* et adscito *εὑρίσκειν* continuanda oratio ita ut post *πολίταις* signum interrogationis ponatur. *Num, si sapiunt, his civibus magnum ab his horribilibus vultibus lucrum video bonae linguae viam invenire?* h. e. nonne utile erit bene his Furiis dicere?

974. 975. *εὔφρονας εὔφρονες* Turn. *εὐφρόνας εὔφρονες* Aug. Ven. Flor. *εὐφράνας εὔφρονες* M. Par. *εὔφρανας εὔφρονες* G. Ald. *εὐφρόνως εὔφρονες* Rob. Deinde *ἀεὶ* M. Aug. G. Ald. Rob. *αἰεὶ* Ven. Flor. Farn. Turn.

976. 977. Libri *καὶ γῆν καὶ πόλιν.* Deinde *ὀρθοδίκαιοι* Aug. Ceteri *ὀρθοδίκαιον.* Denique *πάντως* scribendum esse Bothius vidit, et habet hoc Ven. Ceteri *πάντες*, quod inutile est et languet. Scripsi

καὶ γῆ καὶ πόλις ὀρθοδίκαιοι
πρέψετε πάντως διάγοντες.

978. *χαίρετε, χαίρετ'* Turnebus. Ceteri *χαίρετε* omittunt. Deinde *ἐν αἰσιμίαισι* Schütz ius in secunda editione, male tamen *πλούτου* omittens. *ἐν αἰσιμίαισιν* ex Farn. affertur. *ἐν αἰσιμίαις* M. Par. Ven. Flor. Rob. In corrigendis Rob. pro *αἰσιμίαις* iubet *ἀζημίαις* scribi. *ἐραισιμίαις* pro *ἐν αἰσιμίαις* Aug. G. Ald. Turn.

979. *ἀστικὸς* M. G. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob. Turn. Sic etiam e correctione Aug. quum antea scriptum fuisset *ἀστυκός*, ut in ed. Vict. Erotianus p. 190. *ἴκταρ, ἐγγύς, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Αἰσχύλος ἐν Εὐμενίσι φησί "χαίρετ' Ἀττικὸς λεὼς ἴκταρ ἥμενοι Διός."*

980. *ἵκταρ* G. *ἴκτ' ἄρ* Ald. *Ἶκταρ* Rob. Intelligenda sunt haec verba de praestantia et virtute. Plato in Philebo p. 16. C. *οἱ παλαιοί, κρείττονες ἡμῶν καὶ ἐγγυτέρω θεῶν οἰκοῦντες*, et de re p. III. p. 388. B. *Πρίαμον ἐγγὺς θεῶν γεγονότα.* Ipse Aeschylus in Nioba (fr. 169.)

οἱ θεῶν ἀγχίσποροι,
οἱ Ζηνὸς ἐγγύς, ὧν κατ' Ἰδαῖον πάγον
Διὸς πατρῴου βωμός ἐστ' ἐν αἰθέρι,

κοὔπω σφιν ἔξίτηλον αἷμα δαιμόνων.

981. 982. *παρθένου* Rob. Turn. *παρθένους* M. Aug. G. Flor. Ald. *παρθένοις* Farn. et Bekkero teste Ven. Deinde *φίλαις φίλοι* Aug. Ceteri *φίλας φίλοι*. Denique libri *σωφρονοῦντες ἐν χρόνῳ*. Hoc vero admodum ineptum est. Scribendum est

παρθένου φίλας φίλοις
εὐφρονοῦντες ἐν χρόνῳ.

Nobis Minervae amicis benevolentes deinceps: ut dixerat Minerva *τάςδε γὰρ εὔφρονας εὔφρονες ἀεὶ μέγα τιμῶντες καὶ γῆ καὶ πόλις ὀρθοδίκαιοι πρέψετε πάντως διάγοντες.*

983. *δ'* omittunt G. Ald. Turn. *ὑποπτεροῖς* G. Ald.

985. *χαίρετε δ' ὑμεῖς* Ven. Flor. Farn. *ποτέραν* Ven. Flor. *δ' ἐμὲ* Porsonus. Libri *δέ με*.

986. Post *ἀποδείξουσαν* vulgo interpungitur.

987. *προπομπῶν* Bentleius in Resp. ad Boylium p. 79. *πρόπομπον* M. Par. Aug. G. Ven. Flor. Ald. Rob. Turn. *προπομπὸν* scripsit Victorius. Non praeit in pompa Minerva, ut Müllero visum est, sed *προτέρα στείχει*, i. e. abit de scena ante pompam. Ideo *χαίρετε* dicit. V. Opusc. VI. 2. p. 121. Sed paene non dubito quin inserta v. 987. post *φῶς* copula ita haec scribenda sint,

χαίρετε χὐμεῖς (προτέραν δ' ἐμὲ χρὴ
στείχειν θαλάμους ἀποδείξουσαν),
πρὸς φῶς θ' ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν
ἴτε, καὶ σφαγίων etc.

988. *ὑποσεμνῶν* G.

989. *σύμμεναι* G. Ald. *δύμεναι* Turn. *ἀτηρὸν* Bentleius. Libri *ἀτήριον*.

992. *ὑμεῖς δ'* Turn. *ἡμεῖς δ'* M. Par. G. Flor. Rob. Ald. et, ut Franzius ait, Ven.

993. *μετοίκοις* Turn. *μέτοικοι* M. Par. Aug. G. Ven. Flor. Ald. Rob.

996. *χαίρετε χαίρετε διπλοΐζω* Farn. Ceteri *χαίρετε χαίρετε δ' αὖθις ἐπιδιπλοΐζω*. Scribendum erat

χαίρετε, χαίρετε δ' αὖθις, ἐπανδιπλοΐζω.

1001. *εὖ σέβοντες* Turn. Ceteri *εὐσεβοῦντες*. V. Valck. ad Phoen. v. 1331. *μεμέμψεσθε* Ven. Flor.

1003. Libri *αἰνῶ δέ*. Nullus hic locus est particulae adversativae aut orationem continuanti. Scribendum *αἰνῶ τε*.

1004. *πέμψω τι* Rob. *φέγγη* Turn. et Franzio teste Flor. *φέγγει* M. G. Ven. Farn. Ald. Rob. et Linwoodio teste Flor.

1005. *ἔνερθεν* Rob. In Colono qui *χάλκεος οὐδός* dicebatur, aditum putabatur ad inferos habere. Similis specus fuisse videtur etiam in fano Eumenidum, ut in fano Veneris, quae *ἐν κήποις* dicebatur, *κάθοδος* erat *ὑπόγαιος αὐτομάτη*, commemorata a Pausania I. 27, 3.

1006. *ξυμπροσπόλοισιν* Aug. G. Deinde *φρουροῦσιν* M. Rob.

Ceteri *φρουροῦσι.* Hae *πρόςπολοι* nescias utrum intelligendae sint e quattuor *ἀρρηφόροις* duae illae quae peplo Athenaico texendo praeerant (v. Harpocr. in v. *ἀρρηφορεῖν*, Anecdota Bekkeri p. 202, 3. 446, 18. Etym. M. p. 149, 8. Paus. I, 27, 3.), an *τραπεζοφόρος* et *κοσμώ*, quas omnia Minervae sacra Athenis curasse narrat Harpocration in v. *τραπεζοφόρος.*

1008. *Θησῇδος* Wakefieldius et Porsonus. *θησηΐδος* M. Aug. G. Ald. Rob. Turn. *θρησηΐδος* Ven. Flor.

1009. Post hunc versum aliquot versus excidisse demonstravi in Opusc. II. p. 133. seq. VI. 2. p. 117 seqq. Primum enim nexus nullus est inter hunc et sequentes versus. Deinde *τιμᾶτε* sic nude positum aliquid excidisse monstrat. Porro iuvenum, virorum, senum commemoratio desideratur, et dixerat Minerva v. 840.

καὶ σὺ τιμίαν
ἕδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως
τεύξει παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στόλων....

Denique, quod ne poterat quidem aliter fieri, satis testatum est accepisse in hac tragoedia Furias a Minerva Eumenidum nomen. Aristophanes grammaticus (huic enim argumentum Eumenidum in codice M. tribuitur) *Ὀρέστης ἐν Δελφοῖς περιεχόμενος ὑπὸ τῶν Ἐριννύων βουλῇ Ἀπόλλωνος παρεγένετο εἰς Ἀθήνας εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς· ἧς βουλῇ νικήσας κατῆλθεν εἰς Ἄργος. τὰς δὲ Ἐρινύας πραΰνασα* (ita scribendum: *πραΰνας* M.) *προςηγόρευσεν Εὐμενίδας.* Harpocration in v. *Εὐμενίδες,* — *Αἰσχύλος ἐν Εὐμενίσιν, εἰπὼν τὰ περὶ τὴν κρίσιν τὴν Ὀρέστου, φησὶν ὡς ἡ Ἀθηνᾶ πραΰνασα τὰς Ἐρινύας, ὥςτε μὴ χαλεπῶς ἔχειν πρὸς τὸν Ὀρέστην, Εὐμενίδας ὠνόμασεν. εἰσὶ δὲ Ἀληκτώ, Μέγαιρα, Τισιφόνη.* Sumpserunt haec ab Harpocratione Photius et Suidas.

1010. *φοινικοβάπτους* Ald. *φοινικόβαπτος* Turn. *ἐσθήμασιν* Ven. Farn. *ἐσθήμασι* ceteri. *Ἐνδυτός* non simpliciter quod induitur significat, sed quod ornatus caussa. V. Eur. Iph. Aul. v. 1079. Troad. 259. Apud eundem in Ione v. 231. *ἐνδυτὸς στέμμασι sertis ornatus* est. Sic *ἐνδυτῆρα πέπλον* Sophocles dixit Trach. v. 674.

1011. *τιμᾶτε* Ven. Flor. Rob. Turn. *τιμᾶται* M. Aug. G. *τιμᾶται* Ald. *ὁρμάσθω* Rob. *ἑρμάσθω* G. Ald.

1013. *τολοιπὸν* Ven. Farn. *εὐάνδροισι* Flor. *εὐάνδροισιν* M. G. Ven. Ald. Rob. Turn. *πρέπει* Ald.

1014. *προπομπὸς χορὸς* adscriptum in Flor. Chori nomen in M. Aug. Par. Ven. Ald. Turn. Nulla personae nota in Rob. *βᾶτε δόμῳ* Wellauerus. *βάτ' ἐν δόμοισι* M. *βάτ' ἐν δόμῳ* (vel *δόμῳ*) Aug. Par. G. Ven. Flor. Ald. *βᾶτ' ἐνδόμῳ* Rob. *βάτ' ἐκ δόμων* Turn.

1015. *Νυκτὸς παῖδες ἄπαιδες* non dicuntur Furiae quod prole careant, quae Schützii et O. Mülleri opinio fuit, sed intelliguntur grand-

aevae. Ita v. 72. *Νυκτὸς παλαιαὶ παῖδες.* Deinde *ὑπευθύφρονι πομπᾷ* Ald. *ὑπ᾽ εὐθύφροι πομπᾷ* Flor. Ceteri *ὑπ᾽ εὐθύφρονι πομπᾷ.* Ludovicus Dindorfius in Stephani Thes. vol. III. p. 2503. scribendum coniecit *ὑπ᾽ εὔφρονι πομπᾷ.* Id recepi.

1016. *εὐφημεῖτε δὲ* Flor. Deinde libri *χωρεῖτε.* Scribendum esse *χωρῖται* indicavi in Elem. doctr. metr. p. 435. Pluribus exemplis hoc vocabulum illustrat Stephanus Byzantius in v. *χώρα.* Intelliguntur autem *incolae regionis* vel *cives.* Sed fuerunt fortasse qui *προπομποὺς* indicari crederent, quandoquidem Hesychius scribit *χωρίτης, ἀγρώτης, ἄγροικος. ἄλλοι τὸν ὁδηγόν.* Ceterum praecedentia, non habita ratione versus intercalaris, cum sequentibus ita nexa sunt, *βᾶτε δόμῳ γᾶς ὑπὸ κεύθεσιν.*

1017. *ὠγυγίοισι* Turn. Sed ceteri omnes recte *ὠγυγίοισιν.*

1018. Libri *καὶ τιμαῖς καὶ θυσίαις.* Prius *καὶ* iam olim delevi. Deinde *περισέπται τύχαι τε* M. Par. *περίσεπτα τύχαι τε* Aug. sic ut super *α* primi vocabuli duo puncta sint (hoc modo :), quibus incerta scriptura indicatur. *περισεπτᾷ τύχαστε* sic G. *περισέπτα τύχα τε* Ven. *περισέπτᾳ τύχᾳ τε* Flor. Farn. Rob. *περὶ σεπτὰ, τύχαστε* Ald. *περίσεπτα, τύχαις τε* Turn. Musgravius *περίσεπτα τυχοῦσαι.* Ea emendatione, ut simplicissima, recepta, scripsi

τιμαῖς καὶ θυσίαις περίσεπτα τυχοῦσαι.

Sed incerta est huius versus emendatio. Possunt enim multa alia excogitari. Quod in Opusc. VI. 2. p. 125. scribendum conieci *πυρισέπτορι τύχᾳ τε*, servato in strophico versu *ὑπ᾽ εὐθύφρονι πομπᾷ*, dactylicoque numero ad paeonicum progrediente, prorsus intolerabile visum est Schoemanno. Sed quum saepius tamquam insigne quid commemorentur ardentes faces (v. 987. 1004. 1011. 1021. 1024.), hic quoque ignium honoris, cuius compotes factae sunt Eumenides, aptissime fieret mentio. Ipse Schoemannus scribendum putavit *τιμαῖς καὶ θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς περίσεπται.* Verum Aeschylus dixisset, puto, *περίσεπτοι*, neque *τε καί* posuisset. Melius scriberetur *τιμαῖς καὶ θυσίαις πυρισέπτοις τε σὺν εὐχαῖς*, aut *πυρισέπτοις τε τύχαισιν.*

1019. *εὐφημεῖτε δὲ* Flor. *πανδαμὶ* M. Aug. Par. G. Ald. *πανδαμεὶ* Rob. Turn. *πανδημεὶ* Ven. Flor. Farn.

1020. Libri *ἵλαοι δὲ καὶ εὐθύφρονες γᾷ.* Scribendum

ἵλαοι δὲ καὶ τᾷδ᾽ εὔφρονες γᾷ.

1021. *σὺν*, quo libri carent, ego inserui.

1022. Libri *λαμπάδι*, sed in M. *άδι* in litura ab alia manu scriptum est. Scribendum erat *λάμπᾳ.* V. ad v. 379. Deinde libri *τερπόμεναι. καθ᾽ ὁδόν δ᾽*, nisi quod G. interpunctionem post *τερπόμεναι* omittit. Scribendum est *τερπόμεναι καθ᾽ ὁδόν*, omisso *δ᾽.* Id etiam Boissonadus vidit.

1023. *ὀλολύξατε* G. Ald. *ἐπιμολπαῖς* Rob.

1024. *ἐς τὸ πᾶν* dictum ut *εἰς τὸ πᾶν χρόνου* v. 662. *ἔνδαι-*

δες οἴκων M. Aug. *ἔνδαι δ' ἐς οἴκων* G. Ald. Turn. *ἔνδαδες οἴκων* Rob. *ἔνδαδες οἴκων* Ven. Flor. Farn. V. Lob. Paralip. p. 143.

1025. 1026. *παλλάδος ἀστοῖσι ζεὺς παντόπτας* M. Aug. G. Ven. Flor. Farn. Rob. *παλλάδος ἀστοῖσι ζεὺς πανόπτας* Ald. Turn. Deinde *μοῖρά τε* Rob. *μοίρα τε·* Aug. G. Ven. Flor. Ald. Turn. Scribendum est, ut Musgravius quoque partim intellexit,

σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἔνδαιδες οἴκων
Παλλάδος ἀστοῖς· Ζεὺς ὁ πανόπτας
οὕτω Μοῖρά τε συγκατέβα.

Pax in omne tempus cum lumine taedarum in sedibus (Furiarum) *Palladis civibus: Iuppiter et Parca sic consenserunt.*

Post v. 1027. in M. subscriptum *ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΣΥΝ ΘΩ ΤΕΛΟΣ.* In G. *τέλος εὐμενίδες δράματος αἰσχύλου.* In Ven. Flor. *ἰδοὺ πάλιν γε τέρμα τῶν εὐμενίδων.*

DE RE SCENICA IN AESCHYLI ORESTEA.

[Edita est haec dissertatio anno MDCCCXLVI.]

Ex quo Volgangus Goethius Euripidis Iphigeniam nostri aevi ingenio accommodatam in scenam emisit, Fridericus autem Schillerus recentioris historiae argumentis imitari Graecorum tragoedias studuit, ex parte via videbatur monstrata esse quam ingrederentur qui posthac essent tragoedias scripturi. Non exstitit tamen qui rem inchoatam perficeret: quippe nec satis cognitae erant leges Graecae tragoediae, et deterrebat chori usus, quem Goethius scite effugerat choricis partibus in Iphigeniam translatis. Nuper demum ipsa Graeca tragoedia laudabili conatu in theatrum producta, quamquam in potissimis quibusdam rebus erratum erat, tamen ita hominibus ostendit quanta vis sit antiquae simplicitatis, ut etiam qui novitate primo stupuerant tardiores et hebetiores animi, mox incredibiliter se commotos esse faterentur. Iam vero audimus etiam integram illam trilogiam, quae sola servata est, in brevius contractam theatro traditum iri: quam in patriam linguam transferre iussum Ioannem Franzium quum videam auctoritate O. Mülleri et I. Gust. Droysenii permotum adscivisse quae hi viri incredibilia commenti sunt, operae pretium duxi de re scenica in istis tragoediis pauca disserere. Accidit enim illis, ut, quum omnia quam accuratissime exornare cuperent, antiqua cum hodiernis commutarent, putarentque, quae nunc fortasse placeant, etiam Graecis ante plus quam duo annorum milia placuisse. Verum in ea re levitas et cursim peragratae antiquitatis ostentatio, non peritia et studium veritatis cernitur. Facile est fingere quae facta esse potuerint (et non haec tantum, sed etiam quae ne potuerunt quidem fieri pro veris vendita videmus); verum qui non lusus luxuriantium ingeniorum, sed res testatas aut iusta ratiocinatione inventas repraesentare volent, eos non decet proferre quae neque an fuerint sciunt, et, si quaererent, aut non fuisse, aut multo aliter comparata invenirent. Ita quis credat Furias in Eumenidibus foeda illa specie introductas esse quam pictam dedit C. A. Böttigerus, neque

intelligat refutari istud inventum multis illis antiquae artis operibus, in quibus Furiae Orestem persequentes conspiciuntur? aut quis credat aram Delphicam in scena positam esse illis quas Euripides nominavit deorum imaginibus ornatam, quod Müllero visum est, quia deos Delphis cultos sacerdos Pythia invocet? Naturam imitabantur Graeci, eoque in omne aevum pro exemplis veri rectique erunt. Atqui naturae legem esse constat, quod paucis fieri possit, non efficere per multa, hoc est, ut aliis verbis dicam, nihil instituere quod non sit necessarium. Et quam in picturis Graecorum caelaturisque simplicitatem cernimus, in quibus quae non necessaria sunt vel plane omittuntur, vel significantur magis quibusdam notis quam contemplanda exhibentur, ita quis dubitet quin idem etiam factum sit in rebus scenicis? Immo ne coniectura quidem opus est, quum apertissimum documentum praebeat chorus, qui prius ex duodecim, post ex quindecim hominibus constans non solum ubique fere pro multo maiore hominum multitudine est, sed etiam pro certo eoque maxime dispari numero, ut in Supplicibus Aeschyli et Danaidibus pro quinquaginta filiabus Danai totidemque earum ancillis. Hinc aestimari licet, splendidum et magnificum illum apparatum, quem isti quos dixi viri excogitarunt, relinquendum esse vana somnia simplici veritati praeferentibus, neque inferenda in theatrum, quae Athenienses, qui Aeschyli tragoedias agi viderunt, non solum stupuissent, sed etiam risissent.

In Agamemnone conspici ait Franzius, ut omittam quae Droysenio ludere placuit, regiam Argorum, cuius duarum alarum in dextra domestici habitent, in sinistra autem hospites accipiantur. Recte hoc quidem, si dextram sinistramque dicit, quae spectatoribus ad dextram sinistramque sint. Nam veteres pugnantia inter se memorant, in iisque qui sua ex diversis scriptoribus excerpsit Pollux. Apud eum IV. 125. haec leguntur, *ἐν δὲ τραγῳδίᾳ ἡ μὲν δεξιὰ θύρα ξενών ἐστιν, εἱρκτὴ δὲ ἡ λαιά.* Credet quis, quoniam dextra ubique potiora habentur, dextram dici quae exeunti ex regia ad dextram sit. At §. 126. ita scriptum est, *παρ᾽ ἑκάτερα δὲ τῶν δύο θυρῶν τῶν περὶ τὴν μέσην ἄλλαι δύο εἶεν ἄν, μία ἑκατέρωθεν, πρὸς ἃς αἱ περίακτοι συμπεπήγασιν, ἡ μὲν δεξιὰ τὰ ἔξω πόλεως δηλοῦσα, ἡ δ᾽ ἑτέρα τὰ ἐκ πόλεως, μάλιστα τὰ ἐκ λιμένος. — τῶν μέντοι παρόδων ἡ μὲν δεξιὰ ἀγρόθεν ἢ ἐκ λιμένος ἢ ἐκ πόλεως ἄγει, οἱ δὲ ἀλλαχόθεν πεζοὶ ἀφικνούμενοι κατὰ τὴν ἑτέραν εἰςίασιν.* Haec aperte diversorum scriptorum verba sunt: nam si dextra *περίακτος* quae extra urbem sunt, sinistra autem quae ab urbe et portu apparent ostendit, non possunt, ut alter dicit, qui ex urbe aut rure aut a portu veniunt, quae pertinent ad urbem, e dextro aditu, peregrini autem e sinistro prodire: ex quo consequitur alterum ut in proscenio, alterum ut inter spectatores stantem esse locutum: et hic quidem etiam illud recte scripsit, qui pedibus veniant, eorum esse sinistrum aditum: nam qui peregrini navi appulerunt, ex portu qui ad urbem est ea qua ipsi cives via veniunt. Cum priore illorum scriptorum consentit

is qui scripsit quae in vita Aristophanis p. XIV. b. in Küsteri editione de choro dicta sunt, *καὶ εἰ μὲν ὡς ἀπὸ τῆς πόλεως ἤρχοντο ἐπὶ τὸ θέατρον, διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἁψῖδος εἰςῄει, εἰ δὲ ὡς ἀπὸ ἀγροῦ, διὰ τῆς δεξιᾶς:* non enim repugnat illud *ἐξ ἀγροῦ*, quia chorum intelligit non ex suburbiis, sed ex remotis ab urbe locis venientem. Cum altero autem patet Photium facere, qui scripsit, *τρίτος ἀριστεροῦ· ἐν τοῖς τραγικοῖς χοροῖς τριῶν ὄντων στοίχων καὶ ζυγῶν, ὁ μὲν ἀριστερὸς στοῖχος ὁ πρὸς τῷ θεάτρῳ ἦν, ὁ δὲ δεξιὸς πρὸς τῷ προσκηνίῳ· συνέβαινεν οὖν τὸν μέσον τοῦ ἀριστεροῦ στοίχου τὴν ἐντιμοτάτην καὶ τὴν οἷον τοῦ πρωτοστάτου χώραν ἐπέχειν καὶ στάσιν.* Eadem fuit scholiastae Aristidis sententia p. 535. 536. Nimirum plerumque ex civibus urbis constabat chorus, quem consentaneum est, si quando ex peregrinis compositus erat, ut Titanum ille in Prometheo soluto, altero aditu in orchestram prodisse. Et haec quidem quae de choro tradita sunt non sinunt dubitari quin dextra et sinistra in re scenica rectius ea dicantur, quae spectatoribus ad dextram et sinistram sunt. De qua re non videtur aut Droysenio constitisse aut Franzio, qui nusquam quid dextrum sinistrumve dicant indicarunt, sed ubique viam civium et peregrinorum nominaverunt. Habemus vero etiam de ipso proscenio luculentum testimonium in principio Electrae Sophoclis, ubi paedagogus Oresti, veniunt autem Mycenas ex Phocide, haec dicit,

αὕτη δ', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
ἀγορὰ Λύκειος· οὑξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε
Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός· οἷ δ' ἱκάνομεν,
φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾶν.

Nam peregre ab sinistra venienti ad sinistram monstrari poterat templum Iunonis: quod si ab dextra venirent, ad sinistram respicientibus non templum erat ullum, sed consessus spectatorum. Recte igitur Franzius, etsi haud scio an sinistra cum dextris permutans, in sinistra regiae ala hospitalia collocavit: convenitque cum ea re quod scholiastes Aristidis dicit p. 535. de solis ille quidem choris loquens, *ἐν μὲν χοροῖς τὸ εὐώνυμον τιμιώτερον, ἐν δὲ πολέμοις τὸ δεξιόν.* Illud vero sine ulla caussa fictum est, excubitorem in tecto illius alae, quam domestici teneant, ex strato exsurgere. Nam neque indicatum est de ea re quicquam, et parum veri simile est, illius alae potius quam ipsius regiae tectum, ex quo ut altissimo loco longissime prospectus pateret, pro specula fuisse. Nam ne quis forte turriculam fingat observando igni exstructam, quia Pollux §. 127. 129. *φρυκτώριον* commemoret, cogitare debebit eo nomine potius pharum significari, in qua accensus ignis navibus iter monstret.

Post v. 39. adnotatum est via civium in orchestram prodire chorum et circum thymelen. ambulare. At ambulatio illa orta est ex vano commento Mülleri, thymelen in orchestra fuisse putantis, quam in lignea illa orchestra, quae fabularum agendarum caussa exstruebatur, nec fuisse

ullam, et in quibusdam fabulis, ut in Prometheo, in Philocteta, in Cyclope, ne potuisse quidem aram, ut in locis desertis, cogitari, alibi demonstratum est. Anapaestos chori Droysenius suopte arbitrio tribus quos finxit chori ducibus distribuit.

Post v. 82. ex foribus regiis processisse accipimus sollemnem pompam famularum pateras et urceos tenentium, quae in orchestram descendat sacrificandi caussa; in proscenio autem apparere Clytaemnestram cum comitatu, quae dum sacra faciat, pronuntiare chorum anapaestos. Haec magnifica luxuriantis ingenii commenta, accepta illa a Droysenio, pariter ut ambulatio circa thymelen, alienissima sunt a Graecae tragoediae simplicitate: nec si quis quaerat unde sumpta sint, erit quod responderi possit. Nemo nisi ipsa regina prodit, quam duae comitantur famulae, ut mos est.

Sicuti post v. 345. ed. Well. [339. ed. Herm.] et post v. 600. [592.] abitus Clytaemnestrae notatus est, sic etiam post v. 572. [564.] eam redire indicandum erat.

Post v. 756. [748.] narratur ex Droysenii inventione in curru triumphali Agamemnonem advehi in orchestram; praecones, milites hastatos, iumenta clitellaria spoliis onusta, vehicula cum captivis mulieribus Troianis aliaque advenire; in curru regis sedere Cassandram. Quis haec miracula tradidit? nemo. Immo non solum tacet de his rebus poeta, sed ex parte refutat etiam istum apparatum ipse. Nam istum triumphalem currum, quem chorus 1040. [1029.] ancipiti vocabulo *ὄχον* vocat, Clytaemnestra v. 880. [873.] 1009. [998.] *ἀπήνην* et chorus v. 1024. [1013.] *ἁμαξήρη θρόνον* dicit, ut commune vehiculum, quali iter facientes utuntur, idque nescio an mulis iunctum intelligi debeat. Vnde vero sumptum est illud, in orchestram advectum esse Agamemnonem? Scilicet aliud ex alio commentum nascitur. Quia cum exercitu ingentique comitatu impedimentorum advenisse rex visus est, non satis spatii tot hominibus, iumentis, vehiculis in proscenio fuisse putabatur. Sane, si quicquam istorum introductum esset. At id vel per se ineptum fuisset: nam revertentem a Troia Agamemnonem quis non credat antevertisse tardius incedentem exercitum, quo citius domum suam reviseret? Quid igitur necesse erat ut vehiculum eius in orchestra consisteret, quum nihil impediret, quin in proscenium adveheretur? Sed contulit aliquid ad illud inventum opinio eorum, qui per orchestram illuc adscendere sibi persuaserunt eos, qui non ex aedibus in proscenio exeant: quae opinio quum ex male intellectis quibusdam poetarum locis, tum ex Pollucis perversitate orta est, qui quum §. 127. dixisset peregre advenientes ex sinistro aditu prodire, haec addidit, *εἰςελθόντες δὲ κατὰ τὴν ὀρχήστραν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαίνουσι διὰ κλιμάκων:* in quo loco duplex videtur error esse, alter ipsius Pollucis, ut alibi indicavi, qui illa, *εἰςελθόντες δὲ εἰς τὴν ὀρχήστραν* (sic enim codices haec scripta dare Kuehnius et Iungermannus testantur) illis quae §. 109. posuerat, subiungere debe-

bat, quorum postrema sunt *ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ καθ' ἕνα ἐποιοῦντο τὴν πάροδον:* ad chorum enim pertinent: alter error scribae videtur esse, qui omiserit quaedam: nam illud, *ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαίνουσι διὰ κλιμάκων*, non poterat recte sic simpliciter de choro dici, sed ita tantum, ut adderetur, si quos ex choro aliquid in proscenio agere oporteret, tum eos illuc per gradus adscendere: qui gradus, ut hoc in transcursu addam, non transversum, ut in Antigona vidimus, ab utroque latere, sed rectum ex orchestra adscensum praebebant, ut ex Athenaei mechanici verbis picturisque vasorum intelligitur. Iam ergo, si quis ostendere volet, vehiculum, in quo Agamemno et Cassandra sedebant, in orchestram esse advectum, demonstrare debebit, iuxta periactos, quae non, ut quidam absurdissime crediderunt, frontes suas eadem in linea cum aedibus in scena conspicuis, sed ante frontem scenae obliquas spectatoribus ostendebant, non satis spatii iumentis et vehiculo ad ingrediendum in proscenium fuisse. Atqui ea spatia utrinque praebent aditus eos, qui *αἱ ἄνω πάροδοι* vocabantur, quos non est verisimile tam angustos fuisse, ut uni tantum homini accessio esset, siquidem saepe etiam plures, iique aliquid portantes, ut si afferendum vel efferendum corpus mortui esset, per eos ire necesse erat. Quod si nihil caussa erat cur Agamemno praeter morem non ex superiore aditu in proscenium adduceretur, falsum est illud quoque, quod ad v. 879. [872.] adnotatum est, Clytaemnestram per aliquot gradus descendere, ut obviam eat Agamemnoni.

Ad v. 1042. [1031.] adnotatum est Cassandram oculos tollere et conspicere domum regiam. Quum nusquam indicatum sit quando descenderit Cassandra de vehiculo, lectorem putare necesse est omnem illam motus plenissimam scenam ab sedente peragi, quod apertum est fieri nullo modo potuisse, nisi et poetam et actorem et totum theatrum sensu caruisse putabimus. Itaque monendum erat eam post v. 1041. [1030.] descendere, id quod ipsa quae praecedunt verba chori testantur. Et tamen Droysenius demum post v. 1267. [1253.] eam currum relinquere adnotavit. Idemque post v. 1303. novam ambulationem chori circum thymelen cum tribus ab se creatis chori ducibus instituit.

Ad v. 1345. [1332.] recte dictum est Clytaemnestram per *ἐκκύκλημα* conspici. Nam tractis tabulatis apparet illa intus in conclavi stans ad corpus mariti. Droysenius vult eam super humero securim gerere, et corpora Agamemnonis et Cassandrae puniceis velaminibus tegi. Quod ex eiusdem sententia ad v. 1559. [1545.] adnotatum est, Aegisthum regio pallio amictum, circumdatum hastatis, ex hospitalibus prodire, in maius auctum est. Hastati enim isti non sunt plures quam duo ministri, neque intelligitur, cur ex hospitalibus prodire Aegisthus debeat. Certe non pro hospite apud Clytaemnestram absente Agamemnone videtur habitasse. Eum in Odyssea quidem legimus III. 272. Clytaemnestram ut uxorem in domum suam traduxisse, in qua est etiam Agamemno, ut IV. 532. narratur, occisus.

Pergo ad Choephoros, quarum scenae faciem eandem esse quam in Agamemnone verum est: illa autem, sepulcrum Agamemnonis in orchestra esse, in eamque etiam Orestem cum Pylade ingredi atque ante tumulum patris consistere, quae partim ad v. 22. repetuntur, ex Mülleri opinatione accepta sunt. Commemorat quidem Franzius in addendis contrariam sententiam, sed defendit Müllerum duobus argumentis, uno, quod sicut interdum chorus in proscenium adscendat, ita poeta etiam actores potuerit aliquamdiu in orchestra commorantes facere: Electram quidem solam esse, quae de proscenio in orchestram descendat: quod argumentum patet pro nullo esse, quia nihil continet nisi potuisse fieri ut actores in orchestram veniant: nam etiam quod de Electra adiectum est, eo redit, ut illa propterea in orchestram descendisse putetur, quia sepulcrum sine caussa ibi collocatum est. Non plus ponderis habet alterum argumentum, quod hoc est, ipsam chori parodum ostendere chorum comitatum esse Electram, quum in orchestram descenderet. Primum enim hic quoque pro certo sumptum est id quod ante omnia demonstrandum fuerat, in orchestra fuisse sepulcrum. Droysenio placuit thymelen, quae nulla erat, pro sepulcro esse, in eaque urnam quasi cum cineribus esse positam. Deinde vero quid dictum est in parodo, quod Electram in orchestram descendisse prodat? Nempe de se dicit chorus *ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβην*. At ex his verbis plus licito conclusum est. Mulieres choricae famulitium sunt Clytaemnestrae (haec enim inferias mittit), vocanturque ab Electra v. 82. [74.] *δμωαὶ γυναῖκες δωμάτων εὐθήμονες*. Itaque in aedibus regiis habitant, ut non incredibile sit ex his eas prodeuntes in orchestram descendisse. Verum quum se missas ex aedibus dicunt ad comitandas inferias, eo non significant Electram simul cum iis ex regia esse egressam: immo parum veri simile est ut adstet Electra dum parodum canunt, sed potius praemissae videntur, ut, si ex aedibus exeuntes conspiciuntur, putandae sint ex ea parte aedium, in qua famulitium habitat, prodire: quod ipsum quum statuat Franzius ad v. 10. eo frangit vim argumenti sui. Nam si comitarentur Electram, simul cum ea ex foribus regiae prodirent. Atque ipsa etiam Electra, quum v. 83. [75.] dicit

ἐπεὶ πάρεστε τῆςδε προςτροπῆς ἐμοὶ
πομποί,

nunc demum se venire indicat, quum illas iam praesentes videt isto in loco, in quo carmen cecinerant. Igitur qua tandem caussa sepulcrum in orchestra collocatum est? Crederem, si chorus inferias ferret Agamemnoni. At id non facit, sed potius Electram admonet, ut id recte pieque faciat, et non ea mente, qua Clytaemnestra voluerat. Itaque obsequens ei Electra verbis minime dubiis sese dicit inferias effundere v. 127. [121.]

κἀγὼ χέουσα τάςδε χέρνιβας φθιτοῖς
λέγω.

Quae quum ita sint, non est dubitandum, quin sepulcrum Agamemnonis in margine proscenii sit, neque aut Electra contra morem tragoediae in

orchestram descendat, aut Orestes cum Pylade non ex superiore aditu in proscenium prodeat.

Ad v. 861. adscriptum est chorum se post thymelen recipere. Scilicet Droysenius eum considere vult ad aversum a proscenio latus thymelae. At thymele in area theatri erat, quae et ὀρχήστρα et κονίστρα vocabatur, non in ea orchestra, quae super conistra ex trabibus ad usum chori tragici et comici exstructa, dimidio minor illa inferiore, a proscenio usque eo pertinebat, ubi in conistra erat thymele. Omnino non videtur veri simile ut chorus, qui iam necem imminere Agamemnonis interfectoribus videns secedit, in propatulo orchestrae consistat, quo loco spectator potius facinoris esse velle, quam nihil vidisse videretur. Multo aptiores ad secedendum aditus orchestrae sunt: quumque ubique poetae scenici paria paribus componere soleant, non fallemur, credo, si putabimus chorum in diversa discessisse, ut alterum hemichorium se in dextrum, alterum in sinistrum aditum receperit, ex quibus paullo post quum vacuum est proscenium, prodeuntes alterna canunt.

Ad v. 883. [884.] dictum est, in genua procidere Clytaemnestram. Vereor ego quidem ne id neque ingenio Clytaemnestrae conveniat, neque aut cum iis quae modo elocuta est aut cum illis quae deinceps dicit apte conciliari possit. Commota quidem vehementer est mulier, sed ut non supplex contremiscat, nec deponat insitam animo ferociam.

Ante v. 967. recte quidem dictum est ἐκκυκλήματος ope conspici Orestem: de illis vero, eum manu tenere ramum oleae, in capite gestare coronam, secum ferre pallium sub quo Agamemnonem trucidaverit Clytaemnestra, quae non habet Droysenius, nihil verum est nisi quod viridem ramum fert. Corona alienissima est: quae enim tam impudens foeditas esset, si filius interfecta matre se ut victorem corona ornasset, idque dum ipse facinus illud ut detestabile abominatur? Unde hoc sumptum sit non video. Crederem ex his eius verbis v. 1031. coniectum esse,

ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει προςίξομαι
μεσόμφαλόν θ' ἵδρυμα, Λοξίου πέδον,
πυρός τε φέγγος ἄφθιτον κεκλημένον,

nisi interpretatio doceret στέφος recte de vitta lanea ramo circumdata esse intellectum, de qua est in Eumenidibus v. 43. [44.]

ἔχοντ' ἐλαίας ὑψιγέννητον κλάδον
λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον.

Pallium autem mortiferum Agamemnoni non ipse Orestes fert, sed famuli eius, quibus dicit ἐκτείνατ' αὐτό. Aliud finxit Droysenius, Aegisthi et Clytaemnestrae corpora semioperta iacere, quod foedum est.

Denique ex falsa opinione τὰς ἄνω παρόδους ignorantium ad v. 1058. [1059.] Orestes dicitur per orchestram via peregrinorum abire, qui non magis quam quisquam alius actorum per orchestram abit.

In Eumenidum exordio hanc habemus descriptionem: templum Apollinis Delphicum conspici cum vestibulo: ex porticu ad dextram pro-

dire sacerdotem Pythiam, quam prius quam tripodem conscendat ut oracula accipiat, preces facere, venerarique primo deos, qui a principio deinceps oraculum tenuerint, dein ceteros in vicinia deos: orchestram esse spatium ante regionem templo consecratam. Satis erat templum dici cuius fores apertae essent. Hoc enim, nihil aliud testatum habemus. Vestibulum Mülleri videtur inventum esse, cuius commenta de ara Delphica eiusque signis recte reiecta sunt. Alias picturas commentus est Droysenius. Sacerdos unde exeat, non est a poeta indicatum, sed credibile est ex porticu vel aedificio ad templum pertinente prodire. De orchestra autem non est recte iudicatum, si regio circa templum non area, in qua templum est, sed *περίβολος* qui dicebatur intelligitur. Is enim amplissimus erat, ut locus ante eum longissime a templo remotus fuerit.

Ad v. 64. [66.] dicitur Apollo cum Oreste et Mercurio ex interioribus templi prodire, cuius adspectus per *ἐκκύκλημα* spectatoribus patefiat. Sane etiam Müllerus, Droysenius, alii audiendum putarunt scholiastam, cuius ad hunc versum haec verba habemus, *ἐπιφανεὶς Ἀπόλλων συμβουλεύει Ὀρέστῃ καταλιπεῖν μὲν τὸ μαντεῖον, φυγεῖν δὲ εἰς Ἀθήνας· καὶ δευτέρα δὲ γίνεται φαντασία. στραφέντα γὰρ τὰ μηχανήματα ἔνδηλα ποιεῖ τὰ κατὰ τὸ μαντεῖον ὡς ἔχει. καὶ γίνεται ὄψις τραγική, τὸ μὲν ξίφος ἡμαγμένον ἔτι κατέχων Ὀρέστης, αἱ δὲ κύκλῳ φρουροῦσαι αὐτόν.* Nec falsa ille tradidit, sed, si quid video, quae de versis machinis dicit, non ad hunc versum, sed ad v. 94. [97.] pertinent, eodem modo, quo ad v. 47. [48.] adnotata sunt, quae ad ipsum tragoediae initium ponenda fuerant. Nam, ut et in censura Mülleri Eumenidum p. 163. et in Annalium Vindobonensium vol. CXI. p. 246 sqq. ostendisse videor, non solum nulla caussa erat cur nunc Furiae conspicerentur, sed etiam inepte atque importune poeta animos spectatorum novo isto ac terribili adspectu Furiarum avocasset ab audiendo Apollinis et Orestis colloquio.

Ad v. 94. [97.] mira narrat Droysenius, sublatam ex ianua Stygia umbram Clytaemnestrae ad thymelen ferri, ex eaque alloqui iacentes in templo Furias. Credibiliore modo haec descripsit Franzius. Sumpta sunt ex falsa opinione Mülleri. De ea in censura eius Eumenidum dixi p. 153. Multo aptius putabitur Clytaemnestrae umbra per *ἀναπίεσμα* quod in proscenio erat emissa esse.

V. 375. [389.] recte Franzius satis habuit Minervam dicere per auras advenire. Droysenio placuit inventus a Müllero currus cum aeriis equis: quo in curru eam post v. 467. [482.] rursus avehi iubet. Franzius simpliciter eam dicit per auras abire via domuitionis. Pugnant haec inter se. Est enim Minerva iam domi, siquidem templum hoc domus eius est. Et cur per auras abeat, quum se possit in interiora templi recipere? Neque enim puto cuiquam placiturum esse, ut ex templo suo in proximum collem Areopagi avolet. Ibi enim tum demum ea opus erit, quum iudicium Areopagitarum instituet: quo consilio ipsa v. 465. [481.] dicit

ἥξω, quod non debebat ex H. L. Ahrensii parum considerato iudicio in ἵζω mutari.

A v. 536. [555.] res agitur in Areopago, verumque videtur, quod adnotatum est, ex urbe adventare iudices (Droysenius eos a praecone duci facit). Nam si forte quis credat scenae mutationem factam esse sublatis aulaeis, iisque demissis iam congregatos apparere iudices, vereor ne id parum probabile sit. Commemorant quidem grammatici αὐλαίαν, quae sit παραπέτασμα τῆς σκηνῆς, quorum testimonia collegit G. C. Guil. Schneiderus in libro quem de rebus Attici theatri scripsit p. 81 sqq. sed Hyperides, qui ex antiquis auctor memoratur, ut verba eius apud Pollucem IV. 122. ostendunt, non est de theatro locutus, ceteri autem Romanorum theatra videntur in mente habuisse, ut ex ista tam tenui et dubia memoria potius colligere debeamus nullum omnino in veterum Graecorum scena usum aulaeorum fuisse, sed sicut ἐκκύκλημα ante oculos spectatorum fiebat, sic etiam tractis versisve tabulatis scenae mutationem esse in conspectu theatri factam. Müllerum quidem patet pro suo arbitrio p. 105. finxisse aulaeum: quod fideliter servavit Droysenius. Hic quidem ille iudices in templi gradibus, Furias in gradibus thymelae considere facit, Minervam autem mox, quum verba facere iubet Furias, hastam inclinare, ut hodie milites salutant; post v. 680. [702.] idem iudices facere dicit, quae a Müllero inventa qualia sint alibi dictum est.

Ex coniectura non satis probabili dicuntur post v. 956. [984.] ad nutum Minervae mulieres sacerdotes cum facibus prodire. Nam nec de nutu Minervae quidquam indicii apparet, nec prodeunt mulieres istae, sed aliquanto post demum Minerva dicit se eas comitandis Furiis missuram, v. 976. [1004.]

πέμψω τε φέγγη λαμπάδων σελασφόρων
εἰς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους
ξὺν προσπόλοισιν, αἵτε φρουροῦσιν βρέτας
τοὐμὸν δικαίως.

Immo, ut hostias, quarum simul mentio fit (verba infra afferam), nemo facile credet, quamvis affirmet Müllerus in appendice p. 27. in conspectum productas esse, ita putandae erunt mulieres istae in aditu opperientes stare, ut aliquid earum conspici possit, quia pronomine demonstrativo indicantur.

Postremo ad v. 987. [1014.] adnotatum est Minervam cum istis mulieribus in orchestram descendere; tum sequi Areopagitas, qui chorum Furiarum comitentur, turbamque virorum et mulierum Atheniensium. Sic etiam Droysenius. Haec quoque sumpta sunt ex iis, quae Mülleri fervida imaginatio ebulliit. Non decere Minervam ut in orchestram descendat ipsaque se ducem praebeat Furiis, iam in censura Mülleri Eumenidum p. 121. dixi; immo eam, postquam valedixit Furiis, abire de scena, ut eas advenientes excipiat destinatamque iis sedem assignet, idque ipsam dicere verbis minime ambiguis v. 956. [985.]

χαίρετε χὐμεῖς· προτέραν δ' ἐμὲ χρὴ
στείχειν θαλάμους ἀποδείξουσαν
πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν.
ἴτε καὶ σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν
κατὰ γῆς σύμεναι etc.

Nam *προτέραν στείχειν* non significat primorem in comitatu ire ut ducem, sed prius abire. Porro autem illud num credibile est, praeter istas sacrorum administras, quae certissime perpaucae fuerunt, chorum quindecim Furiarum, tum Areopagitas, post hos autem agmen virorum et mulierum per orchestram incessisse? Vnum *παραχορήγημα* aliquot locis poetarum commemoratum novimus (dico autem *παραχορήγημα*, ut scholiastes Aristophanis, chorum qui praeter legitimum chorum introducitur: apud Pollucem enim permutata esse *παρασκήνιον* et *παραχορήγημα* ostendi in Opusc. VII. p. 346.), hic vero insolentissime duo simul, atque adeo, si *προπομποὶ* seorsim numerantur, tria haberemus *παραχορηγήματα*, sacerdotes quae dictae sunt, Areopagitas, populum Atheniensem. Portentosius etiam Müllerus in appendice p. 27. pompam hoc modo adornavit: Minervam, Areopagitas, *προπομπούς*, Furias, agmen cum facibus hostias ducentium, liba, pateras, puniceas vestes in manibus ferentium, quod postremum agmen ultimum tragoediae carmen canat. Licebit vero, ut mactandas pecudes omittam (equos et canes viderunt theatra nostra; videantne etiam boves?), hanc tantam hominum multitudinem haud mediocriter minuere. Areopagitarum *παραχορήγημα*, in iudicio quidem, testatus est scholiastes in cod. Med. ad v. 555. [575.] ut Franzius p. 313. refert: *ἐν περιχωρήματι αὐτῷ εἰσὶν οἱ ἀρεοπαγῖται μηδαμοῦ διαλεγόμενοι.* Id enim ex *παραχωρήματι* et hoc ex *παραχορηγήματι* corruptum est, ut apud Hesychium atque alibi. Nunc vero quid Areopagitis opus est? Non dico hoc, quod homines istos, qui illas partes egerant, removere a comitatu velim, sed nunc eos simpliciter virorum Atheniensium officio fungi par est, ut non indigeamus aliis viris Atheniensibus. Nec profecto magis laborandum, unde mulieres Athenienses capiamus. Nam quum legitimus Furiarum numerus sit illarum trium, quarum nota sunt nomina, non dubitandum videtur, quin hae tantum sacratas sedes acceperint cultaeque sint Athenis. Atque vix effugisset, credo, Aeschylus impietatis accusationem, si pro tribus illis quindecim punitrices deas recipi fecisset. Ita duodecim, ut defunctae munere suo in persecutione Orestis, iam mutatis vestibus interea dum Minerva v. 975—985. [1003—1013.] orationem habet, ut mulieres Athenienses adhiberi poterant. Quare si Areopagitae, ut quidam volunt, numero duodecim fuerunt, totidem habebimus mulieres, omnisque comitatus ex viginti quattuor Atheniensibus constabit, quibus accedunt, quae certissime perpaucae fuerunt, sacerdotes istae, vel potius ministrae sacrorum. Hic comitatus carmen ultimum canere creditur: non est tamen putandum omnes viginti quattuor canere, sed illos tantum, qui proprie sunt cho-

reutae, hoc est duodecim numero, quorum dimidia pars pro viris, altera pro mulieribus canit. Nam carmen ipsum hemichoria prodit.

Et quoniam de chori divisionibus nihil est a Franzio adnotatum, breviter indicabo rationem, qua in his tribus tragoediis choro usus est poeta. Agamemnonis parodus, quae continetur versibus 104—154. [104—148.] quum ex tribus strophis constet, quae eodem epiphonemate finiuntur, singulas strophas a quinis choreutis, hoc est ab uno *στοίχῳ* cani ostendit. Sequitur stasimon chori v. 155—248 [149—242]. Alterum stasimon v. 358—474. [352—466.] in fine epodum habet, quam quattuor deinceps singuli senes canunt, de qua dixi in Opusc. vol. VII. p. 46. Disceptari potest de partibus chori, ubi Cassandrae res agitur. Et quamquam in hoc genere haud facile quis afferet quod liquido affirmari possit, tamen aliquam probabilitatem numerus choreutarum coniicienti suppeditat. Coryphaei videntur esse, quae praesente Clytaemnestra choro data sunt, v. 1017—1039 [1006—1027]. Vbi Clytaemnestra discessit, summa arte elaboratum chori cum Cassandra colloquium a v. 1040. [1029.] undecim disticha iambica praebet, quorum duo ultima v. 1090. [1078.] 1101. [1089.] adiunctos habent dochmios, tum sine iambis bina chori antistrophica, ita ut omnino quindecies chorus audiatur. Hinc videtur recte coniici singulos deinceps choreutas, et primos quidem novem solos iambos dicere; decimum et undecimum, magis iam commotos ab iambis transire ad dochmios; reliquos quattuor denique vehementissime perturbatos solis dochmiis horrorem suum prodere. Quae postea chorus in altercatione cum Clytaemnestra canit, singulas strophas hemichoriis tribui vel hoc suadet, quod quaedam earum eadem verba continent.

Choephoron perodus quum tria stropharum paria atque epodum habeat, non inepte statuetur singulas strophas a duabus mulieribus, epodum autem a tribus cani. Inter hemichoria autem distribuendum erit breve carmen ex duabis strophis, quod est a v. 150 [145.]. In luctu Agamemnonis liberorum et chori, cuius initium post coryphaei anapaestos est v. 313. [312.] quod carmen vehementer corruptum est, illud facile intelligitur, quae chori strophae sunt, hemichoriis esse tribuendas, anapaestos autem qui sunt in medio v. 366. [367.] coryphaei esse; illos denique qui sunt v. 336. et 394. [395.] utrum idem, an unus ex utroque hemichorio recitet, dubium est. Sequitur v. 578. [579.] stasimon. Sed a v. 772. [770.] liberioris formae carmen ex quattuor stropharum partibus et mesodo est, ut incertum sit quot choreutae singulas strophas cecinerint. Huic carmini an simile sit illud, quod est a v. 923. videndum erit criticis. Lacunosum enim est, ut illud tantum pateat, quia fere ex dochmiis compositum est, non recitari a coniunctis multorum vocibus.

In Eumenidibus quomodo distribuenda sint carmina chorica dixi in Mülleri Eumenidum censura.

Omnium vero difficillimum est nostris hominibus modos cantuum ad Graecorum exemplum componere, quod eius rei vix tenuem notitiam habemus. Praeterea qui hodie modos faciunt, multo minus adduci possunt, ut instrumenta cantui, non cantum instrumentis servire cogant. De isto musicorum vitio iam apud veteres Graecos Pratinas graviter questus est, cuius versus rettulit Athenaeus XV. p. 617. C. Quod nisi inveniri poterit, qui instrumentis non obstrepat voci cantorum auresque obtundat, sed satis habeat, duabus citharis duabusque tibiis adiuvare canentes, ut quid canant percipere auditores possint, non referent cantorum carmina imaginem antiquae tragoediae. Sapienter Pratinas *ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω· καὶ γάρ ἐσθ' ὑπηρέτας κώμων μόνον.*

reutae, hoc est duodecim numero, quorum dimidia pars pro viris, altera pro mulieribus canit. Nam carmen ipsum hemichoria prodit.

Et quoniam de chori divisionibus nihil est a Franzio adnotatum, breviter indicabo rationem, qua in his tribus tragoediis choro usus est poeta. Agamemnonis parodus, quae continetur versibus 104—154. [104—148.] quum ex tribus strophis constet, quae eodem epiphonemate finiuntur, singulas strophas a quinis choreutis, hoc est ab uno στοίχῳ cani ostendit. Sequitur stasimon chori v. 155—248 [149—242]. Alterum stasimon v. 358—474. [352—466.] in fine epodum habet, quam quattuor deinceps singuli senes canunt, de qua dixi in Opusc. vol. VII. p. 46. Disceptari potest de partibus chori, ubi Cassandrae res agitur. Et quamquam in hoc genere haud facile quis afferet quod liquido affirmari possit, tamen aliquam probabilitatem numerus choreutarum coniicienti suppeditat. Coryphaei videntur esse, quae praesente Clytaemnestra choro data sunt, v. 1017—1039 [1006—1027]. Vbi Clytaemnestra discessit, summa arte elaboratum chori cum Cassandra colloquium a v. 1040. [1029.] undecim disticha iambica praebet, quorum duo ultima v. 1090. [1078.] 1101. [1089.] adiunctos habent dochmios, tum sine iambis bina chori antistrophica, ita ut omnino quindecies chorus audiatur. Hinc videtur recte coniici singulos deinceps choreutas, et primos quidem novem solos iambos dicere; decimum et undecimum, magis iam commotos ab iambis transire ad dochmios; reliquos quattuor denique vehementissime perturbatos solis dochmiis horrorem suum prodere. Quae postea chorus in altercatione cum Clytaemnestra canit, singulas strophas hemichoriis tribui vel hoc suadet, quod quaedam earum eadem verba continent.

Choephoron perodus quum tria stropharum paria atque epodum habeat, non inepte statuetur singulas strophas a duabus mulieribus, epodum autem a tribus cani. Inter hemichoria autem distribuendum erit breve carmen ex duabis strophis, quod est a v. 150 [145.]. In luctu Agamemnonis liberorum et chori, cuius initium post coryphaei anapaestos est v. 313. [312.] quod carmen vehementer corruptum est, illud facile intelligitur, quae chori strophae sunt, hemichoriis esse tribuendas, anapaestos autem qui sunt in medio v. 366. [367.] coryphaei esse; illos denique qui sunt v. 336. et 394. [395.] utrum idem, an unus ex utroque hemichorio recitet, dubium est. Sequitur v. 578. [579.] stasimon. Sed a v. 772. [770.] liberioris formae carmen ex quattuor stropharum partibus et mesodo est, ut incertum sit quot choreutae singulas strophas cecinerint. Huic carmini an simile sit illud, quod est a v. 923. videndum erit criticis. Lacunosum enim est, ut illud tantum pateat, quia fere ex dochmiis compositum est, non recitari a coniunctis multorum vocibus.

In Eumenidibus quomodo distribuenda sint carmina chorica dixi in Mülleri Eumenidum censura.

Omnium vero difficillimum est nostris hominibus modos cantuum ad Graecorum exemplum componere, quod eius rei vix tenuem notitiam habemus. Praeterea qui hodie modos faciunt, multo minus adduci possunt, ut instrumenta cantui, non cantum instrumentis servire cogant. De isto musicorum vitio iam apud veteres Graecos Pratinas graviter questus est, cuius versus rettulit Athenaeus XV. p. 617. C. Quod nisi inveniri poterit, qui instrumentis non obstrepat voci cantorum auresque obtundat, sed satis habeat, duabus citharis duabusque tibiis adiuvare canentes, ut quid canant percipere auditores possint, non referent cantorum carmina imaginem antiquae tragoediae. Sapienter Pratinas *ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω· καὶ γάρ ἐσθ' ὑπηρέτας κώμων μόνον.*

INDEX GRAECVS.

INDEX LATINVS.

INDEX SCRIPTORVM.

CORRIGENDA.

Pag. 22. *v.* 4. τὸ ῑ, εἰ μὴ σύνθετα ἐξ ἁπλῶν ἐκτεινόντων τὸ ῑ, κόνις 163, 4 *(a fine)*. gryphos 164, 24. Gryphi 240, 16 Ἀρταφέρνης 376, 8. ἀργᾶς 543, 24. Masculinam formam 580, 5 *(a fine)*. μεγιστοσωφρόνως

LIPSIAE IMPRESSIT I. B. HIRSCHFELD.